

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸੰਪੂਰਣ ਥਾਣੀ

ਸ਼ਬਦ ਸੁਰ ਰਚਨਾਵਲੀ

(ਭਾਗ - ਦੂਜਾ)

ਸ. ਜਸਪਾਲ ਸਿੰਘ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਬਾਣੀ :

ਸ਼ਬਦ ਸੁਰ ਰਚਨਾਵਲੀ

(ਭਾਗ - ਦੂਜਾ)

ਸ. ਜਸਪਾਲ ਸਿੰਘ

ਸਾਬਕਾ ਅਧਿਆਪਕ (ਸੰਗੀਤ ਵਿਭਾਗ)

ਸੀਨੀਅਰ ਸੈਕੰਡਰੀ ਮਾਡਲ ਸਕੂਲ,

ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਪਟਿਆਲਾ

Guru Nanak Dev Ji Di Sampurn Bani : Shabad Sur Rachnavali
by S. Jaspal Singh

Copyright © 2025 by S. JASPAL SINGH
(91+ 98729-71282)

First Edition: 2025.

ISBN: 978-93-6310-450-1

Set Price: 20/-

True Sparrow Publishers
#08 Kahlon Complex, Opp. Punjabi University
Patiala, Punjab, India Pincode: 147002
Insta: truesparrowpublisers, tsp_kitaab_ghar
Contact: +91 83602 08021, 99159 79774, 94784 82190

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law.

Cover Design & Laser Typesetting

True Sparrow Publishers

Printed in India

ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਤੇ ਰਬਾਬ

ਰਾਗਾਂ ਵਿਚ ਗੁਰਬਾਣੀ ਗਾਇਨ ਕਰਨ ਦੀ ਪਰੰਪਰਾ ਦਾ ਬੀਜ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਤੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਨੇ ਬੀਜਿਆ। ਪੁਰਾਤਨ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ - ਭਾਈ ਜੀ ਰਬਾਬ ਖਰੀਦੀਏ। ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਿਆ - ਠੀਕ ਹੈ ਜੀ, ਦਿਓ ਪੈਸੇ। ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ - ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ। ਭਾਈ ਜੀ ਬੋਲੇ - ਜੀ ਆਪਾਂ ਨੂੰ ਹੁਦਾਰ ਕੇਈ ਨੀਂ ਦੋਵਦਾ। ਫਿਰ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ - ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਪਾਸ ਜਾਓ, ਸਵਾਲੀ ਬਣਨਾ ਚੰਗਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪਰ ਕੀ ਕਰੀਏ? ਗਰਜ਼ ਕਾਰੇ ਕਰਾਂਵਦੀ ਹੈ। ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਬੀਬੀ ਪਾਸ ਗਏ ਤੇ ਕਿਹਾ - ਬੇਬੇ ਇਕ ਅਰਜ਼ ਗੁਜ਼ਾਰਨੀ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਰਬਾਬ ਲੈ ਦਿਓ। ਬੇਬੇ ਕਹਿਆ - ਇਕ ਕਿਓਂ ਭਾਈ ਜੀ ਮੈਂ ਰਬਾਬਾਂ ਤੁਸਾਂ ਤੋਂ ਵਾਰਾਂ ਪਰ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਕਹੇ ਇਕ ਵਾਰ ਮੂੰਹ ਤਾਂ ਦਿਖਾਏ ਆ ਕੇ। ਕਿੰਨੀ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਆਂਵਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਇਹ ਗੱਲ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਦੱਸੀ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲੇ - ਅਸਾਂ ਥੀਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਦਾ ਆਖਾ ਫ਼ੇਰਿਆ (ਮੋੜਿਆ) ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਉਹ ਕਈਆਂ ਜਨਮਾਂ ਤੋਂ ਸਾਡੀ ਭੈਣ ਆਹੀ। ਚਲੇ ਚਲੀਏ। ਘਰ ਪੁੱਜੇ। ਬੇਬੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਕੇ ਬੋਲੀ - ਭਾਈ ਜੀ ਫ਼ਰਮਾਇਸ਼ਾਂ ਕਰੋ, ਮੈਂ ਨਿਸੰਗ ਕਰੇ। ਪਰ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਰਹਵੇ। ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ - ਤੁਸਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਆਹੋ, ਜਿਤ ਵੇਲੇ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਿਤੋਂ ਹਾਜ਼ਰ ਆਹੋ। ਬੀਬੀ ਨੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਫ਼ੜਾਉਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ - ਭਾਈ ਜੀ ਸਰਫ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਜੇਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਆਵੇ ਤੇਹੀ ਰਬਾਬ ਲੈਣੀ। ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਕਈ ਦਿਨ ਰਬਾਬ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਕਰਦੇ ਇਧਰ ਉਧਰ ਫਿਰਦੇ ਰਹੇ ਪਰ ਓਹਨਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੀ ਰਬਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਬਾਬੇ ਪਾਸ ਆਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ - ਭਾਈ ਜੀ ਦੁੰਹ ਨਦੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਜੱਟਾਂ ਦਾ ਇਕ ਪਿੰਡ ਹੈ, ਤਿਸਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਆਸਕਪੁਰ। ਉਸ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਇਕ ਰਬਾਬੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰੰਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਮ। ਫੇਰੂ ਭੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਿੰਦੂ ਹੈ, ਓਥੇ ਜਾਇਕੈ ਸਾਡਾ ਨਾਮ ਲਵੀਂ।

ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਨੇ ਆਸਕਪੁਰ ਪਿੰਡ ਲੱਭ ਲਿਆ ਤੇ ਫਿਰੰਦੇ ਨੂੰ ਘਰ ਜਾ ਮਿਲੇ। ਰਬਾਬ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਫਿਰੰਦਾ ਬੋਲਿਆ - ਅਜੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ। ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ - ਅਹੁ ਪਈ ਤਾਂ ਹੈ ਭਾਈ ਜੀ। ਫਿਰੰਦਾ ਬੋਲਿਆ - ਉਹ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ, ਤੁਸਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਨਾਹੀਂ। ਭਾਈ ਜੀ ਬੋਲੇ - ਕੀ ਨੁਕਸ ਹੈ ਇਸ ਵਿਚ? ਫਿਰੰਦੇ ਕਹਿਆ - ਇਕ ਫ਼ਕੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਨਾਨਕ। ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਇਹ ਨਾਮ ਕਦੀ? ਬੜੀ ਮੁਸ਼ੱਕਤ ਨਾਲ ਇਹ ਰਬਾਬ ਤਿਨਾ ਲਈ ਬਣਾਈ ਹੈ।

ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਿਆ - ਕਿੰਨੇ ਕੁ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਇਹ ਰਬਾਬ ਭਾਈ?

ਫਿਰੰਦੇ ਕਹਿਆ - ਦੀਦਾਰ। ਇਸ ਦੀ ਕੀਮਤ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੀਦਾਰ ਜਿੰਨੀ ਹੈ। ਕਦੇ ਮੇਲ ਨਸੀਬ ਹੋਵੇ, ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਚਰਨਾ ਵਿਚ ਰੱਖਾਂ।

ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ - ਜੀ ਇਕ ਵਾਰ ਵਜਾ ਕੇ ਦੇਖ ਲਵਾਂ?

ਫਿਰੰਦੇ ਕਹਿਆ - ਨਾਂਹ ਭਾਈ। ਛੂਹਣੀ ਭੀ ਨਹੀਂ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਗੈ ਨਹੀਂ ਵਜਾਉਣੀ ਇਹ। ਠਾਣ ਰੱਖੀ ਹੈ ਦਿਲ ਵਿਚ ਅਸਾਂ। ਹੋਵੇਗਾ ਮੇਲਾ ਕਦੀ ਸਾਡਾ ਭੀ।

ਤਦ ਭਾਈ ਮਰਦਾ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਾਬਤ ਦੱਸਿਆ। ਫਿਰੰਦਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ - ਫਿਰ ਬੈਠਣਾ ਕਾਸ ਲਈ? ਸਾਨੂੰ ਝਬਦੇ ਤਿਨਾ ਪਾਸ ਲੈ ਚੱਲ।

ਦੇਵੇਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਪਾਸ ਆਏ। ਪ੍ਰਸੰਨ ਚਿੱਤ ਹੋ, ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਜੀ ਨੂੰ ਰਬਾਬ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਿਆ - ਜੀ ਥਾਟ ਬਣਾ ਲਵਾਂ? ਬਾਬੇ ਨੇ ਕਿਹਾ - ਆਪੇ ਬਣਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਥਾਟ। ਸ਼ੁਰੂ ਤਾਂ ਕਰੋ। ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਅਲਾਹ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਰਬਾਬ ਦਾ ਵਾਦਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਹਾਜ਼ਰ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਉਪਰ ਵਿਸਮਾਦ ਤਾਰੀ ਹੋਇਆ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ - ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਭਾਈ ਤਾਰ ਦਾ ਗੁਣ ਬਖਸਿਆ। ਇਹ ਅਗੈ ਵੇਚਣਾ ਨਾਹੀਂ। ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਉੱਠ ਕੇ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨੀ ਤੇ ਦਰ ਆਏ ਸਵਾਲੀ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਮੋੜਨਾ।

ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ. ਜਸਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਤੇ ਹਜ਼ਰਤ ਅਲੀ ਅਕਬਰ ਖਾਨ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਨੂੰ ਰਾਗਾਂ ਵਿਚ ਗਾਉਣ ਇਹ ਸਲਾਘਾ ਯੋਗ ਕਦਮ ਪੁੱਟਿਆ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਵਿਚ ਬਰਕਤ ਪਾਵੇ। ਆਮੀਨ!

(ਹਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਪੰਨੂ)

ਰਿਟਾ. ਪ੍ਰੋ. ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਪਟਿਆਲਾ

91+94642-51454

ਧੰਨਵਾਦੀ ਸ਼ਬਦ

‘ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਬਾਣੀ : ਸ਼ਬਦ ਸੁਰ ਰਚਨਾਵਲੀ’ ਪੁਸਤਕ ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਗੀਤ ਵਿਚ ਪਾਰੰਗਤ ਅਧਿਆਪਕ ਸ. ਜਸਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਗਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਹ ਕਾਰਜ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਬਾਣੀ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰਗਤ ਰਾਗਾਤਮਕ ਬਾਣੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿੱਚ ਅੰਕਿਤ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵੱਲੋਂ ਆਰੰਭ ਕੀਤੀ ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਗੀਤ ਪੁਸਤਕ ਲੜੀ ‘ਸ਼ਬਦ ਸੁਰ ਰਚਨਾਵਲੀ’ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਚੌਥੀ ਪੁਸਤਕ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਬਾਣੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਬਾਣੀ : ਸ਼ਬਦ ਸੁਰ ਰਚਨਾਵਲੀ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਣ 55 ਪੜਤਾਲਾਂ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰ ਰਚਨਾਵਲੀ ਪੁਸਤਕਾਂ ਲਿਖਤੀ ਅਤੇ ਕਿਰਿਆਤਮਕ ਰੂਪ (ਯੂ ਟਿਊਬ ਚੈਨਲ) ਵਿਚ ਲੋਕ ਅਰਪਣ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ। ਸ. ਜਸਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਕਾਰਜ ਦਾ ਲਾਭ ਵਿਦਿਆਰਥੀ, ਖੋਜਾਰਥੀ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤ ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਰਪੂਰ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲੈ ਸਕਣਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਮਾਣ ਹੈ ਕਿ ਸ. ਜਸਪਾਲ ਸਿੰਘ ਮੇਰੇ ਪਹਿਲੇ ਆਦਰਸ਼ਕ ਸੰਗੀਤ ਅਧਿਆਪਕ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ ਕੀਰਤਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਗੁਰਬਾਣੀ ਉਚਾਰਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵੀ ਦਿੱਤੀ। ਅਜਿਹੇ ਆਦਰਸ਼ਕ ਸੰਗੀਤ ਅਧਿਆਪਕ ਦਾ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰਵਾਇਤੀ ਤੌਰ ਤੇ ਸੇਵਾ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਨਿਜ ਤੋਂ ਉਪਰ ਉੱਠ ਕੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਅਹਿਮ ਕਾਰਜ ਆਰੰਭਿਆ। ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਆਰੰਭੇ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰ ਕਰਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਵਾਉਣਗੇ।

ਡਾ. ਹਰਮਿੰਦਰ ਕੌਰ

ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਗੀਤ ਚੇਅਰ,

ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਪਟਿਆਲਾ।

ਮੋ. 89680-311881

ਤਤਕਰਾ

❖ ਰਾਗ ਸੂਹੀ	749-832
372. ਜਪਹੁ ਤ ਏਕੋ ਨਾਮਾ॥	749
373. ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ॥	751
374. ਸਜਣ ਸੇਈ ਨਾਲਿ ਮੈ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਚਲੰਨਿ॥	753
375. ਤੇਰਾ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਮੰਜੀਠੜਾ ਰਤਾ ਮੇਰਾ ਚੋਲਾ ਸਦ ਰੰਗ ਢੋਲਾ॥	755
376. ਜਿਨ ਕਉ ਭਾਂਡੈ ਭਾਉ ਤਿਨਾ ਸਵਾਰਸੀ॥	757
377. ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ ਹੋਇ ਸੋਝੀ ਪਾਇਸੀ॥	759
378. ਤੇਰਾ ਸਦੜਾ ਸੁਣੀਜੈ ਭਾਈ ਜੇ ਕੋ ਬਹੈ ਅਲਾਇ॥	761
379. ਗਲੀ ਜੋਗੁ ਨ ਹੋਈ॥	763
380. ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਾ॥	765
381. ਨਾ ਮੈ ਰੂਪੁ ਨ ਬੰਕੇ ਨੈਣਾ॥	767
382. ਰੰਗੇ ਕਾ ਕਿਆ ਰੰਗੀਐ ਜੋ ਰਤੇ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ਜੀਉ॥	769
383. ਚਲੈ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਿ ਵਖਰੁ ਸਚੁ ਲੈ॥	771
384. ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਦੁਖੁ ਕਮਾਵਣਾ॥	773
385. ਮੈ ਅੰਧੁਲੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲਕੁਟੀ ਟੋਹਣੀ॥	775
386. ਮੰਵੁ ਕੁਚਜੀ ਅੰਮਾਵਣਿ ਡੋਸੜੇ ਹਉ ਕਿਉ ਸਹੁ ਰਾਵਣਿ ਜਾਉ ਜੀਉ॥	777
387. ਜਾ ਤੂ ਤਾ ਮੈ ਸਭੁ ਕੋ ਤੂ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰੀ ਰਾਸਿ ਜੀਉ॥	779
388. ਭਰਿ ਜੋਬਨਿ ਮੈ ਮਤ ਪੇਈਅੜੈ ਘਰਿ ਪਾਹੁਣੀ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥	781
389. ਹਮ ਘਰਿ ਸਾਜਨ ਆਏ॥	783
390. ਆਵਹੁ ਸਜਣਾ ਹਉ ਦੇਖਾ ਦਰਸਨੁ ਤੇਰਾ ਰਾਮ॥	785
391. ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਆ ਜਗੁ ਧੰਧੜੈ ਲਾਇਆ॥	787
392. ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਗੁਣ ਰਵੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਸੋਈ॥	789
393. ਸੂਹਾ ਰੰਗੁ ਸੁਪਨੈ ਨਿਸੀ ਬਿਨੁ ਤਾਗੇ ਗਲਿ ਹਾਰੁ॥	791
394. ਵਾਹੁ ਖਸਮ ਤੂ ਵਾਹੁ ਜਿਨਿ ਰਚਿ ਰਚਨਾ ਹਮ ਕੀਏ॥	793
395. ਉਜਲ ਮੋਤੀ ਸੋਹਣੇ ਰਤਨਾ ਨਾਲਿ ਜੁੜੰਨਿ॥	795

396. ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਤਨੁ ਜਾਲਿ ਜਿਨਿ ਜਲਿਐ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ॥	797
397. ਨਾਨਕ ਮਨ ਕੇ ਕੰਮ ਫਿਟਿਆ ਗਣਤ ਨ ਆਵਹੀ॥	799
398. ਨਾਨਕ ਬਦਰਾ ਮਾਲ ਕਾ ਭੀਤਰਿ ਧਰਿਆ ਆਣਿ॥	801
399. ਨਾਵਣ ਚਲੇ ਤੀਰਥੀ ਮਨਿ ਖੋਟੈ ਤਨਿ ਚੋਰ॥	803
400. ਦੁਇ ਦੀਵੇ ਚਉਦਹ ਹਟਨਾਲੇ॥	805
401. ਰਾਤੀ ਹੋਵਨਿ ਕਾਲੀਆ ਸੁਪੇਦਾ ਸੇ ਵੰਨ॥	807
402. ਚੋਰਾ ਜਾਰਾ ਰੰਡੀਆ ਕੁਟਣੀਆ ਦੀਬਾਣੁ॥	809
403. ਬਾਂਗਾ ਬੁਰਗੁ ਸਿੰਝੀਆ ਨਾਲੇ ਮਿਲੀ ਕਲਾਣ॥	811
404. ਸਤਿਗੁਰ ਭੀਖਿਆ ਦੇਹਿ ਮੈ ਤੂੰ ਸੰਮੂਥ ਦਾਤਾਰੁ॥	813
405. ਇਕੋ ਕੰਤੁ ਸਬਾਈਆ ਜਿਤੀ ਦਰਿ ਖੜੀਆਹ॥	815
406. ਸਭੇ ਕੰਤੈ ਰਤੀਆ ਮੈ ਦੋਹਾਗਣਿ ਕਿਤੁ॥	817
407. ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ੍ ਕਉ ਸਿਫਤਿ ਜਿਨਾ ਦੈ ਵਾਤਿ॥	819
408. ਜਿਨੀ ਨ ਪਾਇਓ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਕੰਤ ਨ ਪਾਇਓ ਸਾਉ॥	821
409. ਸਉ ਓਲਾਮ੍ਹੇ ਦਿਨੈ ਕੇ ਰਾਤੀ ਮਿਲਨਿ ਸਹੰਸ॥	823
410. ਦੀਵਾ ਬਲੈ ਅੰਧੇਰਾ ਜਾਇ॥	825
411. ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਓ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੇ ਪਿਆਰੁ॥	827
412. ਕਾਇਆ ਕੂਮਲ ਫੁਲ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਗੁਪਸਿ ਮਾਲ॥	829
413. ਪਹਿਲ ਬਸੰਤੈ ਆਗਮਨਿ ਪਹਿਲਾ ਮਉਲਿਓ ਸੋਇ॥	831

❖ ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲ 833-854

414. ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ॥	833
415. ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਦਇਆਲ ਸੇਤੀ ਮੇਰੀ ਮਾਈ॥	835
416. ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ॥	837
417. ਬਿਨੁ ਦਰਸਨ ਕੈਸੇ ਜੀਵਉ ਮੇਰੀ ਮਾਈ॥	839
418. ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਪਦਾਰਥੁ ਨਾਮੁ॥	841
419. ਤਨੁ ਧਨੁ ਕਲਤੁ ਸਭੁ ਦੇਖੁ ਅਭਿਮਾਨਾ॥	843
420. ਕਿਆ ਜਪੁ ਜਾਪਉ ਬਿਨੁ ਜਗਦੀਸੈ॥	845
421. ਮੁੰਧ ਨਵੇਲੜੀਆ ਗੋਇਲਿ ਆਈ ਰਾਮ॥	847
422. ਮੈ ਮਨਿ ਚਾਉ ਘਣਾ ਸਾਚਿ ਵਿਗਾਸੀ ਰਾਮ॥	849

423. ਕੋਈ ਵਾਹੇ ਕੋ ਲੁਣੈ ਕੋ ਪਾਏ ਖਲਿਹਾਨਿ॥	851
424. ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਤਰਿਆ ਸੋਇ॥	853

❖ ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ 855-932

425. ਨ ਜਾਣਾ ਹਰੇ ਮੇਰੀ ਕਵਨ ਗਤੇ॥	855
426. ਜੀਵਨ ਤਲਬ ਨਿਵਾਰਿ ਸੁਆਮੀ॥	857
427. ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਸਾਗਰੁ ਤਰੀਐ॥	859
428. ਬਾਬਾ ਗੋਰਖੁ ਜਾਗੈ॥	861
429. ਸੋ ਅਉਧੂਤੁ ਐਸੀ ਮਤਿ ਪਾਵੈ॥	863
430. ਗੁਰ ਤਾਰਿ ਤਾਰਣਹਾਰਿਆ॥	865
431. ਐਸਾ ਦੀਵਾ ਨੀਰਿ ਤਰਾਇ॥	867
432. ਨਾਨਕ ਬਿਰਥਾ ਕੋਇ ਨ ਹੋਇ॥	869
433. ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰੈ ਕੋਈ॥	871
434. ਸੋ ਹਰਿ ਜਨੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ॥	872
435. ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਸਹਜ ਘਰਿ ਵਾਸੈ॥	875
436. ਜੀਵਨ ਤਲਬ ਨਿਵਾਰਿ॥	877
437. ਜੋਗੀ ਬੈਸਿ ਰਹਹੁ ਦੁਬਿਧਾ ਦੁਖੁ ਭਾਗੈ॥	879
438. ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ॥	881
439. ਝੂਠੁ ਨ ਬੋਲਿ ਪਾਡੇ ਸਚੁ ਕਹੀਐ॥	883
440. ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਮਨਾ ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਗੁ ਕੀਜੈ॥	885
441. ਐਸਾ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ॥	887
442. ਤਨੁ ਧਨੁ ਦੇਖਤ ਗਰਬਿ ਗਇਆ॥	889
443. ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੇਤੀ ਸਬਦਿ ਉਧਾਰੀ ਸੰਤਹੁ॥	891
444. ਕਿਆ ਭਵੀਐ ਸਚਿ ਸੂਚਾ ਹੋਇ॥	893
445. ਸਤੀ ਪਾਪੁ ਕਰਿ ਸਤੁ ਕਮਾਹਿ॥	895
446. ਹਿੰਦੂ ਕੈ ਘਰਿ ਹਿੰਦੂ ਆਵੈ॥	897
447. ਨਾ ਸਤਿ ਦੁਖੀਆ ਨਾ ਸਤਿ ਸੁਖੀਆ ਨਾ ਸਤਿ ਪਾਣੀ ਜੰਤ ਫਿਰਹਿ॥	899
448. ਸੋ ਗਿਰਹੀ ਜੋ ਨਿਗ੍ਰਹੁ ਕਰੈ॥	901
449. ਸੋ ਅਉਧੂਤੀ ਜੋ ਧੂਪੈ ਆਪੁ॥	903

450. ਸੋ ਉਦਾਸੀ ਜਿ ਪਾਲੇ ਉਦਾਸੁ॥	905
451. ਸੋ ਪਾਖੰਡੀ ਜਿ ਕਾਇਆ ਪਖਾਲੇ॥	907
452. ਸੋ ਬੈਰਾਗੀ ਜਿ ਉਲਟੇ ਬ੍ਰਹਮੁ॥	909
453. ਕਿਉ ਮਰੈ ਮੰਦਾ ਕਿਉ ਜੀਵੈ ਜੁਗਤਿ॥	911
454. ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਰੇ ਮਨਾ ਸੁਣੀਐ ਸਿਖ ਸਹੀ॥	913
455. ਨਾਨਕ ਦੁਖੀਆ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ॥	915
456. ਸਾਵਣੁ ਰਾਤਿ ਅਹਾਤੁ ਦਿਹੁ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਦੁਇ ਖੇਤ॥	917
457. ਭਉ ਭੁਇ ਪਵਿਤੁ ਪਾਣੀ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਬਲੇਦ॥	919
458. ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਜੀਉ ਮਛਲੀ ਝੀਵਰੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਾਲੁ॥	921
459. ਵੇਲਿ ਪਿੰਵਾਇਆ ਕਤਿ ਵੁਠਾਇਆ॥	923
460. ਸਚ ਕੀ ਕਾਤੀ ਸਚੁ ਸਭੁ ਸਾਰੁ॥	925
461. ਕਮਰਿ ਕਟਾਰਾ ਬੰਕੁੜਾ ਬੰਕੇ ਕਾ ਅਸਵਾਰੁ॥	927
462. ਸਰਵਰ ਹੰਸ ਧੁਰੇ ਹੀ ਮੇਲਾ ਖਸਮੈ ਏਵੈ ਭਾਣਾ॥	929
463. ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਉਜਲਾ ਜੇ ਕੋ ਚਿਤਿ ਕਰੇਇ॥	931
❖ ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ ਦਖਣੀ	933-936
464. ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਦਇਆਲੁ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਲੀਣਾ॥	933
465. ਸੁਣਿ ਪਾਡੇ ਕਿਆ ਲਿਖਹੁ ਜੰਜਾਲਾ॥	935
❖ ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ	937-1064
466. ਸਾਜਨ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕੀ ਹੋਇ ਰਹਾ ਸਦ ਧੂਰਿ॥	937
467. ਬਾਬਾ ਮੈ ਕਰਮਹੀਣ ਕੂੜਿਆਰ॥	939
468. ਮੂਰਖ ਮਨ ਕਾਹੇ ਕਰਸਹਿ ਮਾਣਾ॥	941
469. ਚਿਤ ਚੇਤਸਿ ਕੀ ਨਹੀ ਬਾਵਰਿਆ॥	943
470. ਦਾਦਰ ਤੂ ਕਬਹਿ ਨ ਜਾਨਸਿ ਰੇ॥	945
471. ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਅਸੰਖ ਹੋਹਿ ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਮਨੁ ਲਾਗ॥	947
472. ਜੋ ਮੈ ਬੇਦਨ ਸਾ ਕਿਸੁ ਆਖਾ ਮਾਈ॥	949
473. ਤੇਰੇ ਲਾਲੇ ਕਿਆ ਚਤੁਰਾਈ॥	951
474. ਭਇਆ ਦਿਵਾਨਾ ਸਾਹ ਕਾ ਨਾਨਕੁ ਬਉਰਾਨਾ॥	953

475. ਸੋ ਧਨੁ ਵਖਰੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਹਮਾਰੈ॥	955
476. ਮੂੜੇ ਕਾਇਚੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾ॥	957
477. ਬਾਬਾ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਦੂਰਿ ਨ ਦੇਖੁ॥	959
478. ਗੁਸਾਈ ਤੇਰਾ ਕਹਾ ਨਾਮੁ ਕੈਸੇ ਜਾਤੀ॥	962
479. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਸਾਰ ਸੋਈ ਜਾਣੈ ਜਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਵਾਪਾਰੀ ਜੀਉ॥	964
480. ਤੂ ਅਜਰਾਵਰੁ ਅਮਰੁ ਤੂ ਸਭ ਚਾਲਣਹਾਰੀ॥	966
481. ਬਾਬਾ ਜਗੁ ਫਾਥਾ ਮਹਾ ਜਾਲਿ॥	968
482. ਬਾਬਾ ਮੈ ਕੁਚੀਲੁ ਕਾਚਉ ਮਤਿਹੀਨ॥	970
483. ਐਸਾ ਲਾਲਾ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਕੇ ਸੁਣਿ ਖਸਮ ਹਮਾਰੇ॥	972
484. ਲਾਲਾ ਗੋਲਾ ਖਸਮ ਕਾ ਖਸਮੈ ਵਡਿਆਈ॥	974
485. ਕਿਉ ਰਹੀਐ ਉਠਿ ਚਲਣਾ ਬੁਝੁ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰਾ॥	976
486. ਬਾਬਾ ਐਸੀ ਰਵਤ ਰਵੈ ਸੰਨਿਆਸੀ॥	978
487. ਸੰਸਾਰੁ ਭਵਜਲੁ ਕਿਉ ਤਰੈ॥	981
488. ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ॥	983
489. ਬਾਬਾ ਮੂਰਖੁ ਹਾ ਨਾਵੈ ਬਲਿ ਜਾਉ॥	985
490. ਸਾਚਾ ਸਚੁ ਸੋਈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥	987
491. ਆਪੇ ਧਰਤੀ ਧਉਲੁ ਅਕਾਸੰ॥	989
492. ਦੂਜੀ ਦੁਰਮਤਿ ਅੰਨੀ ਬੋਲੀ॥	991
493. ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਅਪਰ ਅਪਾਰੇ॥	993
494. ਸਾਚੈ ਮੇਲੇ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ॥	995
495. ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ॥	997
496. ਕੇਤੇ ਜੁਗ ਵਰਤੇ ਗੁਬਾਰੈ॥	999
497. ਹਰਿ ਸਾ ਮੀਤੁ ਨਾਹੀ ਮੈ ਕੋਈ॥	1001
498. ਅਸੁਰ ਸਘਾਰਣ ਰਾਮੁ ਹਮਾਰਾ॥	1003
499. ਘਰਿ ਰਹੁ ਰੇ ਮਨ ਮੁਗਧ ਇਆਨੇ॥	1005
500. ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਗੁਰਦੇਵ ਤੁਮਾਰੀ॥	1007
501. ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ॥	1009
502. ਦਰਸਨੁ ਪਾਵਾ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਾ॥	1011

503. ਅਰਬਦ ਨਰਬਦ ਧੰਧੂਕਾਰਾ॥	1013
504. ਆਪੇ ਆਪੁ ਉਪਾਇ ਨਿਰਾਲਾ॥	1015
505. ਸੁੰਨ ਕਲਾ ਅਪਰੰਪਰਿ ਧਾਰੀ॥	1017
506. ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ॥	1019
507. ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਰੇ ਜਨ ਭਾਈ॥	1021
508. ਸਚੁ ਕਹਹੁ ਸਚੈ ਘਰਿ ਰਹਣਾ॥	1023
509. ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਪਰਹਰੁ ਪਰ ਨਿੰਦਾ॥	1025
510. ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਨੈਹਾਰ ਅਪਾਰਾ॥	1027
511. ਵਿਣੁ ਗਾਹਕ ਗੁਣੁ ਵੇਚੀਐ ਤਉ ਗੁਣੁ ਸਹਘੋ ਜਾਇ॥	1029
512. ਭੂਲੀ ਭੂਲੀ ਮੈ ਫਿਰੀ ਪਾਧਰੁ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ॥	1031
513. ਮਹਲ ਕੁਚਜੀ ਮੜਵੜੀ ਕਾਲੀ ਮਨਹੁ ਕਸੁਧ॥	1033
514. ਸਾਚੁ ਸੀਲ ਸਚੁ ਸੰਜਮੀ ਸਾ ਪੂਰੀ ਪਰਵਾਰਿ॥	1035
515. ਸਸੁਰੈ ਪੇਈਐ ਕੰਤ ਕੀ ਕੰਤੁ ਅਗੰਮੁ ਅਥਾਹੁ॥	1037
516. ਨਾ ਮੈਲਾ ਨਾ ਧੁੰਧਲਾ ਨਾ ਭਗਵਾ ਨਾ ਕਚੁ॥	1039
517. ਸਾਹਿਬੁ ਲੇਖਾ ਮੰਗਸੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇਖਿ ਨ ਭੂਲੁ॥	1041
518. ਹੀਰੈ ਹੀਰਾ ਬੇਧਿਆ ਨਾਨਕ ਕੰਠਿ ਸੁਭਾਇ॥੨॥	1043
519. ਸਰਬੇ ਜੋਇ ਅਗਛਮੀ ਦੂਖੁ ਘਨੇਰੋ ਆਥਿ॥	1045
520. ਪੂੰਜੀ ਸਾਚਉ ਨਾਮੁ ਤੂ ਅਖੁਟਉ ਦਰਬੁ ਅਪਾਰੁ॥	1047
521. ਪੂਰਬ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਰਾਣਿ ਲੈ ਮੋਟਉ ਠਾਕੁਰੁ ਮਾਣਿ॥	1049
522. ਭੋਲਤਣਿ ਭੈ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹੇਕੈ ਪਾਧਰ ਹੀਡੁ॥	1051
523. ਮਾਂਦਲੁ ਬੇਦਿ ਸਿ ਬਾਜਣੋ ਘਣੋ ਧੜੀਐ ਜੋਇ॥	1053
524. ਸਾਗਰੁ ਗੁਣੀ ਅਥਾਹੁ ਕਿਨਿ ਹਾਥਾਲਾ ਦੇਖੀਐ॥	1055
525. ਕਉਣੁ ਮੁਆ ਕਉਣੁ ਮਾਰਸੀ ਕਉਣੁ ਆਵੈ ਕਉਣੁ ਜਾਇ॥	1057
526. ਹਉ ਮੁਆ ਮੈ ਮਾਰਿਆ ਪਉਣੁ ਵਹੈ ਦਰੀਆਉ॥	1059
527. ਹਉ ਮੈ ਕਰੀ ਤਾਂ ਤੂ ਨਾਹੀ ਤੂ ਹੋਵਹਿ ਹਉ ਨਾਹਿ॥	1061
528. ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਆ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਸੋਇ॥	1063

❖ **ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਦਖਣੀ** **1065-1066**

529. ਅਸਥਿਰੁ ਥਾਨੁ ਸਦਾ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਆਪੇ ਆਪੁ ਉਪਾਇਦਾ॥	1065

❖	ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਕਾਫੀ	1067-1068
	530. ਮੈਡਾ ਮਨੁ ਰਤਾ ਆਪਨੜੇ ਪਿਰ ਨਾਲਿ॥	1067
❖	ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ	1069-1112
	531. ਤੂ ਸੁਣਿ ਕਿਰਤ ਕਰੰਮਾ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਇਆ॥	1069
	532. ਬਾਬੀਹਾ ਪ੍ਰਿਉ ਬੋਲੇ ਕੋਕਿਲ ਬਾਣੀਆ॥	1071
	533. ਤੂ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਰਸ ਭਿੰਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਪਣੇ॥	1073
	534. ਬਰਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਬੁੰਦ ਸੁਹਾਵਣੀ॥	1075
	535. ਚੇਤੁ ਬਸੰਤੁ ਭਲਾ ਭਵਰ ਸੁਹਾਵੜੇ॥	1077
	536. ਵੈਸਾਖੁ ਭਲਾ ਸਾਖਾ ਵੇਸ ਕਰੇ॥	1079
	537. ਮਾਹੁ ਜੇਠੁ ਭਲਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ॥	1081
	538. ਆਸਾਤੁ ਭਲਾ ਸੂਰਜੁ ਗਗਨਿ ਤਪੈ॥	1083
	539. ਸਾਵਣਿ ਸਰਸ ਮਨਾ ਘਣ ਵਰਸਹਿ ਰੁਤਿ ਆਏ॥	1085
	540. ਭਾਦਉ ਭਰਮਿ ਭੁਲੀ ਭਰਿ ਜੋਬਨਿ ਪਛੁਤਾਣੀ॥	1087
	541. ਅਸੁਨਿ ਆਉ ਪਿਰਾ ਸਾ ਧਨ ਝੁਰਿ ਮੁਈ॥	1089
	542. ਕਤਕਿ ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ॥	1091
	543. ਮੰਘਰ ਮਾਹੁ ਭਲਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵਏ॥	1093
	544. ਪੋਖਿ ਤੁਖਾਰੁ ਪੜੈ ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਰਸੁ ਸੋਧੈ॥	1095
	545. ਮਾਘਿ ਪੁਨੀਤ ਭਈ ਤੀਰਥੁ ਅੰਤਰਿ ਜਾਨਿਆ॥	1097
	546. ਫਲਗੁਨਿ ਮਨਿ ਰਹਸੀ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੁਭਾਇਆ॥	1099
	547. ਬੇ ਦਸ ਮਾਹੁ ਰੁਤੀ ਬਿਤੀ ਵਾਰ ਭਲੇ॥	1101
	548. ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ ਨੈਣੁ ਸਲੋਨੜੀਏ ਰੈਣਿ ਅੰਧਿਆਰੀ ਰਾਮ॥	1103
	549. ਤਾਰਾ ਚੜਿਆ ਲੰਮਾ ਕਿਉ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ਰਾਮ॥	1105
	550. ਭੋਲਾਵੜੈ ਭੁਲੀ ਭੁਲਿ ਭੁਲਿ ਪਛੋਤਾਣੀ॥	1107
	551. ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਰੰਗੀਲੇ ਹਮ ਲਾਲਨ ਕੇ ਲਾਲੇ॥	1109
	552. ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਸਮਝੁ ਅਚੇਤ ਇਆਣਿਆ ਰਾਮ॥	1111
❖	ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ	1113-1130
	553. ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਕਿਛੁ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ॥	1113

554. ਭਵਜਲੁ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਕਿਉ ਤਰੀਐ॥	1115
555. ਪ੍ਰਾਣੀ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਨਮੁ ਗਇਓ॥	1117
556. ਅੰਧੁਲੇ ਕਿਆ ਪਾਇਆ ਜਗਿ ਆਇ॥	1119
557. ਮਨ ਰੇ ਕਿਉ ਛੂਟਸਿ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ॥	1121
558. ਸੋ ਜਨੁ ਐਸਾ ਮੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ॥	1123
559. ਮਨ ਰੇ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ॥	1125
560. ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਬਿਰਥੇ ਜਗਿ ਜਨਮਾ॥	1127
561. ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਰੋਗ ਬੁਰੇ॥	1129

❖ **ਰਾਗੁ ਬਸੰਤ** **1131-1156**

562. ਭੋਲਿਆ ਹਉਮੈ ਸੁਰਤਿ ਵਿਸਾਰਿ॥	1131
563. ਤੇਰਾ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਕਹਉ ਰਾਇ॥	1133
564. ਰੇ ਮਨ ਲੇਖੈ ਕਬਹੂ ਨ ਪਾਇ॥	1135
565. ਮੇਰੇ ਸੁੰਦਰ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਲਾਲ॥	1137
566. ਮਿਲੁ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਹਰਿ ਗੁਨ ਬਨੇ॥	1139
567. ਮਤ ਬਿਸਰਸਿ ਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਬੋਲਿ॥	1141
568. ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਖੁ ਬਜਰੁ ਭਾਰੁ॥	1143
569. ਮਨੁ ਭੂਲਉ ਸਮਝਸਿ ਸਾਚ ਨਾਇ॥	1145
570. ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਕੇਤੀ ਬਿਲਲਾਇ॥	1147
571. ਸਭ ਉਤਮ ਕਿਸੁ ਆਖਉ ਹੀਨਾ॥	1149
572. ਮੂੜੇ ਕਾਹੇ ਬਿਸਾਰਿਓ ਤੈ ਰਾਮ ਨਾਮ॥	1151
573. ਮਨੁ ਅੰਧੁਲਾ ਅੰਧੁਲੀ ਮਤਿ ਲਾਗੈ॥	1153
574. ਐਸੀ ਭਵਰਾ ਬਾਸੁ ਲੇ॥	1155

❖ **ਰਾਗੁ ਬਸੰਤ ਹਿੰਡੋਲ** **1157-1166**

575. ਕਾਹੇ ਕਲਰਾ ਸਿੰਚਹੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਹੁ॥	1157
576. ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਹਉ ਆਪੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀ॥	1159
577. ਸੁਆਮੀ ਪੰਡਿਤਾ ਤੁਮ੍ ਦੇਹੁ ਮਤੀ॥	1161
578. ਮਤ ਭੂਲਹਿ ਰੇ ਮਨ ਚੇਤਿ ਹਰੀ॥	1163
579. ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਧੁਸੂਦਨ ਮਾਧੋ ਐਸੀ ਸਕਤਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ॥	1165

580. ਅਪੁਨੇ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ਹਉ ਚੇਰੀ॥	1167
581. ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਰਹੀਐ ਦੁਖੁ ਬਿਆਪੈ॥	1169
582. ਦੂਰਿ ਨਾਹੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਆਰਾ॥	1171
583. ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਜੀਵਾ ਮੇਰੀ ਮਾਈ॥	1173
584. ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਧੀਰੈ ਮਨੁ ਮੇਰਾ॥	1175
585. ਨ ਭੀਜੈ ਰਾਗੀ ਨਾਦੀ ਬੇਦਿ॥	1177
586. ਨਵ ਛਿਅ ਖਟ ਕਾ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ॥	1179
587. ਜਿਨਸਿ ਥਾਪਿ ਜੀਆਂ ਕਉ ਭੇਜੈ ਜਿਨਸਿ ਥਾਪਿ ਲੈ ਜਾਵੈ॥	1181
588. ਜੁੜਿ ਜੁੜਿ ਵਿਛੁੜੇ ਵਿਛੁੜਿ ਜੁੜੇ॥	1183
589. ਨਾਨਕ ਤੁਲੀਅਹਿ ਤੋਲ ਜੇ ਜੀਉ ਪਿਛੈ ਪਾਈਐ॥	1185
590. ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਸੁਨਣਿ ਅਉਖਾ ਆਖਿ ਨ ਜਾਪੀ ਆਖਿ॥	1187
591. ਜੂਠਿ ਨ ਰਾਗੀਂ ਜੂਠਿ ਨ ਵੇਦੀਂ॥	1189
592. ਨਾਨਕ ਚੁਲੀਆ ਸੁਚੀਆ ਜੇ ਭਰਿ ਜਾਣੈ ਕੋਇ॥	1191
593. ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਜੰਮਣੁ ਦੁਖਿ ਮਰਣੁ ਦੁਖਿ ਵਰਤਣੁ ਸੰਸਾਰਿ॥	1193
594. ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਭਸੁ ਰੰਗੁ ਭਸੁ ਹੂ ਭਸੁ ਖੇਹ॥	1195
595. ਘਰਿ ਨਾਰਾਇਣੁ ਸਭਾ ਨਾਲਿ॥	1197
596. ਸਭੇ ਸੁਰਤੀ ਜੋਗ ਸਭਿ ਸਭੇ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ॥	1199
597. ਪੁਰੀਆ ਖੰਡਾ ਸਿਰਿ ਕਰੇ ਇਕ ਪੈਰਿ ਧਿਆਏ॥	1201
598. ਹੈ ਹੈ ਆਖਾਂ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਕੋਟੀ ਹੂ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ॥	1203
599. ਸਭੇ ਰਾਤੀ ਸਭਿ ਦਿਹ ਸਭਿ ਥਿਤੀ ਸਭਿ ਵਾਰ॥	1205
600. ਅਖੀ ਪਰਣੈ ਜੇ ਫਿਰਾਂ ਦੇਖਾਂ ਸਭੁ ਆਕਾਰੁ॥	1207
601. ਹੋਰੁ ਸਰੀਕੁ ਹੋਵੈ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਤਿਸੁ ਅਗੈ ਤੁਧੁ ਆਖਾਂ॥	1209
602. ਜਾਂ ਨ ਸਿਆ ਕਿਆ ਚਾਕਰੀ ਜਾਂ ਜੰਮੇ ਕਿਆ ਕਾਰ॥	1211
603. ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਪੜ੍ਹੰਤਾ॥	1213
604. ਜਾਂ ਹਉ ਤੇਰਾ ਤਾਂ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੇਰਾ ਹਉ ਨਾਹੀ ਤੂ ਹੋਵਹਿ॥	1215
605. ਕਲਿ ਹੋਈ ਕੁਤੇ ਮੁਹੀ ਖਾਜੁ ਹੋਆ ਮੁਰਦਾਰੁ॥	1217
606. ਰੰਨਾ ਹੋਈਆ ਬੋਧੀਆ ਪੁਰਸ ਹੋਏ ਸਈਆਦ॥	1219

607. ਲਖ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਵੈ ਲਖ ਜੀਵਣੁ ਕਿਆ ਖੁਸੀਆ ਕਿਆ ਚਾਉ॥	1221
608. ਕਾਪਤੁ ਕਾਠੁ ਰੰਗਾਇਆ ਰਾਂਗਿ॥	1223
609. ਬੇਦੁ ਪੁਕਾਰੇ ਪੁੰਨੁ ਪਾਪੁ ਸੁਰਗ ਨਰਕ ਕਾ ਬੀਉ॥	1225
610. ਮਰਣਿ ਨ ਮੂਰਤੁ ਪੁਛਿਆ ਪੁਛੀ ਥਿਤਿ ਨ ਵਾਰੁ॥	1227
611. ਨਾਨਕ ਢੇਰੀ ਢਹਿ ਪਈ ਮਿਟੀ ਸੰਦਾ ਕੋਟੁ॥	1229
612. ਧਨਵੰਤਾ ਇਵ ਹੀ ਕਹੈ ਅਵਰੀ ਧਨ ਕਉ ਜਾਉ॥	1231
613. ਸੂਰਜੁ ਚੜੈ ਵਿਜੇਗਿ ਸਭਸੈ ਘਟੈ ਆਰਜਾ॥	1233
614. ਪ੍ਰਿਗੁ ਤਿਨਾ ਕਾ ਜੀਵਿਆ ਜਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਵੇਚਹਿ ਨਾਉ॥	1235
615. ਸਚੁ ਵਰਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਤੀਰਥੁ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਇਸਨਾਨੁ॥	1237
616. ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣਾ ਗਾਵੈ ਗੀਤ॥	1239
617. ਮਨਹੁ ਜਿ ਅੰਧੇ ਕੂਪ ਕਹਿਆ ਬਿਰਦੁ ਨ ਜਾਣਨੀ॥	1241

❖ ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ 1243-1372

618. ਪ੍ਰਾਣੀ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ॥	1243
619. ਬਰਸੁ ਘਨਾ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਭੀਨਾ॥	1245
620. ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਸਬਦੁ ਸੁਹਾਇਆ॥	1247
621. ਬਰਸੁ ਘਨਾ ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਆਇਆ॥	1249
622. ਮਹਲ ਮਹਿ ਬੈਠੇ ਅਗਮ ਅਪਾਰ॥	1251
623. ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨ ਜਾਣੀਅਹਿ ਮਾਇ॥	1253
624. ਵੈਦ ਨ ਭੋਲੇ ਦਾਰੂ ਲਾਇ॥	1255
625. ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਖਾਹਿ ਗਵਾਰ॥	1257
626. ਕਬਹੂੰ ਸਾਹਿਬੁ ਦੇਖਿਆ ਭੈਣ॥	1259
627. ਪਿਰ ਭਾਵੈ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸਖਾਈ॥	1261
628. ਇਸੁ ਤਨ ਧਨ ਕਾ ਕਹਹੁ ਗਰਬੁ ਕੈਸਾ॥	1263
629. ਰੈਨਿ ਬਬੀਹਾ ਬੋਲਿਓ ਮੇਰੀ ਮਾਈ॥	1265
630. ਮੈ ਅੰਧੁਲੇ ਨਾਵੈ ਕੀ ਜੋਤਿ॥	1267
631. ਤੂ ਕੈਸੇ ਆੜਿ ਫਾਥੀ ਜਾਲਿ॥	1269
632. ਹੇਕੋ ਪਾਧਰੁ ਹੇਕੁ ਦਰੁ ਗੁਰ ਪਉੜੀ ਨਿਜ ਥਾਨੁ॥	1271
633. ਆਪੀਨੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ॥	1273

634. ਨਾਨਕ ਸਾਵਣਿ ਜੇ ਵਸੈ ਚਹੁ ਓਮਾਹਾ ਹੋਇ॥	1275
635. ਨਾਨਕ ਸਾਵਣਿ ਜੇ ਵਸੈ ਚਹੁ ਵੇਛੋੜਾ ਹੋਇ॥	1277
636. ਤੂ ਸਚਾ ਸਚਿਆਰੁ ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਵਰਤਾਇਆ॥	1279
637. ਵੈਦੁ ਬੁਲਾਇਆ ਵੈਦਗੀ ਪਕੜਿ ਢੰਢੇਲੇ ਬਾਂਹ॥	1281
638. ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਦੇਵ ਉਪਾਇਆ॥	1283
639. ਆਪੇ ਛਿੰਝ ਪਵਾਇ ਮਲਾਖਾੜਾ ਰਚਿਆ॥	1285
640. ਦੋਵੈ ਤਰਫਾ ਉਪਾਇ ਇਕੁ ਵਰਤਿਆ॥	1287
641. ਸੋ ਹਰਿ ਸਦਾ ਸਰੇਵੀਐ ਜਿਸੁ ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੈ ਵਾਰ॥	1289
642. ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਚਾ ਸਚੁ ਤੂ ਸਚੇ ਲੈਹਿ ਮਿਲਾਇ॥	1291
643. ਅਤੁਲੁ ਕਿਉ ਤੋਲੀਐ ਵਿਣੁ ਤੋਲੇ ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ॥	1293
644. ਨਾਥ ਜਤੀ ਸਿਧ ਪੀਰ ਕਿਨੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ॥	1295
645. ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਹਉ ਕੈ ਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ॥	1297
646. ਸਚਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਇਕੋ ਤੂ ਧਣੀ॥	1299
647. ਖੰਡ ਪਤਾਲ ਅਸੰਖ ਮੈ ਗਣਤ ਨ ਹੋਈ॥	1301
648. ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਕੈ ਗੁਣ ਅਉਗਣ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ॥	1303
649. ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਚੁ ਸਮਾਲਿਆ॥	1305
650. ਇਕਿ ਵਣ ਖੰਡਿ ਬੈਸਹਿ ਜਾਇ ਸਦੁ ਨ ਦੇਵਹੀ॥	1307
651. ਇਕਿ ਜੈਨੀ ਉਝੜ ਪਾਇ ਧੁਰਹੁ ਖੁਆਇਆ॥	1309
652. ਸਚਾ ਅਲਖ ਅਭੇਉ ਹਠਿ ਨ ਪਤੀਜਈ॥	1311
653. ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ॥	1313
654. ਕੁਲਹਾਂ ਦੇਂਦੇ ਬਾਵਲੇ ਲੈਂਦੇ ਵਡੇ ਨਿਲਜ॥	1315
655. ਅੰਧੀ ਫੂਕਿ ਮੁਈ ਦੇਵਾਨੀ॥	1317
656. ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਤੂ ਧਣੀ ਸਚਾ ਅਲਖ ਅਪਾਰੁ॥	1319
657. ਰਾਤੀ ਕਾਲੁ ਘਟੈ ਦਿਨਿ ਕਾਲੁ॥	1321
658. ਮੁਆ ਪਿਆਰੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਈ ਮੁਆ ਵੈਰੁ ਵਾਦੀ॥	1323
659. ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਚਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਅੰਤੇ ਹੋਇ ਸਖਾਈ॥	1325
660. ਸਰਮੁ ਧਰਮੁ ਦੁਇ ਨਾਨਕਾ ਜੇ ਧਨੁ ਪਲੈ ਪਾਇ॥	1327
661. ਦੁਖੀ ਦੁਨੀ ਸਹੇੜੀਐ ਜਾਇ ਤ ਲਗਹਿ ਦੁਖ॥	1329

662. ਅੰਧੀ ਕੰਮੀ ਅੰਧੁ ਮਨੁ ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਤਨੁ ਅੰਧੁ॥	1331
663. ਲਖ ਮਣ ਸੁਇਨਾ ਲਖ ਮਣ ਰੁਪਾ ਲਖ ਸਾਹਾ ਸਿਰਿ ਸਾਹ॥	1333
664. ਇਕਨ੍ਹਾ ਗਲੀ ਜੰਜੀਰ ਬੰਦਿ ਰਬਾਣੀਐ॥	1335
665. ਰਾਜੇ ਸੀਹ ਮੁਕਦਮ ਕੁਤੇ॥	1337
666. ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਮੇਦਨੀ ਆਪੇ ਕਰਦਾ ਸਾਰ॥	1339
667. ਰੂਪੈ ਕਾਮੈ ਦੋਸਤੀ ਭੁਖੈ ਸਾਦੈ ਗੰਢੁ॥	1341
668. ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਰੂਪੁ ਜਾਤਿ ਜੋਬਨੁ ਪੰਜੇ ਠਗ॥	1343
669. ਪੜਿਆ ਲੇਖੇਦਾਰੁ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ॥	1345
670. ਪਉਣੈ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਜੀਉ ਤਿਨ ਕਿਆ ਖੁਸੀਆ ਕਿਆ ਪੀੜ॥	1347
671. ਅਜਰੁ ਜਰੈ ਤ ਨਉ ਕੁਲ ਬੰਧੁ॥	1349
672. ਪੜੀਐ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹ ਹੋਰਿ ਬੁਧੀਂ ਮਿਥਿਆ॥	1351
673. ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਸਹੁ ਨਿੰਮਿਆ ਮਾਸੈ ਅੰਦਰਿ ਵਾਸੁ॥	1353
674. ਮਾਸੁ ਮਾਸੁ ਕਰਿ ਮੂਰਖੁ ਝਗੜੇ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਨਹੀ ਜਾਣੈ॥	1355
675. ਹਉ ਕਿਆ ਆਖਾ ਇਕ ਜੀਭ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਕਿਨ ਹੀ ਪਾਇਆ॥	1357
676. ਨਾਨਕ ਮਾਇਆ ਕਰਮ ਬਿਰਖੁ ਫਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਵਿਸੁ॥	1359
677. ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਹੋਇ ਨਿਬੇੜੁ ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਇਆ॥	1361
678. ਘਰ ਮਹਿ ਘਰੁ ਦੇਖਾਇ ਦੇਇ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ॥	1363
679. ਚਿਲਿਮਿਲਿ ਬਿਸੀਆਰ ਦੁਨੀਆ ਫਾਨੀ॥	1365
680. ਧੰਨੁ ਸੁ ਕਾਗਦੁ ਕਲਮ ਧੰਨੁ ਧਨੁ ਭਾਂਡਾ ਧਨੁ ਮਸੁ॥	1367
681. ਆਪੇ ਪਟੀ ਕਲਮ ਆਪਿ ਉਪਰਿ ਲੇਖੁ ਭਿ ਤੂੰ॥	1369
682. ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਆਪਿ ਬਣਤ ਬਣਾਈ॥	1371

❖ ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ 1373-1414

683. ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਗਲ ਬਿਕਾਰੁ॥	1373
684. ਬਾਬਾ ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਕਹੀਐ ਤਰੀਐ ਸਾਚਾ ਹੋਈ॥	1375
685. ਅਉਧੂ ਸਹਜੇ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿ॥	1377
686. ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਸਰਬੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥	1379
687. ਗੁਰ ਸਮਾਨਿ ਤੀਰਥੁ ਨਹੀ ਕੋਇ॥	1381
688. ਕਰਤਾ ਤੂ ਮੇਰਾ ਜਜਮਾਨੁ॥	1385

689. ਤੂਹੈ ਹੈ ਵਾਹੁ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ॥	1385
690. ਬੋਲਹੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰ॥	1387
691. ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਨਿਧਿ ਮੇਰੈ॥	1389
692. ਜਾਗਸਿ ਜੀਵਣ ਜਾਗਣਹਾਰਾ॥	1391
693. ਐਸੇ ਝੂਠਿ ਮੁਠੇ ਸੰਸਾਰਾ॥	1393
694. ਬਾਬਾ ਐਸਾ ਬਿਖਮ ਜਾਲਿ ਮਨੁ ਵਾਸਿਆ॥	1395
695. ਕਿਆ ਜਾਨਾਂ ਕਿਆ ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ॥	1397
696. ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਂਗਿ ਘਣੈ ਅਤਿ ਰੂੜੈ॥	1399
697. ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਪੂਰੇ ਬੈਰਾਗੀ॥	1401
698. ਜਲਿ ਜਾਉ ਜੀਵਨੁ ਨਾਮ ਬਿਨਾ॥	1403
699. ਐਸਾ ਜਾਪੁ ਜਪਉ ਜਪਮਾਲੀ॥	1405
700. ਖਟੁ ਕਰਮ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ॥	1407
701. ਸੁਣਿ ਮਨ ਅੰਧੇ ਮੂਰਖ ਗਵਾਰ॥	1409
702. ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਠਾਈ॥	1411
703. ਝੂਠੀ ਦੁਰਮਤਿ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ॥	1413
❖ ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਿਭਾਸ	1415-1418
704. ਅਵਰ ਸਿਆਣਪ ਸਗਲੀ ਪਾਜੁ॥	1415
705. ਨਾ ਮਨੁ ਮਰੈ ਨ ਮਾਇਆ ਮਰੈ॥	1417
❖ ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਦਖਣੀ	1419-1420
706. ਕੋਈ ਜਾਣਿ ਨ ਭੂਲੈ ਭਾਈ॥	1419
❖ ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ	1421-1422
707. ਪੜ੍ਹਿ ਪੁਸ਼ੁਕ ਸੰਧਿਆ ਬਾਦੰ॥	1421
❖ ਸਲੋਕ ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ	1423-1486
708. ਉਤੰਗੀ ਪੈਓਹਰੀ ਗਹਿਰੀ ਗੰਭੀਰੀ॥	1423
709. ਸੁਣਿ ਮੁੰਧੇ ਹਰਣਾਖੀਏ ਗੂੜਾ ਵੈਣੁ ਅਪਾਰੁ॥	1425
710. ਜੇ ਤੂੰ ਤਾਰੂ ਪਾਣਿ ਤਾਰੂ ਪੁਛੁ ਤਿੜੰਨੁ ਕਲ॥	1427
711. ਝੜ ਝਖੜ ਓਹਾੜ ਲਹਰੀ ਵਹਨਿ ਲਖੇਸਰੀ॥	1429

712. ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਕੈਸੀ ਹੋਈ॥	1431
713. ਹੈ ਹੈ ਕਰਿ ਕੈ ਓਹਿ ਕਰੇਨਿ॥	1433
714. ਰੇ ਮਨ ਡੀਗਿ ਨ ਡੋਲੀਐ ਸੀਧੈ ਮਾਰਗਿ ਧਾਉ॥	1435
715. ਬਾਘੁ ਮਰੈ ਮਨੁ ਮਾਰੀਐ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਹੋਇ॥	1437
716. ਅਗਨਿ ਮਰੈ ਜਲੁ ਲੋੜਿ ਲਹੁ ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਨਿਧਿ ਜਲੁ ਨਾਹਿ॥	1439
717. ਕਲਰ ਕੇਰੀ ਛਪੜੀ ਕਉਆ ਮਲਿ ਮਲਿ ਨਾਇ॥	1441
718. ਜਨਮੇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਿਆ ਗਣੀ ਜਾਂ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਉ॥	1443
719. ਹੈਨਿ ਵਿਰਲੇ ਨਾਹੀ ਘਣੇ ਫੈਲ ਫਕਤੁ ਸੰਸਾਰੁ॥	1445
720. ਨਾਨਕ ਲਗੀ ਤੁਰਿ ਮਰੈ ਜੀਵਣ ਨਾਹੀ ਤਾਣੁ॥	1447
721. ਭਾਂਡਾ ਧੋਵੈ ਕਉਣੁ ਜਿ ਕਚਾ ਸਾਜਿਆ॥	1449
722. ਮਨਹੁ ਜਿ ਅੰਧੇ ਘੁਪ ਕਹਿਆ ਬਿਰਦੁ ਨ ਜਾਣਨੀ॥	1451
723. ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਜੋ ਬਿੰਦੈ ਬ੍ਰਹਮੁ॥	1453
724. ਖੜ੍ਹੀ ਸੋ ਜੁ ਕਰਮਾ ਕਾ ਸੂਰੁ॥	1455
725. ਤਨੁ ਨ ਤਪਾਇ ਤਨੂਰ ਜਿਉ ਬਾਲਣੁ ਹਡ ਨ ਬਾਲਿ॥	1457
726. ਸਭਨੀ ਘਟੀ ਸਹੁ ਵਸੈ ਸਹ ਬਿਨੁ ਘਟੁ ਨ ਕੋਇ॥	1459
727. ਜਉ ਤਉ ਪ੍ਰੇਮ ਖੇਲਣ ਕਾ ਚਾਉ॥	1461
728. ਨਾਲਿ ਕਿਰਾੜਾ ਦੋਸਤੀ ਕੂੜੈ ਕੂੜੀ ਪਾਇ॥	1463
729. ਗਿਆਨ ਹੀਣੰ ਅਗਿਆਨ ਪੂਜਾ॥	1465
730. ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਧਰਮ ਬਿਨੁ ਧਿਆਨੁ॥	1467
731. ਮਾਣੁ ਘਲੈ ਉਠੀ ਚਲੈ॥	1469
732. ਰਾਮੁ ਝੁਰੈ ਦਲ ਮੇਲਵੈ ਅੰਤਰਿ ਬਲੁ ਅਧਿਕਾਰ॥	1471
733. ਮਨ ਮਹਿ ਝੁਰੈ ਰਾਮਚੰਦੁ ਸੀਤਾ ਲਛਮਣ ਜੋਗੁ॥	1473
734. ਲਾਹੌਰ ਸਹਰੁ ਜਹਰੁ ਕਹਰੁ ਸਵਾ ਪਹਰੁ॥	1475
735. ਉਦੋਸਾਹੈ ਕਿਆ ਨੀਸਾਨੀ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਅੰਨੀ॥	1477
736. ਪਬਰ ਤੂੰ ਹਰੀਆਵਲਾ ਕਵਲਾ ਕੰਚਨ ਵੰਨਿ॥	1479
737. ਰਜਿ ਨ ਕੋਈ ਜੀਵਿਆ ਪਹੁਚਿ ਨ ਚਲਿਆ ਕੋਇ॥	1481
738. ਦੋਸੁ ਨ ਦੇਅਹੁ ਰਾਇ ਨੋ ਮਤਿ ਚਲੈ ਜਾਂ ਬੁਢਾ ਹੋਵੈ॥	1483
739. ਪੂਰੇ ਕਾ ਕੀਆ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪੂਰਾ ਘਟਿ ਵਧਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ॥	1485

❖	ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਆਏ ਸਿਰਲੇਖ	1487-1491
❖	ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਵਰਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਤਾਲਾਂ	1492-1495
❖	ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਸਰੂਪ	1496-1506

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧

ੴ ਸਤਿਨਾਮ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ
ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ
ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਾਂਡਾ ਧੋਇ ਬੈਸਿ ਧੂਪੁ ਦੇਵਹੁ ਤਉ ਦੂਧੈ ਕਉ ਜਾਵਹੁ ॥

ਦੂਧੁ ਕਰਮ ਫੁਨਿ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇਣੁ ਹੋਇ ਨਿਰਾਸ ਜਮਾਵਹੁ ॥੧॥

ਜਪਹੁ ਤ ਏਕੇ ਨਾਮਾ ॥

ਅਵਰਿ ਨਿਰਾਫਲ ਕਾਮਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੭੨੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਚਉਪਦੇ = ਚਾਰ ਪਦਾਂ ਵਾਲੇ, ਚਾਰ ਬੰਦਾਂ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ। ਧੋਇ = ਧੋ ਕੇ। ਬੈਸਿ = ਬੈਠ ਕੇ, ਟਿਕ ਕੇ। ਤਉ = ਤਦੋਂ। ਦੂਧੈ
ਕਉ = ਦੁੱਧ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ। ਕਰਮ = ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਕਿਰਤ-ਕਾਰ। ਸਮਾਇਣੁ = ਜਾਗ। ਨਿਰਾਸ = ਦੁਨੀਆ ਦੀਆਂ ਆਸਾਂ ਤੋਂ
ਨਿਰਲੇਪ ਹੋ ਕੇ। ਏਕੇ ਨਾਮਾ = ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਭੂ-ਨਾਮ ਹੀ। ਅਵਰਿ = ਹੋਰ ਉੱਦਮ। ਨਿਰਾਫਲ = ਵਿਅਰਥ।

ਥਾਟ	:	ਬਿਲਾਵਲ
ਜਾਤੀ	:	ਸੰਪੂਰਣ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ
ਸੁਰ	:	ਸੰਪੂਰਣ (ਸੁਰ ਨੀ ਸ਼ੁਧ ਨੀ ਕੋਮਲ)
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਕੋਈ ਨਹੀ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਗ ਮ ਪ, ਨੀ ਧ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ, ਮ ਗ ਰੇ, ਗ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਗ ਮ ਗ ਰੇ, ਗ ਮ ਨੀ ਧ ਪ, ਪ ਮ ਗ, ਮ ਗ, ਰੇ ਗ ਰੇ, ਸ

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੨੮)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਪ	ਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਜਪ	ਹੁ	ਤ	s	s	ਏ	ਕੋ	ਨਾ	s	ਮਾ
ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਅਵ	ਰਿ	ਨਿਰਾ	ਫ	ਲ	ਕਾ	s	ਮਾ	s	s
ਅੰਤਰਾ									
ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਭਾਂ	ਡਾ	ਧੋਇ	ਬੈ	ਸਿ	ਧੂ	ਪੁ	ਦੇ	ਵ	ਹੁ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤ	ਉ	ਦੂ	s	ਧੈ	ਕ	ਉ	ਜਾ	ਵ	ਹੁ
ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦੂ	ਧੁ	ਕਰਮ	ਫੁ	ਨਿ	ਸੁਰ	ਤਿ	ਸਮਾ	ਇ	ਣੁ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਗਮ	ਪਧ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਹੇ	ਇ	ਨਿ	ਰਾ	ਸ	ਜ	ਮਾ	ਵ	s	ਹੁ

ਰਾਗ ਸੂਹੀ

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਅੰਤਰਿ ਵਸੈ ਨ ਬਾਹਰਿ ਜਾਇ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਛੇਡਿ ਕਾਹੇ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥੧॥
ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥
ਹੇਵਹੁ ਚਾਕਰ ਸਾਚੇ ਕੇਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੭੨੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅੰਤਰਿ = ਅੰਤਰ ਆਤਮੇ। ਵਸੈ = ਟਿਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਹਰਿ = ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਰਸਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਲ। ਛੇਡਿ = ਛੱਡ ਕੇ।
ਚਾਹੇ = ਕਿਉਂ? ਬਿਖੁ = ਜ਼ਹਿਰ, ਚਸਕਿਆਂ-ਰੂਪ ਜ਼ਹਿਰ। ਗਿਆਨੁ = ਡੂੰਘੀ ਸਾਂਝ, ਸੂਝ। ਜਪਹੁ = ਮੁੜ ਮੁੜ ਚੇਤੇ ਰੱਖੋ।
ਹੇਵਹੁ = ਹੋ ਸਕੇ, ਬਣ ਸਕੇ। ਕੇਰੇ = ਦੇ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੨੮)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਰੇ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਐ	s	ਸਾ	ਗਿ	ਆਨੁ	ਜਪ	ਹੁ
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਮ	s	ਨ	ਮੇ	s	ਰੇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਹੋ	ਵ	ਹੁ	ਚਾ	ਕ	s	ਰ
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸਾ	s	ਚੇ	ਕੇ	s	ਰੇ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਅੰ	ਤ	ਰਿ	ਵ	s	ਸੈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨ	ਬਾਹ	ਰਿ	ਜਾ	s	ਇ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਅੰ	ਮ੍ਰਿ	ਤੁ	ਛੋ	s	ਡਿ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕਾਹੇ	ਬਿ	ਖੁ	ਖਾ	s	ਇ	s

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੬

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਉਜਲੁ ਕੈਹਾ ਚਿਲਕਣਾ ਘੋਟਿਮ ਕਾਲੜੀ ਮਸੁ ॥

ਧੋਤਿਆ ਜੂਠਿ ਨ ਉਤਰੈ ਜੇ ਸਉ ਧੋਵਾ ਤਿਸੁ ॥੧॥

ਸਜਣ ਸੇਈ ਨਾਲਿ ਮੈ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਚਲੰਨਿ ॥

ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਤਿਥੈ ਖੜੇ ਦਿਸੰਨਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੭੨੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਚਿਲਕਣਾ = ਲਿਸ਼ਕਵਾਂ। ਘੋਟਿਮ = ਮੈਂ ਘੋਟਿਆ, ਮੈਂ ਘਸਾਇਆ। ਕਾਲੜੀ = ਕਾਲੀ ਜੇਹੀ, ਥੋੜੀ ਥੋੜੀ ਕਾਲੀ। ਮਸੁ = ਸਿਆਹੀ। ਸਉ = ਸੌ ਵਾਰੀ। ਤਿਸੁ = ਉਸ ਕੋਹ (ਦੇ ਭਾਂਡੇ) ਨੂੰ। ਸੇਈ = ਉਹ ਹੀ। ਮੈ ਨਾਲਿ ਚਲੰਨੁ = ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਾਥ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੰਗੀਐ = ਮੰਗਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਖੜੇ = ਖਲੋਤੇ ਹੋਏ, ਅਝੱਕ ਹੋ ਕੇ। ਦਸੰ = ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਲੇਖਾ ਸਮਝਾਂਦੇ ਹਨ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਤਿੰਨ ਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੨੨੮)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ
ਮ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਸ	ਜ	ਣ	ਸ	ਸੇ	ਸ	ਈ	ਸ
ਨਾ	s	s	s	ਲਿ	s	s	ਮੈ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਚ	s	s	ਲ	ਦਿਆ	ਨਾ	s	ਲਿ
ਚ	ਲੰ	s	ਨਿ	s	s	s	s	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਜਿ	ਥੈ	s	s	ਲੇ	s	ਖਾ	s
ਮੰ	ਗੀ	s	s	ਐ	s	s	s	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਤਿ	s	ਥੈ	s	ਖ	s	ਕੇ	s
ਦਿ	s	ਸੰ	ਨਿ	s	s	s	s	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ
ਅੰਤਰਾ								ਉ	ਜ	ਲੁ	s	ਕੈ	ਹਾ	ਚਿ	ਲ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਕ	s	s	s	ਣਾ	s	s	s	ਘੋ	ਟਿ	ਮ	s	ਕਾ	ਲ	ਕੀ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਮ	s	s	s	ਸੁ	s	s	s	ਧੋ	ਤਿ	ਆ	s	ਜੂ	ਠਿ	ਨ	s
ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਉ	ਤ	s	s	ਰੈ	s	s	s	ਜੇ	s	s	s	ਸ	s	ਉ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ								
ਧੋ	s	ਵਾ	s	ਤਿ	s	ਸੁ	s								

ਨੋਟ : ਸ਼ਬਦ ਦੀਆਂ ਬਾਕੀ ਤੁਕਾਂ ਅੰਤਰੇ ਉਤੇ ਲਾਓ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਪ ਤਪ ਕਾ ਬੰਧੁ ਬੇੜੁਲਾ ਜਿਤੁ ਲੰਘਹਿ ਵਹੇਲਾ ॥

ਨਾ ਸਰਵਰੁ ਨਾ ਊਛਲੈ ਐਸਾ ਪੰਥੁ ਸੁਹੇਲਾ ॥੧॥

ਤੇਰਾ ਏਕੇ ਨਾਮੁ ਮੰਜੀਠੜਾ ਰਤਾ ਮੇਰਾ ਚੇਲਾ ਸਦ ਰੰਗ ਢੇਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੭੨੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਪ ਤਪ ਕਾ ਬੇੜੁਲਾ = ਜਤ ਤਪ ਦਾ ਸੋਹਣਾ ਬੇੜਾ। ਜਪੁ ਤਪੁ = ਨਾਮ-ਸਿਮਰਨ। ਜਿਤੁ = ਜਿਸ ਬੇੜੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ।
ਵਹੇਲਾ = ਵਹਿਲਾ, ਛੇਤੀ। ਪੰਥੁ = ਰਸਤਾ, ਜੀਵਨ-ਪੰਥ। ਸੁਹੇਲਾ = ਸੌਖਾ। ਮੰਜੀਠੜਾ = ਸੋਹਣੀ ਮਜੀਠ। ਰਤਾ =
ਰੰਗਿਆ। ਸਦ ਰੰਗ = ਸਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਰੰਗ, ਪੱਕਾ ਰੰਗ। ਢੇਲਾ = ਹੇ ਮਿੱਤਰ! ਹੇ ਪਿਆਰੇ!

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੨੯)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ
ਤੇ	s	ਰਾ	ਏ	s	ਕੋ	ਨਾ	s	ਮੁ	ਮੰਜੀ	ਠ	ੜਾ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਗਮ	ਪਧ	ਨੀਧ	ਪਮ	ਗਚੇ	ਸ
ਰ	ਤਾ	ਮੇ	ਰਾ	ਚੇ	ਲਾ	ਸ	ਦ	ਚੰ	ਗ	ਢੇ	ਲਾ
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜ	s	ਪ	ਤ	ਪ	ਕਾ	ਬੰ	s	ਧੁ	ਬੇ	ੜੁ	ਲਾ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਿ	s	ਤੁ	ਲੰ	ਘ	ਹਿ	ਵ	s	ਹੇ	s	ਲਾ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	s	s	ਸਰ	ਵ	ਰੁ	ਨਾ	s	s	ਊ	ਛ	ਲੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਗਮ	ਪਧ	ਨੀਧ	ਪਮ	ਗਚੇ	ਸ
ਐ	s	ਸਾ	ਪੰ	s	ਥੁ	ਸੁ	s	ਹੇ	s	ਲਾ	s

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਭਾਂਡੈ ਭਾਉ ਤਿਨਾ ਸਵਾਰਸੀ ॥

ਸੂਖੀ ਕਰੈ ਪਸਾਉ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਸੀ ॥

ਸਹਸਾ ਮੂਲੇ ਨਾਹਿ ਸਰਪਰ ਤਾਰਸੀ ॥੧॥

ਤਿਨ੍ਹਾ ਮਿਲਿਆ ਗੁਰੁ ਆਇ ਜਿਨ ਕਉ ਲੀਖਿਆ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ਦੇਵੈ ਦੀਖਿਆ ॥

ਚਾਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ਭਵਹਿ ਨ ਭੀਖਿਆ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੭੨੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਿਨ ਕਉ = ਜਿਨ੍ਹਾਂ (ਜੀਵਾਂ) ਨੂੰ। ਭਾਂਡੈ = ਭਾਂਡੇ ਵਿਚ, ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ। ਸਵਾਰਸੀ = ਸਵਾਰੇਗਾ, ਸੇਹਣਾ ਬਣਾਏਗਾ। ਸੂਖੀ = ਸੁਖਾਂ ਦੀ। ਪਸਾਉ = ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਬਖਸ਼ਸ਼। ਵਿਸਾਰਸੀ = ਵਿਸਾਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਭੁਲਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਸਹਸਾ = ਸਹਿਮ, ਸ਼ੱਕ। ਸਰਪਰ = ਜ਼ਰੂਰ। ਲੀਖਿਆ = (ਬਖ਼ਸ਼ਸ਼ ਦਾ) ਲੇਖਾ। ਦੀਖਿਆ = ਸਿੱਖਿਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ = ਗੁਰੂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਭੀਖਿਆ = ਭਿੱਖਿਆ ਵਾਸਤੇ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਝੱਪਤਾਲ ੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੨੯)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਿ	ਨ	ਕ	s	ਉ	ਭਾਂ	ਡੈ	ਭਾ	s	ਉ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਤਿ	ਨਾ	ਸ	ਵਾ	ਰ	ਸੀ	s	s	s	s
ਸ	ਸ	ਨੀ	ਧ	ਪੁ	ਮੁ	ਪੁ	ਧ	ਨੀ	ਸ
ਸੂ	ਖੀ	ਕ	s	ਰੈ	ਪ	ਸਾ	ਉ	s	s
ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਦੂ	ਖ	ਵਿ	ਸਾ	ਰ	ਸੀ	s	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਹ	ਸਾ	ਮੂ	s	ਲੇ	ਨਾ	s	ਹਿ	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਨੀਧ	ਮਪ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਸ	ਰ	ਪ	s	ਰ	ਤਾ	s	ਰ	ਸੀ	s
ਅੰਤਰਾ									
ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤਿ	ਨਾ	ਮਿ	ਲਿ	ਆ	ਗੁ	ਰੁ	ਆ	s	ਇ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਿ	ਨ	ਕ	s	ਉ	ਲੀ	s	ਖਿ	ਆ	s
ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅੰ	ਮ੍ਰਿਤੁ	ਹ	s	ਰਿ	ਕਾ	s	ਨਾ	s	ਉ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦੇ	s	ਵੈ	s	s	ਦੀ	s	ਖਿ	ਆ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਚਾਲ	ਹਿ	ਸਤਿ	ਗੁ	ਰ	ਭਾ	s	ਇ	s	s
ਰੇ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀਧ	ਮਪ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਭਵ	ਹਿ	ਨ	s	s	ਭੀ	s	ਖਿ	s	ਆ

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਭਾਂਡਾ ਹਛਾ ਸੋਇ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵਸੀ ॥

ਭਾਂਡਾ ਅਤਿ ਮਲੀਣੁ ਧੋਤਾ ਹਛਾ ਨ ਹੋਇਸੀ ॥

ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ ਹੋਇ ਸੋਝੀ ਪਾਇਸੀ ॥

ਏਤੁ ਦੁਆਰੈ ਧੋਇ ਹਛਾ ਹੋਇਸੀ ॥

(ਅੰਗ ੭੩੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਭਾਂਡਾ = ਹਿਰਦਾ। ਹਛਾ = ਪਵਿਤ੍ਰ। ਤਿਸੁ = ਉਸ (ਪਰਮਾਤਮਾ) ਨੂੰ। ਭਾਵਸੀ = ਚੰਗਾ ਲੱਗੇ। ਧੋਤਾ = ਬਾਹਰੋਂ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਿਆਂ, ਤੀਰਥ ਆਦਿਕ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਨਾਲ। ਦੁਆਰੈ = ਦਰ ਤੇ। ਹੋਇ = ਹੋ ਕੇ, ਮੰਗਤਾ ਬਣ ਕੇ। ਸੋਝੀ = (ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਦੀ) ਅਕਲ। ਪਾਇਸੀ = ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਏਤੁ ਦੁਆਰੈ = ਇਸ ਦਰ ਤੇ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਦਰ ਤੇ। ਧੋਇ = ਧੋ ਕੇ, ਸੁੱਧ ਕੀਤਿਆਂ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੩੦)

1 ×	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁਰੂ	s	ਦੁਆ	ਰੈ	ਹੋ	s	ਇ	s
ਗ	ਮ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੋ	s	ਝੀ	s	ਪਾ	ਇ	ਸੀ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਏ	ਤੁ	ਦੁਆ	ਰੈ	ਧੋ	s	ਇ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਹ	s	ਛਾ	s	ਹੋ	ਇ	s	ਸੀ
ਅੰਤਰਾ							
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਭਾਂ	ਡਾ	ਹ	ਛਾ	ਸੋ	s	ਇ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜੋ	s	ਤਿ	ਸੁ	ਭਾ	ਵ	ਸੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਭਾਂ	ਡਾ	ਅ	ਤਿ	ਮ	ਲੀ	ਣੁ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਧੋ	ਤਾ	ਹਛਾ	ਨ	ਹੋ	ਇ	ਸੀ	s

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜੋਗੀ ਹੋਵੈ ਜੋਗਵੈ ਭੋਗੀ ਹੋਵੈ ਖਾਇ ॥

ਤਪੀਆ ਹੋਵੈ ਤਪੁ ਕਰੇ ਤੀਰਥਿ ਮਲਿ ਮਲਿ ਨਾਇ ॥੧॥

ਤੇਰਾ ਸਦੜਾ ਸੁਣੀਜੈ ਭਾਈ ਜੇ ਕੇ ਬਹੈ ਅਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੭੩੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜੋਗਵੈ = ਜੋਗ ਕਮਾਂਦਾ ਹੈ। ਭੋਗੀ = ਮਾਇਕ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਭੋਗਣ ਵਾਲਾ, ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ। ਖਾਇ = ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਭੋਗਾਂ ਵਿਚ ਮਸਤ ਹੈ। ਤੀਰਥਿ = ਤੀਰਥ ਉਤੇ। ਮਲਿ = ਮਲ ਕੇ। ਨਾਇ = ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਦੜਾ = ਸੋਹਣਾ ਸੱਦ, ਸੋਹਣਾ ਸ਼ਬਦ। ਸੁਣੀਜੈ = ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਭਾਈ = ਹੇ ਪਿਆਰੇ! ਕੇ = ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ। ਬਹੈ = (ਮੇਰੇ ਕੋਲ) ਬੈਠ ਜਾਏ। ਅਲਾਇ = ਅਲਾਪ ਕਰੇ, ਸੁਣਾਏ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੩੦)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ
								s	ਤੇ	s	ਰਾ	ਸ	ਦ	ੜਾ	s
-	ਹੁੰ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ								
s	ਸੁ	ਣੀ	ਜੈ	ਭਾ	s	ਈ	s								
ਮਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਹੁੰ	ਧ	ਪ	ਪ
ਇ	s	s	s	s	s	s	s	s	ਜੇ	ਕੋ	s	ਬ	ਹੈ	ਅ	ਲਾ
ਅੰਤਰਾ								-	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
								s	ਜੋ	s	ਗੀ	ਹੋ	s	ਵੈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂਸਾਂ
ਜੋ	s	s	s	ਗ	s	ਵੈ	s	s	ਭੋ	s	ਗੀ	ਹੋ	s	ਵੈ	s
ਹੁੰ	ਹੁੰ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਖਾ	s	s	s	ਇ	s	s	s	s	ਤ	ਪੀ	ਆ	ਹੋ	s	ਵੈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਤ	s	ਪੁ	s	ਕ	s	ਰੇ	s	s	ਤ	ਪੀ	ਆ	ਹੋ	s	ਵੈ	s
ਮਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਹੁੰ	ਧ	ਪ	ਪ
ਨਾ	s	s	s	ਇ	s	s	s	s	ਤੀ	ਰ	ਥਿ	ਮ	ਲਿ	ਮ	ਲਿ

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੭

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜੇਗੁ ਨ ਖਿੰਥਾ ਜੇਗੁ ਨ ਡੰਡੈ ਜੇਗੁ ਨ ਭਸਮ ਚੜਾਈਐ ॥

ਜੇਗੁ ਨ ਮੁੰਦੀ ਮੂੰਡਿ ਮੁਡਾਇਐ ਜੇਗੁ ਨ ਸਿੰਝੀ ਵਾਈਐ ॥

ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਹੀਐ ਜੇਗ ਜੁਗਤਿ ਇਵ ਪਾਈਐ ॥੧॥

ਗਲੀ ਜੇਗੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਿ ਸਮਸਰਿ ਜਾਣੈ ਜੇਗੀ ਕਹੀਐ ਸੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੭੩੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜੇਗੁ = ਜੇਗ ਸਾਧਨਾਂ ਦਾ ਅਭਿਆਸ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਪ। ਖਿੰਥਾ = ਗੋਦੜੀ। ਡੰਡੈ = ਡੰਡੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਡੰਡਾ ਹੱਥ ਵਿਚ ਫੜਿਆਂ। ਭਸਮ = ਸੁਆਹ। ਚੜਾਈਐ = ਸਰੀਰ ਉਤੇ ਮਲ ਲਈਏ। ਮੁੰਦੀ = ਮੁੰਦੀ, ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਪਾ ਲਿਆਂ। ਮੂੰਡੁ = ਸਿਰ। ਮੂੰਡਿ = ਸਿਰ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਮੁੰਡਿ ਮੁਡਾਇਐ = ਜੇ ਸਿਰ ਮੁਨਾ ਲਈਏ। ਸਿੰਝੀ = ਸਿੰਝ ਦਾ ਵਾਜਾ, ਜੇਗੀਆਂ ਦੀ ਤੁਰੀ ਜੇ ਸਿੰਝ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਾਈਐ = ਜੇ ਵਜਾਈਏ। ਅੰਜਨ = ਕਾਲਖ, ਸੁਰਮਾ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਦੀ ਕਾਲਖ। ਨਿਰੰਜਨਿ = ਨਿਰੰਜਨ ਵਿਚ, ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ ਜੋ ਮਾਇਆ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਜੁਗਤਿ = ਤਰੀਕਾ, ਜਾਚ। ਇਵ = ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਦ੍ਰਿਸਟਿ = ਨਿਗਾਹ, ਨਜ਼ਰ। ਕਰਿ = ਕਰ ਕੇ। ਸਮਸਰਿ = ਬਰਾਬਰ, ਇਕੋ ਜੇਹਾ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੭੩੦)

1	2	3	4	5	6	7
×			2		3	
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਗ	s	ਲੀ	ਜੋ	ਗੁ	ਨ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹੋ	s	s	ਈ	s	s	s
ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ
ਏਕ	ਦ੍ਰਿਸ	ਟਿ	ਕ	s	ਰਿ	s

ਨੀ ਸਮ ਸਾਂ ਜੋ ਮਪ ਸੋ ਅੰਤਰਾ	ਨੀ ਸ ਸਾਂ s ਧਨੀ s	ਨੀ ਰਿ ਸਾਂ ਗੀ ਧਪ s	ਧ ਜਾ ਸਾਂ ਕ ਨੀਧ ਈ	ਧ s ਨੀ ਹੀ ਪਮ s	ਪ ਣੈ ਧ ਐ ਗਰੇ s	ਪ s ਪ s ਸ s
ਪ ਜੋ ਪ ਜੋ ਪ ਜੋ ਸਾਂ ਚ ਪ ਜੋ ਪ ਮੁੰ ਪ ਜੋ ਸਾਂ ਵਾ ਰੇਂ ਅੰ ਰੇਂ ਨਿਰੰ ਨੀ ਜੋ ਮਪ ਇ	ਪ ਗੁ ਪ ਗੁ ਪ ਗੁ ਸਾਂ ੜਾ ਪ ਗੁ ਪ s ਪ ਗੁ ਸਾਂ s ਰੇਂ ਜ ਰੇਂ ਜ ਨੀ s ਧਨੀ s	ਪ ਨ ਪ ਨ ਪ ਨ ਨੀ ਈ ਪ ਨ ਪ ਡਿ ਪ ਨ ਨੀ ਈ ਰੇਂ ਨ ਰੇਂ ਨਿ ਨੀ ਗ ਧਪ ਵ	ਧ ਖਿੰ ਧ ਡੰ ਧ ਭ ਸਾਂ ਐ ਧ ਮੁੰ ਧ ਮੁ ਧ ਸਿੰ ਸਾਂ ਐ ਗਾਂ ਮਾ ਸਾਂ ਰ ਧ ਜੁ ਨੀਧ ਪਾ	ਧ s ਧ s ਧ ਸ ਸਾਂ s ਧ s ਧ ਡਾ ਧ s ਸਾਂ s ਮਾਂ s ਸਾਂ ਹੀ ਧ ਗ ਪਮ ਈ	ਨੀ ਥਾ ਨੀ ਡੈ ਨੀ ਮ ਸਾਂ s ਨੀ ਦੀ ਨੀ ਇ ਨੀ ਛੀ ਸਾਂ s ਗਾਂ ਹਿ ਸਾਂ ਐ ਪ ਤਿ ਗਰੇ ਐ	ਨੀ s ਨੀ s ਨੀ s ਸਾਂ s ਨੀ s ਨੀ ਐ ਨੀ s ਸਾਂ s ਗਾਂ s ਸਾਂ s ਪ s ਸ s

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕਉਣ ਤਰਾਜੀ ਕਵਣੁ ਤੁਲਾ ਤੇਰਾ ਕਵਣੁ ਸਰਾਫੁ ਬੁਲਾਵਾ ॥

ਕਉਣੁ ਗੁਰੂ ਕੈ ਪਹਿ ਦੀਖਿਆ ਲੇਵਾ ਕੈ ਪਹਿ ਮੂਲੁ ਕਰਾਵਾ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਾ ॥

ਤੂੰ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ ਤੂੰ ਆਪੇ ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

(ਅੰਗ ੭੩੦-੭੩੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਉਣ = ਕੇਹੜੀ? ਤਰਾਜੀ = ਤੱਕੜੀ। ਕਵਣੁ = ਕੇਹੜਾ? ਤੁਲਾ = ਵੱਟਾ। ਸਰਾਫੁ = ਮੁੱਲ ਪਾਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਖ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਬੁਲਾਵਾ = ਬੁਲਾਵਾਂ, ਮੈਂ ਸੱਦਾਂ। ਕੈ ਪਹਿ = ਕਿਸ ਪਾਸੋਂ? ਦੀਖਿਆ = ਸਿੱਖਿਆ। ਲੇਵਾ = ਮੈਂ ਲਵਾਂ। ਮੂਲੁ ਕਰਾਵਾ = ਮੈਂ ਕੀਮਤ ਪਵਾਵਾਂ। ਲਾਲ = ਹੇ ਲਾਲ ! ਨ ਜਾਣਾ = ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਜਲਿ = ਜਲ ਵਿਚ। ਥਲਿ = ਧਰਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ। ਮਹੀਅਲਿ = ਮਹੀ ਤਲਿ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਤਲ ਉਤੇ, ਪੁਲਾੜ ਵਿਚ, ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ। ਭਰਿਪੁਰਿ = ਭਰਪੂਰ। ਲੀਣਾ = ਵਿਆਪਕ। ਆਪੇ = ਆਪ ਹੀ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੩੦-੭੩੧)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਮੇਰੇ	ਲਾ	ਲ	ਜੀ	s	ਉ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤੇਰਾ	ਅੰਤੁ	ਨ	ਜਾ	s	ਣਾ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ
ਧੂੰ	ਜਲਿ	ਥਲਿ	ਮ	ਹੀ	ਅ	ਲਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਭਰਿ	ਪੁ	ਰਿ	ਲੀ	s	ਣਾ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਧੂੰ	ਆ	ਪੇ	ਸ	ਰ	ਬ	s
ਮਪ	ਧਨੀ	ਧਪ	ਨੀਧ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਸ	s	s	ਮਾ	s	ਣਾ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਕ	ਉ	ਣ	ਤ	ਰਾ	ਜੀ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਕ	ਵ	ਣ	ਤੁ	s	ਲਾ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਤੇ	s	ਰਾ	ਕ	ਵ	ਣ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਰਾ	ਫੁ	ਬੁ	ਲਾ	ਵਾ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਕ	ਉ	ਣ	ਗੁ	s	ਰੂ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਕੈ	ਪਹਿ	ਦੀਖਿ	ਆ	s	ਲੇ	ਵਾ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਕੈ	s	s	ਪ	ਹਿ	ਮੁ	ਲੁ
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕ	ਰਾ	s	ਵਾ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਭਿ ਅਵਗਣ ਮੈ ਗੁਣੁ ਨਹੀ ਕੇਈ ॥

ਕਿਉ ਕਰਿ ਕੰਤ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਈ ॥੧॥

ਨਾ ਮੈ ਰੂਪੁ ਨ ਬੰਕੇ ਨੈਣਾ ॥

ਨਾ ਕੁਲ ਢੰਗੁ ਨ ਮੀਠੇ ਬੈਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੭੫੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮੈ ਸਭਿ = ਸਾਰੇ। ਮੈ = ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ। ਕੰਤ ਮਿਲਾਵਾ = ਕੰਤ ਦਾ ਮਿਲਾਪ। ਮੈ = ਮੇਰਾ। ਬੰਕੇ = ਬਾਂਕੇ, ਸੋਹਣੇ। ਨੈਣਾ = ਨੇਤਰ, ਅੱਖਾਂ। ਕੁਲ ਢੰਗੁ = ਉੱਚੀ ਕੁਲ ਵਾਲਿਆਂ ਵਾਲਾ ਚੱਜ-ਆਚਾਰ। ਬੈਣਾ = ਬੋਲ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਦਾਦਰਾ ਓ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੫੦)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾ	ਮੈ	s	ਰੂ	s	ਪੁ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨ	ਬੰ	ਕੇ	ਨੈ	ਣਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਧ
ਨਾ	ਕੁ	ਲ	ਢੰ	s	ਗੁ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨ	ਮੀ	ਠੇ	ਬੈ	s	ਣਾ
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	s	ਭਿ	ਅਵ	ਗ	ਣ
ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ
ਮੈ	ਗੁਣੁ	ਨਹੀ	ਕੇ	s	ਈ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਿ	s	ਉ	ਕ	s	ਰਿ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕੰਤ	ਮਿਲਾ	ਵਾ	ਹੇ	s	ਈ

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੯

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਚਾ ਰੰਗੁ ਕਸੰਭ ਕਾ ਬੇੜੜਿਆ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ਜੀਉ ॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਭ੍ਰਮਿ ਭੁਲੀਆ ਠਗਿ ਮੁਠੀ ਭੂੜਿਆਰਿ ਜੀਉ ॥

ਸਚੇ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ ਜਨਮੁ ਨ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਜੀਉ ॥੧॥

ਰੰਗੇ ਕਾ ਕਿਆ ਰੰਗੀਐ ਜੇ ਰਤੇ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ਜੀਉ ॥

ਰੰਗਣ ਵਾਲਾ ਸੇਵੀਐ ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ਜੀਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੭੫੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਭ੍ਰਮਿ = ਭਟਕਣਾ ਵਿਚ (ਪੈ ਕੇ)। ਠਗਿ = ਠੱਗੀ (ਜਾਂਦੀ ਹੈ)। ਮੁਠੀ = ਲੁੱਟੀ (ਜਾਂਦੀ) ਹੈ। ਭੂੜਿਆਰਿ = ਕੂੜ ਦੀ ਵਪਾਰਨ (ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ)। ਸੇਤੀ = ਨਾਲ। ਕਿਆ ਰੰਗੀਐ = ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰੰਗ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਸਚੇ ਸਿਉ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਤੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੫੧)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰੰ	ਗੇ	ਕਾ	ਕਿ	ਆ	ਰੰ	ਗੀ	ਐ	s	s
ਸ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਜੋ	s	ਰਤੇ	ਰੰ	ਗੁ	ਲਾ	ਇ	ਜੀ	s	ਉ
ਰੇ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰੰ	ਗਣ	ਵਾ	s	ਲਾ	ਸੇ	ਵੀ	ਐ	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਧ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਸਚੇ	ਸਿਉ	ਚਿਤੁ	ਲਾ	ਇ	ਜੀ	s	ਉ	s	s
ਅੰਤਰਾ									
ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕ	ਚਾ	ਰੰ	s	ਗੁ	ਕਸੁੰ	ਭ	ਕਾ	s	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਬੋੜ	ੜਿਆ	ਦਿ	s	ਨ	ਚਾ	ਰਿ	ਜੀ	s	ਉ
ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਵਿ	ਣੁ	ਨਾ	s	ਵੈ	ਭ੍ਰ	ਮਿ	ਭੁ	ਲੀ	ਆ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਠ	ਗਿ	ਮੁ	ਠੀ	s	ਕੂੜਿ	ਆਰਿ	ਜੀ	s	ਉ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	ਚੇ	ਸੇ	ਤੀ	s	ਰ	ਤਿ	ਆ	s	s
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਧ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਜਨਮੁ	ਨ	ਦੂ	ਜੀ	s	ਵਾ	ਰ	ਜੀ	ਉ	s

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਕਾਫੀ ਘਰੁ ੧੦

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲੰਭੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਹੋਇ ਚੁਲੰਭੁ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇਆ ॥੧॥

ਚਲੈ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਿ ਵਖਰੁ ਸਚੁ ਲੈ ॥

ਪਤਿ ਪਾਏ ਦਰਬਾਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਭੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੭੫੧-੭੫੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ = ਮਨੁੱਖਾ ਜਨਮ। ਦੁਲੰਭੁ = ਦੁਰਲੱਭ, ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਵਾਲਾ। ਪਾਇਆ = ਕਦਰ ਪਾਈ।
ਚੁਲੰਭੁ = ਗੂੜਾ ਲਾਲ। ਸਵਾਰਿ = ਸਵਾਰ ਕੇ। ਵਖਰੁ = ਵਪਾਰ ਦਾ ਸੌਦਾ। ਸਚੁ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਨਾਮ। ਲੈ = ਲੈ ਕੇ। ਪਤਿ
= ਇੱਜ਼ਤ। ਦਰਬਾਰਿ = ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ। ਭੈ = ਡਰ-ਅਦਬ ਵਿਚ (ਰਹਿ ਕੇ)।

ਥਾਟ	:	ਕਾਫੀ
ਜਾਤੀ	:	ਸੰਪੂਰਣ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ
ਸੁਰ	:	ਦੇਵੇਂ ਗੰਧਾਰ ਦੇਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਦ, ਬਾਕੀ ਸੁਰ ਸੁੱਧ ਵਰਜਿਤ: ਸੁਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਗ ਮ ਪ, ਪ ਮੇ ਪ, ਧ ਗ ਮ, ਧ ਸ ਨੀ ਸ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸ ਨੀ ਧ ਪ, ਧ ਮ ਗੁ ਰੇ ਪ ਰੇ ਨੀ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ:	:	ਸ ਗ ਮ ਪ, ਪ ਧ ਪ ਗ ਮ, ਪ ਮੇ ਪ ਨੀ ਧ ਪ, ਮ ਪ ਗੁ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਕਾਫੀ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੫੧-੭੫੨)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧ	ਧ	ਧ	ਧਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਚ	s	ਲੈ	ਜ	ਨ	ਮੁ	ਸ	s	ਵਾ	s	ਰਿ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਵ	ਖ	ਰੁ	ਸ	ਚੁ	s	ਲੈ	s	s	s	s	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪ	s	ਤਿ	ਪਾ	s	ਏ	ਦ	ਰ	ਬਾ	s	ਰਿ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗੁ	ਰੇਸ
ਸਤਿ	ਗੁ	ਰ	ਸ	ਬ	ਦਿ	ਭੈ	s	s	s	s	s
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮਾ	ਣ	ਸ	ਜ	ਨ	ਮੁ	ਦੁ	s	ਲੰ	s	ਭੁ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗੁਂ	ਗੁਂ	ਗੁਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗੁ	s	ਰ	ਮੁ	s	ਖਿ	ਪਾ	s	ਇ	s	ਆ	s
ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮ	s	ਨੁ	ਤ	s	ਨੁ	ਹੋ	s	ਇ	ਚੁ	ਲੰ	ਭੁ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗੁ	ਰੇਸ
ਜੇ	s	s	ਸਤਿ	ਗੁ	ਰ	ਭਾ	s	ਇ	s	ਆ	s

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਿਉ ਆਰਣਿ ਲੇਹਾ ਪਾਇ ਭੰਨਿ ਘੜਾਈਐ ॥

ਤਿਉ ਸਾਕਤੁ ਜੇਨੀ ਪਾਇ ਭਵੈ ਭਵਾਈਐ ॥੧॥

ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਦੁਖੁ ਕਮਾਵਣਾ ॥

ਹਉਮੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਵਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੭੫੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਆਰਣਿ = ਭੱਠੀ ਵਿਚ। ਭੰਨਿ = ਭੰਨ ਕੇ, ਗਾਲ ਕੇ। ਸਾਕਤੁ = ਰੱਬ ਨਾਲੋਂ ਟੁੱਟਾ ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖ, ਮਾਇਆ-ਵੇੜਿਆ ਜੀਵ।
ਭਵੈ = ਭਟਕਦਾ ਹੈ, ਭੱਦਾ ਹੈ। ਭਵਾਈਐ = (ਜੂਨਾਂ ਵਿਚ) ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਵੈ ਜਾਇ = ਜੰਮਦਾ ਮਰਦਾ ਹੈ।

ਥਾਟ	:	ਬਿਲਾਵਲ
ਜਾਤੀ	:	ਸੰਪੂਰਣ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਗ ਮ ਪ, ਨੀ ਧ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ, ਮ ਗ ਰੇ, ਗ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਗ ਮ ਗ ਰੇ, ਗ ਮ ਨੀ ਧ ਪ, ਪ ਮ ਗ, ਮ ਗ, ਰੇ ਗ ਰੇ, ਸ

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੫੨)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਪ	ਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਬਿ	ਨੁ	ਬੂ	s	ਝੇ	ਸ	ਭੂ	ਦੁ	s	ਖੁ
ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਦੁ	s	ਖੁ	s	s	ਕ	ਮਾ	ਵ	s	ਣਾ
ਪ	ਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਹ	s	ਉ	s	ਮੈ	ਆ	ਵੈ	ਜਾ	s	ਇ
ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਭ	s	ਰ	ਮਿ	s	ਭੂ	ਲਾ	ਵ	s	ਣਾ
ਅੰਤਰਾ									
ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਿ	ਉ	ਆ	ਰ	ਣਿ	ਲੋ	ਹਾ	ਪਾ	s	ਇ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਭੰ	s	ਨਿ	s	s	ਘ	ੜਾ	ਈ	s	ਐ
ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤਿ	ਉ	ਸਾ	ਕ	ਤੁ	ਜੋ	ਨੀ	ਪਾ	s	ਇ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਗਮ	ਪਧ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਭ	ਵੈ	ਭ	ਵਾ	ਈ	ਐ	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਨਹੁ ਨ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਅਹਿਨਿਸਿ ਧਿਆਈਐ ॥

ਜਿਉ ਰਾਖਹਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਤਿਵੈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥੧॥

ਮੈ ਅੰਧੁਲੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲਕੁਟੀ ਟੋਹਣੀ ॥

ਰਹਉ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਟੇਕ ਨ ਮੇਰੈ ਮੋਹਣੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੭੫੨-੭੫੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਨਹੁ = ਮਨ ਤੋਂ। ਅਹਿ = ਦਿਨ। ਨਿਸਿ = ਰਾਤ। ਰਾਖਹਿ = (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਤੂੰ ਰੱਖੇਂ। ਧਾਰਿ = ਧਾਰ ਕੇ, ਕਰ ਕੇ। ਲਕੁਟੀ = ਛੋਟੀ ਲੱਕੜੀ, ਡੰਗੋਰੀ, ਸੇਟੀ। ਟੋਹਣੀ = ਆਸਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਡੰਗੋਰੀ (ਜਿਸ ਨਾਲ ਟੋਹ ਟੋਹ ਕੇ ਰਸਤਾ ਲੱਭਿਆ ਜਾ ਸਕੇ)। ਰਹਉ = ਮੈਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਟੇਕ = ਆਸਰਾ। ਮੋਹਣੀ = ਮੋਹ ਲੈਣ ਵਾਲੀ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੫੨-੭੫੩)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ		ਧਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਪ	ਪ	ਅੰ	ਧੁ	ਲੇ	ਹ	ਰਿ	ਨਾ	s	ਮੁ
ਮੈ	s	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪ	ਪ	ਕੁ	s	ਟੀ	ਟੇ	s	ਹ	s	ਣੀ
ਲ	s	ਧਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਪ	ਪ	ਸਾ	ਹਿ	ਬ	ਕੀ	s	ਟੇ	s	ਕ
ਰਹ	ਉ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪ	ਪ	ਮੋ	s	ਹੈ	ਮੋ	ਹ	ਣੀ	s	s
ਨ	s								
ਅੰਤਰਾ		ਧ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪ	ਪ	ਨ	s	s	ਨਾ	ਮੁ	ਵਿ	ਸਾ	ਰਿ
ਮਨ	ਹੁ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨਿ	s	ਸਿ	ਧਿ	ਆ	ਈ	s	ਐ
ਅ	ਹਿ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪ	ਪ	ਰਾ	ਖ	ਹਿ	ਕਿਰ	ਪਾ	ਧਾ	s	ਰਿ
ਜਿ	ਉ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਗਮ	ਪਧ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸੁਖੁ	ਪਾ	ਈ	ਐ	s	s	s	s
ਤਿ	ਵੈ								

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਕੁਚਰੀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮੰਝੁ ਕੁਚਰੀ ਅੰਮਾਵਣਿ ਡੋਸੜੇ ਹਉ ਕਿਉ ਸਹੁ ਰਾਵਣਿ ਜਾਉ ਜੀਉ ॥

ਇਕ ਦੂ ਇਕਿ ਚੜਦੀਆ ਕਉਣੁ ਜਾਣੈ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਜੀਉ ॥

ਜਿਨ੍ਹੀ ਸਖੀ ਸਹੁ ਰਾਵਿਆ ਸੇ ਅੰਬੀ ਛਾਵੜੀਏਹਿ ਜੀਉ ॥

ਸੇ ਗੁਣ ਮੰਝੁ ਨ ਆਵਨੀ ਹਉ ਕੈ ਜੀ ਦੇਸ ਧਰੇਉ ਜੀਉ ॥

(ਅੰਗ ੭੬੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕੁਚਰੀ = ਕੁ-ਚੱਚੀ, ਕੇਝੇ ਚੱਚ ਵਾਲੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੀ ਜਾਚ ਨਹੀਂ। ਮੰਝੁ = ਮੈਂ। ਅੰਮਾਵਣਿ = ਜੇ ਸਮਾ ਨਾਹ ਸਕਣ, ਬਹੁਤ। ਡੋਸੜੇ = ਕੇਝੇ ਦੇਸ, ਐਬ। ਹਉ = ਮੈਂ। ਕਿਉਂ = ਕਿਵੇਂ? ਸਹੁ = ਖਸਮ। ਰਾਵਣਿ = ਮਾਣਨ ਲਈ। ਜਾਉ = ਮੈਂ ਜਾਵਾਂ। ਇਕ ਦੂ = ਇਕ ਤੋਂ। ਇਕਿ = {ਲਫਜ਼ 'ਇਕ' ਤੋਂ ਬਹੁ-ਵਚਨ}। ਚੜਦੀਆ = ਵਧੀਆ। ਜਿਨ੍ਹੀ ਸਖੀ = ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਹੇਲੀਆਂ ਨੇ। ਸੇ = ਉਹ ਸਹੇਲੀਆਂ। ਅੰਬੀ ਛਾਵੜੀਏਹਿ = ਅੰਬਾਂ ਦੀਆਂ (ਠੰਢੀਆਂ) ਛਾਵਾਂ ਹੇਠ। ਮੰਝੁ = ਮੇਰੇ ਵਿਚ। ਆਵਨੀ = ਆਵਨਿ, ਆਉਂਦੇ। ਕੈ = ਕਿਸ ਉਤੇ?

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੬੨)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਪਧ	ਨੀਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਮੰ	ਸ	ਵ	ਕੁ	ਚ	ਜੀ	ਸ
ਧ	ਧ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅੰਮਾ	ਵ	ਣਿ	ਡੇ	ਸ	ਡੇ	ਸ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਹਉ	ਕਿ	ਉ	ਸ	ਹੁ	ਰਾਵ	ਣਿ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਜਾ	ਸ	ਉ	ਜੀ	ਸ	ਉ	ਸ
ਪਧ	ਨੀਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਇ	ਕ	ਦੂ	ਇ	ਸ	ਕਿ	ਸ
ਧ	ਧ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਚ	ਡੰ	ਸ	ਦੀ	ਸ	ਆ	ਸ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਕ	ਉ	ਣੁ	ਜਾ	ਸ	ਣੈ	ਸ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਮੇਰਾ	ਨਾ	ਉ	ਜੀ	ਸ	ਉ	ਸ
ਅੰਤਰਾ						
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਿ	ਸ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਖੀ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਸ	ਹੁ	ਰਾ	ਵਿ	ਆ	ਸ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਸੇ	ਸ	ਸ	ਅੰ	ਸ	ਬੀ	ਸ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਛਾਵ	ੜੀ	ਏਹਿ	ਜੀ	ਸ	ਉ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੇ	ਸ	ਸ	ਗੁ	ਸ	ਣ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮੰਵ	ਨ	ਸ	ਆ	ਵ	ਨੀ	ਸ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਹਉ	ਕੈ	ਸ	ਜੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਦੋਸ	ਧਰੇ	ਉ	ਜੀ	ਸ	ਉ	ਸ

ਰਾਗ ਸੂਹੀ

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਸੁਚਜੀ ॥

ਜਾ ਤੂ ਤਾ ਮੈ ਸਭੁ ਕੇ ਤੂ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰੀ ਰਾਸਿ ਜੀਉ ॥

ਤੁਧੁ ਅੰਤਰਿ ਹਉ ਸੁਖਿ ਵਸਾ ਤੂੰ ਅੰਤਰਿ ਸਾਬਾਸਿ ਜੀਉ ॥

ਭਾਣੈ ਤਖਤਿ ਵਡਾਈਆ ਭਾਣੈ ਭੀਖ ਉਦਾਸਿ ਜੀਉ ॥

ਭਾਣੈ ਥਲ ਸਿਰਿ ਸਰੁ ਵਹੈ ਕਮਲੁ ਫੁਲੈ ਆਕਾਸਿ ਜੀਉ ॥

(ਅੰਗ ੭੬੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸੁਚਜੀ = ਸੁ-ਚੱਜੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਦੀ ਚੰਗੀ ਜਾਚ ਸਿੱਖੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਜਾ = ਜਦੋਂ। ਤਾ = ਤਦੋਂ। ਸਭੁ ਕੇ = ਹਰੇਕ ਜੀਵ। ਰਾਸਿ = ਪੂੰਜੀ, ਸਰਮਾਇਆ। ਤੁਧੁ = ਤੈਨੂੰ। ਅੰਤਰਿ = ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ (ਵਸਾ ਕੇ)। ਹਉ = ਮੈਂ। ਸੁਖਿ = ਸੁਖੀ, ਸੁਖ ਨਾਲ। ਵਸਾ = ਵਸਾਂ, ਮੈਂ ਵੱਸਦੀ ਹਾਂ। ਸਾਬਾਸਿ = ਵਡਿਆਈ। ਭਾਣੈ = ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਵਿਚ ਹੀ। ਤਖਤਿ = ਤਖਤ ਉਤੇ। ਉਦਾਸਿ = ਉਦਾਸੀ, ਤਿਆਗੀ। ਥਲ ਸਿਰਿ = ਥਲ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ। ਸਰੁ = ਤਲਾਬ, ਦਰੀਆ, ਸਮੁੰਦਰ। ਵਹੈ = ਵਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਆਕਾਸਿ = ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ, ਅਹੰਕਾਰੀ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਫੁਲੈ = ਖਿੜ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੬੨)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਜਾ	ਤੂ	ਤਾ	ਮੈ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਸਭੁ	ਕੋ	ਤੂ	ਸਾ	ਹਿ	ਬੁ	ਸ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ
ਮੇ	ਸ	ਰੀ	ਰਾ	ਸ	ਸਿ	ਸ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਜੀ	ਸ	ਸ	ਉ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਤੁ	ਸ	ਧੁ	ਅੰ	ਤ	ਰਿ	ਸ
ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਹਉ	ਸੁ	ਖਿ	ਵ	ਸ	ਸਾ	ਸ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ
ਧੁੰ	ਸ	ਸ	ਅੰ	ਤ	ਰਿ	ਸ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸਾ	ਬਾ	ਸਿ	ਜੀ	ਸ	ਉ	ਸ
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਭਾ	ਸ	ਣੈ	ਤ	ਖ	ਤਿ	ਸ
ਪਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਵ	ਸ	ਭਾ	ਈ	ਸ	ਆ	ਸ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਭਾ	ਸ	ਣੈ	ਭੀ	ਸ	ਖ	ਸ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਉ	ਦਾ	ਸਿ	ਜੀ	ਸ	ਉ	ਸ
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਭਾ	ਸ	ਣੈ	ਥ	ਲ	ਸਿ	ਰਿ
ਪਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਸ	ਰੁ	ਵ	ਸ	ਹੈ	ਸ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਕ	ਮ	ਲੁ	ਫੁ	ਸ	ਲੈ	ਸ
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਆ	ਕਾ	ਸਿ	ਜੀ	ਸ	ਉ	ਸ

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭਰਿ ਜੋਬਨਿ ਮੈ ਮਤ ਪੇਈਅੜੈ ਘਰਿ ਪਾਹੁਣੀ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥

ਮੈਲੀ ਅਵਗਣਿ ਚਿਤਿ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਗੁਣ ਨ ਸਮਾਵਨੀ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥

ਗੁਣ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀ ਜੋਬਨੁ ਬਾਦਿ ਗਵਾਇਆ ॥

ਵਰੁ ਘਰੁ ਦਰੁ ਦਰਸਨੁ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ਪਿਰ ਕਾ ਸਹਜੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥

(ਅੰਗ ੭੬੩-੭੬੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਭਰਿ ਜੋਬਨਿ = ਭਰੀ ਜਵਾਨੀ ਵਿਚ, ਭਰ = ਜਵਾਨੀ ਦੇ ਸਮੇਂ। ਮੈ = ਸ਼ਰਾਬ। ਮਤ = ਮੱਤ, ਮਸਤ। ਪੇਈਅੜੈ ਘਰਿ = ਪੇਕੇ ਘਰ ਵਿਚ। ਪਾਹੁਣੀ = ਪ੍ਰਾਹੁਣੀ। ਬਲਿ = ਸਦਕੇ। ਰਾਮ = ਹੇ ਰਾਮ ! ਅਵਗਣਿ = ਔਗੁਣ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਚਿਤਿ = ਚਿੱਤ ਵਿਚ। ਨ ਸਮਾਵਨੀ = ਨਹੀਂ ਸਮਾਂਦੇ। ਸਾਰ = ਕਦਰ। ਭਰਮਿ = ਭਟਕਣਾ ਵਿਚ। ਬਾਦਿ = ਵਿਅਰਥ। ਵਰੁ = ਖਸਮ-ਪ੍ਰਭੂ। ਸਹਜੁ = ਸੁਭਾਉ। ਭਾਇਆ = ਚੰਗਾ ਲੱਗਾ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਦੀਪਚੰਦੀ ੧੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੬੩-੭੬੪)

1 ×	2	3	4 2	5	6	7	8 0	9	10	11 3	12	13	14
ਸਥਾਈ													
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਭ	s	ਰਿ	ਜੋ	ਬ	ਨਿ	s	ਮੈ	s	s	ਮ	s	ਤ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪੇ	s	ਈ	ਅ	s	ਝੈ	s	ਘ	s	ਰਿ	ਪਾ	ਹੁ	ਣੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬ	s	ਲਿ	ਰਾ	s	ਮ	s	ਜੀ	s	s	ਉ	s	s	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੈ	s	ਲੀ	ਅ	ਵ	ਗ	ਣਿ	ਚਿ	s	s	ਤਿ	s	s	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਿਨੁ	ਗੁ	ਰ	ਗੁ	ਣ	s	ਨ	ਸ	s	ਮਾ	ਵ	s	ਨੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬ	s	ਲਿ	ਰਾ	s	ਮ	s	ਜੀ	s	s	ਉ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ													
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਗੁ	s	ਣ	ਸਾ	ਰ	s	ਨ	ਜਾ	s	s	ਣੀ	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਭ	s	s	ਰ	s	ਮਿ	ਭੁ	ਲਾ	s	s	ਣੀ	s	s	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜੋ	ਬ	ਨੁ	ਬਾ	s	ਦਿ	s	ਗ	s	ਵਾ	ਇ	s	ਆ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਵ	s	ਰੁ	ਘ	s	ਰੁ	s	ਦ	s	s	ਰੁ	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦਰ	ਸ	ਨੁ	ਨ	s	s	ਹੀ	ਜਾ	s	s	ਤਾ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਪਿ	ਰ	ਕਾ	ਸਹ	ਜੁ	ਨ	s	ਭਾ	s	s	ਇ	s	ਆ	s

੨. ਬਾਬਾ ਮੈ ਵਰੁ ਦੇਹਿ.....

੩. ਬਾਬਾ ਲਗਨੁ ਗਣਾਇ.....

੪. ਬਾਬੁਲਿ ਦਿਤੜੀ ਦੂਰਿ.....

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤੁ ਘਰੁ ੨

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਮ ਘਰਿ ਸਾਜਨ ਆਏ ॥

ਸਾਚੈ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਸਹਜਿ ਮਿਲਾਏ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਏ ਪੰਚ ਮਿਲੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਸਾਈ ਵਸਤੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਜਿਸੁ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਲਾਇਆ ॥

(ਅੰਗ ੭੬੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹਮ ਘਰ = ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ-ਘਰ ਵਿਚ। **ਸਾਜਨ ਆਏ** = ਪ੍ਰਭੂ-ਮਿੱਤਰ ਜੀ ਆ ਪ੍ਰਗਟੇ ਹਨ {ਨੋਟ ਇਹ ਲਫਜ਼ ਆਦਰ ਦੇ ਭਾਵ ਵਿਚ 'ਬਹੁ-ਵਚਨ' ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ; ਜਿਵੇਂ "ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਬਸਹਿ ਸਾਧ ਕੀ ਰਸਨਾ"}। **ਸਾਚੈ** = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ। **ਮੇਲਿ** = ਆਪਣੇ ਮੇਲਿ ਵਿਚ, ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ। **ਸਹਜਿ** = ਆਤਮਕ ਅਡੋਲਤਾ ਵਿਚ। **ਮਨਿ** = (ਮੇਰੇ) ਮਨ ਵਿਚ। **ਭਾਏ** = ਪਿਆਰੇ ਲੱਗ ਰਹੇ ਹਨ। **ਪੰਚ** = ਮੇਰੇ ਪੰਜੇ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇ {ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਲ ਦੌੜਨ ਦੇ ਥਾਂ ਪ੍ਰਭੂ-ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਰਲ ਬੈਠੇ ਹਨ}। **ਸੁਖੁ** = ਆਤਮਕ ਆਨੰਦ। **ਜਿਸੁ..ਲਾਇਆ** = ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਨ ਜੋੜਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਤਾਪ ਪੈਦਾ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੬੪)

1 ×	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹ	ਮ	ਘ	ਰਿ	ਸਾ	ਜ	ਨ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਆ	s	s	s	ਏ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਸਾ	s	ਚੈ	s	ਮੇ	s	ਲਿ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮਿ	s	ਲਾ	s	ਏ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ							
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਸ	ਹ	ਜਿ	s	ਮਿ	ਲਾ	s	ਏ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹ	ਰਿ	ਮ	ਨਿ	ਭਾ	s	ਏ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਪੰ	ਚ	ਮਿ	ਲੇ	ਸੁ	s	ਖੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪਾ	s	s	s	ਇ	s	ਆ	s
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਸਾ	s	ਈ	s	ਵ	ਸ	ਤੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪ	ਰਾ	ਪ	ਤਿ	ਹੋ	s	ਈ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਜਿ	ਸੁ	ਸੇ	ਤੀ	ਮ	s	ਨੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਲਾ	s	s	s	ਇ	s	ਆ	s

੨. ਆਵਹੁ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ॥
 ੩. ਮਨੁ ਤਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਭਿੰਨਾ॥
 ੪. ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਸੰਸਾਰਾ॥
- } ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੩

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਆਵਹੁ ਸਜਣਾ ਹਉ ਦੇਖਾ ਦਰਸਨੁ ਤੇਰਾ ਰਾਮ ॥

ਘਰਿ ਆਪਨੜੈ ਖੜੀ ਤਕਾ ਮੈ ਮਨਿ ਚਾਉ ਘਨੇਰਾ ਰਾਮ ॥

ਮਨਿ ਚਾਉ ਘਨੇਰਾ ਸੁਣਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ ਮੈ ਤੇਰਾ ਭਰਵਾਸਾ ॥

ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਭਈ ਨਿਹਕੇਵਲ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਨਾਸਾ ॥

(ਅੰਗ ੭੬੪-੭੬੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਆਵਹੁ = ਆਉ। ਸਜਣਾ = ਹੇ ਸੱਜਣ-ਪ੍ਰਭੂ! ਹਉ = ਮੈਂ। ਦੇਖਾ = ਦੇਖਾਂ, ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ। ਘਰਿ = ਹਿਰਦੇ-ਘਰ ਵਿਚ, ਅੰਤਰ-ਆਤਮੇ। ਖੜੀ ਤਕਾ = ਖਲੋਤੀ ਉਡੀਕ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਮੈ ਮਨਿ = ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ। ਘਨੇਰਾ = ਬਹੁਤ। ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ = ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੈ = ਮੈਨੂੰ। ਨਿਹਕੇਵਲ = ਪਵਿਤ੍ਰ, ਨਿਰਲੇਪ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੬੪-੭੬੫)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
-	ਪ	ਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ
s	ਆ	ਵ	ਹੁ	ਸ	ਜ	ਣਾ	s
-	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ
s	ਹਉ	ਦੇ	ਖਾ	ਦ	ਰ	ਸ	ਨੁ
-	ਰੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
s	ਤੇ	s	ਰਾ	ਰਾ	s	ਮ	s
-	ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
s	ਘ	s	ਰਿ	ਆਪ	ਨ	ੜੈ	s
-	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
s	ਖ	s	ੜੀ	ਤ	s	ਕਾ	s
-	ਰੇ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਮੈ	ਮ	ਨਿ	ਚਾ	s	ਉ	s
-	ਪ	ਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀਧ	ਪ
s	ਘ	ਨੇ	ਰਾ	ਰਾ	s	ਮ	s
ਅੰਤਰਾ							
-	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਮਨਿ	ਚਾ	ਉ	ਘ	ਨੇ	ਰਾ	s
-	ਗ	ਮ	ਮ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
s	ਸੁਣਿ	ਪ੍ਰ	ਭ	ਮੇ	s	ਰਾ	s
-	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
s	ਮੈ	s	s	ਤੇ	s	ਰਾ	s
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਭ	s	ਰ	ਵਾ	s	ਸਾ	s
-	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
s	ਦਰ	ਸ	ਨੁ	ਦੇ	s	ਖਿ	s
-	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਭਈ	ਨਿ	ਹ	ਕੇ	ਵ	ਲ	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
s	ਜ	ਨ	ਮ	ਮ	ਰ	ਣ	s
-	ਗ	ਮ	ਮ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
s	ਦੁ	s	ਖੁ	ਨਾ	s	ਸਾ	s

੨. ਘਰਿ ਆਇਅੜੇ ਸਾਜਨਾ.....

੩. ਵਰੁ ਪਾਇਅੜਾ ਬਾਲੜੀਏ.....

੪. ਪਿਰੁ ਉਚੜੀਐ ਮਾੜੜੀਐ.....

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੪ ॥

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਆ ਜਗੁ ਧੰਧੜੈ ਲਾਇਆ ॥

ਦਾਨਿ ਤੇਰੈ ਘਟਿ ਚਾਨਣਾ ਤਨਿ ਚੰਦੁ ਦੀਪਾਇਆ ॥

ਚੰਦੇ ਦੀਪਾਇਆ ਦਾਨਿ ਹਰਿ ਕੈ ਦੁਖੁ ਅੰਧੇਰਾ ਉਠਿ ਗਇਆ ॥

ਗੁਣ ਜੰਵ ਲਾੜੇ ਨਾਲਿ ਸੇਰੈ ਪਰਖਿ ਮੋਹਣੀਐ ਲਇਆ ॥

(ਅੰਗ ੭੬੫-੭੬੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਿਨਿ = ਜਿਸ ਨੇ, (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਜਿਸ ਤੋਂ ਨੇ। ਕੀਆ = ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਿਨਿ = ਉਸ ਨੇ (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਉਸ ਤੋਂ ਨੇ ਹੀ।
ਦੇਖਿਆ = ਸੰਭਾਲ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਧੰਧੜੈ = ਮਾਇਆ ਦੀ ਦੌੜ-ਭੱਜ ਵਿਚ। ਦਾਨਿ ਤੇਰੈ = ਤੇਰੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲ। ਘਟਿ
= ਜੀਵ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਤਨਿ = ਸਰੀਰ ਵਿਚ। ਚੰਦ ਦੀਪਾਇਆ = ਚੰਦ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਸੀਤਲਤਾ ਹੁਲਾਰੇ ਦੇ ਰਹੀ
ਹੈ। ਦਾਨਿ ਹਰਿ ਕੈ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲ। ਸੇਰੈ = ਸੇਭਦੀ ਹੈ। ਪਰਖਿ = ਪਰਖ ਕੇ। ਮੋਹਣੀ = ਮਨ ਨੂੰ ਮੋਹ
ਲੈਣ ਵਾਲੀ, ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਉਹ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਮੋਹਣੀਐ = ਸੁੰਦਰ
ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੬੫-੭੬੬)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਪ	ਪ	ਧਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਜਿ	ਨਿ	ਕੀ	s	ਆ	ਤਿ	ਨਿ	ਦੇ	ਖਿ	ਆ
ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਜ	ਗੁ	ਧੰ	ਧ	ੜੈ	ਲਾ	s	ਇ	s	ਆ
ਪ	ਪ	ਧਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਦਾ	ਨਿ	ਤੇ	s	ਰੈ	ਘ	ਟਿ	ਚਾ	ਨ	ਣਾ
ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਤ	ਨਿ	ਚੰ	s	ਦੁ	ਦੀ	ਪਾ	ਇ	s	ਆ
ਅੰਤਰਾ									
ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ
ਚੰ	ਦੇ	ਦੀਪਾ	ਇ	ਆ	ਦਾਨਿ	ਹਰਿ	ਕੈ	s	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ
ਦੁ	ਖੁ	ਅੰ	ਧੇ	ਰਾ	ਉ	ਠਿ	ਗ	ਇ	ਆ
ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ
ਗੁ	ਣ	ਜੰ	s	ਵ	ਲਾੜੇ	ਨਾਲਿ	ਸੋ	s	ਹੈ
ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਗਮ	ਪਧ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ
ਪਰ	ਖਿ	ਮੋਹ	ਣੀ	ਐ	ਲ	s	ਇ	s	ਆ

੨. ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਾਜਨਾ ਮੀਤਾ ਅਵਰੀਤਾ॥
੩. ਗੁਣਾ ਕਾ ਹੋਵੈ ਵਾਸੁਲਾ ਕਢਿ ਵਾਸੁ ਲਈਜੈ॥
੪. ਆਪਿ ਕਰੇ ਕਿਸੁ ਆਖੀਐ ਹੋਰੁ ਕਰੇ ਨ ਕੋਈ॥

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਗੁਣ ਰਵੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਪਉੜੀ ਸਾਚ ਕੀ ਸਾਚਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥

ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਆਵੈ ਸਾਚ ਭਾਵੈ ਸਾਚ ਕੀ ਮਤਿ ਕਿਉ ਟਲੈ ॥

ਇਸਨਾਨੁ ਦਾਨੁ ਸੁਗਿਆਨੁ ਮਜਨੁ ਆਪਿ ਅਛਲਿਓ ਕਿਉ ਛਲੈ ॥

(ਅੰਗ ੭੬੬-੭੬੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਰਾਤਾ = ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ। ਰਵੈ = ਚੇਤੇ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਿਮਰਦਾ ਹੈ। ਮਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ। ਸੇਈ = ਉਹੀ, ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਹੀ।
ਪਉੜੀ ਸਾਚ ਕੀ = ਸਦਾ-ਬਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਤਕ ਅਪੜਾਣ ਵਾਲੀ ਪੌੜੀ। ਸਾਚਾ = ਸਦਾ-ਬਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਸੁਖ = ਆਤਮਕ
ਆਨੰਦ। ਸੁਖਿ = ਆਤਮਕ ਆਨੰਦ ਵਿਚ। ਸਹਜਿ = ਆਤਮਕ ਅਡੋਲਤਾ ਵਿਚ। ਆਵੈ = ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ।
ਸਾਚ ਭਾਵੈ = ਸਦਾ-ਬਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਸਾਚ ਕੀ ਮਤਿ = ਸਦਾ-ਬਿਰ ਗੁਣ ਗਾਵਣ ਵਾਲੀ ਮੱਤ। ਕਿਉ
ਟਲੈ = ਨਹੀਂ ਹਟਦੀ, ਅਟੱਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੁਗਿਆਨੁ = ਚੰਗਾ ਗਿਆਨ, ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਸਕਣ ਦੀ ਚੰਗੀ
ਸਮਰੱਥਾ। ਮਜਨੁ = ਤੀਰਥ-ਇਸ਼ਨਾਨ। ਅਛਲਿਓ = ਜੇਹੜਾ ਠੱਗਿਆ ਨਾਹ ਜਾ ਸਕੇ। ਕਿਉ ਛਲੈ = ਠੱਗ ਨਹੀਂ
ਸਕਦਾ, ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੬੬-੭੬੭)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਰੇ	ਰੇ	ਗਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
-	ਪ	ਪ	ਮਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	s	ਮੇਰਾ	ਮ	ਨੁ	ਰਾ	s	ਤਾ	s
s	ਗੁ	s	ਣ	ਰ	s	ਵੈ	s								
ਗਮ	ਪਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸੋ	s	s	s	ਈ	s	s	s	s	ਮ	s	ਨਿ	ਭਾ	s	ਵੈ	s
-	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	-	ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
s	ਸਾ	s	ਚ	ਕੀ	s	s	s	s	ਗੁ	ਰ	ਕੀ	ਪ	ਉ	ਤੀ	s
ਗਮ	ਪਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਹੋ	s	s	s	ਈ	s	s	s	s	ਸਾ	s	ਚਾ	ਸੁ	s	ਖੁ	s
ਅੰਤਰਾ								-	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	s	ਸੁਖਿ	ਸਹ	ਜਿ	ਆ	s	ਵੈ	s
s	ਸਾ	s	ਚ	ਭਾ	s	ਵੈ	s								
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ
ਕਿ	s	ਉ	s	ਟ	s	ਲੈ	s	s	ਸਾਚ	ਕੀ	s	ਮ	s	ਤਿ	s
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
s	ਸੁਗਿ	ਆ	ਨੁ	ਮ	ਜ	ਨੁ	s	s	ਇਸ	ਨਾ	ਨੁ	ਦਾ	s	ਨੁ	s
ਗਮ	ਪਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਕਿ	s	ਉ	s	ਛ	s	ਲੈ	s	s	ਆ	s	ਪਿ	ਅਛ	ਲਿ	s	ਓ

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

(ਵਾਰ ਸੂਹੀ ਕੀ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ਮਹਲਾ ੩)

ਮਃ ੧ ॥

ਸੂਹਾ ਰੰਗੁ ਸੁਪਨੈ ਨਿਸੀ ਬਿਨੁ ਤਾਗੇ ਗਲਿ ਹਾਰੁ ॥

ਸਚਾ ਰੰਗੁ ਮਜੀਠ ਕਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ॥

(ਅੰਗ ੭੮੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਨਿਸੀ = ਰਾਤ। ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ = ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਿਚਾਰ, ਰੱਬ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਦਾਦਰਾ ਓ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੮੬)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਗ	ਗ
ਸੁ	s	ਹਾ	ਰੰ	ਗੁ	s
ਗਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸੁ	ਪ	ਨੈ	ਨਿ	s	ਸੀ
ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ
ਬਿ	s	ਨੁ	ਤਾ	s	ਗੇ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਸ	ਸ
ਗ	s	ਲਿ	ਹਾ	s	ਰੁ
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਪ
ਸ	s	ਚਾ	ਰੰ	s	ਗੁ
ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮ	ਜੀ	ਠ	ਕਾ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ
ਗੁਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਬੁ	ਹ	ਮ
ਗ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਬੀ	ਚਾ	s	ਰੁ	s	s

ਰਾਗ ਸੂਹੀ

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਵਾਹੁ ਖਸਮ ਤੂ ਵਾਹੁ ਜਿਨਿ ਰਚਿ ਰਚਨਾ ਹਮ ਕੀਏ ॥
ਸਾਗਰ ਲਹਰਿ ਸਮੁੰਦ ਸਰ ਵੇਲਿ ਵਰਸ ਵਰਾਹੁ ॥
ਆਪਿ ਖੜੋਵਹਿ ਆਪਿ ਕਰਿ ਆਪੀਣੈ ਆਪਾਹੁ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਾ ਥਾਇ ਪਵੈ ਉਨਮਨਿ ਤਤੁ ਕਮਾਹੁ ॥

(ਅੰਗ ੭੮੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਵਾਹੁ = ਧੰਨ, ਅਸਚਰਜ। ਹਮ ਕੀਏ = ਅਸਾਨੂੰ ਬਣਾਇਆ। ਵੇਲਿ = (ਹਰੀ) ਵੇਲ। ਵਰਸ = ਵਰਖਾ। ਵਰਾਹੁ = ਬੱਦਲ।
ਆਪੀਣੈ = ਆਪ ਹੀ ਨੈ, ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ। ਆਪਾਹੁ = ਨਿਰਲੇਪ, ਪਾਹ ਤੋਂ ਬਿਨਾ। ਉਨਮਨਿ = ਉਨਮਨ ਵਿਚ, ਉਤਸ਼ਾਹ
ਨਾਲ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੮੮)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮਗ	ਗ
ਵਾ	s	ਹੁ	s	ਖਸ	ਮ	ਤੂ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਵਾ	s	s	s	ਹੁ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਧ
ਜਿ	ਨਿ	ਰ	ਚਿ	ਰ	ਚ	ਨਾ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ
ਹ	s	ਮ	s	ਕੀ	s	ਏ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮਗ	ਗ
ਸਾ	ਗ	ਰ	s	ਲ	ਹੁ	ਰਿ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	ਮੁੰ	ਦ	s	ਸ	s	ਰ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਧ
ਵੇ	s	ਲਿ	s	ਵ	ਰ	ਸ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ
ਵ	s	s	s	ਰਾ	s	ਹੁ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	s	ਪਿ	s	ਖ	ੜੇ	ਵ	ਹਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਪਿ	s	ਕ	s	ਰਿ	s
ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਆ	s	s	s	ਪੀ	s	ਣੈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	s	s	s	ਪਾ	s	ਹੁ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗੁ	ਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਸੇ	s	ਵਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਥਾ	s	ਇ	s	ਪ	s	ਵੈ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਉ	ਨ	ਮ	ਨਿ	ਤ	s	ਤੁ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਕ	s	s	s	ਮਾ	s	ਹੁ	s

ਰਾਗ ਸੂਹੀ

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਉਜਲ ਮੇਤੀ ਸੋਹਣੇ ਰਤਨਾ ਨਾਲਿ ਜੁੜੰਨਿ ॥

ਤਿਨ ਜਰੁ ਵੈਰੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿ ਬੁਢੇ ਥੀਇ ਮਰੰਨਿ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੭੮੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਉਜਲ = ਚਿੱਟੇ, ਸਾਫ਼। ਮੇਤੀ = ਭਾਵ, ਦੰਦ। ਰਤਨੁ = ਭਾਵ, ਅੱਖਾਂ। ਜਰੁ = ਬੁਢੇਪਾ। ਥੀਇ = ਹੋ ਕੇ। ਤਿਨ = ਹੋ
ਉਹਨਾਂ (ਸਰੀਰਾਂ) ਦਾ। ਜੁੜੰਨਿ = ਸੋਭ ਰਹੇ ਹਨ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੮੮)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਗ	ਗ
ਉ	ਜ	ਲ	ਮੋ	s	ਤੀ
ਗੁਹੀ	ਹੀ	ਹੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸੋ	s	s	ਹ	ਣੇ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ
ਰ	ਤ	ਨਾ	ਨਾ	s	ਲਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਸ	ਸ
ਚੁ	ੜੰ	s	ਨਿ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਪ
ਤਿਨ	ਜ	ਰੁ	ਵੈ	s	ਰੀ
ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	ਨ	s	ਕਾ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ
ਜਿ	s	s	ਬੁ	s	ਢੇ
ਗ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਥੀ	s	ਇ	ਮ	ਰੰ	ਨਿ

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਤਨੁ ਜਾਲਿ ਜਿਨਿ ਜਲਿਐ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥
ਪਉਦੀ ਜਾਇ ਪਰਾਲਿ ਪਿਛੈ ਹਥੁ ਨ ਅੰਬੜੈ ਤਿਤੁ ਨਿਵੰਧੈ ਤਾਲਿ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੭੮੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਤਨੁ = ਸਰੀਰ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਮੋਹ, ਦੇਹ-ਅਧਿਆਸ। ਜਿਨਿ = ਜਿਸ (ਸਰੀਰ) ਨੇ। ਜਲਿਐ = (ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ-ਅੰਗ ਵਿਚ) ਸੜੇ ਹੋਏ ਨੇ। ਪਰਾਲਿ = ਪਰਾਲੀ, ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਪਰਾਲੀ। ਨਿਵੰਧੈ ਤਾਲਿ = ਨੀਵੇਂ ਤਲਾਬ ਵਿਚ, ਗਿਰਾਵਟ ਵਿਚ ਆਏ ਹੋਏ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਅੰਬੜੈ = ਅੱਪੜਦਾ। ਪਉਦੀ ਜਾਇ = ਪੈਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਿਤੁ = ਇਸ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੮੯)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਗ	ਗ
ਨਾ	s	s	ਨ	ਕ	s
ਗਹੁੀ	ਹੀ	ਹੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਇਹੁ	ਤ	ਨੁ	ਜਾ	ਲਿ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ
ਜਿ	s	ਨਿ	ਜ	ਲਿ	ਐ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਸ	ਸ
ਨਾ	s	ਮੁ	ਵਿਸਾ	ਰਿ	ਆ
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਪ
ਪ	ਉ	ਦੀ	ਜਾ	s	ਇ
ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪ	s	s	ਰਾ	ਲਿ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਪ
ਪਿ	s	ਛੈ	ਹਥੁ	s	ਨ
ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅੰ	ਬ	s	ਝੈ	s	s
ਹੀ	ਹੀ	ਹੀ	ਹੀਧ	ਪ	ਪ
ਤਿ	s	ਤੁ	ਨਿ	ਵੰ	ਧੈ
ਗ	ਮ	ਪ	ਹੀ	ਧ	ਪ
ਤਾ	s	s	ਲਿ	s	s

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਮਃ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਮਨ ਕੇ ਕੰਮ ਫਿਟਿਆ ਗਣਤ ਨ ਆਵਹੀ ॥

ਕਿਤੀ ਲਹਾ ਸਹੰਮ ਜਾ ਬਖਸੇ ਤਾ ਧਕਾ ਨਹੀ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੭੮੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਫਿਟਿਆ = ਫਿਟਕਾਰ-ਯੋਗ, ਮੰਦੇ। ਸਹੰਮ = ਸਹਿਮ, ਫਿਕਰ। ਕਿਤੀ = ਕਿਤਨੇ। ਲਹਾ = ਮੈਂ ਸਹਾਂਗਾ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੮੯)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਗ	ਗ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਮ	ਨ	ਕੇ
ਗਹੁੀ	ਹੁੀ	ਹੁੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਕੰ	s	s	ਮ	s	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ
ਫਿ	ਟਿ	ਆ	ਗ	ਣ	ਤ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਸ	ਸ
ਨ	s	s	ਆ	ਵ	ਹੀ
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਹੁੀ	ਧਪ	ਪ
ਕਿ	s	ਤੀ	ਲ	s	ਹਾ
ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਹੰ	s	ਮ	s	s
ਹੁੀ	ਹੁੀ	ਹੁੀ	ਹੁੀਧ	ਪ	ਪ
ਜਾ	s	s	ਬ	ਖ	ਸੇ
ਗ	ਮ	ਪ	ਹੁੀ	ਧ	ਪ
ਤਾ	ਧ	ਕਾ	ਨ	ਹੀ	s

ਰਾਗੁ ਸੁਹੀ

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਬਦਰਾ ਮਾਲ ਕਾ ਭੀਤਰਿ ਧਰਿਆ ਆਣਿ ॥

ਖੇਟੇ ਖਰੇ ਪਰਖੀਅਨਿ ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਦੀਬਾਣਿ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੭੮੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਬਦਰਾ = ਥੈਲੀ। ਮਾਲ ਕਾ ਬਦਰਾ = ਰੁਪਇਆਂ ਦੀ ਥੈਲੀ, ਕੀਤੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ। ਆਣਿ = ਲਿਆ ਕੇ। ਪਰਖੀਅਨਿ
= ਪਰਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੀਬਾਣਿ = ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੮੯)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਗ	ਗ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਬ	ਦ	ਰਾ
ਗਹੁੀ	ਹੁੀ	ਹੁੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਮਾ	ਲ	s	ਕਾ	s	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ
ਭੀ	ਤ	ਰਿ	ਧ	ਰਿ	ਆ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਸ	ਸ
ਆ	s	s	ਣਿ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਹੁੀ	ਧਪ	ਪ
ਖੇ	s	ਟੇ	ਖ	s	ਚੇ
ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪ	s	ਰ	ਖੀ	ਅ	ਨਿ
ਹੁੀ	ਹੁੀ	ਹੁੀ	ਹੁੀਧ	ਪ	ਪ
ਸਾ	ਹਿ	ਬ	ਕੈ	s	s
ਗ	ਮ	ਪ	ਹੁੀ	ਧ	ਪ
ਦੀ	s	s	ਬਾ	s	ਣਿ

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਮਃ ੧ ॥

ਨਾਵਣ ਚਲੇ ਤੀਰਥੀ ਮਨਿ ਖੇਟੈ ਤਨਿ ਚੇਰ ॥

ਇਕੁ ਭਾਉ ਲਥੀ ਨਾਤਿਆ ਦੁਇ ਭਾ ਚੜੀਅਸੁ ਹੋਰ ॥

(ਅੰਗ ੭੮੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਨਿ ਖੇਟੈ = ਖੇਟੇ ਮਨ ਨਾਲ। ਤਨਿ = ਸਰੀਰ ਵਿਚ। ਚੇਰ = ਕਾਮਾਦਿਕ ਚੇਰ। ਇਕੁ ਭਾਉ = ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ। ਲਥੀ = (ਮੈਲ) ਲਹਿ ਗਈ। ਦੁਇ ਭਾ = ਦੋ ਹਿੱਸੇ। ਹੋਰ = ਹੋਰ ਮੈਲ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੮੯)

1 ×	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
×				2				0				3			
ਸਥਾਈ								-	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ
								s	ਨਾ	ਵ	ਣ	ਚ	s	ਲੇ	s
-	ਹੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ								
s	ਤੀ	s	s	ਰ	ਥੀ	s	s								
								-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਹੀ	ਧ	ਪ	ਪ
								s	ਮ	s	ਨਿ	ਖੇ	s	ਟੈ	s
ਮਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ								
ਤ	s	ਨਿ	s	ਚੇ	s	ਰ	s								
ਅੰਤਰਾ								-	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
								s	ਇਕੁ	ਭਾ	ਉ	ਲ	s	ਥੀ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਨਾ	s	s	s	ਤਿ	s	ਆ	s								
								-	ਰੇਂਗਾਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
								s	ਦੁਇ	ਭਾ	s	ਚ	ੜੀ	ਅ	ਸੁ
ਮਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ								
ਹੋ	s	s	s	ਰ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਦੁਇ ਦੀਵੇ ਚਉਦਹ ਹਟਨਾਲੇ ॥

ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਤੇਤੇ ਵਣਜਾਰੇ ॥

ਖੁਲੇ ਹਟ ਹੋਆ ਵਾਪਾਰੁ ॥

ਜੇ ਪਹੁਚੈ ਸੇ ਚਲਣਹਾਰੁ ॥

(ਅੰਗ ੭੮੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦੁਇ = ਦੋਵੇਂ, ਚੰਦ ਤੇ ਸੂਰਜ। ਚਉਦਹ = ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ। ਹਟਨਾਲੇ = ਬਾਜ਼ਾਰ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਦਾਦਰਾ ਓ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੮੯)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਗ	ਗ
ਦੁ	s	ਇ	ਦੀ	s	ਵੇ
ਗਹੁੀ	ਹੀ	ਹੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਚਉ	ਦ	ਹ	ਹਟ	ਨਾ	ਲੇ
ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ
ਜੇ	s	ਤੇ	ਜੀ	ਅ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਸ	ਸ
ਤੇ	s	ਤੇ	ਵਣ	ਜਾ	ਚੇ
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਪ
ਖੁ	s	ਲੇ	ਹ	s	ਟ
ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹੋ	s	ਆ	ਵਾ	ਪਾ	ਰੁ
ਨੀ	ਹੀ	ਹੀ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ
ਜੋ	s	s	ਪ	ਹੁ	ਚੈ
ਗ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਸੋ	s	s	ਚਲ	ਣ	ਹਾਰੁ

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਮਃ ੧ ॥

ਰਾਤੀ ਹੋਵਨਿ ਕਾਲੀਆ ਸੁਪੇਦਾ ਸੇ ਵੰਨ ॥

ਦਿਹੁ ਬਗਾ ਤਪੈ ਘਣਾ ਕਾਲਿਆ ਕਾਲੇ ਵੰਨ ॥

(ਅੰਗ ੭੮੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸੇ ਵੰਨ = ਉਹੀ ਰੰਗ। ਸੁਪੇਦਾ = ਸਫ਼ੈਦ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ। ਦਿਹੁ = ਦਿਨ। ਬਗਾ = ਚਿੱਟਾ। ਘਣਾ = ਬਹੁਤ। ਵੰਨ = ਰੰਗ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੮੯)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ
								s	ਰਾ	s	ਤੀ	ਹੋ	ਵ	s	ਨਿ
-	ਹੁੰ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ								
s	ਕਾ	ਲੀ	s	ਆ	s	s	s								
								-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਹੁੰ	ਧ	ਪ	ਪ
								s	ਸੁ	ਪੇ	ਦਾ	ਸੇ	s	s	s
ਮਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ								
ਵੰ	s	s	s	ਨ	s	s	s								
ਅੰਤਰਾ								-	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
								s	ਦਿਹੁ	ਬ	ਗਾ	ਤ	s	ਪੈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਘ	s	s	s	ਣਾ	s	s	s								
								-	ਰੇਂਗਾਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
								s	ਕਾ	ਲਿ	ਆ	ਕਾ	s	ਲੇ	s
ਮਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ								
ਵੰ	s	s	s	ਨ	s	s	s								

ਰਾਗ ਸੂਹੀ

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਚੇਰਾ ਜਾਰਾ ਰੰਡੀਆ ਕੁਟਈਆ ਦੀਬਾਣੁ ॥

ਵੇਦੀਨਾ ਕੀ ਦੇਸਤੀ ਵੇਦੀਨਾ ਕਾ ਖਾਣੁ ॥

ਸਿਫਤੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ ਸਦਾ ਵਸੈ ਸੈਤਾਨੁ ॥

ਗਦਹੁ ਚੰਦਨਿ ਖਉਲੀਐ ਭੀ ਸਾਹੂ ਸਿਉ ਪਾਣੁ ॥

(ਅੰਗ ੭੯੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਾਰ = ਵਿਭਚਾਰੀ ਮਨੁੱਖ। ਰੰਡੀ = ਵਿਭਚਾਰਨ ਇਸਤ੍ਰੀ। ਕੁਟਈ = ਦੱਲੀ। ਦੀਬਾਣੁ = ਮਜਲਸ, ਬਹਿਣ ਖਲੇਣ ਦੀ ਸਾਂਝ। ਵੇਦੀਨ = ਅਧਰਮੀ। ਖਾਣੁ = ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੀ ਸਾਂਝ। ਗਦਹੁ = ਭੀ ਖੇਤਾ। ਚੰਦਨਿ = ਚੰਦਨ ਨਾਲ। ਖਉਲੀਐ = ਮਲੀਏ। ਸਾਹੂ = ਸੁਆਹ। ਪਾਣੁ = ਪੈਣ ਦਾ ਸੁਭਾਉ, ਵਰਤੋਂ-ਵਿਹਾਰ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੯੦)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਹੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਚੋ	s	ਰਾ	ਜਾ	s	ਰਾ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰੰ	s	s	ਡੀ	s	ਆ	s
ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ
ਕੁ	s	ਟ	ਣੀ	s	ਆ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਦੀ	s	s	ਬਾ	s	ਣੁ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਹੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਵੇ	ਦੀ	ਨਾ	ਕੀ	s	s	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਦੋ	s	s	ਸ	s	ਤੀ	s
ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ
ਵੇ	ਦੀ	ਨਾ	ਕਾ	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਖਾ	s	s	ਣੁ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਿ	ਫ	ਤੀ	ਸਾ	ਰ	ਨ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਾ	s	s	ਣ	s	ਨੀ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਸ	s	ਦਾ	ਵ	s	ਸੈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੈ	s	s	ਤਾ	s	ਨੁ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗ	ਦ	ਹੁ	ਚੰ	ਦ	ਨਿ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਖ	s	ਉ	ਲੀ	s	ਐ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਭੀ	s	s	ਸਾ	s	ਹੁ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਸਿ	s	ਉ	ਪਾ	s	ਣੁ	s

ਰਾਗ ਸੂਹੀ

ਮਃ ੧ ॥

ਬਾਂਗਾ ਬੁਰਗੂ ਸਿੰਢੀਆ ਨਾਲੇ ਮਿਲੀ ਕਲਾਣ ॥

ਇਕਿ ਦਾਤੇ ਇਕਿ ਮੰਗਤੇ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ਹ ਸੁਣਿ ਕੈ ਮੰਨਿਆ ਹਉ ਤਿਨਾ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੭੯੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਬੁਰਗੂ = (ਫ਼ਾਃ ਬੁਰਗ਼) ਤੂਤੀ। ਪਰਵਾਣੁ = ਕਬੂਲ, ਪਸੰਦ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੯੦)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਹੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਬਾਂ	s	ਗਾ	ਬੁ	ਰ	ਗੁ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਿੰ	s	s	ਛੀ	s	ਆ	s
ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ
ਨਾ	s	ਲੇ	ਮਿ	s	ਲੀ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਕ	s	s	ਲਾ	s	ਣ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਇ	s	ਕਿ	ਦਾ	s	ਤੇ	s
ਹੀ	ਹੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਇ	s	ਕਿ	ਮੰ	ਗ	ਤੇ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਨਾ	s	ਮੁ	ਤੇ	s	ਰਾ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪ	s	ਰ	ਵਾ	s	ਣੁ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਜਿ	ਨੀ	ਸੁ	ਣਿ
ਹੀ	ਹੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕੈ	s	s	ਮੰ	ਨਿ	ਆ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਹੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਹਉ	ਤਿ	ਨਾ	ਵਿ	ਟ	ਹੁ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਕੁ	s	ਰ	ਬਾ	s	ਣੁ	s

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਭੀਖਿਆ ਦੇਹਿ ਮੈ ਤੂੰ ਸੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾਤਾਰੁ ॥
ਹਉਮੈ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰੀਐ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥
ਲਬੁ ਲੇਭੁ ਪਰਜਾਲੀਐ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਆਧਾਰੁ ॥

(ਅੰਗ ੭੯੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਤਿਗੁਰ = ਗੁਰੂ! ਭੀਖਿਆ = ਖੈਰ। ਗਰਬੁ = ਅਹੰਕਾਰ। ਲਬੁ = ਚਸਕਾ। ਪਰਜਾਲੀਐ = ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੜ ਜਾਏ।
ਆਧਾਰੁ = ਸਹਾਰਾ, ਆਸਰਾ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੯੦)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ
-	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	s	ਸਤਿ	ਗੁ	ਰ	ਭੀ	ਖਿ	ਆ	s
s	ਦੇ	s	ਹਿ	ਮੈ	s	s	s								
ਮਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਦਾ	s	s	s	ਤਾ	s	ਰੁ	s	s	ਤੂੰ	s	s	ਸੰ	ਮੁ	ਥੁ	s
ਅੰਤਰਾ								-	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	s	ਹ	ਉ	ਮੈ	ਗ	ਰ	ਥੁ	s
ਨਿ	s	ਵਾ	s	ਰੀ	s	ਐ	s								
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਅ	s	ਹੰ	s	ਕਾ	s	ਰੁ	s	s	ਕਾ	s	ਮੁ	ਕੋ	s	ਧੁ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਪ	s	ਰ	s	ਜਾ	ਲੀ	ਐ	s	s	ਲ	s	ਥੁ	ਲੋ	s	ਭੁ	s
ਮਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਧਾ	s	ਰੁ	s	s	s	s	ਨਾ	s	ਮੁ	ਮਿ	s	ਲੈ	s

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਮਃ ੧ ॥

ਇਕੇ ਕੰਤੁ ਸਬਾਈਆ ਜਿਤੀ ਦਰਿ ਖੜੀਆਹ ॥

ਨਾਨਕ ਕੰਤੈ ਰਤੀਆ ਪੁਛਹਿ ਬਾਤੜੀਆਹ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੭੯੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਬਾਈਆ = ਸਾਰੀਆਂ ਦਾ। ਜਿਤੀ = ਜਿਤਨੀਆਂ। ਦਰਿ = (ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ) ਦਰ ਤੇ। ਬਾਤੜੀਆਹ = ਸੋਹਣੀਆਂ ਬਾਤਾਂ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੯੦)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂਹੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਇ	s	ਕੋ	ਕੰ	s	ਤੁ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਬਾ	ਈ	s	ਆ	s
ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ
ਜਿ	s	ਤੀ	ਦ	s	ਰਿ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਖ	s	ੜੀ	ਆ	s	ਹ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਕੰ	s	ਤੈ	s
ਗ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਰ	s	s	ਤੀ	s	ਆ	s
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਪੁ	ਛ	ਹਿ	ਬਾ	ਤ	ੜੀ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਆ	s	s	ਹ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਮਃ ੧ ॥

ਸਭੇ ਕੰਤੈ ਰਤੀਆ ਮੈ ਦੋਹਾਗਣਿ ਕਿਤੁ ॥

ਮੈ ਤਨਿ ਅਵਗਣ ਏਤੜੇ ਖਸਮੁ ਨ ਫੇਰੇ ਚਿਤੁ ॥੩॥

(ਅੰਗ ੭੯੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦੋਹਾਗਣਿ = ਮੰਦੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀਆਂ, ਛੁੱਟੜ। ਕਿਤੁ = ਕਿਸ ਲੇਖੇ ਵਿਚ। ਮੈ ਤਨਿ = ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੯੦)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਹੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਭੇ	ਕੰ	s	ਤੈ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰ	s	s	ਤੀ	s	ਆ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ
ਮੈ	s	s	ਦੋ	ਹਾ	ਗ	ਣਿ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਕਿ	s	s	ਤੁ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੈ	s	s	ਤ	ਨਿ	ਅਵ	ਗਣ
ਗ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਏ	s	s	ਤ	s	ਤੈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਖ	ਸ	ਮੁ	ਨ	s	ਫੇ	ਰੇ
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਚਿ	s	s	ਤੁ	s	s	s

ਰਾਗ ਸੂਹੀ

ਮਃ ੧ ॥

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਕਉ ਸਿਫਤਿ ਜਿਨਾ ਦੈ ਵਾਤਿ ॥

ਸਭਿ ਰਾਤੀ ਸੋਹਾਗਣੀ ਇਕ ਮੈ ਦੋਹਾਗਣਿ ਰਾਤਿ ॥੪॥

(ਅੰਗ ੭੯੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦੈ = ਦੇ। ਵਾਤਿ = ਵਾਤ ਵਿਚ, ਮੂੰਹ ਵਿਚ। {ਨੋਟ: ਲਫਜ਼ 'ਦੇ' ਅਤੇ 'ਕੇ' ਤੋਂ 'ਦੈ' ਅਤੇ 'ਕੈ' ਕਿਉਂ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਮਝਣ ਲਈ}।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੯੦)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ
-	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	s	ਹ	s	ਉ	ਬ	ਲਿ	ਹਾ	ਰੀ
s	ਤਿ	s	ਨ	ਕ	s	ਉ	s								
ਮਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਦੈ	s	s	s	ਵਾ	s	ਤਿ	s	s	ਸਿ	ਫ	ਤਿ	ਜਿ	s	ਨਾ	s
ਅੰਤਰਾ								-	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	s	ਸ	s	ਭਿ	ਰਾ	s	ਤੀ	s
ਸੋ	s	ਹਾ	s	ਗ	s	ਣੀ	s								
ਮਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	-	ਰੇਂਗਾਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰਾ		s	s	ਤਿ	s	s	s	s	ਇਕ	ਮੈ	s	ਦੋ	ਹਾ	ਗ	ਣਿ

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਜਿਨੀ ਨ ਪਾਇਓ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਕੰਤ ਨ ਪਾਇਓ ਸਾਉ ॥

ਸੁੰਵੇ ਘਰ ਕਾ ਪਾਹੁਣਾ ਜਿਉ ਆਇਆ ਤਿਉ ਜਾਉ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੭੯੦)

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੯੦)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ
-	ਹੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	s	ਜਿ	ਨੀ	ਨ	ਪਾ	ਇ	ਓ	s
s	ਪ੍ਰੇ	s	ਮ	ਰ	s	ਸੁ	s								
ਮਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਹੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸਾ	s	s	s	ਉ	s	s	s	s	ਕੰ	ਤ	ਨ	ਪਾ	ਇ	ਓ	s
ਅੰਤਰਾ								-	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	s	ਸੁੰ	s	ਵੇ	ਘ	ਰ	ਕਾ	s
ਪਾ	s	s	s	ਹੁ	s	ਣਾ	s								
ਮਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	-	ਰੇਂਗਾਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤਿ	s	ਉ	s	ਜਾ	s	ਉ	s	s	ਜਿ	s	ਉ	ਆ	ਇ	ਆ	s

ਰਾਗ ਸੂਹੀ

ਮਃ ੧ ॥

ਸਉ ਓਲਾਮੇ ਦਿਨੈ ਕੇ ਰਾਤੀ ਮਿਲਨਿ ਸਹੰਸ ॥

ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹਣੁ ਛਡਿ ਕੈ ਕਰੰਗੀ ਲਗਾ ਹੰਸੁ ॥

(ਅੰਗ ੭੯੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਹੰਸ = ਹਜ਼ਾਰਾਂ। ਕਰੰਗ = ਮੁਰਦਾਰ। ਹੰਸੁ = ਜੀਵ-ਰੂਪ ਹੰਸ ਜਿਸ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਨਾਮ ਮੋਤੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੯੦)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਗ	ਗ
ਸ	s	ਉ	ਓ	ਲਾ	ਮੇ
ਗਹੁੀ	ਹੁੀ	ਹੁੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਦਿ	s	ਨੈ	ਕੇ	s	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ
ਰਾ	s	ਤੀ	ਮਿ	ਲ	ਨਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਸ	ਸ
ਸ	s	ਹੰ	ਸ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਹੁੀ	ਧਪ	ਪ
ਸਿ	ਫ	ਤਿ	ਸਲਾ	ਹ	ਣੁ
ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਛ	s	ਡਿ	ਕੈ	s	s
ਹੁੀ	ਹੁੀ	ਹੁੀ	ਹੁੀਧ	ਪ	ਪ
ਕ	ਚੰ	ਗੀ	ਲ	s	ਗਾ
ਗ	ਮ	ਪ	ਹੁੀ	ਧ	ਪ
ਹੰ	s	s	ਸੁ	s	s

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਦੀਵਾ ਬਲੈ ਅੰਧੇਰਾ ਜਾਇ ॥

ਬੇਦ ਪਾਠ ਮਤਿ ਪਾਪਾ ਖਾਇ ॥

ਉਗਵੈ ਸੂਰ ਨ ਜਾਪੈ ਚੰਦੁ ॥

ਜਹ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਅਗਿਆਨੁ ਮਿਟੰਤੁ ॥

(ਅੰਗ ੭੯੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਬੇਦ ਪਾਠ ਮਤਿ = ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਪਾਠ ਵਾਲੀ ਮੱਤ, ਵੇਦ ਆਦਿਕ ਧਰਮ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਅਨੁਸਾਰ ਢਲੀ ਹੋਈ ਮੱਤ।

ਪਾਪਾ ਖਾਇ = ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਖਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। **ਬੇਦ ਪਾਠ** = ਵੇਦਾਂ ਦੇ (ਨਿਰੇ) ਪਾਠ {ਨੋਟ "ਬੇਦ ਪਾਠ ਮਤਿ" ਅਤੇ "ਬੇਦ ਪਾਠ" ਦੇ ਫ਼ਰਕ ਵਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ}।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੯੧)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਪਧ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਹੀ	ਹੀ	ਹੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	s	ਦੀ	s	ਵਾ	ਬ	s	ਲੈ	s
-	ਅੰ	ਧੇ	ਰਾ	ਜਾ	s	ਇ	s	-	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	s	ਬੇ	s	ਦ	ਪਾ	s	ਠ	s
ਮ	ਤਿ	ਪਾ	ਪਾ	ਖਾ	s	ਇ	s	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਅੰਤਰਾ								s	ਉ	ਗ	ਵੈ	ਸੂ	s	ਰੁ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਨ	s	ਜਾ	ਪੈ	ਚੰ	s	ਦੁ	s	s	ਉ	ਗ	ਵੈ	ਸੂ	s	ਰੁ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨ	s	ਜਾ	ਪੈ	ਚੰ	s	ਦੁ	s	s	ਜਹ	ਗਿਆ	ਨ	ਪ੍ਰ	ਗਾ	ਸੁ	s
ਮਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	-	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅ	ਗਿ	ਆ	ਨੁ	ਮਿ	ਟੰ	ਤੁ	s	s	ਜਹ	ਗਿਆ	ਨ	ਪ੍ਰ	ਗਾ	ਸੁ	s

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਮਃ ੧ ॥

ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਓ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਰਸਨਾ ਫਿਕਾ ਬੋਲਣਾ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥

(ਅੰਗ ੭੯੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਿਰਤਿ = {ਇਹ ਲਫਜ਼ "ਕਿਰਤੁ" ਤੋਂ "ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ" ਹੈ; ਲਫਜ਼ "ਪਇਐ" ਭੀ "ਪਇਆ" ਤੋਂ "ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ" ਹੈ, ਦੋਵੇਂ ਰਲ ਕੇ ਉਹ 'ਵਾਕ-ਅੰਸ਼' (ਫਹਰਓਸਏ) ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ ਲੋਚਓਟਵਿਏ ਅਬਸੋਲੂਟਏ ਆਖਦੇ ਹਨ। ਲਫਜ਼ "ਕਿਰਤ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਕੰਮ"; "ਪਇਆ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਇਕੱਠਾ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ"। **ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ** = ਪਿਛਲੇ ਕੀਤੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੯੧)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਪਧ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
								s	s	ਬ	ਦੈ	ਸਾ	ਦੁ	s	ਨ
-	ਹੀ	ਹੀ	ਹੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ								
s	ਆ	s	s	ਇ	s	ਓ	s								
								-	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								s	ਨਾ	ਮਿ	s	ਨ	s	ਲ	ਗੇ
ਮਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ								
ਪਿ	s	s	s	ਆ	s	ਰੁ	s								
ਅੰਤਰਾ								-	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
								s	ਰ	ਸ	ਨਾ	ਫਿ	s	ਕਾ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਬੋ	s	s	s	ਲ	s	ਣਾ	s								
								-	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
								s	ਨਿਤ	ਨਿ	ਤ	ਹੇ	s	ਇ	s
ਮਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ								
ਖੁ	s	s	s	ਆ	s	ਰੁ	s								

ਰਾਗ ਸੂਹੀ

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਕਾਇਆ ਕੂਮਲ ਫੁਲ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਗੁਪਸਿ ਮਾਲ ॥

ਏਨੀ ਫੁਲੀ ਰਉ ਕਰੇ ਅਵਰ ਕਿ ਚੁਣੀਅਹਿ ਡਾਲ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੭੯੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕੂਮਲ = ਕੂਮਲੀ। ਗੁਪਸਿ = ਗੁੰਦਦਾ ਹੈ। ਮਾਲ = ਮਾਲਾ, ਹਾਰ। ਏਨੀ ਫੁਲੀ = (ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਗੁਣ-ਰੂਪ) ਇਹਨਾਂ ਫੁੱਲਾਂ ਵਲ।
ਰਉ = ਰੋ, ਧਿਆਨ, ਲਗਨ। ਅਵਰ ਡਾਲ = ਹੋਰ ਡਾਲੀਆਂ। ਕਿ = ਕੀਹ?

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਦਾਦਰਾ ਓ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੯੧)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਗ	ਗ
ਕਾ	ਇ	ਆ	ਕੂ	ਮ	ਲ
ਗਹੀ	ਹੀ	ਹੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਫੁ	s	ਲ	ਗੁ	s	ਣ
ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਗੁ	ਪ	ਸਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮਾ	s	s	ਲ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਪ
ਏ	s	ਨੀ	ਫੁ	s	ਲੀ
ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰ	s	ਉ	ਕ	s	ਚੇ
ਹੀ	ਹੀ	ਹੀ	ਹੀਧ	ਪ	ਪ
ਅ	ਵ	ਰ	ਕਿ	ਚੁਣੀ	ਅਹਿ
ਗ	ਮ	ਪ	ਹੀ	ਧ	ਪ
ਡਾ	s	s	ਲ	s	s

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਪਹਿਲ ਬਸੰਤੈ ਆਗਮਨਿ ਪਹਿਲਾ ਮਉਲਿਓ ਸੋਇ ॥

ਜਿਤੁ ਮਉਲਿਐ ਸਭ ਮਉਲੀਐ ਤਿਸਹਿ ਨ ਮਉਲਿਹੁ ਕੋਇ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੭੯੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਆਗਮਨ = ਆਉਣਾ। ਆਗਮਨਿ = ਆਉਣ ਤੋਂ। ਬਸੰਤੈ ਆਗਮਨਿ = ਬਸੰਤ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ। ਮਉਲਿਓ = ਖਿੜਿਆ ਹੋਇਆ। ਜਿਤੁ ਮਉਲਿਐ = ਜਿਸ ਦੇ ਖਿੜਨ ਨਾਲ।

ਰਾਗ ਸੂਹੀ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੯੧)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਪ	ਪ	ਪਧ	ਨੀਸਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪ	ਹਿਲ	ਬ	ਸੰ	ਤੈ	ਆ	ਗ	ਮ	s	ਨਿ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਗ	ਮਪ	ਪ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪਹਿ	ਲਾ	ਮਉ	ਲਿ	ਓ	ਸੋ	s	ਇ	s	s
ਅੰਤਰਾ									
ਪ	ਪ	ਪਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਿ	ਤੁ	ਮਉ	ਲਿ	ਐ	ਸ	ਭ	ਮਉ	ਲੀ	ਐ
ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਰੇਗ	ਮਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	ਸ
ਤਿਸ	ਹਿ	ਨ	ਮਉ	ਲਿਹੁ	ਕੋ	s	ਇ	s	s

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ
 ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ
 ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
 ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧॥
 ਤੂ ਸੁਲਤਾਨੁ ਕਹਾ ਹਉ ਮੀਆ ਤੇਰੀ ਕਵਨ ਵਡਾਈ ॥
 ਜੇ ਤੂ ਦੇਹਿ ਸੁ ਕਹਾ ਸੁਆਮੀ ਮੈ ਮੂਰਖ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥
 ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥
 ਜੈਸੇ ਸਚ ਮਹਿ ਰਹਉ ਰਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੭੯੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਹਾ ਹਉ = ਮੈਂ ਆਖਦਾ ਹਾਂ। ਕਵਨ ਵਡਾਈ = ਕੋਈ ਵਡਿਆਈ ਨਹੀਂ। ਕਹਾ = ਮੈਂ ਆਖਦਾ ਹਾਂ। ਗਾਵਾ = ਮੈਂ ਗਾਵਾਂ। ਬੁਝਾਈ =
 ਸਮਝ, ਅਕਲ। ਜੈਸੇ = ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜੋ। ਰਹਉ = ਮੈਂ ਟਿਕਿਆ ਰਹਾਂ। ਰਜਾਈ = ਹੋ ਰਜਾ ਦੇ ਮਾਲਕ-ਪ੍ਰਭੂ!

ਥਾਟ	:	ਬਿਲਾਵਲ
ਜਾਤੀ	:	ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਧੈਵਤ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਗੰਧਾਰ
ਸੁਰ	:	ਸਾਰੇ ਸੁੱਧ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਕੋਈ ਨਹੀਂ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਗ ਮ ਪ, ਧ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧ, ਪ, ਮ ਗ, ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਗ ਰੇ, ਗ ਮ ਧ ਪ, ਮ ਗ, ਮ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੭੯੫)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ															
ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਗ	ਪ	ਧ	ਨੀ
ਗਾ	s	ਵਾ	s	ਦੇ	s	ਹਿ	s	ਬੁ	ਝਾ	ਈ	s	ਤੇ	ਰੇ	ਗੁ	ਣ
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਗਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਪ	ਧਪ	ਗਮ	ਰੇਸ	ਸ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ
ਮ	ਹਿ	ਰਹ	ਉ	ਰ	s	ਜਾ	s	ਈ	s	s	s	ਜੈ	ਸੇ	ਸ	ਚ
ਅੰਤਰਾ															
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ
ਸੁ	ਲ	ਤਾ	ਨੁ	ਕ	ਹਾ	ਹ	ਉ	ਮੀ	s	ਆ	s	ਦੂ	s	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ
ਕ	ਵ	s	ਨ	ਵ	s	s	s	ਡਾ	s	ਈ	s	ਤੇ	s	ਰੀ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ
ਕ	ਵ	s	ਨ	ਵ	s	s	s	ਡਾ	s	ਈ	s	ਜੋ	s	ਦੂ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਨੀ
ਦੇ	s	ਹਿ	s	ਸੁ	s	ਕ	ਹਾ	ਸੁ	ਆ	s	ਮੀ	ਮੈ	s	ਮੂਰ	ਖ
ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਗਪ	ਧਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਪ	ਧਪ	ਗਮ	ਰੇਸ				
ਕਹ	ਣੁ	ਨ	s	ਜਾ	s	s	s	ਈ	s	s	s				

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਨੁ ਮੰਦਰੁ ਤਨੁ ਵੇਸ ਕਲੰਦਰੁ ਘਟ ਹੀ ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਾ ॥

ਏਕੁ ਸਬਦੁ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਾਨਿ ਬਸਤੁ ਹੈ ਬਾਹੁੜਿ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵਾ ॥੧॥

ਮਨੁ ਬੋਧਿਆ ਦਇਆਲ ਸੇਤੀ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥

ਕਉਣੁ ਜਾਣੈ ਪੀਰ ਪਰਾਈ ॥

ਹਮ ਨਾਹੀ ਚਿੰਤ ਪਰਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੭੯੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮੰਦਰੁ = ਦੇਵਤੇ ਦਾ ਅਸਥਾਨ। ਤਨੁ = ਸਰੀਰ (ਭਾਵ, ਗਿਆਨ-ਇੰਦ੍ਰੇ)। ਵੇਸ ਕਲੰਦਰੁ = ਫਕੀਰੀ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਾਲਾ। ਕਲੰਦਰ = ਫਕੀਰ, ਰਮਤਾ ਫਕੀਰ। ਘਟ ਹੀ = ਘਟਿ ਹੀ, ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਹੀ। ਤੀਰਥਿ = ਤੀਰਥ ਉਤੇ। ਨਾਵਾ = ਮੈਂ ਨ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਏਕੁ ਸਬਦੁ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਦਾ ਸ਼ਬਦ। ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਾਨਿ = ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ ਵਿਚ। ਜਨਮਿ = ਜਨਮ ਵਿਚ। ਬਾਹੁੜਿ = ਮੁੜ, ਫਿਰ। ਆਵਾ = ਆਵਾਂਗਾ। ਬੋਧਿਆ = ਵਿੱਝ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੇਤੀ = ਨਾਲ। ਮੇਰੀ ਮਾਈ = ਹੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ! ਕਉਣੁ ਜਾਣੈ = ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਪੀਰ = ਪੀੜ। ਚਿੰਤ ਪਰਾਈ = ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਆਸ।

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੭੯੫)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਮ	ਨੁ	ਬੇ	ਧਿ	ਆ	ਦਇ	ਆਲ	ਸੇ	s	ਤੀ
ਸ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮੇ	ਰੀ	ਮਾ	s	s	ਈ	s	s	s	s
ਰੇ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਉ	ਣੁ	ਜਾ	s	ਣੈ	ਪੀ	ਰ	ਪ	ਰਾ	ਈ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਹ	ਮ	ਨਾ	s	ਹੀ	ਚਿੰ	ਤ	ਪ	ਰਾ	ਈ
ਅੰਤਰਾ									
ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮ	ਨੁ	ਮੰ	ਦ	ਰੁ	ਤਨੁ	ਵੇਸ	ਕਲੰ	ਦ	ਰੁ
ਧ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਘਟ	ਹੀ	ਤੀ	ਰ	ਥਿ	ਨਾ	s	ਵਾ	s	s
ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਏ	ਕੁ	ਸਬਦੁ	ਮੇ	ਰੈ	ਪ੍ਰਾਨਿ	ਬਸਤੁ	ਹੈ	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਬਾਹੁ	ਕਿ	ਜਨ	ਮਿ	ਨ	ਆ	s	ਵਾ	s	s

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਪੇ ਸਬਦੁ ਆਪੇ ਨੀਸਾਨੁ ॥

ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ ਆਪੇ ਜਾਨੁ ॥

ਆਪੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੇ ਤਾਣੁ ॥

ਤੂ ਦਾਤਾ ਨਾਮੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥੧॥

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥

ਹਉ ਜਾਚਿਕੁ ਤੂ ਅਲਖ ਅਭੇਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੭੯੫-੭੯੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਬਦੁ = ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਦੀ ਬਾਣੀ। ਨੀਸਾਨੁ = ਪਰਵਾਨਾ, ਰਾਹਦਾਰੀ। ਸੁਰਤਾ = ਸੁਣਨ ਵਾਲਾ। ਜਾਨੁ = ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ। ਕਰਿ ਕਰਿ = ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚ ਰਚ ਕੇ। ਵੇਖੇ = ਸੰਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾਣੁ = ਤਾਕਤ, ਬਲ। ਪਰਵਾਣੁ = ਕਬੂਲ। ਐਸਾ = ਏਹੋ ਜੇਹਾ ਹੀ (ਭਾਵ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਨਿਰਲੇਪ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ)। ਨਿਰੰਜਨ = ਹੇ ਨਿਰਲੇਪ ਪ੍ਰਭੂ ! ਦੇਉ = ਪ੍ਰਕਾਸ਼-ਰੂਪ। ਹਉ = ਮੈਂ। ਜਾਚਿਕੁ = ਮੰਗਤਾ। ਅਲਖ = ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਚਿਹਨ ਚੱਕ੍ਰ ਨਾਹ ਲੱਭ ਸਕੇ। ਅਭੇਉ = ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਦ ਨਾ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੭੯੫-੭੯੬)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਸ	ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ
ਐ	s	ਸਾ	ਨਾ	s	ਮੁ
ਮ	ਮ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਨਿਰੰ	ਜ	ਨ	ਦੇ	s	ਉ
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਪ	ਪ
ਹ	s	ਉ	ਜਾ	ਚਿ	ਕੁ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਤੂ	ਅਲ	ਖ	ਅ	ਭੇ	ਉ
ਅੰਤਰਾ					
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਆ	s	ਪੇ	ਸ	ਬ	ਦੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਪੇ	ਨੀ	ਸਾ	ਨੁ
ਮ	ਮ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ
ਆ	s	ਪੇ	ਸੁ	ਰ	ਤਾ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਆ	s	ਪੇ	ਜਾ	s	ਨੁ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਆ	s	ਪੇ	ਕਰਿ	ਕ	ਰਿ
ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਵੇ	s	ਖੈ	ਤਾ	s	ਣੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤੂ	s	s	ਦਾ	s	ਤਾ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਨਾ	s	ਮੁ	ਪਰ	ਵਾ	ਣੁ

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਮਨੁ ਸਹਜ ਧਿਆਨੇ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਤਾ ਮਨੁ ਮਾਨੇ ॥

ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਿ ਭੁਲੇ ਬਉਰਾਨੇ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਰਹੀਐ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨੇ ॥੧॥

ਬਿਨੁ ਦਰਸਨ ਕੈਸੇ ਜੀਵਉ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੀਅਰਾ ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ ਖਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੭੯੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗੁਰ ਬਚਨੀ = ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਤੇ ਤੁਰਿਆਂ। ਸਹਜ ਧਿਆਨੇ = ਸਹਜ ਧਿਆਨਿ, ਅਡੋਲਤਾ ਦੀ ਸਮਾਧੀ ਵਿਚ। ਰੰਗਿ = ਰੰਗ ਵਿਚ, ਪਿਆਰ ਵਿਚ। ਮਾਨੇ = ਮੰਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਨਮੁਖ = ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਲ ਮੂੰਹ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ, ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਨ ਵਾਲੇ। ਭਰਮਿ = ਭਟਕਣਾ ਵਿਚ। ਬਉਰਾਨੇ = ਕਮਲੇ, ਝੱਲੇ। ਕਿਉ ਰਹੀਐ = ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕੀਦਾ। ਗੁਰ ਸਬਦਿ = ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਪਛਾਨੇ = ਪਛਾਣ, ਸਾਂਝ, ਮੇਲ-ਜੋਲ। ਮੈਂ ਕੈਸੇ ਜੀਵਉ = ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜੀਉ ਸਕਦਾ। ਮਾਈ = ਹੇ ਮਾਂ! ਜੀਅਰਾ = ਨਿਮਾਣੀ ਜਿੰਦ। ਖਿਨੁ = ਰਤਾ ਕੁ ਸਮਾ ਭੀ। ਸਤਿਗੁਰਿ = ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ। ਬੂਝ = ਅਕਲ, ਸਮਝ। ਬੁਝਾਈ = ਸਮਝਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ(ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੭੯੬)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਿ	s	ਨੁ	ਦ	ਰ	ਸ	ਨ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕੈਸੇ	ਜੀਵ	ਉ	ਮੇ	ਰੀ	ਮਾ	ਈ
ਸਰੇ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹਰਿ	ਬਿ	ਨੁ	ਜੀ	ਅ	ਰਾ	s
ਧ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰਹਿ	ਨ	ਸਕੈ	ਖਿ	s	ਨੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸਤਿ	ਗੁ	ਰਿ	ਬੁ	s	ਝ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਬੁ	s	s	ਝਾ	s	ਈ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਗੁ	s	ਰ	ਬ	ਚ	ਨੀ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮਨੁ	ਸਹ	ਜ	ਧਿ	ਆ	ਨੇ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਹਰਿ	ਕੈ	ਰੰਗਿ	ਰ	s	ਤਾ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮ	s	ਨੁ	ਮਾ	s	ਨੇ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਮ	s	ਨ	ਮੁ	s	ਖ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਭਰ	ਮਿ	ਭੁਲੇ	ਬ	ਉ	ਰਾ	ਨੇ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਹਰਿ	ਬਿ	ਨੁ	ਕਿ	ਉ	ਰਹੀ	ਐ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਗੁਰ	ਸਬ	ਦਿ	ਪ	ਛਾ	ਨੇ	s

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ

ਬਿਲਾਵਲੁ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧੦

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ ਦੇਖੈ ਸਭੁ ਸੇਈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੇਈ ॥

ਵਿਣੁ ਭੈ ਪਇਐ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥੧॥

ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਪਦਾਰਥੁ ਨਾਮੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵਸਿ ਰਸਿ ਰਸਿ ਮਾਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੮੩੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਨਿਕਟਿ = ਨੇੜੇ। ਸੇਈ = ਉਹੀ (ਪ੍ਰਭੂ)। ਬੂਝੈ = ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਵਿਣੁ ਭੈ ਪਇਐ = (ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ) ਡਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾ, ਮਨ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਡਰ-ਅਦਬ ਨਾਹ ਪਏ। ਗਿਆਨੁ = (ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ) ਡੂੰਘੀ ਸਾਂਝ। ਗੁਰਮੁਖਿ = ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਗੁਰੂ ਵਲ ਮੂੰਹ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਪਾਵਸਿ = ਹਾਸਲ ਕਰੇਗਾ। ਰਸਿ = (ਨਾਮ ਦੇ) ਰਸ ਵਿਚ। ਰਸਿ = ਰਸ ਕੇ, ਭਿੱਜ ਕੇ। ਮਾਨੁ = ਆਦਰ।

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ (ਏਕਤਾਲਾਸ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੮੩੧)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਗਪ	ਧਨੀ	ਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧਪ	ਪ	ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਐ	s	ਸਾ	ਗਿਆ	ਨੁ	s	ਪਦਾ	ਰ	ਬੁ	ਨਾ	s	ਮੁ
ਸ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸਰੇ	ਗਮ	ਪਧ	ਸੰਨੀ	ਧਪ	ਮਪ
ਗੁਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਪਾ	ਵ	ਸਿ	ਰ	ਸਿ	ਰ	ਸਿ	ਮਾ	ਨੁ
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਨਿ	ਕ	ਟਿ	ਵ	s	ਸੈ	ਦੇ	ਖੈ	ਸ	ਭੁ	ਸੋ	ਈ
ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਗੁ	s	ਰ	ਮੁ	ਖਿ	s	ਵਿਰ	ਲਾ	ਬੁ	ਝੈ	ਕੋ	ਈ
ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਵਿ	ਣੁ	ਭੈ	s	ਪਇ	ਐ	ਭਗ	ਤਿ	ਨ	s	ਹੋ	ਈ
ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਧ	ਨੀਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਸ	ਬ	ਦਿ	ਰ	s	ਤੇ	ਸ	ਦਾ	ਸੁ	ਖੁ	ਹੋ	ਈ

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਨ ਕਾ ਕਹਿਆ ਮਨਸਾ ਕਰੈ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਪੁੰਨੁ ਪਾਪੁ ਉਚਰੈ ॥

ਮਾਇਆ ਮਦਿ ਮਾਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਮੁਕਤਿ ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਭਾਵੈ ॥੧॥

ਤਨੁ ਧਨੁ ਕਲਤੁ ਸਭੁ ਦੇਖੁ ਅਭਿਮਾਨਾ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕਿਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੮੩੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਨਸਾ = ਬੁੱਧੀ, ਅਕਲ। ਉਚਰੈ = ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮਦਿ = ਮਦ ਵਿਚ, ਨਸ਼ੇ ਵਿਚ। ਮਾਤੇ = ਮਸਤੇ ਹੋਏ ਨੂੰ। ਮੁਕਤਿ = (ਮਾਇਆ ਦੇ ਪੰਜੇ ਵਿਚੋਂ) ਖਲਾਸੀ। ਮਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ। ਸਾਚਾ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ। ਕਲਤ = ਇਸਤ੍ਰੀ {ਨੋਟ ਇਹ ਲਫਜ਼ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਪੁਲਿੰਗ ਹੈ। ਅਭਿਮਾਨਾ = ਹੇ ਅਭਿਮਾਨੀ!

ਰਾਗ ਬਿਲਾਵਲੁ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੮੩੨)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ															
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਸ	ਭੁ	ਦੇ	ਖੁ	ਅ	ਭਿ	ਮਾ	ਨਾ	ਤ	ਨੁ	ਧ	ਨੁ	ਕ	ਲ	ਤੁ	s
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਸ	ਰੇ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਗ	ਮ	ਪ
ਕਿ	ਛੁ	ਸੰ	ਗਿ ਨ	ਜਾ	s	ਨਾ	s	ਬਿ	s	ਨੁ	s	ਨਾ	s	ਵੈ	s
ਅੰਤਰਾ															
ਗ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ
ਮ	ਨ	ਸਾ	s	ਕ	ਰੈ	s	s	ਮ	s	ਨ	ਕਾ	ਕ	ਹਿ	ਆ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧਨੀ	ਸਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ
ਪੁੰ	ਨੁ	ਪਾ	ਪੁ	ਉ	ਚ	ਰੈ	s	ਇ	s	ਹੁ	s	ਮ	s	ਨੁ	s
ਗ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ
ਤ੍ਰਿਪ	ਤਿ	s	ਨ	ਆ	s	ਵੈ	s	ਮਾਇ	ਆ	ਮ	ਦਿ	ਮਾ	s	ਤੇ	s
ਗਪ	ਧਨੀ	ਸੰਨੀ	ਧਪ	ਸੰਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	ਸਰੋਂ	ਗਮੰ	ਮੰ	ਮੰ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਸੰ	ਸੰ
ਮ	ਨਿ	ਸਾ	ਚਾ	ਭਾ	s	ਵੈ	s	ਤ੍ਰਿ	ਪ	s	ਤਿ	ਮੁ	ਕ	s	ਤਿ

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ਥਿਤੀ ਘਰੁ ੧੦ ਜਤਿ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਏਕਮ ਏਕੰਕਾਰੁ ਨਿਰਾਲਾ ॥

ਅਮਰੁ ਅਜੋਨੀ ਜਾਤਿ ਨ ਜਾਲਾ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿਆ ॥

ਖੇਜਤ ਖੇਜਤ ਘਟਿ ਘਟਿ ਦੇਖਿਆ ।

ਜੇ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਵੈ ਤਿਸ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਈ ॥੧॥

ਕਿਆ ਜਪੁ ਜਾਪਉ ਬਿਨੁ ਜਗਦੀਸੈ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਦੀਸੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੮੩੮-੮੩੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਏਕਮ = ਚੰਦ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਤਾਰੀਖ। ਨਿਰਾਲਾ = ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਘਰ ਨਹੀਂ। ਜਾਲਾ = ਜਾਲ, ਬੰਧਨ। ਅਗਮ = ਅਪਹੁੰਚ। ਅਗੋਚਰੁ = {ਅ-ਗੋ-ਚਰੁ। ਗੋ = ਗਿਆਨ-ਇੰਦ੍ਰੇ। ਚਰੁ = ਪਹੁੰਚ} ਜਿਸ ਤਕ ਗਿਆਨ-ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ। ਰੂਪੁ = ਸ਼ਕਲ। ਰੇਖਿਆ = ਨਿਸ਼ਾਨ। ਘਟਿ ਘਟਿ = ਹਰੇਕ ਸਰੀਰ ਵਿਚ। ਜੇ = ਜੇਹੜਾ (ਗੁਰੂ)। ਬਲਿ ਜਾਈ = ਮੈਂ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਪਰਮ ਪਦੁ = ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਆਤਮਕ ਦਰਜਾ। ਪਾਈ = ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਪਰਸਾਦਿ = ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ। ਤਿਸ ਕਉ = {ਸੰਬੰਧਕ 'ਕਉ' ਦੇ ਕਾਰਨ ਲਫਜ਼ 'ਤਿਸੁ' ਦਾ ਉੱਡ ਗਿਆ ਹੈ}। ਕਿਆ ਜਪੁ = ਹੋਰ ਕੇਹੜਾ ਜਪ? ਜਾਪਉ = ਜਾਪਉਂ, ਮੈਂ ਜਪਾਂ। ਜਗਦੀਸ = {ਜਗਤ-ਈਸ} ਜਗਤ ਦਾ ਮਾਲਕ। ਸਬਦਿ = ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਜੁੜਿਆਂ। ਮਹਲੁ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਟਿਕਾਣਾ। ਦੀਸੈ = ਦਿੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੮੩੮-੮੩੯)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ ਰੇ ਕਿਆ ਗ ਬਿ ਨੀ ਗੁ ਗ ਮਹਲੁ ਅੰਤਰਾ ਪ ਏ ਸਾਂ ਏਕੰ ਪ ਅ ਸਾਂ ਜਾ ਧ ਅ ਗਾਂ ਰੂ ਧ ਖੇ ਗਾਂ ਘਟਿ ਪ ਜੇ ਸਾਂ ਤਿਸ ਨੀ ਗੁ ਗ ਪਰ	ਮ ਜ ਗ s ਨੀ ਰ ਗ ਘ ਪ s ਸਾਂ ਕਾ ਪ ਮ ਸਾਂ ਤਿ ਨੀ ਗ ਗਾਂ ਪੁ ਨੀ ਜ ਗਾਂ ਘ ਪ ਦੇ ਸਾਂ ਕ ਨੀ s ਗ ਮ	ਮ ਪੁ ਮ ਨੁ ਨੀ ਕੈ ਮ ਰੁ ਪ s ਸਾਂ ਰੁ ਪ ਰੁ ਸਾਂ ਨ ਸਾਂ ਮ ਰੇਂ ਨ ਸਾਂ ਤ ਰੇਂ ਟਿ ਪ ਖਿ ਸਾਂ ਉ ਨੀ ਰ ਮ ਪਦੁ	ਪ ਜਾ ਰੇ ਜ ਧ ਸ ਰੇ ਦੀ ਪਧ ਕ ਨੀ ਨਿ ਪਧ ਅ ਨੀ ਜਾ ਰੇਂ ਅ ਸਾਂ ਰੇ ਰੇਂ ਖੇ ਸਾਂ ਦੇ ਪਧ ਦਿ ਨੀ ਬ ਧ ਪ ਰੇ ਪਾ	ਪ ਪ ਰੇ ਗ ਧ ਬ ਰੇ s ਧ s ਨੀ ਰਾ ਧ ਜੋ ਨੀ s ਰੇਂ ਗੋ ਸਾਂ ਖਿ ਰੇਂ ਜ ਸਾਂ ਖਿ ਧ ਖਾ ਨੀ ਲਿ ਧ ਰ ਰੇ s	ਪ ਉ ਸ ਦੀ ਪ ਦਿ ਸ ਸੈ ਧਨੀ ਮ ਸਾਂ ਲਾ ਧਨੀ ਨੀ ਸਾਂ ਲਾ ਰੇਂ ਚ ਸਾਂ ਆ ਰੇਂ ਤ ਸਾਂ ਆ ਧਨੀ ਵੈ ਸਾਂ ਜਾ ਪ ਸਾ ਸ ਈ	ਪ s ਸ ਸੈ ਪ s ਸ s ਨੀ s ਸਾਂ s ਨੀ s ਸਾਂ s ਰੇਂ ਰੁ ਸਾਂ s ਰੇਂ s ਸਾਂ s ਨੀ s ਸਾਂ ਈ ਪ ਦਿ ਸ s

ਨੋਟ : ਰਹਿੰਦੇ ਪਦ ਉਪਰੋਕਤ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਇਨ ਕਰੇ ਜੀ।

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ ਦਖਣੀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮੁੰਧ ਨਵੇਲੜੀਆ ਗੋਇਲਿ ਆਈ ਰਾਮ ॥

ਮਟੁਕੀ ਡਾਰਿ ਧਰੀ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ਰਾਮ ॥

ਲਿਵ ਲਾਇ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੀ ਗੋਇਲਿ ਸਹਜਿ ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰੀਆ ॥

ਕਰ ਜੇੜਿ ਗੁਰ ਪਹਿ ਕਰਿ ਬਿਨੰਤੀ ਮਿਲਹੁ ਸਾਚਿ ਪਿਆਰੀਆ ॥

(ਅੰਗ ੮੪੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮੁੰਧ = ਜਵਾਨ ਲੜਕੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਜੇ ਆਪਣੀ ਜਵਾਨੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਭਲੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲੀ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ। ਨਵੇਲੜੀਆ = ਨਵੀਂ, ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਬਚੀ ਹੋਈ। ਗੋਇਲਿ = ਗੋਇਲ ਵਿਚ {ਗੋਇਲ = ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਦਰਿਆਵਾਂ ਕੰਢੇ ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਔੜ ਸਮੇਂ ਰਤਾ ਦੂਰ ਥਾਵਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਡੰਗਰ ਚਾਰਨ ਲਈ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਆ ਟਿਕਦੇ ਹਨ}, ਚਾਰ ਦਿਨ ਦੇ ਵਸੇਬੇ ਵਾਲੇ ਜਗਤ ਵਿਚ। ਮਟੁਕੀ = ਚਾਟੀ {ਲਫਜ਼ 'ਜੱਟ' ਤੋਂ 'ਮਟੁਕੀ' ਅਲਪਾਰਥਕ ਨਾਂਵ ਹੈ}। ਮਟੁਕੀ ਡਾਰਿ ਧਰੀ = ਚਾਟੀ ਸਿਰੋਂ ਲਾਹ ਕੇ ਲਾਂਭੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਮੋਹ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਦੇਹ-ਅਧਿਆਸ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਹਜਿ = ਸਹਿਜ ਵਿਚ, ਆਤਮਕ ਅਡੋਲਤਾ ਵਿਚ। ਸਬਦਿ = ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਸੀਗਾਰੀਆ = ਸਿੰਗਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਸੋਹਣਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਕਰ ਜੇੜਿ = (ਦੇਵੇਂ) ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ। ਕਰਿ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਕਰੇ, ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਾਚਿ ਪ੍ਰਭੂ = ਦੇ ਨਾਮ ਵਿਚ (ਜੁੜ ਕੇ)। ਪਿਆਰੀਆ = ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰ ਸਕਾਂ।

ਜਾਤੀ	:	ਐਡਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਰਿਸ਼ਭ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਪਹਿਰ,
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ, ਮ ਪ, ਧ ਸ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸ ਨੀ, ਧ ਪ, ਮ ਗੁ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਸ ਰੇ, ਮ ਪ, ਮ ਗੁ ਰੇ, ਸ ਨੀ ਸ

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ ਦਖਣੀ)

(ਅੰਗ ੮੪੩)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਮੁੰ	s	ਧ	ਨਵੇ	ਲ	ੜੀ	ਆ
ਰੇ	ਮ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੋਇ	ਲਿ	ਆਈ	ਰਾ	s	ਮ	s
ਸਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮਟੁ	ਕੀ	ਡਾਰਿ	ਧ	s	ਰੀ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹਰਿ	ਲਿ	ਵ	ਲਾ	ਈ	ਰਾ	ਮ
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਲਿਵ	ਲਾ	ਇ	ਹ	ਰਿ	ਸਿ	ਉ
ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀਸ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰ	s	ਹੀ	ਗੋ	ਇ	ਲਿ	s
ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਸ	ਹ	ਜਿ	ਸ	ਬ	ਦਿ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੀ	s	ਗਾ	ਰੀ	s	ਆ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਕ	s	ਰ	ਜੋ	s	ੜਿ	s
ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗੁਰ	ਪਹਿ	ਕਰਿ	ਬਿ	ਨੰ	ਤੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮਿ	ਲ	ਹੁ	ਸਾ	s	ਚਿ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਪਿ	ਆ	s	ਰੀ	s	ਆ	s

੨. ਸਚਿ ਨਵੇਲੜੀਏ ਜੋਬਨਿ ਬਾਲੀ ਰਾਮ॥

੩. ਸ੍ਰੀਧਰ ਮੋਹਿਅੜੀ ਪਿਰ ਸੰਗਿ ਸੂਤੀ ਰਾਮ॥

੪. ਜੋਤਿ ਸਬਾਇੜੀਏ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸਾਰੇ ਰਾਮ॥

} ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮੈ ਮਨਿ ਚਾਉ ਘਣਾ ਸਾਚਿ ਵਿਗਾਸੀ ਰਾਮ ॥

ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰੇ ਪ੍ਰਭਿ ਅਬਿਨਾਸੀ ਰਾਮ ॥

ਅਵਿਗਤੇ ਹਰਿ ਨਾਥੁ ਨਾਥਹ ਤਿਸੈ ਭਾਵੈ ਸੇ ਥੀਐ ॥

ਕਿਰਪਾਲੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ਦਾਤਾ ਜੀਆ ਅੰਦਰਿ ਤੂੰ ਜੀਐ ॥

(ਅੰਗ ੮੪੩-੮੪੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮੈ ਮਨਿ = ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ। ਘਣਾ = ਬਹੁਤ। ਸਾਚਿ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਵਿਚ (ਟਿਕ ਕੇ)। ਵਿਗਾਸੀ = ਮੈਂ ਖਿੜ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਮੇਰਾ ਮਨ ਖਿੜਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਿਰੇ = ਪਿਰਿ, ਪਿਰ ਨੇ। ਪ੍ਰਭਿ = ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ। ਅਵਿਗਤੇ = ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ। ਨਾਥੁ ਨਾਥਹ = ਨਾਥਾਂ ਦਾ ਨਾਥ। ਤਿਸੈ = ਉਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੂੰ ਹੀ। ਥੀਐ = ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੀਐ = ਜਿੰਦ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੮੪੩-੮੪੪)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਗ
ਮੈ	ਮ	s	ਨਿ	ਚਾ	s	ਉ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਘ	s	s	s	ਣਾ	s	s	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਸਾ	ਚਿ	s	s	ਵਿ	ਗਾ	ਸੀ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰਾ	s	s	s	ਮ	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਗ
ਮੋ	s	ਹੀ	s	ਪ੍ਰੇ	s	ਮ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪਿ	s	s	s	ਰੇ	s	s	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਪ੍ਰ	s	ਭਿ	s	ਅ	ਬਿ	ਨਾ	ਸੀ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰਾ	s	s	s	ਮ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ							
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅ	ਵਿ	ਗ	ਤੇ	ਹ	ਰਿ	ਨਾ	ਥੁ
ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	s	s	s	ਥ	s	ਹ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਤਿ	s	ਸੈ	s	ਭਾ	s	ਵੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੋ	s	s	s	ਥੀ	s	ਐ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਿ	ਰ	ਪਾ	ਲੁ	ਸ	s	ਦਾ	s
ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦ	ਇ	ਆ	ਲੁ	ਦਾ	s	ਤਾ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਗ
ਜੀ	s	ਆ	s	ਅੰਦ	ਰਿ	ਝੁੰ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜੀ	s	s	s	ਐ	s	s	s

੨. ਭਿੰਨੜੀ ਰੈਣਿ ਭਲੀ ਦਿਨਸ ਸੁਹਾਏ ਰਾਮ॥

੩. ਜਾਗੁ ਸਲੋਨੜੀਏ ਬੋਲੈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਰਾਮ॥

੪. ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਇੜੀਏ ਭਗਤਿ ਸਨੇਹੀ ਰਾਮ॥

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ

(ਬਿਲਾਵਲ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਕੇਈ ਵਾਹੇ ਕੇ ਲੁਣੈ ਕੇ ਪਾਏ ਖਲਿਹਾਨਿ ॥

ਨਾਨਕ ਏਵ ਨ ਜਾਪਈ ਕੇਈ ਖਾਇ ਨਿਦਾਨਿ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੮੫੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਵਾਹੇ = ਵਾਂਹਦਾ ਹੈ, ਵਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੇ = ਕੇਈ (ਹੋਰ)। ਲੁਣੈ = (ਫਸਲ) ਵੱਢਦਾ ਹੈ। ਖਲਿਹਾਨਿ = ਖਲਵਾੜੇ ਵਿਚ, ਪਿੜਾਂ ਵਿਚ। ਨਾਨਕ = ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਏਵ = ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਨ ਜਾਪਈ = (ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਰਜਾ ਦੀ) ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ। ਕੇਈ = ਕੇਈ (ਹੋਰ)। ਨਿਦਾਨਿ = ਅੰਤ ਨੂੰ, ਆਖਰ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੮੫੪)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਗ ਕੋ	ਪ s	ਧ ਈ	ਨੀ s	ਸਾਂ ਵਾ	ਨੀ ਹੇ	ਧ s	ਪ ਕੋ
ਗ ਲੁ	ਗ s	ਮ s	ਮ s	ਰੇ ਣੈ	ਰੇ s	ਸ s	ਸ s	ਸ ਕੋ	ਨੀ s	ਧ s	ਨੀ s	ਸ ਪਾ	ਸ s	ਸ ਏ	ਸ s
ਗਪ ਖ	ਧਨੀ s	ਸਾਂਨੀ ਲਿ	ਧਪ s	ਸਾਂਨੀ ਹਾ	ਧਪ s	ਮਗ ਨਿ	ਰੇਸ s	ਪ ਨਾ	ਪ ਨ	ਪ s	ਪ ਕ	ਧ ਏ	ਧ ਵ	ਨੀ s	ਨੀ ਨ
ਸਾਂ ਜਾ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਗਾਂ ਪ	ਰੇਂ s	ਸਾਂ ਈ	ਸਾਂ s	ਨੀ ਕੋ	ਨੀ s	ਨੀ ਈ	ਨੀ s	ਧ ਖਾ	ਧ s	ਪ ਇ	ਪ s
ਗਪ ਨਿ	ਧਨੀ s	ਸਾਂਨੀ s	ਧਪ s	ਸਾਂਨੀ ਦਾ	ਧਪ s	ਮਗ ਨਿ	ਰੇਸ s								

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ

ਮਃ ੧ ॥

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਤਰਿਆ ਸੇਇ ॥

ਨਾਨਕ ਜੋ ਭਾਵੈ ਸੇ ਹੋਇ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੮੫੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ। ਤਰਿਆ = (ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ) ਪਾਰ ਲੰਘ ਗਿਆ। ਸੇਇ = ਉਹ ਮਨੁੱਖ। ਜੋ ਭਾਵੈ = ਜੋ ਕੁਝ
(ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ) ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ (ਦਾਦਰਾ ਓ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੮੫੪)

1 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਪ	ਪ	ਪਮ	ਗ	ਗ	ਗ
ਜਿ	s	ਸੁ	ਮ	s	ਨਿ
ਗ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਵ	s	s	ਸਿ	ਆ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਮ
ਤ	s	s	ਰਿ	ਆ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸੋ	s	s	ਇ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਧ	ਧ
ਨਾ	ਨ	s	ਕ	s	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਜੋ	s	s	ਭਾ	s	ਵੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸੋ	s	s	s	s	s
ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਹੋ	s	s	ਇ	s	s

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ
 ਕੇਈ ਪੜਤਾ ਸਹਸਾਕਿਰਤਾ ਕੇਈ ਪੜੈ ਪੁਰਾਨਾ ॥
 ਕੇਈ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਜਪਮਾਲੀ ਲਾਗੈ ਤਿਸੈ ਧਿਆਨਾ ॥
 ਅਬ ਹੀ ਕਬ ਹੀ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਨਾ ਤੇਰਾ ਏਕੇ ਨਾਮੁ ਪਛਾਨਾ ॥੧॥
 ਨ ਜਾਣਾ ਹਰੇ ਮੇਰੀ ਕਵਨ ਗਤੇ ॥
 ਹਮ ਮੂਰਖ ਅਗਿਆਨ ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ
 ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖਹੁ ਮੇਰੀ ਲਾਜ ਪਤੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੮੭੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਹਸਾ ਕਿਰਤਾ = {ਨੋਟ ਲਫਜ਼ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਤੋਂ 'ਸਹਸਾ ਕਿਰਤਾ' ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ-ਰੂਪ ਹੈ} ਮਾਗਧੀ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਬੋਧ ਤੇ ਜੈਨ ਗ੍ਰੰਥ। ਜਪਮਾਲੀ = ਮਾਲਾ। ਧਿਆਨਾ = ਸਮਾਧੀ। ਅਬ ਹੀ ਕਬ ਹੀ = ਹੁਣ ਭੀ ਤੇ ਕਦੇ ਭੀ। ਨ ਜਾਣਾ = ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਹੇ ਨਹੀਂ। ਹਰੇ = ਹੇ ਹਰੀ! ਗਤੇ = ਗਤੀ, ਆਤਮਕ ਹਾਲਤ। ਕਵਨ ਗਤੇ = ਕੇਹੜੀ ਆਤਮਕ ਹਾਲਤ? (ਭਾਵ,) ਨੀਵੀਂ ਆਤਮਕ ਅਵਸਥਾ। ਪਤੇ = ਹੇ ਪਤੀ!

ਥਾਟ	:	ਭੈਰਵ
ਜਾਤੀ	:	ਸ਼ਾੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਧੈਵਤ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਰਿਸ਼ਭ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ ਧੈਵਤ ਕੋਮਲ, ਦੇਵੇਂ ਮਧਿਅਮ ਦੇਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਦ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ
ਸਮਾਂ	:	ਸਵੇਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਗ, ਮ ਪ, ਧੁ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮੇ ਪ ਧੁ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਗ ਮ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਧੁ ਪ, ਮੇ ਪ, ਧੁ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਗ ਮ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਰੂਪਕ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੮੭੬)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਨ	ਜਾ	ਣਾ	ਹ	ਸ	ਰੇ	ਸ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਮੇਰੀ	ਕਵ	ਨ	ਗ	ਸ	ਤੇ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਹਮ	ਮੂਰ	ਖ	ਅ	ਗਿ	ਆ	ਨ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਰਨਿ	ਪ੍ਰ	ਭ	ਤੇ	ਸ	ਰੀ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਕ	ਸ	ਰਿ	ਕਿ	ਰ	ਪਾ	ਸ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਰਾਖਹੁ	ਮੇ	ਰੀ	ਲਾ	ਜ	ਪ	ਤੇ
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਮ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਕੋਈ	ਪੜ	ਤਾ	ਸਹ	ਸਾ	ਕਿਰ	ਤਾ
ਪਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕੋਈ	ਪ	ੜੈ	ਪੁ	ਰਾ	ਨਾ	ਸ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਕੋਈ	ਨਾਮੁ	ਜਪੈ	ਜ	ਪ	ਮਾ	ਲੀ
ਪਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲਾਗੈ	ਤਿ	ਸੈ	ਧਿ	ਆ	ਨਾ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਅ	ਬ	ਹੀ	ਕ	ਬ	ਹੀ	ਸ
ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਿਛੁ	ਸ	ਨ	ਜਾ	ਸ	ਨਾ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਤੇਰਾ	ਏ	ਕੋ	ਨਾ	ਸ	ਮੁ	ਸ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਪ	ਸ	ਸ	ਛਾ	ਸ	ਨਾ	ਸ

ਗੁਰੂ ਰਾਮਕਲੀ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥

ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਤੇਰੀ ਪਸਰਿ ਰਹੀ ॥

ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਨਰਹਰੀ ॥੧॥

ਜੀਵਨ ਤਲਬ ਨਿਵਾਰਿ ਸੁਆਮੀ ॥

ਅੰਧ ਰੂਪਿ ਮਾਇਆ ਮਨੁ ਗਾਡਿਆ

ਕਿਉ ਕਰਿ ਉਤਰਉ ਪਾਰਿ ਸੁਆਮੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੮੭੬-੮੭੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਰਬ = ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ। ਪਸਰਿ ਰਹੀ = ਵਿਆਪਕ ਹੈ। ਦੇਖਾ = ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ। ਜਹ ਜਹ = ਜਿੱਥੇ ਜਿੱਥੇ। ਨਰਹਰੀ = ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ! ਤਲਬ = ਖਾਹਸ਼ਾਂ, ਵਧੀਆਂ ਲੋੜਾਂ। ਸੁਆਮੀ = ਹੇ ਮਾਲਿਕ-ਪ੍ਰਭੂ ! ਰੂਪਿ = ਖੂਹ ਵਿਚ ! ਗਾਡਿਆ = ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ, ਡਿੱਗਾ ਹੋਇਆ। ਕਿਉ ਕਰਿ = ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ? ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੀ ਨਹੀਂ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੮੭੬-੮੭੭)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਸ	ਸ	ਸ	ਸਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ
								s	ਜੀ	ਵ	ਨ	ਤ	ਲ	ਬ	s
-	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ								
s	ਨਿ	ਵਾ	ਰਿ	ਸੁ	ਆ	ਮੀ	s								
								ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਅੰ	ਧ	ਕੂ	ਪਿ	ਮਾ	ਇ	ਆ	s
-	ਗਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
s	ਮ	ਨੁ	s	ਗਾ	ਡਿ	ਆ	s								
								ਗ	ਮ	ਧੁ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
								ਕਿ	ਉ	ਕ	ਰਿ	ਉ	ਤ	ਰ	ਉ
ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਗਮ	ਪਮ	ਗਮ	ਰੇਸ								
ਪਾ	s	ਰਿ	s	ਸੁ	ਆ	ਮੀ	s								
ਅੰਤਰਾ								-	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								s	ਸਰ	ਬ	s	ਜੋ	ਤਿ	ਤੇ	ਰੀ
-	ਮ	ਪ	ਧੁਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
s	ਪਸ	ਰਿ	s	ਰ	s	ਹੀ	s								
								-	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸ	ਸ
								s	ਜਹ	ਜ	ਹ	ਦੇ	s	ਖਾ	s
ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਗਮ	ਪਮ	ਗਮ	ਰੇਸ								
ਤ	ਹ	ਨ	ਰ	ਹ	s	ਰੀ	s								

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਿਤੁ ਦਰਿ ਵਸਹਿ ਕਵਨੁ ਦਰੁ ਕਹੀਐ

ਦਰਾ ਭੀਤਰਿ ਦਰੁ ਕਵਨੁ ਲਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਦਰ ਕਾਰਣਿ ਫਿਰਾ ਉਦਾਸੀ

ਸੇ ਦਰੁ ਕੋਈ ਆਇ ਕਹੈ ॥੧॥

ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਸਾਗਰੁ ਤਰੀਐ ॥

ਜੀਵਤਿਆ ਨਹ ਮਰੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੮੭੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਿਤੁ = ਜਿਸ ਵਿਚ। ਦਰਿ = ਦਰ ਵਿਚ, ਥਾਂ ਵਿਚ। ਜਿਤੁ ਦਰਿ = ਜਿਸ ਦਰ ਵਿਚ, ਜਿਸ ਥਾਂ ਵਿਚ। ਵਸਹਿ = (ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ!) ਵੱਸਦਾ ਹੈ। ਕਵਨੁ ਦਰਿ = ਕੇਹੜਾ ਥਾਂ? ਦਰਾ ਭੀਤਰਿ ਦਰੁ = ਥਾਵਾਂ ਵਿਚ ਥਾਂ, ਗੁਪਤ ਥਾਂ। ਕਵਨੁ ਲਹੈ = ਕੌਣ ਲੱਭ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਲੱਭਦਾ ਹੈ। ਫਿਰਾ = ਮੈਂ ਫਿਰਦਾ ਹਾਂ। ਆਇ = ਆ ਆ ਕੇ। ਕਹੈ = ਦੱਸੇ। ਕਿਨ ਬਿਧਿ = ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ? ਨਹ ਮਰੀਐ = ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੮੭੭)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਸ	ਸ	ਸ	ਸਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ
-	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	s	ਕਿ	s	ਨ	ਬਿ	s	ਧਿ	s
s	ਸਾ	ਗ	ਰੁ	ਤ	ਰੀ	ਐ	s	-	ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਗਮ	ਪਮ	ਗਮ	ਰੇਸ	s	ਜੀ	ਵ	ਤਿ	ਆ	s	s	s
ਨ	s	ਹ	s	ਮ	ਰੀ	ਐ	s	-	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅੰਤਰਾ								s	ਜਿਤੁ	ਦ	ਰਿ	ਵ	ਸ	ਹਿ	s
-	ਮ	ਪ	ਧੁਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
s	ਕਵ	ਨੁ	ਦਰੁ	ਕ	ਹੀ	ਐ	s	s	ਦ	s	ਰਾ	ਭੀ	ਤ	ਰਿ	s
-	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਦਰੁ	ਕਵ	ਨੁ	ਲ	s	ਹੈ	s	s	ਜਿਸੁ	ਦ	ਰ	ਕਾ	ਰ	ਣਿ	s
-	ਮ	ਪ	ਧੁਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਨੀਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
s	ਫਿ	s	ਰਾ	ਉ	ਦਾ	s	ਸੀ	s	ਸੋ	ਦ	ਰੁ	ਕੋ	ਈ	ਆ	ਇ
ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਗਮ	ਪਮ	ਗਮ	ਰੇਸ								
ਕ	s	s	s	ਹੈ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥

ਸੁਰਤਿ ਸਬਦੁ ਸਾਖੀ ਮੇਰੀ ਸਿੰਝੀ ਬਾਜੈ ਲੋਕੁ ਸੁਣੇ ॥

ਪਤੁ ਝੋਲੀ ਮੰਗਣ ਕੈ ਤਾਈ ਭੀਖਿਆ ਨਾਮੁ ਪੜੇ ॥੧॥

ਬਾਬਾ ਗੋਰਖੁ ਜਾਗੈ ॥

ਗੋਰਖੁ ਸੇ ਜਿਨਿ ਗੋਇ ਉਠਾਲੀ ਕਰਤੇ ਬਾਰ ਨ ਲਾਗੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੮੭੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸੁਰਤਿ = ਪ੍ਰਭੂ-ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਧਿਆਨ। ਸਬਦੁ = ਸੱਦ, ਸਦਾਅ, ਜੋਗੀ ਵਾਲੀ ਸਦਾਅ। ਸਾਖੀ = ਸਾਖੀ ਹੋਣਾ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਾਖਿਆਤ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ। ਸਿੰਝੀ = ਸਿੰਝ ਦਾ ਵਾਜਾ ਜੋ ਜੋਗੀ ਵਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਲੋਕ ਸੁਣੇ = (ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ) ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦੀ ਸਦਾਅ ਸੁਣਦਾ ਹੈ। ਪਤੁ = ਪਾਤ੍ਰ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯੋਗ ਪਾਤ੍ਰ ਬਣਾਣਾ। ਕੈ ਤਾਈ = ਵਾਸਤੇ। ਭੀਖਿਆ = ਭਿੱਛਿਆ। ਬਾਬਾ = ਹੇ ਜੋਗੀ ! ਜਿਨਿ = ਜਿਸ (ਗੋਰਖ) ਨੇ। ਗੋਇ = ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਧਰਤੀ। ਉਠਾਲੀ = ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕਰਤੇ = ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਨੂੰ। ਬਾਰ = ਦੇਰ, ਚਿਰ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਮੱਤਤਾਲ ੯ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੮੭੭)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7 3	8	9
ਸਥਾਈ								
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ
ਬਾ	ਬਾ	ਗੋ	ਰ	ਖੁ	s	ਜਾ	s	ਗੈ
ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗਮ	ਰੇ	ਸ
ਗੋਰ	ਖੁ ਸੋ	ਜਿ	ਨਿ	ਗੋ	ਇ	ਉ	ਠਾ	ਲੀ
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਗ	ਮ	ਪ	ਗਮ	ਰੇ	ਸ
ਕਰ	ਤੇ	ਬਾ	ਰ	ਨ	s	ਲਾ	s	ਗੈ
ਅੰਤਰਾ								
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀਸ਼ਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੁਰ	ਤਿ	ਸ	ਬ	ਦੁ	s	ਸਾ	s	ਖੀ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮੇ	s	s	ਰੀ	s	ਸਿੰ	s	s	ਛੀ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਮਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ
ਬਾ	s	ਜੈ	ਲੇ	s	ਕੁ	ਸੁ	ਣੇ	s
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀਸ਼ਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪ	s	s	ਤੁ	s	s	ਝੇ	ਲੀ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮੰ	ਗ	ਣ	ਕੈ	s	s	ਤਾ	s	ਈ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ
ਭੀ	ਖਿ	ਆ	s	ਨਾ	ਮੁ	ਪ	ਝੇ	s

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥

ਸੁਣਿ ਮਾਛਿੰਦ੍ਰਾ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ॥

ਵਸਗਤਿ ਪੰਚ ਕਰੇ ਨਹ ਡੋਲੈ ॥

ਐਸੀ ਜੁਗਤਿ ਜੋਗ ਕਉ ਪਾਲੇ ॥

ਆਪਿ ਤਰੈ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰੇ ॥੧॥

ਸੇ ਅਉਧੂਤੁ ਐਸੀ ਮਤਿ ਪਾਵੈ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਧਿ ਸਮਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੮੭੭-੮੭੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਾਛਿੰਦ੍ਰਾ = ਹੇ ਮਾਛਿੰਦ੍ਰ ਜੋਗੀ ! ਵਸਗਤਿ = ਵੱਸ ਵਿਚ। ਪੰਚ = ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਜ ਵਿਕਾਰ। ਜੋਗ ਕਉ ਪਾਲੇ = ਜੋਗ ਦਾ ਸਾਧਨ ਕਰੇ, ਜੋਗ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲੇ। ਅਉਧੂਤੁ = ਵਿਰਕਤ ਸਾਧੂ, ਜਿਸ ਨੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਪਰੇ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ {ਧੂ = ਹਿਲਾਣਾ। ਅਵ-ਧੂ = ਹਿਲਾ ਕੇ ਪਰੇ ਸੁੱਟ ਦੇਣਾ}। ਅਹਿ = ਦਿਨ। ਨਿਸਿ = ਰਾਤ। ਸੁੰਨਿ = ਸੁੰਨ ਵਿਚ, ਸੁੰਞ ਵਿਚ। ਸੁੰਨ = ਉਹ ਅਵਸਥਾ ਜਿਥੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਫੁਰਨੇ ਨਾਹ ਉੱਠਣ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੮੭੭-੮੭੮)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਮ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਸੋ	s	ਅ	ਉ	ਧੂ	ਤੁ	ਐ	ਸੀ	ਮ	ਤਿ	ਪਾ	ਵੈ
ਮੇ	ਪ	ਧੂ	ਨੀ	ਧੂ	ਧੂ	ਪ	ਪ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ
ਅ	ਹਿ	ਨਿ	ਸਿ	ਸੁੰ	ਨਿ	ਸਮਾ	ਧਿ	ਸ	ਮਾ	ਵੈ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਮ	ਧੂ	ਧੂ	ਧੂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੁ	ਣਿ	s	ਮਾ	ਛਿੰ	ਦ੍ਰਾ	ਨਾ	ਨ	ਕੁ	ਬੋ	ਲੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੂ	ਧੂ	ਧੂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੂ	ਪ	ਪ	ਪ
ਵਸ	ਗਤਿ	ਪੰ	ਚ	ਕ	ਚੇ	ਨ	s	ਹ	ਡੇ	ਲੈ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਧੂ	ਧੂ	ਧੂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਐ	s	ਸੀ	ਜੁ	ਗ	ਤਿ	ਜੋ	ਗ	ਕ	ਉ	ਪਾ	ਲੇ
ਸਾਂ	ਗਮਾਂ	ਮਾਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਸਾਂ	ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ
ਆ	ਪਿ	s	ਤ	ਚੈ	s	ਸਗ	ਲੇ	ਕੁ	ਲ	ਤਾ	ਚੇ

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥

ਹਮ ਡੋਲਤ ਬੇੜੀ ਪਾਪ ਭਰੀ ਹੈ ਪਵਣੁ ਲਗੈ ਮਤੁ ਜਾਈ ॥

ਸਨਮੁਖ ਸਿਧ ਭੇਟਣ ਕਉ ਆਏ ਨਿਹਚਉ ਦੇਹਿ ਵਡਿਆਈ ॥੧॥

ਗੁਰ ਤਾਰਿ ਤਾਰਣਹਾਰਿਆ ॥

ਦੇਹਿ ਭਗਤਿ ਪੂਰਨ ਅਵਿਨਾਸੀ ਹਉ ਤੁਝ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੮੭੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹਮ = ਅਸੀ, ਮੈਂ। ਡੋਲਤ = ਡੋਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਡਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਬੇੜੀ = ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਬੇੜੀ। ਪਵਣੁ = ਹਵਾ (ਦਾ ਬੁੱਲਾ), ਮਾਇਆ ਦਾ ਝੱਖੜ। ਮਤੁ ਜਾਈ = ਕਿਤੇ ਡੁੱਬ ਨ ਜਾਏ। ਸਨਮੁਖ ਆਏ = (ਹੇ ਗੁਰੂ!) ਤੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਸਿਧ ਭੇਟਣ ਕਉ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਸਤੇ। ਨਿਹਚਉ = ਜ਼ਰੂਰ। ਦੇਹਿ ਵਡਿਆਈ = ਸਿਫਤਿ-ਸਾਲਾਹ (ਦੀ ਦਾਤਿ) ਦੇਹ। ਗੁਰ = ਹੇ ਗੁਰੂ ! ਪੂਰਨ = ਸਰਬ-ਵਿਆਪਕ। ਹਉ = ਮੈਂ। ਬਲਿਹਾਰਿਆ = ਕੁਰਬਾਨ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੮੭੮)

1 ×	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ						ਮੇ	ਪ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਰ
ਤਾ	s	ਰਿ	s	ਤਾ	ਰ	ਪ	ਪ
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਣ	s
ਹਾਰਿ	ਆ	s	s	s	s		
						-	-
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	s	s
ਦੇ	ਹਿ	s	s	ਭ	ਗ	ਪ	ਪ
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਤਿ	s
ਪੂ	ਰ	ਨ	s	ਅ	ਵਿ	ਸ	ਸ
-	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਗ	ਮ	ਨਾ	ਸੀ
s	ਹਉ	ਤੁ	ਝ	ਕ	s	ਪ	ਪ
-	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਉ	s
s	ਬਲਿ	ਹਾ	ਰਿ	ਆ	s		
ਅੰਤਰਾ						-	-
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	s	s
ਹ	s	ਮ	s	ਭੋ	ਲ	ਧੁ	ਧੁ
ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਤ	s
ਬੇੜੀ	ਪਾਪ	ਭ	ਰੀ	ਹੈ	s	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	s	ਗਾਂ
ਪ	ਵ	ਣ	s	ਲ	s	ਗੈ	s
ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮ	s	ਤੁ	s	ਜਾ	s	ਈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ
ਸ	ਨ	ਮੁ	ਖ	ਸਿ	ਧ	ਭੇਟ	ਣ
ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕ	s	ਉ	s	ਆ	s	ਏ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਨਿ	ਹ	ਚ	ਉ	ਦੇ	s	ਹਿ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ		
ਵ	ਡਿ	ਆ	s	ਈ	s		

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥
ਸੁਰਤੀ ਸੁਰਤਿ ਰਲਾਈਐ ਏਤੁ ॥
ਤਨੁ ਕਰਿ ਤੁਲਹਾ ਲੰਘਹਿ ਜੇਤੁ ॥
ਅੰਤਰਿ ਭਾਹਿ ਤਿਸੈ ਤੂ ਰਖੁ ॥
ਅਹਿਨਿਸਿ ਦੀਵਾ ਬਲੈ ਅਥਕੁ ॥੧॥
ਐਸਾ ਦੀਵਾ ਨੀਰਿ ਤਰਾਇ ॥
ਜਿਤੁ ਦੀਵੈ ਸਭ ਸੇਝੀ ਪਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੮੭੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸੁਰਤੀ = ਜਿਸ ਵਿਚ ਸੁਰਤ ਜੋੜੀਦੀ ਹੈ, ਪਰਮਾਤਮਾ। ਏਤੁ = ਇਸ (ਮਨੁੱਖਾ ਜਨਮ) ਵਿਚ। ਕਰਿ = ਬਣਾ। ਤੁਲਹਾ = ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਰੱਸਿਆਂ ਨਾਲ ਬੱਧਾ ਹੋਇਆ ਕਾਹੀ ਪਿਲਛੀ ਤੇ ਸ਼ਤੀਰੀਆਂ ਦਾ ਗੱਠਾ। ਜੇਤੁ = ਜਿਸ (ਤੁਲਹੇ) ਨਾਲ। ਭਾਹਿ = ਅੱਗ, ਬ੍ਰਹਮ-ਅਗਨੀ, ਰੱਬੀ ਜੇਤਿ। ਅਹਿ = ਦਿਨ। ਨਿਸਿ = ਰਾਤ। ਅਥਕੁ = ਨਾਹ ਥੱਕਣ ਵਾਲਾ, ਲਗਾਤਾਰ। ਨੀਰਿ = ਪਾਣੀ ਉਤੇ। ਜਿਤੁ ਦੀਵੈ = ਜਿਸ ਦੀਵੇ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਸਭ ਸੇਝੀ ਪਾਇ = ਸਭ ਕੁਝ ਦਿੱਸ ਸਕੇ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੮੭੮)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਐ	s	ਸਾ	ਦੀ	s	ਵਾ	ਨੀ	s	ਰਿ	ਤ	ਰਾ	ਇ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਗਮ	ਪਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮਪ
ਜਿ	ਤੁ	ਦੀ	ਵੈ	ਸ	ਭ	ਸੋ	ਝੀ	ਪਾ	s	ਇ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੁ	ਰ	ਤੀ	ਸੁ	ਰ	ਤਿ	ਰਲਾ	ਈ	ਐ	ਏ	s	ਤੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤ	ਨੁ	ਕ	ਰਿ	ਤੁਲ	ਹਾ	ਲੰ	ਘ	ਹਿ	ਜੇ	s	ਤੁ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅੰ	ਤ	ਰਿ	ਭਾ	s	ਹਿ	ਤਿ	ਸੈ	ਤੂ	ਰ	s	ਖੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਗਮ	ਪਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮਪ
ਅਹਿ	ਨਿਸਿ	ਦੀ	ਵਾ	ਬ	ਲੈ	ਅ	s	ਥ	s	ਕੁ	s

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਤੁਧਨੇ ਨਿਵਣੁ ਮੰਨਣੁ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ॥
ਸਾਚੁ ਭੇਟ ਬੈਸਣ ਕਉ ਥਾਉ ॥
ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਹੋਵੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥
ਤਾ ਸੁਣਿ ਸਦਿ ਬਹਾਲੇ ਪਾਸਿ ॥੧॥
ਨਾਨਕ ਬਿਰਥਾ ਕੋਇ ਨ ਹੋਇ ॥
ਐਸੀ ਦਰਗਹ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੮੭੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਤੁਧ ਨੇ = ਤੈਨੂੰ, ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ। ਨਿਵਣੁ = ਸਿਰ ਨਿਵਾਣਾ। ਮੰਨਣੁ = ਪਤੀਜਣਾ, ਡੂੰਘੀ ਸਾਂਝ ਪਾਣੀ। ਸਾਚੁ = ਸਿਫਤਿ-ਸਾਲਾਹ। ਬੈਸਣ ਕਉ = ਬੈਠਣ ਲਈ। ਸਤੁ = ਦਾਨ, ਸੇਵਾ। ਸੁਣਿ = ਸੁਣ ਕੇ। ਸਦਿ = ਸੱਦ ਕੇ। ਬਿਰਥਾ = ਖਾਲੀ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੮੭੮)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਬਿ	ਰ	ਥਾ	ਕੋ	ਇ	ਨ	ਹੋ	ਇ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਗਮ	ਪਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮਪ
ਐ	s	ਸੀ	ਦਰ	ਗ	ਹ	ਸਾ	ਚਾ	ਸੋ	s	ਇ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤੁ	ਧ	ਨੋ	ਨਿ	ਵ	ਣ	ਮੰਨ	ਣ	ਤੇ	ਰਾ	ਨਾ	ਉ
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਚੁੱ	ਚੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਾ	ਚੁ	ਭੇ	ਟ	ਬੈਸ	ਣ	ਕ	s	ਉ	ਥਾ	s	ਉ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	s	ਤੁ	ਸੰ	ਤੇ	ਖੁ	ਹੋ	s	ਵੈ	ਅਰ	ਦਾ	ਸਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਗਮ	ਪਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮਪ
ਤਾ	s	ਸੁ	ਣਿ	ਸ	ਦਿ	ਬਹਾ	ਲੇ	ਪਾ	s	ਸਿ	s

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥

ਸਾਗਰ ਮਹਿ ਬੁੰਦ ਬੁੰਦ ਮਹਿ ਸਾਗਰੁ ਕਵਣੁ ਬੁਝੈ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥

ਉਤਭੁਜ ਚਲਤ ਆਪਿ ਕਰਿ ਚੀਨੈ ਆਪੇ ਤਤੁ ਪਛਾਣੈ ॥੧॥

ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰੈ ਕੇਈ ॥

ਤਿਸ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਹੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੮੭੮-੮੭੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਾਗਰੁ = ਸਮੁੰਦਰ। ਸਾਗਰ ਮਹਿ = ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ {ਨੋਟ: ਲਫਜ਼ 'ਸਾਗਰੁ' ਅਤੇ 'ਸਾਗਰ' ਦੇ ਜੋੜਾਂ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਵੇਖੋ। ਕਿਉਂ ਹੈ ਇਹ ਫ਼ਰਕ?}। ਕਵਣੁ = ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ। ਉਤਭੁਜ ਚਲਤ = ਉਤਭੁਜ (ਆਦਿਕ ਚਾਰ ਖਾਣੀਆਂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਉਤਪੱਤੀ) ਦਾ ਤਮਾਸ਼ਾ। ਕਰਿ = ਕਰ ਕੇ, ਬਣਾ ਕੇ। ਚੀਨੈ = ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ। ਆਪ = (ਪ੍ਰਭੂ) ਆਪ ਹੀ। ਤਤੁ = ਅਸਲੀਅਤ। ਕੇਈ = ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ। ਗਿਆਨੁ = ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਮਝ। ਤਿਸ ਤੇ = ਉਸ ਤੋਂ, ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ, ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਿਫਤਿ-ਸਾਲਾਹ ਤੋਂ। ਮੁਕਤਿ = ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਖ਼ਲਾਸੀ। ਪਰਮ ਗਤਿ = ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਆਤਮਕ ਅਵਸਥਾ। ਹੋਈ = ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੮੭੮-੮੭੯)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ
ਐ	s	ਸਾ	s	ਗਿ	ਆ	s	ਨੁ
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬੀ	ਚਾ	s	ਰੈ	ਕੋ	s	ਈ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤਿ	ਸ	s	ਤੇ	ਮੁ	ਕ	ਤਿ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਪਰ	ਮ	ਗ	ਤਿ	ਹੇ	s	ਈ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਸਾਗ	ਰ	ਮ	ਹਿ	ਬੁੰ	s	ਦ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਬੁੰ	ਦ	ਮ	ਹਿ	ਸਾ	ਗ	ਰੁ	s
ਮਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਕ	ਵ	ਣੁ	s	ਬੁ	s	ਝੈ	s
ਸਰੇਂ	ਗਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਬਿ	s	ਧਿ	s	ਜਾ	s	ਣੈ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਉ	ਤ	ਭੁ	ਜ	ਚ	ਲ	ਤ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਆ	ਪਿ	ਕ	ਰਿ	ਚੀ	s	ਨੈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਪੇ	s	ਤ	s	ਤੁ	s
ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ
ਪ	ਛਾ	s	s	ਣੈ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਜਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥
ਤਾ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰੀ ॥
ਸੇ ਸੇਵਕਿ ਰਾਮ ਪਿਆਰੀ ॥
ਜੇ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਬੀਚਾਰੀ ॥੧॥
ਸੇ ਹਰਿ ਜਨੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ॥
ਅਹਿਨਿਸਿ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ
ਲਾਜ ਛੇਡਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੮੭੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਾ = ਜਦੋਂ। ਪ੍ਰਭਿ = ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ। ਤਾ = ਤਦੋਂ। ਸੇਵਕਿ = ਦਾਸੀ। ਗੁਰ ਸਬਦੀ = ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਜੁੜ ਕੇ। ਬੀਚਾਰੀ = ਵਿਚਾਰਵਾਨ, ਚੰਗੇ ਮੰਦੇ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨ ਜੋਗੀ। ਜਨੁ = ਦਾਸ। ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ = ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਅਹਿ = ਦਿਨ। ਨਿਸਿ = ਰਾਤ। ਲਾਜ = ਲੋਕ-ਲਾਜ। ਛੇਡਿ = ਛੱਡ ਕੇ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੮੭੯)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਸ	ਸ	ਸ	ਸਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ
ਸੋ	s	s	ਹ	ਰਿ	ਜ	ਨੁ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹ	s	ਰਿ	ਪ੍ਰ	ਭ	ਭਾ	ਵੈ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅਹਿ	ਨਿ	ਸਿ	ਭ	ਗ	ਤਿ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਕੁੱ	ਸ	ਸ
ਕਰੇ	ਦਿ	ਨੁ	ਰਾ	s	ਤੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ
ਲਾਜ	ਛੇ	ਡਿ	ਹ	ਰਿ	ਕੇ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁ	s	ਣ	ਗਾ	s	ਵੈ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ
ਜਾ	ਹ	ਰਿ	ਪ੍ਰ	s	ਭਿ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ
ਕਿ	ਰ	ਪਾ	ਧਾ	s	ਰੀ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ
ਤਾ	s	s	ਹ	ਉ	ਮੈ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਵਿ	ਚ	ਹੁ	ਮਾ	s	ਰੀ	s
ਸਰੇਂ	ਕੁੱ	ਕੁੱ	ਰੇਂ	ਕੁੱ	ਕਿ	ਕੁੱ
ਸੋ	s	s	ਸੇ	ਵ	ਰੇਂ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਕੁੱ	ਕੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰਾ	s	ਮ	ਪਿ	ਆ	ਰੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜੋ	s	s	ਗੁ	s	ਰ	s
ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ
ਸ	ਬ	ਦੀ	ਬੀ	ਚਾ	ਰੀ	s

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਛਾਦਨੁ ਭੋਜਨੁ ਮਾਗਤੁ ਭਾਗੈ ॥

ਖੁਧਿਆ ਦੁਸਟ ਜਲੈ ਦੁਖੁ ਆਗੈ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਨਹੀ ਲੀਨੀ ਦੁਰਮਤਿ ਪਤਿ ਖੇਈ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਭਗਤਿ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੇਈ ॥੧॥

ਜੇਗੀ ਜੁਗਤਿ ਸਹਜ ਘਰਿ ਵਾਸੈ ॥

ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਏਕੇ ਕਰਿ ਦੇਖਿਆ

ਭੀਖਿਆ ਭਾਇ ਸਬਦਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੮੭੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਛਾਦਨੁ = ਕੱਪੜਾ। ਮਾਗਤੁ ਭਾਗੈ = ਮੰਗਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਖੁਧਿਆ = ਭੁੱਖ। ਦੁਸਟ = ਭੈੜੀ, ਚੰਦਰੀ। ਆਗੈ = ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ। ਪਤਿ = ਇੱਜ਼ਤ। ਖੇਈ = ਗਵਾ ਲਈ। ਜਨੁ ਕੇਈ = ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਮਨੁੱਖ। ਜੇਗੀ ਜੁਗਤਿ = ਅਸਲ ਜੇਗੀ ਦੀ ਰਹਿਤ-ਬਹਿਤ। ਸਹਜ = ਅਡੋਲਤਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ। ਸਹਜ ਘਰਿ = ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ। ਦ੍ਰਿਸਟਿ = ਨਜ਼ਰ, ਨਿਗਾਹ। ਏਕੇ ਕਰਿ = ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਵਿਆਪਕ ਮੰਨ ਕੇ। ਭੀਖਿਆ = ਭਿੱਛਿਆ (ਨਾਲ)। ਭਾਇ = ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ। ਭੀਖਿਆ ਭਾਇ = ਪ੍ਰਭੂ-ਪਿਆਰ ਦੀ ਭਿੱਛਿਆ ਨਾਲ। ਸਬਦਿ = (ਗੁਰੂ ਦੇ) ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ (ਜੁੜ ਕੇ)। ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੈ = (ਆਤਮਕ) ਭੁੱਖ ਮਿਟਾਂਦਾ ਹੈ, ਰੱਜਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੮੭੯)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਸ	ਸ	ਸ	ਸਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ
ਜੋ	s	ਗੀ	ਚੁ	ਗ	ਤਿ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਹਜ	ਘ	ਰਿ	ਵਾ	s	ਸੈ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਏ	s	ਕ	ਦਿ	ਸ	ਟਿ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਏਕੋ	ਕ	ਰਿ	ਦੇ	ਖਿ	ਆ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ
ਭੀ	ਖਿ	ਆ	ਭਾ	s	ਇ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	ਬ	ਦਿ	ਤ੍ਰਿ	ਪ	ਤਾ	ਸੈ
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ
ਛਾ	ਦ	ਨੁ	ਭੇ	ਜ	ਨੁ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ
ਮਾ	ਗ	ਤੁ	ਭਾ	s	ਗੈ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ
ਖੁ	ਧਿ	ਆ	ਦੁਸ	ਟ	ਜ	ਲੈ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦੁ	s	ਖੁ	ਆ	s	ਗੈ	s
ਸਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਗੁਰ	ਮਤਿ	ਨਹੀ	ਲੀ	s	ਨੀ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦੁਰ	ਮਤਿ	ਪਤਿ	ਖੇ	s	ਈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁਰ	ਮ	ਤਿ	ਭ	ਗ	ਤਿ	s
ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ
ਪਾਵੈ	ਜ	ਨੁ	ਕੋ	s	ਈ	s

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੋਈ ਚੰਦੁ ਚੜਹਿ ਸੇ ਤਾਰੇ ਸੋਈ ਦਿਨੀਅਰੁ ਤਪਤ ਰਹੈ ॥

ਸਾ ਧਰਤੀ ਸੇ ਪਉਣੁ ਝੁਲਾਰੇ ਜੁਗ ਜੀਅ ਖੇਲੇ ਥਾਵ ਕੈਸੇ ॥੧॥

ਜੀਵਨ ਤਲਬ ਨਿਵਾਰਿ ॥

ਹੋਵੈ ਪਰਵਾਣਾ ਕਰਹਿ ਧਿਛਾਣਾ ਕਲਿ ਲਖਣ ਵੀਚਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੯੦੨-੯੦੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸੋਈ = ਉਹੀ। ਚੜਹਿ = ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਦਿਨੀਅਰੁ = {ਜਦ} ਸੂਰਜ। ਸਾ = ਉਹੀ {ਨੋਟ ਪੜਨਾਵ 'ਸਾ' ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਹੈ ਅਤੇ 'ਸੋ' ਪੁਲਿੰਗ ਹੈ}। ਝੁਲਾਰੇ = ਝੁਲਦੀ ਹੈ। ਜੁਗ ਜੀਅ ਖੇਲੇ = ਜੁਗ (ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ) ਜੀਵਾਂ (ਦੇ ਮਨ) ਵਿਚ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਥਾਵ ਕੈਸੇ = ਥਾਵਾਂ ਉਤੇ ਕਿਵੇਂ (ਖੇਡ ਸਕਦਾ ਹੈ)? ਨੋਟ ਲਫਜ਼ 'ਥਾਵ' ਲਫਜ਼ 'ਥਾਉ' ਤੋਂ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਤਲਬ = ਜੀਵਨ ਦੀ ਤਲਬ, ਸੁਆਰਥ। ਤਲਬ = ਲੋੜ, ਇੱਛਾ। ਨਿਵਾਰਿ = ਦੂਰ ਕਰ। ਹੋਵੈ ਪਰਵਾਣਾ = (ਨਿਆਂ) ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਧਿਛਾਣਾ = ਜ਼ੋਰ, ਧੱਕਾ, ਜੁਲਮ। ਲਖਣ = ਲੱਛਣ, ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ। ਵੀਚਾਰਿ = ਸਮਝ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਤੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੦੨-੯੦੩)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਸ	ਸ	ਸਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜੀਵ	ਨ	ਤ	ਲ	ਬ	ਨਿ	s	ਵਾ	ਰਿ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਹੋ	ਵੈ	ਪਰ	ਵਾ	ਣਾ	ਕਰ	ਹਿ	ਧਿ	ਛਾ	ਣਾ
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕ	ਲਿ	ਲ	ਖ	ਣ	ਵੀ	ਚਾ	ਰਿ	s	s
ਅੰਤਰਾ									
ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੋ	ਈ	ਚੰਦੁ	ਚੜ	ਹਿ	ਸੋ	s	ਤਾ	ਰੇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੋ	ਈ	ਦਿਨੀ	ਅ	ਰੁ	ਤਪ	ਤ	ਰ	ਹੈ	s
ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਾ	s	ਧਰ	ਤੀ	s	ਸੋ	ਪਉਣੁ	ਝੁ	ਲਾ	ਰੇ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਜੁਗ	ਜੀਅ	ਖੇ	s	ਲੇ	ਥਾ	ਵ	ਕੈ	s	ਸੋ

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਗੁ ਪਰਬੋਧਹਿ ਮੜੀ ਬਧਾਵਹਿ ॥

ਆਸਣੁ ਤਿਆਗਿ ਕਾਹੇ ਸਚੁ ਪਾਵਹਿ ॥

ਮਮਤਾ ਮੋਹੁ ਕਾਮਣਿ ਹਿਤਕਾਰੀ ॥

ਨਾ ਅਉਧੂਤੀ ਨਾ ਸੰਸਾਰੀ ॥੧॥

ਜੋਗੀ ਬੈਸਿ ਰਹਹੁ ਦੁਬਿਧਾ ਦੁਖੁ ਭਾਗੈ ॥

ਘਰਿ ਘਰਿ ਮਾਗਤ ਲਾਜ ਨ ਲਾਗੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੯੦੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪਰਬੋਧਹਿ = ਤੂੰ ਜਗਾਂਦਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈਂ (ਹੇ ਜੋਗੀ!)। ਮੜੀ = ਸਰੀਰ। ਬਧਾਵਹਿ = (ਪਾਲ ਪਾਲ ਕੇ) ਵਧਾਂਦਾ ਹੈਂ, ਮੋਟਾ ਕਰਦਾ ਹੈਂ। ਆਸਣੁ = ਮਨ ਦਾ ਆਸਣ, ਚਿੱਤ ਦੀ ਅਡੋਲਤਾ। ਕਾਹੇ = ਕਿਵੇਂ? ਕਾਮਣਿ = ਇਸਤ੍ਰੀ। ਹਿਤ ਕਾਰੀ = ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਅਉਧੂਤੀ = ਤਿਆਗੀ। ਸੰਸਾਰੀ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ। ਜੋਗੀ = ਹੇ ਜੋਗੀ! ਬੈਸਿ ਰਹਹੁ = ਬੈਠਾ ਰਹੁ, ਸੈ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਟਿਕਿਆ ਰਹੁ, ਮਨ ਨੂੰ ਟਿਕਾਉ। ਦੁਬਿਧਾ = ਦੁਚਿੰਤਾਪਨ, ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਆਸਰੇ ਦੀ ਝਾਕ। ਭਾਗੈ = ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਏ। ਲਾਜ ਨ ਲਾਗੈ = ਸ਼ਰਮ ਨਾਹ ਉਠਾਈ ਪਏ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਮੱਤਤਾਲ ੯ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੦੩)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7 3	8	9
ਸਥਾਈ								
ਨੀ	ਸ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜੋ	ਗੀ	ਬੈ	s	ਸਿ	s	ਰ	ਹ	ਹੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਗ	ਮ	ਪ
ਦੁਬਿ	ਧਾ	ਦੁ	s	ਖੁ	s	ਭਾ	ਗੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ
ਘ	ਰਿ	ਘ	s	s	ਰਿ	ਮਾ	ਗ	ਤ
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਲਾ	ਜ	ਨ	s	s	s	ਲਾ	s	ਗੈ
ਅੰਤਰਾ								
ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜ	ਗੁ	ਪ	ਰ	ਬੋ	ਧ	ਹਿ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਮ	ੜੀ	ਬ	s	ਧਾ	s	ਵ	s	ਹਿ
ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	s	ਸ	s	ਣੁ	s	ਤਿ	ਆ	ਗਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਕਾ	ਹੇ	ਸ	s	ਚੁ	s	ਪਾ	ਵ	ਹਿ
ਚੁੱ	ਚੁੱ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਚੁੱ	ਚੁੱ	ਸਾਂ
ਮ	ਮ	ਤਾ	s	s	s	ਮੋ	s	ਹੁ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਾ	ਮ	ਣਿ	ਹਿ	s	ਤ	ਕਾ	s	ਰੀ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ
ਨਾ	s	s	s	ਅ	ਉ	ਧੂ	s	ਤੀ
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਗਮ	ਚੇ	ਸ
ਨਾ	s	s	s	ਸੰ	s	ਸਾ	s	ਰੀ

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥

ਖਟੁ ਮਟੁ ਦੇਹੀ ਮਨੁ ਬੈਰਾਗੀ ॥

ਸੁਰਤਿ ਸਬਦੁ ਧੁਨਿ ਅੰਤਰਿ ਜਾਗੀ ॥

ਵਾਜੈ ਅਨਹਦੁ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲੀਣਾ ॥

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਪਤੀਣਾ ॥੧॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਲਾਗੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

(ਅੰਗ ੯੦੩-੯੦੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਖਟੁ = ਛੇ (ਚੱਕਰ) {ਨੋਟ: ਯੋਗ ਮਤ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਛੇ ਚੱਕਰ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸੁਆਸ ਲੰਘ ਕੇ ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ}। ਮਟੁ = (ਜੇਗੀਆਂ ਦਾ) ਮਠ। ਦੇਹੀ = ਸਰੀਰ। ਧੁਨਿ = ਲਗਨ। ਵਾਜੈ = ਵੱਜਦਾ ਹੈ। ਅਨਹਦੁ = ਬਿਨਾ ਵਜਾਇਆਂ, ਇਕ-ਰਸ। ਸਚਿ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਹਰੀ ਵਿਚ। ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨ ਪਿਆਂ। ਨਾਮਿ = ਨਾਮ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੦੩-੯੦੪)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ												ਮੇਪ ਧੁਨੀ ਪ੍ਰਾ s			
ਨੀ ਣੀ	ਨੀ s	ਨੀ s	ਨੀ s	ਧੁ ਰਾ	ਧੁ ਮ	ਪ ਭਗ	ਪ ਤਿ	ਮੇ ਸੁ	ਮੇ ਖੁ	ਮੇ ਪਾ	ਮੇ ਈ	ਪ ਐ	ਪ s	-	-
ਗ ਗੁ ਨੀ ਹ	ਗ ਰ ਸ ਰਿ	ਗ ਮੁ ਗ ਹ	ਗ ਖਿ ਮ ਰਿ	ਮ ਹ ਪ ਨਾ	ਮ ਰਿ ਪ ਮਿ	ਪ ਹ ਪ ਸ	ਪ ਰਿ ਪ ਮਾ	ਗ ਮੀ ਮੇਪ ਈ	ਗ s ਧੁਨੀ s	ਮ ਠਾ ਧੁਪ s	ਮ s ਮੇਪ s	ਰੇ ਲਾ ਗਮ ਐ	ਰੇ s ਰੇਸ s	ਸ ਗੈ	ਸ s
ਅੰਤਰਾ															
ਗ ਖ ਰੇਂ ਸੁ	ਗ ਟੁ ਰੇਂ ਰਤਿ	ਮ ਮ ਰੇਂ ਸ	ਮ ਟੁ ਰੇਂ ਬ	ਪ ਦੇ ਰੇਂ ਦੁ	ਪ s ਰੇਂ ਧੁ	ਪ ਗੀ ਰੇਂ ਨਿ	ਪ s ਰੇਂ ਅੰ	ਧੁ ਮ ਗਾਂ ਤ	ਧੁ s ਗਾਂ ਰਿ	ਨੀ ਨੁ ਮਾਂ s	ਨੀ s ਮਾਂ ਜਾ	ਸਾਂ ਬੈ ਰੇਂ s	ਸਾਂ ਰਾ ਰੇਂ ਗੀ	ਸਾਂ ਗੀ ਸ	ਸਾਂ s
ਗ ਵਾ ਨੀ ਗੁ	ਗ s ਨੀ ਰ	ਮ ਜੈ ਨੀ ਬਚ	ਮ s ਨੀ ਨੀ	ਪ ਅ ਧੁ ਸ	ਪ ਨ ਧੁ ਚਿ	ਪ ਹ ਪ ਨਾ	ਪ ਦੁ ਪ ਮਿ	ਧੁ ਮੇ ਮੇਪ ਪ	ਧੁ ਰਾ ਧੁਨੀ s	ਨੀ ਮ ਧੁਪ ਤੀ	ਨੀ ਨੁ ਮੇਪ s	ਸਾਂ ਲੀ ਗਮ ਣਾ	ਸਾਂ s ਰੇਸ s	ਸਾਂ ਣਾ	ਸਾਂ s

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥
ਸਾਹਾ ਗਣਹਿ ਨ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ਸਾਹੇ ਊਪਰਿ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥
ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸੇਈ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਹੋਇ ਤ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ॥੧॥
ਝੂਠੁ ਨ ਬੋਲਿ ਪਾਡੇ ਸਚੁ ਕਹੀਐ ॥
ਹਉਮੈ ਜਾਇ ਸਬਦਿ ਘਰੁ ਲਹੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੯੦੪-੯੦੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਾਹਾ = ਸੁਭ ਦਿਨ, ਚੰਗਾ ਮੁਹੂਰਤ। ਗਣਹਿ = ਗਿਣਦਾ ਹੈ (ਹੇ ਪਾਡੇ !) ਏਕੰਕਾਰੁ = ਪਰਮਾਤਮਾ। ਸੇਈ = ਉਹੀ ਮਨੁੱਖ। ਬਿਧਿ = ਤਰੀਕਾ, ਢੰਗ। ਤ = ਤਾਂ। ਪਾਡੇ = ਹੇ ਪੰਡਿਤ! ਸਬਦਿ = ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਘਰੁ = ਆਤਮਕ ਆਨੰਦ ਦਾ ਟਿਕਾਣਾ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੦੪-੯੦੫)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਝੁਠੁ	ਨ	ਬੋਲਿ	ਪਾ	s	ਡੇ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸ	s	ਚੁ	ਕ	ਹੀ	ਐ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਸਪੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਹ	ਉ	ਮੈ	ਜਾ	s	ਇ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸਬ	ਦਿ	ਘਰੁ	ਲ	ਹੀ	ਐ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ
ਸਾ	s	ਹਾ	ਗ	ਣ	ਹਿ	s
ਮਪ	ਧੁਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨ	ਕਰ	ਹਿ	ਬੀ	ਚਾ	ਰੁ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਾ	s	ਹੇ	ਊ	ਪ	ਰਿ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਏ	s	ਕੰ	ਕਾ	s	ਰੁ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ
ਜਿਸੁ	ਗੁ	ਰੁ	ਮਿ	s	ਲੈ	s
ਮਪ	ਧੁਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੇਈ	ਬਿ	ਧਿ	ਜਾ	s	ਣੈ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਗੁਰ	ਮ	ਤਿ	ਹੇ	s	ਇ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਤ	ਹੁਕ	ਮੁ	ਪ	ਛਾ	ਣੈ	s

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਹਠੁ ਨਿਗ੍ਰਹੁ ਕਰਿ ਕਾਇਆ ਛੀਜੈ ॥
ਵਰਤੁ ਤਪਨੁ ਕਰਿ ਮਨੁ ਨਹੀ ਭੀਜੈ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਪੂਜੈ ॥੧॥
ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਮਨਾ ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਗੁ ਕੀਜੈ ॥
ਜਮੁ ਜੰਦਾਰੁ ਜੋਹਿ ਨਹੀ ਸਾਕੈ ਸਰਪਨਿ
ਡਸਿ ਨ ਸਕੈ ਹਰਿ ਕਾ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੯੦੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹਠੁ = ਧੱਕਾ, ਜੋਰ। ਹਠੁ ਜੋਗੁ = ਧੱਕੇ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਔਖਿਆਂ ਕਰ ਕੇ ਮਨ ਨੂੰ ਏਕਾਗ੍ਰ ਕਰਨ ਦਾ ਜਤਨ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਕ ਟੰਗ ਦੇ ਭਾਰ ਖਲੋਤੇ ਰਹਿਣਾ, ਬਾਹਾਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਉਤਾਂਹ ਖੜੀਆਂ ਰੱਖਣੀਆਂ)। ਨਿਗ੍ਰਹੁ = ਮਨ ਦੇ ਫੁਰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦਾ ਜਤਨ। ਛੀਜੈ = ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਰਿ = ਕਰ ਕੇ, ਕਰਨ ਨਾਲ। ਸਰਿ = ਬਰਾਬਰ। ਨ ਪੂਜੈ = ਨਹੀਂ ਅੱਪੜਦਾ। ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਗੁ = ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ। ਜੰਦਾਰੁ = ਡਰਾਉਣਾ। ਜੋਹਿ ਨਹੀ ਸਾਕੈ = ਪੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਰਪਨਿ = ਮਾਇਆ ਸਪਣੀ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੦੫)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ				ਗ	ਗ	ਮ	ਮ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਰੁ	ਸੇ	ਵਿ
ਮ	s	s	s	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨਾ	s	s	s
s	s	s	s	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਹ	ਰਿ	ਜ	ਨ
ਸੌ	s	ਗੁ	s	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਕੀ	s	s	s
ਜੈ	s	s	s	-	-	-	-
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	s	s	s	s
ਜ	ਮੁ	ਜੰਦਾ	ਰੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਜੇ	s	ਹਿ	s
ਨ	s	ਹੀ	s	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਸਾ	s	ਕੈ	s
ਸ	ਰ	ਪ	ਨਿ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਡ	ਸਿ	ਨ	s
ਸ	s	s	s	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਕੈ	s	s	s
ਹ	ਰਿ	ਕਾ	s	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਗ	ਮ	ਰੇ	s	ਰ	s	ਸੁ	s
ਪੀ	s	ਜੈ	s				
ਅੰਤਰਾ				ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਕ	s	ਰਿ	s
ਹ	ਠੁ	ਨਿਗੁ	ਹੁ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਛੀ	s	ਜੈ	s
ਕਾ	ਇ	ਆ	s	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਕ	s	ਰਿ	s
ਵਰ	ਤੁ	ਤਪ	ਨੁ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਭੀ	s	ਜੈ	s
ਮ	ਨੁ	ਨੁ	ਹੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	s	ਰਿ	s
ਰਾ	ਮ	ਨਾ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਜੈ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪੂ	s		
ਅਵ	ਰੁ	ਨ	s				
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ				
s	s	s	s				

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧॥
ਅੰਤਰਿ ਉਤਭੁਜੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ਜੇ ਕਹੀਐ ਸੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਹੋਈ ॥
ਜੁਗਹ ਜੁਗੰਤਰਿ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥
ਉਤਪਤਿ ਪਰਲਉ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥੧॥
ਐਸਾ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ॥
ਜਿਨਿ ਜਪਿਆ ਤਿਨ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ
ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਜਮ ਤੀਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੯੦੫-੯੦੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅੰਤਰਿ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੀ ਅੰਦਰ। ਉਤਭੁਜ = (ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ) ਉਤਪੱਤੀ। ਜੇ ਕਹੀਐ = ਜਿਸ ਭੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ ਜਾਏ। ਤੇ = ਤੋਂ। ਜੁਗਹ ਜੁਗੰਤਰਿ = ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ। ਸਚੁ = ਸਦਾ-ਥਿਰ। ਪਰਲਉ = ਨਾਸ। ਗਹਿਰ = ਡੂੰਘਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਦ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਗੰਭੀਰੁ = ਵੱਡੇ ਜਿਗਰੇ ਵਾਲਾ। ਜਿਨਿ = ਜਿਸ (ਭੀ ਮਨੁੱਖ) ਨੇ। ਨਾਮਿ = ਨਾਮ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਜਮ ਤੀਰੁ = ਜਮ ਦਾ ਤੀਰ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੦੫-੯੦੬)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
-	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਐਸਾ	ਮੇ	ਰਾ	ਠਾ	ਕੁ	ਰੁ	s
-	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
s	ਗ	ਹਿ	ਰ	ਗੰ	ਭੀ	ਰੁ	s
-	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਜਿ	s	ਨਿ	ਜ	ਪਿ	ਆ	s
-	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਤਿਨ ਹੀ	ਸੁ	ਖੁ	ਪਾ	ਇ	ਆ	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
s	ਹਰਿ	ਕੈ	s	ਨਾ	s	ਮਿ	s
-	ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
s	ਨ	ਲ	ਗੈ	ਜ	ਮ	ਤੀ	ਰੁ
ਅੰਤਰਾ							
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਅੰ	ਤ	ਰਿ	s	ਉ	ਤ	ਭੁ	ਚੁ
ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅਵ	ਰੁ	ਨ	s	ਕੋ	s	ਈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਜੋ	s	s	s	ਕ	ਹੀ	ਐ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੋ	ਪ੍ਰ	ਭ	ਤੇ	ਹੋ	s	ਈ	s
ਸਰੋਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਚੁ	ਗ	s	ਹ	ਚੁ	ਗੰ	ਤ	ਰਿ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਾਹਿ	ਬੁ	ਸ	ਚੁ	ਸੋ	s	ਈ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਉ	ਤ	ਪ	ਤਿ	ਪ	ਰ	ਲ	ਉ
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਅਵ	ਰੁ	ਨ	s	ਕੋ	s	ਈ	s

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਿਉ ਆਇਆ ਤਿਉ ਜਾਵਹਿ ਬਉਰੇ

ਜਿਉ ਜਨਮੇ ਤਿਉ ਮਰਣੁ ਭਇਆ ॥

ਜਿਉ ਰਸ ਭੋਗ ਕੀਏ ਤੇਤਾ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ

ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਭਵਜਲਿ ਪਇਆ ॥੧॥

ਤਨੁ ਧਨੁ ਦੇਖਤ ਗਰਬਿ ਗਇਆ ॥

ਕਨਿਕ ਕਾਮਨੀ ਸਿਉ ਹੇਤੁ ਵਧਾਇਹਿ ਕੀ

ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਹਿ ਭਰਮਿ ਗਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੯੦੬-੯੦੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਬਉਰੇ = ਹੇ ਕਮਲੇ ਜੀਵ! ਮਰਣੁ = ਮੌਤ। ਰਸ ਭੋਗ = ਰਸਾਂ ਦੇ ਭੋਗ। ਤੇਤਾ = ਉਤਨਾ ਹੀ। ਵਿਸਾਰਿ = ਭੁਲਾ ਕੇ।
ਭਵਜਲਿ = ਭਵਜਲ ਵਿਚ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿਚ। ਗਰਬਿ = ਅਹੰਕਾਰ ਵਿਚ। ਗਇਆ = ਫਸ ਗਿਆ।
ਕਨਿਕ = ਸੋਨਾ। ਕਾਮਨੀ = ਇਸਤ੍ਰੀ। ਸਿਉ = ਨਾਲ। ਹੇਤੁ = ਮੋਹ। ਕੀ = ਕਿਉਂ? ਭਰਮਿ = ਭਟਕਣਾ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੦੬-੯੦੭)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
-	ਗ	ਮ	ਮ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ	s	ਤਨੁ	ਧ	ਨੁ	ਦੇ	ਖ	ਤ	s
s	ਗ	ਰ	ਬਿ	ਗ	ਇ	ਆ	s								
-	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਧੁ	ਪ	ਪ
s	ਹੇ	s	ਤੁ	ਵ	ਧਾ	ਇ	ਹਿ	s	ਕਨਿ	ਕ	ਕਾਮ	ਨੀ	s	ਸਿ	ਉ
ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਗਮ	ਪਮ	ਗਮ	ਰੇਸ	-	ਨੀ	ਸ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਭ	s	ਰ	ਮਿ	ਗ	ਇ	s	ਆ	s	ਕੀ	ਨਾ	ਮੁ	ਵਿ	ਸਾ	ਰ	ਹਿ
ਅੰਤਰਾ								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ
ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਜਿ	s	ਉ	s	ਆ	ਇ	ਆ	s
ਤਿ	ਉ	ਜਾਵ	ਹਿ	ਬ	ਉ	s	ਰੇ								
ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਚੁੱ	ਚੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਤਿ	ਉ	ਮਰ	ਣੁ	ਭ	ਇ	ਆ	s	ਜਿ	s	ਉ	s	ਜ	ਨ	ਮੇ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ
ਤਿ	ਉ	ਮਰ	ਣੁ	ਭ	ਇ	ਆ	s	ਜਿ	ਉ	ਰ	ਸ	ਭੇ	ਗ	ਕੀ	ਏ
ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਤੇ	ਤਾ	ਦੁ	ਖੁ	ਲਾ	s	ਗੈ	s	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ
ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਗਮ	ਪਮ	ਗਮ	ਰੇਸ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਭ	ਵ	ਜ	ਲਿ	ਪ	ਇ	ਆ	s	ਨਾ	s	ਮੁ	s	ਵਿ	ਸਾ	s	ਰਿ

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਅਉਹਠਿ ਹਸਤ ਮੜੀ ਘਰੁ ਛਾਇਆ

ਧਰਣਿ ਗਗਨ ਕਲ ਧਾਰੀ ॥੧॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੇਤੀ ਸਬਦਿ ਉਧਾਰੀ ਸੰਤਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੯੦੭-੯੦੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਉਹਠਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਅਉਹਠ = ਹਿਰਦਾ। ਹਸਤ = ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ। ਅਉਹਠਿ = ਹਸਤ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ। ਮੜੀ = ਸਰੀਰ। ਛਾਇਆ = ਬਣਾਇਆ। ਧਰਣਿ = ਧਰਤੀ। ਕਲ = ਸੱਤਿਆ। ਧਾਰੀ = ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਆਸਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਕੇਤੀ = ਬੇਅੰਤ ਲੁਕਾਈ। ਉਧਾਰੀ = (ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਆਦਿਕ ਤੋਂ) ਬਚਾਈ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੦੭-੯੦੮)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਗੁਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਕੇ	s	ਤੀ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਬ	ਦਿ ਉ	ਧਾਰੀ	ਸੰ	ਤ	ਹੁ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅਉ	ਹ	ਠਿ	ਹਸ	ਤ	ਮ	ਤੀ
ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਘ	s	ਰੁ	ਛਾ	ਇ	ਆ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਧ	ਰ	ਣਿ	ਗ	ਗ	ਨ	s
ਮ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕ	s	ਲ	ਧਾ	s	ਰੀ	s

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ਸਿਧ ਗੋਸਟਿ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਿਧ ਸਭਾ ਕਰਿ ਆਸਣਿ ਬੈਠੇ ਸੰਤ ਸਭਾ ਜੈਕਾਰੇ ॥

ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਰਹਰਾਸਿ ਹਮਾਰੀ ਸਾਚਾ ਅਪਰ ਅਪਾਰੇ ॥

ਮਸਤਕੁ ਕਾਟਿ ਧਰੀ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਤਨੁ ਮਨੁ ਆਗੈ ਦੇਉ ॥

ਨਾਨਕ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਪਾਈਐ ਸਹਜ ਭਾਇ ਜਸੁ ਲੇਉ ॥੧॥

ਕਿਆ ਭਵੀਐ ਸਚਿ ਸੂਚਾ ਹੋਇ ॥

ਸਾਚ ਸਬਦ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਕੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੯੩੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਿਧ = ਸਿੱਧ ਦੀ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ। ਸਭਾ = ਮਜਲਸ। ਸਿਧ ਸਭਾ = ਰੱਬੀ ਮਜਲਸ, ਉਹ ਇਕੱਠ ਜਿਥੇ ਰੱਬ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹੋਣ। ਕਰਿ = ਬਣਾ ਕੇ। ਆਸਣਿ = ਆਸਣ ਉਤੇ, (ਭਾਵ), ਅਡੋਲ। ਜੈਕਾਰੇ = ਨਮਸਕਾਰ। ਤਿਸੁ ਆਗੈ = ਉਸ 'ਸੰਤ ਸਭਾ' ਅੱਗੇ। ਰਹਰਾਸਿ = ਅਰਦਾਸ। ਮਸਤਕੁ = ਮੱਥਾ, ਸਿਰ। ਧਰੀ = ਮੈਂ ਧਰਾਂ। ਸਹਜ ਭਾਇ = ਸੁਖੈਨ ਹੀ। ਜਸੁ ਲੇਉ = ਜਸ ਕਰਾਂ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾਂ। ਕਿਆ ਭਵੀਐ = ਭੈਣ ਦਾ ਕੀਹ ਲਾਭ? ਦੇਸ ਦਾ ਦੇਸਾਂਤਰਾਂ ਅਤੇ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਭੈਣ ਦਾ ਕੀਹ ਲਾਭ? ਸਚਿ = 'ਸੱਚ' ਵਿਚ, ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ (ਜੁੜਿਆਂ)। ਸੂਚਾ = ਪਵਿਤ੍ਰ। ਰਹਾਉ = ਠਹਰ ਜਾਓ, (ਭਾਵ), ਇਸ ਸਾਰੀ ਲੰਮੀ ਬਾਣੀ ਦਾ 'ਮੁੱਖ ਭਾਵ' ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਤੁਕਾਂ ਵਿਚ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੩੮)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਿ	ਆ	ਭ	ਵੀ	ਐ	s	s	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸ	ਚਿ	ਸੂ	ਚਾ	ਹੋ	s	ਇ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਸਾਚ	ਸਬ	ਦ	s	ਬਿ	s	ਨੁ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੁਕ	ਤਿ	ਨ	s	ਕੋ	s	ਇ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਿ	ਧ	ਸ	ਭਾ	ਕਰਿ	ਆਸਣਿ	ਬੈ	ਠੇ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੰ	ਤ	ਸ	ਭਾ	ਜੈ	ਕਾ	ਰੋ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤਿ	ਸੁ	ਆ	ਗੈ	ਰਹ	ਰਾਸਿ	ਹਮਾ	ਰੀ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਾ	ਚਾ	ਅਪ	ਰ	ਅ	ਪਾ	ਰੋ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮਸ	ਤਕੁ	ਕਾ	ਟਿ	ਧਰੀ	ਤਿਸੁ	ਆ	ਗੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤ	ਨੁ	ਮ	ਨੁ	ਆ	ਗੈ	ਦੇ	ਉ
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਨਾਨ	ਕ	ਸੰਤੁ	ਮਿਲੈ	ਸ	ਚੁ	ਪਾਈ	ਐ
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸਹ	ਜ	ਭਾ	ਇ	ਜ	ਸੁ	ਲੇ	ਉ

ਨੋਟ : ਰਹਿੰਦੇ ਪਦ ਉਪਰੋਕਤ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਇਨ ਕਰੇ ਜੀ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਪੂਰਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨੀ)

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸਤੀ ਪਾਪੁ ਕਰਿ ਸਤੁ ਕਮਾਹਿ ॥

ਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਘਰਿ ਦੇਵਣ ਜਾਹਿ ॥

ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਖੈ ਖਟਿਐ ਭਾਉ ॥

ਭਾਵੈ ਆਵਉ ਭਾਵੈ ਜਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੯੫੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਤੀ = ਧਰਮੀ ਬੰਦੇ। ਸਤੁ = ਸੁੱਚਾ ਆਚਰਨ, ਧਰਮ। ਗੁਰ ਜਾਹਿ = ਗੁਰੂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਘਰਿ = (ਚੋਲਿਆਂ ਦੇ) ਘਰ ਵਿਚ। ਦੀਖਿਆ = ਸਿੱਖਿਆ। ਪੁਰਖੈ ਭਾਉ = ਪਤੀ ਦਾ ਪਿਆਰ ਪਤੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੫੧)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਸ	s	ਤੀ	ਪਾ	ਪੁ	ਕ	s	ਰਿ
ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਤੁ	s	ਕ	ਮਾ	ਹਿ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁ	s	ਰ	s	ਦੀ	ਖਿ	ਆ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਘ	ਰਿ	ਦੇਵ	ਣ	ਜਾ	s	ਹਿ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਇ	ਸ	ਤ	ਰੀ	ਪੁ	ਰ	ਖੈ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਖ	ਟਿ	ਐ	s	ਭਾ	s	ਉ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਭਾ	s	ਵੈ	s	ਆ	ਵ	ਉ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਭਾ	s	ਵੈ	s	ਜਾ	s	ਉ	s

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਪੂਰਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨੀ)

ਮਃ ੧ ॥

ਹਿੰਦੂ ਕੈ ਘਰਿ ਹਿੰਦੂ ਆਵੈ ॥

ਸੂਤੁ ਜਨੇਊ ਪੜਿ ਗਲਿ ਪਾਵੈ ॥

ਸੂਤੁ ਪਾਇ ਕਰੇ ਬੁਰਿਆਈ ॥

ਨਾਤਾ ਧੋਤਾ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥

(ਅੰਗ ੯੫੧-੯੫੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹਿੰਦੂ = (ਭਾਵ) ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਪੜਿ = (ਮੰਤ੍ਰ ਆਦਿਕ) ਪੜ੍ਹ ਕੇ। ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ = ਕਬੂਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੫੧-੯੫੨)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਹਿੰ	ਦੂ	ਕੈ	s	ਘ	s	ਰਿ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹਿੰ	s	ਦੂ	s	ਆ	s	ਵੈ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੂ	s	ਤੁ	s	ਜ	ਨੇ	ਊ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਪ	ਤਿ	ਗ	ਲਿ	ਪਾ	s	ਵੈ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੂ	s	ਤੁ	s	ਪਾ	s	ਇ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕ	s	ਰੇ	s	ਬੁ	ਰਿ	ਆ	ਈ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਨਾ	s	ਤਾ	s	ਧੋ	s	ਤਾ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਥਾ	ਇ	ਨ	s	ਪਾ	ਈ	s	s

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਪੂਰਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨੀ)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਨਾ ਸਤਿ ਦੁਖੀਆ ਨਾ ਸਤਿ ਸੁਖੀਆ ਨਾ ਸਤਿ ਪਾਣੀ ਜੰਤ ਫਿਰਹਿ ॥

ਨਾ ਸਤਿ ਮੂੰਡ ਮੁਡਾਈ ਕੇਸੀ ਨਾ ਸਤਿ ਪੜਿਆ ਦੇਸ ਫਿਰਹਿ ॥

ਨਾ ਸਤਿ ਰੁਖੀ ਬਿਰਖੀ ਪਥਰ ਆਪੁ ਤਛਾਵਹਿ ਦੁਖ ਸਹਹਿ ॥

(ਅੰਗ ੯੫੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਨਾਸਤਿ = ਨਹੀਂ ਹੈ, ਭਾਵ, ਸਿੱਧੀ ਤੇ ਵਡਿਆਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। **ਮੂੰਡ** = ਸਿਰ। **ਮੂੰਡ ਕੇਸੀ ਮੁਡਾਈ** = ਸਿਰ ਦੇ ਕੇਸ ਮੁਨਾਇਆਂ {ਨੇਟ ਹਰੇਕ ਕਿਸਮ ਦੇ ਖਿਆਲ ਦੇ ਨਾਲ ਲਫਜ਼ "ਨਾਸਤਿ" ਹਰ ਵਾਰੀ ਵਰਤਿਆ ਹੈ; ਸੇ, "ਮੂੰਡ ਮੁਡਾਈ ਕੇਸੀ" ਇਕੱਠਾ ਹੀ ਇਕ ਖਿਆਲ ਹੈ}। **ਆਪੁ** = ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ। **ਤਛਾਵਹਿ** = ਕਟਾਂਦੇ ਹਨ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੯੫੨)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਸ	ਗਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾ	ਸ	ਤਿ	ਦੁ	ਖੀ	ਆ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾ	ਸ	ਤਿ	ਸੁ	ਖੀ	ਆ	s
ਸਾਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾ	s	s	ਸ	s	ਤਿ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਪਾਣੀ	ਜੰ	ਤ	ਫਿ	ਰ	ਹਿ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਨਾ	s	s	ਸ	s	ਤਿ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮੁੰਡ	ਮੁਡਾ	ਈ	ਕੇ	s	ਸੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ
ਨਾ	s	s	ਸ	s	ਤਿ	s
ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪੜਿ	ਆ	ਦੇਸ	ਫਿ	ਰ	ਹਿ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਨਾ	s	s	ਸ	s	ਤਿ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰੁਖੀ	ਬਿਰ	ਖੀ	ਪ	ਥ	ਰ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਪੁ	ਤ	ਛਾ	ਵ	ਹਿ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਦੁ	s	ਖ	ਸ	ਹ	ਹਿ	s

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਪੂਰਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨੀ)

ਮਃ ੧ ॥

ਸੇ ਗਿਰਹੀ ਜੇ ਨਿਗ੍ਰਹੁ ਕਰੈ ॥

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਭੀਖਿਆ ਕਰੈ ॥

ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਾ ਕਰੇ ਸਰੀਰੁ ॥

ਸੇ ਗਿਰਹੀ ਗੰਗਾ ਕਾ ਨੀਰੁ ॥

(ਅੰਗ ੯੫੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗਿਰਹੀ = ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ। ਨਿਗ੍ਰਹੁ = ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਲੋਂ ਰੋਕਣਾ। ਭੀਖਿਆ ਕਰੈ = (ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ) ਖੋਰ ਮੰਗੇ। ਨੀਰੁ = ਜਲ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਮੱਤਤਾਲ ੯ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੫੨)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7 3	8	9
ਸਥਾਈ								
ਸ	ਸ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਪ	ਪ
ਸੋ	s	ਗਿ	s	ਰ	s	ਹੀ	s	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਜੋ	s	ਨਿ	ਗੁ	s	ਹੁ	ਕ	s	ਰੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ
ਜ	ਪੁ	ਤ	ਪੁ	ਸੰ	ਜ	ਮੁ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਪ
ਭੀ	s	ਖਿ	s	ਆ	s	ਕ	ਰੈ	s
ਅੰਤਰਾ								
ਪ	ਪ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪੁੰ	s	ਨ	s	ਦਾ	ਨ	ਕਾ	s	s
ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕ	s	s	s	ਰੇ	s	ਸ	ਰੀ	ਰੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਪ
ਸੋ	s	s	s	s	s	ਗਿ	ਰ	ਹੀ
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਗੰ	s	ਗਾ	s	ਕਾ	s	ਨੀ	s	ਰੁ

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਪੁਰਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨੀ)

ਮਃ ੧ ॥

ਸੇ ਅਉਧੂਤੀ ਜੇ ਧੂਪੈ ਆਪੁ ॥

ਭਿਖਿਆ ਭੋਜਨੁ ਕਰੈ ਸੰਤਾਪੁ ॥

ਅਉਹਠ ਪਟਣ ਮਹਿ ਭੀਖਿਆ ਕਰੈ ॥

ਸੇ ਅਉਧੂਤੀ ਸਿਵ ਪੁਰਿ ਚੜੈ ॥

(ਅੰਗ ੯੫੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਉਧੂਤੀ = ਅਵਧੂਤ, ਜਿਸ ਨੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਬੰਧਨ ਤੋੜ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਧੂਪੈ = ਧੁਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਾੜ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਪੁ = ਆਪਾ-ਭਾਵ। ਭਿਖਿਆ ਭੋਜਨੁ = ਮੰਗ ਮੰਗ ਕੇ ਲਿਆਂਦਾ ਹੋਇਆ ਭੋਜਨ। ਸੰਤਾਪੁ = ਖਿੱਝ। ਅਉਹਠ = ਅਵਘੱਟ, ਹਿਰਦਾ। ਪਟਣ = ਸ਼ਹਿਰ ਸੇ ਅਉਧੂਤੀ ਸਿਵ ਪੁਰਿ ਚੜੈ ॥ ਸਿਵ = ਕਲਿਆਣ-ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ। ਪੁਰਿ = ਪੁਰੀ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਮੱਤਤਾਲ ੯ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੫੨)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7 3	8	9
ਸਥਾਈ								
ਸ	ਸ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਪ	ਪ
ਸੋ	s	ਅ	ਉ	ਧੁ	ਤੀ	s	s	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਜੋ	s	ਧੁ	s	ਪੈ	s	ਆ	s	ਪੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ
ਭਿ	s	ਖਿ	s	ਆ	s	ਭੋ	ਜ	ਨੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਪ
ਕ	s	s	s	ਰੈ	s	ਸੰ	ਤਾ	ਪੁ
ਅੰਤਰਾ								
ਪ	ਪ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅ	ਉ	ਹ	ਠ	ਪਟ	ਣ	ਮ	s	ਹਿ
ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਭੀ	s	ਖਿ	s	ਆ	s	ਕ	s	ਰੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਪ
ਸੋ	s	ਅ	ਉ	ਧੁ	s	ਤੀ	s	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸਿ	ਵ	ਪੁ	s	s	ਰਿ	ਚ	s	ੜੈ

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਪੂਰਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨੀ)

ਮਃ ੧ ॥

ਸੇ ਉਦਾਸੀ ਜਿ ਪਾਲੇ ਉਦਾਸੁ ॥

ਅਰਧ ਉਰਧ ਕਰੇ ਨਿਰੰਜਨ ਵਾਸੁ ॥

ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਕੀ ਪਾਏ ਗੰਢਿ ॥

ਤਿਸੁ ਉਦਾਸੀ ਕਾ ਪੜੈ ਨ ਕੰਧੁ ॥

(ਅੰਗ ੯੫੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਉਦਾਸੀ = ਵਿਰਕਤ, ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਉਪਰਾਮ। ਉਦਾਸੁ = ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਉਪਰਾਮਤਾ। ਪਾਲੇ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।
ਅਰਧ = ਅੱਧ ਵਿਚਕਾਰ; ਨੇੜੇ। ਉਰਧ = (ਥਾਂ ਯਕ) ਉਤਾਂਹ। ਅਰਧ ਉਰਧ = ਨੇੜੇ ਤੇ ਉਤਾਂਹ, (ਭਾਵ) ਹਰ ਥਾਂ।
ਨਿਰੰਜਨ = ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਰਹਿਤ। ਚੰਦ = ਸੀਤਲਤਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ। ਸੂਰਜ = ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੇਜ। ਪੜੈ ਨ = ਨਹੀਂ ਢਹਿੰਦਾ।
ਕੰਧੁ = ਸਰੀਰ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੫੨)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੋ	s	s	ਉ	ਦਾ	ਸੀ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਜਿ	ਪਾ	ਲੇ	ਉ	ਦਾ	ਸੁ	s
ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅ	ਰ	ਧ	ਉ	ਰ	ਧ	s
ਗ	ਗ	ਗਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕਰੇ	ਨਿਰੰ	ਜਨ	ਵਾ	s	ਸੁ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਚੰਦ	ਸੂਰ	ਜ	ਕੀ	s	s	s
ਪਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪਾ	s	ਏ	ਗੰ	s	ਢਿ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤਿਸੁ	ਉਦਾ	ਸੀ	ਕਾ	s	s	s
ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਪ	ਝੈ	ਨ	ਕੰ	s	ਧੁ	s

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਪੂਰਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨੀ)

ਮਃ ੧ ॥

ਸੇ ਪਾਖੰਡੀ ਜਿ ਕਾਇਆ ਪਖਾਲੇ ॥

ਕਾਇਆ ਕੀ ਅਗਨਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਜਾਲੇ ॥

ਸੁਪਨੈ ਬਿੰਦੁ ਨ ਦੇਈ ਝਰਣਾ ॥

ਤਿਸੁ ਪਾਖੰਡੀ ਜਰਾ ਨ ਮਰਣਾ ॥

(ਅੰਗ ੯੫੨-੯੫੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪਾਖੰਡੀ = ਨਾਸਤਕ ਵਾਮ-ਮਾਰਗੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਫ਼ਿਰਕਾ। ਪਖਾਲੇ = ਧੋਵੇ, ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਰੱਖੇ। ਅਗਨਿ ਬ੍ਰਹਮੁ = ਬ੍ਰਹਮ-ਅਗਨਿ, ਰੱਬੀ ਜੋਤਿ। ਪਰਜਾਲੇ = (ਸੰ ਧਰਾਧ) ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਮਕਾਏ, ਰੌਸ਼ਨ ਕਰੇ। ਬਿੰਦੁ = ਵੀਰਜ। ਜਰਾ = ਬੁਢੇਪਾ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੫੨-੯੫੩)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੋ	s	s	ਪਾ	ਖੰ	ਡੀ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਜਿ	ਕਾਇ	ਆ	ਪ	ਖਾ	ਲੇ	s
ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਾਇ	ਆ	ਕੀ	ਅ	ਗ	ਨਿ	s
ਗ	ਗ	ਗਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਬ੍ਰ	ਹ	ਮੁ	ਪ	ਰ	ਜਾ	ਲੇ
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਸੁ	s	s	ਪ	s	ਨੈ	s
ਪਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਬਿੰਦੁ	ਨ	ਦੇਈ	ਝ	ਰ	ਣਾ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤਿ	s	ਸੁ	ਪਾ	ਖੰ	ਡੀ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਜ	ਰਾ	ਨ	ਮ	ਰ	ਣਾ	s

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਪੂਰਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨੀ)

ਮਃ ੧ ॥

ਸੇ ਬੈਰਾਗੀ ਜਿ ਉਲਟੇ ਬ੍ਰਹਮੁ ॥

ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਰੇਪੈ ਥੰਮੁ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਅੰਤਰਿ ਰਹੈ ਧਿਆਨਿ ॥

ਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਸਤ ਸਮਾਨਿ ॥

(ਅੰਗ ੯੫੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਬੈਰਾਗ = ਦੁਨੀਆ ਵਲੋਂ ਉਪਰਾਮਤਾ। ਬੈਰਾਗੀ = ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਜਿਸ ਨੇ ਦੁਨੀਆ ਦੀਆਂ ਖਾਹਸ਼ਾਂ ਵਲੋਂ ਮਨ ਨੂੰ ਪਰਤਾਇਆ ਹੈ। ਉਲਟੇ = ਪਰਤਾਏ, ਫੇਰੇ। ਗਗਨ = ਆਕਾਸ਼, ਦਸਮ ਦੁਆਰ। ਮੰਡਲ = ਚੱਕਰ। ਗਗਨ ਮੰਡਲ = ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਦਾ ਚੱਕਰ, ਉਹ ਅਵਸਥਾ ਜਿਥੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸੁਰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਜੁੜਦੀ ਹੈ। ਰੇਪੈ = ਖੜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਹਿ = ਦਿਨ। ਨਿਸਿ = ਰਾਤ। ਧਿਆਨਿ = ਧਿਆਨ ਵਿਚ। ਸਤ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ। ਸਮਾਨਿ = ਵਰਗਾ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੫੩)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੋ	s	s	ਬੈ	ਰਾ	ਗੀ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਜਿ	ਉਲ	ਟੇ	ਬ੍ਰ	ਹ	ਮੁ	s
ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗਗਨ	ਮੰਡ	ਲ	ਮ	s	ਹਿ	s
ਗ	ਗ	ਗਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਰੇ	s	ਪੈ	ਥੰ	s	ਮੁ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਅਹਿ	ਨਿ	ਸਿ	ਅੰ	ਤ	ਰਿ	s
ਪਧੁ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਰ	s	ਹੈ	ਧਿ	ਆ	ਨਿ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤੇ	s	s	ਬੈ	ਰਾ	ਗੀ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਤ	ਸ	ਮਾ	ਨਿ	s

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਪੂਰਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨੀ)

ਮਃ ੧ ॥

ਕਿਉ ਮਰੈ ਮੰਦਾ ਕਿਉ ਜੀਵੈ ਜੁਗਤਿ ॥

ਕੰਨ ਪੜਾਇ ਕਿਆ ਖਾਜੈ ਭੁਗਤਿ ॥

ਆਸਤਿ ਨਾਸਤਿ ਏਕੇ ਨਾਉ ॥

ਕਉਣੁ ਸੁ ਅਖਰੁ ਜਿਤੁ ਰਹੈ ਹਿਆਉ ॥

(ਅੰਗ ੯੫੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਰੈ = ਦੂਰ ਹੋਵੇ। ਮੰਦਾ = ਬੁਰਾਈ। ਕਿਉ = ਕਿਵੇਂ? ਜੀਵੈ = ਸਹੀ ਜੀਵਨ ਜੀਵੇ। ਜੁਗਤਿ = ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ। ਕਿਆ ਖਾਜੈ = ਖਾਣ ਦਾ ਕੀਹ ਲਾਭ? ਭੁਗਤਿ = ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ ਚੁਰਮਾ। ਆਸਤਿ = ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਨਾਸਤਿ = ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਿਆਉ = ਹਿਰਦਾ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੫੩)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਨੀ	ਸ	ਸ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਪ
ਕਿ	ਉ	ਮ	s	ਰੈ	ਮੰ	s	ਦਾ	s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਿ	ਉ	ਜੀ	s	ਵੈ	ਜੁ	ਗ	ਤਿ	s	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕੰ	s	ਨ	s	s	ਪ	ੜਾ	ਇ	s	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕਿ	ਆ	ਖਾ	s	ਜੈ	ਭੁ	ਗ	ਤਿ	s	s
ਅੰਤਰਾ									
ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ
ਆ	s	ਸ	s	ਤਿ	ਨਾ	ਸ	ਤਿ	s	s
ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਏ	s	ਕੋ	s	s	ਨਾ	s	ਉ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਕਉ	ਣੁ	ਸੁ	s	s	ਅ	ਖ	ਰੁ	s	s
ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਜਿ	ਤੁ	ਰ	ਹੈ	s	ਹਿ	ਆ	ਉ	s	s

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਪੂਰਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨੀ)

ਮਃ ੧ ॥

ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਰੇ ਮਨਾ ਸੁਣੀਐ ਸਿਖ ਸਹੀ ॥

ਲੇਖਾ ਰਬੁ ਮੰਗੋਸੀਆ ਬੈਠਾ ਕਢਿ ਵਹੀ ॥

ਤਲਬਾ ਪਉਸਨਿ ਆਕੀਆ ਬਾਕੀ ਜਿਨਾ ਰਹੀ ॥

ਅਜਰਾਈਲੁ ਫਰੇਸਤਾ ਹੋਸੀ ਆਇ ਤਈ ॥

(ਅੰਗ ੯੫੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਹੀ = ਸੱਚੀ। ਸਿਖ = ਸਿੱਖਿਆ। ਵਹੀ = ਅਮਲਾਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ। ਤਲਬਾ = ਸੱਦੇ। ਆਕੀ = ਬਾਗ਼ੀ। ਬਾਕੀ = ਲੇਖੇ ਵਿਚੋਂ ਬਕਾਇਆ। ਅਜਰਾਈਲੁ ਫਰੇਸਤਾ = ਮੌਤ ਦਾ ਫਰਿਸ਼ਤਾ। ਤਈ = ਤਿਆਰ, ਤਈਨਾਤ, ਮੁਕੱਰਰ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੫੩)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ
ਨਾ	ਨ	ਕੁ	ਆ	s	ਖੈ ਰੇ	s	s
-	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
s	ਮ	s	s	ਨਾ	s	s	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
s	ਸੁ	ਣੀ	ਐ	ਸਿ	s	ਖ	s
-	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਸ	s	s	ਹੀ	s	s	s
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਲੇ	s	ਖਾ	ਰ	s	ਬੁ	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
s	ਮੰ	ਗੇ	s	ਸੀ	s	ਆ	s
-	ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
s	ਬੈ	s	ਰਾ	ਕ	s	ਢਿ	s
-	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
s	ਵ	s	s	ਹੀ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ							
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ
s	ਤ	ਲ	ਬਾ	ਪ	ਉ	ਸ	ਨਿ
-	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਆ	s	s	ਕੀ	s	ਆ	s
-	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ
s	ਬਾ	s	ਕੀ	ਜਿ	s	ਨਾ	s
-	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਰ	s	s	ਹੀ	s	s	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ
s	ਅ	ਜ	ਰਾ	ਈ	s	ਲੁ	s
-	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਫ	s	ਰੇ	ਸ	s	ਤਾ	s
-	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
s	ਹੈ	s	ਸੀ	ਆ	s	ਇ	s
-	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਤ	s	s	ਈ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਪੂਰਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨੀ)

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸਹੰਸਰ ਦਾਨ ਦੇ ਇੰਦ੍ਰੁ ਰੇਆਇਆ ॥ ਪਰਸ ਰਾਮੁ ਰੇਵੈ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥

ਅਜੈ ਸੁ ਰੇਵੈ ਭੀਖਿਆ ਖਾਇ ॥ ਐਸੀ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥

ਰੇਵੈ ਰਾਮੁ ਨਿਕਾਲਾ ਭਇਆ ॥ ਸੀਤਾ ਲਖਮਣੁ ਵਿਛੁੜਿ ਗਇਆ ॥

ਰੇਵੈ ਦਹਸਿਰੁ ਲੰਕ ਗਵਾਇ ॥ ਜਿਨਿ ਸੀਤਾ ਆਦੀ ਡਉਰੂ ਵਾਇ ॥

ਰੇਵਹਿ ਪਾਂਡਵ ਭਏ ਮਜੂਰ ॥ ਜਿਨ ਕੈ ਸੁਆਮੀ ਰਹਤ ਹਦੂਰਿ ॥

ਰੇਵੈ ਜਨਮੇਜਾ ਖੁਇ ਗਇਆ ॥ ਏਕੀ ਕਾਰਣਿ ਪਾਪੀ ਭਇਆ ॥

ਰੇਵਹਿ ਸੇਖ ਮਸਾਇਕ ਪੀਰ ॥ ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਮਤੁ ਲਾਗੈ ਭੀੜ ॥

ਰੇਵਹਿ ਰਾਜੇ ਕੰਨ ਪੜਾਇ ॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਮਾਗਹਿ ਭੀਖਿਆ ਜਾਇ ॥

ਰੇਵਹਿ ਕਿਰਪਨ ਸੰਚਹਿ ਧਨੁ ਜਾਇ ॥ ਪੰਡਿਤ ਰੇਵਹਿ ਗਿਆਨੁ ਗਵਾਇ ॥

ਬਾਲੀ ਰੇਵੈ ਨਾਹਿ ਭਤਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਦੁਖੀਆ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਮੰਨੇ ਨਾਉ ਸੇਈ ਜਿਣਿ ਜਾਇ ॥ ਅਉਰੀ ਕਰਮ ਨ ਲੇਖੈ ਲਾਇ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੯੫੩-੯੫੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਹੰਸਰ = ਹਜ਼ਾਰ। ਦਾਨ = ਡੰਨ। ਪਰਸ ਰਾਮੁ = ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੀ, ਇਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜਮਦਗਨੀ ਨੂੰ ਸਹੱਬਾਹੂ ਨੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਬਦਲੇ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿਚ ਪਰਸਰਾਮ ਨੇ ਖੱਤ੍ਰੀ-ਕੁਲ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਤੇ ਆਪਣਾ ਕੁਹਾੜਾ ਚੁੱਕਿਆ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਇਸ ਦਾ ਬਲ ਖਿੱਚ ਲਿਆ। ਅਜੈ = ਰਾਜਾ ਅਜੈ ਨੇ ਇਕ ਸਾਧੂ ਨੂੰ ਭੀਖਿਆ ਵਿਚ ਲਿੱਦ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਪਿੱਛੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪ ਖਾਣੀ ਪਈ। ਨਿਕਾਲਾ = ਦੇਸ-ਨਿਕਾਲਾ। ਦਹਸਿਰੁ = ਦਸ ਸਿਰਾਂਵਾਲਾ, ਰਾਵਣ। ਡਉਰੂ ਵਾਇ = ਡਉਰੂ ਵਜਾ ਕੇ, ਸਾਧੂ ਦਾ ਭੇਸ ਕਰ ਕੇ। ਸੁਆਮੀ = ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ। ਖੁਇ ਗਇਆ = ਖੁੰਝ ਗਿਆ। ਏਕੀ = ਇਕ (ਗ਼ਲਤੀ)। ਮਸਾਇਕ = ਮਸਾਇਖ਼, ਲਫਜ਼ ਸੇਖ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ। ਭੀੜ = ਮੁਸੀਬਤ। ਰਾਜੇ = ਭਰਥਰੀ ਗੋਪੀਚੰਦ ਆਦਿਕ ਰਾਜੇ। ਕਿਰਪਨ = ਕੰਜੂਸ। ਸੰਚਹਿ = ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਲੀ = ਲੜਕੀ। ਜਿਣਿ = ਜਿੱਤ ਕੇ। ਅਉਰੀ = ਹੋਰ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਕਹਿਰਵਾ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੫੩-੯੫੪)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਸ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮਗ	ਮ	ਮ	ਮਗ
ਨਾ	ਨ	ਕ	s	ਦੁ	ਖੀ	ਆ	s
ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਭੁ	s	ਸੰ	ਸਾ	ਰੁ	s
ਪਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ
ਬਾ	s	ਲੀ	s	ਰੋ	s	ਵੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾ	s	ਹਿ	s	ਭ	ਤਾ	s	ਰੁ
ਅੰਤਰਾ							
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਸ	ਹੰ	ਸ	ਰ	ਦਾ	ਨ	ਦੇ	s
ਪਧੁ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਇੰ	s	ਦੁ	s	ਰੋ	ਆ	ਇ	ਆ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ
ਪ	ਰ	ਸ	s	ਰਾ	s	ਮੁ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰੋ	ਵੈ	ਘ	ਰਿ	ਆ	ਇ	ਆ	s

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਪੂਰਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨੀ)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਸਾਵਣੁ ਰਾਤਿ ਅਹਾੜੁ ਦਿਹੁ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੇਸੁ ਦੁਇ ਖੇਤ ॥

ਲਬੁ ਵੜੁ ਦਰੋਗੁ ਬੀਉ ਹਾਲੀ ਰਾਹਕੁ ਹੇਤ ॥

(ਅੰਗ ੯੫੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦਰੋਗੁ = ਝੂਠ। ਬੀਉ = ਬੀਜ। ਹਾਲੀ ਰਾਹਕੁ = ਹਲ ਵਾਹੁਣ ਵਾਲਾ, ਬੀਜਣ ਵਾਲਾ। ਹੇਤ = ਮੋਹ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੫੫)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਸ	ਸ	ਸ	ਸਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ
-	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	s	ਸਾ	ਵ	ਣੁ	ਰਾ	s	ਤਿ	s
s	ਅ	ਹਾ	ੜ	ਦਿ	s	ਹੁ	s								
								ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਕਾ	ਮੁ	ਕੋ	ਧੁ	ਦੁ	s	ਇ	s
ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਗਮ	ਪਮ	ਗਮ	ਰੇਸ								
ਖੇ	s	s	s	ਤ	s	s	s								
ਅੰਤਰਾ								ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਲ	s	ਬੁ	s	ਵ	s	ੜ	s
ਮਪ	ਧੁਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਦ	ਰੇ	ਗੁ	s	ਬੀ	s	ਉ	s								
								ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
								ਹਾ	s	ਲੀ	s	ਰਾ	s	ਹ	s
ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਗਮ	ਪਮ	ਗਮ	ਰੇਸ								
ਕੁ ਹੇ	s	s	s	ਤ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਪੂਰਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨੀ)

ਮਃ ੧ ॥

ਭਉ ਭਇ ਪਵਿਤੁ ਪਾਣੀ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਬਲੇਦ ॥

ਹਲੁ ਹਲੇਮੀ ਹਾਲੀ ਚਿਤੁ ਚੇਤਾ ਵਤ੍ਰ ਵਖਤ ਸੰਜੇਗੁ ॥

(ਅੰਗ ੯੫੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਭਉ = ਪੈਲੀ। ਪਵਿਤੁ = ਸੁੱਧ ਆਚਰਨ। ਬਲੇਦ = ਬਲਦ। ਸੰਜੇਗੁ = ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਮੇਲ। ਹਲੇਮੀ = ਨਿਮ੍ਰਤਾ। ਚੇਤਾ = ਸਿਮਰਨ। ਵਖਤ = ਬੀਜਣ ਦਾ ਸਮਾ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੯੫੫)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਸ	ਸ	ਸ	ਸਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ
-	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	s	ਭ	s	ਉ	ਭੁ	s	ਇ	s
s	ਪ	ਵਿ	ਤੁ	ਪਾ	s	ਣੀ	s								
								ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਸ	s	ਤੁ	s	ਸੰ	ਤੋ	ਖੁ	s
ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਗਮ	ਪਮ	ਗਮ	ਰੇਸ								
ਬ	s	s	s	ਲੇ	s	ਦ	s								
ਅੰਤਰਾ								ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਹ	s	ਲੁ	s	ਹ	ਲੇ	s	ਮੀ
ਮਪ	ਧੁਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਹਾ	s	ਲੀ	s	ਚਿ	s	ਤੁ	s								
								ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
								ਚੇ	s	ਤਾ	s	ਵ	s	ਤ੍ਰ	s
ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਗਮ	ਪਮ	ਗਮ	ਰੇਸ								
ਵ	ਖ	ਤ	s	ਸੰ	ਜੋ	s	ਗੁ								

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਪੂਰਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨੀ)

ਮਃ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਜੀਉ ਮਛਲੀ ਝੀਵਰੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਾਲੁ ॥

ਮਨੁਆ ਅੰਧੁ ਨ ਚੇਤਈ ਪੜੈ ਅਚਿੰਤਾ ਜਾਲੁ ॥

(ਅੰਗ ੯੫੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਛਲੀ = ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਮੱਛੀ। ਝੀਵਰੁ = ਮਾਛੀ। ਕਾਲੁ = ਮੌਤ, ਆਤਮਕ ਮੌਤ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ। ਮਨੁਆ = ਮੂਰਖ ਮਨ। ਅਚਿੰਤਾ = ਅਚਨਚੇਤ, ਬੇ-ਖ਼ਬਰੀ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੫੫)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਮਪ ਧੁਨੀ ਸੰਨੀ ਧੁਪ ਨਾ ਨ s ਕ				ਪ ਪ ਪ ਪ ਇ s ਹੁ s			
ਗ ਜੀ	ਗ s	ਮ ਉ	ਮ s	ਪ ਮ	ਪ ਛ	ਪ ਲੀ	ਪ s	ਗ ਝੀ	ਗ ਵ	ਮ s	ਮ ਰੁ	ਰੇ ਕ੍ਰਿ	ਰੇ ਸ	ਸ ਨਾ	ਸ s
ਨੀਸ ਕਾ	ਗਮ s	ਪਧੁ s	ਪਮ s	ਪਧੁ ਲੁ	ਨੀਧੁ s	ਪਮੇ s	ਪ s	ਮ ਮ	ਮ ਨੂ	ਮ ਆ	ਮ s	ਧੁ ਅੰ	ਧੁ ਧੁ	ਨੀ ਨ	ਨੀ s
ਅੰਤਰਾ															
ਸਾਂ ਚੇ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਤ	ਨੀ ਈ	ਰੇਂ s	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਨੀ ਪ	ਸਾਂ s	ਨੀ ਕੈ	ਸਾਂ s	ਧੁ ਅ	ਧੁ ਚਿੰ	ਪ ਤਾ	ਪ s
ਮੇਪ ਜਾ	ਧੁਨੀ s	ਧੁਪ s	ਮੇਪ s	ਗਮ ਲੁ	ਪਮ s	ਗਮ s	ਰੇਸ s								

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਪੂਰਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨੀ)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਵੇਲਿ ਪਿੰਵਾਇਆ ਕਤਿ ਵੁਣਾਇਆ ॥

ਕਟਿ ਕੁਟਿ ਕਰਿ ਖੁੰਬਿ ਚੜਾਇਆ ॥

ਲੇਹਾ ਵਢੇ ਦਰਜੀ ਪਾੜੇ ਸੂਈ ਧਾਗਾ ਸੀਵੈ ॥

ਇਉ ਪਤਿ ਪਾਟੀ ਸਿਫਤੀ ਸੀਪੈ ਨਾਨਕ ਜੀਵਤ ਜੀਵੈ ॥

(ਅੰਗ ੯੫੫-੯੫੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਲੇਹਾ = ਕੈਚੀ। ਇਉ = ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ। ਪਤਿ ਪਾਟੀ = ਗੁਆਚੀ ਹੋਈ ਇੱਜ਼ਤ। ਸਿਫਤੀ = ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਕਰਨ ਨਾਲ। ਜੀਵਤ ਜੀਵੈ = ਅਸਲ ਜੀਵਨ ਗੁਜ਼ਾਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੫੫-੯੫੬)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਵੇ	s	ਲਿ	ਪਿੰਵਾ	ਇ	ਆ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਮੇ	ਪ	ਪ
ਕ	s	ਤਿ	ਵੁਣਾ	ਇ	ਆ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕੁਟਿ	ਕ	ਟਿ	ਕ	s	ਰਿ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਖੁੰ	s	ਬਿ	ਚੜਾ	ਇ	ਆ
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲੋ	s	ਹਾ	ਵ	s	ਢੇ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਦ	ਰ	ਜੀ	ਪਾ	s	ੜੇ
ਮ	ਮ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਸੂ	s	ਈ	ਧਾ	s	ਗਾ
ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੀ	s	s	ਵੈ	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਇਉ	ਪ	ਤਿ	ਪਾ	s	ਟੀ
ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਮੇ	ਪ	ਪ
ਸਿ	ਫ	ਤੀ	ਸੀ	ਪੈ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਜੀ	ਵ	ਤ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਜੀ	s	s	ਵੈ	s	s

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਪੂਰਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨੀ)

ਮਃ ੧ ॥

ਸਚ ਕੀ ਕਾਤੀ ਸਚੁ ਸਭੁ ਸਾਰੁ ॥

ਘਾੜਤ ਤਿਸ ਕੀ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ॥

ਸਬਦੇ ਸਾਣ ਰਖਾਈ ਲਾਇ ॥

ਗੁਣ ਕੀ ਥੇਕੈ ਵਿਚਿ ਸਮਾਇ ॥

ਤਿਸ ਦਾ ਕੁਠਾ ਹੋਵੈ ਸੇਖੁ ॥

ਲੋਹੁ ਲਬੁ ਨਿਕਥਾ ਵੇਖੁ ॥

(ਅੰਗ ੯੫੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਾਤੀ = ਕੈਚੀ, ਚਾਕੂ, ਛੁਰੀ। ਸਾਰੁ = ਲੋਹਾ। ਥੇਕ = ਮਿਆਨ। ਕੁਠਾ = ਕੋਹਿਆ ਹੋਇਆ। ਨਿਕਥਾ = ਨਿਕਲਿਆ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੫੬)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	ਚ	ਕੀ	ਕਾ	s	ਤੀ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਮੇ	ਪ	ਪ
ਸਚੁ	ਸਭੁ	s	ਸਾ	s	ਰੁ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਘਾ	ੜ	ਤ	ਤਿ	ਸ	ਕੀ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਅ	ਪ	ਰ	ਅ	ਪਾ	ਰ
ਅੰਤਰਾ					
ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਸ	ਬ	ਦੇ	ਸਾ	s	ਣ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰ	ਖਾ	ਈ	ਲਾ	s	ਇ
ਮ	ਮ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਗੁ	ਣ	ਕੀ	ਬੇ	s	ਕੈ
ਨੀ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਵਿ	s	ਚਿ	ਸ	ਮਾ	ਇ
ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਤਿਸ	ਦਾ	ਕੁਠਾ	ਹੇ	s	ਵੈ
ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਮੇ	ਪ	ਪ
ਸੇ	s	s	ਖੁ	s	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਲੋ	s	ਹੂ	ਲ	s	ਬੁ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਨਿ	ਕ	ਥਾ	ਵੇ	s	ਖੁ

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਪੂਰਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨੀ)

ਮਃ ੧ ॥

ਕਮਰਿ ਕਟਾਰਾ ਬੰਕੁੜਾ ਬੰਕੇ ਕਾ ਅਸਵਾਰੁ ॥

ਗਰਬੁ ਨ ਕੀਜੈ ਨਾਨਕਾ ਮਤੁ ਸਿਰਿ ਆਵੈ ਭਾਰੁ ॥੩॥

(ਅੰਗ ੯੫੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਮਰਿ = ਲੱਕ ਤੇ, ਲੱਕ ਦੁਆਲੇ। ਬੰਕੁੜਾ = ਬਾਂਕਾ ਜਿਹਾ, ਸੋਹਣਾ ਜਿਹਾ। ਕਟਾਰਾ = ਖੰਜਰ। ਬੰਕੇ ਕਾ = ਸੋਹਣੇ ਘੋੜੇ ਦਾ। ਗਰਬੁ = ਅਹੰਕਾਰ। ਮਤੁ = ਮਤਾਂ। ਸਿਰਿ = ਸਿਰ ਉੱਤੇ। ਆਵੈ ਭਾਰੁ = (ਸਾਰਾ) ਬੋਝ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਆ ਜਾਏ, ਭਾਵ, ਸਿਰ-ਭਾਰ ਡਿੱਗ ਪਏ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਤੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੫੬)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਮ	ਰਿ	ਕ	ਟਾ	ਰਾ	ਬੰ	s	ਕੁ	s	ੜਾ
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਬੰ	ਕੇ	ਕਾ	s	s	ਅ	ਸ	ਵਾ	s	ਰੁ
ਅੰਤਰਾ									
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗਰ	ਬੁ	ਨ	ਕੀ	ਜੈ	ਨਾ	s	ਨ	ਕਾ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮ	ਤੁ	ਸਿਰਿ	ਆ	ਵੈ	ਭਾ	s	ਰੁ	s	s

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਪੂਰਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨੀ)

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸਰਵਰ ਹੰਸ ਧੁਰੇ ਹੀ ਮੇਲਾ ਖਸਮੈ ਏਵੈ ਭਾਣਾ ॥

ਸਰਵਰ ਅੰਦਰਿ ਹੀਰਾ ਮੇਤੀ ਸੇ ਹੰਸਾ ਕਾ ਖਾਣਾ ॥

ਬਗੁਲਾ ਕਾਗੁ ਨ ਰਹਈ ਸਰਵਰਿ ਜੇ ਹੋਵੈ ਅਤਿ ਸਿਆਣਾ ॥

ਓਨਾ ਰਿਜਕੁ ਨ ਪਇਓ ਓਥੈ ਓਨ੍ਹਾ ਹੋਰੇ ਖਾਣਾ ॥

(ਅੰਗ ੯੫੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਧੁਰੇ ਹੀ = ਧੁਰ ਤੋਂ ਹੀ, ਮੁੱਢ ਤੋਂ ਹੀ। ਮੇਲਾ = ਜੋੜ। ਖਸਮੈ = ਖਸਮ ਨੂੰ। ਖਾਣਾ = ਖੁਰਾਕ। ਕਾਗੁ = ਕਾਂ। ਸਰਵਰਿ = ਸਰਵਰ ਵਿਚ। ਜੇ = ਭਾਵੇਂ। ਓਨ੍ਹਾ = ਉਹਨਾਂ ਕਾਂ ਤੇ ਬਗਲਿਆਂ ਦਾ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੫੬)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਰ	ਵ	ਰ	ਹੰ	s	ਸ	ਧੁਰੇ	s	ਹੀ	ਮੇ	s	ਲਾ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਖ	ਸ	ਮੈ	ਏ	s	ਵੈ	ਭਾ	s	s	ਣਾ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਗ	ਗ	ਗ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮੇ	ਪ	ਪ
ਸਰ	ਵ	ਰ	ਅੰ	ਦ	ਰਿ	ਹੀ	s	ਰਾ	ਮੋ	s	ਤੀ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਗਮ	ਰੇਸ
ਸੋ	s	ਹੰ	ਸਾ	ਕਾ	s	ਖਾ	s	s	s	ਣਾ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਗ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਬ	ਗੁ	ਲਾ	ਕਾ	ਗੁ	ਨ	ਰਹ	ਈ	ਸ	ਰ	ਵ	ਰਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜੇ	s	s	ਹੋ	ਵੈ	s	ਅ	s	ਤਿ	ਸਿ	ਆ	ਣਾ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਗ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਓ	s	ਨਾ	ਰਿਜ	ਕੁ	ਨ	ਪ	ਇ	ਓ	ਓ	s	ਥੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਗਮ	ਰੇਸ
ਓ	s	ਨਾ	ਹੋ	s	ਰੋ	ਖਾ	s	s	s	ਣਾ	s

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਪੂਰਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨੀ)

ਮਃ ੧ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਉਜਲਾ ਜੇ ਕੇ ਚਿਤਿ ਕਰੇਇ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਸੇਵੀਐ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜੇ ਦੇਇ ॥

(ਅੰਗ ੯੫੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਉਜਲਾ = ਪਵਿਤ੍ਰ। ਚਿਤਿ ਕਰੇਇ = ਚਿੱਤ ਵਿਚ ਵਸਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਇ = ਦੋਂਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੫੬)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								s	ਸਾ	ਹਿ	ਬੁ	ਮੇ	s	ਰਾ	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ								
s	ਉ	ਜ	s	ਲਾ	s	s	s								
-	ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
s	ਕ	ਰੇ	s	ਇ	s	s	s	s	ਜੇ	s	ਕੋ	ਚਿ	s	ਤਿ	s
ਅੰਤਰਾ								-	ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
								s	ਨਾ	ਨ	ਕ	ਸੋ	s	ਈ	s
ਪਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਸੇ	s	s	s	ਵੀ	s	ਐ	s								
-	ਨੀਸਾਂ	ਰੁੱ	ਸਾਂ					-	ਨੀਸਾਂ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
								s	ਸ	s	ਦਾ	ਸ	s	ਦਾ	ਜੋ
ਮਪ	ਧੁਨੀ	ਸਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਪ								
ਦੇ	s	s	s	ਇ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਰਾਮਕਲੀ ਦਖਣੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਤੁ ਸਤੁ ਸੰਜਮੁ ਸਾਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਰਸਿ ਲੀਣਾ ॥੧॥

ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਦਇਆਲੁ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਲੀਣਾ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਰਹੈ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਸਾਚੇ ਦੇਖਿ ਪਤੀਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੯੦੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਾਚੁ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ। ਸਬਦਿ = ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਸਾਚ ਰਸਿ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ-ਰਸ ਵਿਚ। ਲੀਣਾ = ਮਸਤ। ਦਇਆਲੁ = ਦਇਆ ਦਾ ਸੋਮਾ। ਰੰਗਿ = ਰੰਗ ਵਿਚ, ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ। ਅਹਿ = ਦਿਨ। ਨਿਸਿ = ਰਾਤ। ਦੇਖਿ = ਵੇਖ ਕੇ।

ਥਾਟ	:	ਮਾਯਾ ਮਾਲਵ ਗੋ
ਜਾਤੀ	:	ਸ਼ਾੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਰਿਸ਼ਭ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ, ਧੈਵਤ ਕੋਮਲ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਅਵਰੋਹ ਵਿਚ ਮਧਿਅਮ ਤੀਬਰ
ਸਮਾਂ	:	ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ,
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਗ ਪ, ਧੁ ਪ, ਧੁ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮ ਗ, ਰੇ, ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਰੇ, ਗ ਪ, ਧੁ ਪ, ਮ ਗ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ ਦੱਖਣੀ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੦੭)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਗ	ਗ	ਗ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਗ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਮੇ	s	ਰਾ	ਗੁ	s	ਰੁ	ਦਇ	ਆ	s	s	ਲੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਚੇ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸ	s	ਦਾ	ਰੰ	s	ਗਿ	ਲੀ	s	s	ਣਾ	s	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਅਹਿ	ਨਿਸਿ	ਰ	ਹੈ	ਏ	ਕ	ਲਿ	s	ਵ	ਲਾ	s	ਗੀ
ਸਾਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗਪ	ਧੁਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧੁਪ	ਮਗ	ਚੇਸ
ਸਾ	s	ਚੇ	ਦੇ	s	ਖਿ	ਪ	s	ਤੀ	s	ਣਾ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਗ	ਗ	ਗਪ	ਧੁਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜ	ਤੁ	ਸ	ਤੁ	ਸੰਜ	ਮੁ	ਸਾ	ਚੁ	ਦ੍ਰਿੜਾ	ਇ	ਆ	s
ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਗਪ	ਧੁਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧੁਪ	ਮਗ	ਚੇਸ
ਸਾ	ਚ	ਸਬ	ਦਿ	ਰ	ਸਿ	ਲੀ	s	s	s	ਣਾ	s

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ਦਖਣੀ ਓਅੰਕਾਰੁ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਓਅੰਕਾਰਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਤਪਤਿ ॥

ਓਅੰਕਾਰੁ ਕੀਆ ਜਿਨਿ ਚਿਤਿ ॥

ਓਅੰਕਾਰਿ ਸੈਲ ਜੁਗ ਭਏ ॥

ਓਅੰਕਾਰਿ ਬੇਦ ਨਿਰਮਏ ॥

ਓਅੰਕਾਰਿ ਸਬਦਿ ਉਧਰੇ ॥

ਓਅੰਕਾਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੇ ॥

ਓਨਮ ਅਖਰ ਸੁਣਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਓਨਮ ਅਖਰੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸਾਰੁ ॥੧॥

ਸੁਣਿ ਪਾਡੇ ਕਿਆ ਲਿਖਹੁ ਜੰਜਾਲਾ ॥

ਲਿਖੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੋਪਾਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੯੨੯-੯੩੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਓਅੰਕਾਰਿ = ਓਅੰਕਾਰ ਤੋਂ। ਓਅੰਕਾਰੁ = ਓਅੰ-ਕਾਰ, ਇਕ-ਰਸ ਓਅੰ, ਸਰਬ-ਵਿਆਪਕ ਓਅੰ, ਸਰਬ ਵਿਆਪਕ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਉਤਪਤਿ = ਉਤਪੱਤੀ, ਪੈਦਾਇਸ਼, ਜਨਮ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਤਪਤਿ = ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਉਤਪੱਤੀ। ਜਿਨਿ = ਜਿਸ ਨੇ, ਜਿਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ। ਚਿਤਿ = ਚਿੱਤ ਵਿਚ। ਓਅੰਕਾਰੁ...ਚਿਤਿ = ਜਿਨਿ ਓਅੰਕਾਰੁ ਚਿਤਿ ਕੀਆ, ਜਿਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਸਰਬ-ਵਿਆਪਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ (ਆਪਣੇ) ਚਿਤ ਵਿਚ (ਵਸਾਇਆ)। ਸੈਲ = (ਬੇਅੰਤ) ਪਹਾੜ, (ਭਾਵ,) ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਜੁਗ = ਸਮੇ ਦੀਆਂ ਵੰਡਾਂ। ਬੇਦ = ਵੇਦ ਆਦਿਕ ਧਰਮ = ਪੁਸਤਕ। ਨਿਰਮਏ = ਬਣੇ, ਪਰਗਟ ਹੋਏ? ਓਅੰਕਾਰਿ = ਓਅੰਕਾਰ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਸਰਬ-ਵਿਆਪਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਸਬਦਿ = ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਜੁੜ ਕੇ। ਉਧਰੇ = (ਜੀਵ ਭੁੱਖਣ ਤੋਂ) ਬਚ ਗਏ। ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਮਨੁੱਖ, ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਗੁਰੂ ਵਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਓਨਮ ਅਖਰ ਬੀਚਾਰੁ = ਓਨਮ ਅੱਖਰ ਦਾ ਵਿਚਾਰ। ਓਨਮ = ਓਅੰ ਨਮਹ, ਓਅੰ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ। ਨਓਮ ਅਖਰ = ਉਹ ਹਸਤੀ ਜਿਸ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਲਫਜ਼ 'ਓਨਮ' ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਓਨਮ ਅਖਰ ਬੀਚਾਰੁ = ਉਸ ਹਸਤੀ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਜਿਸ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਲਫਜ਼ 'ਓਨਮ' ਵਰਤ ਰਹੇ ਹੋ। ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸਾਰੁ = ਤਿੰਨ ਭਵਣਾਂ ਦਾ ਤੱਤ, ਤਿੰਨ ਭਵਣਾਂ ਦਾ ਮੂਲ, ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਕਰਤਾ। ਕਿਆ ਲਿਖਹੁ = ਲਿਖਣ ਦਾ ਤੈਨੂੰ ਕੀਹ ਲਾਭ? ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਦਾ ਹੈ। ਜੰਜਾਲਾ = ਨਿਰੇ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਝੰਬੇਲੇ।

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ ਦੱਖਣੀ (ਤੀਵਰਾ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੨੯-੯੩੦)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਗ	ਗਪ	ਪ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੁ	ਣਿ	s	ਪਾ	ਡੇ	s	s
ਪਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕਿਆ	ਲਿਖ	ਹੁ	ਜੰ	ਜਾ	ਲਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਲਿਖੁ	ਰਾ	ਮ	ਨਾ	s	ਮ	s
ਪਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਗੁਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਗੋ	ਪਾ	ਲਾ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਓਅੰ	ਕਾ	ਰਿ	ਬ੍ਰਹ	ਮਾ	ਉਤ	ਪਤਿ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਓਅੰ	ਕਾ	ਰੁ	ਕੀਆ	ਜਿਨਿ	ਚਿ	ਤਿ
ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਓਅੰ	ਕਾ	ਰਿ	ਸੈਲ	ਜੁਗ	ਭ	ਏ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਓਅੰ	ਕਾ	ਰਿ	ਬੇ	ਦ	ਨਿਰ	ਮਏ
ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ
ਓਅੰ	ਕਾ	ਰਿ	ਸਬ	ਦਿ	ਉਧ	ਰੇ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਓਅੰ	ਕਾ	ਰਿ	ਗੁਰ	ਮੁਖਿ	ਤ	ਰੇ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਓਨਮ	ਅਖ	ਰ	ਸੁਣ	ਹੁ	ਬੀਚਾ	ਰੁ
ਪਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਓਨਮ	ਅਖ	ਰੁ	ਤ੍ਰਿਭ	ਵਣ	ਸਾ	ਰੁ

ਨੋਟ : ਰਹਿੰਦੇ ਪਦ ਉਪਰੋਕਤ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਇਨ ਕਰੇ ਜੀ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ

ੴ ਸਤਿਨਾਮ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ
ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ
ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਸਲੋਕੁ ॥

ਸਾਜਨ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕੀ ਹੋਇ ਰਹਾ ਸਦ ਧੂਰਿ ॥

ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੁਹਾਰੀਆ ਪੇਖਉ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੯੮੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਾਜਨ = ਹੇ ਸੱਜਣ! ਹੇ ਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਭੂ ! ਹੋਇ ਰਹਾ = ਮੈਂ ਬਣਿਆ ਰਹਾਂ। ਸਦ = ਸਦਾ। ਨਾਨਕ = ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤੁਹਾਰੀਆ
= ਤੇਰੀ। ਪੇਖਉ = ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ। ਹਜੂਰਿ = ਆਪਣੇ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਸੰਗ।

ਥਾਟ	:	ਖਮਾਜ
ਜਾਤੀ	:	ਸ਼ਾੜਵ- ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਗੰਧਾਰ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਨਿਸ਼ਾਦ
ਸੁਰ	:	ਦੇਵੋਂ ਮਧਿਆਮ, ਦੇਵੋਂ ਧੈਵਤ, ਦੇਵੋਂ ਨਿਸ਼ਾਦ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਪਹਿਰਾ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਗ ਮ ਪ, ਧ ਨੀ ਸ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸ ਨੀ ਧ ਪ, ਮੇ ਪ ਧੁ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮ ਗ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਪ ਧ ਨੀ ਧ ਪ, ਮੇ ਪ ਧੁ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਪ ਧ ਪ ਗ, ਰੇ, ਗ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਵੱਡਾ ਖਿਆਲ ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੮੯)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ										ਗਗਗਮ	
										ਸਾਜਨਸ	
ਪਪਪਮ	ਪਪਪਪ	ਨੀਨੀਧਧ	ਪਪਪਪ	ਸਸਸਸਸ	ਨੀਧਪਪ	ਮੇਮੇਮੇਪ	ਧੁਨੀਧੁਪ	ਪਪਪਪ	ਮਗਰੇਸ	ਸਸਸਸ	
ਤੇਰੇ	ਸਸਸ	ਚਰਨ	ਕੀਸਸ	ਹੋਇਸ	ਰਹਾ	ਸਸਸ	ਦਸਸ	ਧੂਸਸ	ਸਸਸ	ਰਿਸਸ	
ਅੰਤਰਾ											ਪਪਪਧਨੀ
											ਨਾਨਕ
ਸਸਸਸ	ਨੀਨੀਸਸ	ਨੀਨੀਨੀਸ	ਗਗਗਗਗ	ਗਗਗਗਗ	ਸਸਸਸਸ	ਨੀਨੀਨੀਨੀ	ਧਧਪਪ	ਮੇਪਧੁਨੀ	ਧੁਧਪਪ	ਮਗਰੇਸ	
ਸਰਸ	ਟਿਸਸ	ਤੁਹਾਰੀ	ਆਸਸ	ਪੇਖਸ	ਉਸਸ	ਸਸਸ	ਦਾਸਸ	ਹਸਸ	ਜੂਸਸ	ਰਿਸਸ	

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

(ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ)

ਸਬਦ ॥

ਪਿਛਹੁ ਰਾਤੀ ਸਦੜਾ ਨਾਮੁ ਖਸਮ ਕਾ ਲੇਹਿ ॥

ਖੇਮੇ ਛਤ੍ਰੁ ਸਰਾਇਚੇ ਦਿਸਨਿ ਰਥ ਪੀੜੇ ॥

ਜਿਨੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ ਕਉ ਸਦਿ ਮਿਲੇ ॥੧॥

ਬਾਬਾ ਮੈ ਕਰਮਹੀਣ ਕੂੜਿਆਰ ॥

ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ਤੇਰਾ ਅੰਧਾ ਭਰਮਿ ਭੂਲਾ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੯੮੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪਿਛਹੁ ਰਾਤੀ = ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ। ਸਦੜਾ = ਪਿਆਰਾ ਸੱਦਾ। ਲੇਹਿ = ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਖੇਮੇ = ਤੰਬੂ।
ਸਰਾਇਚੇ = ਕਨਾਤਾਂ। ਦਿਸਨਿ = ਦਿੱਸਦੇ ਹਨ। ਰਥ ਪੀੜੇ = ਤਿਆਰ ਰਥ। ਸਦਿ = ਸੱਦ ਕੇ, ਵਾਜ ਮਾਰ ਕੇ, ਆਪਣੇ
ਆਪ। ਮਿਲੇ = ਮਿਲ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ = ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਕਰਮਹੀਣ = ਭਾਗ-ਹੀਣ, ਮੰਦ-ਭਾਗੀ। ਕੂੜਿਆਰ = ਕੂੜੇ
ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਹੀ ਵਣਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਅੰਧਾ = ਅੰਨ੍ਹਾ। ਭਰਮਿ = ਭਟਕਣਾ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੮੯)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ				-	ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
-	ਮ	ਪ	ਪ	s	ਬਾ	s	ਬਾ	ਮੈ	s	ਕਰ	ਮ	ਹੀ	ਣ	ਕੂ	ੜਿ
s	ਆ	s	ਰ	-	-	-	-	-	ਸ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
-	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	s	s	s	s	s	ਨਾ	ਮੁ	ਨ	ਪਾ	ਇ	ਆ	s
s	ਤੇ	s	s	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
-	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ	ਰਾ	s	s	s	s	ਅੰਧਾ	ਭਰ	ਮਿ	ਭੂ	ਲਾ	ਮ	ਨੁ
s	ਮੇ	s	ਰਾ					-	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਅੰਤਰਾ								s	ਪਿ	ਛ	ਹੁ	ਰਾ	s	ਤੀ	s
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
s	ਸ	s	ਦ	ੜਾ	s	s	s	s	ਨਾ	s	ਮੁ	ਖਸ	ਮ	ਕਾ	s
-	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
s	ਲੇ	s	s	ਹਿ	s	s	s	s	ਖੇ	s	ਮੇ	ਛ	s	ੜ੍ਹ	s
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
s	ਸ	s	ਰਾ	ਇ	s	ਚੇ	s	s	ਦਿ	ਸ	ਨਿ	ਰ	s	ਥ	s
-	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
s	ਪੀ	s	s	ੜੇ	s	s	s	s	ਜਿ	s	ਨੀ	ਤੇ	ਰਾ	ਨਾ	ਮੁ
-	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
s	ਧਿਆ	s	s	ਇ	s	ਆ	s	s	ਤਿ	s	ਨ	ਕ	ਉ	ਸ	ਦਿ
-	ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ												
s	ਮਿ	s	ਲੇ												

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਿਲਿ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਪਿੰਡੁ ਕਮਾਇਆ ॥

ਤਿਨਿ ਕਰਤੈ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਇਆ ॥

ਲਿਖੁ ਦਾਤਿ ਜੋਤਿ ਵਡਿਆਈ ॥

ਮਿਲਿ ਮਾਇਆ ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਈ ॥੧॥

ਮੂਰਖ ਮਨ ਕਾਹੇ ਕਰਸਹਿ ਮਾਣਾ ॥

ਉਠਿ ਚਲਣਾ ਖਸਮੈ ਭਾਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੯੮੯-੯੯੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਿਲਿ = ਮਿਲ ਕੇ। ਪਿੰਡੁ = ਸਰੀਰ। ਕਮਾਇਆ = ਬਣਾਇਆ। ਤਿਨਿ = ਉਸ ਨੇ। ਕਰਤੈ = ਕਰਤਾਰ ਨੇ। ਤਿਨਿ ਕਰਤੈ = ਉਸ ਕਰਤਾਰ ਨੇ। ਲੇਖੁ = (ਤੇਰੇ ਕਰਨ-ਯੋਗ ਕੰਮ ਦੀ) ਲਿਖਤ। ਲਿਖੁ = (ਹੇ ਜੀਵ!) ਤੂੰ ਲਿਖ। ਦਾਤਿ = (ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀਆਂ) ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ। ਵਡਿਆਈ = ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ। ਸੁਰਤਿ = ਅਕਲ, ਚੇਤਾ। ਗਵਾਈ = ਤੂੰ ਗਵਾ ਲਈ। ਮਨ = ਹੇ ਮਨ! ਕਾਹੇ = ਕਿਉਂ? ਕਰਸਹਿ = ਤੂੰ ਕਰੇਂਗਾ, ਤੂੰ ਕਰਦਾ ਹੈਂ। ਭਾਣਾ = ਰਜਾ, ਹੁਕਮ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੯੮੯-੯੯੦)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ
								s	ਮੂ	ਰ	ਖ	ਮ	s	ਨ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
ਕਾ	ਹੇ	ਕਰ	ਸਹਿ	ਮਾ	s	ਣਾ	s								
								-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
								s	ਉ	s	ਠਿ	ਚ	ਲ	ਣਾ	s
-	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
s	ਖ	ਸ	ਮੈ	ਭਾ	s	ਣਾ	s								
ਅੰਤਰਾ								-	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
								s	ਮਿਲਿ	ਮਾ	ਤ	ਪਿ	s	ਤਾ	s
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
s	ਪਿੰ	s	ਫੁ	ਕ	ਮਾ	ਇ	ਆ								
								-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
								s	ਤਿ	s	ਨਿ	ਕ	ਰ	ਤੈ	s
-	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
s	ਲੇ	s	ਖੁ	ਲਿ	ਖਾ	ਇ	ਆ								
								-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
s	ਲਿ	s	ਖੁ	ਦਾ	s	ਤਿ	s								
-	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਪ	ਪ								
s	ਜੋ	s	ਤਿ	ਵ	ਡਿ	ਆ	ਈ								
								-	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
								s	ਮਿ	s	ਲਿ	ਮਾ	s	ਇ	ਆ
-	ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮਪ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ								
s	ਸੁ	ਰ	ਤਿ	ਗ	ਵਾ	ਈ	s								

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੂ ੧ ॥

ਕਰਣੀ ਕਾਗਦੁ ਮਨੁ ਮਸਵਾਣੀ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਦੁਇ ਲੇਖ ਪਏ ॥

ਜਿਉ ਜਿਉ ਕਿਰਤੁ ਚਲਾਏ ਤਿਉ ਚਲੀਐ ਤਉ ਗੁਣ ਨਾਹੀ ਅੰਤੁ ਹਰੇ ॥੧॥

ਚਿਤ ਚੇਤਸਿ ਕੀ ਨਹੀ ਬਾਵਰਿਆ ॥

ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਲਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੯੯੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਰਣੀ = ਆਚਰਨ। ਕਾਗਦੁ = ਕਾਗਜ਼। ਮਸ = ਸਿਆਹੀ। ਮਸਵਾਣੀ = ਦਵਾਤ। ਪਏ = ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਲਿਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੁਇ = ਦੋ ਕਿਸਮ ਦੇ। ਕਿਰਤੁ = ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਕੰਮ, ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ (ਜੋ ਸਾਡੇ ਸੁਭਾਵ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ)। ਤਉ ਗੁਣ ਅੰਤੁ = ਤੇਰੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਅੰਤ। ਹਰੇ = ਹੇ ਹਰੀ! ਚਿਤ = ਹੇ ਚਿੱਤ ! ਚਿਤ ਬਾਵਰਿਆ = ਹੇ ਕਮਲੇ ਚਿੱਤ ! ਬਿਸਰਤ = ਵਿਸਾਰਦਿਆਂ। ਗਲਿਆ = ਗਲ ਰਹੇ ਹਨ, ਘਟ ਰਹੇ ਹਨ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੯੯੦)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ															
-	ਮੇ	ਮੇ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	-	ਸ	ਸ	ਗਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਬਾ	s	ਵ	ਰਿ	s	ਆ	s	s	ਚਿਤ	ਚੇਤ	ਸਿ	ਕੀ	s	ਨ	ਹੀ
ਪ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਤੇ	ਰੇ	ਗੁ	ਣ	ਗ	ਲਿ	ਆ	s	s	ਹ	s	ਰਿ	ਬਿ	ਸ	ਰ	ਤ
ਅੰਤਰਾ								ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਕਰ	ਣੀ	ਕਾਗ	ਦੁ	ਮ	s	ਨੁ	s
ਮ	s	ਸ	s	ਵਾ	s	ਣੀ	s	ਨੀਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਬੁ	ਰਾ	s	s	ਭ	s	ਲਾ	s
ਦੁ	ਇ	ਲੇ	ਖ	ਪ	s	ਏ	s	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਜਿ	ਉ	ਜਿ	ਉ	ਕਿ	ਰ	ਤੁ	s
ਚਲਾ	ਏ	ਤਿ	ਉ	ਚ	ਲੀ	ਐ	s	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਮਪ	ਧਪ	ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮਪ	ਤ	ਉ	ਗੁ	ਣ	ਨਾ	ਹੀ	ਅੰ	ਤੁ
ਹ	s	s	s	ਰੇ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਮਲ ਮਝਾਰਿ ਬਸਸਿ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਪਦਮਨਿ ਜਾਵਲ ਰੇ ॥

ਪਦਮਨਿ ਜਾਵਲ ਜਲ ਰਸ ਸੰਗਤਿ ਸੰਗਿ ਦੇਖ ਨਹੀ ਰੇ ॥੧॥

ਦਾਦਰ ਤੂ ਕਬਹਿ ਨ ਜਾਨਸਿ ਰੇ ॥

ਭਖਸਿ ਸਿਬਾਲੁ ਬਸਸਿ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨ ਲਖਸਿ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

(ਅੰਗ ੯੯੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਬਿਮਲ... ਜਲ = ਬਿਮਲ (ਸਰੋਵਰ ਦੇ) ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਮਝਾਰਿ ਬਸਸਿ। ਬਿਮਲ = ਮਲ-ਰਹਿਤ, ਸਾਫ਼। ਮਝਾਰਿ = ਵਿਚ। ਬਸਸਿ = ਵੱਸਦਾ ਹੈ। ਪਦਮਨਿ = ਕਮਲ, ਕੈਲ ਫੁੱਲ। ਜਾਵਲ = ਜਾਲਾ। ਰੇ = ਹੇ ਡੱਡੂ ! ਸੰਗਿ = ਸੰਗ ਵਿਚ, ਸਾਥ (ਕਰਨ) ਵਿਚ। ਦੇਖ = ਐਬ, ਨੁਕਸ। ਰੇ ਦਾਦਰ = ਹੇ ਡੱਡੂ ! ਭਖਸਿ = ਤੂੰ ਖਾਂਦਾ ਹੈਂ। ਸਿਬਾਲੁ ਤੂੰ = ਜਾਲਾ। ਨ ਲਖਸਿ = ਤੂੰ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੯੯੦)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਪ	ਪ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਦਾ	ਦ	ਰ	ਤੂ	ਸ	ਕਬ	ਹਿ
ਗ	ਗ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਨ	ਜਾਨ	ਸਿ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਭ	ਖ	ਸਿ	ਸਿ	ਬਾ	ਲੁ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਬਸਸਿ	ਨਿਰ	ਮਲ	ਜ	ਸ	ਲ	ਸ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ
ਅੰ	ਮ੍ਰਿ	ਤੁ	ਨ	ਸ	ਲਖ	ਸਿ
ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਅੰਤਰਾ						
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਿ	ਮ	ਲ	ਮ	ਝਾ	ਰਿ	ਸ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਸਸਿ	ਨਿਰ	ਮਲ	ਜ	ਸ	ਲ	ਸ
ਧ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪਦ	ਮ	ਨਿ	ਜਾ	ਵ	ਲ	ਸ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਪਦ	ਮ	ਨਿ	ਜਾ	ਵ	ਲ	ਸ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਜਲ	ਰ	ਸ	ਸੰ	ਗ	ਤਿ	ਸ
ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਸੰਗਿ	ਦੇ	ਖ	ਨ	ਸ	ਹੀ	ਸ
ਗ	ਗ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਅਸੰਖ ਹੋਹਿ ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਮਨੁ ਲਾਗ ॥

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੯੯੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪਤਿਤ = ਡਿੱਗੇ ਹੋਏ, ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਡਿੱਗੇ ਹੋਏ। ਪੁਨੀਤ = ਪਵਿਤ੍ਰ। ਅਸੰਖ = ਬੇਅੰਤ ਜੀਵ। ਹੋਹਿ = ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਅਠਸਠਿ = ਅਠਾਹਠ। ਮਸਤਕਿ = ਮੱਥੇ ਉਤੇ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਵੱਡਾ ਖਿਆਲ ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੯੯੦)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ										ਗਗਗਪ	
ਪਪਪਪ	ਪਪਪਪ	ਨੀਨੀਧ	ਪਪਪਪ	ਸਸਸਸ	ਨੀਧਪ	ਮੇਮੇਪ	ਧੁਨੀਧੁਪ	ਪਪਪਪ	ਮਗਰੇਸ	ਸਸਸਸ	ਪਤਿਤ
ਪੁਨੀਸ	ਤsss	ਅਸੰਖs	ਹੋਹਿs	ਹsਰਿs	ਚਰਨੀs	ਮsss	ਨੁsss	ਲਾsss	ssss	ਗsss	
ਅੰਤਰਾ										ਪਪਪਧਨੀ	
ਸਸਸਸ	ਨੀਨੀਸਸ	ਨੀਨੀਨੀਨੀ	ਗਗਗਗਗ	ਗਗਗਗਗ	ਸਸਸਸ	ਨੀਨੀਨੀਨੀ	ਧਧਪਪ	ਮੇਪਧੁਨੀ	ਧੁਧਪਪ	ਮਗਰੇਸ	ਅਠਸਠਿ
ਤੀsss	ਰਬss	ਨਾਸਮੁs	ਪ੍ਰssਭ	ਨਾਨss	ਕsss	ਜਿਸਸੁs	ਮਸਸs	ਤਕਿs	ਭਾsss	ਗsss	

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

(ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥)

ਸਬਦੁ ॥

ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਗਰਬਿ ਗਹੇਲੀ ॥

ਸੁਣਿ ਸਹ ਕੀ ਇਕ ਬਾਤ ਸੁਹੇਲੀ ॥੧॥

ਜੇ ਮੈ ਬੇਦਨ ਸਾ ਕਿਸੁ ਆਖਾ ਮਾਈ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੀਉ ਨ ਰਹੈ ਕੈਸੇ ਰਾਖਾ ਮਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੯੯੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗਰਬਿ = ਗਰਬ ਵਿਚ, ਅਹੰਕਾਰ ਵਿਚ। ਗਹੇਲੀ = ਗ੍ਰਸੀ ਹੋਈ। ਸਹ ਕੀ = ਖਸਮ-ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ। ਸੁਹੇਲੀ = ਸੁਖਦਾਈ। ਮੈ
ਬੇਦਨ = ਮੇਰੇ (ਦਿਲ ਦੀ) ਪੀੜ। ਆਖਾ = ਮੈਂ ਆਖਾਂ। ਮਾਈ = ਹੇ ਮਾਂ! ਜੀਉ = ਜਿੰਦ। ਕੈਸੇ = (ਹੋਰ ਕੋਈ) ਐਸਾ
(ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ) ਜਿਸ ਨਾਲ। ਰਾਖਾ = ਮੈਂ ਘਬਰਾਹਟ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਾਂ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੯੯੦)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜੋ	ਮੈ	s	ਬੇ	ਦ	ਨ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਾ	ਕਿ	ਸੁ	ਆ	ਖਾ	ਮਾ	ਈ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਹਰਿ	ਬਿ	ਨੁ	ਜੀਉ	ਨ	ਰ	ਹੈ
ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਕੈਸੇ	ਰਾ	ਖਾ	ਮਾ	s	ਈ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਸ	s	ਖੀ	ਸ	ਹੇ	ਲੀ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗ	ਰ	ਬਿ	ਗ	ਹੇ	ਲੀ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂਗਾਂ	ਰੇਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਪਪ
ਸੁ	s	ਣਿ	ਸ	ਹ	ਕੀ	s
ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਇਕ	ਬਾ	ਤ	ਸੁ	ਹੇ	ਲੀ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮੁਲ ਖਰੀਦੀ ਲਾਲਾ ਗੋਲਾ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਸਭਾਗਾ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਬਚਨੀ ਹਾਟਿ ਬਿਕਾਨਾ ਜਿਤੁ ਲਾਇਆ ਤਿਤੁ ਲਾਗਾ ॥੧॥

ਤੇਰੇ ਲਾਲੇ ਕਿਆ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੯੯੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮੁਲ ਖਰੀਦੀ = ਮੁੱਲ ਖਰੀਦਿਆ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ-ਕੀਮਤ ਦੇ ਵੱਟੇ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਇਵਜ਼ ਮੇਰਾ ਆਪਾ-ਭਾਵ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ। ਲਾਲਾ = ਗੁਲਾਮ। ਗੋਲਾ = ਗੁਲਾਮ। ਸਭਾਗਾ = ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ। ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਸਭਾਗਾ = 'ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ' ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਭੀ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ ਆਖਣ ਲੱਗ ਪਈ ਹੈ। ਗੁਰ ਕੀ ਬਚਨੀ = ਗੁਰੂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਦੇ ਵੱਟੇ। ਹਾਟਿ = ਗੁਰੂ ਦੇ ਹੱਟ ਤੇ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਦਰ ਤੇ। ਬਿਕਾਨਾ = ਮੈਂ ਵਿਕ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਸਿਰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਪਾ-ਭਾਵ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜਿਤੁ = ਜਿਸ (ਕੰਮ) ਵਿਚ। ਤਿਤੁ = ਉਸੇ (ਕੰਮ) ਵਿਚ। ਕਿਆ ਚਤੁਰਾਈ = ਕਾਹਦੀ ਅਕਲ ਹੈ? ਪੂਰੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੯੯੧)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤੇ	s	ਰੇ	ਲਾ	s	ਲੇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਿ	s	ਆ	ਚ	ਤੁ	ਰਾ	ਈ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸਾਹਿ	ਬ	ਕਾ	ਹੁ	ਕ	ਮੁ	s
ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਨ	ਕਰ	ਣਾ	ਜਾ	s	ਈ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਮੁਲ	ਖਰੀ	ਦੀ	ਲਾ	ਲਾ	ਗੋ	ਲਾ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮੇਰਾ	ਨਾ	ਉ	ਸ	ਭਾ	ਗਾ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂਗਾਂ	ਰੇਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਪਪ
ਗੁਰ	ਕੀ	ਬਚਨੀ	ਹਾ	ਟਿ	ਬਿਕਾ	ਨਾ
ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਜਿਤੁ	ਲਾਇ	ਆ	ਤਿ	ਤੁ	ਲਾ	ਗਾ

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕੇਈ ਆਖੈ ਭੂਤਨਾ ਕੇ ਕਹੈ ਬੇਤਾਲਾ ॥

ਕੇਈ ਆਖੈ ਆਦਮੀ ਨਾਨਕੁ ਵੇਚਾਰਾ ॥੧॥

ਭਇਆ ਦਿਵਾਨਾ ਸਾਹ ਕਾ ਨਾਨਕੁ ਬਉਰਾਨਾ ॥

ਹਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੯੯੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਬੇਤਾਲਾ = ਜਿੰਨ। ਵੇਚਾਰਾ = ਆਜਿਜ਼, ਨਿਮਾਣਾ ਜੇਹਾ। ਭਇਆ = ਹਉ ਭਇਆ, ਮੈਂ ਹੇ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਦਿਵਾਨਾ = ਮਸਤਾਨਾ, ਆਸ਼ਿਕ, ਪ੍ਰੇਮੀ। ਸਾਹ ਕਾ = ਸਾਹ-ਪ੍ਰਭੂ (ਦੇ ਨਾਮ) ਦਾ। ਬਉਰਾਨਾ = ਝੱਲਾ, ਕਮਲਾ। ਹਉ = ਮੈਂ। ਨ ਜਾਨਾ = ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਮੈਂ ਡੂੰਘੀ ਸਾਂਝ ਨਹੀਂ ਪਾਂਦਾ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੯੧)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਸਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਭ	ਇ	s	ਆ	ਦਿ	ਵਾ	s	ਨਾ
ਗਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਾ	s	s	ਹ	ਕਾ	s	s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਨਾ	ਨ	s	ਕੁ	ਬ	ਉ	s	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰਾ	s	s	s	ਨਾ	s	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ
ਹ	ਉ	ਹ	ਰਿ	ਬਿ	s	ਨੁ	s
ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅਵ	ਰੁ	ਨ	s	ਜਾ	s	ਨਾ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕੋ	s	ਈ	s	ਆ	s	ਖੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਭੂ	s	s	ਤ	ਨਾ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਕੋ	s	s	s	ਕ	s	ਹੈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਬੇ	s	ਤਾ	s	ਲਾ	s	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕੋ	s	ਈ	s	ਆ	s	ਖੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਦ	s	ਮੀ	s	s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਨਾ	s	ਨ	s	ਕੁ	s	s	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਵੇ	s	ਚਾ	s	ਰਾ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਇਹੁ ਧਨੁ ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਮਨਮੁਖ ਫਿਰਹਿ ਸਿ ਜਾਣਹਿ ਦੂਰਿ ॥੧॥

ਸੇ ਧਨੁ ਵਖਰੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਹਮਾਰੈ ॥

ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਹਿ ਤਿਸੈ ਨਿਸਤਾਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੯੯੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਇਹੁ ਧਨੁ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ-ਧਨ। ਸਰਬ = ਸਭ ਵਿਚ। ਮਨਮੁਖ = ਉਹ ਬੰਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਆਪਣੇ ਵਲ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਨ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ। ਫਿਰਹਿ = (ਦੁਨੀਆਵੀ ਧਨ ਦੀ ਖਾਤਰ) ਭਟਕਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ। ਸਿ = ਉਹ ਬੰਦੇ। ਵਖਰੁ = ਸੌਦਾ। ਰਿਦੈ ਹਮਾਰੈ = ਸਾਡੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ, ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ (ਵੱਸ ਪਏ)। ਤਿਸੈ = ਉਸ (ਮਨੁੱਖ) ਨੂੰ। ਨਿਸਤਾਰੈ = (ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ) ਪਾਰ ਲੰਘਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੯੯੧)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ
ਸੋ	ਧ	ਨੁ	ਵ	ਖ	ਰੁ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ
ਨਾਮੁ	ਰਿ	ਦੈ	ਹ	ਮਾ	ਰੈ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਜਿ	s	ਸੁ	ਤੂ	ਦੇ	s	ਹਿ
ਨੀਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤਿ	ਸੈ	s	ਨਿ	ਸ	ਤਾ	ਰੈ
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਇ	s	ਹੁ	ਧ	s	ਨੁ	s
ਪਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਰਬ	ਰਹਿ	ਆ	ਭ	ਰ	ਪੂ	ਰਿ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਮਨ	ਮੁ	ਖ	ਫਿ	ਰ	ਹਿ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸਿ	ਜਾਣ	ਹਿ	ਦੂ	s	ਰਿ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸੂਰ ਸਰੁ ਸੇਸਿ ਲੈ ਸੇਮ ਸਰੁ ਪੇਖਿ ਲੈ ਜੁਗਤਿ ਕਰਿ ਮਰਤੁ ਸੁ ਸਨਬੰਧੁ ਕੀਜੈ ॥
ਮੀਨ ਕੀ ਚਪਲ ਸਿਉ ਜੁਗਤਿ ਮਨੁ ਰਾਖੀਐ ਉਡੈ ਨਹ ਹੰਸੁ ਨਹ ਕੰਧੁ ਛੀਜੈ ॥੧॥
ਮੂੜੇ ਕਾਇਚੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾ ॥
ਨਹ ਚੀਨਿਆ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ਬੈਰਾਗੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੯੯੧-੯੯੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਰੁ = ਤਾਲਾਬ। ਸੂਰ ਸਰ = ਸੂਰਜ ਦਾ ਤਾਲਾਬ, ਤਪਸ਼ ਦਾ ਸੇਮਾ, ਤਮੇਗੁਣੀ ਸੁਭਾਉ। ਸੇਸਿ ਲੈ = ਸੁਕਾ ਲੈ, ਮੁਕਾ ਦੇਹ।
ਸੂਰ = ਪਿੰਗਲਾ ਨਾੜੀ, ਸੱਜੀ ਸੂਰ, ਸੱਜੀ ਨਾਸ। ਸੇਸਿ ਲੈ = ਸੁਕਾ ਦੇਹ (ਭਾਵ, ਪ੍ਰਾਣ ਉਤਾਰ ਦੇਹ, ਸੁਆਸ ਬਾਹਰ ਕੱਢ)
। ਸੇਮ = ਚੰਦ੍ਰਮਾ। ਸੇਮ ਸਰੁ = ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦਾ ਤਾਲਾਬ, ਠੰਢ-ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸੇਮਾ, ਸਤੋਗੁਣੀ ਸੁਭਾਉ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੁਭਾਉ। ਪੇਖਿ ਲੈ
= ਪਾਲ ਲੈ, ਭਰ ਲੈ, ਤਕੜਾ ਕਰ। ਸੇਮ = ਖੱਬੀ ਨਾਸ, ਇੜਾ ਨਾੜੀ। ਪੇਖਿ ਲੈ = ਭਰ ਲੈ, ਉਤਾਂਹ ਚਾੜ੍ਹ, ਅੰਦਰ ਵਲ
ਖਿੱਚ ਲੈ। ਜੁਗਤਿ = ਮਰਯਾਦਾ, ਸੁਜੱਚਾ ਢੰਗ। ਜੁਗਤਿ ਕਰਿ = (ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ) ਸੁਚੱਜਾ ਢੰਗ ਬਣਾ। ਮਰਤੁ = ਹਵਾ,
ਪ੍ਰਾਣ, ਸੁਆਸ। ਜੁਗਤਿ ਕਰਿ ਮਰਤੁ = ਜੀਵਨ ਦੇ ਸੁਚੱਜੇ ਢੰਗ ਨੂੰ 'ਸੁਆਸ ਸੁਖਮਨਾ ਵਿਚ ਟਿਕਾਏ' ਬਣਾ। ਸੁ = ਉਹ,
ਅਜੇਹਾ। ਸਨਬੰਧੁ = ਮੇਲ। ਕੀਜੈ = ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੀਨ = ਮੱਛੀ। ਚਪਲ = ਚੰਚਲ। ਮੀਨ ਕੀ ਚਪਲ = ਮੱਛੀ
ਦੀ ਚੰਚਲਤਾ। ਸਿਉ ਜੁਗਤਿ = ਜੁਗਤਿ ਸਿਉ, (ਇਸ) ਜੁਗਤਿ ਨਾਲ। ਮੀਨ ਕੀ ਚਪਲ ਮਨੁ = ਮੱਛੀ ਦੀ ਚਪਲਤਾ
ਵਾਲਾ ਮਨ, ਮੱਛੀ ਵਰਗਾ ਚੰਚਲ ਮਨ। ਰਾਖੀਐ = ਸਾਂਭ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੰਸੁ = ਜੀਵਤਮਾ, ਮਨ। ਉਡੈ ਨਹ =
(ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ) ਭਟਕਦਾ ਨਹੀਂ। ਕੰਧੁ = ਸਰੀਰ। ਨਹ ਛੀਜੈ = ਛਿੱਜਦਾ ਨਹੀਂ, ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਗਲਦਾ ਨਹੀਂ। ਮੂੜੇ = ਹੇ
ਮੂਰਖ! ਕਾਇਚੇ = ਕਾਹਦੇ ਵਾਸਤੇ? ਕਿਉਂ? ਭਰਮਿ = ਭੁਲੇਖੇ ਵਿਚ (ਪੈ ਕੇ)। ਭੁਲਾ = ਖੁੰਝ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਚੀਨਿਆ =
ਪਛਾਣਿਆ। ਪਰਮਾਨੰਦੁ = ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਆਨੰਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ। ਬੈਰਾਗੀ = ਮਾਇਆ ਵਲੋਂ ਉਪਰਾਮ
(ਹੋ ਕੇ)।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੯੯੧)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਧ	ਪ
ਮੂ	s	ੜੇ	ਕਾ	ਇ	ਚੇ
ਪਮ	ਗ	ਗ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਭ	ਰ	ਮਿ	ਭੁ	ਲਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨ	s	ਹ	ਚੀ	ਨਿ	ਆ
ਪਮ	ਗ	ਗ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਪਰ	ਮਾ	ਨੰਦੁ	ਬੈ	ਰਾ	ਗੀ
ਅੰਤਰਾ					
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੂਰ	ਸ	ਰੁ	ਸੋ	ਸਿ	ਲੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੋਮ	ਸ	ਰੁ	ਪੋ	ਖਿ	ਲੈ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਜੁਗ	ਤਿ	ਕਰਿ	ਮ	ਰ	ਤੁ
ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੁ	ਸਨ	ਬੰਧੁ	ਕੀ	s	ਜੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮੀਨ	ਕੀ	s	ਚਪ	ਲ ਸਿ	ਉ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜੁਗ	ਤਿ ਮ	ਨੁ	ਰਾ	ਖੀ	ਐ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਉਡੈ	ਨ	ਹ	ਹੰ	s	ਸੁ
ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਨਹ	ਕੰ	ਧੁ	ਛੀ	s	ਜੈ

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਮੁਈ ਨ ਮਨੁ ਮੁਆ ਸਰੁ ਲਹਰੀ ਮੈ ਮਤੁ ॥

ਬੇਹਿਬੁ ਜਲ ਸਿਰਿ ਤਰਿ ਟਿਕੈ ਸਾਚਾ ਵਖਰੁ ਜਿਤੁ ॥

ਮਾਣਕੁ ਮਨ ਮਹਿ ਮਨੁ ਮਾਰਸੀ ਸਚਿ ਨ ਲਾਗੈ ਕਤੁ ॥

ਰਾਜਾ ਤਖਤਿ ਟਿਕੈ ਗੁਣੀ ਭੈ ਪੰਚਾਇਣ ਰਤੁ ॥੧॥

ਬਾਬਾ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਦੂਰਿ ਨ ਦੇਖੁ ॥

ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਜਗਜੀਵਨਾ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਸਾਚਾ ਲੇਖੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੯੯੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਾਇਆ = ਮਾਇਆ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ। ਸਰੁ = ਹਿਰਦਾ-ਸਰੋਵਰ। ਲਹਿਰ = ਲਹਿਰਾਂ ਨਾਲ (ਭਰਪੂਰ)। ਮੈ ਲਹਰੀ = ਮੈਂ ਮੈਂ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਨਾਲ। ਮਤੁ = ਮਸਤ, ਨਕਾ-ਨਕ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ। ਬੇਹਿਬੁ = ਜਹਾਜ਼। ਜਲ ਸਿਰਿ = (ਮੈਂ ਮੈਂ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਦੇ) ਪਾਣੀ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ। ਤਰਿ = ਤੁਰ ਕੇ। ਸਾਚਾ ਵਖਰੁ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਨਾਮ-ਸੈਦਾ। ਜਿਤੁ = ਜਿਸ (ਬੇਹਿਬ) ਵਿਚ। ਮਾਣਕੁ = ਮੇਤੀ। ਮਾਰਸੀ = ਵੱਸ ਵਿਚ ਰੱਖੇਗਾ। ਸਚਿ = ਸੱਚ ਵਿਚ (ਜੁੜੇ ਰਹਿਣ ਨਾਲ)। ਕਤੁ = ਚੀਰ, ਤੋੜ, (ਮਨ ਵਿਚ) ਚੀਰ। ਰਾਜਾ = ਜੀਵਾਤਮਾ। ਤਖਤਿ = ਹਿਰਦੇ-ਤਖਤ ਉਤੇ, ਅਡੋਲਤਾ ਦੇ ਤਖਤ ਉਤੇ। ਗੁਣੀ = ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਭੈ ਪੰਚਾਇਣ = ਪੰਚਾਇਣ ਦੇ ਡਰ ਵਿਚ। ਰਤੁ = ਰੱਤਾ ਹੋਇਆ। ਪੰਚਾਇਣ = ਪਰਮਾਤਮਾ {ਪੰਚ-ਅਯਨ = ਪੰਜਾਂ ਤੱਤਾਂ ਦਾ ਘਰ, ਪੰਜਾਂ ਤੱਤਾਂ ਦਾ ਸੋਮਾ} ਬਾਬਾ = ਹੇ ਭਾਈ! ਸਾਚਾ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਦੂਰਿ = ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਦੂਰ। ਸਰਬ = ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ। ਜਗ ਜੀਵਨਾ = ਜਗਤ ਦਾ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਭੂ। ਜੋਤਿ ਜਗ ਜੀਵਨਾ = ਜਗਤ ਦੇ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਜੋਤਿ। ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ = ਹਰੇਕ (ਜੀਵ) ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ। ਸਾਚਾ = ਅਟੱਲ, ਅਮਿੱਟ। ਲੇਖੁ = ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਹੁਕਮ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੯੯੨)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਨੀਸ	ਗਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								s	ਬਾ	s	ਬਾ	ਸਾ	s	ਚਾ	s
-	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ								
s	ਸਾ	s	s	ਹਿ	s	ਬੁ	s								
								-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
								s	ਦੂ	s	ਰਿ	ਨ	s	s	s
-	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
s	ਦੇ	s	ਖੁ	s	s	s	s								
								-	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								s	ਸ	ਰ	ਬ	ਜੋ	s	ਤਿ	s
-	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ								
s	ਜ	ਗ	s	ਜੀ	ਵ	ਨਾ	s								
								-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
								s	ਸਿਰਿ	ਸਿ	ਰਿ	ਸਾ	s	ਚਾ	s
-	ਗਮ	ਪਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ								
s	ਲੇ	s	s	ਖੁ	s	s	s								
ਅੰਤਰਾ								-	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
								s	ਮਾ	ਇ	ਆ	ਮੁ	ਈ	ਨ	s
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
s	ਮ	s	ਨੁ	ਮੁ	s	ਆ	s								
								-	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
								s	ਸ	s	ਰੁ	ਲ	ਹ	ਰੀ	s
-	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
s	ਮੈ	s	s	ਮ	s	ਤੁ	s								
								-	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
								s	ਬੋ	ਹਿ	ਬੁ	ਜ	ਲ	ਸਿ	ਰਿ
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
s	ਤ	s	ਰਿ	ਟਿ	s	ਕੈ	s								
								-	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ

- s	ਗਾਂ ਜਿ	ਗਾਂ s	ਗਾਂ s	ਰੇਂ ਤੁ	ਰੇਂ s	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	s	ਸਾ	s	ਚਾ	ਵ	ਖ	s	ਰੁ
- s	ਸਾਂ ਮ	ਸਾਂ s	ਨੀ ਨੁ	ਸਾਂ ਮਾ	ਸਾਂ ਰ	ਸਾਂ ਸੀ	ਸਾਂ s	- s	ਪ ਮਾ	ਪ ਣ	ਪ ਕੁ	ਧ ਮ	ਧ ਨ	ਨੀ ਮ	ਨੀ ਹਿ
- s	ਗਾਂ ਕ	ਗਾਂ s	ਗਾਂ s	ਰੇਂ ਤੁ	ਰੇਂ s	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	- s	ਪ ਸ	ਧ s	ਨੀ ਚਿ	ਸਾਂ ਨ	ਗਾਂ s	ਗਾਂ ਲਾ	ਗਾਂ ਗੈ
- s	ਗ ਟਿ	ਗ s	ਮ ਕੈ	ਪ ਗੁ	ਪ s	ਪ ਣੀ	ਪ s	- s	ਨੀ ਰਾ	ਸਾਂ s	ਨੀ ਜਾ	ਸਾਂ ਤ	ਨੂੰ ਖ	ਧ ਤਿ	ਪ s
- s	ਮੇਪ ਰ	ਧੁਨੀ s	ਧੁਪ s	ਗਮ ਤੁ	ਪਮ s	ਗਰੇ s	ਸ s	- s	ਗ ਭੈ	ਮ s	ਪ s	ਮ ਪੰਚਾ	ਗ ਇ	ਰੇ s	ਸ ਣ

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜੇਗੀ ਜੁਗਤਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਤਾ ਕੈ ਮੈਲੁ ਨ ਰਾਤੀ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾਥੁ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸੰਗੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਗਤਿ ਬੀਤੀ ॥੧॥

ਗੁਸਾਈ ਤੇਰਾ ਕਹਾ ਨਾਮੁ ਕੈਸੇ ਜਾਤੀ ॥

ਜਾ ਤਉ ਭੀਤਰਿ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਵਹਿ ਪੂਛਉ ਬਾਤ ਨਿਰੰਤੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੯੯੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜੁਗਤਿ = ਤਰੀਕਾ, ਰਹਿਤ-ਬਹਿਤ। ਨਿਰਮਾਇਲੁ = ਨਿਰਮਲ, ਪਵਿਤ੍ਰ। ਤਾ ਕੈ = ਉਸ (ਜੇਗੀ ਦੇ ਮਨ) ਵਿਚ। ਰਾਤੀ = ਰਤਾ ਭਰ ਵੀ। ਨਾਥ = ਖਸਮ-ਪ੍ਰਭੂ। ਸਚੁ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ ! ਸਦਾ ਸੰਗੇ = (ਜਿਸ ਦੇ) ਸਦਾ ਨਾਲ ਹੈ। ਗਤਿ = ਆਤਮਕ ਅਵਸਥਾ। ਬੀਤੀ = ਬੀਤ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮੁੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਗੁਸਾਈ = ਹੇ ਗੋ-ਸਾਈ! ਹੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਖਸਮ-ਪ੍ਰਭੂ ! ਕਹਾ = ਕਿਥੇ? ਕੈਸੇ = ਕਿਵੇਂ? ਕਹਾ ਨਾਮੁ = ਕਿਥੇ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਨਾਮ ਹੈ? ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੈਸੇ ਜਾਤੀ = ਕਿਵੇਂ ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਜਾਤਿ ਹੈ? ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਜਾਤਿ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਤਉ = ਤੂੰ। ਭੀਤਰਿ = ਧੁਰ ਅੰਦਰ। ਮਹਲਿ = ਮਹਿਲ ਵਿਚ, ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ। ਜਾ = ਜਦੋਂ। ਪੂਛਉ = ਮੈਂ ਪੁੱਛਦਾ ਹਾਂ। ਨਿਰੰਤੀ ਬਾਤ = ਭੇਦ ਦੀ ਗੱਲ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੯੯੨)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁ	ਸਾ	ਈ	ਤੇ	s	ਰਾ	ਕ	ਹਾ	s	ਨਾ	s	ਮੁ
ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕੈ	s	s	ਸੇ	s	s	ਜਾ	s	s	ਤੀ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਾ	s	ਤ	ਉ	ਭੀਤ	ਰਿ	ਮਹ	ਲਿ	ਬੁ	ਲਾ	ਵ	ਹਿ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਪੂ	ਛ	ਉ	ਬਾ	s	ਤ	ਨਿ	s	ਰੰ	s	ਤੀ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜੋ	s	ਗੀ	ਜੁ	ਗ	ਤਿ	ਨਾ	ਮੁ	ਨਿਰ	ਮਾ	ਇ	ਲੁ
ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤਾ	s	ਕੈ	s	ਮੈ	ਲੁ	ਨ	s	ਰਾ	s	ਤੀ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪ੍ਰੀ	ਤ	ਮ	ਨਾ	s	ਥੁ	ਸ	ਦਾ	ਸ	ਚੁ	ਸੰ	ਗੇ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਜ	ਨ	ਮ	ਮ	ਰ	ਣ	ਗ	s	ਤਿ	ਬੀ	s	ਤੀ

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੫ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਜਾਗੈ ਨੀਦ ਨ ਸੇਵੈ ॥

ਸੇ ਜਾਣੈ ਜਿਸੁ ਵੇਦਨ ਹੋਵੈ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਕਾਨ ਲਗੇ ਤਨ ਭੀਤਰਿ ਵੈਦੁ ਕਿ ਜਾਣੈ ਕਾਰੀ ਜੀਉ ॥੧॥

ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਚਾ ਸਿਫਤੀ ਲਾਏ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੇ ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਏ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਸਾਰ ਸੇਈ ਜਾਣੈ ਜਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਵਾਪਾਰੀ ਜੀਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੯੯੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਹਿ = ਦਿਨ। ਨਿਸਿ = ਰਾਤ। ਨੀਦ = ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਦੀ ਨੀਂਦ। ਸੇ ਜਾਣੈ = "ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਸਾਰ ਸੇ ਜਾਣੈ। ਵੇਦਨ = ਪੀੜ, ਬਿਰਹੇ ਦੀ ਪੀੜ, ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ ਅਹਿਸਾਸ ਦੀ ਤੜਫ। ਕਾਨ = ਤੀਰ। ਵੈਦੁ = ਸਰੀਰਕ ਰੋਗਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਕਾਰੀ = ਇਲਾਜ। ਜੀਉ = ਹੋ ਸੱਜਣ। ਸਿਫਤੀ = ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ। ਗੁਰਮੁਖਿ = ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਹੈ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਦੇ ਦੱਸੇ ਰਾਹ ਤੇ ਤੁਰੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ = ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨਾਮ-ਰਸ। ਸਾਰ = ਕਦਰ, ਕੀਮਤ। ਵਾਪਾਰੀ = ਵਿਹਾੜਣ ਵਾਲਾ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਦਾਦਰਾ ਓ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੯੯੩)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਅੰ	ਮ੍ਰਿਤ	ਕੀ	ਸਾ	s	ਰ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੋ	s	ਈ	ਜਾ	s	ਣੈ
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਪ	ਮ
ਜਿ	ਅੰਮ੍ਰਿ	ਤ	ਕਾ	s	s
ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਵਾ	ਪਾ	ਰੀ	ਜੀ	s	ਉ
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਗ	ਗ	ਗ
ਜਿ	ਸ	ਨੋ	ਸਾ	s	ਚਾ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਿ	ਫ	ਤੀ	ਲਾ	s	ਏ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਵਿ	ਰ	ਲੇ
ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕਿ	s	ਸੈ	ਬੁ	ਝਾ	ਏ
ਅੰਤਰਾ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਅਹਿ	ਨਿ	ਸਿ	ਜਾ	s	ਗੈ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨੀ	ਦ	ਨ	ਸੋ	s	ਵੈ
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਸੋ	s	s	ਜਾ	s	ਣੈ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਿਸੁ	ਵੇਦ	ਨ	ਹੋ	s	ਵੈ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਪ੍ਰੇਮ	ਕੇ	s	ਕਾ	s	ਨ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲਗੇ	ਤ	ਨ	ਭੀ	ਤ	ਰਿ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਵੈ	ਦੁ	ਕਿ	ਜਾ	s	ਣੈ
ਮੇ	ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਕਾ	ਰੀ	s	ਜੀ	ਉ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੂ ੧ ॥
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਕਥੇ ਸੁਣੇ ਹਾਰੇ ਮੁਨੀ ਅਨੇਕਾ ॥
ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਬਹੁ ਘਣਾ ਭ੍ਰਮਿ ਥਾਕੇ ਭੇਖਾ ॥
ਸਾਰੇ ਸਾਹਿਬੁ ਨਿਰਮਲੇ ਮਨਿ ਮਾਨੇ ਏਕਾ ॥੧॥
ਤੂ ਅਜਰਾਵਰੁ ਅਮਰੁ ਤੂ ਸਭ ਚਾਲਣਹਾਰੀ ॥
ਨਾਮੁ ਰਸਾਇਣੁ ਭਾਇ ਲੈ ਪਰਹਰਿ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੦੦੮-੧੦੦੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਥੇ = ਕਥਿ, ਕਥ ਕੇ, ਸੁਣਾ ਕੇ। ਸੁਣੇ = ਸੁਣਿ, ਸੁਣ ਕੇ। ਹਾਰੇ = ਥੱਕ ਗਏ। ਅਠਸਠਿ = ਅਠਾਹਠ। ਘਣਾ = ਬਹੁਤੇ।
ਭ੍ਰਮਿ = ਭੱਕੇ। ਭੇਖਾ = ਕਈ ਭੇਖਾਂ ਦੇ ਸਾਧੂ। ਸਾਰੇ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਮਨਿ = ਮਨ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਏਕਾ =
ਕੇਵਲ, ਸਿਰਫ਼। ਅਜਰਾਵਰੁ = {ਅਜਰ ਅਵਰ}। ਅਜਰ = ਕਦੇ ਬੁੱਢਾ ਨਾਹ ਹੋਣ ਵਾਲਾ। ਅਮਰੁ = {ਮਧਾਰ ਐਲ}।
ਅੱਤ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ। ਰਸਾਇਣ = {ਰਸ ਅਯਨੁ} ਰਸਾਂ ਦਾ ਘਰ, ਰਸਾਂ ਦਾ ਸੋਮਾ। ਭਾਇ = ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ। ਪਰਹਰਿ = ਪਰਹਰੇ,
ਦੂਰ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੦੦੮-੧੦੦੯)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤੂ	s	s	ਅਜ	ਰਾ	ਵਰੁ	ਅ	ਮ	ਰੁ	ਤੂ	s	s
ਪ	ਪ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸ	s	ਭ	s	s	s	ਚਾਲ	ਣ	ਹਾ	s	ਰੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾ	s	ਮੁ	ਰਸਾ	ਇ	ਣੁ	ਭਾ	s	ਇ	ਲੈ	s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪਰ	ਹ	ਰਿ	ਦੁ	s	ਖੁ	ਭਾ	s	ਰੀ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਬੇ	s	ਦ	ਪੁ	ਰਾ	ਣ	ਕ	s	ਬੇ	ਸੁ	s	ਣੇ
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹਾ	s	ਰੇ	ਮੁ	s	ਨੀ	ਅ	s	ਨੇ	s	ਕਾ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅਠ	ਸ	ਠਿ	ਤੀ	ਰ	ਥ	ਬ	s	ਹੁ	ਘ	ਣਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਭ੍ਰ	s	ਮਿ	ਥਾ	s	ਕੇ	ਭੇ	s	ਖਾ	s	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਾ	s	ਚੇ	ਸਾ	ਹਿ	ਬੁ	ਨਿ	s	ਰ	ਮ	s	ਲੇ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	ਸ
ਮ	s	ਨਿ	ਮਾ	s	ਨੈ	ਏ	s	s	ਕਾ	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਿਖੁ ਬੇਹਿਥਾ ਲਾਦਿਆ ਦੀਆ ਸਮੁੰਦ ਮੰਝਾਰਿ ॥

ਕੰਧੀ ਦਿਸਿ ਨ ਆਵਈ ਨਾ ਉਰਵਾਰੁ ਨ ਪਾਰੁ ॥

ਵੰਝੀ ਹਾਥਿ ਨ ਖੇਵਟੂ ਜਲੁ ਸਾਗਰੁ ਅਸਰਾਲੁ ॥੧॥

ਬਾਬਾ ਜਗੁ ਫਾਥਾ ਮਹਾ ਜਾਲਿ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਬਰੇ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੦੦੯-੧੦੧੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਬੇਹਿਥਾ = ਜਹਾਜ਼, ਬੇੜਾ। ਦੀਆ = ਠੇਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਮੰਝਾਰਿ = ਵਿਚ। ਕੰਧੀ = ਕੰਢਾ। ਉਰਵਾਰੁ = ਕੰਢਾ। ਵੰਝੀ = ਵੰਝ।
ਹਾਥਿ = ਹੱਥ ਵਿਚ। ਖੇਵਟੂ = ਮਲਾਹ। ਅਸਰਾਲੁ = ਭਿਆਨਕ। ਬਾਬਾ = ਹੇ ਭਾਈ! ਜਾਲਿ = ਜਾਲ ਵਿਚ। ਪਰਸਾਦੀ
= ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ। ਸਮਾਲਿ = ਸੰਭਾਲ ਕੇ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੦੯-੧੦੧੦)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੂੰ	ਧ	ਪ	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਾ	ਬਾ	ਜ	ਗੁ	ਫਾ	ਥਾ	ਮ	ਹਾ	ਜਾ	s	ਲਿ	s
ਪ	ਪ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਗੁ	ਰ	ਪ	ਰ	ਸਾ	ਦੀ	ਉ	s	ਬ	s	ਰੇ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਚਾ	s	ਨਾ	s	ਮੁ	s	ਸ	ਮਾ	ਲਿ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਬਿ	s	ਖੁ	ਬੇ	ਹਿ	ਥਾ	ਲਾ	s	ਦਿ	s	ਆ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦੀ	s	ਆ	ਸ	ਮੁੰ	ਦ	ਮੰ	s	ਝਾ	s	ਰਿ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕੰ	s	ਧੀ	ਦਿ	ਸਿ	ਨ	ਆ	s	ਵ	s	ਈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	s	ਉਰ	ਵਾਰੁ	ਨ	s	ਪਾ	s	s	s	ਰੁ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੂੰ	ਨੂੰ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਵੰ	ਝੀ	ਹਾ	ਥਿ	ਨ	s	ਖੇ	s	ਵ	s	ਟੂ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	ਸ
ਜ	s	ਲੁ	ਸਾ	ਗ	ਰੁ	ਅ	ਸ	ਰਾ	s	ਲੁ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਤਾ ਮਾਰਿ ਮਰੁ ਭਾਗੋ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਜਾਉ ॥

ਜਿਸ ਕੈ ਡਰਿ ਭੈ ਭਾਗੀਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਾ ਕੇ ਨਾਉ ॥

ਮਾਰਹਿ ਰਾਖਹਿ ਏਕੁ ਤੂ ਬੀਜਉ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥੧॥

ਬਾਬਾ ਮੈ ਕੁਚੀਲੁ ਕਾਚਉ ਮਤਿਹੀਨ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੇ ਕਛੁ ਨਹੀ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਪੂਰੀ ਮਤਿ ਕੀਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੦੧੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਰੈ = ਆਪਾ-ਭਾਵ ਤੋਂ ਮਰਦਾ ਹੈ। ਮਾਰਿ = ਮਾਰੈ, ਮਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਮਰੁ = ਮੌਤ, ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ। ਭਾਗੋ = ਭੱਜਿਆਂ। ਪਹਿ = ਪਾਸ। ਜਾਉ = ਮੈਂ ਜਾਵਾਂ। ਜਿਸ ਕੈ ਡਰਿ = ਜਿਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੇ ਡਰ ਨਾਲ। ਜਿਸ ਕੈ ਭੈ = ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਡਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ। ਭਾਗੀਐ = ਭੱਜ ਸਕੀਦਾ ਹੈ, ਬਚ ਸਕੀਦਾ ਹੈ (ਮੌਤ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ)। ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ = ਅਟੱਲ ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਤਾ ਕੇ = ਉਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਦਾ। ਬੀਜਉ = ਦੂਜਾ, ਕੋਈ ਹੋਰ। ਬਾਬਾ = ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਕੁਚੀਲੁ = ਗੰਦਾ। ਕਾਚਉ = ਕੱਚਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ। ਮਤਿਹੀਨ = ਅਕਲ ਤੋਂ ਸੱਖਣਾ। ਕੇ = ਕੋਈ ਜੀਵ। ਕਛੁ ਨਹੀ = ਕਾਸੇ ਜੋਗਾ ਨਹੀਂ। ਗੁਰਿ = ਗੁਰੂ ਨੇ। ਪੂਰੀ ਮਤਿ = ਉਕਾਈ ਨਾਹ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਅਕਲ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੧੦)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਾ	s	ਬਾ	ਮੈ	s	s	ਕੁ	s	ਚੀ	s	ਲੁ	s
ਪ	ਪ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕਾ	s	ਚਉ	ਮ	s	ਤਿ	ਹੀ	s	s	s	ਨ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾ	s	ਮ	ਬਿ	s	ਨਾ	ਕੋ	s	ਕ	ਛੁ	ਨ	ਹੀ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁ	ਰਿ	ਪੂ	ਰੈ	ਪੂ	ਰੀ	ਮ	ਤਿ	ਕੀ	s	ਨ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਬ	s	ਦਿ	ਮ	ਰੈ	ਤਾ	ਮਾ	s	ਰਿ	ਮ	s	ਰੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਭਾ	s	ਗੋ	ਕਿ	s	ਸੁ	ਪ	s	ਹਿ	ਜਾ	s	ਉ
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਿ	ਸ	ਕੈ	ਡ	ਰਿ	ਭੈ	ਭਾ	s	ਗੀ	s	ਐ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅੰ	ਮ੍ਰਿ	ਤੁ	ਤਾ	ਕੋ	s	ਨਾ	s	ਉ	s	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮਾ	ਰ	ਹਿ	ਰਾ	ਖ	ਹਿ	ਏ	s	ਕੁ	ਝੂ	s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	ਸ
ਬੀ	ਜ	ਉ	ਨਾ	s	ਹੀ	ਥਾ	s	ਉ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਹੋਰਿ ਲਾਲਚ ਬਾਦਿ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਸਾਚੈ ਮੋਹਿਆ ਜਿਹਵਾ ਸਚਿ ਸਾਦਿ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕੇ ਰਸੁ ਨਹੀ ਹੋਰਿ ਚਲਹਿ ਬਿਖੁ ਲਾਦਿ ॥੧॥

ਐਸਾ ਲਾਲਾ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਕੇ ਸੁਣਿ ਖਸਮ ਹਮਾਰੇ ॥

ਜਿਉ ਫੁਰਮਾਵਹਿ ਤਿਉ ਚਲਾ ਸਚੁ ਲਾਲ ਪਿਆਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੦੧੦-੧੦੧੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਾਚੀ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਉਕਾਈ ਨ ਆਵੇ। ਹੋਰਿ = {ਲਫਜ਼ 'ਹੋਰ' ਤੋਂ ਬਹੁ-ਵਚਨ} (ਸਿਮਰਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾ) ਬਾਕੀ ਦੇ। ਬਾਦਿ = ਵਿਅਰਥ। ਸਾਚੈ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ। ਮੋਹਿਆ = ਵੱਸ ਵਿਚ ਕਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਜਿਹਵਾ = ਜੀਭ। ਸਚਿ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ (ਦੇ ਸਿਮਰਨ) ਵਿਚ। ਸਾਦਿ = ਸੁਆਦ ਵਿਚ, ਆਨੰਦ ਵਿਚ। ਕੇ = ਕੋਈ। ਹੋਰਿ = (ਜਿਹੜੇ ਨਾਮ-ਰਸ ਤੋਂ ਵਾਂਜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ) ਉਹ ਬੰਦੇ। ਲਾਦਿ = ਲੱਦ ਕੇ, ਇਕੱਠਾ ਕਰ। ਲਾਲਾ = ਗੁਲਾਮ, ਸੇਵਕ। ਲਾਲ ਕੇ = ਲਾਲ ਦਾ, ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ। ਖਸਮ = ਹੇ ਖਸਮ ! ਚਲਾ = ਮੈਂ ਚੱਲਦਾ ਹਾਂ। ਸਚੁ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਲਾਲ = ਹੇ ਲਾਲ!

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੧੦-੧੦੧੧)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਐ	s	ਸਾ	ਲਾ	s	ਲਾ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਮੇਰੇ	ਲਾ	ਲ	ਕੋ	s	s	s
ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੁਣਿ	ਖਸ	ਮ	ਹ	ਮਾ	ਰੇ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਜਿ	s	ਉ	ਫੁਰ	ਮਾ	ਵ	ਹਿ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਤਿ	s	ਉ	ਚ	s	ਲਾ	s
ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਦੁ	ਲਾ	ਲ	ਪਿ	ਆ	ਰੇ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਾਚੀ	ਕਾ	ਰ	ਕ	ਮਾ	ਵ	ਣੀ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਹੋਰਿ	ਲਾਲ	ਚ	ਬਾ	s	ਦਿ	s
ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਇਹੁ	ਮਨੁ	ਸਾਚੈ	ਮੋ	ਹਿ	ਆ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਜਿਹ	ਵਾ	ਸਚਿ	ਸਾ	s	ਦਿ	s
ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਬਿਨੁ	ਨਾਵੈ	ਕੋ	ਰ	ਸੁ	ਨ	ਹੀ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹੋਰਿ	ਚਲ	ਹਿ	ਬਿ	ਖੁ	ਲਾ	ਦਿ

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਲਾਲੈ ਗਾਰਬੁ ਛੋਡਿਆ ਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ ॥

ਲਾਲੈ ਖਸਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਖਸਮਿ ਮਿਲਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥

ਲਾਲਾ ਗੋਲਾ ਖਸਮ ਕਾ ਖਸਮੈ ਵਡਿਆਈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਬਰੇ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੦੧੧-੧੦੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਲਾਲੈ = ਸੇਵਕ ਨੇ, ਗੁਲਾਮ। ਗਾਰਬੁ = ਅਹੰਕਾਰ। ਭੈ = ਡਰ-ਅਦਬ ਵਿਚ (ਰਹਿ ਕੇ)। ਸਹਜਿ = ਅਡੋਲ ਆਤਮਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ (ਟਿਕ ਕੇ)। ਸੁਭਾਉ = ਚੰਗਾ ਪ੍ਰੇਮ। ਸੁਭਾਈ = ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਭਾਵ ਵਾਲਾ। ਖਸਮਿ ਮਿਲਿਐ = ਜੇ ਖਸਮ ਮਿਲ ਪਏ। ਗੋਲਾ = ਗੁਲਾਮ। ਖਸਮੇ = ਖਸਮ ਦੀ। ਵਡਿਆਈ = ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ। ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ = ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ। ਉਬਰੇ = ਬਚ ਗਏ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੧੧-੧੦੧੨)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਲਾ	s	ਲਾ	ਗੇ	s	ਲਾ	ਖ	ਸ	ਮ	ਕਾ	s	s
ਪ	ਪ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਖ	ਸ	ਮੈ	ਵ	s	ਡਿ	ਆ	s	s	ਈ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁ	ਰ	ਪ	ਰ	ਸਾ	ਦੀ	ਉ	s	ਬ	s	ਰੇ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹ	s	ਰਿ	ਕੀ	s	s	ਸ	ਰ	ਣਾ	s	ਈ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲਾ	s	ਲੈ	ਗਾ	ਰ	ਬੁ	ਛੇ	s	ਡਿ	s	ਆ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗੁ	ਰ	ਕੈ	s	ਭੈ	s	ਸ	ਹ	ਜਿ	ਸੁ	ਭਾ	ਈ
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲਾ	s	ਲੈ	ਖ	ਸ	ਮੁ	ਪ	ਛਾ	ਣਿ	s	ਆ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਵ	s	ਡੀ	ਵ	s	ਡਿ	ਆ	s	s	ਈ	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਖ	ਸ	ਮਿ	ਮਿ	ਲਿ	ਐ	ਸੁ	s	ਖੁ	ਪਾ	ਇ	ਆ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	ਸ
ਕੀ	ਮ	ਤਿ	ਕਹ	ਣੁ	ਨ	ਜਾ	s	s	s	ਈ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਹੁਕਮੁ ਭਇਆ ਰਹਣਾ ਨਹੀ ਧੁਰਿ ਫਾਟੇ ਚੀਰੈ ॥

ਏਹੁ ਮਨੁ ਅਵਗਣਿ ਬਾਧਿਆ ਸਹੁ ਦੇਹ ਸਰੀਰੈ ॥

ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਬਖਸਾਈਅਹਿ ਸਭਿ ਗੁਨਹ ਫਕੀਰੈ ॥੧॥

ਕਿਉ ਰਹੀਐ ਉਠਿ ਚਲਣਾ ਬੁਝੁ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਜਿਸੁ ਤੂ ਮੇਲਹਿ ਸੇ ਮਿਲੈ ਧੁਰਿ ਹੁਕਮੁ ਅਪਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੦੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਭਇਆ = (ਜਦੋਂ) ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। **ਧੁਰਿ** = ਧੁਰੋਂ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ। **ਚੀਰੀ** = ਚਿੱਠੀ। **ਫਾਟੇ ਚੀਰੈ** = ਜੇ ਚਿੱਠੀ ਪਾਟ ਜਾਏ {ਨੋਟ ਸਾਡੇ ਦੇਸ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਭੇਜਣ ਵੇਲੇ ਚਿੱਠੀ ਇਕ ਪਾਸੇ ਵਲੋਂ ਰਤਾ ਕੁ ਪਾੜ ਦੇਈਦੀ ਹੈ}। **ਸਹੁ** = ਸਹਾਰਾ। **ਦੇਹ** = ਸਰੀਰ। **ਦੇਹ ਸਰੀਰੈ** = ਸਰੀਰ ਉਤੇ। **ਗੁਰਿ** = ਗੁਰੂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। **ਸਭਿ** = ਸਾਰੇ। **ਗੁਨਹ** = ਗੁਨਾਹ, ਪਾਪ। **ਬਖਸਾਈਅਹਿ** = ਬਖਸ਼ਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। **ਫਕੀਰੈ** = ਫਕੀਰ ਦੇ, ਮੰਗਤੇ ਦੇ, ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਰ ਤੋਂ ਮੋਹਰ ਦੀ ਦਾਤ ਮੰਗੇ। **ਕਿਉ ਰਹੀਐ** = ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕੀਦਾ। **ਅਪਾਰਾ** = ਹੋ ਅਪਾਰ ! ਹੋ ਬੇਅੰਤ ਪ੍ਰਭੂ!

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੧੨)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਿ	s	ਉ	ਰ	ਹੀ	ਐ	ਉ	s	ਠਿ	ਚ	ਲ	ਣਾ
ਪ	ਪ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਬੁ	s	ਬੁ	ਸ	ਬ	ਦ	ਬੀ	s	ਚਾ	s	ਰਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਿ	s	ਸੁ	ਤੂ	ਮੇਲ	ਹਿ	ਸੇ	s	ਮਿ	s	ਲੈ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਧੁ	s	ਰਿ	ਹੁ	ਕ	ਮੁ	ਅ	s	ਪਾ	s	ਰਾ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹੁ	ਕ	ਮੁ	ਭ	ਇ	ਆ	ਰ	ਹ	ਣਾ	ਨ	s	ਹੀ
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਧੁ	s	ਰਿ	ਫਾ	s	ਟੇ	ਚੀ	s	s	ਰੈ	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਏ	ਹੁ	ਮ	ਨੁ	ਅਵ	ਗਣਿ	ਬਾ	s	ਧਿ	s	ਆ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	s	ਹੁ	ਦੇ	s	ਹ	ਸ	s	ਰੀ	s	ਰੈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪੂ	s	ਰੈ	ਗੁ	s	ਰਿ	ਬ	ਖ	ਸਾ	ਈ	ਅ	ਹਿ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	ਸ
ਸ	s	ਭਿ	ਗੁ	ਨ	ਹ	ਫ	s	ਕੀ	s	ਰੈ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਨਮੁਖੁ ਲਹਰਿ ਘਰੁ ਤਜਿ ਵਿਗੁਚੈ ਅਵਰਾ ਕੇ ਘਰ ਹੇਰੈ ॥

ਗ੍ਰਿਹ ਧਰਮੁ ਗਵਾਏ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨ ਭੇਟੈ ਦੁਰਮਤਿ ਘੂਮਨ ਘੇਰੈ ॥

ਦਿਸੰਤਰੁ ਭਵੈ ਪਾਠ ਪੜਿ ਥਾਕਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹੋਇ ਵਧੇਰੈ ॥

ਕਾਚੀ ਪਿੰਡੀ ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨੈ ਉਦਰੁ ਭਰੈ ਜੈਸੇ ਢੇਰੈ ॥੧॥

ਬਾਬਾ ਐਸੀ ਰਵਤ ਰਵੈ ਸੰਨਿਆਸੀ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੦੧੨-੧੦੧੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਨਮੁਖੁ = ਉਹ ਬੰਦਾ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਲ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਨ ਵਾਲਾ ਬੰਦਾ। ਲਹਰਿ = (ਤਿਆਗ ਦੀ) ਲਹਿਰ, (ਤਿਆਗ ਦਾ) ਜੋਸ਼। ਤਜਿ = ਤਿਆਗ ਕੇ। ਵਿਗੁਚੈ = ਖੁਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਵਰਾ ਕੇ = ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ। ਹੇਰੈ = ਤੱਕਦਾ ਹੈ {ਨੋਟ: ਲਫਜ਼ 'ਘਰੁ' ਅਤੇ 'ਘਰ' ਦਾ ਫਰਕ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣਾ}। ਗ੍ਰਿਹ ਧਰਮੁ = ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਦਾ ਫਰਜ਼। ਭੇਟੈ = ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਘੂਮਨ ਘੇਰੈ = ਘੁੰਮਣਘੇਰੀ ਵਿਚ (ਫਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)। ਦਿਸੰਤਰੁ = ਦੇਸ ਦੇਸ ਅੰਤਰ, ਹੋਰ ਹੋਰ ਦੇਸ। ਪੜਿ = ਪੜ੍ਹ ਕੇ। ਤ੍ਰਿਸਨਾ = ਮਾਇਆ ਦਾ ਲਾਲਚ। ਕਾਚੀ ਪਿੰਡੀ = ਹੇਛੀ ਮੱਤ ਵਾਲਾ। ਉਦਰੁ = ਪੇਟ, ਢਿੱਡ। ਢੇਰ = ਪਸ਼ੂ। ਬਾਬਾ = ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਰਵਤ ਰਵੈ = ਰਹਿਤ ਰਹੇ। ਸਬਦਿ = ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਨਾਮਿ = ਨਾਮ ਵਿਚ। ਰਤੇ = ਰੰਗੇ ਜਾ ਕੇ। ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੀ = ਮਾਇਆ ਦੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਲੋਂ ਰਜੇਵਾਂ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੧੨-੧੦੧੩)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ				ਗਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ
				ਬਾ	s	ਬਾ	s	ਐ	ਸੀ	ਰਵ	ਤ	ਰ	ਵੈ	ਸੰ	ਨਿ
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	-	-	-	-	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਸੀ	s					ਗੁ	ਰ	s	ਕੈ	ਸ	ਬ	ਦਿ	s
ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ								
ਏ	ਕ	ਲਿ	ਵ	ਲਾ	s	ਗੀ	s								
ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਪਪ					ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤਾ	s	ਸੀ	s					ਤੇ	ਰੈ	ਨਾ	ਮਿ	ਰ	ਤੇ	ਤ੍ਰਿ	ਪ
ਅੰਤਰਾ				-	-	-	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ
								ਮ	ਨ	ਮੁ	ਖੁ	ਲ	ਹ	s	ਰਿ
ਪਧ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ								
ਘ	ਰੁ	ਤ	ਜਿ	ਵਿ	ਗੁ	s	ਚੈ								
								ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ
								ਅ	ਵ	ਰਾ	s	ਕੇ	s	s	s
ਮੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ								
ਘ	s	ਰ	s	ਹੇ	s	ਰੈ	s								
								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ
								ਗ੍ਰਿ	ਹ	ਧਰ	ਮੁ	ਗਵਾ	ਏ	ਸਤਿ	ਗੁਰੁ
ਪਧ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ								
ਨ	s	s	s	ਭੇ	s	ਟੈ	s								
								ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ
								ਦੁ	s	ਰ	s	ਮ	s	ਤਿ	s
ਮੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ								
ਘੁ	ਮ	ਨ	s	ਘੇ	s	ਰੈ	s								
								ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ

ਮੇ ਪਾ	ਪ ਠ	ਧੁ ਪ	ਨੀ ੜਿ	ਨੀ ਥਾ	ਧੁ s	ਪ ਕਾ	ਪ s	ਦਿ ਗ ਕਿ	ਸੰ ਮ s	ਤ ਪ ਸ	ਰੁ ਪ ਨਾ	ਭ ਮ ਹੋ	s ਗ s	ਵੈ ਰੇ ਇ	s ਸ s
ਨੀ ਵ	ਨੀ s	ਨੀ s	ਨੀ s	ਸ ਧੇ	ਸ s	ਸ ਰੈ	ਸ s	ਗ ਕਾ	ਗ ਚੀ	ਮ ਪਿੰ	ਮ ਡੀ	ਪ ਸਬ	ਪ ਦੁ	ਪ ਨ	ਪ s
ਨੀ ਚੀ	ਨੀ s	ਨੀ s	ਨੀ s	ਧ ਨੈ	ਧ s	ਪ s	ਪ s	ਸੰ ਉਦ	ਨੀ ਰੁ	ਧ ਭ	ਧ ਰੈ	ਪ ਜੈ	ਪ s	ਪ ਸੇ	ਪ s
ਮੇਪ ਢੇ	ਧੁਨੀ s	ਨੀਧੁ s	ਪਪ s	ਮਪ ਰੈ	ਧਪ s	ਮਗ s	ਰੇਸ s								

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੰਜੋਗਿ ਉਪਾਏ ਰਕਤੁ ਬਿੰਦੁ ਮਿਲਿ ਪਿੰਡੁ ਕਰੇ ॥

ਅੰਤਰਿ ਗਰਭ ਉਰਧਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਰੇ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ॥੧॥

ਸੰਸਾਰੁ ਭਵਜਲੁ ਕਿਉ ਤਰੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਈਐ ਅਫਰਿਓ ਭਾਰੁ ਅਫਾਰੁ ਟਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੦੧੩-੧੦੧੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸੰਜੋਗਿ = ਸੰਜੋਗ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਮੇਲ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਰਕਤੁ = ਰੁੱਤ, ਲਹੂ। ਬਿੰਦੁ = ਵੀਰਜ। ਪਿੰਡੁ = ਸਰੀਰ। ਕਰੇ = ਬਣਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੰਤਰਿ ਗਰਭ = ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ। ਉਰਧਿ = ਉੱਧਾ, ਉਲਟਾ। ਸਾਰੇ = ਸੰਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਭਵਜਲੁ = ਸਮੁੰਦਰ। ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰੂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨ ਪੈ ਕੇ। ਨਿਰੰਜਨੁ = {ਨਿਰ-ਅੰਜਨੁ} ਜਿਸ ਉਤੇ ਮਾਇਆ ਦੀ ਕਾਲਖ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਅਫਰਿਓ ਭਾਰੁ = ਆਫਰੇ ਹੋਏ ਦਾ ਭਾਰ, ਹੰਕਾਰੇ ਹੋਏ ਦਾ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਭਾਰ। ਅਫਾਰੁ = ਅਸਹਿ। ਟਰੈ = ਟਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੦੧੩-੧੦੧੪)

1 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ
ਸੰ	ਸਾ	ਰ	ਭਵ	ਜ	ਲੁ
ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁਪ	ਪ	ਪ
ਕਿ	ਉ	s	ਤ	ਰੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ
ਗੁਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਨਾ	s	ਮੁ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਿਰੰ	ਜ	ਨੁ	ਪਾ	ਈ	ਐ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧ	ਪ
ਅਫ	ਰਿ	ਓ	ਭਾ	s	ਰੁ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅ	ਫਾ	ਰੁ	ਟ	s	ਰੈ
ਅੰਤਰਾ					
ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਮਾ	s	ਤ	ਪਿ	s	ਤਾ
ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸੰ	ਜੋ	ਗਿ	ਉ	ਪਾ	ਏ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਰ	ਕ	ਤੁ	ਬਿੰਦੁ	ਮਿ	ਲਿ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪਿੰ	ਭੁ	ਕ	s	ਰੇ	s
ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਅੰ	ਤ	ਰਿ	ਗ	ਰ	ਭ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਉਰ	ਧਿ	ਲਿਵ	ਲਾ	s	ਗੀ
ਧ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਗ
ਸੋ	ਪ੍ਰ	ਭੁ	ਸਾ	s	ਰੇ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਦਾ	s	ਤਿ	ਕ	s	ਰੇ

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਾ ਭੈਣਾ ਭਰਜਾਈਆ ਨਾ ਸੇ ਸਸੁੜੀਆਹ ॥

ਸਚਾ ਸਾਕੁ ਨ ਤੁਟਈ ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਸਹੀਆਹ ॥੧॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਏਤਾ ਭਵਿ ਥਕੀ ਗੁਰਿ ਪਿਰੁ ਮੇਲਿਮੁ ਦਿਤਮੁ ਮਿਲਾਇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

(ਅੰਗ ੧੦੧੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਸੁੜੀਆਹ = ਪਿਆਰੀਆਂ ਸੱਸਾਂ। ਸੇ = ਉਹ। ਸਚਾ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਸਹੀਆਹ = ਸਹੇਲੀਆਂ, ਸਤਸੰਗੀ।
ਬਲਿਹਾਰੀ = ਸਦਕੇ। ਸਦ = ਸਦਾ। ਜਾਉ = ਮੈਂ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ। ਏਤਾ = ਇਤਨਾ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ। ਭਵਿ = ਭੱਭੇਂ ਕੇ। ਗੁਰਿ
= ਗੁਰੂ ਨੇ। ਮੇਲਿਮੁ = ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਾਇਆ। ਦਿਤਮੁ ਮਿਲਾਇ = ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਾ ਦਿੱਤਾ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਦੀਪਚੰਦੀ ੧੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੧੫)

1 ×	2	3	4 2	5	6	7	8 0	9	10	11 3	12	13	14
ਸਥਾਈ													
ਸ	ਸ	ਸ	ਸਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਲਿ	ਹਾ	ਰੀ	ਗੁ	s	ਰ	s	ਆ	s	s	ਪ	s	ਣੇ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਦ	ਬਲਿ	ਹਾ	ਰੈ	s	ਜਾ	s	s	ਉ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁਰ	ਬਿ	ਨੁ	ਏ	s	ਤਾ	s	ਭ	s	ਵਿ	ਥ	s	ਕੀ	s
ਮ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਗੁਰਿ	ਪਿ	ਰੁ	ਮੇ	ਲਿ	ਮੁ	s	ਦਿ	ਤ	ਮੁ	ਮਿ	ਲਾ	ਇ	s
ਅੰਤਰਾ													
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਨਾ	s	s	ਭੈ	s	ਣਾ	s	ਭ	ਰ	ਜਾ	ਈ	s	ਆ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	s	s	ਸੇ	s	s	s	ਸ	ਸੁ	ੜੀ	ਆ	s	ਹ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਚਾ	ਸਾ	s	ਕੁ	ਨ	ਤੁ	ਟ	s	ਈ	s	s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਗੁ	s	ਰੁ	ਮੇ	s	ਲੇ	s	ਸ	ਹੀ	s	ਆ	s	ਹ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਾ ਜਾਣਾ ਮੂਰਖੁ ਹੈ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣਾ ਸਿਆਣਾ ॥

ਸਦਾ ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਰੰਗੇ ਰਾਤਾ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਾ ॥੧॥

ਬਾਬਾ ਮੂਰਖੁ ਹਾ ਨਾਵੈ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥

ਤੂ ਕਰਤਾ ਤੂ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਤਰਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੦੧੫-੧੦੧੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਨਾ ਜਾਣਾ = ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ। ਰੰਗੇ = ਰੰਗਿ ਹੀ, ਪ੍ਰੇਮ-ਰੰਗ ਵਿਚ ਹੀ। ਰਾਤਾ = ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ। ਅਨਦਿਨੁ = ਹਰ ਰੋਜ਼। ਵਖਾਣਾ = ਮੈਂ ਸਿਮਰਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ = ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਹਾ = ਮੈਂ ਹਾਂ। ਨਾਵੈ = (ਤੇਰੇ) ਨਾਮ ਤੋਂ। ਜਾਉ = ਮੈਂ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਦਾਨਾ = (ਸਭ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਦੀ) ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ। ਬੀਨਾ = (ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ) ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ। ਨਾਮਿ = ਨਾਮ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਤਰਾਉ = ਤਰਉਂ, ਮੈਂ ਪਾਰ ਲੰਘ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਦੀਪਚੰਦੀ੧੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੧੫-੧੦੧੬)

1 ×	2	3	4 2	5	6	7	8 0	9	10	11 3	12	13	14
ਸਥਾਈ													
ਸ	ਸ	ਸ	ਸਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਾ	s	ਬਾ	ਮੂ	ਰ	ਖੁ	s	ਹਾ	s	s	s	s	s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਨਾ	s	ਵੈ	ਬ	s	ਲਿ	s	ਜਾ	s	s	ਉ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤੂ	s	s	ਕ	ਰ	ਤਾ	s	ਤੂ	ਦਾ	ਨਾ	ਬੀ	s	ਨਾ	s
ਮ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਤੇ	s	ਚੈ	ਨਾ	s	ਮਿ	s	ਤ	s	s	ਰਾ	s	ਉ	s
ਅੰਤਰਾ													
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਨਾ	s	s	ਜਾ	s	ਣਾ	s	ਮੂ	ਰ	ਖੁ	ਹੈ	s	ਕੋ	ਈ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	s	s	ਜਾ	s	ਣਾ	s	ਸਿ	s	s	ਆ	s	ਣਾ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਦਾ	ਸਾ	s	ਹਿ	ਬ	ਕੈ	ਰੰ	ਗੇ	ਰਾ	s	ਤਾ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਅਨ	ਦਿ	ਨੁ	ਨਾ	s	ਮੁ	s	ਵ	s	s	ਖਾ	s	ਣਾ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਾਚਾ ਸਚੁ ਸੋਈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਜਿਨਿ ਸਿਰਜੀ ਤਿਨ ਹੀ ਫੁਨਿ ਗੋਈ ॥

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਰਹਣਾ ਤੁਮ ਸਿਉ ਕਿਆ ਮੁਕਰਾਈ ਹੇ ॥੧॥

ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਆਪਿ ਖਪਾਏ ॥

ਆਪੇ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਏ ॥

ਆਪੇ ਵੀਚਾਰੀ ਗੁਣਕਾਰੀ ਆਪੇ ਮਾਰਗਿ ਲਾਈ ਹੇ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੨੦-੧੦੨੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸੋਲਹੇ = ੧੬ ਬੰਦਾਂ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਤਾਂ ਹਰੇਕ ਵਿਚ ੧੬ ਬੰਦ (ਪਦ) ਹਨ, ਪਰ ਘੱਟ ਵਧ ਭੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਸੋਲਹੇ ਅਸ਼ਟਪਦੀਆਂ ਦੇ ਮੁੱਕਣ ਤੇ ਦਰਜ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸ਼ਟਪਦੀਆਂ ਹੀ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 'ਸੋਲਹੇ' ਸਿਰਫ਼ ਮਾਰੂ ਰਾਗ ਵਿਚ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਚ 'ਰਹਾਉ' ਦੀ ਤੁਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। **ਸਾਚਾ** = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। **ਸਚੁ** = ਸਦਾ-ਥਿਰ, ਅਟੱਲ। **ਸੋਈ** = ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ। **ਜਿਨਿ** = ਜਿਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੇ। **ਸਿਰਜੀ** = ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ। **ਤਿਨ ਹੀ** = ਤਿਨ ਹੀ, {ਨੋਟ ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ 'ਹੀ' ਦੇ ਕਾਰਨ ਲਫਜ਼ 'ਤਿਨ' ਦੀ " ਉਡ ਗਈ ਹੈ}। **ਫੁਨਿ** = ਮੁੜ, ਫਿਰ। **ਗੋਈ** = ਨਾਸ ਕੀਤੀ ਹੈ। **ਮੁਕਰਾਈ** = ਨਹ-ਨੁੱਕਰ, ਇਨਕਾਰ। **ਖਪਾਏ** = ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। **ਸਿਰਿ** = ਸਿਰ ਉਤੇ। **ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ** = ਹਰੇਕ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ (ਕੀਤੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਲੇਖ ਲਿਖ ਕੇ)। **ਧੰਧੈ** = ਧੰਧੇ ਵਿਚ, ਕਿਰਤ-ਕਾਰ ਵਿਚ। **ਵੀਚਾਰੀ** = ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਕੀਤੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਵਾਲਾ। **ਗੁਣਕਾਰੀ** = (ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ) ਗੁਣ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। **ਮਾਰਗਿ** = (ਸਹੀ ਜੀਵਨ-) ਰਸਤੇ ਉਤੇ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੨੦-੧੦੨੧)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ
ਸਾਚਾ	ਸ	ਚੁ	ਸੋ	ਈ	ਸ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ
ਅਵ	ਰੁ	ਨ	ਕੋ	ਈ	ਸ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਜਿ	ਸ	ਨਿ	ਸਿ	ਰ	ਜੀ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤਿਨ ਹੀ	ਫੁ	ਨਿ	ਗੋ	ਸ	ਈ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਿ	ਸ	ਉ	ਭਾ	ਸ	ਵੈ
ਹੀ	ਹੀ	ਹੀ	ਹੀ	ਹੀ	ਹੀ
ਤਿਉ	ਰਾਖ	ਹੁ	ਰ	ਹ	ਣਾ
ਹੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤੁਮ	ਸਿ	ਉ	ਕਿ	ਆ	ਸ
ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੁਕ	ਰਾ	ਈ	ਹੇ	ਸ	ਸ
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	ਸ	ਪਿ	ਉ	ਪਾ	ਏ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	ਸ	ਪਿ	ਖ	ਪਾ	ਏ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਹੀ	ਧ	ਪ
ਆ	ਸ	ਪੇ	ਸਿਰਿ	ਸਿ	ਰਿ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਧੰ	ਸ	ਧੈ	ਲਾ	ਸ	ਏ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਆ	ਸ	ਪੇ	ਵੀ	ਚਾ	ਰੀ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਗੁ	ਸ	ਣ	ਕਾ	ਸ	ਰੀ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆ	ਸ	ਪੇ	ਮਾ	ਰ	ਗਿ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਲਾ	ਸ	ਈ	ਹੇ	ਸ	ਸ

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਆਪੇ ਧਰਤੀ ਧਉਲੁ ਅਕਾਸੰ ॥
ਆਪੇ ਸਾਚੇ ਗੁਣ ਪਰਗਾਸੰ ॥
ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ ਆਪੇ ਆਪੇ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ਹੇ ॥੧॥
ਜਿਸੁ ਕਰਣਾ ਸੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ॥
ਕੇਇ ਨ ਮੇਟੈ ਸਾਚੇ ਲੇਖੈ ॥
ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪੇ ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਹੇ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੨੧-੧੦੨੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਧਉਲੁ = ਬਲਦ (ਜੋ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿੰਘਾਂ ਉਤੇ ਚੁੱਕ ਕੇ ਖਲੋਤਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ), ਧਰਤੀ ਦਾ ਆਸਰਾ। ਕਾਰ = (ਜਤ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦੀ) ਕਾਰ। ਜਿਸੁ ਕਰਣਾ = ਜਿਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਰਚਿਆ ਜਗਤ। ਵੇਖੈ = ਸੰਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਲੇਖੈ = ਲੇਖ ਨੂੰ, ਹੁਕਮ ਨੂੰ। ਸਾਚੇ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੨੧-੧੦੨੨)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਪੇ	ਧ	ਰ	ਤੀ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ
ਧ	ਉ	ਲੁ	ਅ	ਕਾ	ਸੰ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਆ	s	ਪੇ	ਸਾ	s	ਚੇ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁ	s	ਣ	ਪਰ	ਗਾ	ਸੰ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਤੀ	ਸਤੀ	s	ਸੰ	ਤੋ	ਖੀ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਆ	s	s	ਪੇ	s	s
ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆਪੇ	ਕਾ	ਰ	ਕ	ਮਾ	ਈ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹੇ	s	s	s	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਜਿ	s	ਸੁ	ਕ	ਰ	ਣਾ
ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸੋ	ਕਰਿ	ਕਰਿ	ਵੇ	s	ਖੈ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਕੋ	ਇ	ਨ	ਮੇ	s	ਟੈ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਾ	s	ਚੇ	ਲੇ	s	ਖੈ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਆ	s	ਪੇ	ਕ	s	ਰੇ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਕ	ਰਾ	ਏ	ਆ	s	ਪੇ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆਪੇ	ਦੇ	s	ਵਡਿ	ਆ	ਈ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹੇ	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਦੂਜੀ ਦੁਰਮਤਿ ਅੰਨੀ ਬੋਲੀ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਕਚੀ ਚੋਲੀ ॥

ਘਰਿ ਵਰੁ ਸਹਜੁ ਨ ਜਾਣੈ ਛੋਹਰਿ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਨੀਦ ਨ ਪਾਈ ਹੇ ॥੧॥

ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ ਜਲੈ ਭੜਕਾਰੇ ॥

ਮਨਮੁਖੁ ਤਕੇ ਕੁੰਡਾ ਚਾਰੇ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸਾਚੇ ਹਾਥਿ ਵਡਾਈ ਹੇ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੨੨-੧੦੨੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦੂਜੀ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਹੋਰ ਆਸਰੇ ਦੀ ਝਾਕ। ਦੁਰਮਤਿ = ਭੈੜੀ ਮੱਤ। ਕਚੀ ਚੋਲੀ = ਨਾਸਵੰਤ ਸਰੀਰ।

ਘਰਿ = ਹਿਰਦੇ-ਘਰ ਵਿਚ। ਵਰੁ = ਖਸਮ-ਪ੍ਰਭੂ। ਸਹਜੁ = ਆਤਮਕ ਅਡੋਲਤਾ। ਛੋਹਰਿ = ਅੰਞਾਣ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ।

ਨੀਦ = ਆਤਮਕ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਅਗਨਿ = ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ-ਅੱਗ। ਭੜਕਾਰੇ = ਭੜ ਭੜ ਕਰ ਕੇ। ਮਨਮੁਖੁ = ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ

ਤੁਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੨੨-੧੦੨੩)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ
ਦੂ	s	ਜੀ	ਦੁਰ	ਮ	ਤਿ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ
ਅੰ	s	ਨੀ	ਬੋ	s	ਲੀ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਕਾਮ	ਕ੍ਰ	ਧ	ਕੀ	s	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕ	s	ਚੀ	ਚੋ	s	ਲੀ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਘ	s	ਰਿ	ਵ	s	ਰੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਸਹਜੁ	ਨ	ਜਾਣੈ	ਛੋ	ਹ	ਰਿ
ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਿ	s	ਨੁ	ਪਿ	s	ਰ
ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨੀਦ	ਨ	ਪਾਈ	ਹੇ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅੰ	ਤ	ਰਿ	ਅ	ਗ	ਨਿ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜ	s	ਲੈ	ਭੜ	ਕਾ	ਰੇ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਮਨ	ਮੁ	ਖੁ	ਤ	s	ਕੇ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕੁੰ	s	ਡਾ	ਚਾ	s	ਰੇ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਬਿਨੁ	ਸਤਿ	ਗੁਰ	ਸੇ	s	ਵੇ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਕਿਉ	ਸੁ	ਖੁ	ਪਾ	ਈ	ਐ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਾ	s	ਚੇ	ਹਾ	s	ਥਿ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਵ	ਡਾ	ਈ	ਹੇ	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਅਪਰ ਅਪਾਰੇ ॥

ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨ ਖਸਮ ਹਮਾਰੇ ॥

ਸਾਚੇ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਵੀਚਾਰੀ ਸਾਚੇ ਤਾੜੀ ਲਾਈ ਹੇ ॥੧॥

ਕੇਤਕਿਆ ਜੁਗ ਧੁੰਧੁਕਾਰੈ ॥

ਤਾੜੀ ਲਾਈ ਸਿਰਜਣਹਾਰੈ ॥

ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ਸਾਚੈ ਤਖਤਿ ਵਡਾਈ ਹੇ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੨੩-੧੦੨੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਆਦਿ = ਹੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਮੂਲ ਪ੍ਰਭੂ ! ਜੁਗਾਦੀ = ਹੇ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਆਦਿ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਪ੍ਰਭੂ! ਅਪਰ = ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਅਪਾਰੇ = ਹੇ ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਰਲਾ ਬੰਨਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਸਦਾ। ਨਿਰੰਜਨ = ਹੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਪਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਸਾਚੇ = ਹੇ ਸਦਾ-ਥਿਰ ! ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ = ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਣ ਦੀ ਜੁਗਤਿ। ਵੀਚਾਰੀ = ਹੇ ਵਿਚਾਰਨ ਵਾਲੇ ਹਰੀ! ਸਾਚੇ ਤਾੜੀ ਲਾਈ ਹੇ = ਹੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਸੁਰਤ ਜੋੜੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ! ਧੁੰਧੁਕਾਰੈ = ਧੁੰਧੁਕਾਰ ਵਿਚ, ਇਕ-ਰਸ ਘੁੱਪ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ, ਉਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਜਿਸ ਦੀ ਬਾਬਤ ਕੁਝ ਭੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਦਾ। ਸਿਰਜਣਹਾਰੈ = ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਨੇ। ਸਚੁ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਤਖਤਿ = ਤਖ਼ਤ ਉਤੇ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਦਾਦਰਾ ਓ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੦੨੩-੧੦੨੪)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਦਿ	ਚੁ	ਗਾ	ਦੀ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ
ਅ	ਪ	ਰ	ਅ	ਪਾ	ਰੇ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਆ	s	ਦਿ	ਨਿਰੰ	ਜ	ਨ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਖ	ਸ	ਮ	ਹ	ਮਾ	ਰੇ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਾ	s	ਚੇ	ਜੋ	s	ਗ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਚੁ	ਗ	ਤਿ	ਵੀ	ਚਾ	ਰੀ
ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਾ	ਚੇ	s	ਤਾ	s	ੜੀ
ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਲਾ	s	ਈ	ਹੇ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕੇਤ	ੜਿ	ਆ	ਚੁ	s	ਗ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਧੁੰ	s	ਧੁ	ਕਾ	s	ਰੈ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਤਾ	s	ੜੀ	ਲਾ	s	ਈ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਿਰ	ਜ	ਣ	ਹਾ	ਰੈ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਸ	s	ਚੁ	ਨਾ	s	ਮੁ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਸ	s	ਚੀ	ਵਡਿ	ਆ	ਈ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਾ	s	ਚੈ	ਤ	ਖ	ਤਿ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਵ	ਡਾ	ਈ	ਹੇ	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਾਚੈ ਮੇਲੇ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ ॥

ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜੇਤਿ ਧਰੀ ਪਰਮੇਸਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਭਾਈ ਹੇ ॥੧॥

ਜਿਸ ਕੇ ਚਾਕਰ ਤਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥

ਸਬਦਿ ਪਤੀਜੈ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ॥

ਭਗਤਾ ਕਾ ਗੁਣਕਾਰੀ ਕਰਤਾ ਬਖਸਿ ਲਏ ਵਡਿਆਈ ਹੇ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੨੪-੧੦੨੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਾਚੈ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੇ। ਸਬਦਿ = ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ। ਤਿਸੁ = ਉਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੂੰ। ਭਾਣਾ = ਚੰਗਾ ਲੱਗਾ।
ਸਹਜਿ = ਆਤਮਕ ਅਡੋਲਤਾ ਵਿਚ। ਪਰਮੇਸਰਿ = ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ। ਭਾਈ = ਹੇ ਭਾਈ! ਜਿਸ ਕੇ = ਜਿਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਦੇ।
ਪਤੀਜੈ = ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਭੇਵਾ = ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਤ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਗੁਣਕਾਰੀ = ਆਤਮਕ ਗੁਣ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਦਾਦਰਾ ਓ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੦੨੪-੧੦੨੫)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ
ਸਾ	s	ਚੈ	ਮੇ	s	ਲੇ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ
ਸ	ਬ	ਦਿ	ਮਿ	ਲਾ	ਏ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਜਾ	ਤਿ	ਸੁ	ਭਾ	s	ਣਾ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	ਹ	ਜਿ	ਸ	ਮਾ	ਏ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤ੍ਰਿਭ	ਵਣ	ਜੋਤਿ	ਧ	s	ਰੀ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਪਰ	ਮੇ	s	ਸ	s	ਰਿ
ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅਵ	ਰੁ	ਨ	ਦੂ	s	ਜਾ
ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਭਾ	ਈ	s	ਹੇ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਿ	ਸ	ਕੇ	ਚਾ	ਕ	ਰ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤਿਸ	ਕੀ	s	ਸੇ	s	ਵਾ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਸ	ਬ	ਦਿ	ਪ	ਤੀ	ਜੈ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅ	ਲ	ਖ	ਅ	ਭੇ	ਵਾ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਭਗ	ਤਾ	ਕਾ	ਗੁਣ	ਕਾ	ਰੀ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਕ	s	ਰ	ਤਾ	s	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਖ	ਸਿ	s	ਲ	s	ਏ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਵਡਿ	ਆ	ਈ	ਹੇ	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥

ਜਿਨਿ ਆਪੇ ਆਪਿ ਉਪਾਇ ਪਛਾਤਾ ॥

ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਪੇ ਸੇਵਕੁ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ਹੇ ॥੧॥

ਆਪੇ ਨੇੜੈ ਨਾਹੀ ਦੂਰੇ ॥

ਬੁਝਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇ ਜਨ ਪੂਰੇ ॥

ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਅਹਿਨਿਸਿ ਲਾਹਾ ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਏਹ ਵਡਾਈ ਹੇ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੨੪-੧੦੨੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪੁਰਖੁ = ਸਰਬ-ਵਿਆਪਕ। ਬਿਧਾਤਾ = ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸਿਰਜਣਹਾਰ। ਜਿਨਿ = ਜਿਸ (ਕਰਤਾਰ) ਨੇ। ਉਪਾਇ = ਪੈਦਾ ਕਰ ਕੇ। ਪਛਾਤਾ = ਸੰਭਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਸੰਭਾਲ ਦਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਪਛਾਣ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪੂਰੇ = ਸਾਰੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ। ਅਹਿ = ਦਿਨ। ਨਿਸਿ = ਰਾਤ। ਲਾਹਾ = ਲਾਭ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੨੫-੧੦੨੬)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਪੇ	ਕ	ਰ	ਤਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਪੁ	ਰ	ਖੁ	ਬਿ	ਧਾ	ਤਾ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਜਿ	s	ਨਿ	ਆ	ਪੇ	ਆ	ਪਿ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਉ	ਪਾ	ਇ	ਪ	ਛਾ	ਤਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਆ	s	ਪੇ	ਸ	ਤਿ	ਗੁ	ਰੁ
ਗ	ਮਪ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਪੇ	ਸੇ	ਵ	ਕੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਪੇ	ਸ੍ਰਿ	ਸ	ਟਿ	s
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਉ	ਪਾ	ਈ	ਰੇ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਆ	s	ਪੇ	ਨੇ	s	ਝੈ	s
ਪਧ	ਨੀਸ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	s	ਹੀ	ਦੁ	s	ਰੇ	s
ਨੀਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਬੂ	ਝ	ਹਿ	ਗੁ	ਰ	ਮੁ	ਖਿ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੇ	ਜ	ਨ	ਪੂ	s	ਰੇ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਤਿਨ	ਕੀ	s	ਸੰ	ਗ	ਤਿ	s
ਪਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅਹਿ	ਨਿ	ਸਿ	ਲਾ	s	ਹਾ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਗੁਰ	ਸੰਗ	ਤਿ	ਏ	ਹ	ਵਡਾ	ਈ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹੇ	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਕੇਤੇ ਜੁਗ ਵਰਤੇ ਗੁਬਾਰੈ ॥
ਤਾੜੀ ਲਾਈ ਅਪਰ ਅਪਾਰੈ ॥
ਧੰਧੁਕਾਰਿ ਨਿਰਾਲਮੁ ਬੈਠਾ ਨਾ ਤਦਿ ਧੰਧੁ ਪਸਾਰਾ ਹੇ ॥੧॥
ਜੁਗ ਛਤੀਹ ਤਿਨੈ ਵਰਤਾਏ ॥
ਜਿਉ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਿਵੈ ਚਲਾਏ ॥
ਤਿਸਹਿ ਸਰੀਕੁ ਨ ਦੀਸੈ ਕੋਈ ਆਪੇ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ ਹੇ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੨੬-੧੦੨੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕੇਤੇ = ਅਨੇਕਾਂ ਹੀ। ਵਰਤੇ = ਗੁਜਰ ਗਏ। ਗੁਬਾਰੈ = ਘੁੱਪ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ। ਤਾੜੀ ਲਾਈ = ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਟਿਕਿਆ ਰਿਹਾ। ਅਪਾਰੈ = ਅਪਾਰ ਨੇ। ਅਪਰ = ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਧੰਧੁਕਾਰਿ = ਘੁੱਪ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ। ਨਿਰਾਲਮੁ = ਨਿਰਲੇਪ। ਤਦਿ = ਤਦੋਂ। ਧੰਧੁ = ਮਾਇਆ ਵਾਲੀ ਦੋੜ-ਭੱਜ। ਤਿਨੈ = ਤਿਨਿ ਹੀ, ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ। ਤਿਸਹਿ = ਤਿਸੁ ਹੀ, ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਹੀ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੨੬-੧੦੨੭)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਕੇ	s	ਤੇ	ਜੁ	s	ਗ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਵ	ਰ	ਤੇ	ਗੁ	ਬਾ	ਰੈ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਤਾ	s	ੜੀ	ਲਾ	s	ਈ	s
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਅ	ਪ	ਰ	ਅ	ਪਾ	ਰੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਧੁੰਧੁ	ਕਾ	ਰਿ	ਨਿ	ਰਾ	ਲ	ਮੁ
ਗ	ਮਪ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬੈ	s	s	ਠਾ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾ	ਤਦਿ	ਧੰਧੁ	ਪ	ਸਾ	ਰਾ	s
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹੇ	s	s	s	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਜੁ	s	ਗ	ਛ	ਤੀ	ਹ	s
ਪਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤਿ	s	ਨੈ	ਵ	ਰ	ਤਾ	ਏ
ਨੀਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਜਿਉ	ਤਿ	ਸੁ	ਭਾ	s	ਣਾ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤਿ	s	ਵੈ	ਚ	ਲਾ	ਏ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਤਿਸਹਿ	ਸਰੀ	ਕੁ	ਨ	s	ਦੀ	ਸੈ
ਪਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕੇ	s	s	ਈ	s	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਆਪੇ	ਅਪ	ਰ	ਅ	ਪਾ	ਰਾ	s
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹੇ	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਹਰਿ ਸਾ ਮੀਤੁ ਨਾਹੀ ਮੈ ਕੋਈ ॥

ਜਿਨਿ ਤਨੁ ਮਨੁ ਦੀਆ ਸੁਰਤਿ ਸਮੇਈ ॥

ਸਰਬ ਜੀਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿ ਸਮਾਲੇ ਸੇ ਅੰਤਰਿ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ ਹੇ ॥੧॥

ਗੁਰੁ ਸਰਵਰੁ ਹਮ ਹੰਸ ਪਿਆਰੇ ॥

ਸਾਗਰ ਮਹਿ ਰਤਨ ਲਾਲ ਬਹੁ ਸਾਰੇ ॥

ਮੇਤੀ ਮਾਣਕ ਹੀਰਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵਤ ਮਨੁ ਤਨੁ ਭੀਨਾ ਹੇ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੨੭-੧੦੨੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਾ = ਵਰਗਾ। ਜਿਨਿ = ਜਿਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੇ। ਸੁਰਤਿ = ਸੂਝ। ਸਮੇਈ = ਟਿਕਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਮਾਲੇ = ਸੰਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਦਾਨਾ = ਦਿਲ ਦੀ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ। ਬੀਨਾ = ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ। ਹੰਸ ਪਿਆਰੇ = ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਹੰਸ। ਸਾਗਰ = ਸਮੁੰਦਰ। ਭੀਨਾ
= ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੨੭-੧੦੨੮)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਹਰਿ	ਸਾ	s	ਮੀ	s	ਤੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਨਾਹੀ	ਮੈ	s	ਕੇ	s	ਈ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਜਿਨਿ	ਤਨੁ	ਮਨੁ	ਦੀ	s	ਆ	s
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸੁ	ਰ	ਤਿ	ਸ	ਮੋ	ਈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਸ	ਰ	ਬ	ਜੀ	s	ਆ	s
ਗ	ਮਪ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪ੍ਰਤਿ	ਪਾ	ਲਿ	ਸ	ਮਾ	ਲੇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੋ	ਅੰਤ	ਰਿ	ਦਾ	ਨਾ	ਬੀ	ਨਾ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹੇ	s	s	s	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਗੁ	s	ਰੁ	ਸ	ਰ	ਵ	ਰੁ
ਪਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹਮ	ਹੰ	ਸ	ਪਿ	ਆ	ਰੇ	s
ਨੀਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਸਾਗ	ਰ	ਮਹਿ	ਰ	ਤ	ਨ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲਾਲ	ਬ	ਹੁ	ਸਾ	s	ਰੇ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਮੋਤੀ	ਮਾਣ	ਕ	ਹੀ	s	ਰਾ	s
ਪਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹ	s	ਰਿ	ਜ	s	ਸੁ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਗਾਵ	ਤ	ਮਨੁ	ਤ	ਨੁ	ਭੀ	ਨਾ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹੇ	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਅਸੁਰ ਸਘਾਰਣ ਰਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ ਰਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ॥

ਨਾਲੇ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ ਮੂਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਿਖੁ ਵੀਚਾਰਾ ਹੇ ॥੧॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਧੂ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ ॥

ਅਗਨਿ ਪਾਣੀ ਸਾਗਰੁ ਅਤਿ ਗਹਰਾ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ਹੇ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੨੮-੧੦੩੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਸੁਰ = ਦੈਤ, ਕਾਮਾਦਿਕ। ਸਘਾਰਣ = ਮਾਰਨ (ਵਾਲਾ)। ਘਟਿ ਘਟਿ = ਹਰੇਕ ਘਟ ਵਿਚ। ਰਮਈਆ = ਸੋਹਣਾ ਰਾਮ। ਨਾਲੇ = ਨਾਲ ਹੀ, ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ। ਅਲਖੁ = ਜਿਸ ਦਾ ਸਰੂਪ ਬਿਆਨ ਨਾਹ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਮੂਲੇ = ਬਿਲਕੁਲ, ਉੱਕਾ ਹੀ। ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨ ਪੈ ਕੇ। ਲਿਖੁ = (ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ) ਪ੍ਰੇ ਲੈ। ਵੀਚਾਰਾ = ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਵਿਚਾਰ। ਸਾਧੂ = ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸਾਧ ਲਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਭਿ = ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ। ਅਤਿ = ਬਹੁਤ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੦੨੮-੧੦੩੦)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ
ਅ	ਸੁ	ਰ	ਸਘਾ	ਰ	ਣ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ
ਰਾ	s	ਮੁ	ਹ	ਮਾ	ਰਾ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਘਟਿ	ਘ	ਟਿ	ਰਮ	ਈ	ਆ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰਾ	s	ਮੁ	ਪਿ	ਆ	ਰਾ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾਲੇ	ਅਲ	ਖੁ	ਨ	ਲਖੀ	ਐ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਮੂ	s	s	ਲੇ	s	s
ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁਰ	ਮੁਖਿ	ਲਿਖੁ	ਵੀ	ਚਾ	ਰਾ
ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹੇ	s	s	s	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗੁਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਸਾ	s	ਧੂ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਰ	ਣਿ	ਤੁ	ਮਾ	ਰੀ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਕਰਿ	ਕਿਰ	ਪਾ	ਪ੍ਰ	s	ਭਿ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪਾ	s	ਰਿ	ਉ	ਤਾ	ਰੀ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਅਗਨਿ	ਪਾ	ਣੀ	ਸਾਗਰੁ	ਅ	ਤਿ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਗ	ਹ	s	ਰਾ	s	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁਰੁ	ਸਤਿ	ਗੁਰੁ	ਪਾਰਿ	ਉਤਾ	ਰਾ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹੇ	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਘਰਿ ਰਹੁ ਰੇ ਮਨ ਮੁਗਧ ਇਆਨੇ ॥

ਰਾਮੁ ਜਪਹੁ ਅੰਤਰਗਤਿ ਧਿਆਨੇ ॥

ਲਾਲਚ ਛੇਡਿ ਰਚਹੁ ਅਪਰੰਪਰਿ ਇਉ ਪਾਵਹੁ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਹੇ ॥੧॥

ਜਿਸੁ ਬਿਸਰਿਐ ਜਮੁ ਜੇਹਣਿ ਲਾਗੈ ॥

ਸਭਿ ਸੁਖ ਜਾਹਿ ਦੁਖਾ ਫੁਨਿ ਆਗੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਅੜੇ ਏਹੁ ਪਰਮ ਤਤੁ ਵੀਚਾਰਾ ਹੇ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੩੦-੧੦੩੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਘਰਿ = ਘਰ ਵਿਚ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ, ਅਡੋਲਤਾ ਵਿਚ। ਮੁਗਧ = ਹੇ ਮੂਰਖ! ਅੰਤਰਗਤਿ = ਅੰਦਰ ਹੀ ਟਿਕੇ ਰਹਿ ਕੇ। ਧਿਆਨੇ = ਧਿਆਨ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਸੁਰਤ ਜੋੜ ਕੇ। ਰਚਹੁ = ਲੀਨ ਰਹੋ। ਅਪਰੰਪਰਿ = ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਰੰਪਰ (ਪ੍ਰਭੂ) ਵਿਚ, ਉਸ ਵਿਚ ਜੇ ਪਰੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਜਮੁ = ਮੌਤ, ਆਤਮਕ ਮੌਤ। ਜੇਹਣਿ ਲਾਗੈ = ਤੱਕਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸਭਿ = ਸਾਰੇ। ਫੁਨਿ = ਫਿਰ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਥਾਂ। ਆਗੈ = ਜੀਵਨ-ਰਾਹ ਵਿਚ। ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨ ਪੈ ਕੇ। ਜੀਅੜੇ = ਹੇ ਜਿੰਦੇ !

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੩੦-੧੦੩੧)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਘ	s	ਰਿ	ਰ	s	ਹੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਰੇ	ਮਨ	ਮੁਗਧ	ਇ	ਆ	ਨੇ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਰਾ	s	ਮੁ	ਜ	ਪ	ਹੁ	s
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਅੰਤ	ਰ	ਗਤਿ	ਧਿ	ਆ	ਨੇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਲਾ	ਲ	ਚ	ਛੇ	s	ਡਿ	s
ਗ	ਮਪ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰ	ਚ	ਹੁ	ਅਪ	ਚੰ	ਪ	ਰਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਇਉ	ਪਾਵਹੁ	s	ਮੁਕ	ਤਿ	ਦੁਆ	ਰਾ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹੇ	s	s	s	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਜਿ	s	ਸੁ	ਬਿ	ਸ	ਰਿ	ਐ
ਪਧ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਜਮੁ	ਜੋਹ	ਇ	ਲਾ	s	ਗੈ	s
ਨੀਸੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ
ਸਭਿ	ਸੁ	ਖ	ਜਾ	s	ਹਿ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਦੁਖਾ	ਫੁ	ਨਿ	ਆ	s	ਗੈ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਰਾਮ	ਨਾ	ਮੁ	ਜ	s	ਪਿ	s
ਪਧ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਗੁਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਜੀ	s	ਅ	ੜੇ
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਏਹੁ	ਪਰ	ਮ	ਤ	ਤੁ	ਵੀਚਾ	ਰਾ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹੇ	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਗੁਰਦੇਵ ਤੁਮਾਰੀ ॥

ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਦਇਆਲੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥

ਤੇਰੇ ਚੋਜ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਈ ਤੂ ਪੂਰਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਹੇ ॥੧॥

ਤੂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਰੂਪੁ ਅਨੂਪੁ ਦਇਆਲਾ ॥

ਜਿਉ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵਹਿ ਸਭੁ ਤੇਰੇ ਕੀਆ ਕਮਾਤਾ ਹੇ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੩੧-੧੦੩੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗੁਰਦੇਵ = ਹੇ ਗੁਰ ਦੇਵ! ਹੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਦੇਵਤੇ ! ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਮੁਰਾਰੀ = {ਮੁਰ-ਅਰਿ = ਮੁਰ ਦੈਤ ਦਾ ਵੈਰੀ} ਦੈਤਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਚੋਜ = ਕੋਤਕ, ਤਮਾਸ਼ੇ। ਪੂਰਾ = ਸਾਰੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ। ਬਿਧਾਤਾ = ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਆਦਿ = ਜਗਤ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ। ਜੁਗਾਦਿ = ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ। ਘਟਿ ਘਟਿ = (ਤੂੰ) ਹਰੇਕ ਘਟ ਵਿਚ (ਹੈਂ)। ਰੂਪੁ ਅਨੂਪੁ = ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਐਸਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਰਗਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਰੂਪ ਨਹੀਂ {ਅਨ-ਉਪ। ਊਪ = ਉਪਮਾ}। ਤੇਰੇ = ਤੇਰਾ ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੩੧-੧੦੩੨)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਗ ਸ	ਗ ਰ	ਗ ਣਿ	ਮ ਸ	ਪ ਪ	ਪ ਸ	ਪ ਰੇ	ਪ ਸ
ਨੀ ਗੁ	ਨੀ ਰ	ਧ ਦੇ	ਧ ਵ	ਪ ਤੁ	ਪ ਮਾ	ਪ ਸ	ਪ ਰੀ	ਪ ਤੁ	ਪ ਸ	ਪ ਸ	ਪ ਸ	ਮ ਸ	ਗ ਮ	ਰੇ ਰ	ਸ ਥੁ
ਨੀ ਦ	ਨੀ ਇ	ਧ ਆ	ਪ ਲੁ	ਧ ਮੁ	ਨੀ ਰਾ	ਸ ਸ	ਸ ਰੀ	ਗ ਤੇ	ਗ ਰੇ	ਗ ਚੇ	ਮ ਜ	ਪ ਨ	ਪ ਸ	ਪ ਜਾ	ਪ ਣੈ
ਮੇ ਕੋ	ਮੇ ਸ	ਪ ਸ	ਧੁ ਸ	ਨੀ ਈ	ਨੀ ਸ	ਧੁ ਸ	ਪ ਸ	ਸਾਂ ਤੁ	ਸਾਂ ਸ	ਸਾਂ ਪੂ	ਸਾਂ ਰਾ	ਨੀ ਪੁਰ	ਨੀ ਖੁ	ਧ ਬਿਧਾ	ਪ ਤਾ
ਗਮ ਹੇ ਅੰਤਰਾ	ਪਧ ਸ	ਨੀਸਾਂ ਸ	ਰੇਸਾਂ ਸ	ਨੀਧ ਸ	ਮਪ ਸ	ਮਗ ਸ	ਰੇਸ ਸ	ਪ ਤੁ	ਪ ਸ	ਪ ਆ	ਪ ਦਿ	ਗ ਜੁ	ਗ ਗਾ	ਮ ਦਿ	ਮ ਸ
ਪ ਕ	ਧ ਰ	ਨੀ ਸ	ਨੀ ਹਿ	ਸਾਂ ਪ੍ਰ	ਸਾਂ ਤਿ	ਸਾਂ ਪਾ	ਸਾਂ ਲਾ	ਪ ਘ	ਪ ਟਿ	ਧ ਘ	ਨੀਸਾਂ ਟਿ	ਗਾਂ ਰੂ	ਗਾਂ ਸ	ਗਾਂ ਪੁ	ਗਾਂ ਸ
ਮਾਂ ਅ	ਮਾਂ ਨੂ	ਗਾਂ ਪੁ	ਗਾਂ ਸ	ਰੇਂ ਦ	ਰੇਂ ਇ	ਸਾਂ ਆ	ਸਾਂ ਲਾ	ਪ ਜਿ	ਪ ਉ	ਪ ਤੁ	ਪ ਧੁ	ਗ ਭਾ	ਗ ਸ	ਮ ਵੈ	ਮ ਸ
ਪ ਤਿ	ਧ ਸ	ਨੀ ਵੈ	ਨੀ ਸ	ਸਾਂ ਚ	ਸਾਂ ਲਾ	ਸਾਂ ਵ	ਸਾਂ ਹਿ	ਮੇ ਸ	ਪ ਭੁ	ਧੁ ਤੇ	ਨੀ ਰੇ	ਨੀ ਕੀ	ਧੁ ਆ	ਪ ਕਮਾ	ਪ ਤਾ
ਗਮ ਹੇ	ਪਧ ਸ	ਨੀਸਾਂ ਸ	ਰੇਸਾਂ ਸ	ਨੀਧ ਸ	ਮਪ ਸ	ਮਗ ਸ	ਰੇਸ ਸ								

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ ॥

ਜਿਨਿ ਧਰ ਚਕ੍ਰ ਧਰੇ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਸਾਚਾ ਵੇਪਰਵਾਹਾ ਹੇ ॥੧॥

ਵੇਕੀ ਵੇਕੀ ਜੰਤ ਉਪਾਏ ॥

ਦੁਇ ਪੰਦੀ ਦੁਇ ਰਾਹ ਚਲਾਏ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਵਿਣੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਲਾਹਾ ਹੇ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੩੨-੧੦੩੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਾਚੇ = ਹੇ ਸਦਾ-ਬਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ! ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ = ਹੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ! ਜਿਨਿ = ਜਿਸ ਤੋਂ ਨੇ। ਧਰ = ਧਰਤੀ। ਧਰੇ = ਟਿਕਾਏ ਹਨ। ਵੀਚਾਰੇ = ਵੀਚਾਰਿ, ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਕੇ। ਕਰਿ ਕਰਿ = ਪੈਦਾ ਕਰ ਕਰ ਕੇ। ਵੇਖੈ = ਸੰਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਵੇਕੀ ਵੇਕੀ = ਵਖ ਵਖ ਕਿਸਮ ਦੇ। ਪੰਦ = ਨਸੀਹਤ, ਸਿੱਖਿਆ। ਪੰਦੀ = ਨਸੀਹਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਦੁਇ = ਦੋ। ਦੁਇ ਪੰਦੀ = ਚੰਗੀ ਤੇ ਮੰਦੀ ਦੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਗੁਰਮੁਖਿ ਤੇ ਮਨਮੁਖ। ਦੁਇ ਰਾਹ = ਜੀਵਨ ਦੇ ਦੋ ਰਸਤੇ (ਚੰਗਾ ਤੇ ਮੰਦਾ)। ਮੁਕਤਿ = (ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ) ਖਲਾਸੀ। ਸਚੁ = ਸਦਾ-ਬਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਲਾਹਾ = ਲਾਭ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੩੨-੧੦੩੩)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਗ ਸਾ	ਗ s	ਗ ਚੇ	ਮ s	ਪ ਸਾ	ਪ ਹਿ	ਪ ਬ	ਪ s
ਨੀ ਸਿ	ਨੀ ਰ	ਧ ਜ	ਧ ਣ	ਪ ਹਾ	ਪ s	ਪ ਰੇ	ਪ s	ਪ ਜਿ	ਪ ਨਿ	ਪ ਧ	ਪ ਰ	ਮ ਚ	ਗ s	ਰੇ ਕ੍ਰ	ਸ s
ਨੀ ਧ	ਨੀ s	ਧ ਰੇ	ਪ s	ਧ ਵੀ	ਨੀ ਚਾ	ਸ s	ਸ ਰੇ	ਗ ਆ	ਗ ਪੇ	ਗ ਕਰ	ਮ ਤਾ	ਪ ਕ	ਪ ਰਿ	ਪ ਕ	ਪ ਰਿ
ਮੇ ਵੇ	ਮੇ s	ਪ s	ਧੁ s	ਨੀ ਖੈ	ਨੀ s	ਧੁ s	ਪ s	ਸਾਂ ਸਾ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਚਾ	ਸਾਂ s	ਨੀ ਵੇਪ	ਨੀ ਰ	ਧ ਵਾ	ਪ ਹਾ
ਗਮ ਹੇ	ਪਧ s	ਨੀਸਾਂ s	ਰੇਂਸਾਂ s	ਨੀਧ s	ਮਪ s	ਮਗ s	ਰੇਸ s	ਪ ਵੇ	ਪ s	ਪ ਕੀ	ਪ s	ਗ ਵੇ	ਗ s	ਮ ਕੀ	ਮ s
ਅੰਤਰਾ								ਪ ਦੁ	ਪ s	ਪ ਇ	ਨੀਸਾਂ s	ਗਾਂ ਪੰ	ਗਾਂ s	ਗਾਂ ਦੀ	ਗਾਂ s
ਪ ਜੰ	ਧ s	ਨੀ s	ਨੀ ਤ	ਸਾਂ ਉ	ਸਾਂ ਪਾ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਏ	ਪ ਗੁ	ਪ ਰ	ਪ ਪੂ	ਪ ਰੇ	ਗ ਵਿ	ਗ s	ਮ ਣ	ਮ s
ਮਾਂ ਦੁ	ਮਾਂ ਇ	ਗਾਂ ਰਾ	ਗਾਂ ਹ	ਰੇਂ ਚ	ਰੇਂ ਲਾ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਏ	ਮੇ ਸ	ਪ ਚੁ	ਧੁ ਨਾ	ਨੀ ਮੁ	ਨੀ ਜ	ਧੁ ਪਿ	ਪ ਲਾ	ਪ ਹਾ
ਪ ਮੁਕ	ਧ ਤਿ	ਨੀ ਨ	ਨੀ s	ਸਾਂ ਹੇ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਈ	ਸਾਂ s	ਗਮ ਹੇ	ਪਧ s	ਨੀਸਾਂ s	ਰੇਂਸਾਂ s	ਨੀਧ s	ਮਪ s	ਮਗ s	ਰੇਸ s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਦਰਸਨੁ ਪਾਵਾ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਾ ॥

ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਸਾਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ॥

ਤੁਧੁ ਭਾਣੇ ਤੂ ਭਾਵਹਿ ਕਰਤੇ ਆਪੇ ਰਸਨ ਰਸਾਇਦਾ ॥੧॥

ਸੋਹਨਿ ਭਗਤ ਪ੍ਰਭੂ ਦਰਬਾਰੇ ॥

ਮੁਕਤੁ ਭਏ ਹਰਿ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ॥

ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਤੇਰੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦਾ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੩੪-੧੦੩੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪਾਵਾ = ਪਾਵਾਂ, ਮੈਂ ਪਾ ਸਕਾਂ। ਭਾਵਾ = ਭਾਵਾਂ, ਮੈਂ ਚੰਗਾ ਲੱਗਾਂ। ਭਾਇ = ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ। ਭਾਣੇ = (ਜੇਹੜੇ) ਚੰਗੇ ਲੱਗੇ।
ਭਾਵਹਿ = (ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ) ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਕਰਤੇ = ਹੇ ਕਰਤਾਰ! ਰਸਨ = ਜੀਭ। ਰਸਾਇਦਾ = ਰਸੀਲੀ ਬਣਾਂਦਾ ਹੈ।
ਮੁਕਤੁ = ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ। ਹਰਿ = ਹੇ ਹਰੀ! ਆਪ = ਆਪਾ-ਭਾਵ। ਗਵਾਇ = ਗਵਾ ਕੇ। ਅਨਦਿਨੁ = ਹਰ ਰੋਜ਼।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੩੪-੧੦੩੫)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਗ ਦ	ਗ ਰ	ਗ ਸ	ਮ ਨੁ	ਪ ਪਾ	ਪ s	ਪ ਵਾ	ਪ s
ਨੀ ਜੇ	ਨੀ s	ਧ ਤੁ	ਧ ਧੁ	ਪ ਭਾ	ਪ s	ਪ ਵਾ	ਪ s	ਪ ਭਾ	ਪ s	ਪ ਇ	ਪ s	ਮ ਭ	ਗ ਗ	ਰੇ ਤਿ	ਸ s
ਨੀ ਸਾ	ਨੀ ਚੇ	ਧ ਗੁ	ਪ ਣ	ਧ ਗਾ	ਨੀ s	ਸ ਵਾ	ਸ s	ਗ ਤੁ	ਗ ਧੁ	ਗ ਭਾ	ਮ ਣੇ	ਪ ਤੂ	ਪ s	ਪ ਭਾਵ	ਪ ਹਿ
ਮੇ ਕ	ਮੇ s	ਪ s	ਧੁ s	ਨੀ ਰ	ਨੀ s	ਧੁ ਤੇ	ਪ s	ਸਾਂ ਆ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਪੇ	ਸਾਂ s	ਨੀ ਰ	ਨੀ s	ਧ ਸ	ਪ ਨ
ਗਮ ਰ ਅੰਤਰਾ	ਪਧ ਸਾ	ਨੀਸਾਂ s	ਰੇਂਸਾਂ s	ਨੀਧ ਇ	ਮਪ s	ਮਗ ਦਾ	ਰੇਸ s	ਪ ਸੇ	ਪ ਹ	ਪ ਨਿ	ਪ s	ਗ ਭ	ਗ ਗ	ਮ ਤ	ਮ s
ਪ ਪ੍ਰ	ਧ s	ਨੀ ਭੂ	ਨੀ s	ਸਾਂ ਦ	ਸਾਂ ਰ	ਸਾਂ ਬਾ	ਸਾਂ ਰੇ	ਪ ਮੁ	ਪ s	ਧ ਕ	ਨੀਸਾਂ ਤੁ	ਗਾਂ ਭ	ਗਾਂ s	ਗਾਂ ਏ	ਗਾਂ s
ਮਾਂ ਹ	ਮਾਂ ਰਿ	ਗਾਂ ਦਾ	ਗਾਂ ਸ	ਰੇਂ ਤੁ	ਰੇਂ ਮਾ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਰੇ	ਪ ਆ	ਪ ਪੁ	ਪ ਗਵਾ	ਪ ਇ	ਗ ਤੇ	ਗ ਰੈ	ਮ ਰੰ	ਮ ਗਿ
ਪ ਰਾ	ਧ s	ਨੀ s	ਨੀ s	ਸਾਂ ਤੇ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਮੇ ਅ	ਪ ਨ	ਧੁ ਦਿ	ਨੀ ਨੁ	ਨੀ ਨਾ	ਧੁ s	ਪ ਮੁ	ਪ s
ਗਮ ਧਿ	ਪਧ s	ਨੀਸਾਂ ਆ	ਰੇਂਸਾਂ s	ਨੀਧ ਇ	ਮਪ s	ਮਗ ਦਾ	ਰੇਸ s								

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਅਰਬਦ ਨਰਬਦ ਧੁੰਧੁਕਾਰਾ ॥

ਧਰਣਿ ਨ ਗਗਨਾ ਹੁਕਮੁ ਅਪਾਰਾ ॥

ਨਾ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਨ ਚੰਦੁ ਨ ਸੂਰਜੁ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਇਦਾ ॥੧॥

ਖਾਣੀ ਨ ਬਾਣੀ ਪਉਣ ਨ ਪਾਣੀ ॥

ਓਪਤਿ ਖਪਤਿ ਨ ਆਵਣ ਜਾਣੀ ॥

ਖੰਡ ਪਤਾਲ ਸਪਤ ਨਹੀ ਸਾਗਰ ਨਦੀ ਨ ਨੀਰੁ ਵਹਾਇਦਾ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੩੫-੧੦੩੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਰਬਦ = {ਮਕੁੰਟ} ਦਸ ਕਰੋੜ (ਸਾਲ)। **ਨਰਬਦ** = ਨ ਅਰਬਦ, ਜਿਸ ਵਾਸਤੇ ਲਫਜ਼ 'ਅਰਬਦ' ਭੀ ਨਾਹ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਗਿਣਤੀ ਤੋਂ ਪਰੇ। **ਧੁੰਧੁਕਾਰਾ** = ਘੁੱਪ ਹਨੇਰਾ {ਨੇਟ ਘੁੱਪ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਥੇ ਕੀਹ ਕੁਝ ਪਿਆ ਹੈ} ਉਹ ਹਾਲਤ ਜਿਸ ਦੀ ਬਾਬਤ ਕੋਈ ਭੀ ਮਨੁੱਖ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ। **ਧਰਣਿ** = ਧਰਤੀ। **ਗਗਨਾ** = ਆਕਾਸ਼। **ਰੈਨਿ** = ਰਾਤ। **ਸੁੰਨ** = ਸੁੰਞ। **ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ** = ਉਹ ਸਮਾਧੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। **ਖਾਣੀ** = ਜਗਤ-ਉਤਪੱਤੀ ਦੇ ਚਾਰ ਵਸੀਲੇ ਅੰਡਜ, ਉਤਭੁਜ, ਜੇਰਜ, ਸੇਤਜ। **ਬਾਣੀ** = ਜੀਵਾਂ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਬਾਣੀਆਂ। **ਓਪਤਿ** = ਉਤਪੱਤੀ। **ਖਪਤਿ** = ਨਾਸ, ਪਰਲੋ। **ਸਪਤ** = ਸੱਤ। **ਸਾਗਰ** = ਸਮੁੰਦਰ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੩੪-੧੦੩੬)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਗ ਅ	ਗ ਰ	ਗ ਬ	ਮ ਦ	ਪ ਨ	ਪ ਰ	ਪ ਬ	ਪ ਦ
ਨੀ ਧੁੰ	ਨੀ s	ਧ ਧੂ	ਧ s	ਪ ਕਾ	ਪ s	ਪ ਰਾ	ਪ s	ਪ ਧ	ਪ ਰ	ਪ ਣਿ	ਪ ਨ	ਮ ਗ	ਗ ਗ	ਰੇ ਨਾ	ਸ s
ਨੀ ਹੁ	ਨੀ ਕ	ਧ ਮੁ	ਪ s	ਧ ਅ	ਨੀ ਪਾ	ਸ ਰਾ	ਸ s	ਗ ਨਾ	ਗ ਦਿਨੁ	ਗ ਰੈ	ਮ ਨਿ	ਪ ਨ	ਪ s	ਪ ਚੰ	ਪ ਦੁ
ਮੇ ਨ	ਮੇ s	ਪ s	ਧੂ s	ਨੀ ਸੂ	ਨੀ ਰ	ਧੂ ਜੁ	ਪ s	ਸਾਂ ਸੁੰ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਨ	ਸਾਂ s	ਨੀ ਸ	ਨੀ ਮਾ	ਧ s	ਪ ਧਿ
ਗਮ ਲ ਅੰਤਰਾ	ਪਧ s	ਨੀਸਾਂ ਗਾ	ਰੇਂਸਾਂ s	ਨੀਧ ਇ	ਮਪ s	ਮਗ ਦਾ	ਰੇਸ s	ਪ ਖਾ	ਪ ਣੀ	ਪ s	ਪ ਨ	ਗ ਬਾ	ਗ s	ਮ ਣੀ	ਮ s
ਪ ਪ	ਧ ਉ	ਨੀ ਣ	ਨੀ ਨ	ਸਾਂ ਪਾ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਣੀ	ਸਾਂ s	ਪ ਓ	ਪ ਪ	ਧ ਤਿ	ਨੀਸਾਂ s	ਗਾਂ ਖ	ਗਾਂ ਪ	ਗਾਂ ਤਿ	ਗਾਂ s
ਮਾਂ ਨ	ਮਾਂ s	ਗਾਂ ਆਵ	ਗਾਂ ਣ	ਰੇਂ ਜਾ	ਰੇਂ s	ਸਾਂ ਣੀ	ਸਾਂ s	ਪ ਖੰ	ਪ s	ਪ ਡ	ਪ s	ਗ ਪ	ਗ ਤਾ	ਮ s	ਮ ਲ
ਪ ਸਪ	ਧ ਤ	ਨੀ ਨ	ਨੀ ਹੀ	ਸਾਂ ਸਾ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਗ	ਸਾਂ ਰ	ਮੇ ਨ	ਪ ਦੀ	ਧੂ ਨ	ਨੀ s	ਨੀ ਨੀ	ਧੂ s	ਪ ਰੁ	ਪ s
ਗਮ ਵ	ਪਧ s	ਨੀਸਾਂ ਹਾ	ਰੇਂਸਾਂ s	ਨੀਧ ਇ	ਮਪ s	ਮਗ ਦਾ	ਰੇਸ s								

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਪੇ ਆਪੁ ਉਪਾਇ ਨਿਰਾਲਾ ॥

ਸਾਚਾ ਬਾਨੁ ਕੀਓ ਦਇਆਲਾ ॥

ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਕਾ ਬੰਧਨੁ ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ ਰਚਾਇਦਾ ॥੧॥

ਨਉ ਘਰ ਥਾਪੇ ਥਾਪਣਹਾਰੈ ॥

ਦਸਵੈ ਵਾਸਾ ਅਲਖ ਅਪਾਰੈ ॥

ਸਾਇਰ ਸਪਤ ਭਰੇ ਜਲਿ ਨਿਰਮਲਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਇਦਾ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੩੬-੧੦੩੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਆਪੁ = ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ। ਨਿਰਾਲਾ = ਵੱਖਰਾ, ਨਿਰਲੇਪ। ਸਾਚਾ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ। ਬੰਧਨੁ = ਮੇਲ। ਕੋਟੁ = ਕਿਲ੍ਹਾ। ਘਰ = ਗੋਲਕਾਂ, ਇੰਦੇ। ਥਾਪਣਹਾਰੈ = ਬਣਾਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੇ। ਦਸਵੈ = ਦਸਵੇਂ ਘਰ ਵਿਚ, ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਵਿਚ। ਅਪਾਰੈ = ਅਪਾਰ (ਪ੍ਰਭੂ) ਦਾ। ਸਾਇਰ = ਸਮੁੰਦਰ। ਸਪਤ = ਸੱਤ। ਸਪਤ ਸਾਇਰ = (ਕਾਇਆ ਕੋਟ ਦੇ) ਸੱਤ ਸਮੁੰਦਰ (ਪੰਜ-ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇ, ਮਨ ਅਤੇ ਬੱਧ)। ਜਲਿ ਨਿਰਮਲਿ = (ਨਾਮ ਦੇ) ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਨਾਲ। ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਬੰਦਾ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਦਾਦਰਾ ਓ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੦੩੬-੧੦੩੭)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ
ਆਪੇ	ਆ	ਪੁ	ਉ	ਪਾ	ਇ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ
ਨਿ	ਰਾ	s	ਲਾ	s	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਸਾ	s	ਚਾ	ਥਾ	s	ਨੁ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕੀ	s	ਓ	ਦਇ	ਆ	ਲਾ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪ	ਉ	ਣ	ਪਾ	s	ਈ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਅਗ	ਨੀ	ਕਾ	ਬੰ	ਧ	ਨੁ
ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਾ	ਇ	ਆ	ਕੋ	s	ਟੁ
ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰ	ਚਾ	s	ਇ	ਦਾ	s
ਅੰਤਰਾ					
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨਉ	ਘ	ਰ	ਥਾ	ਪੇ	s
ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਥਾ	ਪ	ਣ	ਹਾ	s	ਰੈ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਦ	ਸ	ਵੈ	ਵਾ	s	ਸਾ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅ	ਲ	ਖ	ਅ	ਪਾ	ਰੈ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਸਾ	ਇ	ਰ	ਸ	ਪ	ਤ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਭਰੇ	ਜ	ਲਿ	ਨਿਰ	ਮ	ਲਿ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਮੈ	ਲੁ	ਨ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਲਾ	s	s	ਇ	ਦਾ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸੁੰਨ ਕਲਾ ਅਪਰੰਪਰਿ ਧਾਰੀ ॥

ਆਪਿ ਨਿਰਾਲਮੁ ਅਪਰ ਅਪਾਰੀ ॥

ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਸੁੰਨਹੁ ਸੁੰਨੁ ਉਪਾਇਦਾ ॥੧॥

ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਸੁੰਨੇ ਤੇ ਸਾਜੇ ॥

ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਇ ਕਾਇਆ ਗੜ ਰਾਜੇ ॥

ਅਗਨਿ ਪਾਣੀ ਜੀਉ ਜੋਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ਸੁੰਨੇ ਕਲਾ ਰਹਾਇਦਾ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੩੭-੧੦੩੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਪਰੰਪਰ = ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਪਰੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਭੀ ਨਹੀਂ। **ਅਪਰੰਪਰਿ** = ਅਪਰੰਪਰ ਨੇ, ਉਸ ਨੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਭੀ ਨਹੀਂ। **ਸੁੰਨ** = ਸੁੰਵ, ਉਹ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਸੁੰਵ ਹੀ ਸੁੰਵ ਹੈ, ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਕੁਝ ਭੀ ਨਹੀਂ, ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਹੈ। **ਸੁੰਨ ਅਪਰੰਪਰਿ** = ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਭੀ ਨਹੀਂ ਤੇ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਹੈ। **ਕਲਾ** = ਸੱਤਿਆ। **ਧਾਰੀ** = ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। **ਨਿਰਾਲਮੁ** = {ਜੇਹਰਾਕ} ਜੋ ਆਪਣੇ ਸਹਾਰੇ ਆਪ ਹੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਹਾਰੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ (ਆਲੰਬ-ਸਹਾਰਾ)। **ਅਪਾਰ** = ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਰਲਾ ਬੰਨਾ ਲੱਭਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। **ਸੁੰਨਹੁ ਸੁੰਨੁ** = ਨਿਰੋਲ ਸੁੰਨ ਹਾਲਤ, ਨਿਰੋਲ ਉਹ ਹਾਲਤ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। **ਸੁੰਨੇ ਤੇ** = ਸੁੰਨ ਤੋਂ ਹੀ, ਨਿਰੋਲ ਆਪਣੇ ਆਪੇ ਤੋਂ ਹੀ। **ਕਾਇਆ ਗੜ ਰਾਜੇ** = ਸਰੀਰ-ਕਿਲਿਆਂ ਦੇ ਰਾਜੇ, ਜੀਵ। **ਜੀਉ** = ਜੀਵਾਤਮਾ। **ਸੁੰਨੇ** = ਸੁੰਨ ਵਿਚ ਹੀ, ਨਿਰੋਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਹੀ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਦਾਦਰਾ ਓ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੦੩੭-੧੦੩੮)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ
ਸੁੰ	s	ਨ	ਕ	ਲਾ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ
ਅਪ	ਰੰਪ	ਰਿ	ਧਾ	s	ਰੀ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਆ	s	ਪਿ	ਨਿਰਾ	ਲ	ਮੁ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅ	ਪ	ਰ	ਅ	ਪਾ	ਰੀ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਪੇ	ਕੁਦ	ਰ	ਤਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਕਰਿ	ਕ	ਰਿ	ਦੇ	s	ਥੇ
ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੁੰ	ਨ	ਹੁ	ਸੁੰ	s	ਨੁ
ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਉ	ਪਾ	s	ਇ	s	ਦਾ
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪ	ਉ	ਣ	ਪਾ	s	ਣੀ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੁੰਨੈ	ਤੇ	s	ਸਾ	s	ਜੇ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਸ੍ਰਿ	ਸ	ਟਿ	ਉ	ਪਾ	ਇ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਾਇ	ਆ	ਗੜ	ਰਾ	s	ਜੇ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਅਗ	ਨਿ	ਪਾਣੀ	ਜੀ	s	ਉ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਜੋ	s	ਤਿ	ਤੁ	ਮਾ	ਰੀ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੁੰ	s	ਨੇ	ਕ	s	ਲਾ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰ	ਹਾ	s	ਇ	ਦਾ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥

ਆਇ ਨ ਜਾਈ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾਲਾ ॥

ਜੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜੁਗਤਿ ਸਮਾਈ ਰਹਿਓ ਨਿਰਾਲਮੁ ਰਾਇਆ ॥੧॥

ਜਗੁ ਤਿਸ ਕੀ ਛਾਇਆ ਜਿਸੁ ਬਾਪੁ ਨ ਮਾਇਆ ॥

ਨਾ ਤਿਸੁ ਭੈਣ ਨ ਭਰਾਉ ਕਮਾਇਆ ॥

ਨਾ ਤਿਸੁ ਓਪਤਿ ਖਪਤਿ ਕੁਲ ਜਾਤੀ ਓਹੁ ਅਜਰਾਵਰੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੩੮-੧੦੩੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦੇਖਾ = ਮੈਂ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਆਇ ਨ ਜਾਈ = ਨਾਹ ਜੰਮਦਾ ਹੈ ਨਾਹ ਮਰਦਾ ਹੈ। ਜੁਗਤਿ = ਜੀਵਨ ਦੀ ਜਾਚ। ਸਮਾਈ = ਟਿਕੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਨਿਰਾਲਮੁ = ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਆਸਰੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਰਾਇਆ = ਰਾਜਾ, ਪਰਮਾਤਮਾ। ਛਾਇਆ = ਪਰਛਾਵਾਂ, ਅਕਸ, ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ। ਭਰਾਉ = ਭਰਾ, ਭਾਈ। ਕਮਾਇਆ = ਕਾਮਾ, ਨੈਕਰ। ਓਪਤਿ = ਜਨਮ। ਖਪਤਿ = ਨਾਸ। ਅਜਰਾਵਰ = {ਅਜਰ = ਅਵਰੁ}। ਅਜਰ = ਜਰਾ-ਰਹਿਤ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬੁਢੇਪਾ ਨਾਹ ਆ ਸਕੇ। ਅਵਰੁ = ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ। ਮਨਿ = (ਜਗਤ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਦੇ) ਮਨ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੩੮-੧੦੩੯)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਗ ਜ	ਗ s	ਗ ਹ	ਮ s	ਪ ਦੇ	ਪ s	ਪ ਖਾ	ਪ s
ਨੀ ਤ	ਨੀ ਹ	ਧ ਦੀ	ਧ ਨ	ਪ ਦ	ਪ ਇ	ਪ ਆ	ਪ ਲਾ	ਪ ਆ	ਪ ਇ	ਪ s	ਪ ਨ	ਮ ਜਾ	ਗ s	ਰੇ ਈ	ਸ s
ਨੀ ਪ੍ਰ	ਨੀ s	ਧ ਭੁ	ਪ੍ਰ s	ਧ ਕਿ	ਨੀ ਰ	ਸ ਪਾ	ਸ ਲਾ	ਗ ਜੀ	ਗ ਆ	ਗ ਅੰਦ	ਮ ਰਿ	ਪ ਜੁ	ਪ ਗ	ਪ ਤਿ	ਪ s
ਮੇ ਸ	ਮੇ s	ਪ s	ਧੁ s	ਨੀ ਮਾ	ਨੀ s	ਧੁ ਈ	ਪ s	ਸਾਂ ਰ	ਸਾਂ ਹਿ	ਸਾਂ ਓ	ਸਾਂ s	ਨੀ ਨਿ	ਨੀ ਰਾ	ਧ ਲ	ਪ ਮੁ
ਗਮ ਰਾ ਅੰਤਰਾ	ਪਧ s	ਨੀਸਾਂ ਇ	ਰੇਂਸਾਂ s	ਨੀਧ ਆ	ਮਪ s	ਮਗ s	ਰੇਸ s	ਪ ਜਗੁ	ਪ ਤਿ	ਪ ਸ	ਪ ਕੀ	ਗ ਛਾ	ਗ ਇ	ਮ ਆ	ਮ s
ਪ ਜਿ	ਧ ਸੁ	ਨੀ ਬਾਪੁ	ਨੀ ਨ	ਸਾਂ ਮਾ	ਸਾਂ ਇ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਆ	ਪ ਨਾ	ਪ s	ਧ ਤਿ	ਨੀਸਾਂ ਸੁ	ਗਾਂ ਭੈ	ਗਾਂ s	ਗਾਂ ਣ	ਗਾਂ s
ਮਾਂ ਨ	ਮਾਂ s	ਗਾਂ ਭਰਾ	ਗਾਂ ਉ	ਰੇਂ ਕ	ਰੇਂ ਮਾ	ਸਾਂ ਇ	ਸਾਂ ਆ	ਪ ਨਾ	ਪ s	ਪ ਤਿ	ਪ ਸੁ	ਗ ਓਪ	ਗ ਤਿ	ਮ ਖਪ	ਮ ਤਿ
ਪ ਕੁ	ਧ s	ਨੀ ਲ	ਨੀ s	ਸਾਂ ਜਾ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਤੀ	ਸਾਂ s	ਮੇ ਓਹੁ	ਪ ਅਜ	ਧੁ ਰਾ	ਨੀ ਵਰੁ	ਨੀ ਮ	ਧੁ s	ਪ ਨਿ	ਪ s
ਗਮ ਭਾ	ਪਧ s	ਨੀਸਾਂ ਇ	ਰੇਂਸਾਂ s	ਨੀਧ ਆ	ਮਪ s	ਮਗ s	ਰੇਸ s								

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਰੇ ਜਨ ਭਾਈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ ਰਹਹੁ ਸਰਣਾਈ ॥

ਤਸਕਰੁ ਚੇਰੁ ਨ ਲਾਗੈ ਤਾ ਕਉ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਸਬਦਿ ਜਗਾਇਆ ॥੧॥

ਤੂ ਏਕੰਕਾਰੁ ਨਿਰਾਲਮੁ ਰਾਜਾ ॥

ਤੂ ਆਪਿ ਸਵਾਰਹਿ ਜਨ ਕੇ ਕਾਜਾ ॥

ਅਮਰੁ ਅਡੋਲੁ ਅਪਾਰੁ ਅਮੋਲਕੁ ਹਰਿ ਅਸਥਿਰ ਥਾਨਿ ਸੁਹਾਇਆ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੩੯-੧੦੪੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸੰਚਹੁ = ਇਕੱਠਾ ਕਰੇ। ਤਸਕਰੁ = ਚੇਰ। ਧੁਨਿ = ਰੋ। ਅਸਥਿਰ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਥਾਨਿ = ਥਾਂ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੩੯-੧੦੪੦)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਹਰਿ	ਧ	ਨੁ	ਸੰ	ਚ	ਹੁ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਰੇ	ਜ	ਨ	ਭਾ	ਸ	ਈ	ਸ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਸਤਿ	ਗੁ	ਰ	ਸੇ	ਸ	ਵਿ	ਸ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰ	ਹ	ਹੁ	ਸ	ਰ	ਣਾ	ਈ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਤਸ	ਕਰੁ	ਸ	ਚੇ	ਰੁ	ਨ	ਸ
ਗ	ਮਪ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਲਾਗੈ	ਤਾ	ਸ	ਕ	ਸ	ਉ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਧੁ	ਸ	ਨਿ	ਉ	ਸ	ਪ	ਜੈ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸ	ਬ	ਦਿ	ਜ	ਗਾ	ਇ	ਆ
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਤੂ	ਸ	ਸ	ਏ	ਕੰ	ਕਾ	ਰੁ
ਪਧ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਨਿਰਾ	ਲ	ਮੁ	ਰਾ	ਸ	ਜਾ	ਸ
ਨੀਸੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ
ਤੂ	ਆ	ਪਿ	ਸਵਾ	ਰ	ਹਿ	ਸ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਜ	ਨ	ਕੇ	ਕਾ	ਸ	ਜਾ	ਸ
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਅ	ਮ	ਰੁ	ਅ	ਡੇ	ਲੁ	ਸ
ਪਧ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਅ	ਪਾ	ਰੁ	ਅ	ਮੋ	ਲ	ਕੁ
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਹਰਿ	ਅਸ	ਥਿਰ	ਥਾ	ਸ	ਨਿ	ਸ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸੁ	ਸ	ਹਾ	ਇ	ਸ	ਆ	ਸ

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਚੁ ਕਹਹੁ ਸਚੈ ਘਰਿ ਰਹਣਾ ॥

ਜੀਵਤ ਮਰਹੁ ਭਵਜਲੁ ਜਗੁ ਤਰਣਾ ॥

ਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ ਗੁਰੁ ਬੇੜੀ ਤੁਲਹਾ ਮਨ ਹਰਿ ਜਪਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਇਆ ॥੧॥

ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਲੇਭ ਬਿਨਾਸਨੁ ॥

ਨਉ ਦਰ ਮੁਕਤੇ ਦਸਵੈ ਆਸਨੁ ॥

ਊਪਰਿ ਪਰੈ ਪਰੈ ਅਪਰੰਪਰੁ ਜਿਨਿ ਆਪੇ ਆਪੁ ਉਪਾਇਆ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੪੦-੧੦੪੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਚੁ = ਸਦਾ-ਬਿਰ ਪ੍ਰਭੂ-ਨਾਮ। ਕਹਹੁ = ਸਿਮਰੇ। ਸਚੈ ਘਰਿ = ਸੱਚੇ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ, ਸਦਾ-ਬਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ।
ਮਰਹੁ = ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਲੋਂ ਬਚੇ ਰਹੇਗੇ। ਭਵਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ। ਬੋਹਿਥੁ = ਜਹਾਜ਼। ਤੁਲਹਾ = ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰਨ
ਲਈ ਲੱਕੜਾਂ ਤੇ ਪਿਲਛੀ ਆਦਿਕ ਦਾ ਬੱਧਾ ਹੋਇਆ ਭਾਰ। ਮਨ = ਹੇ ਮਨ! ਮਮਤਾ = ਅਪਣੱਤ। ਨਉ ਦਰ = ਨੌ ਗੋਲਕਾਂ
(ਕੰਨ ਨੱਕ ਆਦਿਕ)। ਮੁਕਤੇ = ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਅਸਰ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ। ਦਸਵੈ = ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਵਿਚ। ਅਪਰੰਪਰੁ = ਪਰੇ ਤੋਂ
ਪਰੇ ਪ੍ਰਭੂ। ਆਪੁ = ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੦੪੦-੧੦੪੧)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਚੁ	ਕ	ਹ	ਹੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਸਚੈ	ਘ	ਰਿ	ਰ	ਹ	ਣਾ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਜੀ	ਵ	ਤ	ਮ	ਰ	ਹੁ	s
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਭਵ	ਜਲੁ	ਜਗੁ	ਤ	ਰ	ਣਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਗੁ	s	ਰੁ	ਬੋ	ਹਿ	ਥੁ	s
ਗ	ਮਪ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁਰੁ	ਬੇ	ੜੀ	ਤੁ	ਲ	ਹਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮਨ	ਹ	ਰਿ	ਜ	ਪਿ	ਪਾ	ਰਿ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਲੰ	s	ਘਾ	ਇ	s	ਆ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਹ	ਉ	ਮੈ	ਮ	ਮ	ਤਾ	s
ਪਧ	ਨੀਸੰ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲੋ	s	ਭ	ਬਿ	ਨਾ	ਸ	ਨੁ
ਨੀਸੰ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਨਉ	ਦ	ਰ	ਮੁ	ਕ	ਤੇ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦ	ਸ	ਵੈ	ਆ	ਸ	ਨੁ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਊ	ਪ	ਰਿ	ਪ	s	ਰੈ	s
ਪਧ	ਨੀਸੰ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪ	s	ਰੈ	ਅਪ	ਰੰ	ਪ	ਰ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਜਿ	s	ਨਿ	ਆ	ਪੇ	ਆ	ਪੁ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਉ	ਪਾ	s	ਇ	s	ਆ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਪਰਹਰੁ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ॥

ਲਬੁ ਲੇਭੁ ਤਜਿ ਹੇਰੁ ਨਿਚਿੰਦਾ ॥

ਭ੍ਰਮ ਕਾ ਸੰਗਲੁ ਤੋੜਿ ਨਿਰਾਲਾ ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥੧॥

ਨਿਸਿ ਦਾਮਨਿ ਜਿਉ ਚਮਕਿ ਚੰਦਾਇਣੁ ਦੇਖੈ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਪੇਖੈ ॥

ਆਨੰਦ ਰੂਪੁ ਅਨੂਪੁ ਸਰੂਪਾ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੇਖਾਇਆ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੪੧-੧੦੪੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪਰਹਰੁ = ਤਿਆਗ ਦੇਹ। ਪਰ = ਪਰਾਈ। ਤਜਿ = ਤਜ ਕੇ, ਤਿਆਗ ਕੇ। ਨਿਚਿੰਦਾ = ਨਿਸਚਿੰਤ, ਬੇ-ਫਿਕਰ। ਨਿਸਿ = ਰਾਤ ਵੇਲੇ। ਦਾਮਨਿ = ਬਿਜਲੀ। ਚੰਦਾਇਣੁ = ਚਾਨਣਾ। ਅਹਿ = ਦਿਨ। ਨਿਰੰਤਰਿ = {ਜੇ-ਮਾਰਦ} ਇਕ-ਰਸ, ਵਿਆਪਕ, ਹਰ ਥਾਂ। ਗੁਰਿ = ਗੁਰੂ ਨੇ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੪੧-੧੦੪੨)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਕਾ	s	ਮੁ	ਕੋ	s	ਧੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਪਰ	ਹ	ਰੁ	ਪ	ਰ	ਨਿੰ	ਦਾ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਲਬੁ	ਲੋ	ਭੁ	ਤ	s	ਜਿ	s
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹੇ	s	ਹੁ	ਨਿ	ਚਿੰ	ਦਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਭ੍ਰਮ	ਕਾ	s	ਸੰਗ	ਲੁ	ਤੇ	ਤਿ
ਗ	ਮਪ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਿ	s	s	ਰਾ	s	ਲਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹਰਿ	ਅੰਤ	ਰਿ	ਹ	ਰਿ	ਰ	ਸੁ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪਾ	s	s	ਇ	s	ਆ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਨਿਸਿ	ਦਾਮ	ਨਿ	ਜਿ	ਉ	ਚਮ	ਕਿ
ਪਧ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਚੰਦਾ	ਇ	ਣੁ	ਦੇ	s	ਖੈ	s
ਨੀਸੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ
ਅ	ਹਿ	s	ਨਿ	s	ਸਿ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਜੋਤਿ	ਨਿਰੰ	ਤਰਿ	ਪੇ	s	ਖੈ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਆ	ਨੰ	ਦ	ਰੂ	s	ਪੁ	s
ਪਧ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਅ	ਨੂ	ਪੁ	ਸ	ਰੂ	ਪਾ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਗੁ	s	ਰਿ	ਪੂ	s	ਰੈ	s
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਦੇ	s	ਖਾ	ਇ	s	ਆ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਨੈਹਾਰ ਅਪਾਰਾ ॥

ਕੀਤੇ ਕਾ ਨਾਹੀ ਕਿਹੁ ਚਾਰਾ ॥

ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਰਿਜਕੁ ਦੇ ਆਪੇ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਇਆ ॥੧॥

ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਇ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥

ਕਿਸੁ ਨੇੜੈ ਕਿਸੁ ਆਖਾਂ ਦੂਰੇ ॥

ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹਰਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਦੇਖਹੁ ਵਰਤੈ ਤਾਕੁ ਸਬਾਇਆ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੪੨-੧੦੪੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਰਨੈਹਾਰ = ਰਚਣ ਵਾਲਾ। ਅਪਾਰਾ = ਬੇਅੰਤ। ਕਿਹੁ = ਕੁਝ ਭੀ। ਚਾਰਾ = ਜ਼ੋਰ, ਉਜ਼ਰ। ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ = ਹਰੇਕ ਸਿਰ ਉਤੇ। ਭਰਪੂਰ = ਪੂਰਨ ਤੌਰ ਤੇ ਵਿਆਪਕ। ਘਟਿ ਘਟਿ = ਹਰੇਕ ਘਟ ਵਿਚ। ਵਰਤੈ = ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਤਾਕੁ = ਆਪ ਹੀ ਆਪ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੪੨-੧੦੪੩)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਗ ਕੁ	ਗ ਦ	ਗ ਰ	ਮ ਤਿ	ਪ ਕਰ	ਪ ਨੈ	ਪ ਹਾ	ਪ ਰ
ਨੀ ਅ	ਨੀ s	ਧ s	ਧ s	ਪ ਪਾ	ਪ s	ਪ ਰਾ	ਪ s	ਪ ਕੀ	ਪ s	ਪ ਤੇ	ਪ s	ਮ ਕਾ	ਗ s	ਰੇ s	ਸ s
ਨੀ ਨਾ	ਨੀ ਹੀ	ਧ ਕਿ	ਪ ਹੁ	ਧ ਚਾ	ਨੀ s	ਸ ਰਾ	ਸ s	ਗ ਜੀ	ਗ s	ਗ ਅ	ਮ s	ਪ ਉ	ਪ ਪਾ	ਪ s	ਪ ਇ
ਮੇ ਰਿਜ	ਮੇ ਕੁ	ਪ ਦੇ	ਧੁ s	ਨੀ ਆ	ਨੀ s	ਧੁ ਪੇ	ਪ s	ਸਾਂ ਸਿ	ਸਾਂ ਰਿ	ਸਾਂ ਸਿ	ਸਾਂ ਰਿ	ਨੀ ਹੁ	ਨੀ ਕ	ਧ ਮੁ	ਪ s
ਗਮ ਚ ਅੰਤਰਾ	ਪਧ s	ਨੀਸਾਂ ਲਾ	ਰੇਂਸਾਂ s	ਨੀਧ ਇ	ਮਪ s	ਮਗ ਆ	ਰੇਸ s	ਪ ਹੁ	ਪ ਕ	ਪ ਮੁ	ਪ s	ਗ ਚ	ਗ ਲਾ	ਮ ਇ	ਮ s
ਪ ਰ	ਧ s	ਨੀ ਹਿ	ਨੀ ਆ	ਸਾਂ ਭ	ਸਾਂ ਰ	ਸਾਂ ਪੂ	ਸਾਂ ਰੇ	ਪ ਕਿ	ਪ s	ਧ ਸੁ	ਨੀਸਾਂ s	ਗਾਂ ਨੇ	ਗਾਂ s	ਗਾਂ ਝੈ	ਗਾਂ s
ਮਾਂ ਕਿ	ਮਾਂ ਸੁ	ਗਾਂ ਆ	ਗਾਂ ਖਾਂ	ਰੇਂ ਦੂ	ਰੇਂ s	ਸਾਂ ਰੇ	ਸਾਂ s	ਪ ਗੁ	ਪ ਪ	ਪ ਤ	ਪ s	ਗ ਪ੍ਰ	ਗ ਗ	ਮ ਟ	ਮ s
ਪ ਹ	ਧ ਰਿ	ਨੀ ਘ	ਨੀ ਟਿ	ਸਾਂ ਘ	ਸਾਂ ਟਿ	ਸਾਂ ਦੇਖ	ਸਾਂ ਹੁ	ਮੇ ਵ	ਪ ਰ	ਧੁ ਤੈ	ਨੀ s	ਨੀ ਤਾ	ਧੁ s	ਪ ਕੁ	ਪ s
ਗਮ ਸ	ਪਧ s	ਨੀਸਾਂ ਬਾ	ਰੇਂਸਾਂ s	ਨੀਧ ਇ	ਮਪ s	ਮਗ ਆ	ਰੇਸ s								

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਵਿਣੁ ਗਾਹਕੁ ਗੁਣੁ ਵੇਚੀਐ ਤਉ ਗੁਣੁ ਸਹਘੇ ਜਾਇ ॥

ਗੁਣ ਕਾ ਗਾਹਕੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤਉ ਗੁਣੁ ਲਾਖ ਵਿਕਾਇ ॥

ਗੁਣ ਤੇ ਗੁਣ ਮਿਲਿ ਪਾਈਐ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥

(ਅੰਗ ੧੦੮੬-੧੦੮੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਹਘੇ = ਸਸਤਾ ('ਮਹਿਘਾ' ਤੇ 'ਸਹਘਾ')। ਲਾਖ = ਲੱਖੀਂ ਰੁਪਈਂ, ਭਾਵ, ਬੜੀ = ਕੀਮਤ ਨਾਲ। ਗੁਣ ਤੇ = ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਣ ਨਾਲ। ਗੁਣ ਮਿਲਿ = ਗੁਣਾਂ ਵਿਚ ਮਿਲ ਕੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿਚ ਮਿਲਿਆਂ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਵਿਚ ਮਨ ਜੋੜਿਆਂ। ਪਾਈਐ = {ਇਹ ਲਫਜ਼ 'ਇਕ-ਵਚਨ' ਹੈ, ਇਸ ਦਾ 'ਬਹੁ-ਵਚਨ' ਹੈ 'ਪਾਈਅਹਿ'; ਲਫਜ਼ 'ਗੁਣ' ਭੀ 'ਬਹੁ-ਵਚਨ' ਹੈ, ਇਸ ਦਾ 'ਇਕ-ਵਚਨ' ਹੈ 'ਗੁਣ'; ਸੋ, 'ਪਾਈਐ' ਦਾ ਅਰਥ 'ਗੁਣ ਮਿਲਦੇ ਹਨ' ਗ਼ਲਤ ਹੈ।} ਪਾਈਦਾ ਹੈ, ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ('ਨਾਮ') ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੦੮੬-੧੦੮੭)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਸਗ	ਗ	ਗ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਵਿ	s	ਣ	ਗਾ	ਹ	ਕ	ਗੁ	ਣ	s	ਵੇ	ਚੀ	ਐ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਤ	s	ਉ	ਗੁ	s	ਣ	ਸ	ਹ	ਘੋ	ਜਾ	s	ਇ
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਗ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗੁ	s	ਣ	ਕਾ	ਗਾਹ	ਕੁ	ਜੇ	s	ਮਿ	s	ਲੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤ	s	ਉ	ਗੁ	s	ਣ	ਲਾ	s	ਖ	ਵਿ	ਕਾ	ਇ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਗ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗੁ	s	ਣ	ਤੇ	ਗੁ	ਣ	ਮਿ	s	ਲਿ	ਪਾ	ਈ	ਐ
ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਹੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ
ਜੇ	s	ਸਤਿ	ਗੁਰ	ਮਾ	ਹਿ	ਸ	s	ਮਾ	s	ਇ	s

ਰਾਗ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਭੂਲੀ ਭੂਲੀ ਮੈ ਫਿਰੀ ਪਾਧਰੁ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਪੂਛਹੁ ਜਾਇ ਸਿਆਣਿਆ ਦੁਖੁ ਕਾਟੈ ਮੇਰਾ ਕੋਇ ॥

(ਅੰਗ ੧੦੮੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਭੂਲੀ ਭੂਲੀ = ਬਥੇਰਾ ਚਿਰ ਖੁੰਝੀ ਹੋਈ। ਪਾਧਰੁ = ਪੱਧਰਾ ਰਾਹ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੦੮੭)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਗਮ	ਪਧ	ਨੀਸੰ	ਸੰਸੰ	ਸੰਨੁੰ	ਧਪ	ਪ	ਪ
								ਭੂ	s	ਲੀ	s	ਭੂ	s	ਲੀ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਮੈ	s	ਫਿ	ਰੀ	s	s	s	s		ਪਾ	ਧ	s	ਕ	ਹੈ	s	ਨ
ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	ਨੀਸ	ਪ	ਧ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਕੋ	s	s	s	ਇ	s	s	s								
ਅੰਤਰਾ								ਪੂ	ਛ	s	ਹੁ	ਜਾ	s	ਇ	s
ਨੀਸੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸਿ	s	ਆ	s	ਣਿ	s	ਆ	s								
ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	ਨੀਸ	ਦੁ	ਖੁ	ਕਾ	ਟੈ	ਮੇ	s	ਰਾ	s
ਕੋ	s	s	s	ਇ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਮਹਲ ਕੁਚਰੀ ਮੜਵੜੀ ਕਾਲੀ ਮਨਹੁ ਕਸੁਧ ॥

ਜੇ ਗੁਣ ਹੋਵਨਿ ਤਾ ਪਿਰੁ ਰਵੈ ਨਾਨਕ ਅਵਗੁਣ ਮੁੰਧ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੧੦੮੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਹਲ = ਇਸਤ੍ਰੀ। ਮੜ = ਸਰੀਰ। ਮੜਵੜੀ = ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਹੀ ਪਿਆਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ, ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਕ ਸਮਝਣ ਵਾਲੀ। ਮੁੰਧ = ਇਸਤ੍ਰੀ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਦਾਦਰਾ ਓ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੮੮)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਪ	ਪ
ਮ	ਹ	ਲ	ਕੁ	ਚ	ਜੀ
ਧ	ਧ	ਧ	ਮਪ	ਪ	ਪ
ਮ	s	ੜ	ਵ	s	ੜੀ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਕਾ	s	ਲੀ	ਮ	ਨ	ਹੁ
ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕ	ਸੁ	s	ਧ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜੇ	ਗੁ	ਣ	ਹੋ	ਵ	ਨਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤਾ	ਪਿ	ਰੁ	ਰ	ਵੈ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਅਵ	ਗੁ	ਣ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੁੰ	s	s	ਧ	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩

ਮਃ ੧ ॥

ਸਾਚੁ ਸੀਲ ਸਚੁ ਸੰਜਮੀ ਸਾ ਪੂਰੀ ਪਰਵਾਰਿ ॥

ਨਾਨਕ ਅਹਿਨਿਸਿ ਸਦਾ ਭਲੀ ਪਿਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੮੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਾ = ਉਹ ਇਸਤ੍ਰੀ। ਪਰਵਾਰਿ = ਪਰਵਾਰ ਵਿਚ। ਅਹਿ = ਦਿਨ। ਨਿਸਿ = ਰਾਤ। ਹੇਤਿ = ਹਿਤ ਵਿਚ। ਪਿਆਰਿ = ਪਿਆਰ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਦਾਦਰਾ ਓ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੦੮੮)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਪ	ਪ
ਸਾ	s	ਚੁ	ਸੀ	s	ਲ
ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਚੁ	ਸੰ	ਜ	ਮੀ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਸਾ	s	s	ਪੂ	s	ਰੀ
ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਪ	ਰ	s	ਵਾ	s	ਰਿ
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਅਹਿ	ਨਿ	ਸਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਦਾ	ਭ	s	ਲੀ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਪਿ	ਰ	ਕੈ	ਹੇ	s	ਤਿ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪਿ	s	s	ਆ	s	ਰਿ

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩

ਮਃ ੧ ॥

ਸਸੁਰੈ ਪੇਈਐ ਕੰਤ ਕੀ ਕੰਤੁ ਅਗੰਮੁ ਅਥਾਹੁ ॥

ਨਾਨਕ ਧੰਨੁ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜੇ ਭਾਵਹਿ ਵੇਪਰਵਾਹ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੮੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

{ਨੋਟ ਫ਼ਰੀਦ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਭੀ ਇਹ ਸ਼ਲੋਕ ਨੰ: ੩੨ ਤੇ ਦਰਜ ਹੈ; ਪਰ ਕਈ ਥਾਈਂ ਫ਼ਰਕ ਹਨ, ਪਾਠਕ-ਜਨ ਆਪ ਟਾਕਰਾ ਕਰ ਕੇ ਵੇਖ ਲੈਣ। ਸੋਹਾਗਣੀ = {ਏਥੇ 'ਸ' ਦੇ ਨਾਲ () ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ, ਅਸਲ ਲਫਜ਼ 'ਸੋਹਾਗਣੀ' ਹੈ}।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੮੮)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਗਮ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
								ਸ	ਸੁ	s	ਰੈ	ਪੇ	ਈ	s	ਐ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ								
ਕੰ	s	ਤ	s	ਕੀ	s	s	s								
								ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
								ਕੰ	s	ਤੁ	s	ਅ	ਗੰ	s	ਮੁ
ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
ਅ	s	s	s	ਥਾ	s	ਹੁ	s								
ਅੰਤਰਾ								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
								ਨਾ	ਨ	s	ਕ	ਧੰ	s	ਨੁ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਸ਼ੋ	s	ਹਾ	s	ਗ	s	ਣੀ	s								
								ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ
								ਜੋ	s	s	s	ਭਾ	ਵ	s	ਹਿ
ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਨੀਧੁ	ਪਮ	ਗਮ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ								
ਵੇ	ਪ	s	ਰ	ਵਾ	s	ਹ	s								

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਨਾ ਮੈਲਾ ਨਾ ਧੁੰਧਲਾ ਨਾ ਭਗਵਾ ਨਾ ਕਚੁ ॥

ਨਾਨਕ ਲਾਲੇ ਲਾਲੁ ਹੈ ਸਚੈ ਰਤਾ ਸਚੁ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੧੦੮੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮੈਲਾ = ਵਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਲਿਬੜਿਆ ਹੋਇਆ। **ਧੁੰਧਲਾ** = ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਧੁੰਧ ਜਿਹੀ ਆਈ ਰਹੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਨਾਹ ਦਿੱਸੇ। **ਨਾ ਧੁੰਧਲਾ** = ਜਿਸ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਸਾਫ਼ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਰ ਥਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਫ਼ ਪਿਆ ਦਿੱਸੇ। **ਭਗਵਾ** = ਭੇਖ ਦਾ ਰੰਗ। **ਨਾ ਭਗਵਾ** = ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਭੇਖ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾਹ ਹੋਵੇ। **ਕਚੁ** = ਨਾਸਵੰਤ ਜਗਤ ਦਾ ਮੋਹ। **ਲਾਲੇ ਲਾਲੁ** = ਲਾਲ ਹੀ ਲਾਲ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ-ਰੰਗ ਨਾਲ ਗੂੜ੍ਹਾ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ। **ਸਚੈ** = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਵਿਚ। **ਰਤਾ** = ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ। **ਸਚੁ** = ਸਦਾ-ਥਿਰ (ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਰੂਪ)।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੦੮੯)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ
ਨਾ	s	s	ਮੈ	s	ਲਾ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ
ਨਾ	s	s	ਧੁੰ	ਧ	ਲਾ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ
ਨਾ	s	s	ਭ	ਗ	ਵਾ
ਪਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਨਾ	s	s	ਕ	ਚੁ	s
ਅੰਤਰਾ					
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੋਂਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਲਾ	s	ਲੋ
ਨੀ	ਧ	ਧ	ਧਪ	ਪ	ਪ
ਲਾ	s	ਲੁ	ਹੈ	s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਧੁ	ਨੀ
ਸ	s	ਚੈ	ਰ	s	ਤਾ
ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	s	s	ਚੁ	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ਸਾਖਤੀ ਦਰਗਹ ਸਚੁ ਕਬੂਲੁ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਲੇਖਾ ਮੰਗਸੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇਖਿ ਨ ਭੂਲੁ ॥

(ਅੰਗ ੧੦੯੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਾਖਤੀ = ਬਨਾਵਟ, ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਜੋੜ। ਰਜਾਈ = ਰਜਾ ਦਾ ਮਾਲਕ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਦਰਵਾਨੀ = ਰਾਖੀ। ਦਿਲੁ ਰਾਸਿ = ਦਿਲ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਰਾਹ ਤੇ ਰੱਖਣਾ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੦੯੦)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
-	ਸਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
s	ਸਾਹਿ	ਬੁ	s	ਲੇ	s	ਖਾ	s
-	ਗਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਮੰ	s	s	ਗ	s	ਸੀ	s
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
s	ਦੁ	ਨੀ	ਆ	ਦੇ	ਖਿ	s	ਨ
-	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
s	ਭੂ	s	s	ਲੁ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ							
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਹੁ	ਕ	ਮਿ	ਰ	ਜਾ	s	ਈ
-	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਸਾ	s	ਖ	ਤੀ	s	s	s
-	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ
s	ਦਰ	ਗ	ਹ	ਸ	s	ਚੁ	s
-	ਮਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
s	ਕ	s	s	ਬੂ	s	ਲੁ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩

ਮਃ ੧ ॥

ਅਲਗਉ ਜੇਇ ਮਧੂਕੜਉ ਸਾਰੰਗਪਾਇ ਸਬਾਇ ॥

ਹੀਰੈ ਹੀਰਾ ਬੋਧਿਆ ਨਾਨਕ ਕੰਠਿ ਸੁਭਾਇ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੯੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਲਗਉ = ਅਲੱਗ, ਨਿਰਲੇਪ। **ਜੇਇ** = ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਤੱਕਦਾ ਹੈ। **ਮਧੂਕੜਉ** = ਮਧੂਕਰ, ਭੋਰਾ {ਨੋਟ 'ਮਧੂਕੜਉ' ਦਾ ਅਰਥ 'ਮਧੂਕੜੀ, ਥਾਂ ਥਾਂ ਤੋਂ ਮੰਗਿਆ ਟੁੱਕਰ' ਕਰਨਾ ਗ਼ਲਤ ਹੈ; 'ਭੋਰੇ ਵਾਂਗ ਫ਼ਕੀਰ ਥਾਂ ਥਾਂ ਤੋਂ ਸਾਰ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ' = ਇਸ ਅਰਥ ਵਿਚ ਭੀ 'ਮੰਗ ਖਾਣ' ਦੀ ਝਲਕ ਪੈਂਦੀ ਹੈ; ਪਰ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਮੰਗਤਿਆਂ ਦਾ ਟੋਲਾ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਏਥੇ 'ਭਉਰੇ' ਦਾ 'ਨਿਰਲੇਪਤਾ' ਦਾ ਗੁਣ ਹੀ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਪਿਛਲੇ ਸ਼ਲੋਕ ਵਿਚ 'ਦਿਲ ਦਰਵਾਨੀ' ਹੈ}।
ਕੰਠਿ = ਗਲ ਨਾਲ, ਗਲ ਵਿਚ। **ਹੀਰਾ** = ਆਤਮਾ। **ਸਾਰੰਗਪਾਇ** = ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਸਾਰੰਗ ਧਨੁਖ ਹੈ, ਪਰਮਾਤਮਾ।
ਸਬਾਇ = ਹਰ ਥਾਂ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੯੦)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
-	ਸਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
s	ਹੀ	s	ਰੈ	ਹੀ	s	ਰਾ	s
-	ਗਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਬੇ	s	s	ਧਿ	s	ਆ	s
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੂੰ	ਧ	ਪ	ਪ
s	ਨਾ	ਨ	ਕ	ਕੰ	s	ਠਿ	s
-	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
s	ਸੁ	s	s	ਭਾ	s	ਇ	s
ਅੰਤਰਾ							
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਅਲ	ਗ	ਉ	ਜੋ	s	ਇ	s
-	ਨੂੰ	ਨੂੰ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਮ	s	ਧੂ	ਕ	ੜ	ਉ	s
-	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ
s	ਸਾ	ਰੰ	ਗ	ਪਾ	s	ਣਿ	s
-	ਮਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
s	ਸ	s	s	ਬਾ	s	ਇ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸਰਬੇ ਜੇਇ ਅਗਛਮੀ ਦੁਖੁ ਘਨੇਰੇ ਆਥਿ ॥

ਕਾਲਰੁ ਲਾਦਸਿ ਸਰੁ ਲਾਘਣਉ ਲਾਭੁ ਨ ਪੂੰਜੀ ਸਾਥਿ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੧੦੯੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਰਬੇ = ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਜੇਇ = ਤੱਕਦਾ ਹੈ {ਪਉੜੀ ਨੰ ੧੨ ਤੇ ੧੪ ਵਿਚ ਭੀ ਇਹ ਲਫਜ਼ 'ਜੇਇ' ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਬਾਣੀ ਭੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਤੱਕਦਾ ਹੈ'}। ਅਗਛਮੀ = ਨਾਹ ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲੀ। ਆਥਿ = ਹੈ। ਸਰੁ = ਸਰੋਵਰ, ਸਾਗਰ। ਲਾਭ = ਖੱਟੀ। ਪੂੰਜੀ = ਰਾਸਿ, ਮੂਲ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਵੱਡਾ ਖਿਆਲ ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੦੯੦)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ										ਸਸਸਸ	
										ਸਸਰਸ	
ਸਗਗਗ	ਗਗਗਗ	ਗਗਮਮ	ਪਪਪਪ	ਧਧਧਧ	ਨੀਨੀਨੀਨੀ	ਧਧਧਧ	ਪਪਪਪ	ਪਪਪਪ	ਮਗਗਗ	ਰੇਰੇਸਸ	
ਬੇਸਸਸ	ਸਸਸ	ਜੋਸਦਿਸ	ਅਸਗਸ	ਫਸਮੀਸ	ਦੂਸਸਸ	ਖੁਸਸ	ਘਸਨੇਸ	ਰੋਸਸ	ਆਸਸ	ਬਿਸਸ	
ਅੰਤਰਾ										ਪਪਧਨੀ	
										ਕਾਸਲਸ	
ਸਸਸਸਸ	ਨੀਨੀਸਸ	ਨੀਨੀਸਸ	ਗਗਗਗਗ	ਰੇਰੇਰੇਰੇ	ਸਸਸਸਸ	ਨੀਨੀਨੀਨੀ	ਧਧਪਪ	ਮੇਪਧੁਨੀ	ਧੁਪਪਮ	ਗਰੇਸਸ	
ਰੁਸਸ	ਸਸਸ	ਲਾਦਸਿਸ	ਸਸਰੁਸ	ਲਾਸਘਸ	ਣਸਉਸ	ਲਾਸਭੁਸ	ਨਸਸ	ਪੂੰਜੀਸ	ਸਾਸਸ	ਬਿਸਸ	

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩

ਮਃ ੧ ॥

ਪ੍ਰੰਜੀ ਸਾਚਉ ਨਾਮੁ ਤੂ ਅਖੁਟਉ ਦਰਬੁ ਅਪਾਰੁ ॥
ਨਾਨਕ ਵਖਰੁ ਨਿਰਮਲਉ ਧੰਨੁ ਸਾਹੁ ਵਾਪਾਰੁ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੯੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪ੍ਰੰਜੀ ਸਾਚਉ ਨਾਮੁ = (ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਾਸ) ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰੰਜੀ ਹੈ। ਤੂ ਅਖੁਟਉ ਦਰਬੁ ਅਪਾਰੁ = ਤੂੰ ਨਾਹ ਮੁੱਕਣ ਵਾਲਾ ਤੇ ਬੇਅੰਤ ਧਨ ਹੈਂ। ਨਾਨਕ ਵਖਰੁ ਨਿਰਮਲਉ = ਜਿਸ ਪਾਸ ਇਹ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੈਦਾ ਹੈ, ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਧੰਨੁ ਸਾਹੁ ਵਾਪਾਰੁ = ਉਹ ਸਾਹ ਧੰਨ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਵਣਜ ਧੰਨ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਵੱਡਾ ਖਿਆਲ ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੦੯੦)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ										ਸਸਸਸ	
										ਪ੍ਰੰਸਸ	
ਸਗਗਗ	ਗਗਗਗ	ਗਗਮਮ	ਪਪਪਪ	ਧਧਪਪ	ਨੀਨੀਨੀਨੀ	ਧਧਧਧ	ਪਪਪਪ	ਪਪਪਪ	ਮਗਗਗ	ਰੇਰੇਸਸ	
ਜੀਸਸਸ	ਸਸਸ	ਸਾਚਉਸ	ਨਾਸਮੁਸ	ਤੂਸਸ	ਸਸਸ	ਅਸਖੁਸ	ਟਸਉਸ	ਦਰਬੁਸ	ਅਸਸ	ਪਾਸਰੁਸ	
ਅੰਤਰਾ										ਪਪਧਨੀ	
										ਨਾਸਨਸ	
ਸਸਸਸਸ	ਨੀਨੀਸਸ	ਨੀਨੀਸਸ	ਗਗਗਗਗ	ਰੇਰੇਰੇਰੇ	ਸਸਸਸਸ	ਨੀਨੀਨੀਨੀ	ਧਧਪਪ	ਮੇਪਧੁਨੀ	ਧੁਪਪਮ	ਮਗਰੇਸ	
ਕਸਸ	ਸਸਸ	ਵਸਖਸ	ਰੁਸਸ	ਨਿਸਸ	ਰਸਸ	ਮਸਸ	ਲਸਉਸ	ਧੰਨੁਸ	ਸਾਸਹੁਸ	ਵਾਪਾਰੁਸ	

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩

ਮਃ ੧ ॥

ਪੂਰਬ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਰਾਇ ਲੈ ਮੋਟਉ ਠਾਕੁਰੁ ਮਾਇ ॥

ਮਾਥੈ ਊਭੈ ਜਮੁ ਮਾਰਸੀ ਨਾਨਕ ਮੇਲਣੁ ਨਾਮਿ ॥੩॥

(ਅੰਗ ੧੦੯੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪਿਰਾਇ = ਪਛਾਣ। ਮਾਇ = ਭਾਵ, ਸਿਮਰ। ਮਾਥੈ ਊਭੈ = ਮੂੰਹ-ਭਾਰ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੯੦)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਮਪ ਧਨੀ ਪਧ ਨੀਸਾਂ				ਸਾਂ ਨੀ ਧ ਪ			
ਪਿ ਗ ਮ ਮ				ਪ ਪ ਪ ਪ				ਪੂ ਰ ਬ ਸ				ਪ੍ਰੀ s ਤਿ s			
ਗ ਰਾ s ਣਿ				ਲੈ s s s				ਮੇ ਮੇ ਪ ਧੁ				ਨੀ ਨੀ ਧੁ ਪ			
ਮਪ ਧਨੀ ਸਾਂਨੀ ਧਪ				ਮਪ ਮਗ ਰੇਸ ਨੀਸ				ਮੋ s ਟ ਉ				ਠਾ s ਕੁ ਰੁ			
ਮਾ s s s				ਣਿ s s s				ਪ ਪ ਪ ਪ				ਧ ਧ ਨੀ ਨੀ			
ਅੰਤਰਾ								ਮਾ ਬੈ ਉ ਭੈ				ਜ s ਮੁ s			
ਸਾਂ ਸਾਂ ਸਾਂ ਸਾਂ				ਨੀ ਨੀ ਸਾਂ ਸਾਂ											
ਮਾ s s s				ਰ s ਸੀ s				ਸਾਂ ਰੇਂ ਗਾਂ ਰੇਂ				ਸਾਂ ਨੀ ਧ ਪ			
								ਨਾ s ਨ ਕ				ਮੇ ਲ ਣੁ s			
ਮੇਪ ਧੁਨੀ ਨੀਧੁ ਧੁਪ				ਮਪ ਮਗ ਰੇਸ ਨੀਸ											
ਨਾ s s s				ਮਿ s s s											

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਭੋਲਤਣਿ ਭੈ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹੇਕੈ ਪਾਧਰ ਹੀਡੁ ॥

ਅਤਿ ਡਾਹਪਣਿ ਦੁਖੁ ਘਣੈ ਤੀਨੇ ਥਾਵ ਭਰੀਡੁ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੧੦੯੦-੧੦੯੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਭੋਲਤਣਿ = ਭੋਲਾ-ਪਨ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਭੈ = (ਰੱਬ ਦੇ) ਡਰ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਹੇਕੈ = ਇਹੀ ਇਕ। ਪਾਧਰ = ਪੱਧਰਾ, ਸਰਲ।
ਹੀਡੁ = ਹਿਰਦਾ। ਡਾਹਪਣਿ = {ਡਾਹ = ਸਾੜਾ} ਸਾੜੇ ਈਰਖਾ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਤੀਨੇ ਥਾਵ = ਤਿੰਨੇ ਥਾਂ (ਮਨ, ਬਾਣੀ, ਸਰੀਰ)। ਭਰੀਡੁ = ਭਰਿਸ਼ਟ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੦੯੦-੧੦੯੧)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਮਪ	ਧਨੀ	ਪਧ	ਨੀਸ	ਸਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ
								ਭੇ	ਲ	ਤ	ਣਿ	ਭੈ	s	s	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ								
ਮ	s	ਨਿ	s	ਵ	s	ਸੈ	s								
								ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ
								ਰੇ	s	ਕੈ	s	ਪਾ	ਧ	ਰ	s
ਮਪ	ਧਨੀ	ਸਂਨੀ	ਧਪ	ਮਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	ਨੀਸ								
ਹੀ	s	s	s	ਭੁ	s	s	s								
ਅੰਤਰਾ								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
								ਅ	s	ਤਿ	s	ਡਾ	ਹ	ਪ	ਣਿ
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ								
ਦੁ	s	ਖੁ	s	ਘ	s	ਣੈ	s								
								ਸਂ	ਸਂ	ਗਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ
								ਤੀ	s	ਨੇ	s	ਥਾ	s	ਵ	s
ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਨੀਧੁ	ਧੁਪ	ਮਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	ਨੀਸ								
ਭ	s	ਰੀ	s	ਭੁ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩

ਮਃ ੧ ॥

ਮਾਂਦਲੁ ਬੇਦਿ ਸਿ ਬਾਜਣੇ ਘਣੇ ਧੜੀਐ ਜੇਇ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਤੂ ਬੀਜਉ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੯੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਾਂਦਲੁ = ਫੇਲ। ਬੇਦਿ = ਬੇਦ ਨੇ। ਸਿ = ਉਸ (ਮਾਂਦਲ) ਨੂੰ। ਬਾਜਣੇ = ਵਜਾਇਆ। ਘਣੇ ਧੜੀਐ = ਘਣਾ ਧੜਾ, ਬਹੁਤ ਲੁਕਾਈ। ਜੇਇ = ਤੱਕਦਾ। 'ਬੋਲੀ' ਭੀ ਹਰੇਕ ਵਿਚ 'ਲਹਿੰਦੀ' ਹੈ। ਬੀਜਉ = ਦੂਜਾ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਦਾਦਰਾ ਓ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੦੯੧)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਹੀ	ਧ	ਪ
ਮਾਂ	ਦ	ਲੁ	ਬੇ	s	ਦਿ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਿ	s	s	ਬਾ	ਜ	ਣੇ
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਘ	s	ਣੇ	ਧ	ੜੀ	ਐ
ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜੇ	s	s	ਇ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਗ	ਗ	ਮ	ਧ	ਪ	ਪ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਨਾ	s	ਮੁ
ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਮਾ	ਲਿ	ਤੂ	s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਬੀ	ਜ	ਉ	ਅਵ	ਰੁ	ਨ
ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕੋ	s	s	ਇ	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩

ਮਃ ੧ ॥

ਸਾਗਰੁ ਗੁਣੀ ਅਥਾਹੁ ਕਿਨਿ ਹਾਥਾਲਾ ਦੇਖੀਐ ॥
ਵਡਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਪਾਰਿ ਪਵਾ ॥

(ਅੰਗ ੧੦੯੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗੁਣੀ = ਤ੍ਰੈਗੁਣੀ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਤਿੰਨ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ। ਕਿਨਿ = ਕਿਸ ਨੇ? ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ ਨੇ। ਹਾਥਾਲਾ = ਹਾਥ, ਥਾਹ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੯੧)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂਨੀ	ਧ	ਪ
ਸਾ	ਗ	ਰੁ	ਗੁ	s	ਣੀ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅ	ਥਾ	s	ਹੁ	s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਕਿ	s	ਨਿ	ਹਾ	ਥਾ	ਲਾ
ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਦੇ	s	s	ਖੀ	ਐ	s
ਅੰਤਰਾ					
ਗ	ਗ	ਮ	ਧ	ਪ	ਪ
ਵ	s	ਡਾ	ਵੇ	ਪ	ਰਵਾ
ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਹੁ	s	s	s	s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਸਤਿ	ਗੁ	ਰੁ	ਮਿ	ਲੈ	ਤ
ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪਾ	s	ਰਿ	ਪ	ਵਾ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥

ਸੁਣੀਐ ਏਕੁ ਵਖਾਣੀਐ ਸੁਰਗਿ ਮਿਰਤਿ ਪਇਆਲਿ ॥

ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਈ ਮੇਟਿਆ ਜੇ ਲਿਖਿਆ ਸੇ ਨਾਲਿ ॥

ਕਉਣੁ ਮੂਆ ਕਉਣੁ ਮਾਰਸੀ ਕਉਣੁ ਆਵੈ ਕਉਣੁ ਜਾਇ ॥

ਕਉਣੁ ਰਹਸੀ ਨਾਨਕਾ ਕਿਸ ਕੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੧੦੯੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸੁਰਗਿ = ਸੁਰਗ ਵਿਚ। ਮਿਰਤਿ = ਧਰਤੀ ਤੇ। ਪਇਆਲਿ = ਪਾਤਾਲ ਵਿਚ। ਰਹਸੀ = ਆਨੰਦ ਮਾਣਦਾ ਹੈ। ਕਉਣੁ = (ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ) ਕੌਣ? ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਹੀ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਦਾਦਰਾ ਓ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੦੯੧)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ
ਕ	ਉ	ਕੁ	ਮੂ	ਸ	ਆ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ
ਕ	ਉ	ਕੁ	ਮਾ	ਰ	ਸੀ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ
ਕ	ਉ	ਕੁ	ਆ	ਸ	ਵੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕ	ਉ	ਕੁ	ਜਾ	ਸ	ਇ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ
ਕ	ਉ	ਕੁ	ਰ	ਹ	ਸੀ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ
ਨਾ	ਸ	ਸ	ਨ	ਸ	ਕਾ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ
ਕਿਸ	ਕੀ	ਸ	ਸੁ	ਰ	ਤਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	ਸ	ਮਾ	ਇ	ਸ	ਸ
ਅੰਤਰਾ					
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਸੁ	ਣੀ	ਐ	ਏ	ਸ	ਕੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਵ	ਖਾ	ਸ	ਣੀ	ਸ	ਐ
ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਗਂ	ਗਂ	ਗਂ
ਸੁ	ਰ	ਗਿ	ਮਿ	ਰ	ਤਿ
ਗਂ	ਗਂ	ਗਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਪ	ਸ	ਇ	ਆ	ਸ	ਲਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਹੁ	ਕ	ਮੁ ਨ	ਜਾ	ਸ	ਈ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਮੇ	ਸ	ਸ	ਟਿ	ਆ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ
ਜੋ	ਸ	ਸ	ਲਿ	ਖਿ	ਆ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੋ	ਸ	ਸ	ਨਾ	ਸ	ਲਿ

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩

ਮਃ ੧ ॥

ਹਉ ਮੁਆ ਮੈ ਮਾਰਿਆ ਪਉਣੁ ਵਹੈ ਦਰੀਆਉ ॥
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਥਕੀ ਨਾਨਕਾ ਜਾ ਮਨੁ ਰਤਾ ਨਾਇ ॥
ਲੇਇਣ ਰਤੇ ਲੇਇਣੀ ਕੰਨੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇ ॥

(ਅੰਗ ੧੦੯੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹਉ ਮੁਆ = 'ਹਉ' ਵਿਚ ਮੇਇਆ ਹੋਇਆ, ਇਸ ਖਿਆਲ ਵਿਚ ਮਰਿਆ ਪਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਹਾਂ। ਮੈ ਮਾਰਿਆ = 'ਮੈਂ' ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ। ਪਉਣੁ = ਹਵਾ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ। ਨਾਇ = ਨਾਮ ਵਿਚ। ਲੇਇਣ = ਅੱਖਾਂ। ਲੇਇਣੀ = ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਹੀ, (ਭਾਵ,) ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਹੀ (ਬਾਹਰਲੇ ਰੂਪ ਵਲ ਤੱਕਣ ਦੀ ਤਾਘ ਨਹੀਂ ਰਹੀ)। ਸੁਰਤਿ = (ਨਿੰਦਾ ਆਦਿਕ) ਸੁਣਨ ਦੀ ਤਾਘ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੦੯੧)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ
ਹ	s	ਉ	ਮੁ	ਆ	ਮੈ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ
ਮਾ	s	s	ਰਿ	ਆ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ
ਪ	ਉ	ਣ	ਵ	s	ਹੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਦ	s	ਰੀ	ਆ	s	ਉ
ਅੰਤਰਾ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ੜਿ	s	ਨਾ	ਥ	s	ਕੀ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	s	ਨ	ਕਾ	s	s
ਪ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਜਾ	ਮ	ਨੁ	ਰ	ਤਾ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	s	s	ਇ	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲੇ	ਇ	ਣ	ਰ	s	ਤੇ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਲੇ	s	ਇ	ਣੀ	s	s
ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕੰ	s	ਨੀ	ਸੁ	ਰ	ਤਿ
ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸ	s	s	ਮਾ	ਇ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਹਉ ਮੈ ਕਰੀ ਤਾਂ ਤੂ ਨਾਹੀ ਤੂ ਹੋਵਹਿ ਹਉ ਨਾਹਿ ॥

ਬੂਝਹੁ ਗਿਆਨੀ ਬੂਝਣਾ ਏਹ ਅਕਥ ਕਥਾ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਤਤੁ ਨ ਪਾਈਐ ਅਲਖੁ ਵਸੈ ਸਭ ਮਾਹਿ ॥

(ਅੰਗ ੧੦੯੨-੧੦੯੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗਿਆਨੀ = ਹੇ ਗਿਆਨਵਾਨ ! ਬੂਝਣਾ = ਬੁਝਾਰਤ, ਡੂੰਘੀ ਗੱਲ। ਅਕਥ ਕਥਾ = ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਗੱਲ ਜਿਸ ਦਾ ਸਰੂਪ ਦੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਅਲਖੁ = ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਸਦਾ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੦੯੨-੧੦੯੩)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਗ	ਮ	ਪ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਹ	ਉ	ਮੈ	ਕ	s	ਰੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤਾਂ	ਤੂ	s	ਨਾ	s	ਹੀ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਤੂ	ਹੋਵ	ਹਿ	ਹ	s	ਉ	s
ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਨਾ	s	s	ਹਿ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਬੂ	ਝ	ਹੁ	ਗਿ	ਆ	ਨੀ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਬੂ	s	s	ਝ	s	ਣਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਏਹ	ਅਕ	ਥ	ਕ	s	ਥਾ	s
ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮ	s	ਨ	ਮਾ	s	ਹਿ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਬਿਨੁ	ਗੁ	ਰ	ਤ	ਤੁ	ਨ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪਾ	s	s	ਈ	s	ਐ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਅਲ	ਖੁ	s	ਵ	ਸੈ	ਸ	ਭ
ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਮਾ	s	s	ਹਿ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩

ਮਃ ੧ ॥

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਆ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਸੋਇ ॥

ਕਿਸ ਨੇ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ ਜਾ ਘਰਿ ਵਰਤੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੦੯੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਿਨਿ = ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ। ਕੀਆ = ਜਗਤ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਿਨਿ = ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ। ਦੇਖਿਆ = ਇਸ ਜਗਤ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕਿਸ ਨੇ = ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਿਸ ਨੂੰ? ਘਰਿ = ਹਿਰਦੇ-ਘਰ ਵਿਚ। ਵਰਤੈ = ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਸਭੁ ਕੋਇ = ਹਰੇਕ ਜੀਵ। ਕਿਸ ਨੇ ਕਹੀਐ = ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਆਖਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੯੩)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਸ	ਸ	ਗਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								s	ਜਿ	s	ਨਿ	ਕੀ	s	ਆ	s
-	ਮੇ	ਮੇ	ਪਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ								
s	ਤਿ	s	ਨਿ	ਦੇ	s	ਖਿ	ਆ								
								-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
								s	ਆ	s	ਪੇ	ਜਾ	s	ਵੈ	s
ਪ	ਧ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
ਸੋ	s	s	s	ਇ	s	s	s								
ਅੰਤਰਾ								-	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
								s	ਕਿ	ਸ	ਨੇ	ਕ	ਹੀ	ਐ	s
-	ਪਧ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ								
s	ਨਾ	s	s	ਨ	s	ਕਾ	s								
								-	ਸੰਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								s	ਜਾ	ਘ	ਰਿ	ਵਰ	ਤੈ	ਸ	ਭੁ
-	ਮੇਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ	ਨੀਸ								
s	ਕੋ	s	s	ਇ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ਦਖਣੀ ॥
 ਕਾਇਆ ਨਗਰੁ ਨਗਰ ਗੜ ਅੰਦਰਿ ॥
 ਸਾਚਾ ਵਾਸਾ ਪੁਰਿ ਗਗਨੰਦਰਿ ॥
 ਅਸਥਿਰੁ ਥਾਨੁ ਸਦਾ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਆਪੇ ਆਪੁ ਉਪਾਇਦਾ ॥੧॥
 ਅੰਦਰਿ ਕੋਟ ਛਜੇ ਹਟਨਾਲੇ ॥
 ਆਪੇ ਲੇਵੈ ਵਸਤੁ ਸਮਾਲੇ ॥
 ਬਜਰ ਕਪਾਟ ਜੜੇ ਜੜਿ ਜਾਣੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਖੋਲਾਇਦਾ ॥੨॥
 (ਅੰਗ ੧੦੩੩-੧੦੩੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਾਇਆ = ਸਰੀਰ। ਗੜ = ਗੜ੍ਹ, ਕਿਲ੍ਹੇ। ਸਾਚਾ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਪੁਰਿ = ਪੁਰ ਵਿਚ, ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ। ਗਗਨੰਦਰਿ = ਗਗਨ ਅੰਦਰਿ, ਗਗਨ ਵਿਚ, ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ, ਚਿਤ-ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ, ਦਿਮਾਗ਼ ਵਿਚ। ਨਿਰਮਾਇਲੁ = ਨਿਰਮਲ, ਪਵਿਤ੍ਰ। ਆਪੁ = ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ। ਉਪਾਇਦਾ = ਪਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਟਿਕਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਟਨਾਲੇ = ਬਾਜ਼ਾਰ (ਜਿਥੇ ਨਾਲੇ ਨਾਲ ਹੱਟ ਹਨ)। ਛਜੇ = ਛੱਜੇ। ਲੇਵੈ = ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਖ਼ਰੀਦਦਾ ਹੈ। ਗੁਰ ਬਜਰ ਕਪਾਟ = ਕਰੜੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ। ਜੜਿ ਜਾਣੈ = ਬੰਦ ਕਰਨੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ।

ਥਾਟ	:	ਮਾਯਾਮਾਲਵਗੋੜ
ਜਾਤੀ	:	ਸ਼ਾੜਵ-ਵਕਰ ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਧੈਵਤ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਰਿਸ਼ਭ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ, ਧੈਵਤ, ਕੋਮਲ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਰੇ
ਸਮਾਂ	:	ਸਵੇਰ (ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ)
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਗ, ਮ ਪ ਧ, ਨੀ ਧੁ ਪ, ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧੁ, ਪ, ਮ ਧੁ ਮ ਪ, ਮ ਗ ਰੇ, ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਨੀ ਧ, ਪ, ਮ ਧੁ ਮ ਪ, ਮ ਗ ਰੇ, ਸ

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਦੱਖਣੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੦੩੩-੧੦੩੪)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਅਸ	ਥਿ	ਰੁ	ਥਾ	s	ਨੁ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਦਾ	ਨਿਰ	ਮਾ	ਇ	ਲੁ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ
ਆ	s	ਪੇ	ਆ	s	ਪੁ	s
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਉ	s	ਪਾ	ਇ	s	ਦਾ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਕਾ	ਇ	ਆ	ਨ	ਗ	ਰੁ	s
ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਗਰ	ਗ	ੜ	ਅੰ	s	ਦ	ਰਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਸਾ	s	ਚਾ	ਵਾ	s	ਸਾ	s
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪੁਰਿ	ਗ	ਗ	ਨੰ	ਦ	ਰਿ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਅੰ	ਦ	ਰਿ	ਕੋ	s	ਟ	s
ਮ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਛ	s	ਜੋ	ਹ	ਟ	ਨਾ	ਲੇ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਪੇ	ਲੇ	s	ਵੈ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਵ	ਸ	ਤੁ	ਸ	ਮਾ	ਲੇ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ
ਬ	ਜ	ਰ	ਕ	ਪਾ	ਟ	s
ਮੰ	ਗੰ	ਰੇ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਜੜੇ	ਜ	ੜਿ	ਜਾ	s	ਣੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਗੁ	s	ਰ	ਸ	ਬ	ਦੀ	s
ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਖੇ	s	ਲਾ	ਇ	s	ਦਾ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮਾਰੂ ਕਾਫੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ॥

ਆਵਉ ਵੰਵਉ ਡੁੰਮਣੀ ਕਿਤੀ ਮਿਤ੍ਰ ਕਰੇਉ ॥

ਸਾ ਧਨ ਢੇਈ ਨ ਲਹੈ ਵਾਢੀ ਕਿਉ ਧੀਰੇਉ ॥੧॥

ਮੈਡਾ ਮਨੁ ਰਤਾ ਆਪਨੜੇ ਪਿਰ ਨਾਲਿ ॥

ਹਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਖੰਨੀਐ ਕੀਤੀ ਹਿਕ ਭੇਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੦੧੪-੧੦੧੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਆਵਉ = ਮੈਂ ਆਉਂਦੀ ਹਾਂ। ਵੰਵਉ = ਮੈਂ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ। ਡੁੰਮਣੀ = ਦੁ-ਮਨੀ, ਦੁ-ਚਿੱਤੀ ਹੋ ਕੇ। ਕਿਤੀ = ਕਿਤਨੇ ਹੀ। ਕਰੇਉ = ਮੈਂ ਬਣਾਂਦੀ ਹਾਂ। ਸਾਧਨ = ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ। ਢੇਈ = ਆਸਰਾ। ਨ ਲਹੈ = ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ। ਵਾਢੀ = ਪਰਦੇਸਣ, ਵਿਛੜੀ ਹੋਈ। ਕਿਉ ਧੀਰੇਉ = ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਧੀਰਜ ਹਾਸਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ? ਮੈਡਾ = ਮੇਰਾ। ਰਤਾ = ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਿਰੁ = ਪਤੀ। ਹਉ = ਮੈਂ। ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ = ਵਾਰਨੇ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ। ਖੰਨੀਐ ਕੀਤੀ = ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਹੁੰਦੀ ਹਾਂ। ਹਿਕ = ਇਕ। ਭੇਰੀ = ਰਤਾ ਕੁ ਸਮਾ। ਨਦਰਿ = ਮੇਹਰ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਨਾਲ। ਨਿਹਾਲਿ = (ਮੇਰੇ ਵਲ) ਵੇਖ।

ਜਾਤੀ	:	ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ
ਸੁਰ	:	ਦੇਵੇਂ ਗੰਧਾਰ, ਦੇਵੇਂ ਮਧਿਅਮ ਦੇਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਦ, ਬਾਕੀ ਸ਼ੁੱਧ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਕੋਈ ਨਹੀਂ
ਸਮਾਂ	:	ਰਾਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਗ ਮ ਪ, ਪ ਮੇ ਪ, ਧ ਮ ਪ, ਧ ਸ ਨੀ ਸ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸ ਨੀ ਧ ਪ, ਧ ਪ ਗੁ ਰੇ, ਪ ਗੁ ਰੇ ਨੀ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਸ ਗ ਮ ਪ, ਪ ਧ ਪ ਗ ਮ, ਪ ਮੇ ਪ, ਨੀ ਧ ਪ, ਮ ਪ ਗੁ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਕਾਫੀ (ਦੀਪਚੰਦੀ ੧੪ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੦੧੪-੧੦੧੫)

1 ×	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
×			2				0			3			
ਸਥਾਈ													
ਸ	ਸ	ਸ	ਸਗ	ਮ	ਗ	ਗ	ਗਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੈ	s	ਡਾ	ਮ	s	s	ਨੁ	ਰਾ	s	s	ਤਾ	s	s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਆਪ	ਨ	ੜੇ	ਪਿ	s	ਰ	s	ਨਾ	s	s	ਲਿ	s	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹਉ	ਘੋ	ਲਿ	ਘੁ	ਮਾ	s	ਈ	ਖੰ	ਨੀ	ਐ	ਕੀ	s	ਤੀ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਹਿ	s	ਕ	ਭੇ	s	ਰੀ	s	ਨ	ਦ	ਰਿ	ਨਿ	ਹਾ	s	ਲਿ
ਅੰਤਰਾ													
ਧ	ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	ਵ	ਉ	ਵੰ	ਵ	s	ਉ	s	ਭੰ	s	s	ਮ	s	ਣੀ
ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਿ	s	ਤੀ	ਮਿ	s	ੜ	s	ਕ	s	s	ਰੇ	s	ਉ	s
ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਾ	s	s	ਧ	s	ਨ	s	ਢੇ	ਈ	ਨ	ਲ	s	ਹੈ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਵਾ	s	ਢੀ	ਕਿ	s	ਉ	s	ਧੀ	s	s	ਰੇ	s	ਉ	s

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ

ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਬਾਰਹ ਮਾਹਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਤੂ ਸੁਣਿ ਕਿਰਤ ਕਰੰਮਾ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਇਆ ॥

ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਸੁਖ ਸਹੰਮਾ ਦੇਹਿ ਸੁ ਤੂ ਭਲਾ ॥

ਹਰਿ ਰਚਨਾ ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਗਤਿ ਮੇਰੀ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਾ ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਬਾਝੁ ਦੁਹੇਲੀ ਕੋਇ ਨ ਬੋਲੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਾਂ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੦੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਤੂ ਸੁਣਿ = ਹੇ ਹਰੀ! ਤੂੰ (ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ) ਸੁਣ। ਕਿਰਤ = ਕੀਤੇ ਹੋਏ। ਕਰੰਮਾ = ਕਰਮ, ਕੰਮ। ਪੁਰਬਿ = ਪੂਰਬਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ, ਪਹਿਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿਚ। ਕਮਾਇਆ = ਕਮਾਈ। ਸਿਰਿ = ਸਿਰ ਉਤੇ। ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ = ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ। ਸਹੰਮਾ = ਸਹਿਮ, ਦੁੱਖ। ਤੂ ਦੇਹਿ = (ਜੇ) ਤੂੰ ਦੇਂਦਾ ਹੈਂ। ਸੁ ਭਲਾ = ਉਹ (ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਵਾਸਤੇ) ਭਲਾ ਹੈ। ਗਤਿ = ਹਾਲਤ। ਦੁਹੇਲੀ = ਦੁੱਖੀ। ਬੋਲੀ = ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰੂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨ ਪੈ ਕੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ = ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨਾਮ-ਜਲ।

ਥਾਟ	:	ਧਰਮਵਤੀ (ਦਖਣੀ ਸੰਗੀਤ ਪਧਤੀ)
ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ
ਸੁਰ	:	ਮਧਿਅਮ ਤੀਬਰ, ਗੰਧਾਰ ਕੋਮਲ ਦੇਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਦ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ, ਧੈਵਤ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਚੌਥਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਨੀ ਸ, ਗੁ ਮੇ ਪ, ਨੀ ਸ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸ ਨੀ ਧ ਪ, ਨੀ ਧ ਪ, ਮੇ ਗੁ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਨੀ ਨੀ ਧ ਪ, ਮੇ ਪ, ਮੇ ਗੁ, ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੦੨)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਮੇਪ	ਧਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ
ਤੂ	s	s	ਸੁ	s	ਣਿ	ਕਿ	ਰ	ਤ	ਕ	ਰੰ	ਮਾ
ਨੀ	ਸ	ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪੁ	s	ਰ	s	ਬਿ	s	ਕ	ਮਾ	s	ਇ	ਆ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸਿ	s	ਰਿ	ਸਿ	s	ਰਿ	ਸੁ	s	ਖ	ਸ	ਹੰ	ਮਾ
ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਨੀਧ	ਪਮੇ	ਗੁਮੇ	ਪਪ
ਦੇ	s	ਹਿ	ਸੁ	s	ਤੂ	ਭ	s	s	s	ਲਾ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਗੁਮੇ	ਪਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ
ਹ	ਰਿ	ਰਚ	ਨਾ	ਤੇ	ਰੀ	ਕਿ	ਆ	ਗ	ਤਿ	ਮੇ	ਰੀ
ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹ	ਰਿ	ਬਿ	ਨੁ	ਘ	ੜੀ	ਨ	s	ਜੀ	s	ਵਾ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਗੁਮੇ	ਪਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ
ਪ੍ਰਿ	ਅ	ਬਾ	ਝੁ	ਦੁਹੇ	ਲੀ	ਕੋ	ਇ	ਨ	s	ਬੇ	ਲੀ
ਗੁਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮੇਪ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਧਨੀ	ਧਪ
ਗੁਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਅੰ	ਮ੍ਰਿ	ਤੁ	ਪੀ	s	s	s	ਵਾਂ	s

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ

(ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਬਾਰਹ ਮਾਹਾ)
ਬਾਬੀਹਾ ਪ੍ਰਿਉ ਬੋਲੇ ਕੋਕਿਲ ਬਾਣੀਆ ॥
ਸਾ ਧਨ ਸਭਿ ਰਸ ਚੋਲੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਣੀਆ ॥
ਹਰਿ ਅੰਕਿ ਸਮਾਣੀ ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੀ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਨਾਰੇ ॥
ਨਵ ਘਰ ਥਾਪਿ ਮਹਲ ਘਰੁ ਊਚਉ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ਮੁਰਾਰੇ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੦੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਬਾਬੀਹਾ = ਪਪੀਹਾ, ਚਾਤ੍ਰਕ। ਬਾਣੀਆ = ਮਿੱਠਾ ਬੋਲ। ਸਾ ਧਨ = ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ। ਸਭਿ = ਸਾਰੇ। ਚੋਲੈ = ਖਾਂਦੀ ਹੈ, ਮਾਣਦੀ ਹੈ। ਅੰਕਿ = ਅੰਕ ਵਿਚ, ਅੰਗ ਨਾਲ। ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੀ = ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਪਿਆਰੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਸੋਹਾਗਣਿ = ਚੰਗੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀ। ਨਾਰੇ = ਨਾਰਿ, ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ। ਨਵ ਘਰ = ਨੌ ਗੋਲਕਾਂ, ਨੌ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਵਾਲੇ ਨੌ ਸਰੀਰ ਨੂੰ। ਥਾਪਿ = ਟਿਕਾ ਕੇ, ਜੁਗਤਿ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ। ਊਚਉ = ਉੱਚਾ। ਮਹਲ ਘਰੁ = ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ-ਥਾਂ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚਰਨ। ਨਿਜ ਘਰਿ ਮੁਰਾਰੇ = ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸ੍ਵੈ-ਸਰੂਪ ਵਿਚ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੦੭)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ ਨੀ ਬਾ ਪ ਬੇ ਨੀ ਕੋ ਮੇ ਬਾ ਨੀ ਸਾ ਸਾਂ ਚੇ ਨੀ ਅੰ ਮੇ ਸ	ਨੀ ਬੀ ਪ s ਨੀ s ਮੇ s ਨੀ ਧ ਸਾਂ s ਨੀ s ਮੇ s	ਸ ਰਾ ਮੇ s ਨੀ s ਮੇ s ਨੀ ਨ ਨੀ s ਨੀ s ਮੇ ਮਾ	ਗੁ ਪ੍ਰਿ ਪ ਲੇ ਧ ਕਿ ਪ ਣੀ ਨੀ ਸ ਧ ਲੈ ਧ ਕਿ ਪ ਣੀ	ਗੁ s ਪ s ਧ s ਪ s ਨੀ ਭਿ ਧ s ਧ s ਪ s	ਮੇ ਉ ਪ s ਪ ਲ ਪ ਆ ਨੀ ਰ ਪ s ਪ s ਪ ਆ	ਮੇ s ਪ s ਪ s ਪ s ਨੀ ਸ ਪ s ਪ s ਪ s
ਅੰਤਰਾ ਮੇ ਹਰਿ ਗੁ ਜਾ ਗੁ ਸਾ ਸਾਂ ਨਾ ਗੁੰ ਨਵ ਨੀ ਮਹ ਨੀ ਨਿਜ ਗੁਮੇ ਮੁ	ਮੇ ਅੰ ਗੁ ਪ੍ਰੁ ਗੁ s ਸਾਂ s ਗੁੰ ਘ ਨੀ ਲ ਨੀ ਘ ਪਧ s	ਪ ਕਿ ਮੇ ਭ ਮੇ s ਨੀ s ਗੁੰ ਰ ਨੀ ਘਰੁ ਨੀ ਰਿ ਮੇਪ s	ਗੁ ਸ ਪ ਭਾ ਪ ਸੇ ਸਾਂ ਰੇ ਰੇਂ ਥਾ ਧ ਉ ਧ ਵਾ ਗੁਮੇ ਰਾ	ਗੁ ਮਾ ਪ s ਨੀ ਹਾ ਸਾਂ s ਰੇਂ s ਧ ਚ ਧ s ਪਮੇ s	ਗੁ ਣੀ ਪ ਣੀ ਨੀ ਗ ਸਾਂ s ਸਾਂ ਪਿ ਪ ਉ ਪ ਸੁ ਗੁਰੇ ਰੇ	ਗੁ s ਪ s ਨੀ ਇ ਸਾਂ s ਸਾਂ s ਪ s ਪ s ਸ s

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ

(ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਬਾਰਹ ਮਾਹਾ)
ਤੂ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਰਸ ਭਿੰਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਪਣੇ ॥
ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਤ ਰਵੰਨੇ ਘੜੀ ਨ ਬੀਸਰੈ ॥
ਕਿਉ ਘੜੀ ਬਿਸਾਰੀ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਹਉ ਜੀਵਾ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥
ਨਾ ਕੇਈ ਮੇਰਾ ਹਉ ਕਿਸੁ ਕੇਰਾ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਏ ॥
(ਅੰਗ ੧੧੦੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹਰਿ ਰਸ ਭਿੰਨੇ = ਹੇ ਰਸ-ਭਿੰਨੇ ਹਰੀ ! ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਪਣੇ = ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ! ਮਨਿ = (ਮੇਰੇ) ਮਨ ਵਿਚ। ਤਨਿ = (ਮੇਰੇ) ਰੀਰ ਵਿਚ। ਰਵਤ ਰਵੰਨੇ = ਹੇ ਰਮੇ ਹੋਏ । ਨ ਬੀਸਰੈ = (ਮੇਰਾ ਮਨ) ਨਹੀਂ ਭੁਲਾਂਦਾ। ਬਿਸਾਰੀ = ਬਿਸਾਰੀ, ਮੈਂ ਵਿਸਾਰ ਸਕਾਂ। ਹਉ = ਮੈਂ। ਗਾਏ = ਗਾਇ, ਗਾ ਕੇ। ਕੇਰਾ = ਦਾ। ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਏ = ਮਨ ਧੀਰਜ ਨਹੀਂ ਫੜਦਾ।

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੦੨)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਗੁ ਤੂ	ਮੇ s	ਪ ਸੁ	ਮੇ ਣਿ	ਗੁ ਹ	ਗੁ ਰਿ	ਰੇ ਰ	ਸ ਸ
ਨੀ ਭਿੰ	ਸ s	ਗੁ s	ਮੇ s	ਪ ਨੇ	ਪ s	ਪ s	ਪ s	ਨੀਸ ਪ੍ਰੀ	ਗੁ s	ਗੁ s	ਗੁ s	ਗੁ ਤ	ਗੁ s	ਗੁ ਮ	ਗੁ s
ਸ ਆ	ਰੇ s	ਨੀ s	ਨੀ s	ਸ ਪ	ਸ s	ਸ ਣੇ	ਸ s	ਗੁ ਮ	ਗੁ ਨਿ	ਗੁ ਤ	ਗੁ ਨਿ	ਗੁਮੇ ਰ	ਪਨੀ ਵ	ਨੀ s	ਨੀ ਤ
ਸਾਂ ਰ	ਸਾਂ s	ਨੀ ਵੰ	ਨੀ s	ਸਾਂ ਨੇ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਨੀ ਘ	ਨੀ ੜੀ	ਨੀ s	ਨੀ ਨ	ਧ ਬੀ	ਧ s	ਪ ਸ	ਪ s
ਗੁਮੇ ਚੈ ਅੰਤਰਾ	ਪਧ s	ਨੀਧ s	ਮੇਪ s	ਗੁਮੇ s	ਮੇਪ s	ਗੁਰੇ s	ਸ s	ਪ ਕਿ	ਪ ਉ	ਪ ਘ	ਪ ੜੀ	ਮੇਗੁ ਬਿ	ਗੁ ਸਾ	ਗੁ s	ਗੁ ਰੀ
ਗੁਮੇ ਹ	ਪਨੀ s	ਨੀ ਉ	ਨੀ s	ਸਾਂ ਬ	ਸਾਂ ਲਿ	ਸਾਂ ਹਾ	ਸਾਂ ਰੀ	ਪ ਹ	ਨੀ ਉ	ਸਾਂ ਜੀ	ਗੁਾਂ ਵਾ	ਗੁਾਂ ਗੁ	ਗੁਾਂ s	ਗੁਾਂ ਣ	ਗੁਾਂ s
ਸਾਂ ਗਾ	ਰੇਂ s	ਨੀ s	ਨੀ s	ਸਾਂ ਏ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਪ ਨਾ	ਪ s	ਪ ਕੇ	ਪ ਈ	ਮੇਗੁ ਮੇ	ਗੁ s	ਗੁ ਰਾ	ਗੁ s
ਗੁਮੇ ਹ	ਪਨੀ ਉ	ਨੀ ਕਿ	ਨੀ ਸੁ	ਸਾਂ ਕੇ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਰਾ	ਸਾਂ s	ਨੀ ਹ	ਨੀ ਰਿ	ਨੀ ਬਿ	ਨੀ ਨੁ	ਧ ਰਹ	ਧ ਣੁ	ਪ s	ਪ ਨ
ਗੁਮੇ ਜਾ	ਪਧ s	ਨੀਧ s	ਮੇਪ s	ਗੁਮੇ ਏ	ਮੇਪ s	ਗੁਰੇ s	ਸ s								

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ

(ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਬਾਰਹ ਮਾਹਾ)

ਬਰਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਬੁੰਦ ਸੁਹਾਵਣੀ ॥

ਸਾਜਨ ਮਿਲੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਣੀ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰਿ ਆਵੈ ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਧਨ ਉਭੀ ਗੁਣ ਸਾਰੀ ॥

ਘਰਿ ਘਰਿ ਕੰਤੁ ਰਵੈ ਸੇਹਾਗਣਿ ਹਉ ਕਿਉ ਕੰਤਿ ਵਿਸਾਰੀ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੦੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਬਰਸੈ = ਵਰ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਬੁੰਦ = ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨਾਮ-ਜਲ ਦੀਆਂ ਬੂੰਦਾਂ ਦੀ ਧਾਰ। ਸਹਜਿ = ਸਹਜ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ (ਟਿਕੇ ਹੋਏ ਨੂੰ), ਆਤਮਕ ਅਡੋਲਤਾ ਵਿਚ (ਟਿਕੇ ਹੋਏ ਨੂੰ)। ਸੁਭਾਇ = ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ (ਟਿਕੇ ਹੋਏ ਨੂੰ)। ਸਿਉ = ਨਾਲ। ਮੰਦਰਿ = ਮੰਦਰ ਵਿਚ। ਜਾ = ਜਦੋਂ। ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ = ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਧਨ = ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ। ਉਭੀ = ਉੱਚੀ (ਹੋ ਹੋ ਕੇ), ਉਤਾਵਲੀ। ਸਾਰੀ = ਸੰਭਾਲਦੀ ਹੈ। ਘਰਿ ਘਰਿ = ਹਰੇਕ ਹਿਰਦੇ-ਘਰ ਵਿਚ। ਕੰਤੁ = ਪ੍ਰਭੂ-ਪਤੀ। ਰਾਵੈ = ਰੰਗ ਮਾਣਦਾ ਹੈ। ਹਉ = ਮੈਨੂੰ। ਕੰਤਿ = ਕੰਤ ਨੇ, ਪ੍ਰਭੂ-ਪਤੀ ਨੇ।

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੦੭)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਰ	ਸੈ	ਅੰ	ਮ੍ਰਿ	ਤ	ਧਾ	s	ਰ	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬੁੰ	ਦ	ਸੁ	ਹਾ	ਵ	ਣੀ	s	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸਾਜ	ਨ	ਮਿ	s	ਲੇ	ਸਹ	ਜਿ	ਸੁ	ਭਾ	ਇ
ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਗੁਮੇ	ਪਮੇ	ਗੁਰੇ	ਸ	ਸ
ਹਰਿ	ਸਿਉ	ਪ੍ਰੀ	s	ਤਿ	ਬ	s	ਣੀ	s	s
ਅੰਤਰਾ									
ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹ	ਰਿ	ਮੰ	ਦ	ਰਿ	ਆ	s	ਵੈ	s	s
ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਾ	s	ਪ੍ਰ	s	ਭ	ਭਾ	s	s	ਵੈ	s
ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਧ	ਨ	ਊ	s	ਭੀ	ਗੁ	ਣ	ਸਾ	s	ਰੀ
ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਘ	ਰਿ	ਘ	s	ਰਿ	ਕੰ	s	ਤੁ	s	s
ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰ	s	ਵੈ	s	s	ਸੋ	ਹਾ	ਗ	s	ਣਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਹ	ਉ	ਕਿ	s	ਉ	ਕੰ	ਤਿ	ਵਿ	ਸਾ	ਰੀ

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ

(ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਬਾਰਹ ਮਾਹਾ)

ਚੇਤੁ ਬਸੰਤੁ ਭਲਾ ਭਵਰ ਸੁਹਾਵੜੇ ॥

ਬਨ ਫੂਲੇ ਮੰਝ ਬਾਰਿ ਮੈ ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਬਾਹੁੜੈ ॥

ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ਧਨ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਬਿਰਹਿ ਬਿਰੋਧ ਤਨੁ ਛੀਜੈ ॥

ਕੇਕਿਲ ਅੰਬਿ ਸੁਹਾਵੀ ਬੋਲੈ ਕਿਉ ਦੁਖੁ ਅੰਕਿ ਸਹੀਜੈ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੦੭-੧੧੦੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸੁਹਾਵੜੇ = ਸੁਹਾਵਣੇ, ਸੋਹਣੇ। ਬਨ = ਜੰਗਲ, ਬਨਸਪਤੀ, ਰੁੱਖ-ਬਿਰਖ, ਬੋਲ-ਬੁਟੇ। ਮੰਝ = ਵਿਚ। ਬਾਰਿ = ਜੂਹ, ਖੁਲ੍ਹੀ ਜ਼ਮੀਨ। ਮੈ ਪਿਰੁ = ਮੇਰਾ ਪਤੀ-ਪ੍ਰਭੂ। ਬਾਹੁੜੈ = ਆ ਜਾਏ। ਧਨ = ਇਸਤ੍ਰੀ। ਬਿਰਹਿ = ਵਿਛੋੜੇ ਵਿਚ। ਛੀਜੈ = ਛਿੱਜਦਾ ਹੈ, ਟੁੱਟਦਾ ਹੈ, ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅੰਬਿ = ਅੰਬ (ਦੇ ਰੁੱਖ) ਉਤੇ। ਅੰਕਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੦੭-੧੧੦੮)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਚੇ	ਤੁ	ਬ	ਸੰ	ਤੁ	ਭ	s	ਲਾ	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਭ	s	ਵ	s	ਰ	ਸੁ	ਹਾ	ਵ	s	ਕੈ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਬ	ਨ	ਫੂ	s	ਲੇ	ਮੰ	ਝ	ਬਾ	s	ਰਿ
ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਗੁਮੇ	ਪਮੇ	ਗੁਰੇ	ਸ	ਸ
ਮੈ	s	ਪਿ	s	ਰੁ	ਘ	ਰਿ	ਬਾ	ਹੁ	ਕੇ
ਅੰਤਰਾ									
ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪਿ	ਰੁ	ਘ	s	ਰਿ	ਨ	ਹੀ	ਆ	s	ਵੈ
ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਧ	ਨ	ਕਿ	s	ਉ	ਸੁ	ਖੁ	ਪਾ	s	ਵੈ
ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਬਿਰ	ਹਿ	ਬਿ	ਰੇ	ਧ	ਤ	ਨੁ	ਛੀ	s	ਜੈ
ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕੇ	s	ਕਿ	s	ਲ	ਅੰ	s	ਬਿ	s	s
ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੁ	s	ਹਾ	ਵੀ	s	ਬੋ	s	ਲੈ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਕਿ	ਉ	ਦੁ	s	ਖੁ	ਅੰ	ਕਿ	ਸ	ਹੀ	ਜੈ

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ

(ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਬਾਰਹ ਮਾਹਾ)

ਵੈਸਾਖੁ ਭਲਾ ਸਾਖਾ ਵੇਸ ਕਰੇ ॥

ਧਨ ਦੇਖੈ ਹਰਿ ਦੁਆਰਿ ਆਵਹੁ ਦਇਆ ਕਰੇ ॥

ਘਰਿ ਆਉ ਪਿਆਰੇ ਦੁਤਰ ਤਾਰੇ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਅਢੁ ਨ ਮੇਲੇ ॥

ਕੀਮਤਿ ਕਉਣ ਕਰੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਾਂ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਵੈ ਢੇਲੇ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੦੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਾਖਾ = ਸਾਖਾਂ, ਨਵੀਆਂ-ਫੁੱਟੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ, ਲਗਰਾਂ। **ਵੇਸ ਕਰੇ** = ਸੋਹਣੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ, ਨਰਮ ਨਰਮ ਕੂਲੇ ਕੂਲੇ ਪੱਤੇ ਨਿਕਲੇ ਹੋਏ ਹਨ। **ਧਨ** = ਇਸਤ੍ਰੀ। **ਦੇਖੈ** = ਵੇਖਦੀ ਹੈ, ਉਡੀਕਦੀ ਹੈ। **ਦੁਆਰਿ** = ਬੂਹੇ ਵਿਚ (ਖਲੋਤੀ)। **ਕਰੇ** = ਕਰਿ, ਕਰ ਕੇ। **ਘਰਿ** = ਘਰ ਵਿਚ। **ਦੁਤਰ** = ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਤਰ ਕੇ ਲੰਘਣਾ ਐਖਾ ਹੋਵੇ। **ਤਾਰੇ** = ਤਾਰਿ, ਪਾਰ ਲੰਘਾ। **ਅਢੁ** = ਅੱਧੀ ਕੈਡੀ। **ਮੇਲੇ** = ਮੁੱਲ। **ਤੁਧੁ ਭਾਵਾਂ** = ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਚੰਗੀ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਪਵਾਂ। **ਦੇਖਿ** = ਵੇਖ ਕੇ, ਦਰਸਨ ਕਰ ਕੇ। **ਦਿਖਾਵੈ** = (ਮੈਨੂੰ ਭੀ) ਦਰਸਨ ਕਰਾ ਦੇਵੇ। **ਢੇਲੇ** = ਢੇਲੇ ਦਾ, ਪਿਆਰੇ ਪਤੀ ਦਾ।

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੦੮)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਵੈ	ਸਾ	ਖੁ	ਭ	s	ਲਾ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਾਖਾ	ਵੇ	ਸ	ਕ	s	ਰੇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ
ਧਨ	ਦੇ	ਖੈ	ਹਰਿ	ਦੁ	ਆ	ਰਿ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆਵਹੁ	ਦਇ	ਆ	ਕ	s	ਰੇ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ
ਘਰਿ	ਆ	ਉ	ਪਿ	ਆ	ਰੇ	s
ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦੁ	ਤ	ਰ	ਤਾ	s	ਰੇ	s
ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤੁ	s	ਧੁ	ਬਿ	s	ਨੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅ	ਭੁ	ਨ	ਮੇ	s	ਲੇ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ
ਕੀ	ਮ	ਤਿ	ਕਉ	ਣ	ਕ	ਰੇ
ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤੁ	s	ਧੁ	ਭਾ	s	ਵਾਂ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਦੇ	s	ਖਿ	ਦਿ	ਖਾ	ਵੈ	s
ਮੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਢੇ	s	s	ਲੇ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ

(ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਬਾਰਹ ਮਾਹਾ)
ਮਾਹੁ ਜੇਨੁ ਭਲਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ॥
ਬਲ ਤਾਪਹਿ ਸਰ ਭਾਰ ਸਾ ਧਨ ਬਿਨਉ ਕਰੈ ॥
ਧਨ ਬਿਨਉ ਕਰੇਦੀ ਗੁਣ ਸਾਰੇਦੀ ਗੁਣ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਾ ॥
ਸਾਚੇ ਮਹਲਿ ਰਹੈ ਬੈਰਾਗੀ ਆਵਣ ਦੇਹਿ ਤ ਆਵਾ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੦੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ = ਕਿਵੇਂ ਵਿੱਸਰੇ? ਨਹੀਂ ਵਿੱਸਰਦਾ। ਤਾਪਹਿ = ਤਪਦੇ ਹਨ, ਭਖਦੇ ਹਨ। ਸਰ = ਵਾਂਗ। ਭਾਰ = ਭੱਠ। ਸਾ
ਧਨ = ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ। ਬਿਨਉ = ਬੇਨਤੀ। ਸਾਰੇਦੀ = ਸੰਭਾਲਦੀ ਹੈ, ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੀ = ਮੈਂ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।
ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਾ = ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਲੱਗ ਪਵਾਂ। ਮਹਲਿ = ਮਹਲ ਵਿਚ। ਬੈਰਾਗੀ = ਵਿਰਕਤ, ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਨਿਰਲੇਪ। ਆਵਣ
ਦੇਹਿ = ਜੇ ਤੂੰ ਆਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਵੇਂ। ਆਵਾ = ਮੈਂ (ਤੇਰੇ ਪਾਸ) ਆ ਸਕਦੀ ਹਾਂ।

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੦੮)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਮਾ	s	ਹੁ	ਜੇ	ਠੁ	ਭ	ਲਾ
ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪ੍ਰੀਤਮੁ	ਕਿ	ਉ	ਬਿ	ਸ	ਚੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ
ਥਲ	ਤਾਪ	ਹਿ	ਸ	ਰ	ਭਾ	ਰ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਾ	ਧ	ਨ	ਬਿ	ਨਉ	ਕ	ਚੈ
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ
ਧਨ	ਬਿਨ	ਉ	ਕ	ਚੈ	ਦੀ	s
ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗੁ	s	ਣ	ਸਾ	ਚੈ	ਦੀ	s
ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਚੈਂ	ਚੈਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗੁ	s	ਣ	ਸਾ	s	ਰੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪ੍ਰ	s	ਭ	ਭਾ	s	ਵਾ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ
ਸਾਚੈ	ਮਹ	ਲਿ	ਰ	s	ਚੈ	s
ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਬੈ	s	s	ਰਾ	s	ਗੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਆ	ਵ	ਣ	ਦੇ	ਹਿ	ਤ	s
ਮੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਚੈ	ਚੈ	ਸ	ਸ
ਆ	s	s	ਵਾ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ

(ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਬਾਰਹ ਮਾਹਾ)

ਆਸਾੜੁ ਭਲਾ ਸੂਰਜੁ ਗਗਨਿ ਤਪੈ ॥

ਧਰਤੀ ਦੂਖ ਸਹੈ ਸੇਖੈ ਅਗਨਿ ਭਖੈ ॥

ਅਗਨਿ ਰਸੁ ਸੇਖੈ ਮਰੀਐ ਧੋਖੈ ਭੀ ਸੇ ਕਿਰਤੁ ਨ ਹਾਰੇ ॥

ਰਬੁ ਫਿਰੈ ਛਾਇਆ ਧਨ ਤਾਕੈ ਟੀਡੁ ਲਵੈ ਮੰਡਿ ਬਾਰੇ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੦੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਆਸਾੜੁ = ਹਾੜ ਮਹੀਨਾ। ਗਗਨਿ = ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ। ਭਲਾ = ਚੰਗਾ, ਚੰਗਾ, ਜੋਬਨ ਵਿਚ। ਸਹੈ = ਸਹਾਰਦੀ ਹੈ। ਭਖੈ = ਤਪਦੀ ਹੈ। ਰਸੁ = ਜਲ। ਮਰੀਐ = ਮਰੀਦਾ ਹੈ, ਦੁਖੀ ਹੋਵੀਦਾ ਹੈ। ਧੋਖੈ = ਧੁਖ ਧੁਖ ਕੇ, ਕਾਹ ਕਾਹ ਕੇ। ਸੇ = ਉਹ ਸੂਰਜ। ਕਿਰਤੁ ਨ ਹਾਰੇ = ਕਰਤੱਬ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ। ਫਿਰੈ = ਚੱਕਰ ਲਾਂਦਾ ਹੈ। ਧਨ = ਕਮਜ਼ੋਰ ਜਿੰਦ। ਤਾਕੈ = ਤੱਕਦੀ ਹੈ, ਭਾਲਦੀ ਹੈ। ਟੀਡੁ = ਬੀਂਡਾ। ਲਵੈ = ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਟੀਂ ਟੀਂ ਟੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬਾਰਿ = ਜੂਹ। ਮੰਡਿ ਬਾਰੇ = ਖੁਲ੍ਹੀ ਜੂਹ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੦੮)

1 ×	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
-	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ
s	ਆ	ਸਾ	ੜ	ਭ	s	ਲਾ	s
-	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਸੂਰਜੁ	ਗਗ	ਨਿ	ਤ	s	ਪੈ	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
s	ਧਰ	ਤੀ	ਦੂਖ	ਸ	s	ਹੈ	s
-	ਧ	ਧ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਸੋਖੈ	ਅਗ	ਨਿ	ਭ	s	ਖੈ	s
ਅੰਤਰਾ							
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਅਗ	ਨਿ ਰ	ਸੁ	ਸੋ	s	ਖੈ	s
-	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਮ	ਰੀ	ਐ	ਧੋ	s	ਖੈ	s
-	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ
s	ਭੀ	s	s	ਸੋ	s	s	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਕਿ	ਰ	ਤੁ	ਨ	s	ਹਾ	ਰੇ
-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਰ	s	ਥੁ	ਫਿ	s	ਰੈ	s
-	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
s	ਛਾਇਆ	ਧ	ਨ	ਤਾ	s	ਕੈ	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
s	ਟੀ	s	ਭੁ	ਲ	s	ਵੈ	s
-	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਗੁ	ਰੇ	ਸ	ਸ
s	ਮੰ	s	ਝਿ	ਬਾ	s	ਰੇ	s

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ

(ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਬਾਰਹ ਮਾਹਾ)
ਸਾਵਣਿ ਸਰਸ ਮਨਾ ਘਣ ਵਰਸਹਿ ਰੁਤਿ ਆਏ ॥
ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸਹੁ ਭਾਵੈ ਪਿਰ ਪਰਦੇਸਿ ਸਿਧਾਏ ॥
ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ਮਰੀਐ ਹਾਵੈ ਦਾਮਨਿ ਚਮਕਿ ਡਰਾਏ ॥
ਸੇਜ ਇਕੇਲੀ ਖਰੀ ਦੁਹੇਲੀ ਮਰਣੁ ਭਇਆ ਦੁਖੁ ਮਾਏ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੦੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਾਵਣਿ = ਸਾਵਣ ਵਿਚ। ਸਰਸ = ਰਸ ਵਾਲਾ ਹੋ, ਹਰਾ ਹੋ। ਘਣ = ਬੱਦਲ। ਆਏ = ਆਈ ਹੈ। ਮੈ ਭਾਵੈ = ਮੈਨੂੰ
ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਪਿਰ = ਪਤੀ ਜੀ। ਸਿਧਾਏ = ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਹਾਵੈ = ਹਾਹੁਕੇ ਵਿਚ। ਦਾਮਨਿ = ਬਿਜਲੀ।
ਚਮਕਿ = ਚਮਕ ਕੇ। ਖਰੀ = ਬਹੁਤ। ਦੁਹੇਲੀ = ਦੁਖਦਾਈ। ਮਾਏ = ਹੋ ਮਾਂ!

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੦੮)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਗੁਮੇ	ਪਧ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸਾ	ਵ	ਣਿ	ਸ	ਰ	ਸ	ਮ	s	s	ਨਾ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਘ	ਣ	s	ਵਰ	ਸ	ਹਿ	ਰੁ	s	ਤਿ	ਆ	s	ਏ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੈ	s	ਮ	ਨਿ	ਤ	ਨਿ	ਸ	s	ਹੁ	ਭਾ	s	ਵੈ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਗੁਮੇ	ਪਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਨੀਧ	ਮੇਪ
ਪਿ	s	ਰ	ਪਰ	ਦੇ	ਸਿ	ਸਿ	s	ਧਾ	s	ਏ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਗੁਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪਿਰੁ	ਘ	ਰਿ	ਨਹੀ	ਆ	ਵੈ	ਮ	ਰੀ	ਐ	ਹਾ	s	ਵੈ
ਨੀਸਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦਾ	ਮ	ਨਿ	ਚ	ਮ	ਕਿ	ਡ	s	ਰਾ	s	ਏ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੇ	s	ਜ	ਇ	ਕੇ	ਲੀ	ਖ	s	ਰੀ	ਦੁ	ਹੇ	ਲੀ
ਮੇ	ਮੇ	ਗੁ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਗੁਮੇ	ਪਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਨੀਧ	ਮੇਪ
ਮ	ਰ	ਣੁ	ਭ	ਇ	ਆ	ਦੁ	ਖੁ	ਮਾ	s	ਏ	s

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ

(ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਬਾਰਹ ਮਾਹਾ)
ਭਾਦਉ ਭਰਮਿ ਭੁਲੀ ਭਰਿ ਜੋਬਨਿ ਪਛੁਤਾਈ ॥
ਜਲ ਥਲ ਨੀਰਿ ਭਰੇ ਬਰਸ ਰੁਤੇ ਰੰਗੁ ਮਾਈ ॥
ਬਰਸੈ ਨਿਸਿ ਕਾਲੀ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਬਾਲੀ ਦਾਦਰ ਮੇਰ ਲਵੰਤੇ ॥
ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਚਵੈ ਬਬੀਹਾ ਬੇਲੇ ਭੁਇਅੰਗਮ ਫਿਰਹਿ ਡਸੰਤੇ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੦੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਭਰਮਿ = ਭਟਕਣਾ ਵਿਚ। ਭੁਲੀ ਕੁਰਾਹੇ = ਪੈ ਗਈ। ਭਰਿ ਜੋਬਨਿ = ਪੂਰੇ ਜੋਬਨ ਵਿਚ, ਪੂਰੇ ਜੋਬਨ ਸਮੇ। ਨੀਰਿ = ਪਾਣੀ ਨਾਲ। ਬਰਸ ਰੁਤੇ = ਵਰਖਾ ਦੀ ਰੁੱਤੇ। ਰੰਗੁ ਮਾਈ = ਰੰਗ ਮਾਣਦੀ। ਨਿਸਿ = ਰਾਤ ਵੇਲੇ। ਦਾਦਰ = ਡੱਡੂ। ਲਵੰਤੇ = ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਚਵੈ = ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਭੁਇਅੰਗਮ = ਸੱਪ। ਡਸੰਤੇ = ਡੰਗ ਮਾਰਦੇ।

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੧੦੮)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਭਾਦ	ਉ	ਭ	ਰ	ਮਿ	ਭੁ	s	ਲੀ	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਭ	ਰਿ	ਜੋ	ਬ	ਨਿ	ਪ	ਛੁ	ਤਾ	s	ਣੀ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਜ	ਲ	ਥ	s	ਲ	ਨੀ	ਰਿ	ਭ	s	ਰੇ
ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਗੁਮੇ	ਪਮੇ	ਗੁਰੇ	ਸ	ਸ
ਬ	ਰ	ਸ	ਰੁ	ਤੇ	ਰੰ	ਗੁ	ਮਾ	s	ਣੀ
ਅੰਤਰਾ									
ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬ	ਰਸੈ	ਨਿ	s	ਸਿ	ਕਾ	s	ਲੀ	s	s
ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਿ	ਉ	ਸੁ	s	ਖੁ	ਬਾ	s	ਲੀ	s	s
ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦਾਦ	ਰ	ਮੋ	s	ਰ	ਲ	ਵੰ	ਤੇ	s	s
ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪ੍ਰਿ	ਉ	ਪ੍ਰਿ	s	ਉ	ਚ	s	ਵੈ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਗੁਮੇ	ਪਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬ	s	ਬੀ	s	ਹਾ	ਬੋ	s	ਲੇ	s	s
ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮੇਗੁ	ਰੇਸ	ਸ
ਭੁ	ਇ	ਅੰ	ਗ	ਮ	ਫਿਰ	ਹਿ	ਡ	ਸੰ	ਤੇ

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ

(ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਬਾਰਹ ਮਾਹਾ)
ਅਸੁਨਿ ਆਉ ਪਿਰਾ ਸਾ ਧਨ ਝੂਰਿ ਮੁਈ ॥
ਤਾ ਮਿਲੀਐ ਪ੍ਰਭ ਮੇਲੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਈ ॥
ਝੂਠਿ ਵਿਗੁਤੀ ਤਾ ਪਿਰ ਮੁਤੀ ਕੁਕਰ ਕਾਹ ਸਿ ਫੁਲੇ ॥
ਆਗੈ ਘਾਮ ਪਿਛੈ ਰੁਤਿ ਜਾਡਾ ਦੇਖਿ ਚਲਤ ਮਨੁ ਡੋਲੇ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੦੮-੧੧੦੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਸੁਨਿ = ਅੱਸੂ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ। ਪਿਰਾ = ਹੋ ਪਤੀ! ਸਾ ਧਨ = ਇਸਤ੍ਰੀ। ਝੂਰਿ = ਝੂਰ ਕੇ, ਹਾਹੁਕੇ ਲੈ ਲੈ ਕੇ। ਤਾ = ਤਦੋਂ ਹੀ। ਪ੍ਰਭ = ਪ੍ਰਭੂ ! ਮੇਲੇ = ਮੇਲੇ, ਜੇ ਤੂੰ ਆਪ ਮਿਲਾਏਂ। ਦੂਜੈ ਭਾਇ = ਪ੍ਰਭ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ। ਖੁਈ = ਖੁੰਝ ਗਈ, ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਹੀ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਕੁਰਾਹੇ ਪੈ ਗਈ। ਵਿਗੁਤੀ = ਖੁਆਰ ਹੋਈ। ਮੁਤੀ = ਛੱਡੀ ਹੋਈ, ਛੁੱਟੜ। ਪਿਰ = ਹੋ ਪਤੀ! ਕੁਕਰ ਕਾਹ = ਪਿਲਛੀ ਤੇ ਕਾਹੀ {ਨੋਟ ਅੱਸੂ ਦੀ ਰੁੱਤੇ ਦਰਿਆਵਾਂ ਕੰਢੇ ਉੱਗੀ ਹੋਈ ਪਿਲਛੀ ਕਾਹੀ ਨੂੰ ਬੂਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਿਲਛੀ ਤੇ ਕਾਹੀ ਦਾ ਫੁੱਲਣਾ ਬੁਢੇਪੇ ਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਲਿਆ ਕੇ ਉਦਾਸੀ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ}। ਆਗੈ = ਅੱਗੇ ਲੰਘ ਗਈ ਹੈ। ਘਾਮ = ਤਪਸ਼, ਘੁੰਮਾ, ਗਰਮੀ (ਭਾਵ, ਸਰੀਰਕ ਨਿੱਘ, ਤਾਕਤ)। ਪਿਛੈ = ਉਸ ਘਾਮ ਦੇ ਪਿਛੇ ਪਿਛੇ। ਜਾਡਾ = ਸਿਆਲ (ਭਾਵ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ)।

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੧੦੮-੧੧੦੯)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅਸੁ	ਨਿ	ਆ	s	ਉ	ਪਿ	s	ਰਾ	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਾ	s	ਧ	s	ਨ	ਝੂ	ਰਿ	ਮੁ	s	ਈ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਤਾ	s	ਮਿ	ਲੀ	ਐ	ਪ੍ਰ	ਭ	ਮੇ	s	ਲੇ
ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਗੁਮੇ	ਪਮੇ	ਗੁਰੇ	ਸ	ਸ
ਦੂ	ਜੈ	ਭਾ	s	ਇ	ਖੁ	s	ਈ	s	s
ਅੰਤਰਾ									
ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਝੂ	s	ਠਿ	s	s	ਵਿ	s	ਗੁ	s	ਤੀ
ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤਾ	s	ਪਿ	s	ਰ	ਮੁ	s	ਤੀ	s	s
ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕੁਕ	ਹ	ਕਾ	s	ਹ	ਸਿ	s	ਫੁ	s	ਲੇ
ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆ	ਗੈ	s	s	s	ਘਾ	s	ਮ	s	s
ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪਿ	ਛੈ	ਰੁ	s	ਤਿ	ਜਾ	s	ਭਾ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਦੇ	ਖਿ	ਚ	ਲ	ਤ	ਮ	ਨੁ	ਡੇ	s	ਲੇ

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ

(ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਬਾਰਹ ਮਾਹਾ)
ਕਤਕਿ ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ॥
ਦੀਪਕੁ ਸਹਜਿ ਬਲੈ ਤਤਿ ਜਲਾਇਆ ॥
ਦੀਪਕ ਰਸ ਤੇਲੇ ਧਨ ਪਿਰ ਮੇਲੇ ਧਨ ਓਮਾਹੈ ਸਰਸੀ ॥
ਅਵਗਣ ਮਾਰੀ ਮਰੈ ਨ ਸੀਝੈ ਗੁਣਿ ਮਾਰੀ ਤਾ ਮਰਸੀ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੦੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਤਕਿ = ਕੱਤਕ (ਦੇ ਮਹੀਨੇ) ਵਿਚ (ਜਦੋਂ ਕਿਸਾਨ ਮੁੰਜੀ ਮਕਈ ਆਦਿਕ ਸਾਵਣੀ ਦਾ ਫਸਲ ਕੱਟ ਕੇ ਘਰ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ) । **ਕਿਰਤੁ** = ਕੀਤੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ। **ਪਇਆ** = ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। **ਜੇ** = ਜਿਹੜਾ ਜੀਵ। **ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ** = ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। **ਦੀਪਕੁ** = ਦੀਵਾ, (ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸੂਝ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਚਾਨਣ ਦਾ) ਦੀਵਾ। **ਸਹਜਿ** = ਆਤਮਕ ਅਡੋਲਤਾ ਵਿਚ। **ਬਲੈ** = ਜਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। **ਤਤਿ** = ਤੱਤ ਨੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਡੂੰਘੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਨੇ। **ਜਲਾਇਆ** = ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ। **ਦੀਪਕ ਰਸ ਤੇਲੇ** = ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸੂਝ ਦੇ ਆਨੰਦ ਦਾ ਤੇਲ। **ਧਨ** = ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ। **ਓਮਾਹੈ** = ਉਮਾਹ ਵਿਚ, ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿਚ। **ਸਰਸੀ** = ਸ-ਰਸੀ, ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੀ ਹੈ। **ਮਾਰੀ** = ਆਤਮਕ ਮੌਤੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। **ਮਰੈ** = ਆਤਮਕ ਮੌਤੇ ਮਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। **ਸੀਝੈ** = ਕਾਮਯਾਬ ਹੁੰਦੀ। **ਗੁਣਿ** = ਗੁਣ ਨੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਨੇ। **ਮਾਰੀ** = ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਲੋਂ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ। **ਮਰਸੀ** = ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਲੋਂ ਬਚੀ ਰਹੇਗੀ।

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੧੦੯)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਸ	ਸ	ਸ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ
-	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	s	ਕ	ਤ	ਕਿ	ਕਿ	ਰ	ਤੁ	s
s	ਪ	s	s	ਇ	s	ਆ	s	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	s	ਜੋ	s	s	ਪ੍ਰ	s	ਭ	s
s	ਭਾ	s	s	ਇ	s	ਆ	s	-	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਧ	ਪ
-	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	s	ਦੀ	ਪ	ਕੁ	ਸ	ਹ	s	ਜਿ
s	ਬ	s	s	ਲੈ	s	s	s	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁਮੇ	ਪਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਨੀਧ	ਮੇਗੁ	ਮੇਗੁ	ਰੇਸ	ਤ	s	ਤਿ	s	ਜ	ਲਾ	s	ਇ
ਆ	s	s	s	s	s	s	s	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
ਅੰਤਰਾ								s	ਦੀਪ	ਕ	ਰ	ਤੇ	s	ਲੋ	s
-	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
s	ਧਨ	ਪਿ	ਰ	ਮੇ	s	ਲੋ	s	s	ਧ	s	ਨ	ਓ	s	ਮਾ	ਹੈ
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
s	ਸ	s	s	ਰ	s	ਸੀ	s	s	ਅਵ	ਗ	ਣ	ਮਾ	s	ਰੀ	s
-	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
s	ਮ	s	ਰੈ	ਨ	s	ਸੀ	ਝੈ	s	ਗੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਮਾ	ਰੀ	s	ਤਾ
ਗੁਮੇ	ਪਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਨੀਧ	ਮੇਪ	ਮੇਗੁ	ਰੇਸ	-	ਗੁ	s	ਣਿ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਮ	s	s	s	ਰ	s	ਸੀ	s	s	ਗੁ	s	ਣਿ	ਮਾ	ਰੀ	s	ਤਾ

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ

(ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਬਾਰਹ ਮਾਹਾ)
ਮੰਘਰ ਮਾਹੁ ਭਲਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵਏ ॥
ਗੁਣਵੰਤੀ ਗੁਣ ਰਵੈ ਮੈ ਪਿਰੁ ਨਿਹਚਲੁ ਭਾਵਏ ॥
ਨਿਹਚਲੁ ਚਤੁਰੁ ਸੁਜਾਣੁ ਬਿਧਾਤਾ ਚੰਚਲੁ ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ ॥
ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਗੁਣ ਅੰਕਿ ਸਮਾਏ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੇ ਤਾ ਭਾਇਆ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੦੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗੁਣ = ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਕਰਨ ਨਾਲ। ਅੰਕਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਹਰਿ ਸਮਾਵਏ = ਪ੍ਰਭੂ ਆ ਵੱਸਦਾ ਹੈ।
ਗੁਣ ਰਵੈ = ਜੋ (ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ) ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਗੁਣ ਚੇਤੇ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮੈ ਪਿਰੁ = ਮੇਰਾ ਪਤੀ, ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰਭੂ-ਪਤੀ। ਨਿਹਚਲੁ
= ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਭਾਵਏ = (ਉਸ ਨੂੰ) ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਬਿਧਾਤਾ = ਸਿਰਜਣਹਾਰ। ਚੰਚਲੁ =
ਨਾਸਵੰਤ। ਸਬਾਇਆ = ਸਾਰਾ। ਗਿਆਨੁ = ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ। ਧਿਆਨੁ = ਸੂਰਤ ਦਾ ਟਿਕਾਉ। ਗੁਣ = ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ
ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ। ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੇ = ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਰਜਾ ਹੋਈ। ਤਾ = ਤਦੋਂ।

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੧੦੯)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਸ	ਸ	ਸ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ
-	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	s	ਮੰ	ਘ	ਰ	ਮਾ	s	ਹੁ	s
s	ਭ	s	s	ਲਾ	s	s	s	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	s	ਹਰਿ	ਗੁ	ਣ	ਅੰ	s	ਕਿ	s
s	ਸ	s	ਮਾ	ਵ	s	ਏ	s	-	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਧ	ਪ
-	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	s	ਗੁਣ	ਵੰ	ਤੀ	ਗੁ	s	ਣ	s
s	ਰ	s	s	ਵੈ	s	s	s	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁਮੇ	ਪਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਨੀਧ	ਪਪ	ਮੇਗੁ	ਰੇਸ	ਮੈ	s	ਪਿ	ਰੁ	ਨਿ	ਹ	ਚ	ਲੁ
ਭਾ	s	ਵ	s	ਏ	s	s	s	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
ਅੰਤਰਾ								s	ਨਿਹ	ਚ	ਲੁ	ਚ	ਤੁ	s	ਰੁ
-	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
s	ਸੁ	ਜਾ	ਣੁ	ਬਿ	ਧਾ	s	ਤਾ	s	ਚੰ	ਚ	ਲੁ	ਜ	ਗ	s	ਤੁ
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
s	ਸ	s	ਬਾ	ਇ	s	ਆ	s	s	ਗਿਆ	ਨੁ ਧਿ	ਆਨੁ	ਗੁ	ਣ	ਅੰ	ਕਿ
-	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
s	ਸ	s	s	ਮਾ	s	ਣੇ	s	s	ਗਿਆ	ਨੁ ਧਿ	ਆਨੁ	ਗੁ	ਣ	ਅੰ	ਕਿ
-	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
s	ਸ	s	s	ਮਾ	s	ਣੇ	s	s	ਪ੍ਰਭ	ਭਾ	ਣੇ	ਤਾ	s	s	s
ਗੁਮੇ	ਪਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਨੀਧ	ਪਪ	ਮੇਗੁ	ਰੇਸ								
ਭਾ	s	ਇ	s	ਆ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ

(ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਬਾਰਹ ਮਾਹਾ)

ਪੇਖਿ ਤੁਖਾਰੁ ਪੜੈ ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਰਸੁ ਸੇਖੈ ॥

ਆਵਤ ਕੀ ਨਾਹੀ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸਹਿ ਮੁਖੇ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜਗਜੀਵਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀ ॥

ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸੇਤਜ ਉਤਭੁਜ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੇਤਿ ਸਮਾਣੀ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੦੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪੇਖਿ = ਪੇਹ (ਦੇ ਮਹੀਨੇ) ਵਿਚ। ਤੁਖਾਰੁ = ਕੱਕਰ, ਕੇਰਾ। ਰਸੁ = ਨਮੀ। ਸੇਖੈ = ਸੁਕਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਵਸਹਿ = ਤੂੰ ਵੱਸਦਾ।
ਮੁਖੇ = ਮੁਖਿ, ਮੁਖ ਵਿਚ। ਜਗ ਜੀਵਨੁ = ਜਗਤ ਦਾ ਜੀਵਨ, ਜਗਤ ਦਾ ਆਸਰਾ। ਮਾਣੀ = ਮਾਣੈ, ਮਾਣਦਾ ਹੈ। ਅੰਡਜ
= ਅੰਡੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵ। ਜੇਰਜ = ਜਿਓਰ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ। ਸੇਤਜ = ਮੁੜ੍ਹਕੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ। ਉਤਭੁਜ
= ਧਰਤੀ, ਵਿਚੋਂ ਉੱਗਣ ਵਾਲੇ। ਘਟਿ ਘਟਿ = ਹਰੇਕ ਘਟ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੧੦੯)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਸ	ਸ	ਸ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ
-	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	s	ਪੋ	s	ਖਿ	ਤੁ	ਖਾ	s	ਰੁ
s	ਪ	s	s	ਕੈ	s	s	s	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	s	ਵ	s	ਣੁ	ਤ੍ਰਿ	s	ਣੁ	s
s	ਰ	s	ਸੁ	ਸੋ	s	ਖੈ	s	-	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਧ	ਪ
-	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	s	ਆ	ਵ	ਤ	ਕੀ	s	s	s
s	ਨਾ	s	s	ਗੀ	s	s	s	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁਮੇ	ਪਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਨੀਧ	ਪਪ	ਮੇਗੁ	ਰੇਸ	ਮ	s	ਨਿ	s	ਤ	s	ਨਿ	s
ਵ	ਸ	s	ਹਿ	ਮੁ	s	ਖੇ	s	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
ਅੰਤਰਾ								s	ਮਨਿ	ਤ	ਨਿ	ਰ	ਵਿ	ਰਹਿ	ਆ
-	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਰੇਾਂ	ਰੇਾਂ
s	ਜ	s	ਗ	ਜੀ	ਵ	ਨੁ	s	s	ਗੁ	s	ਰ	ਸ	ਬ	s	ਦੀ
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
s	ਰੰ	s	ਗੁ	ਮਾ	s	ਣੀ	s	s	ਅੰ	ਡ	ਜ	ਜੇਰ	ਜ	s	s
-	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
s	ਸੇ	ਤ	ਜ	ਉ	ਤ	ਭੁ	ਜ	s	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਗੁਮੇ	ਪਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਨੀਧ	ਪਪ	ਮੇਗੁ	ਰੇਸ	s	ਘਟਿ	ਘ	ਟਿ	ਜੋ	s	ਤਿ	s
ਸ	s	ਮਾ	s	ਣੀ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ

(ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਬਾਰਹ ਮਾਹਾ)

ਮਾਘਿ ਪੁਨੀਤ ਭਈ ਤੀਰਥੁ ਅੰਤਰਿ ਜਾਨਿਆ ॥

ਸਾਜਨ ਸਹਜਿ ਮਿਲੇ ਗੁਣ ਗਹਿ ਅੰਕਿ ਸਮਾਨਿਆ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਗੁਣ ਅੰਕੇ ਸੁਣਿ ਪ੍ਰਭ ਬੰਕੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਾ ਸਰਿ ਨਾਵਾ ॥

ਗੰਗ ਜਮੁਨ ਤਹ ਬੇਈ ਸੰਗਮ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ ਸਮਾਵਾ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੦੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਾਘਿ = ਮਾਘ (ਮਹੀਨੇ) ਵਿਚ। ਪੁਨੀਤ = ਪਵਿਤ੍ਰ। ਤੀਰਥੁ = ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਸਥਾਨ (ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਉਹ) ਜੋ ਕਿਸੇ ਨਦੀ ਆਦਿਕ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਵੇ। ਅੰਤਰਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਜਾਨਿਆ = ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਲੱਭ ਲਿਆ। ਸਹਜਿ = ਸਹਜ ਵਿਚ, ਅਡੋਲ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ। ਗਹਿ = ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਕੇ। ਅੰਕੇ = ਅੰਕ ਵਿਚ, ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਸੁਣਿ = (ਤੇਰੇ ਗੁਣ) ਸੁਣ ਕੇ। ਬੰਕੇ = ਸੇਹਣੇ। ਸਰਿ = ਸਰੋਵਰ ਵਿਚ, ਤੀਰਥ ਉਤੇ। ਨਾਵਾ = ਨਾਵਾਂ, ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਤਹ = ਉਸ ਆਤਮਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ। ਬੇਈ ਸੰਗਮ = ਤ੍ਰਿਬੇਣੀ, ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਸਰਸ੍ਵਤੀ ਤਿੰਨਾਂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਦੀਆਂ ਦਾ ਮਿਲਾਪ-ਅਸਥਾਨ।

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੧੦੯)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਮਾ	s	ਘਿ	ਪੁ	ਨੀ	ਤ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਭ	s	s	ਈ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ
ਤੀ	ਰ	ਥੁ	ਅੰ	ਤ	ਰਿ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਾ	s	s	ਨਿ	s	ਆ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸਾ	ਜ	ਨ	ਸ	ਹ	ਜਿ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮਿ	s	s	ਲੇ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ
ਗੁਣ	ਗ	ਹਿ	ਅੰ	s	ਕਿ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਮਾ	ਨਿ	s	ਆ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਪ੍ਰੀ	ਤ	ਮ	ਗੁ	ਣ	ਅੰ	ਕੇ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੁਣਿ	ਪ੍ਰ	ਭ	ਬੰ	s	ਕੇ	s
ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਤੁ	s	ਧੁ	ਭਾ	s	ਵਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	s	ਰਿ	ਨਾ	s	ਵਾ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਗੰਗ	ਜਮੁ	ਨ	ਤ	s	ਹ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਬੇ	s	ਣੀ	ਸੰ	s	ਗ	ਮ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸਾ	s	ਤ	ਸ	s	ਮੁੰ	ਦ
ਮੇਪ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਧ	ਪਪ	ਨੀਧ	ਪਮੇ	ਪ
ਸ	s	s	ਮਾ	s	ਵਾ	s

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ

(ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਬਾਰਹ ਮਾਹਾ)
ਫਲਗੁਨਿ ਮਨਿ ਰਹਸੀ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੁਭਾਇਆ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਰਹਸੁ ਭਇਆ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ਮਨ ਮੇਹੁ ਚੁਕਾਇਆ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਇਆ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਘਰਿ ਆਓ ॥
ਬਹੁਤੇ ਵੇਸ ਕਰੀ ਪਿਰ ਬਾਝਹੁ ਮਹਲੀ ਲਹਾ ਨ ਥਾਓ ॥
(ਅੰਗ ੧੧੦੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ। ਰਹਸੀ = ਖੁਸ਼ ਹੋਈ, ਖਿੜ ਪਈ। ਸੁਭਾਇਆ = ਚੰਗਾ ਲੱਗਾ। ਅਨਦਿਨੁ = ਹਰ ਰੋਜ਼। ਰਹਸੁ = ਖਿੜਾਉ, ਆਨੰਦ। ਆਪੁ = ਆਪਾ-ਭਾਵ। ਮਨ ਮੇਹੁ = ਮਨ ਦਾ ਮੋਹ, ਮਨ (ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਮਾਇਆ) ਦਾ ਮੋਹ। ਤਿਸੁ = ਉਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੂੰ। ਆਓ = ਆਗਮਨ, ਨਿਵਾਸ। ਘਰਿ = ਹਿਰਦੇ-ਘਰ। ਕਰੀ = ਕਰੀ, ਮੈਂ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਮਹਲੀ = ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ। ਲਹਾ ਨ = ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦੀ। ਥਾਓ = ਥਾਉ, ਥਾਂ।

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੧੦੯)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਮੇਪ	ਧਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ
ਫਲ	ਗੁ	ਨਿ	ਮ	ਸ	ਨਿ	ਰ	ਸ	ਹ	ਸ	ਸੀ	ਸ
ਨੀ	ਸ	ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪ੍ਰੇ	ਸ	ਸ	ਮੁ	ਸ	ਸ	ਸੁ	ਭਾ	ਇ	ਸ	ਆ	ਸ
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਅਨ	ਦਿ	ਨੁ	ਰ	ਹ	ਸੁ	ਭ	ਸ	ਇ	ਸ	ਆ	ਸ
ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਨੀਧ	ਪਮੇ	ਗੁਮੇ	ਸ
ਆ	ਸ	ਪੁ	ਗਵਾ	ਇ	ਸ	ਆ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਗੁਮੇ	ਪਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ
ਮ	ਸ	ਨ	ਮੇ	ਸ	ਹੁ	ਚੁ	ਸ	ਕਾ	ਸ	ਇ	ਆ
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਗੁਮੇ	ਪਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ
ਜਾ	ਸ	ਸ	ਤਿ	ਸ	ਸੁ	ਭਾ	ਸ	ਇ	ਸ	ਆ	ਸ
ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਗੁਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕ	ਰਿ	ਸ	ਕਿ	ਰ	ਪਾ	ਘ	ਸ	ਰਿ	ਆ	ਸ	ਓ
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਗੁਮੇ	ਪਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ
ਬ	ਹੁ	ਤੇ	ਵੇ	ਸ	ਸ	ਕ	ਸ	ਸ	ਸ	ਰੀ	ਸ
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਗੁਮੇ	ਪਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ
ਪਿ	ਸ	ਸ	ਸ	ਰ	ਸ	ਬਾ	ਸ	ਝ	ਸ	ਹੁ	ਸ
ਗੁਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮੇਪ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਧਨੀ	ਧਪ
ਮ	ਹ	ਲੀ	ਲ	ਸ	ਹਾ	ਨ	ਸ	ਥਾ	ਸ	ਓ	ਸ

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ

(ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਬਾਰਹ ਮਾਹਾ)
ਬੇ ਦਸ ਮਾਹ ਰੁਤੀ ਬਿਤੀ ਵਾਰ ਭਲੇ ॥
ਘੜੀ ਮੂਰਤ ਪਲ ਸਾਚੇ ਆਏ ਸਹਜਿ ਮਿਲੇ ॥
ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰੇ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ ਕਰਤਾ ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥
ਜਿਨਿ ਸੀਗਾਰੀ ਤਿਸਹਿ ਪਿਆਰੀ ਮੇਲੁ ਭਇਆ ਰੰਗੁ ਮਾਣੈ ॥
(ਅੰਗ ੧੧੦੯-੧੧੧੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਬੇ-ਦੇ। ਬੇ ਦਸ = ਦੋ ਤੇ ਦਸ, ਬਾਰਾਂ। ਬੇ ਦਸ ਮਾਹ = ਬਾਰਾਂ ਹੀ ਮਹੀਨੇ। ਰੁਤੀ = ਰੁੱਤਾਂ। ਬਿਤੀ = ਬਿੱਤਾਂ {ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੇ ਵਧਣ ਘਟਣ ਨਾਲ ਏਕਮ ਦੂਜ ਤੀਜ ਆਦਿਕ}। ਵਾਰ = ਦਿਨ। ਭਲੇ = ਸੁਲੱਖਣੇ, ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ, ਚੰਗੇ। ਮੂਰਤ = ਮੁਹੂਰਤ। ਸਾਚੇ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ {ਆਦਰ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁ-ਵਚਨ}। ਆਏ = ਆਇ, ਆ ਕੇ। ਸਹਜਿ = ਅਡੋਲ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ, ਅਡੋਲ ਹੋਏ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਸਾਰੇ = ਸਿਰੇ ਚੜ੍ਹ ਗਏ, ਸਫਲ ਹੋ ਹੋ ਗਏ। ਬਿਧਿ = ਢੰਗ, ਜੁਗਤਿ। ਜਿਨਿ = ਜਿਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੇ। ਸੀਗਾਰੀ = ਸੰਵਾਰ ਦਿੱਤੀ, ਮਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਤਿਸਹਿ = ਉਸੇ (ਪ੍ਰਭੂ)। ਰੰਗੁ = ਆਤਮਕ ਆਨੰਦ।

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੧੦੯-੧੧੧੦)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਬੇ	ਦ	ਸ	ਮਾ	s	ਹ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰੁਤੀ	ਥਿ	ਤੀ	ਵਾ	ਰ	ਭ	ਲੇ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
ਘ	s	ੜੀ	ਮੂ	ਰ	ਤ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ
ਪ	s	ਲ	ਸਾ	s	ਚੇ	s
ਪ	ਮੇ	ਗੁ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਆਏ	ਸਹ	ਜਿ	ਮਿ	s	ਲੇ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ
ਪ੍ਰਭ	ਮਿ	ਲੇ	ਪਿ	ਆ	ਚੇ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ
ਕਾ	ਰ	ਜ	ਸਾ	s	ਚੇ	s
ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਕ	ਰ	ਤਾ	ਸ	s	ਭ	s
ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਬਿ	s	ਧਿ	ਜਾ	s	ਣੈ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ
ਜਿ	s	ਨਿ	ਸੀ	ਗਾ	ਰੀ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ
ਤਿ	ਸ	ਹਿ	ਪਿ	ਆ	ਰੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਮੇ	s	ਲੁ	ਭ	ਇ	ਆ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਚੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਚੰ	s	ਗੁ	ਮਾ	s	ਣੈ	s

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਹਿਲੇ ਪਹਰੈ ਨੇਣ ਸਲੇਨੜੀਏ ਰੈਣਿ ਅੰਧਿਆਰੀ ਰਾਮ ॥

ਵਖਰੁ ਰਾਖੁ ਮੁਈਏ ਆਵੈ ਵਾਰੀ ਰਾਮ ॥

ਵਾਰੀ ਆਵੈ ਕਵਣੁ ਜਗਾਵੈ ਸੂਤੀ ਜਮ ਰਸੁ ਚੂਸਏ ॥

ਰੈਣਿ ਅੰਧੇਰੀ ਕਿਆ ਪਤਿ ਤੇਰੀ ਚੇਰੁ ਪੜੈ ਘਰੁ ਮੂਸਏ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੧੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪਹਿਲੇ ਪਹਰੈ = (ਰਾਤ ਦੇ) ਪਹਿਲੇ ਪਹਰ ਵਿਚ, (ਜਿੰਦਗੀ ਦੀ ਰਾਤ ਦੇ) ਪਹਿਲੇ ਪਹਰ ਵਿਚ, ਉਮਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ। ਸਲੇਨੜੀਏ = ਹੇ ਸੋਹਣੇ ਲੇਇਣਾਂ ਵਾਲੀਏ ! ਹੇ ਸੋਹਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲੀਏ ! ਰੈਣਿ = ਰਾਤ। ਅੰਧਿਆਰੀ = ਹਨੇਰੀ, ਘੁੱਪ ਹਨੇਰੇ ਵਾਲੀ। ਰੈਣਿ ਅੰਧਿਆਰੀ = ਘੁੱਪ ਹਨੇਰੀ ਰਾਤ (ਜਿਸ ਵਿਚ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਭੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਸਦਾ)। ਵਖਰੁ = ਸੈਂਦਾ। ਰਾਖੁ = ਸੰਭਾਲ ਲੈ। ਮੁਈਏ = ਹੇ ਮੁਈ ਹੋਈ ਇਸਤ੍ਰੀਏ! ਹੇ ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਵਲੋਂ ਮਰੀ ਹੋਈ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀਏ! ਹੇ ਆਤਮਕ ਮੌਤ ਸਹੇੜ ਰਹੀ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀਏ! ਆਵੈ = ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਵਣੁ = ਕੌਣ? ਸੂਤੀ = ਸੁੱਤੀ ਹੋਈ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ ਗ਼ਾਫ਼ਿਲ ਹੋ ਰਹੀ। ਜਮ ਰਸੁ = ਜਮ ਦਾ ਰਸ, ਜਮਾਂ ਨਾਲ ਵਾਹ ਪਾਣ ਵਾਲਾ ਮਾਇਕ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਰਸ। ਚੂਸਏ = {ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ, ਅੱਠ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ} ਚੂਸੇ, ਚੂਸਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਰੈਣਿ ਅੰਧੇਰੀ = ਹਨੇਰੀ ਰਾਤ। ਪਤਿ = ਇੱਜ਼ਤ। ਕਿਆ ਪਤਿ ਤੇਰੀ = ਤੇਰੀ ਕੀਹ ਇੱਜ਼ਤ ਹੋਵੇਗੀ? ਮੂਸਏ = ਮੂਸੇ, ਲੁੱਟਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੧੧੦)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ
ਪ	ਹਿ	ਲੈ	ਪ	ਹ	ਰੈ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ
ਨੈਣ	ਸਲੇ	ਨ	ੜੀ	ਏ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਰੈ	ਸ	ਣਿ	ਅੰਧਿ	ਆ	ਰੀ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰਾ	ਸ	ਸ	ਮ	ਸ	ਸ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ
ਵ	ਖ	ਰੁ	ਰਾ	ਸ	ਖੁ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇਪ	ਪ	ਪ
ਮੁ	ਈ	ਸ	ਏ	ਸ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਆ	ਵੈ	ਸ	ਵਾ	ਸ	ਰੀ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰਾ	ਸ	ਸ	ਮ	ਸ	ਸ
ਅੰਤਰਾ					
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਵਾ	ਸ	ਰੀ	ਆ	ਵੈ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਕ	ਵ	ਣੁ	ਜ	ਗਾ	ਵੈ
ਗੁਂ	ਗੁਂ	ਗੁਂ	ਗੁਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਸੁ	ਸ	ਤੀ	ਜ	ਸ	ਮ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਰ	ਸ	ਸੁ	ਚੁ	ਸ	ਏ
ਸਾਂ	ਸਾਂਗੁਂ	ਗੁਂ	ਗੁਂ	ਗੁਂ	ਗੁਂ
ਰੈ	ਸ	ਣਿ	ਅੰ	ਧੇ	ਰੀ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਿਆ	ਪ	ਤਿ	ਤੇ	ਸ	ਰੀ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਚੋ	ਸ	ਰੁ	ਪ	ੜੈ	ਸ
ਮੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਘ	ਸ	ਰੁ	ਮੁ	ਸ	ਏ

੨. ਦੂਜਾ ਪਹਰੁ ਭਇਆ ਜਾਗੁ ਅਚੇਤੀ ਰਾਮ॥

੩. ਤੀਜਾ ਪਹਰੁ ਭਇਆ ਨੀਦ ਵਿਆਪੀ ਰਾਮ॥

੪. ਚਉਥਾ ਪਹਰੁ ਭਇਆ ਦਉਤੁ ਬਿਹਾਗੈ ਰਾਮ॥

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਤਾਰਾ ਚੜਿਆ ਲੰਮਾ ਕਿਉ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ਰਾਮ ॥

ਸੇਵਕ ਪੂਰ ਕਰੰਮਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦਿ ਦਿਖਾਲਿਆ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਦਿਖਾਲਿਆ ਸਚੁ ਸਮਾਲਿਆ ਅਹਿਨਿਸਿ ਦੇਖਿ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥

ਧਾਵਤ ਪੰਚ ਰਹੇ ਘਰੁ ਜਾਣਿਆ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੇਸੁ ਬਿਖੁ ਮਾਰਿਆ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੧੦-੧੧੧੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਤਾਰਾ ਲੰਮਾ = ਬੇਦੀ ਵਾਲਾ ਤਾਰਾ {ਨੇਟ ਜਦੋਂ ਬੇਦੀ ਵਾਲਾ ਤਾਰਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਲੋਕ ਬੜੀ ਤਾਂਘ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਸੂਰਜ ਦੇ ਚਾਨਣ ਵਿਚ ਤਾਂ ਦਿੱਸਦਾ ਨਹੀਂ। ਹਨੇਰਾ ਪੈਂਦਿਆਂ ਹੀ ਲੋਕ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਤੱਕਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ}, ਸਰਬ-
ਵਿਆਪਕ ਰੱਬੀ ਜੇਤਿ। **ਕਿਉ** = ਕਿਉਂ? ਕਿਵੇਂ? ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ? **ਨਿਹਾਲਿਆ** = ਵੇਖਿਆ ਜਾਏ। **ਸੇਵਕ ਪੂਰ ਕਰੰਮਾ** =
ਉਸ ਸੇਵਕ ਦੇ ਪੂਰੇ ਕਰਮ (ਜਾਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ)। **ਸਤਿਗੁਰਿ** = ਗੁਰੂ ਨੇ। **ਸਬਦਿ** = ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। **ਸਚੁ** = ਸਦਾ-ਥਿਰ
ਹਰਿ-ਨਾਮ। **ਸਮਾਲਿਆ** = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਵਸਾਇਆ। **ਅਹਿ** = ਦਿਨ। **ਨਿਸਿ** = ਰਾਤ। **ਦੇਖਿ** = ਵੇਖ ਕੇ। **ਬੀਚਾਰਿਆ** =
(ਉਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ) ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। **ਪੰਚ** = ਪੰਜ ਗਿਆਨ-ਇੰਦ੍ਰੇ। **ਧਾਵਤ ਰਹੇ** = ਭਟਕਣ ਤੋਂ ਹਟ ਗਏ। **ਬਿਖੁ** =
ਜ਼ਹਰ, ਆਤਮਕ ਮੌਤ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ਜ਼ਹਰ।

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੧੧੦-੧੧੧੧)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਗੁਮੇ ਤਾ	ਪਧ s	ਮੇਪ ਰਾ	ਮੇਗ s	ਗੁ ਚ	ਰੇ ੜਿ	ਸ ਆ	ਸ s
ਨੀ ਲੰ	ਸ s	ਗੁ s	ਮੇ s	ਪ ਮਾ	ਪ s	ਪ s	ਪ s	ਗੁ ਕਿ	ਗੁ ਉ	ਗੁ ਨਦ	ਗੁ ਰਿ	ਰੇ ਨਿਹਾ	ਰੇ s	ਸ ਲਿ	ਸ ਆ
ਨੀ ਰਾ	ਨੀ s	ਧ s	ਧ s	ਪ ਮ	ਨੀ s	ਸ s	ਸ s	ਗੁ ਸੇ	ਗੁ ਵ	ਗੁ s	ਗੁ ਕ	ਮੇ ਪੂ	ਮੇ s	ਮੇ ਰ	ਮੇ s
ਪ ਕ	ਪ s	ਪ s	ਪ s	ਮੇ ਰੰ	ਮੇ s	ਪ ਮਾ	ਪ s	ਸਾਂ ਸ	ਸਾਂ ਤਿ	ਸਾਂ ਗੁ	ਸਾਂ ਰਿ	ਨੀ ਸ	ਧ ਬ	ਪ s	ਪ ਦਿ
ਮੇਪ ਦਿਖਾ ਅੰਤਰਾ	ਧਨੀ ਲਿ	ਧਨੀ s	ਧਪ ਆ	ਗੁਮੇ ਰਾ	ਪਮੇ s	ਗੁਰੇ ਮ	ਸਸ s	ਪ ਗੁਰ	ਪ s	ਪ ਸਬ	ਪ ਦਿ	ਮੇ ਦਿ	ਮੇ ਖਾ	ਗੁ ਲਿ	ਗੁ ਆ
ਗੁਮੇ ਸ	ਪਨੀ s	ਨੀ ਚੁ	ਨੀ s	ਸਾਂ ਸ	ਸਾਂ ਮਾ	ਸਾਂ ਲਿ	ਸਾਂ ਆ	ਪਨੀ ਅ	ਸਾਂਗੁ ਹਿ	ਗੁੰਗੁ ਨਿ	ਗੁੰਗੁ ਸਿ	ਗੁੰ ਦੇ	ਗੁੰ s	ਗੁੰ ਖਿ	ਗੁੰ s
ਸਾਂ ਬੀ	ਰੇਂ s	ਨੀ ਚਾ	ਨੀ s	ਸਾਂ ਰਿ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਆ	ਸਾਂ s	ਪ ਧਾਵ	ਪ ਤ	ਪ ਪੰ	ਪ ਚ	ਮੇ ਰ	ਮੇ s	ਗੁ ਹੇ	ਗੁ s
ਗੁਮੇ ਘ	ਪਨੀ ਰੁ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਨੀ ਜਾ	ਨੀ ਣਿ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਆ	ਨੀ ਕਾ	ਨੀ ਮੁ	ਨੀ ਕ੍ਰੇ	ਨੀ ਧੁ	ਧ ਬਿ	ਧ ਖੁ	ਪ ਮਾ	ਪ ਰਿ
ਮੇਪ ਆ	ਧਨੀ s	ਪਧ s	ਮੇਪ s	ਗੁਮੇ s	ਪਮੇ s	ਗੁਰੇ s	ਸ s								

੨. ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗਿ ਰਹੇ ਚੂਕੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਾਮ॥
੩. ਅਉਗਣ ਵੀਸਰਿਆ ਗੁਣੀ ਘਰੁ ਕੀਆ ਰਾਮ॥
੪. ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ ਚੂਕਾ ਭੋਲਾ ਰਾਮ॥

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਭੋਲਾਵੜੈ ਭੁਲੀ ਭੁਲਿ ਭੁਲਿ ਪਛੇਤਾਈ ॥

ਪਿਰਿ ਛੇਡਿਅੜੀ ਸੁਤੀ ਪਿਰ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਈ ॥

ਪਿਰਿ ਛੇਡੀ ਸੁਤੀ ਅਵਗਣਿ ਮੁਤੀ ਤਿਸੁ ਧਨ ਵਿਧਣ ਰਾਤੇ ॥

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਵਿਗੁਤੀ ਹਉਮੈ ਲਗੀ ਤਾਤੇ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੧੧-੧੧੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਭੋਲਾਵੜੈ = ਕੇੜੇ ਭੋਲਾਵੇ ਵਿਚ, ਕੇੜੇ ਭੁਲੇਖੇ ਵਿਚ। **ਭੁਲੀ** = ਕੁਰਾਹੇ ਪੈ ਗਈ। **ਭੁਲਿ** = ਗ਼ਲਤੀ ਕਰ ਕੇ। **ਪਛੇਤਾਈ** = ਅਫ਼ਸੋਸ ਕਰਦੀ ਰਹੀ, ਹੱਥ ਮਲਦੀ ਰਹੀ। **ਪਿਰਿ** = ਪਿਰ ਨੇ, ਪ੍ਰਭੂ-ਪਤੀ ਨੇ। **ਛੇਡਿਅੜੀ** = ਤਿਆਗ ਦਿੱਤੀ, ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। **ਸੁਤੀ** = ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿਚ ਪਈ ਰਹੀ। **ਸਾਰ** = ਕਦਰ। **ਅਵਗਣਿ** = ਅਵਗਣ ਦੇ ਕਾਰਨ, (ਇਸ) ਭੁੱਲ ਦੇ ਕਾਰਨ, (ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿਚ ਸੁੱਤੀ ਰਹਿਣ ਦੀ) ਭੁੱਲ ਦੇ ਕਾਰਨ। **ਮੁਤੀ** = (ਪਿਰ ਨੇ) ਤਿਆਗ ਦਿੱਤੀ। **ਤਿਸ ਧਨ ਰਾਤੇ** = ਉਸ (ਜੀਵ-) ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ (ਜੀਵਨ) ਰਾਤ। **ਵਿਧਣ** = ਦੁੱਖ-ਭਰੀ। **ਕਾਮਿ** = ਕਾਮ ਵਿਚ। **ਕ੍ਰੋਧਿ** ਵਿਚ। **ਵਿਗੁਤੀ** = ਖ਼ੁਆਰ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ। **ਤਾਤੇ** = ਤਾਤਿ, ਈਰਖਾ।

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੧੧੧-੧੧੧੨)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਭੋਲਾ	ਵ	ੜੈ	ਭੁ	s	ਲੀ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਭੁਲਿ	ਭੁ	ਲਿ	ਪ	ਛੋ	ਤਾ	ਣੀ
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ
ਪਿਰਿ	ਛੋਡਿ	ਅੜੀ	ਸੁ	s	ਤੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ
ਪਿਰ	ਕੀ	ਸਾਰ	ਨ	ਜਾ	ਣੀ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਪਿਰਿ	ਛੋ	ਡੀ	ਸੁ	s	ਤੀ	s
ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅਵ	ਗ	ਣਿ	ਮੁ	s	ਤੀ	s
ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਤਿਸੁ	ਧ	ਨ	ਵਿ	s	ਧ	ਣ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰਾ	s	s	ਤੇ	s	s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਕਾ	s	ਮਿ	ਕ੍ਰੋ	s	ਧਿ	s
ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅਹੰ	ਕਾ	ਰਿ	ਵਿ	ਗੁ	ਤੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਹ	ਉ	ਮੈ	ਲ	s	ਗੀ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਤਾ	s	s	ਤੇ	s	s	s

੨. ਸੁਣਿ ਨਾਹ ਪਿਆਰੇ ਇਕ ਬੇਨੰਤੀ ਮੇਰੀ॥

੩. ਸਾਜਨ ਦੇਸਿ ਵਿਦੇਸੀਅਤੇ ਸਾਨੇਹਤੇ ਦੇਦੀ॥

੪. ਮਹਿਲ ਬੁਲਾਇੜੀਏ ਬਿਲਮੁ ਨ ਕੀਜੈ॥

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਰੰਗੀਲੇ ਹਮ ਲਾਲਨ ਕੇ ਲਾਲੇ ॥

ਗੁਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਭਾਲੇ ॥

ਗੁਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਇਆ ਜਾ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥

ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਸਹਜਿ ਮਿਲੇ ਬਨਵਾਰੀ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਰੰਗੀਲੇ = ਚੋਜੀ, ਅਨੇਕਾਂ ਕੋਤਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਹਮ = ਅਸੀਂ, ਮੈਂ। ਲਾਲੇ = ਗੋਲੇ, ਗੁਲਾਮ। ਗੁਰਿ = ਗੁਰੂ ਨੇ। ਅਲਖੁ = ਅ-ਲਖੁ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਹੀ ਸਰੂਪ ਬਿਆਨ ਨਾਹ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਵਰੁ = ਹੋਰ। ਭਾਲੇ = ਭਾਲਦਾ, ਲੱਭਦਾ। ਜਾ = ਜਦੋਂ। ਤਿਸੁ ਭਾਇਆ = ਉਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗਾ। ਪ੍ਰਭਿ = ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ। ਜਗ ਜੀਵਨੁ = ਜਗਤ ਦਾ ਜੀਵਨ, ਜਗਤ ਦਾ ਆਸਰਾ। ਪੁਰਖੁ = ਸਰਬ ਵਿਆਪਕ। ਬਿਧਾਤਾ = ਸਿਰਜਣਹਾਰ। ਸਹਜਿ = ਆਤਮਕ ਅਡੋਲਤਾ ਵਿਚ। ਬਨਵਾਰੀ = ਪਰਮਾਤਮਾ {ਬਨ-ਮਾਲੀ, ਸਾਰੀ ਬਨਸਪਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਮਾਲਾ}।

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੧੧੨)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਮੇਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੇ	s	ਰੇ	ਲਾ	s	ਲ	ਰੰ	s	ਗੀ	s	ਲੇ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹ	s	ਮ	ਲਾ	ਲ	ਨ	ਕੇ	s	s	ਲਾ	s	ਲੇ
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਨੀਸ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁ	s	ਰਿ	ਅ	ਲ	ਖੁ	ਲ	s	ਖਾ	ਇ	ਆ	s
ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਮੇਪ	ਧਨੀ	ਪਧ	ਮੇਪ	ਮੇਗੁ	ਰੇਸ
ਅ	ਵ	ਰੁ	s	ਨ	s	ਦੂ	ਜਾ	ਭਾ	s	ਲੇ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਗੁ	s	ਰਿ	ਅ	ਲ	ਖੁ	ਲ	s	ਖਾ	s	ਇ	ਆ
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਜਾ	s	s	ਤਿ	s	ਸੁ	ਭਾ	s	s	ਇ	ਆ	s
ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਜਾ	s	s	ਪ੍ਰ	s	ਭਿ	ਕਿ	ਰ	ਪਾ	ਧਾ	s	ਰੀ
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਜ	s	ਗ	ਜੀ	ਵ	ਨੁ	ਦਾ	s	s	ਤਾ	s	s
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਪੁ	s	s	ਰ	s	ਖੁ	ਬਿ	s	ਧਾ	s	ਤਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਧਨੀ	ਪਧ	ਮੇਪ	ਮੇਗੁ	ਰੇਸ
ਸ	ਹ	ਜਿ	ਮਿ	s	ਲੇ	ਬਨ	ਵਾ	ਰੀ	s	s	s

੨. ਭਰਿਪੁਰਿ ਧਾਰਿ ਰਹੇ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ॥
 ੩. ਗੁਣ ਗੁਣਹਿ ਸਮਾਣੇ ਮਸਤਕਿ ਨਾਮ ਨੀਸਾਣੇ॥
 ੪. ਸਚ ਘਰੁ ਖੋਜਿ ਲਹੇ ਸਾਚਾ ਗੁਰ ਬਾਨੇ॥

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਸਮਝੁ ਅਚੇਤ ਇਆਣਿਆ ਰਾਮ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਛਡਿ ਅਵਗਣ ਗੁਣੀ ਸਮਾਣਿਆ ਰਾਮ ॥

ਬਹੁ ਸਾਦ ਲੁਭਾਏ ਕਿਰਤ ਕਮਾਏ ਵਿਛੜਿਆ ਨਹੀ ਮੇਲਾ ॥

ਕਿਉ ਦੁਤਰੁ ਤਰੀਐ ਜਮ ਡਰਿ ਮਰੀਐ ਜਮ ਕਾ ਪੰਥੁ ਦੁਹੇਲਾ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੧੨-੧੧੧੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਏ ਅਚੇਤ ਮਨ = ਹੇ ਗਾਫ਼ਿਲ ਮਨ! ਹੇ ਲਾ-ਪਰਵਾਹ ਮਨ! ਗੁਣੀ ਸਮਾਣਿਆ = (ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ) ਗੁਣਾਂ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੋ।

ਬਹੁ ਸਾਦ = ਅਨੇਕਾਂ ਸੁਆਦਾਂ ਵਿਚ। ਲੁਭਾਏ = ਫਸਣ ਵਾਲੇ, ਲੋਭ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਕਿਰਤ ਕਮਾਏ = ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ। ਦੁਤਰੁ = ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਾਰ ਲੰਘਣਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਡਰਿ = ਡਰ ਨਾਲ। ਮਰੀਐ = ਮਰੀਦਾ ਹੈ, ਸਹਿਮੇ ਰਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੰਥੁ = ਰਸਤਾ। ਦੁਹੇਲਾ = ਦੁਖਦਾਈ।

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੧੧੨-੧੧੧੩)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਏ	ਮ	ਨ	ਮੇ	ਰਿ	ਆ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਭੂ	s	s	ਸ	ਮ	ਭੂ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ
ਅ	ਚੇ	ਤ	ਇ	ਆ	ਇ	ਆ
ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰਾ	s	s	ਮ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਏ	ਮ	ਨ	ਮੇ	ਰਿ	ਆ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਛ	s	ਡਿ	ਅ	ਵ	ਗ	ਣ
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ
ਗੁ	s	ਣੀ	ਸ	ਮਾ	ਣਿ	ਆ
ਮੇਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰਾ	s	s	ਮ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਹੁ	ਸਾ	ਦ	ਲੁ	ਭਾ	ਣੇ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਿ	ਰ	ਤ	ਕ	ਮਾ	ਣੇ	s
ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਵਿ	s	ਛ	ਕਿ	s	ਆ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਨ	s	ਹੀ	ਮੇ	s	ਲਾ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਿਉ	ਦੁਤ	ਰੁ	ਤ	ਰੀ	ਐ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਮ	ਡ	ਰਿ	ਮ	ਰੀ	ਐ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਜ	ਮ	ਕਾ	ਪੰ	s	ਥੁ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਦੁ	s	s	ਹੇ	s	ਲਾ	s

੨. ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਛੋਡਿ ਆਲ ਜੰਜਾਲਾ ਰਾਮ॥

੩. ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਬਿਰੁ ਰਹੁ ਚੋਟ ਨ ਖਾਵਹੀ ਰਾਮ॥

੪. ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਕਿਆ ਲੈ ਆਇਆ ਕਿਆ ਲੈਜਾਇਸੀ ਰਾਮ॥

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ
ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ
ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ
 ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ
 ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ
 ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
 ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨ ਹੋਇ ॥
 ਤੂੰ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਜਾਣਹਿ ਸੋਇ ॥੧॥
 ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਕਿਛੁ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥
 ਜੇ ਕਿਛੁ ਅਹੈ ਸਭ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੨੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਹਰਿ = ਤੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਉਲਟ। ਦੇਖਹਿ = ਤੂੰ ਸੰਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈਂ। ਜਾਣਹਿ ਸੋਇ = ਤੂੰ ਹੀ ਉਸ (ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ) ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹੈਂ। ਅਹੈ = ਹੈ, ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਰਜਾਇ = ਮਰਜ਼ੀ, ਹੁਕਮ, ਮਰਯਾਦਾ।

ਬਾਟ	:	ਭੈਰਵ
ਜਾਤੀ	:	ਸੰਪੂਰਣ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਧੈਵਤ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਰਿਸ਼ਭ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ, ਧੈਵਤ, ਕੋਮਲ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਕੋਈ ਨਹੀਂ
ਸਮਾਂ	:	ਪ੍ਰਭਾਤ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ, ਗ ਮ ਪ ਧੁ, ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧੁ ਧੁ ਪ, ਮ ਗ, ਰੇ, ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਗ ਮ ਧੁ ਧੁ ਪ, ਗ ਮ ਰੇ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੨੫)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਗ	ਗ	ਮ	ਮਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ
ਕਿ	s	ਆ	ਕ	ਹੀ	ਐ	s
ਧੁਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਿਛੁ	ਕਹੀ	ਨ	ਜਾ	s	ਇ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਜੋ	ਕਿ	ਛੁ	ਅ	s	ਹੈ	s
ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸਭ	ਤੇ	ਰੀ	ਰ	ਜਾ	ਇ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਤੁ	ਝ	ਤੇ	ਬਾ	ਹ	ਰਿ	s
ਧੁਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਿਛੁ	ਨ	s	ਹੋ	s	ਇ	s
ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਤੂ	ਕਰਿ	ਕਰਿ	ਦੇ	ਖ	ਹਿ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਜਾ	ਣ	ਹਿ	ਸੋ	s	ਇ	s

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਤਰੇ ਮੁਨਿ ਕੇਤੇ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਤਰੇ ॥

ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ ਤਪਸੀ ਜਨ ਕੇਤੇ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਰਿ ਪਰੇ ॥੧॥

ਭਵਜਲੁ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਕਿਉ ਤਰੀਐ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜਗੁ ਰੇਗਿ ਬਿਆਪਿਆ ਦੁਬਿਧਾ ਡੁਬਿ ਡੁਬਿ ਮਰੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੨੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਬਦਿ = ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। **ਕੈ** = ਸਬਦਿ = ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। **ਮੁਨਿ** = ਮੋਨਧਾਰੀ ਸਾਧੂ, ਸਦਾ ਚੁੱਪ ਸਾਧੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ। **ਕੇਤੇ** = ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਬੇਅੰਤ। **ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ** = ਇੰਦ੍ਰ ਆਦਿਕ, ਇੰਦ੍ਰ ਅਤੇ ਉਸ ਵਰਗੇ ਹੋਰ। **ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ** = ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਿ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਉਸ ਵਰਗੇ ਹੋਰ। **ਸਨਕ, ਸਨੰਦਨ** = ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ। **ਪਾਰਿ ਪਰੇ** = (ਭਵਜਲ ਤੋਂ) ਪਾਰ ਲੰਘ ਗਏ। **ਭਵਜਲੁ** = ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ। **ਕਿਉ ਤਰੀਐ** = ਕਿਵੇਂ ਤਰਿਆ ਜਾਏ? ਨਹੀਂ ਤਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। **ਰੇਗਿ** = ਰੋਗ ਵਿਚ, ਦੁਬਿਧਾ ਦੇ ਰੋਗ ਵਿਚ। **ਬਿਆਪਿਆ** = ਗ੍ਰਸਿਆ ਹੋਇਆ, ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ। **ਦੁਬਿਧਾ** = ਦੋ = ਕਿਸਮਾ-ਪਨ, ਮੇਰ-ਤੇਰ। **ਡੁਬਿ** = ਡੁੱਬ ਕੇ। **ਡੁਬਿ ਡੁਬਿ** = ਮੁੜ ਮੁੜ ਡੁੱਬ ਕੇ। **ਮਰੀਐ** = ਆਤਮਕ ਮੌਤ ਸਹੇੜ ਲਈਦੀ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੨੫)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					ਸ ਭਵ
ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਧੁ	ਧੁ	
ਜ	ਲੁ	s	s	s	
ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਮ
ਬਿਨੁ	ਸਬ	ਦੈ	ਕਿ	ਉ	s
ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਤ	ਰੀ	s	ਐ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਨਾ	s	ਮ	ਬਿ	s	ਨਾ
ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਜਗੁ	ਰੋ	ਗਿ	ਬਿਆ	ਪਿ	ਆ
ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਮ
ਦੁ	ਬਿ	ਧਾ	ਭੁਬਿ	ਭੁ	ਬਿ
ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮ	s	ਰੀ	ਐ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਧੁਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗੁ	ਰ	ਕੈ	ਸ	ਬ	ਦਿ
ਧੁਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤਰੇ	ਮੁ	ਨਿ	ਕੇ	s	ਤੇ
ਸਰੇਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸਰੇਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ
ਇੰਦ੍ਰਾ	ਦਿ	ਕ	ਬ੍ਰਹ	ਮਾ	ਦਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤ	s	s	ਰੇ	s	s
ਧੁਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਨ	ਕ	ਸਨੰ	ਦ	ਨ
ਧੁਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤਪਸੀ	ਜ	ਨ	ਕੇ	s	ਤੇ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁਰ	ਪਰ	ਸਾਦੀ	ਪਾ	s	ਰਿ
ਗ	ਮ	ਮ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਪ	s	s	ਚੇ	s	s

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨੈਨੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਹੀ ਤਨੁ ਹੀਨਾ ਜਰਿ ਜੀਤਿਆ ਸਿਰਿ ਕਾਲੇ ॥

ਰੂਪੁ ਰੰਗੁ ਰਹਸੁ ਨਹੀ ਸਾਚਾ ਕਿਉ ਛੋਡੈ ਜਮ ਜਾਲੇ ॥੧॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਨਮੁ ਗਇਓ ॥

ਸਾਚ ਸਬਦ ਬਿਨੁ ਕਬਹੁ ਨ ਛੂਟਸਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਭਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੨੫-੧੧੨੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਨੈਨੀ = ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ। ਦ੍ਰਿਸਟਿ = ਵੇਖਣ ਦੀ ਤਾਕਤ। ਹੀਨਾ = ਕਮਜ਼ੋਰ, ਲਿੱਸਾ। ਜਰਿ = ਜਰ ਨੇ, ਬੁਢੇਪੇ ਨੇ। ਸਿਰਿ = ਸਿਰ ਉਤੇ। ਕਾਲੇ = ਕਾਲੂ, ਮੌਤ। ਰਹਸੁ = ਖਿੜਾਉ। ਸਾਚਾ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਰੱਬੀ। ਜਮ ਜਾਣੇ = ਜਮ ਦਾ ਜਾਲ, ਜਮ ਦੀ ਫਾਹੀ। ਜਨਮੁ = ਮਨੁੱਖਾ ਜਨਮ। ਗਇਓ = ਲੰਘਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਨ ਛੂਟਸਿ = ਤੂੰ (ਜਮ-ਜਾਲ ਤੋਂ) ਖਲਾਸੀ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕੇਂਗਾ।

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੧੨੫-੧੧੨੬)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ				ਮਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ
ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਪ੍ਰਾ	s	ਣੀ	s	ਹ	ਰਿ	ਜ	ਪਿ	ਜ	ਨ	ਮੁ	s
ਗ	ਇ	ਓ	s	-	-	-	-	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
				s	s	s	s	ਸਾ	ਚ	ਸਬ	ਦ	ਬਿਨੁ	ਕਬ	ਹੁ	ਨ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ								
ਛੂ	s	ਟ	s	ਸਿ	s	s	s	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
								ਬਿ	ਰ	ਥਾ	s	ਜਨ	ਮੁ	ਭ	ਇ
ਧੁਪ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ	-	-	-	-								
ਓ	s	s	s	s	s	s	s	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਅੰਤਰਾ								ਨੈ	s	ਨੀ	s	ਦ੍ਰਿਸ	ਟਿ	ਨ	ਹੀ
ਧੁਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਤ	s	ਨੁ	s	ਹੀ	s	ਨਾ	s	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
								ਜ	s	ਰਿ	s	ਜੀ	ਤਿ	ਆ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਸਿ	s	ਰਿ	s	ਕਾ	s	ਲੋ	s	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
								ਰੂ	ਪੁ	ਰੰ	ਗੁ	ਰਹ	ਸੁ	ਨ	ਹੀ
ਧੁਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਸਾ	s	s	s	ਚਾ	s	s	s	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
								ਕਿ	ਉ	ਛੋ	ਛੈ	ਜ	s	ਮ	s
ਧੁਪ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ												
ਜਾ	s	ਲੋ	s												

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਭੂੰਡੀ ਚਾਲ ਚਰਣ ਕਰ ਖਿਸਰੇ ਤੁਚਾ ਦੇਹ ਕੁਮਲਾਨੀ ॥

ਨੇਤ੍ਰੀ ਧੁੰਧਿ ਕਰਨ ਭਏ ਬਹਰੇ ਮਨਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨ ਜਾਨੀ ॥੧॥

ਅੰਧੁਲੇ ਕਿਆ ਪਾਇਆ ਜਗਿ ਆਇ ॥

ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ ਨਹੀ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਲੇ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੨੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਭੂੰਡੀ = ਕੋੜੀ, ਬੇ-ਢਬੀ, ਭੱਦੀ। ਕਰ = ਹੱਥ। ਖਿਸਰੇ = ਢਿੱਲੇ ਹੋ ਗਏ। ਤੁਚਾ = ਚਮੜੀ। ਦੇਹ = ਸਰੀਰ (ਦੀ)। ਨੇਤ੍ਰੀ = ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ। ਕਰਨ = ਕੰਨ। ਬਹਰੇ = ਬੋਲੇ। ਮਨਮੁਖਿ = ਮਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਨ ਵਾਲਾ ਬੰਦਾ। ਜਗਿ = ਜਗਤ ਵਿਚ। ਆਇ = ਆ ਕੇ, ਜਨਮ ਲੈ ਕੇ। ਰਿਦੈ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਮੂਲੁ = ਰਾਸਿ-ਪੂੰਜੀ।

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੨੬)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ				ਮਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ
				ਅੰ	ਧੁ	s	ਲੇ	ਕਿ	ਆ	ਪਾਇ	ਆ	ਜ	s	ਗਿ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ												
ਆ	s	ਇ	s												
				-	-	-	-	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
				s	s	s	s	ਰਾ	ਮੁ	ਰਿ	ਦੈ	ਨ	s	ਹੀ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ								
ਗੁ	ਰ	ਕੀ	s	ਸੇ	s	ਵਾ	s								
								ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
								ਚਾ	s	ਲੇ	s	ਮੁ	s	ਲੁ	s
ਧੁਪ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ												
ਗ	ਵਾ	ਇ	s												
ਅੰਤਰਾ								ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
								ਭੂੰ	s	ਡੀ	s	ਚਾ	s	ਲ	s
ਧੁਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਚਰ	ਣ	ਕ	ਰ	ਖਿ	s	ਸ	ਰੇ								
								ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
								ਤੁ	s	ਚਾ	s	ਦੇ	s	ਹ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਕੁ	s	ਮ	s	ਲਾ	s	ਨੀ	s								
								ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
								ਨੇ	s	ੜੀ	s	ਧੁੰ	s	ਧਿ	s
ਧੁਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਕਰ	ਨ	ਭ	ਏ	ਬ	s	ਹ	ਰੇ								
								ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
								ਮ	ਨ	ਮੁ	ਖਿ	ਨਾ	ਮੁ	s	ਨ
ਧੁਪ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ												
ਜਾ	s	ਨੀ	s												

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਗਲੀ ਰੈਣਿ ਸੇਵਤ ਗਲਿ ਫਾਹੀ ਦਿਨਸੁ ਜੰਜਾਲਿ ਗਵਾਇਆ ॥

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਘੜੀ ਨਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨਿਆ ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥੧॥

ਮਨ ਰੇ ਕਿਉ ਛੂਟਸਿ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ ॥

ਕਿਆ ਲੇ ਆਵਸਿ ਕਿਆ ਲੇ ਜਾਵਸਿ ਰਾਮ ਜਪਹੁ ਗੁਣਕਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੨੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਰੈਣਿ = ਰਾਤ। ਸੇਵਤ = ਕਾਮਾਦਿਕ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਮਸਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਗਲਿ = ਗਲ ਵਿਚ। ਜੰਜਾਲਿ = ਮਾਇਆ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਦੇ ਧੰਧੇ ਵਿਚ। ਜਾਨਿਆ = ਸਾਂਝ ਪਾਈ। ਜਿਨਿ = ਜਿਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੇ। ਦੁਖੁ = ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਦਾ ਦੁੱਖ।
ਕਿਆ ਲੇ ਆਵਸਿ = ਕੀਹ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਖਾਲੀ = ਹੱਥ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਗੁਣ ਕਾਰੀ = ਆਤਮਕ ਗੁਣ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੨੬)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ						ਧੁ ਮ	ਧੁ ਨ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਰੇ	s	s	s	s	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਕਿ	ਉ	ਛੁਟ	ਸਿ	ਦੁ	s	ਖੁ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ		
ਭਾ	s	s	s	ਰੀ	s		
						-	-
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	s	s
ਕਿ	ਆ	s	ਲੇ	ਆ	ਵ	ਮ	ਮ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਸਿ	s
ਕਿ	ਆ	s	ਲੇ	ਜਾ	ਵ	ਮ	ਮ
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਰਾ	s	ਮ	s	ਜਪ	ਹੁ	ਗੁ	ਣ
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	
ਕਾ	s	ਰੀ	s	s	s	s	
ਅੰਤਰਾ							
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਸ	ਗ	ਲੀ	s	ਰੈ	ਣਿ	ਸੋਵ	ਤ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗ	s	ਲਿ	s	ਫਾ	s	ਹੀ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦਿ	s	ਨ	ਸੁ	ਜੰ	ਜਾ	s	ਲਿ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗ	s	ਵਾ	s	ਇ	s	ਆ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਖਿ	ਨੁ	ਪ	ਲੁ	ਘ	ਡੀ	ਨ	ਹੀ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪ੍ਰ	s	ਭੁ	s	ਜਾ	ਨਿ	ਆ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਜਿ	ਨਿ	ਇ	ਹੁ	ਜ	ਗ	ਤੁ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਸ		
ਉ	ਪਾ	ਇ	ਆ	s	s		

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸੰਗਿ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਰਾਮੁ ਰਸਨਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥

ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਸਿ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਸਿ ਅੰਤਰਿ ਜਾਣਿ ਪਛਾਤਾ ॥੧॥

ਸੇ ਜਨੁ ਐਸਾ ਮੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥

ਆਪੁ ਮਾਰਿ ਅਪਰੰਪਰਿ ਰਾਤਾ ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੨੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕੈ ਸੰਗਿ = ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ। ਗੁਰ ਕੈ ਸੰਗਿ = ਗੁਰੂ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ। ਰਸਨਿ = ਰਸਨਾ ਉਤੇ, ਜੀਭ ਉਤੇ। ਰੰਗਿ = ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ। ਰਾਤਾ = ਰੰਗਿਆ, ਮਸਤ। ਅੰਤਰਿ = ਅੰਦਰ-ਵੱਸਦਾ। ਜਾਣਿ = ਜਾਣ ਕੇ, ਸਮਝ ਕੇ। ਜਨੁ = ਦਾਸ। ਮੈ ਮਨਿ = ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ। ਭਾਵੈ = ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਆਪੁ = ਆਪਾ-ਭਾਵ। ਅਪਰੰਪਰਿ = ਅਪਰੰਪਰ ਵਿਚ, ਬੇਅੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ, ਉਸ ਵਿਚ ਜੋ ਪਰੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੨੬)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਗ	ਮ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਸੋ	s	ਜ	ਨੁ	ਐ	ਸਾ	ਮੈ	s	ਮ	ਨਿ	ਭਾ	ਵੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮੁ	ਪੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਆ	s	ਪੁ	ਮਾ	s	ਰਿ	ਅਪ	ਰੰ	ਪਰਿ	ਰਾ	s	ਤਾ
ਚੇ	ਚੇ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧੁਪ	ਮਪ	ਗਮ	ਪਮ	ਗਮ	ਚੇਸ
ਗੁ	ਰ	ਕੀ	ਕਾ	s	ਰ	ਕ	s	ਮਾ	s	ਵੈ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁਰ	s	ਕੈ	s	ਸੰ	ਗਿ	ਰ	ਹੈ	ਦਿ	ਨੁ	ਰਾ	ਤੀ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਚੇਂ	ਸੰ	ਸੰ
ਰਾ	s	ਮੁ	ਰ	ਸ	ਨਿ	ਰੰ	s	ਗਿ	ਰਾ	s	ਤਾ
ਸਾਂ	ਚੇਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਚੇਂ	ਸਾਂ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅ	ਵ	ਰੁ ਨ	ਜਾ	ਣ	ਸਿ	ਸ	ਬ	ਦੁ	ਪਛਾ	ਣ	ਸਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਧੁ	ਪਮ	ਗਚੇ	ਸ
ਅੰ	ਤ	ਰਿ	ਜਾ	s	ਣਿ	ਪ	s	ਛਾ	s	ਤਾ	s

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਸਰਬ ਧਨੁ ਧਾਰਣੁ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈਐ ॥

ਅਮਰ ਪਦਾਰਥ ਤੇ ਕਿਰਤਾਰਥ ਸਹਜ ਧਿਆਨਿ ਲਿਵ ਲਾਈਐ ॥੧॥

ਮਨ ਰੇ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੨੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਰਬ = ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਦਾ। ਧਾਰਣੁ = ਆਸਰਾ, ਸਹਾਰਾ। ਪਰਸਾਦੀ = ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ। ਪਾਈਐ = ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅਮਰ ਪਦਾਰਥ ਤੇ = ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਇਸ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਬਰਕਤਿ ਨਾਲ। ਤੇ = ਤੋਂ, ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਕਿਰਤਾਰਥ = {ਕਿਰਤ-ਅਰਥ} ਜਿਸ ਦਾ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਸਫਲ, ਕਾਮਯਾਬ ਜੀਵਨ ਵਾਲਾ। ਧਿਆਨਿ = ਧਿਆਨ ਵਿਚ, ਸਮਾਧੀ ਵਿਚ, ਟਿਕਾਓ ਵਿਚ (ਟਿਕ ਕੇ)। ਸਹਜ ਧਿਆਨਿ = ਆਤਮਕ ਅਡੋਲਤਾ ਦੇ ਟਿਕਾਓ ਵਿਚ। ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰੂ ਵਲ ਮੂੰਹ ਕਰ ਕੇ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਦੱਸੇ ਰਾਹ ਤੇ ਤੁਰ ਕੇ। ਸਹਜ = ਅਡੋਲਤਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ। ਸੇਤੀ = ਨਾਲ। ਸਹਜ ਸੇਤੀ = ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਾਲਾ ਜੀਵਨ ਗੁਜ਼ਾਰਦਿਆਂ। ਘਰਿ = ਘਰ ਵਿਚ, ਆਪਣੇ ਮੂਲ ਵਿਚ, ਪ੍ਰਭੂ-ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੧੨੨)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ						ਧੁ ਮ	ਧੁ ਨ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਰੇ	s	s	s	s	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਚਿ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਰਾ	ਮ	ਭਗ	ਤਿ	ਸ	ਸ	ਤੁ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਐ	s	-	-
ਲਾ	ਈ	s	s			s	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਗੁ	ਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਰਾ	ਮ	ਨਾ	ਮੁ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਜ	s	ਪਿ	s	ਹਿ	ਰ	ਦੈ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਸਹ	ਜ	ਸੇ	ਤੀ	ਘ	s	ਰਿ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	s	-	-
ਜਾ	s	ਈ	s	ਐ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						ਨੀ	ਨੀ
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਸਰ	ਬ
ਹਿ	ਰ	ਦੈ	s	ਨਾ	ਮੁ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਣੁ	s
ਧ	s	ਨੁ	s	ਧਾ	ਰ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾ	ਦੀ
ਗੁ	s	ਰ	s	ਪ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਈ	s	ਐ	s
ਪਾ	s	s	s	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪਦਾ	ਰ	ਥ	ਤੇ
ਅ	ਮ	s	ਰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰ	s	ਥ	s
ਕਿ	ਰ	ਤਾ	s	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧਿ	ਆ	ਨਿ	s
ਸ	ਹ	ਜ	s	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਲਾ	ਈ	s	ਐ
ਲਿ	s	ਵ	s				

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਗਨ ਹੋਮ ਪੁੰਨ ਤਪ ਪੂਜਾ ਦੇਹ ਦੁਖੀ ਨਿਤ ਦੂਖ ਸਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵਸਿ ਮੁਕਤਿ ਨਾਮਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਹੈ ॥੧॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਬਿਰਥੇ ਜਗਿ ਜਨਮਾ ॥

ਬਿਖੁ ਖਾਵੈ ਬਿਖੁ ਬੋਲੀ ਬੋਲੈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਨਿਹਫਲੁ ਮਰਿ ਭ੍ਰਮਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੨੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹੋਮ = ਹਵਨ। ਦੇਹੀ = ਸਰੀਰ। ਮੁਕਤਿ = (ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ) ਖਲਾਸੀ। ਨਾਮਿ = ਨਾਮ ਵਿਚ (ਜੁੜ ਕੇ)। ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰੂ ਦੇ ਦੱਸੇ ਰਸਤੇ ਤੁਰ ਕੇ। ਬਿਰਥੇ = ਵਿਅਰਥ। ਜਗਿ = ਜਗਤ = ਵਿਚ। ਬਿਖੁ = ਜ਼ਹਰ, ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਜ਼ਹਰ। ਮਰਿ = ਮਰੈ, ਆਤਮਕ ਮੌਤ ਮਰਦਾ ਹੈ, ਉੱਚੇ ਆਤਮਕ ਗੁਣ ਗਵਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਭ੍ਰਮਨਾ = ਭਟਕਣਾ।

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੨੭)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਸ	ਸ	ਸ	ਸਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ
ਰਾਮ	ਨਾ	ਮ	ਬਿ	ਸ	ਨੁ	ਸ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਿਰ	ਬੇ ਜ	ਗਿ	ਜ	ਨ	ਮਾ	ਸ
ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਬਿ	ਸ	ਖੁ	ਖਾ	ਸ	ਵੈ	ਸ
ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਬਿਖੁ	ਬੇ	ਲੀ	ਬੇ	ਸ	ਲੈ	ਸ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ
ਬਿ	ਸ	ਨੁ	ਨਾ	ਸ	ਵੈ	ਸ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਨਿਹ	ਫਲੁ	ਮਰਿ	ਭੁ	ਮ	ਨਾ	ਸ
ਅੰਤਰਾ						
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਜ	ਗ	ਨ	ਹੇ	ਸ	ਮ	ਸ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਪੁੰਨ	ਤ	ਪ	ਪੂ	ਸ	ਜਾ	ਸ
ਮਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦੇ	ਸ	ਹ	ਦੁ	ਸ	ਖੀ	ਸ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਿਤ	ਦੁ	ਖ	ਸ	ਸ	ਹੈ	ਸ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਰਾਮ	ਨਾ	ਮ	ਬਿ	ਸ	ਨੁ	ਸ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮੁਕ	ਤਿ	ਨ	ਪਾ	ਵ	ਸਿ	ਸ
ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਮੁ	ਕ	ਤਿ	ਨਾ	ਸ	ਮਿ	ਸ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਗੁਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਲ	ਸ	ਹੈ	ਸ

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ

ਭੈਰਉ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ॥
ਆਤਮ ਮਹਿ ਰਾਮੁ ਰਾਮ ਮਹਿ ਆਤਮੁ ਚੀਨਸਿ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਾ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀ ਦੁਖ ਕਾਟੈ ਹਉ ਮਾਰਾ ॥੧॥
ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਰੋਗ ਬੁਰੇ ॥
ਜਹ ਦੇਖਾਂ ਤਹ ਏਕਾ ਬੇਦਨ ਆਪੇ ਬਖਸੈ ਸਬਦਿ ਧੁਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਅੰਗ ੧੧੫੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਆਤਮ ਮਹਿ = (ਹਰੇਕ) ਜੀਵਾਤਮਾ ਵਿਚ। ਚੀਨਸਿ = ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਸਬਦਿ = ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਹਉ = ਹਉਮੈ। ਬੁਰੇ = ਬਹੁਤ ਭੈੜੇ। ਦੇਖਾਂ = ਮੈਂ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਜਹ = ਜਿਥੇ। ਏਕਾ = ਇਹੀ। ਬੇਦਨ = ਪਾੜਾ, ਦੁੱਖ। ਧੁਰੇ = ਧੁਰ ਤੋਂ।

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੫੩)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਗ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾਨ	ਕ	ਹ	ਉ	ਮੈ	ਰੋ	ਗ	ਬੁ	s	ਰੋ
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਜ	ਹ	ਦੇ	s	ਖਾਂ	ਤਹ	ਏਕਾ	ਬੇ	ਦ	ਨ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਆ	ਪੇ	ਬ	ਖ	ਸੈ	ਸਬ	ਦਿ	ਧੁ	s	ਰੇ
ਅੰਤਰਾ									
ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆਤ	ਮ	ਮ	s	ਹਿ	ਰਾ	s	ਮੁ	s	s
ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰਾ	ਮ	ਮ	s	ਹਿ	ਆ	ਤ	ਮੁ	s	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਚੀਨ	ਸਿ	ਗੁ	s	ਰ	ਬੀ	ਚਾ	ਰਾ	s	s
ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅੰ	s	ਮ੍ਰਿ	s	ਤ	ਬਾ	s	ਣੀ	s	s
ਮ	ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	s	ਬ	s	ਦਿ	ਪ	s	ਛਾ	ਣੀ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਦੁ	ਖ	ਕਾ	s	ਟੈ	ਹ	ਉ	ਮਾ	s	ਰਾ

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ ਦੁਤੁਕੇ ॥
ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ
ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ
ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਮਾਹਾ ਮਾਹ ਮੁਮਾਰਖੀ ਚੜਿਆ ਸਦਾ ਬਸੰਤੁ ॥
ਪਰਫੜੁ ਚਿਤ ਸਮਾਲਿ ਸੇਇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੋਬਿੰਦੁ ॥੧॥
ਭੋਲਿਆ ਹਉਮੈ ਸੁਰਤਿ ਵਿਸਾਰਿ ॥
ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਬੀਚਾਰਿ ਮਨ ਗੁਣ ਵਿਚਿ ਗੁਣੁ ਲੈ ਸਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਅੰਗ ੧੧੬੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਾਹਾ ਮਾਹ = ਮਹਾ ਮਹਾਂ, ਵੱਡੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ। ਮੁਮਾਰਖੀ = ਮੁਬਾਰਕਾਂ, ਵਧਾਈਆਂ। ਸਦਾ ਬਸੰਤੁ = ਸਦਾ ਖਿੜੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ (ਪ੍ਰਭੂ-ਪ੍ਰਕਾਸ਼)। ਪਰਫੜੁ = ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਹੋ, ਖਿੜ। ਚਿਤ = ਹੋ ਚਿਤ! ਸਮਾਲਿ = ਸਾਂਭ ਰੱਖ। ਗੋਬਿੰਦੁ = ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਸਾਰ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ। ਭੋਲਿਆ = ਹੋ ਕਮਲੇ (ਮਨ)! ਸੁਰਤਿ = ਬ੍ਰਿਤੀ। ਵਿਸਾਰਿ = ਭੁੱਲਾ ਦੇ। ਬੀਚਾਰਿ = ਸੋਚ ਸਮਝ, ਹੋਸ਼ ਕਰ। ਮਨ = ਹੋ ਮਨ! ਗੁਣ ਵਿਚਿ ਗੁਣੁ = ਗੁਣਾਂ ਵਿਚ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਗੁਣ, ਸਭ ਤੋਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਗੁਣ। ਲੈ ਸਾਰਿ = ਸਾਰਿ ਲੈ, ਸੰਭਾਲ ਲੈ।

ਸੁਰ	:	ਸਾਰੇ ਸੁੱਧ ਸੁਰ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ 'ਰਿਸ਼ਭ' ਅਤੇ 'ਪੰਚਮ'
ਜਾਤੀ	:	ਐਤਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਹਿਰ (ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਗਾਇਆ ਵਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।)
ਵਾਦੀ	:	'ਸ਼ੜਜ ਤਾਰ ਸਪਤਕ'
ਸੰਵਾਦੀ	:	'ਮਧਿਅਮ'
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਗ ਮ ਧ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ ਮ, ਗ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਗ ਮ ਧ ਨੀ ਸੰ, ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ ਮ, ਗ, ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੬੮)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਭੇ	ਲਿ	ਆ	ਹ	ਉ	ਮੈ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਸੁ	ਰ	ਤਿ	ਵਿ	ਸਾ	ਰਿ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਹ	ਉ	ਮੈ	ਮਾ	s	ਰਿ	s
ਸ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਬੀ	ਚਾ	ਰਿ	ਮ	s	ਨ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਧ	ਧ
ਗੁ	s	ਣ	ਵਿ	s	ਚਿ	s
ਗਮ	ਧਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗੁ	ਣੁ	ਲੈ	ਸਾ	s	ਰਿ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਮ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਮਾ	s	ਹਾ	ਮਾ	s	ਹ	s
ਮਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮੁ	ਮਾ	ਰ	ਖੀ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਚ	ਤਿ	ਆ	ਸ	s	ਦਾ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਬ	s	s	ਸੰ	s	ਤੁ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਪਰ	ਫ	ਤੁ	ਚਿ	s	ਤ	s
ਮਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਮਾ	ਲਿ	ਸੋ	s	ਇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਦਾ	ਸ	s	ਦਾ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਗੋ	s	s	ਬਿੰ	s	ਦੁ	s

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ

ਮਹਲਾ ੧ ਬਸੰਤੁ ॥

ਰੁਤਿ ਆਈਲੇ ਸਰਸ ਬਸੰਤ ਮਾਹਿ ॥

ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਰਵਹਿ ਸਿ ਤੇਰੈ ਚਾਇ ॥

ਕਿਸੁ ਪੂਜ ਚੜਾਵਉ ਲਗਉ ਪਾਇ ॥੧॥

ਤੇਰਾ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਕਹਉ ਰਾਇ ॥

ਜਗਜੀਵਨ ਜੁਗਤਿ ਨ ਮਿਲੈ ਕਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੬੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਰੁਤਿ = ਸੁਹਾਵਣੀ ਰੁੱਤ। ਆਈਲੇ = ਆਈ ਹੈ। ਸਰਸ = ਰਸ ਸਹਿਤ, ਖੁਸ਼। ਮਾਹਿ = ਵਿਚ। ਰੰਗਿ = ਤੇਰੇ ਰੰਗਿ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ। ਰਾਤੇ = ਰੰਗੇ ਹੋਏ। ਰਵਹਿ = ਜੇ ਬੰਦੇ ਸਿਮਰਦੇ ਹਨ। ਸਿ = ਉਹ ਬੰਦੇ। ਚਾਇ = ਚਾ ਵਿਚ। ਤੇਰੈ ਚਾਇ = ਤੇਰੇ ਮਿਲਾਪ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ। ਚੜਾਵਉ = ਮੈਂ ਚੜ੍ਹਾਵਾਂ। ਲਗਉ = ਮੈਂ ਲੱਗਾਂ। ਪਾਇ = ਪੈਰੀਂ। ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ = ਦਾਸਾਂ ਦਾ ਦਾਸ ਹੋ ਕੇ। ਕਹਉ = ਮੈਂ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਸਿਮਰਦਾ ਹਾਂ। ਕਾਇ = ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਤੋਂ।

ਥਾਟ	:	ਪੂਰਵੀ
ਜਾਤੀ	:	ਔੜਵ-ਵਕਰ ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ (ਤਾਰ)
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ, ਪੰਚਮ ਸੰਵਾਦੀ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ, ਧੈਵਤ ਕੋਮਲ, ਮਧਿਅਮ, ਤੀਵਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਗ, ਮੇ ਧੁ, ਰੇਂ ਸਂ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸਂ, ਰੇਂ ਨੀ ਧੁ, ਪ ਮੇਗ, ਮੇਗ, ਮੇਗ ਰੇਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਮੇ ਧੁ ਰੇਂ ਸਂ ਰੇਂ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮੇਗ ਮੇਗ

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੬੮)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਤੇ	ਰਾ	ਦਾ	ਸ	ਨਿ	ਦਾ	s	ਸਾ	s	s
ਸ	ਸ	ਮ	ਮ	ਮ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਕ	s	ਹ	ਉ	s	ਰਾ	s	ਇ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜ	s	ਗ	s	s	ਜੀ	s	ਵ	ਨ	s
ਮੇ	ਗ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਜੁਗ	ਤਿ	ਨ	s	s	ਮਿ	ਲੈ	ਕਾ	s	ਇ
ਅੰਤਰਾ									
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਰੁ	s	ਤਿ	s	s	ਆ	s	ਈ	s	ਲੇ
ਗਮੇ	ਧੁਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਰ	ਸ	ਬ	ਸੰ	ਤ	ਮਾ	s	ਹਿ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਰੰ	ਗਿ	ਰਾ	s	ਤੇ	ਰ	ਵ	ਹਿ	s	s
ਮੇਂ	ਗਾਂ	ਮੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਿ	s	ਤੇ	s	ਰੈ	ਚਾ	s	ਇ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਿ	ਸੁ	ਪੁ	s	ਜ	ਚ	ੜਾ	ਵ	ਉ	s
ਮੇ	ਗ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਲ	s	ਗ	ਉ	s	ਪਾ	s	ਇ	s	s

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸੁਇਨੇ ਕਾ ਚਉਕਾ ਕੰਚਨ ਕੁਆਰ ॥

ਰੁਪੇ ਕੀਆ ਕਾਰਾ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਗੰਗਾ ਕਾ ਉਦਕੁ ਕਰੰਤੇ ਕੀ ਆਗਿ ॥

ਗਰੁੜਾ ਖਾਣਾ ਦੁਧ ਸਿਉ ਗਾਡਿ ॥੧॥

ਰੇ ਮਨ ਲੇਖੇ ਕਬਹੂ ਨ ਪਾਇ ॥

ਜਾਮਿ ਨ ਭੀਜੈ ਸਾਚ ਨਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੬੮-੧੧੬੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਚਉਕਾ = ਰਸੋਈ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਖੁਲ੍ਹੇ ਥਾਂ ਰੋਟੀ ਪਕਾਣ ਵਾਸਤੇ ਵਲਿਆ ਹੋਇਆ ਥਾਂ। ਕੰਚਨ = ਸੋਨਾ। ਕੁਆਰ = ਕਰਵੇ, ਗਾਗਰਾਂ। ਰੁਪਾ = ਚਾਂਦੀ। ਕਾਰਾ = ਕਾਰਾਂ, ਲਕੀਰਾਂ, ਚੌਕੇ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਹੱਦ-ਬੰਦੀ ਦੀਆਂ ਲਕੀਰਾਂ। ਬਿਸਥਾਰੁ = ਸੁੱਚ ਰੱਖਣ ਵਾਸਤੇ ਅਜੇਹੇ ਹੋਰ ਉੱਦਮਾਂ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ। ਉਦਕ = ਪਾਣੀ। ਗਰੁੜਾ = ਰਿੱਝੇ ਹੋਏ ਚਾਵਲ। ਗਾਡਿ = ਮਿਲਾ ਕੇ। ਲੇਖੇ ਨ ਪਾਇ = ਕਬੂਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਜਾਮਿ = ਜਦ ਤਕ। ਨਾਇ = ਨਾਮ ਵਿਚ।

ਥਾਟ	:	ਪੂਰਵੀ
ਜਾਤੀ	:	ਔੜਵ-ਵਕਰ ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ (ਤਾਰ)
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ, ਪੰਚਮ ਸੰਵਾਦੀ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ, ਧੈਵਤ ਕੋਮਲ, ਮਧਿਅਮ, ਤੀਵਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਗ, ਮੇ ਧੁ, ਰੇਂ ਸਾਂ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸਾਂ, ਰੇਂ ਨੀ ਧੁ, ਪ ਮੇਗ, ਮੇਗ, ਮੇਗ ਰੇਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਮੇ ਧੁ ਰੇਂ ਸਾਂ ਰੇਂ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮੇਗ ਮੇਗ

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੬੮-੧੧੬੯)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ														ਮੇਧੁ	ਨੀਨੀ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਰੇ	s
ਮ	s	ਨ	s	ਲੇ	s	ਥੈ	ਕ	ਬ	ਹੂ	ਨ	s	ਪਾ	ਇ	-	-
														s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਗਮੇ	ਧੁਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ		
ਜਾ	s	ਮਿ	ਨ	ਭੀ	s	ਜੈ	s	ਸਾ	ਚ	ਨਾ	s	ਇ	s		
ਅੰਤਰਾ															
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਮੇ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੁਇ	ਨੇ	ਕਾ	s	ਚ	ਉ	ਕਾ	s	ਕੰ	ਚ	ਨ	s	ਕੁ	ਆ	ਰ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰੁ	ਪੇ	ਕੀ	ਆ	ਕਾ	s	ਰਾ	s	ਬ	ਹੂ	ਤੁ	s	ਬਿ	ਸ	ਥਾ	ਰੁ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਮੇ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗੰ	ਗਾ	s	ਕਾ	ਉ	ਦ	ਕੁ	s	ਕ	ਚੰ	ਤੇ	ਕੀ	ਆ	s	ਗਿ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਗਮੇ	ਧੁਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ		
ਗਰੁ	ੜਾ	ਖਾ	ਣਾ	ਦੁ	ਧ	ਸਿ	ਉ	ਗਾ	s	s	s	ਡਿ	s		

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਗਲ ਭਵਨ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ॥

ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ ਸਰਬ ਤੋਹ ॥

ਤੂ ਸੁਰਿ ਨਾਥਾ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਗੁਰ ਚਰਨ ਸੇਵ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਸੁੰਦਰ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਲਾਲ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਏ ਤੂ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸਰਬ ਪਾਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੬੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਤੇਹ = ਤੇਰਾ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼)। ਸੁਰਿ = ਦੇਵਤੇ। ਲਾਲ = ਹੇ ਲਾਲ ! ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰੂ ਦੇ ਦੱਸੇ ਰਸਤੇ ਤੁਰ ਕੇ। ਸਰਬ ਪਾਲ
= ਹੇ ਸਰਬ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਵਾਲੇ! ਅਪਰੰਪਰੁ = ਪਰੇ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਬੇਅੰਤ ।

ਥਾਟ	:	ਪੂਰਵੀ
ਜਾਤੀ	:	ਔੜਵ-ਵਕਰ ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ (ਤਾਰ)
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ, ਪੰਚਮ ਸੰਵਾਦੀ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ, ਪੈਂਥ ਕੋਮਲ, ਮਧਿਅਮ, ਤੀਵਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਗ, ਮੇ ਧੁ, ਰੇਂ ਸਾਂ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸਾਂ, ਰੇਂ ਨੀ ਧੁ, ਪ ਮੇਗ, ਮੇਗ, ਮੇਗ ਰੇਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਮੇ ਧੁ ਰੇਂ ਸਾਂ ਰੇਂ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮੇਗ ਮੇਗ

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੧੬੯)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ															
ਮੇ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਮੇ	ਮੇ	ਧੁ	ਧੁ	ਮੇਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਧੁ	ਮੇਪ
ਗਹਿ	ਰ	ਗੰਭੀ	ਰ	ਲਾ	s	ਲ	s	ਮੇ	s	ਰੇ	s	ਸੁੰ	ਦ	s	ਰ
ਗ	ਮੇ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਗੁ	s	ਨ	s	ਗਾ	s	ਏ	s	ਗੁ	ਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਰਾ	ਮ	ਨਾ	ਮ
ਮੇਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਧੁ	ਪਪ	ਮੇਗ	ਮੇਗ	ਮੇਗ	ਰੇਸ	ਮੇ	ਮੇ	ਧੁ	ਧੁ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਰ	ਬ	s	ਪਾ	s	ਲ	s	ਤੂ	s	s	s	ਅ	ਪ	ਰੰਪ	ਰੁ
ਅੰਤਰਾ															
ਮੇ	ਧੁ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ
ਤੇ	ਰੀ	ਮਾਇ	ਆ	ਮੋ	s	ਹ	s	ਸ	ਗ	s	ਲ	ਭ	ਵ	ਨ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਰ	ਬ	s	ਤੋ	s	ਹ	s	ਮੈ	ਅਵ	ਰੁ	ਨ	ਦੀ	s	s	ਸੈ
ਮੇ	ਧੁ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ
ਦੇ	s	ਵਾ	s	ਦੇ	s	ਵ	s	ਤੂ	s	ਸੁ	ਰਿ	ਨਾ	s	ਥਾ	s
ਮੇਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਧੁ	ਪਪ	ਨੀ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਗੁ	ਰ	ਚਰ	ਨ	ਸੇ	s	ਵ	s	ਹ	ਰਿ	ਨਾ	ਮੁ	ਮਿ	s	ਲੈ	s

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮੇਰੀ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਸੁਨਹੁ ਭਾਇ ॥

ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਰੀਸਾਲੂ ਸੰਗਿ ਸਾਇ ॥

ਓਹੁ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ ਕਹਹੁ ਕਾਇ ॥

ਗੁਰਿ ਸੰਗਿ ਦਿਖਾਇਓ ਰਾਮ ਰਾਇ ॥੧॥

ਮਿਲੁ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਹਰਿ ਗੁਨ ਬਨੇ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿ ਖੇਲਹਿ ਵਰ ਕਾਮਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਤ ਮਨ ਮਨੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੬੯-੧੧੭੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ = ਹੇ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀਓ ! ਭਾਇ = ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ। ਰੀਸਾਲੂ = ਸੋਹਣਾ, ਸੁੰਦਰ। ਸੰਗਿ = (ਜਿਸ ਦੇ) ਨਾਲ ਹੈ। ਸਾਇ = ਉਹੀ ਸਖੀ (ਸੁਹਾਗਣਿ ਹੈ)। ਓਹੁ = ਉਹ ਪਿਰ-ਪ੍ਰਭੂ। ਕਹਹੁ = ਦੱਸੋ। ਕਾਇ = ਕਿਵੇਂ (ਦਿੱਸੇ ਮਿਲੇ)। ਗੁਰਿ = ਗੁਰੂ ਨੇ। ਸੰਗਿ = ਨਾਲ। ਬਨੇ = ਫਬਦੇ ਹਨ। ਵਰ ਕਾਮਨਿ = ਖਸਮ-ਪ੍ਰਭੂ ਖਸਮ-ਪ੍ਰਭੂ ਦੀਆਂ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ। ਮਨੇ = ਮੰਨੇ, ਪਤੀਜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸੁਰ	:	ਸਾਰੇ ਸੁੱਧ ਸੁਰ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੇਹ ਵਿਚ 'ਰਿਸ਼ਭ' ਅਤੇ 'ਪੰਚਮ'
ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਹਿਰ (ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਗਾਇਆ ਵਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।)
ਵਾਦੀ	:	'ਸ਼ੜਜ ਤਾਰ ਸਪਤਕ'
ਸੰਵਾਦੀ	:	'ਮਧਿਅਮ'
ਆਰੇਹ	:	ਸ ਗ ਮ ਧ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ ਮ, ਗ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਗ ਮ ਧ ਨੀ ਸੰ, ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ ਮ, ਗ, ਰੇ ਸ

ਰਾਗ ਬਸੰਤੁ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੧੬੯-੧੧੭੦)

1 ×	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਸ	ਨੀ	ਧ	ਨੀਸ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਮਿ	ਲੁ	ਸ	ਖੀ	ਸ	ਹੇ	ਲੀ	ਸ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਹ	ਰਿ	ਗੁ	ਨ	ਬ	ਸ	ਨੇ	ਸ
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਹ	ਰਿ	ਪ੍ਰ	ਭ	ਸੰ	ਸ	ਗਿ	ਸ
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਖੇਲ	ਹਿ	ਵ	ਰ	ਕਾ	ਮ	ਨਿ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਗੁ	ਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਖੇ	ਜ	ਸ	ਤ
ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਮ	ਸ	ਨ	ਸ	ਮ	ਸ	ਨੇ	ਸ
ਅੰਤਰਾ							
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਮੇ	ਰੀ	ਸ	ਖੀ	ਸ	ਹੇ	ਲੀ	ਸ
ਧਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੁ	ਨ	ਸ	ਹੁ	ਭਾ	ਸ	ਇ	ਸ
ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਮੇ	ਰਾ	ਪਿ	ਰੁ	ਰੀ	ਸ	ਸਾ	ਲੂ
ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੰ	ਸ	ਗਿ	ਸ	ਸਾ	ਸ	ਇ	ਸ
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਓਹੁ	ਅਲ	ਖੁ	ਨ	ਲ	ਸ	ਖੀ	ਐ
ਧਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕ	ਹ	ਹੁ	ਸ	ਕਾ	ਸ	ਇ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਗੁ	ਰਿ	ਸੰ	ਗਿ	ਦਿ	ਖਾ	ਇ	ਓ
ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਰਾ	ਸ	ਮ	ਰਾ	ਸ	ਇ	ਸ	ਸ

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰੇ ਸਾਜਿ ॥

ਸਚੁ ਆਪਿ ਨਿਬੇੜੇ ਰਾਜੁ ਰਾਜਿ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਉਤਮ ਸੰਗਿ ਸਾਥਿ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਸਾਇਣੁ ਸਹਜਿ ਆਥਿ ॥੧॥

ਮਤ ਬਿਸਰਸਿ ਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਬੋਲਿ ॥

ਅਪਰੰਪਰੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਤੁਲਾਏ ਅਤੁਲੁ ਤੋਲਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੭੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਾਜਿ = ਸਾਜ ਕੇ। ਸਚੁ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ। ਨਿਬੇੜੇ = ਫੈਸਲੇ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਰਾਜੁ = ਹੁਕਮ। ਰਾਜਿ = ਰਾਜ ਕੇ, ਵਰਤਾ ਕੇ, ਚਲਾ ਕੇ। ਸੰਗਿ = ਸੰਗ ਵਿਚ। ਸਾਥਿ = ਨਾਲ। ਰਸਾਇਣੁ = ਰਸਾਂ ਦਾ ਘਰ। ਸਹਜਿ = ਸਹਜ ਵਿਚ, ਅਡੋਲ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ। ਆਥਿ = (ਮਿਲਦਾ) ਹੈ। ਮਤ ਬਿਸਰਸਿ = ਕਿਤੇ ਭੁਲਾ ਨ ਦੇਈ। ਅਪਰੰਪਰੁ = ਜੋ ਪਰੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਅਗਮ = ਅਪਹੁੰਚ। ਅਗੋਚਰੁ = ਅ-ਗੋ-ਚਰੁ, ਜੋ ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਅਤੁਲੁ = ਜੋ ਤੋਲਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਤੋਲਿ = ਤੋਲ ਵਿਚ।

ਸੁਰ	:	ਸਾਰੇ ਸੁੱਧ ਸੁਰ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੇਹ ਵਿਚ 'ਰਿਸ਼ਭ' ਅਤੇ 'ਪੰਚਮ'
ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਹਿਰ (ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਗਾਇਆ ਵਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।)
ਵਾਦੀ	:	'ਸ਼ੜਜ ਤਾਰ ਸਪਤਕ'
ਸੰਵਾਦੀ	:	'ਮਧਿਅਮ'
ਆਰੇਹ	:	ਸ ਗ ਮ ਧ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ ਮ, ਗ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਗ ਮ ਧ ਨੀ ਸੰ, ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ ਮ, ਗ, ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੭੦)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਗ	ਗ	ਮ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਮ	s	ਤ	ਬਿ	ਸ	ਰ	ਸਿ
ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਰੇ	ਮ	ਨ	ਰਾ	ਮ	ਬੇ	ਲਿ
ਧ	ਧ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਅਪ	ਰੰਪ	ਰੁ	ਅ	ਗ	ਮ	s
ਧ	ਧ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਅਗੋ	ਚ	ਰੁ	ਗੁ	ਰ	ਮੁ	ਖਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹਰਿ	ਆ	ਪਿ	ਤੁ	ਲਾ	ਏ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਅ	ਤੁ	ਲੁ	ਤੇ	s	ਲਿ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਮ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਆ	s	ਪੇ	ਕੁ	ਦ	ਰ	ਤਿ
ਧਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕ	s	ਰੇ	ਸਾ	s	ਜਿ	s
ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਸਚੁ	ਆ	ਪਿ	ਨਿ	ਬੇ	ਤੇ	s
ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰਾ	s	ਚੁ	ਰਾ	s	ਜਿ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਗੁਰ	ਮ	ਤਿ	ਊ	ਤ	ਮ	s
ਧਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੰ	s	ਗਿ	ਸਾ	s	ਥਿ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਹਰਿ	ਨਾ	ਮੁ	ਰ	ਸਾ	ਇ	ਣੁ
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸ	ਹ	ਜਿ	ਆ	s	ਥਿ	s

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ
ਘਰੁ ੧ ਦੁਤਕੀਆ ॥
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਜਗੁ ਕਊਆ ਨਾਮੁ ਨਹੀ ਚੀਤਿ ॥
ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਗਿਰੈ ਦੇਖੁ ਭੀਤਿ ॥
ਮਨੁਆ ਡੋਲੈ ਚੀਤਿ ਅਨੀਤਿ ॥
ਜਗ ਸਿਉ ਤੂਟੀ ਝੂਠ ਪਰੀਤਿ ॥੧॥
ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਖੁ ਬਜਰੁ ਭਾਰੁ ॥
ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਗੁਨ ਚਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੮੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਗੁ = ਜਗਤ, ਮਾਇਆ-ਵੇੜਿਆ ਜੀਵ। ਚੀਤਿ = ਚਿੱਤ ਵਿਚ। ਗਿਰੈ = ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ। ਦੇਖੁ = ਵੇਖ। ਭੀਤਿ = ਭਿੱਤੀ, ਚੋਗਾ। ਅਨੀਤਿ = ਬਦਨੀਤੀ। ਸਿਉ = ਨਾਲ। ਤੂਟੀ = ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸਦਾ ਨਹੀਂ ਨਿਭਦੀ। ਬਿਖੁ = ਜ਼ਹਰ। ਬਜਰੁ = ਕਰੜਾ। ਗੁਨ ਚਾਰੁ = ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ ਆਚਾਰ (ਆਚਰਨ)।

ਥਾਟ	:	ਪੂਰਵੀ
ਜਾਤੀ	:	ਔੜਵ-ਵਕਰ ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ (ਤਾਰ)
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ, ਪੰਚਮ ਸੰਵਾਦੀ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ, ਪੈਂਤ ਕੋਮਲ, ਮਧਿਅਮ, ਤੀਵਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਗ, ਮੇ ਧੁ, ਰੇਂ ਸਂ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸਂ, ਰੇਂ ਨੀ ਧੁ, ਪ ਮੇਗ, ਮੇਗ, ਮੇਗ ਰੇਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਮੇ ਧੁ ਰੇਂ ਸਂ ਰੇਂ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮੇਗ ਮੇਗ

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੮੭)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ		ਮੇਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਗਮੇ	ਧੁਨੀ	ਕੋ	ਧੁ	ਬਿ	ਖੁ	ਬ	ਜ	ਰੁ	ਭਾ	s	ਰੁ
ਕਾ	ਮੁ	ਧੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਰੁ	ਰੁ	ਰੁ	ਸ	ਸ	ਸ
ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਬਿ	s	ਨਾ	ਕੈ	ਸੇ	ਗੁ	ਨ	ਚਾ	ਰੁ
ਨਾ	s										
ਅੰਤਰਾ		ਮੇ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮੇਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗ	ਗ	ਗੁ	ਕ	ਊ	ਆ	ਨਾ	ਮੁ	ਨ	ਹੀ	ਚੀ	ਤਿ
ਜ	s	ਰੁੱ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਮੁ	ਬਿ	ਸਾ	ਰਿ	ਗਿ	ਰੈ	ਦੇ	ਖੁ	ਭੀ	ਤਿ
ਨਾ	s	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨੀ	ਨੀ	ਆ	ਡੋ	s	ਲੈ	ਚੀ	s	ਤਿ	ਅ	ਨੀ	ਤਿ
ਮ	ਨੂ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੁ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰੁੱ	ਨੀ	ਸਿ	ਉ	ਤੂ	ਟੀ	ਝੂ	s	ਠ	ਪ	ਰੀ	ਤਿ
ਜ	ਗ										

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਨੁ ਭੂਲਉ ਭਰਮਸਿ ਆਇ ਜਾਇ ॥

ਅਤਿ ਲੁਬਧ ਲੁਭਾਨਉ ਬਿਖਮ ਮਾਇ ॥

ਨਹ ਅਸਥਿਰੁ ਦੀਸੈ ਏਕ ਭਾਇ ॥

ਜਿਉ ਮੀਨ ਕੁੰਡਲੀਆ ਕੰਠਿ ਪਾਇ ॥੧॥

ਮਨੁ ਭੂਲਉ ਸਮਝਸਿ ਸਾਚਿ ਨਾਇ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ ਸਹਜ ਭਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੮੭-੧੧੮੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਭਰਮਸਿ = ਭਟਕਦਾ ਹੈ। ਆਇ ਜਾਇ = ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦੇੜ-ਭੱਜ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਤਿ = ਬਹੁਤ। ਲੁਬਧ = ਲਾਲਚੀ। ਲੁਭਾਨਉ = ਲਾਲਚ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਿਖਮ ਮਾਇ = ਐਖੀ ਮਾਇਆ, ਉਹ ਮਾਇਆ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਹੈ। ਏਕ ਭਾਇ = ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ। ਮੀਨ = ਮੱਛੀ। ਕੰਠਿ = ਗਲ ਵਿਚ। ਸਾਚਿ ਨਾਇ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿਚ (ਜੁੜ ਕੇ)। ਸਹਜ = ਆਤਮਕ ਅਡੋਲਤਾ। ਭਾਇ = ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ। ਸਹਜ ਭਾਇ = ਅਡੋਲਤ ਦੇ ਭਾਵ ਵਿਚ।

ਥਾਟ	:	ਪੂਰਵੀ
ਜਾਤੀ	:	ਔੜਵ-ਵਕਰ ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ (ਤਾਰ)
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ, ਪੰਚਮ ਸੰਵਾਦੀ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ, ਪੈਂਤ ਕੋਮਲ, ਮਧਿਅਮ, ਤੀਵਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਗ, ਮੇ ਧੁ, ਰੇਂ ਸਾਂ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸਾਂ, ਰੇਂ ਨੀ ਧੁ, ਪ ਮੇਗ, ਮੇਗ, ਮੇਗ ਰੇਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਮੇ ਧੁ ਰੇਂ ਸਾਂ ਰੇਂ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮੇਗ ਮੇਗ

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੮੭-੧੧੮੮)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਗਮੇ	ਧੁਨੀ	ਮੇਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਮ	ਨੁ	ਭੂਲ	ਉ	ਸਮ	ਝਸਿ	ਸਾ	s	ਚਿ	ਨਾ	s	ਇ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਰੁੇ	ਰੁੇ	ਰੁੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਗੁ	ਰ	ਸਬ	ਦੁ	ਬੀਚਾ	ਰੇ	ਸ	ਹ	ਜ	ਭਾ	s	ਇ
ਅੰਤਰਾ											
ਗ	ਗ	ਮੇ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮੇਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮ	s	ਨੁ	ਭੂ	ਲ	ਉ	ਭਰ	ਮਸਿ	ਆ	ਇ	ਜਾ	ਇ
ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਰੁੱ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅ	ਤਿ	ਲੁਬ	ਧ	ਲੁਭਾ	ਨਉ	ਬਿ	ਖ	ਮ	ਮਾ	s	ਇ
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨ	ਹ	ਅਸ	ਥਿਰੁ	ਦੀ	ਸੈ	ਏ	s	ਕ	ਭਾ	s	ਇ
ਰੁੱ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਰੁੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਜਿ	s	ਉ	ਮੀ	s	ਨ	ਕੁੰਡ	ਲੀਆ	ਕੰ	ਠਿ	ਪਾ	ਇ

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਜਿਸੁ ਨਰ ਹੋਇ ॥

ਏਕਤੁ ਰਾਚੈ ਪਰਹਰਿ ਦੇਇ ॥

ਦੂਰਿ ਦਰਦੁ ਮਥਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਏਕ ਸਮਾਇ ॥੧॥

ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਕੇਤੀ ਬਿਲਲਾਇ ॥

ਵਿਰਲਾ ਕੇ ਚੀਨਸਿ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੮੮-੧੧੮੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਏਕਤੁ = ਇੱਕ (ਪਰਮਾਤਮਾ) ਵਿਚ ਹੀ। ਪਰਹਰਿ = ਤਿਆਗ ਕੇ। ਦੇਇ = ਦੈਤ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਸਰੇ ਦੀ ਝਾਕ। ਮਥਿ = ਰਿੜਕ ਕੇ। ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨ ਪੈ ਕੇ। ਏਕ ਸਮਾਇ = ਇੱਕ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੇਤੀ = ਬੇਅੰਤ ਲੁਕਾਈ। ਬਿਲਲਾਇ = ਤਰਲੇ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਚੀਨਸਿ = ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ। ਮਿਲਾਇ = ਮਿਲਿ, ਮਿਲ ਕੇ।

ਥਾਟ	:	ਪੂਰਵੀ
ਜਾਤੀ	:	ਔੜਵ-ਵਕਰ ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ (ਤਾਰ)
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ, ਪੰਚਮ ਸੰਵਾਦੀ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ, ਪੈਂਥ ਕੋਮਲ, ਮਧਿਅਮ, ਤੀਵਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਗ, ਮੇ ਧੁ, ਰੇਂ ਸਂ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸਂ, ਰੇਂ ਨੀ ਧੁ, ਪ ਮੇਗ, ਮੇਗ, ਮੇਗ ਰੇਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਮੇ ਧੁ ਰੇਂ ਸਂ ਰੇਂ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮੇਗ ਮੇਗ

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੮੮-੧੧੮੯)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
								ਤੇ	ਰੇ	ਦਰ	ਸਨ	ਕ	s	ਉ	s
ਮੇ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
ਕੇ	s	ਤੀ	s	ਬਿ	ਲ	ਲਾ	ਇ								
								ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
								ਵਿ	ਰ	ਲਾ	ਕੇ	ਚੀ	ਨ	ਸਿ	s
ਗ	ਮੇ	ਧੁ	ਨੀ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ								
ਗੁ	ਰ	ਸਬ	ਦਿ	ਮਿ	ਲਾ	ਇ	s								
ਅੰਤਰਾ								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ
								ਦਰ	ਸ	ਨ	ਕੀ	ਪਿ	ਆ	ਸ	s
ਮੇ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਜਿ	ਸੁ	ਨ	ਰ	ਹੋ	s	ਇ	s								
								ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
								ਏ	ਕ	ਤੁ	s	ਰਾ	s	ਚੈ	s
ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਪ	ਰ	ਹ	ਰਿ	ਦੋ	s	ਇ	s								
								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ
								ਦੂ	s	ਰਿ	s	ਦ	ਰ	ਦੁ	s
ਮੇ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਮਥਿ	s	ਅੰਮ੍ਰਿ	ਤੁ	ਖਾ	s	ਇ	s								
								ਰੇਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਗੁ	ਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਬੂ	s	ਝੈ	s
ਮੇਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਮੇਗ	ਮੇਗ	ਰੇਸ								
ਏ	s	ਕ	s	ਸ	ਮਾ	ਇ	s								

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਚੰਚਲੁ ਚੀਤੁ ਨ ਪਾਵੈ ਪਾਰਾ ॥

ਆਵਤ ਜਾਤ ਨ ਲਾਗੈ ਬਾਰਾ ॥

ਦੂਖੁ ਘਣੇ ਮਰੀਐ ਕਰਤਾਰਾ ॥

ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਕਰੈ ਨ ਸਾਰਾ ॥੧॥

ਸਭ ਉਤਮ ਕਿਸੁ ਆਖਉ ਹੀਨਾ ॥

ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਪਤੀਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੮੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਚੰਚਲੁ = ਹਰ ਵੇਲੇ ਭਟਕਣ ਦੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ, ਕਦੇ ਨਾਹ ਟਿਕ ਸਕਣ ਵਾਲਾ। ਨ ਪਾਵੈ ਪਾਰਾ = (ਚੰਚਲਤਾ ਦਾ) ਪਾਰਲਾ ਬੰਨਾ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦਾ, ਚੰਚਲਤਾ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਆਵਤ ਜਾਤ = ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਨੂੰ, ਭਟਕਦੇ ਨੂੰ। ਬਾਰਾ = ਦੇਰ ਦੂਖੁ ਘਣੇ ਮਰੀਐ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ਮਰੀਐ = ਮਰ ਜਾਈਦਾ ਹੈ, ਆਤਮਕ ਮੌਤ ਸਹੇੜ ਲਈਦੀ ਹੈ। ਕਰਤਾਰਾ = ਹੇ ਕਰਤਾਰ! ਕੇ = ਕੋਈ ਹੋਰ। ਸਾਰਾ = ਸੰਭਾਲ। ਸਭ = ਸਾਰੀ ਲੁਕਾਈ। ਉਤਮ = (ਮੈਥੋਂ) ਚੰਗੀ। ਹੀਨਾ = ਮਾੜਾ। ਸਚਿ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ। ਨਾਮਿ = ਨਾਮ ਵਿਚ। ਪਤੀਨਾ = ਸਚਿ = ਪਤੀਜ ਗਿਆ ਹੈ, ਗਿੱਝ ਗਿਆ ਹੈ।

ਥਾਟ	:	ਪੂਰਵੀ
ਜਾਤੀ	:	ਔੜਵ-ਵਕਰ ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ (ਤਾਰ)
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ, ਪੰਚਮ ਸੰਵਾਦੀ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ, ਧੈਵਤ ਕੋਮਲ, ਮਧਿਅਮ, ਤੀਵਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਗ, ਮੇ ਧੁ, ਰੇਂ ਸਾਂ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸਾਂ, ਰੇਂ ਨੀ ਧੁ, ਪ ਮੇਗ, ਮੇਗ, ਮੇਗ ਰੇਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਮੇ ਧੁ ਰੇਂ ਸਾਂ ਰੇਂ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮੇਗ ਮੇਗ

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੮੯)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
								ਸ	s	ਭ	s	ਊ	ਤ	ਮ	s
ਮੇ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
ਕਿ	ਸੁ	ਆਖ	ਉ	ਹੀ	s	ਨਾ	s								
								ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
								ਹ	s	ਰਿ	s	ਭ	ਗ	ਤੀ	s
ਗ	ਮੇ	ਧੁ	ਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ								
ਸ	ਚਿ	ਨਾ	ਮਿ	ਪ	ਤੀ	ਨਾ	s								
ਅੰਤਰਾ								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ
								ਚੰ	ਚ	ਲੁ	s	ਚੀ	s	ਤੁ	s
ਮੇ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਨ	s	ਪਾ	ਵੈ	ਪਾ	s	ਰਾ	s								
								ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
								ਆ	ਵ	ਤ	s	ਜਾ	s	ਤ	s
ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਨ	s	ਲਾ	ਗੈ	ਬਾ	s	ਰਾ	s								
								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ
								ਦੂ	ਖੁ	ਘ	ਣੇ	ਮ	ਰੀ	s	ਐ
ਮੇ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਕ	s	ਰ	s	ਤਾ	s	ਰਾ	s								
								ਰੇਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਬਿ	ਨੁ	ਪ੍ਰੀਤ	ਮ	ਕੋ	ਕ	ਰੈ	ਨ
ਮੇਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਮੇਗ	ਮੇਗ	ਰੇਸ								
ਸਾ	s	s	s	ਰਾ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ਇਕ ਤੁਕੀਆ ॥
ਮਤੁ ਭਸਮ ਅੰਧੁਲੇ ਗਰਬਿ ਜਾਹਿ ॥
ਇਨ ਬਿਧਿ ਨਾਗੇ ਜੇਗੁ ਨਾਹਿ ॥੧॥
ਮੂੜੇ ਕਾਹੇ ਬਿਸਾਰਿਓ ਤੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ॥
ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਤੇਰੈ ਆਵੈ ਕਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੬੮-੧੧੮੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਇਕ ਤੁਕੀਆ = ਉਹ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਰੇਕ ਬੰਦ ਵਿਚ ਇਕ ਇਕ ਤੁਕ ਹੈ। ਭਸਮ = ਸੁਆਹ। ਅੰਧੁਲੇ = ਹੇ ਅੰਧੁਲੇ ! ਹੇ ਅਕਲੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ! ਮਤੁ ਗਰਬਿ ਜਾਹਿ = ਮਤਾਂ ਤੂੰ ਅਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਆ ਜਾਏਂ। ਗਰਬਿ = ਅਹੰਕਾਰ ਵਿਚ। ਗਰਬਿ ਜਾਹ = ਤੂੰ ਅਹੰਕਾਰਿਆ ਜਾਏਂ। ਇਨ ਬਿਧਿ = ਇਹਨਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ। ਜੇਗੁ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਪ। ਮੂੜੇ = ਹੇ ਮੂਰਖ! ਕਾਹੇ = ਕਾਹਦੇ ਵਾਸਤੇ? ਕਿਉਂ? ਅੰਤ ਕਾਲਿ = ਅਖੀਰਲੇ ਸਮੇਂ।

ਸੁਰ	:	ਸਾਰੇ ਸੁੱਧ ਸੁਰ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੇਹ ਵਿਚ 'ਰਿਸ਼ਭ' ਅਤੇ 'ਪੰਚਮ'
ਜਾਤੀ	:	ਔੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਹਿਰ (ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਗਾਇਆ ਵਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।)
ਵਾਦੀ	:	'ਸ਼ੜਜ ਤਾਰ ਸਪਤਕ'
ਸੰਵਾਦੀ	:	'ਮਧਿਅਮ'
ਆਰੇਹ	:	ਸ ਗ ਮ ਧ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ ਮ, ਗ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਗ ਮ ਧ ਨੀ ਸੰ, ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ ਮ, ਗ, ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੮੯)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ						ਗ	ਗ
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮੁ	s
ੜੇ	s	s	s	s	s	s	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕਾ	s	ਹੇ	s	ਬਿਸਾ	ਰਿ	ਓ	ਤੈ
ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ		
ਰਾ	s	ਮ	s	ਨਾ	ਮ		
						-	-
ਸ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸ	ਗ	s	s
ਅੰ	s	ਤ	s	ਕਾ	s	ਗ	s
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਲਿ	
ਤੇ	ਰੈ	ਆ	ਵੈ	ਕਾ	ਮ		
ਅੰਤਰਾ							
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਮ	ਤੁ	ਭਸ	ਮ	ਅੰ	ਧੂ	ਲੇ	s
ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਗ	ਰ	ਬਿ	s	ਜਾ	s	ਹਿ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਇ	s	ਨ	s	ਬਿ	s	ਧਿ	s
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਗ	ਮ	ਮ		
ਨਾ	ਗੇ	ਜੇ	ਗੁ	ਨਾ	ਹਿ		

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਦੁਰਮਤਿ ਅਧੁਲੀ ਕਾਰ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਭਰਮੈ ਮਝਿ ਗੁਬਾਰ ॥੧॥

ਮਨੁ ਅੰਧੁਲਾ ਅੰਧੁਲੀ ਮਤਿ ਲਾਗੈ ॥

ਗੁਰ ਕਰਣੀ ਬਿਨੁ ਭਰਮੁ ਨ ਭਾਗੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੯੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦੁਬਿਧਾ = ਦੁ-ਕਿਸਮਾ-ਪਨ, ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਸਰੇ ਦੀ ਝਾਕ। ਅਧੁਲੀ = ਅੰਧੁਲੀ, ਅੰਨ੍ਹੀ। ਮਨਮੁਖਿ = ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਨ ਵਾਲਾ ਬੰਦਾ। ਮਝਿ = ਵਿਚ। ਗੁਬਾਰ = ਹਨੇਰਾ, ਅਗਿਆਨਤਾ ਦਾ ਹਨੇਰਾ। ਅੰਧੁਲੀ ਮਤਿ = ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ ਅੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਮੱਤ। ਭਰਮੁ = ਭਟਕਣਾ।

ਸੁਰ	:	ਸਾਰੇ ਸੁੱਧ ਸੁਰ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ 'ਰਿਸ਼ਭ' ਅਤੇ 'ਪੰਚਮ'
ਜਾਤੀ	:	ਐਤ੍ਰਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਹਿਰ (ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਗਾਇਆ ਵਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।)
ਵਾਦੀ	:	'ਸ਼ੜਜ ਤਾਰ ਸਪਤਕ'
ਸੰਵਾਦੀ	:	'ਮਧਿਅਮ'
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਗ ਮ ਧ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ ਮ, ਗ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਗ ਮ ਧ ਨੀ ਸੰ, ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ ਮ, ਗ, ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੯੦)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਮ	s	ਨੁ	ਅੰ	ਧੁ	ਲਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਅੰਧੁ	ਲੀ	ਮਤਿ	ਲਾ	s	ਗੈ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਗੁਰ	ਕਰ	ਣੀ	ਬਿ	s	ਨੁ	s
ਸਨੀ	ਧਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਭਰ	ਮੁ	ਨ	ਭਾ	s	ਗੈ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਦੁ	ਬਿ	ਧਾ	ਦੁ	ਰ	ਮ	ਤਿ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅ	ਧੁ	ਲੀ	ਕਾ	s	ਰ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਮਨ	ਮੁ	ਖਿ	ਭ	ਰ	ਮੈ	s
ਮ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਮ	s	ਝਿ	ਗੁ	ਬਾ	ਰ	s

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਪੇ ਭਵਰਾ ਫੂਲ ਬੇਲਿ ॥

ਆਪੇ ਸੰਗਤਿ ਮੀਤ ਮੇਲਿ ॥੧॥

ਐਸੀ ਭਵਰਾ ਬਾਸੁ ਲੇ ॥

ਤਰਵਰ ਫੂਲੇ ਬਨ ਹਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੯੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਆਪੇ = (ਪ੍ਰਭੂ) ਆਪ ਹੀ। ਮੇਲਿ = ਮੇਲ ਵਿਚ। ਐਸੀ = ਇਉਂ, ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ। ਬਾਸੂ = ਸੁਰੰਧੀ। ਲੇ = ਲੈਂਦਾ ਹੈ।
ਤਰਵਰ = ਰੁੱਖ।

ਥਾਟ	:	ਪੂਰਵੀ
ਜਾਤੀ	:	ਔੜਵ-ਵਕਰ ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ (ਤਾਰ)
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ, ਪੰਚਮ ਸੰਵਾਦੀ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ, ਧੈਵਤ ਕੋਮਲ, ਮਧਿਅਮ, ਤੀਵਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਗ, ਮੇ ਧੁ, ਰੇਂ ਸਂ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸਂ, ਰੇਂ ਨੀ ਧੁ, ਪ ਮੇਗ, ਮੇਗ, ਮੇਗ ਰੇਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਮੇ ਧੁ ਰੇਂ ਸਂ ਰੇਂ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮੇਗ ਮੇਗ

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੯੦)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਮੇਧੁ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਪ	ਮੇਗ	ਗ	ਗ	ਗਮੇ	ਪ	ਪ
ਐ	s	ਸੀ	ਭ	ਵ	ਰਾ	ਬਾ	s	ਸੁ	ਲੇ	s	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਸ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਤਰ	ਵ	ਰ	ਫੂ	s	ਲੇ	ਬ	s	ਨ	ਹ	s	ਰੇ
ਅੰਤਰਾ											
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਗਮੇ	ਧੁਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਆ	s	ਪੇ	ਭ	ਵ	ਰਾ	ਫੂ	s	ਲ	ਬੇ	s	ਲਿ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਮੇਧੁ	ਨੀਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ
ਆ	s	ਪੇ	ਸੰ	ਗ	ਤਿ	ਮੀ	ਤ	ਮੇ	s	ਲਿ	s

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ

ਮਹਲਾ ੧ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਘਰੁ ੨

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਾਲ ਗ੍ਰਾਮ ਬਿਪ ਪੂਜਿ ਮਨਾਵਹੁ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਬੇੜਾ ਬਾਂਧਹੁ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਦਇਆਲਾ ॥੧॥

ਕਾਹੇ ਕਲਰਾ ਸਿੰਚਹੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਹੁ ॥

ਕਾਚੀ ਢਹਗਿ ਦਿਵਾਲ ਕਾਹੇ ਗਚੁ ਲਾਵਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੭੦-੧੧੭੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ = ਨੋਟ: (ਨੇਪਾਲ-ਧਰਤੀ ਦੇ ਦੱਖਣ ਪਾਸੇ ਇਕ ਗ੍ਰਾਮ (ਪਿੰਡ) ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਆਸੇ ਪਾਸੇ ਸਾਲ ਦੇ ਰੁੱਖ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਉਸ ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋ ਗਿਆ ਉਸ ਪਿੰਡ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਦੀ ਇਕਪਹਾੜੀ ਨਦੀ ਵਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਗੰਡਕੀ ਹੈ। ਗੰਡਕੀ ਵਿਚੋਂ ਪਿੰਡ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕਰਕੇ ਗੋਲ ਧਾਰੀਦਾਰ ਪੱਥਰ ਬਹੁਤ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਪਿੰਡ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਗੋਲ ਪੱਥਰਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਭੀ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਪੈ ਗਿਆ। ਇਕ ਪੁਰਾਣਿਕ ਸਾਖੀ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਆਉਣਾ ਪਿਆ। ਉਸ ਸਾਖੀ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਲਸੀ ਅਤੇ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਦੀ ਇਕੱਠੀ ਪੂਜਾ ਚਲੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ) ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਮੂਰਤੀ॥ **ਬਿਪ** = ਹੋ ਵਿਪ੍ਰ! ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ! **ਪੂਜਿ** = ਪੂਜਾ ਕਰ ਕੇ। **ਮਨਾਵਹੁ** = ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੇ। **ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ** = ਨੇਕ ਆਚਰਨ, ਨੇਕ ਕਮਾਈ। **ਜਪਿ** = ਜਪ ਕੇ। **ਬਾਂਧਹੁ** = ਤਿਆਰ ਕਰੇ। **ਦਇਆਲਾ** = ਹੋ ਦਿਆਲ ਪ੍ਰਭੂ ! **ਕਾਹੇ ਸਿੰਚਹੁ** = ਕਿਉਂ ਪਾਣੀ ਸਿੰਜਦੇ ਹੈ ਪਾਣੀ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ। **ਢਹਗਿ** = ਢਹਿ ਜਾਇਗੀ। **ਗਚੁ** = ਚੁਨੇ ਦਾ ਪਲਸਤਰ।

ਥਾਟ	:	ਮਾਰਵਾ
ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ ਕੋਮਲ, ਮਧਿਅਮ ਤੀਬਰ ਧੈਵਤ ਦੇਵੋਂ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ, ਪੰਚਮ
ਸਮਾਂ	:	ਰਾਤ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ, ਮ, ਮ ਗ, ਮੇ ਧ, ਨੀ ਧ ਸ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸ, ਰੇ ਨੀ ਧ ਸ, ਰੇ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮੇ ਗ, ਮੇ ਗ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਸ, ਮ, ਮ, ਗ, ਰੇ ਨੀ ਧ ਸ, ਰੇ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮੇ ਗ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੭੦-੧੧੭੧)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ
								ਕਾ	ਹੇ	ਕਲ	ਰਾ	ਸਿੰ	ਚ	ਹੁ	s
ਮੇ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ								
ਜ	ਨ	ਮੁ	s	ਗ	ਵਾ	ਵ	ਹੁ								
								ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
								ਕਾ	ਚੀ	ਢਹ	ਗਿ	ਦਿ	ਵਾ	ਲ	s
ਮੇ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ								
ਕਾ	ਹੇ	ਗ	ਚੁ	ਲਾ	ਵ	ਹੁ	s								
ਅੰਤਰਾ								ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
								ਸਾ	ਲ	ਗ੍ਰਾ	ਮ	ਬਿ	s	ਪ	s
ਮੇ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਚੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਪੂ	s	ਜਿ	s	ਮ	ਨਾ	ਵ	ਹੁ								
								ਚੁੱ	ਚੁੱ	ਚੁੱ	ਚੁੱ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ
								ਸੁ	ਕ੍ਰਿ	ਤੁ	s	ਤੁ	ਲ	ਸੀ	s
ਮੇ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਮਾ	s	s	s	ਲਾ	s	s	s								
								ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
								ਰਾ	s	ਮ	ਨਾ	s	ਮੁ	ਜ	ਪਿ
ਮੇ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਚੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਬੇ	s	ੜਾ	s	ਬਾਂ	ਧ	ਹੁ	s								
								ਚੁੱ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਦ	ਇ	ਆ	ਕ	ਰ	ਹੁ	s	s
ਮੇਧ	ਨੀਸਾਂ	ਚੁੱਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਮੇਗ	ਮੇਗ	ਚੁੱਸ								
ਦ	s	ਇ	s	ਆ	s	ਲਾ	s								

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ਹਿੰਡੋਲ ॥

ਸਾਹੁਰੜੀ ਵਥੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸਾਡੀ ਪੇਵਕੜੈ ਧਨ ਵਖੇ ॥

ਆਪਿ ਕੁਚਜੀ ਦੇਸੁ ਨ ਦੇਉ ਜਾਣਾ ਨਾਹੀ ਰਖੇ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਹਉ ਆਪੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ ॥

ਅਖਰ ਲਿਖੇ ਸੇਈ ਗਾਵਾ ਅਵਰ ਨ ਜਾਣਾ ਬਾਣੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੭੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਾਹੁਰੜੀ ਵਥੁ = ਉਹ ਵਸਤ ਜੋ ਪਤੀ-ਪ੍ਰਭੂ ਵਲੋਂ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਦਾਤਿ। ਸਾਡੀ = ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵੰਡਣ ਵਾਲੀ। ਪੇਵਕੜੈ = ਪੇਕੇ ਘਰ ਵਿਚ, ਸੰਸਾਰਕ ਜੀਵਨ ਵਿਚ। ਧਨ = ਇਸਤ੍ਰੀ, ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ। ਵਖੇ = ਵਖਿ, ਵਖ ਵਖ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ, ਵਿਤਕਰੇ ਕਰਨ ਵਾਲੀ। ਕੁਚਜੀ = ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਜੀਵਨ-ਜੁਗਤਿ ਨਾਹ ਆਉਂਦੀ ਹੋਵੇ। ਦੇਉ = ਮੈਂ ਦੇਂਦੀ ਹਾਂ। ਜਾਣਾ ਨਾਹੀ = ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ। ਨਾਹੀ ਰਖੇ ਜਾਣਾ = ਰਖਿ ਨ ਜਾਣਾ, ਸਾਂਭ ਕੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਜਾਚ ਨਹੀਂ। ਹਉ = ਮੈਂ। ਆਪੇ = ਆਪ ਹੀ। ਭਰਮਿ = ਭਟਕਣਾ ਵਿਚ। ਭੁਲਾਈ = ਮੈਂ ਭੁੱਲੀ ਹੋਈ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਕੁਰਾਹੇ ਪਈ ਹੋਈ ਹਾਂ। ਅਖਰ = ਪਿਛਲੇ ਕੀਤੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ-ਰੂਪ ਲੇਖ। ਸੇਈ ਗਾਵਾ = ਸੇਈ ਅਖਰ ਗਾਵਾ, ਉਹੀ ਅੱਖਰ ਮੈਂ ਗਾਂਦੀ ਹਾਂ, ਉਹਨਾਂ ਹੀ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਮੈਂ ਮੁੜ ਮੁੜ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਬਾਣੀ = ਬਣਤਰ, ਬਨਾਵਟ, ਘਾੜਤ। ਨ ਜਾਣਾ = ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ।

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੭੧)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ												ਮੇ	ਧ	ਨੀ	ਧ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਚੁੱ	ਚੁੱ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮੇ	s	ਚੇ	s
ਸਾ	ਹਿ	ਬਾ	s	ਹ	ਉ	ਆ	ਪੇ	ਭਰ	ਮਿ	ਭੁਲਾ	ਣੀ				
												ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
												ਅ	ਖ	ਰ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਚੁੱ	ਚੁੱ	ਸ	ਸ				
ਲਿ	s	ਖੇ	s	ਸੇ	s	ਈ	s	ਗਾ	s	ਵਾ	s				
												ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
												ਅਵ	ਰ	s	ਨ
ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਮੇਧ	ਨੀਸਾਂ	ਚੁੱਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਮੇਗ	ਮੇਗ	ਚੁੱਸ				
ਜਾ	s	ਣਾ	s	ਬਾ	s	s	s	ਣੀ	s	s	s				
ਅੰਤਰਾ												ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪਮੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾ	ਹੁ	ਰ	ੜੀ
ਵ	ਥੁ	ਸ	ਭੁ	ਕਿ	s	ਛ	s	ਸਾ	s	ਝੀ	s				
												ਧ	ਨੀ	ਧ	ਸਾਂ
ਚੁੱ	ਚੁੱ	ਚੁੱ	ਚੁੱ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਪੇ	ਵ	ਕ	ੜੈ
ਧ	s	ਨ	s	ਵ	s	s	s	ਖੇ	s	s	s				
												ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪਮੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਆ	s	ਪਿ	s
ਕੁਚ	ਜੀ	ਦੋ	ਸੁ	ਨ	s	ਦੇ	s	ਊ	s	s	s				
												ਚੁੱ	ਚੁੱ	ਚੁੱ	ਚੁੱ
ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮੇਧ	ਨੀਸਾਂ	ਚੁੱਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਮੇਗ	ਮੇਗ	ਚੁੱਸ	ਜਾ	s	ਣਾ	s
ਨਾ	s	ਹੀ	s	ਰ	s	s	s	ਖੇ	s	s	s				

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਰਾਜਾ ਬਾਲਕੁ ਨਗਰੀ ਕਾਚੀ ਦੁਸਟਾ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਦੁਇ ਮਾਈ ਦੁਇ ਬਾਪਾ ਪੜੀਅਹਿ ਪੰਡਿਤ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥੧॥

ਸੁਆਮੀ ਪੰਡਿਤਾ ਤੁਮ੍ਹ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ॥

ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਪਾਵਉ ਪ੍ਰਾਨਪਤੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੭੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਰਾਜਾ = ਹੁਕਮ ਚਲਾਣ ਵਾਲਾ, ਮਨ। ਬਾਲਕੁ = ਅੰਵਾਣ। ਕਾਚੀ = ਕੱਚੀ, ਮਿੱਟੀ ਆਦਿਕ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਜੋ ਬਾਹਰੋਂ ਆਏ ਵੈਰੀਆਂ ਦੇ ਹੱਲੇ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਨਾਹ ਕਰ ਸਕੇ। ਦੁਸਟ = ਦੁਰਜਨ, ਭੈੜੇ। ਮਾਈ = ਮਾਂ। ਦੁਇ ਮਾਈ = ਦੋ ਮਾਵਾਂ (ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਅਵਿੱਦਿਆ)। ਨੇਟ! ਮਨ ਵਿਚ ਦੋ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਭਲੇ ਭੀ ਅਤੇ ਮੰਦੇ ਭੀ। ਭਲੇ ਸੰਸਕਾਰ ਉਹਨਾਂ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੰਦੇ ਕੰਮ ਅਵਿੱਦਿਆ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੇ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਅਵਿੱਦਿਆ ਮਨ ਦੀਆਂ ਦੋ ਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਦੁਇ ਬਾਪਾ = ਦੋ ਪਿਉ (ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਮਾਇਆ-ਵੇੜਿਆ ਈਸ਼੍ਵਰ)। ਪੜੀਅਹਿ = ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਦੱਸੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੰਡਿਤ = ਹੇ ਪੰਡਿਤ! ਕਿਨ ਬਿਧਿ = ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ? ਪਾਵਉ = ਮੈਂ ਪਾ ਸਕਾਂ।

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੭੧)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਸ	ਸ	ਸ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਚੇ	ਸ
ਸੁ	ਆ	ਮੀ	ਪੰ	ਡਿ	ਤਾ	ਤੁ	ਮੁ	ਦੇ	ਹੁ	ਮ	ਤੀ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਕਿ	s	ਨ	ਬਿ	s	ਧਿ	ਪਾ	ਵ	ਉ	ਪ੍ਰਾਨ	ਪ	ਤੀ
ਅੰਤਰਾ											
ਗ	ਗ	ਮੇ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰਾ	s	ਜਾ	ਬਾ	ਲ	ਕੁ	ਨ	ਗ	ਰੀ	ਕਾ	s	ਚੀ
ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦੁ	ਸ	ਟਾ	ਨਾ	ਲਿ	s	ਪਿ	s	ਆ	s	ਰੇ	s
ਗ	ਗ	ਮੇ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦੁ	s	ਇ	ਮਾ	s	ਈ	ਦੁ	ਇ	ਬਾ	ਪਾ	ਪੜੀ	ਅਹਿ
ਚੇਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਚੇਂ	ਧੁਪ	ਮੇਪ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਚੇਸ
ਪੰ	ਡਿ	ਤ	ਕ	ਰ	ਹੁ	ਬੀ	s	ਚਾ	s	ਰੇ	s

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹੁ ਗੁਰੂ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਭੁਖ ਗਵਾਏ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥੧॥

ਮਤ ਭੂਲਹਿ ਰੇ ਮਨ ਚੇਤਿ ਹਰੀ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨਾਹੀ ਤੈ ਲੇਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਨਾਮੁ ਹਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੭੧-੧੧੭੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਾਹੁ = ਸਾਹੂ, ਉਹ ਧੁਨੀ ਜੋ ਹੋਰ ਵਪਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵਣਜ-ਵਪਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਸਿ-ਪੂੰਜੀ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਚਾ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਸਦਾ ਹੀ ਧਨਾਢ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਭੁਖ = ਮਾਇਆ ਦਾ ਲਾਲਚ। ਗਵਾਏ = ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਰਿ = ਕਰ ਕੇ। ਦ੍ਰਿੜਾਏ = (ਮਨ ਵਿਚ) ਪੱਕੀ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਅਨਦਿਨੁ = ਹਰ ਰੋਜ਼। ਮਤ ਭੂਲਹਿ = ਕਿਤੇ ਭੁਲਾ ਨਾਹ ਦੇਈ। ਚੇਤਿ = ਯਾਦ ਕਰ, ਸਿਮਰ। ਮੁਕਤਿ = ਮਾਇਆ ਦੇ ਲਾਲਚ ਵਲੋਂ ਖਲਾਸੀ। ਤੈ ਲੇਈ = ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ, ਸਾਰੀ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿਚ ਕਿਤੇ ਭੀ। ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨ ਪੈ ਕੇ। ਨਾਮੁ ਹਰੀ = ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ।

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤ ਹਿੰਡੋਲ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੧੭੧-੧੧੭੨)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਗਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ
ਮ	s	ਤ	ਭੂ	ਲ	ਹਿ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਚੇ	ਮ	ਨ	ਚੇ	ਤਿ	ਹ	ਰੀ
ਸ	ਸ	ਸ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਬਿਨੁ	ਗੁ	ਰ	ਮੁ	ਕ	ਤਿ	s
ਗ	ਗ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾਹੀ	ਤ੍ਰੈ	s	ਲੋ	s	ਈ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਪਾ	ਈ	ਐ	s
ਮੇਗ	ਮੇਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਨਾ	s	ਮੁ	ਹ	s	ਰੀ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਸਾ	s	ਚਾ	ਸਾ	s	ਹੁ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗੁ	s	ਭੂ	ਸੁ	ਖ	ਦਾ	ਤਾ
ਨੀ	ਧ	ਸਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਹ	s	ਰਿ	ਮੇ	s	ਲੇ	s
ਮੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਭੂ	s	ਖ	ਗ	ਵਾ	ਏ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ
ਕ	s	ਰਿ	ਕਿ	ਰ	ਪਾ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹਰਿ	ਭਗ	ਤਿ	ਦ੍ਰਿ	ਝਾ	ਏ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅਨ	ਦਿ	ਨੁ	ਹ	s	ਰਿ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਗੁ	s	ਣ	ਗਾ	s	ਏ	s

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਨਉ ਸਤ ਚਉਦਹ ਤੀਨਿ ਚਾਰਿ ਕਰਿ ਮਹਲਤਿ ਚਾਰਿ ਬਹਾਲੀ ॥

ਚਾਰੇ ਦੀਵੇ ਚਹੁ ਹਥਿ ਦੀਏ ਏਕਾ ਏਕਾ ਵਾਰੀ ॥੧॥

ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਧੁਸੂਦਨ ਮਾਧੈ ਐਸੀ ਸਕਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੧੯੦-੧੧੯੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਨਉ = ਨੌ ਖੰਡ। ਸਭ = ਸੱਤ ਦੀਪ। ਚਉਦਹ = ਚੌਦਾਂ ਭਵਨ। ਤੀਨਿ = ਤਿੰਨ ਲੋਕ (ਸੁਰਗ, ਮਾਤ, ਪਾਤਾਲ)। ਚਾਰਿ = ਚਾਰ ਜੁੱਗ। ਕਰਿ = ਬਣਾ ਕੇ, ਪੈਦਾ ਕਰ ਕੇ। ਮੁਹਲਤਿ = ਹਵੇਲੀ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਚਾਰਿ = ਚਾਰ ਖਾਣੀਆਂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਬਹਾਲੀ = ਵਸਾ ਦਿੱਤੀ। ਚਾਰੇ ਦੀਵੇ = ਚਾਰ ਹੀ ਦੀਵੇ (ਵੇਦ ਚਾਰ) = ਹੀ। ਚਹੁ ਹਥਿ = ਚਾਰ ਹੀ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ। ਏਕਾ ਏਕਾ ਵਾਰੀ = ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ। ਮਿਹਰਵਾਨੁ = ਹੇ ਮਿਹਰਵਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ! ਮਧੁਸੂਦਨ = ਹੇ ਮਧੁ-ਦੈਤ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ! ਮਾਧੈ = ਹੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਪਤੀ ! (ਮਾ = ਮਾਇਆ। ਧਵ = ਖਸਮ)। ਸਕਤਿ = ਤਾਕਤ, ਸਮਰੱਥਾ।

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੯੦-੧੧੯੧)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ
								ਮਿਹ	ਰ	ਵਾ	ਨ	ਮਧੁ	ਸੁ	ਦ	ਨ
ਧੁ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
ਮਾ	s	s	s	ਧੋ	s	s	s								
								ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
								ਐ	s	ਸੀ	s	ਸ	ਕ	ਤਿ	s
ਗਮੇ	ਧਨੀ	ਸਰੇਂ	ਨੀਧ	ਸਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ								
ਤੁ	s	ਮਾ	s	ਰੀ	s	s	s								
ਅੰਤਰਾ								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਗ
								ਨ	ਉ	ਸ	ਤ	ਚ	ਉ	ਦ	ਹ
ਗਮੇ	ਧਨੀ	ਧ	ਸਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਧ	ਸਂ								
ਤੀ	s	ਨਿ	s	ਚਾ	s	ਰਿ	s								
								ਨੀ	ਸਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮੇਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਂ
								ਕ	s	ਰਿ	s	ਮ	ਹ	ਲ	ਤਿ
ਰੇਂ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ								
ਚਾ	s	ਰਿ	s	ਬ	ਹਾ	s	ਲੀ								
								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਗ
ਗਮੇ	ਧਨੀ	ਧ	ਸਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਧ	ਸਂ	ਚਾ	ਰੇ	ਦੀ	ਵੇ	ਚ	ਹੁ	ਹ	ਥਿ
ਦੀ	s	s	s	ਏ	s	s	s								
								ਨੀ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
								ਏ	s	ਕਾ	s	ਏ	s	ਕਾ	s
ਗਮੇ	ਧਨੀ	ਸਰੇਂ	ਨੀਧ	ਸਨੀ	ਧੁਪ	ਮੇਗ	ਰੇਸ								
ਵਾ	s	s	s	ਰੀ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

ਰਾਗੁ ਸਾਰਗ ਚਉਪਦੇ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ

ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ

ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅਪੁਨੇ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ਹਉ ਚੇਰੀ ॥

ਚਰਨ ਗਹੇ ਜਗਜੀਵਨ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਨਿਬੇਰੀ ॥੧ ਰਹਾਉ ॥

ਪੂਰਨ ਪਰਮ ਜੋਤਿ ਪਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਹਮਾਰੇ ॥

ਮੋਹਨ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ਸਮਝਸਿ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੧੧੯੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਠਾਕੁਰ ਕੀ = ਮਾਲਕ-ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ। ਹਉ = ਮੈਂ। ਚੇਰੀ = ਦਾਸੀ। ਗਹੇ = ਫੜੇ। ਮਾਰਿ = ਮਾਰ ਕੇ। ਨਿਬੇਰੀ = ਮੁਕਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਪੂਰਨ = ਸਭ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ। ਜੋਤਿ = ਚਾਨਣ ਦਾ ਸੋਮਾ। ਬੀਚਾਰੇ = ਬੀਚਾਰਿ, ਵਿਚਾਰ ਕੇ।

ਥਾਟ	:	ਕਾਫੀ
ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਐੜਵ
ਵਾਦੀ	:	ਰਿਸ਼ਭ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੁਰ	:	ਅਵਰੋਹ ਵਿਚ ਕੋਮਲ, ਨਿਸ਼ਾਦ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਗੰਧਾਰ, ਧੈਵਤ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਮ ਪ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਪ ਮ ਰੇ, ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਨੀ ਸ ਰੇ, ਮ ਰੇ, ਪ ਮ ਰੇ, ਨੀ ਸ

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੯੭)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਅ	ਪੁ	ਨੇ	ਠਾ	ਕੁਰ	ਕੀ	ਹ	s	ਉ	ਚੇ	s	ਰੀ
ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਨੀ	ਪੁ	ਮੁ	ਪੁ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਚ	ਰ	ਨ	ਗ	s	ਹੇ	ਜਗ	ਜੀਵ	ਨ	ਪ੍ਰ	ਭ	ਕੇ
ਮ	ਮ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ
ਹ	ਉ	ਮੈ	ਮਾ	ਰਿ	s	ਨਿ	s	ਬੇ	s	ਰੀ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪੂ	ਰ	ਨ	ਪ	ਰ	ਮ	ਜੋ	s	ਤਿ	ਪਰ	ਮੇਸ	ਰ
ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪ੍ਰੀ	ਤ	ਮ	ਪ੍ਰਾ	s	ਨ	ਹ	s	ਮਾ	s	ਰੇ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮੋ	ਹ	ਨ	ਮੋ	s	ਹਿ	ਲੀ	ਆ	ਮ	ਨੁ	ਮੇ	ਰਾ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ
ਸਮ	ਝ	ਸਿ	ਸ	ਬ	ਦੁ	ਬੀ	s	ਚਾ	s	ਰੇ	s

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਰਹੀਐ ਦੁਖੁ ਬਿਆਪੈ ॥

ਜਿਹਵਾ ਸਾਦੁ ਨ ਫੀਕੀ ਰਸ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਪੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਦਰਸੁ ਨ ਪਰਸੈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤਬ ਲਗੁ ਭੂਖ ਪਿਆਸੀ ॥

ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਤ ਹੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਜਲ ਰਸਿ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸੀ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੧੧੯੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਿਉ ਰਹੀਐ = ਮਨ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਜੀਵਨ ਸੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਬਿਆਪੈ = ਜ਼ੋਰ ਪਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਦਬਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਹਵਾ = ਜੀਭ। ਸਾਦੁ = ਸੁਆਦ, ਮਿਠਾਸ। ਫੀਕੀ = ਫਿੱਕੇ ਬੋਲ ਬੋਲਣ ਵਾਲੀ। ਸੰਤਾਪੈ = ਦੁਖੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਾਲੁ = ਮੌਤ (ਦਾ ਡਰ)। ਦਰਸੁ ਪ੍ਰੀਤਮ = ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾ ਦਰਸਨ। ਨ ਪਰਸੈ = ਨਹੀਂ ਪਰਸਦਾ, ਨਹੀਂ ਛੂੰਹਦਾ। ਮਾਨਿਆ = ਗਿੱਝ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਸਿ = ਰਸ ਵਿਚਸ ਅਨੰਦ ਵਿਚ। ਬਿਗਾਸੀ = ਬਿਗਾਸੈ, ਖਿੜਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੧੯੭)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਹਰਿ	ਬਿ	ਨੁ	ਕਿਉ	ਰਹੀ	ਐ	ਦੁ	s	ਖੁ	ਬਿ	ਆ	ਪੈ
ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਨੀ	ਪੁ	ਮੁ	ਪੁ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਜਿ	ਹ	ਵਾ	ਸਾ	ਦੁ	ਨ	ਫੀ	ਕੀ	ਰ	ਸ	ਬਿ	ਨੁ
ਮ	ਮ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ
ਬਿ	s	ਨੁ	ਪ੍ਰ	s	ਭ	ਕਾ	ਲੁ	ਸੰ	ਤਾ	ਪੈ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਬ	ਲਗੁ	ਦਰ	ਸੁ	ਨ	s	ਪ	ਰ	ਸੈ	ਪ੍ਰੀ	ਤ	ਮ
ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤ	s	ਬ	ਲ	s	ਗੁ	ਭੂ	s	ਖ	ਪਿ	ਆ	ਸੀ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦਰ	ਸ	ਨੁ	ਦੇਖ	ਤ	ਹੀ	ਮ	s	ਨੁ	ਮ	ਨਿ	ਆ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ
ਜ	s	ਲ	ਰ	s	ਸਿ	ਕਮ	ਲ	ਬਿ	ਗਾ	ਸੀ	s

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਦੂਰਿ ਨਾਹੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਆਰਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨਿ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹਰਿ ਪਾਏ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਨ ਬਿਧਿ ਹਰਿ ਮਿਲੀਐ ਵਰ ਕਾਮਨਿ ਧਨ ਸੇਹਾਗੁ ਪਿਆਰੀ ॥

ਜਾਤਿ ਬਰਨ ਕੁਲ ਸਹਸਾ ਚੂਕਾ ਗੁਰਮਤਿ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੧੧੯੭-੧੧੯੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨਿ = ਗੁਰੂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਿਚ। ਮਾਨਿਆ = ਪਤੀਜ ਗਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ = ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਆਸਰਾ।

ਇਨ ਬਿਧਿ = ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ। ਹਰਿ ਵਰ ਮਿਲੀਐ = ਹਰੀ-ਪਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲੀਦਾ ਹੈ। ਕਾਮਨਿ = ਹੇ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ!

ਸੇਹਾਗੁ = ਚੰਗਾ ਭਾਗ। ਧਨ = ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ। ਸਹਸਾ = ਭਰਮ। ਬੀਚਾਰੀ = ਵਿਚਾਰਵਾਨ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੧੯੭-੧੧੯੮)

1 x	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਦੂ	s	ਰਿ	ਨਾ	s	ਹੀ	ਮੇ	ਰੋ	ਪ੍ਰ	ਭੂ	ਪਿਆ	ਰਾ
ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ੍ਰ	ਮੁ	ਪ੍ਰ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸਤਿ	ਗੁਰ	ਬਚ	ਨਿ	ਮੇ	ਰੋ	ਮ	s	ਨੁ	ਮਾ	ਨਿ	ਆ
ਮ	ਮ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ
ਹ	s	ਰਿ	ਪਾ	s	ਏ	ਪ੍ਰਾ	ਨ	ਅ	ਧਾ	ਰਾ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਇ	ਨ	ਬਿ	ਧਿ	ਹ	ਰਿ	ਮਿਲੀ	ਐ	ਵ	ਰ	ਕਾਮ	ਨਿ
ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਧ	s	ਨ	ਸੋ	ਹਾ	ਗੁ	ਪਿ	s	ਆ	s	ਰੀ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਾ	ਤਿ	ਬਰ	ਨ	ਕੁ	ਲ	ਸ	ਹ	ਸਾ	ਦੂ	s	ਕਾ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ
ਗੁਰ	ਮ	ਤਿ	ਸ	ਬ	ਦਿ	ਬੀ	s	ਚਾ	s	ਰੀ	s

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਜੀਵਾ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥

ਜੈ ਜਗਦੀਸ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਜਾਚਉ ਮੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਪਿਆਸ ਪਿਆਸੀ ਕਾਮਨਿ ਦੇਖਉ ਰੈਨਿ ਸਬਾਈ ॥

ਸ੍ਰੀਧਰ ਨਾਥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ਪੀਰ ਪਰਾਈ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੧੨੩੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਾਈ = ਹੇ ਮਾਂ! ਕਿਉ ਜੀਵਾ = ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਜੀ ਸਕਾਂ? ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ ਵਿਆਕੁਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਗਦੀਸ = ਹੇ ਜਗਤ ਦੇ ਈਸ਼!
(ਜਗਦੀਸ = ਜਗਤ-ਈਸ਼। ਈਸ = ਮਾਲਕ)। ਜਸੁ = ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ। ਜਾਚਉ = ਮੈਂ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ। ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਈ =
ਰਿਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਮਨ ਡੋਲਦਾ ਹੈ। ਪਿਆਸੀ = ਮਿਲਾਪ ਵਾਸਤੇ ਉਤਾਵਲੀ। ਕਾਮਨਿ = ਇਸਤ੍ਰੀ। ਰੈਨਿ = ਰਾਤ।
ਸਬਾਈ = ਸਾਰੀ। ਸ੍ਰੀਧਰ = (ਸ੍ਰੀ = ਲੱਛਮੀ। ਧਰ = ਆਸਰਾ) ਹੇ ਲੱਛਮੀ ਦੇ ਆਸਰੇ! ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਨਾਥ = ਹੇ ਖਸਮ-ਪ੍ਰਭੂ
! ਪੀਰ = ਪੀੜ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੩੨)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ															
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੁੀ	ਪ	ਨੁੀ	ਪ	ਮ	ਰੇ	ਨੁੀ	ਨੁੀ	ਨੁੀ	ਨੁੀ	ਸ	ਸ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ
ਬਿ	s	ਨੁ	s	ਕਿ	ਉ	ਜੀ	ਵਾ	ਮੇ	s	ਰੀ	s	ਮਾ	ਈ	ਹ	ਰਿ
														-	-
ਮੁ	ਮੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਨੁੀ	ਨੁੀ	ਨੁੀ	ਨੁੀ	ਸ	ਸ	ਨੁੀ	ਨੁੀ	ਸ	ਸ	s	s
ਜੈ	s	s	s	ਜ	ਗ	ਦੀ	ਸ	ਤੇ	ਰਾ	ਜ	ਸੁ	ਜਾ	ਚ	s	ਉ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂਸਾਂ	ਨੀਸਾਂ	ਨੁੀਪ	ਮਪ		
ਮੈ	s	ਹ	ਰਿ	ਬਿ	ਨੁ	ਰਹ	ਨੁ ਨ	ਜਾ	s	s	s	ਈ	s		
ਅੰਤਰਾ															
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹ	ਰਿ	ਕੀ	s	ਪਿ	ਆ	s	ਸ	ਪਿ	ਆ	s	ਸੀ	ਕਾ	s	ਮ	ਨਿ
ਨੀ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦੇ	s	ਖ	ਉ	ਰੈ	s	ਨਿ	s	ਸ	s	s	s	ਬਾ	s	ਈ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ਼ੀ	s	ਧ	ਰ	ਨਾ	ਥ	ਮੇ	ਰਾ	ਮ	s	ਨੁ	s	ਲੀ	s	ਨਾ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੁੀ	ਨੁੀ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂਸਾਂ	ਨੀਸਾਂ	ਨੁੀਪ	ਮਪ		
ਪ੍ਰ	ਭੁ	ਜਾ	ਨੈ	ਪੀ	s	ਰ	s	ਪ	s	ਰਾ	s	ਈ	s		

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਧੀਰੈ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ॥

ਕੋਟਿ ਕਲਪ ਕੇ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸਨ ਸਾਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਨਿਬੇਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿਵਾਰਿ ਜਲੇ ਹਉ ਮਮਤਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸਦਾ ਨਉ ਰੰਗੀ ॥

ਅਨਭਉ ਬਿਸਰਿ ਗਏ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਚਿਆ ਹਰਿ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਸੰਗੀ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੧੨੩੨-੧੨੩੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਿਉ ਧੀਰੈ = ਕਿਵੇਂ ਧੀਰਜ ਫੜ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਕੋਟਿ = ਕ੍ਰੋੜ। ਕਲਪ = ਚਾਰ ਜੁਗਾਂ ਦਾ ਦਾ ਸਮੁਦਾਇ। ਸਾਚੁ = ਸਦਾ-
ਬਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ। ਦ੍ਰਿੜਾਇ = ਮਨ ਵਿਚ ਟਿਕਾਣ ਨਾਲ। ਨਿਬੇਰਾ = ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਨਿਬੇੜਾ, ਦੁੱਖ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਨਿਵਾਰਿ = ਦੂਰ ਕਰ ਕੇ। ਹਉ = ਮੈਂ, ਹਉਮੈ। ਮਮਤਾ = ਅਪਣਤ। ਨਉ ਰੰਗੀ = ਨਵੇਂ ਰੰਗ ਵਾਲਾ, ਸਦਾ ਨਵਾਂ ਰਹਿਣ
ਵਾਲਾ। ਅਨਭਉ = ਹੋਰਨਾਂ ਦਾ ਦਾ ਡਰ-ਸਹਿਮ। ਬਿਸਰਿ ਗਏ = ਬਿਸਰਿ ਗਇਆ, ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਾਚਿਆ =
ਮੰਗਿਆ। ਨਿਰਮਾਇਲੁ = ਪਵਿਤ੍ਰ। ਸੰਗੀ = ਸਾਥੀ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੩੨-੧੨੩੩)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ												ਮਪ ਨੀਸੰ ਹ ਰਿ			
ਸੰ ਬਿ	ਸੰ s	ਨੀ ਨੁ	ਪ s	ਨੀ ਕਿ	ਪ ਉ	ਮ ਧੀ	ਰੇ ਰੈ	ਨੀ ਮ	ਨੀ s	ਨੀ ਨੁ	ਨੀ s	ਸ ਮੇ	ਸ ਰਾ	- s	- s
ਮੁ ਕੋ ਰੇ ਸਾ	ਮੁ ਟਿ ਰੇ s	ਪੁ ਕਲ ਮ ਚੁ	ਪੁ ਪ s	ਨੀ ਕੋ ਨੀ ਦਿ	ਨੀ s ਨੀ ੜਾ	ਨੀ ਦੂ ਨੀ s	ਨੀ ਖ ਨੀ ਇ	ਸ ਬਿ ਮਪ ਨਿ	ਸ s ਨੀਸੰ s	ਨੀ ਨਾ ਰੇਂਸੰ ਬੇ	ਨੀ ਸ ਨੀਸੰ s	ਸ ਸ ਨੀਪ ਰਾ	ਸ ਸ ਮਪ s	ਸ ਨ	ਸ s
ਅੰਤਰਾ															
ਪ ਕੋ ਨੀ ਪ੍ਰੇ ਪ ਅ ਸੰ ਹ	ਪ s ਸੰ s ਪ ਨ ਸੰ s	ਪ ਪੁ ਰੇਂ ਮੁ ਪ ਭ ਸੰ ਰਿ	ਪ s ਰੇਂ s ਪ ਉ ਸੰ s	ਪਮ ਨਿ ਰੇਂ ਸ ਪਮ ਬਿਸ ਨੀ ਨਿਰ	ਰੇ ਵਾ ਰੇਂ s ਰੇ ਰਿ ਪ ਮਾ	ਰੇ s ਦਾ ਰੇ ਗ ਪ ਇ	ਰੇ ਰਿ ਰੇਂ s ਰੇ ਏ ਪ ਲੁ	ਰੇ ਜ ਮੰ ਨ ਰੇ ਪ੍ਰ ਮਪ ਸੰ	ਮ ਲੇ ਮੰ s ਮ s ਨੀਸੰ s	ਪ ਹ ਰੇਂ ਉ ਪ ਭੁ ਰੇਂਸੰ s	ਨੀ ਉ ਸ ਨੀਸੰ s	ਸੰ ਮ ਨੀ ਰੰ ਸੰ ਜਾ ਨੀਪ ਗੀ	ਸੰ ਮ ਨੀ s ਸੰ ਚਿ ਮਪ s	ਸੰ ਤਾ ਸੰ ਗੀ ਸੰ s ਆ	ਸੰ s ਸੰ s ਸੰ ਆ

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨ ਭੀਜੈ ਰਾਗੀ ਨਾਦੀ ਬੇਦਿ ॥

ਨ ਭੀਜੈ ਸੁਰਤੀ ਗਿਆਨੀ ਜੇਗਿ ॥

ਨ ਭੀਜੈ ਸੋਗੀ ਕੀਤੈ ਰੋਜਿ ॥

ਨ ਭੀਜੈ ਰੂਪੀ ਮਾਲੀ ਰੰਗਿ ॥

ਨ ਭੀਜੈ ਤੀਰਥਿ ਭਵਿਐ ਨੰਗਿ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੩੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਨ ਭੀਜੈ = ਭਿੱਜਦਾ ਨਹੀਂ, ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਨਾਦੀ = ਨਾਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਨਾਦ ਵਜਾਣ ਨਾਲ। ਬੇਦਿ = ਵੇਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਵੇਦ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ। ਸੁਰਤੀ = ਸਮਾਧੀ (ਲਾਣ) ਨਾਲ। ਗਿਆਨੀ = ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਨਾਲ। ਜੇਗਿ = ਜੋਗ-ਸਾਧਨ ਨਾਲ। ਰੋਜਿ = ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸਦਾ। ਰੰਗਿ = ਰੰਗ-ਤਮਾਸ਼ੇ ਨਾਲ। ਤੀਰਥਿ = ਤੀਰਥ ਉਤੇ (ਨ੍ਰਾਤਿਆਂ)। ਭਵਿਐ = ਨੰਗੇ ਭੈਣ ਨਾਲ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੩੭)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਨ	s	s	ਭੀ	s	ਜੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰਾਗੀ	ਨਾ	ਦੀ	ਬੇ	s	ਦਿ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਨ	s	s	ਭੀ	s	ਜੈ	s
ਮਪ	ਨੀਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ
ਸੁਰ	ਤੀ ਗਿ	ਆਨੀ	ਜੇ	s	ਗਿ	s
ਪਨੀ	ਸਂਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਨ	s	s	ਭੀ	s	ਜੈ	s
ਮਂ	ਮਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ
ਸੋਗੀ	ਕੀ	ਤੈ	ਰੇ	s	ਜਿ	s
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਨ	s	s	ਭੀ	s	ਜੈ	s
ਮਪ	ਨੀਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ
ਰੂਪੀ	ਮਾ	ਲੀ	ਰੰ	s	ਗਿ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਨ	s	s	ਭੀ	s	ਜੈ	s
ਮਪ	ਨੀਸਂ	ਨੀਪ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ
ਤੀ	ਰ	ਥਿ	ਭਵਿ	ਐ	ਨੰ	ਗਿ

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਵ ਛਿਅ ਖਟ ਕਾ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਨਿਸਿ ਦਿਨ ਉਚਰੈ ਭਾਰ ਅਠਾਰ ॥

ਤਿਨਿ ਭੀ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਤੇਹਿ ॥

ਨਾਮ ਬਿਹੂਣ ਮੁਕਤਿ ਕਿਉ ਹੋਇ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੩੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਨਵ = ਨੌ ਵਿਆਕਰਣ। ਛਿਅ = ਛੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ। ਖਟ = ਛੇ ਵੇਦਾਂਗ (ਸ਼ਿਕਸ਼ਾ, ਕਲਪ, ਵਿਆਕਰਣ, ਛੰਦ, ਨਿਰੁਕਤ, ਜੋਤਿਸ਼)। ਨਿਸਿ = ਰਾਤ। ਭਾਰ ਅਠਾਰ = ਅਠਾਰਾਂ ਪਰਵਾਂ ਵਾਲਾ ਮਹਾਭਾਰਤ ਗ੍ਰੰਥ। ਤਿਨਿ = ਉਸ ਨੇ। ਤੇਹਿ = ਤੇਰਾ। ਬਿਹੂਣ = ਸੱਖਣਾ। ਮੁਕਤਿ = ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਖ਼ਲਾਸੀ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੩੭)

1 ×	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਨ	ਵ	ਛਿ	ਅ	ਖ	ਟ	ਕਾ	s
ਰੇਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕ	s	ਰੇ	ਬੀ	ਚਾ	s	ਰੁ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਨਿ	ਸਿ	ਦਿ	ਨ	ਉ	ਚ	ਰੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਭਾ	s	ਰ	s	ਅ	ਠਾ	ਰ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਤਿ	s	ਨਿ	s	ਭੀ	s	s	s
ਪਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅੰ	ਤੁ	ਨ	s	ਪਾਇ	ਆ	ਤੋ	ਹਿ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਨਾ	s	ਮ	s	ਬਿ	ਹੂ	s	ਣ
ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਮੁਕ	ਤਿ	ਕਿ	ਉ	ਹੇ	s	ਇ	s

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਿਨਸਿ ਥਾਪਿ ਜੀਆਂ ਕਉ ਭੇਜੈ ਜਿਨਸਿ ਥਾਪਿ ਲੈ ਜਾਵੈ ॥

ਆਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ਆਪੇ ਏਤੇ ਵੇਸ ਕਰਾਵੈ ॥

ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਫਿਰਹਿ ਅਉਧੂਤੀ ਆਪੇ ਭਿਖਿਆ ਪਾਵੈ ॥

ਲੇਖੈ ਬੋਲਣੁ ਲੇਖੈ ਚਲਣੁ ਕਾਇਤੁ ਕੀਚਹਿ ਦਾਵੈ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੩੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਿਨਸਿ ਥਾਪਿ, ਜਿਨਸਿ ਥਾਪਿ = ਜਿਨਸ ਜਿਨਸ ਦੇ (ਸਰੀਰ) ਬਣਾ ਬਣਾ ਕੇ, ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਰਚ ਰਚ ਕੇ।
ਉਥਾਪੈ = ਉਖੇੜਦਾ ਹੈ, ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਏਤੇ = ਇਤਨੇ, ਕਈ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ। ਜੇਤੇ ਜੀਅ = ਜਿਤਨੇ ਭੀ ਜੀਵ ਹਨ,
(ਭਾਵ, ਸਾਰੇ ਹੀ ਜੀਵ)। ਅਉਧੂਤੀ = ਮੰਗਤੇ। ਆਪੇ = ਆਪ ਹੀ। ਭਿਖਿਆ = ਖੋਰ | ਲੇਖੈ = ਲੇਖੇ ਵਿਚ, ਹਿਸਾਬ
ਵਿਚ (ਭਾਵ, ਗਿਣੇ-ਮਿਥੇ ਸਮੇ ਲਈ ਹੈ)। ਕਾਇਤੁ = ਕਿਉਂ? ਕਾਹਦੇ ਲਈ? ਕੀਚਹਿ = ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਕੀਚਹਿ ਦਾਵੈ =
ਮੱਲਾਂ ਮੱਲੀਆਂ ਜਾਣ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੩੮)

1 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਰੇ	ਰੇ
ਜਿ	ਨ	ਸਿ	ਥਾ	s	ਪਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਰੇ	ਰੇ
ਜੀਆਂ	ਕ	ਉ	ਭੇ	s	ਜੈ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਜਿ	ਨ	ਸਿ	ਥਾ	s	ਪਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਲੈ	s	s	ਜਾ	s	ਵੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਰੇ	ਰੇ
ਆ	s	ਪੇ	ਥਾ	s	ਪਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਰੇ	ਰੇ
ਉ	ਥਾ	ਪੈ	ਆ	s	ਪੇ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਏ	s	ਤੇ	ਵੇ	s	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕ	s	ਰਾ	ਵੈ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਮ	ਮ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਜੇ	s	ਤੇ	ਜੀ	s	ਅ
ਮ	ਮ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਫਿ	ਰ	ਹਿ	ਅਉ	ਧੂ	ਤੀ
ਪੰਨੀ	ਸਰੋਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਆ	s	ਪੇ	ਭਿ	ਖਿ	ਆ
ਮਾਂ	ਰੇ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪਾ	s	s	ਵੈ	s	s
ਮ	ਮ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਲੇ	s	ਖੈ	ਬੇ	ਲ	ਣੁ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲੇ	s	ਖੈ	ਚ	ਲ	ਣੁ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਹੀ	ਪ	ਪ
ਕਾ	ਇ	ਤੁ	ਕੀ	ਚ	ਹਿ
ਮ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਦਾ	s	s	ਵੈ	s	s

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜੁੜਿ ਜੁੜਿ ਵਿਛੁੜੇ ਵਿਛੁੜਿ ਜੁੜੇ ॥

ਜੀਵਿ ਜੀਵਿ ਮੁਏ ਮੁਏ ਜੀਵੇ ॥

ਕੇਤਿਆ ਕੇ ਬਾਪ ਕੇਤਿਆ ਕੇ ਬੇਟੇ ਕੇਤੇ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਹੂਏ ॥

ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਗਣਤ ਨ ਆਵੈ ਕਿਆ ਜਾਤੀ ਕਿਆ ਹੁਣਿ ਹੂਏ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੩੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜੁੜਿ = ਜੁੜ ਕੇ, (ਜਿੰਦ ਸਰੀਰ ਨੂੰ) ਮਿਲ ਕੇ; (ਭਾਵ, ਜਨਮ ਲੈ ਕੇ)। ਜੁੜਿ ਜੁੜਿ = ਮੁੜ ਮੁੜ ਜਨਮ ਲੈ ਕੇ। ਵਿਛੁੜੇ = (ਜਿੰਦ ਸਰੀਰ ਨਾਲੋਂ) ਵਿਛੜਦੀ ਹੈ, (ਭਾਵ, ਜੀਵ ਮਰਦੇ ਹਨ)। ਵਿਛੁੜਿ = ਸਰੀਰ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਕੇ, ਮਰ ਕੇ। ਜੀਵਿ ਜੀਵਿ = ਕਈ ਵਾਰੀ ਜੰਮ ਕੇ। ਆਗੈ ਪਾਛੈ = ਹੁਣ ਵਾਲੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਅਗਾਂਹ। ਗਣਤ = ਗਿਣਤੀ, ਲੇਖਾ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੩੮)

1 ×	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਚੁ	ੜਿ	ਚੁ	ੜਿ	ਵਿ	ਛੁ	ੜੇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਵਿ	ਛੁ	ੜਿ	s	ਚੁ	s	ੜੇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
ਜੀ	ਵਿ	ਜੀ	ਵਿ	ਮੁ	s	ਏ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮੁ	s	ਏ	s	ਜੀ	s	ਵੇ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਕੇ	ਤਿ	ਆ	ਕੇ	ਬਾ	s	ਪ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਕੇ	ਤਿ	ਆ	ਕੇ	ਬੇ	s	ਟੇ	s
ਨੀਸਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਕੇ	ਤੇ	ਗੁ	ਰ	ਚੇ	s	ਲੇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਹੂ	s	s	s	ਏ	s	s	s
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਆ	ਗੈ	ਪਾ	ਛੈ	ਗਣ	ਤ ਨ	ਆ	ਵੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਿ	s	ਆ	s	ਜਾ	s	ਤੀ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਕਿ	s	ਆ	s	ਹੁ	s	ਣਿ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹੂ	s	s	s	ਏ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਤੁਲੀਅਹਿ ਤੇਲ ਜੇ ਜੀਉ ਪਿਛੈ ਪਾਈਐ ॥

ਇਕਸੁ ਨ ਪੁਜਹਿ ਬੋਲ ਜੇ ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ ਕਰਿ ਮਿਲੈ ॥

ਵਡਾ ਆਖਣੁ ਭਾਰਾ ਤੇਲੁ ॥

ਹੋਰ ਹਉਲੀ ਮਤੀ ਹਉਲੇ ਬੋਲ ॥

ਧਰਤੀ ਪਾਣੀ ਪਰਬਤ ਭਾਰੁ ॥

ਕਿਉ ਕੰਡੇ ਤੇਲੈ ਸੁਨਿਆਰੁ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੩੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਨਾਨਕ = ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਤੁਲੀਅਹਿ = ਤੇਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਲਦੇ ਹਨ। ਤੇਲ ਤੁਲੀਅਹਿ = ਤੇਲ ਤੇਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤੇਲ ਪੂਰੇ ਉਤਰਦੇ ਹਨ। ਜੀਉ = ਜਿੰਦ, ਆਪਾ। ਪਿਛੈ = ਪਿਛਲੇ ਛਾਬੇ ਵਿਚ, ਤੱਕੜੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਛਾਬੇ ਵਿਚ। ਬੋਲ = ਬਚਨ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਦਾ ਬਚਨ। ਇਕਸੁ ਬੋਲ ਨ ਪੁਜਹਿ = ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਦੇ ਇਕ ਬਚਨ ਨਾਲ ਸਾਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਪੂਰੇ = ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ। ਪੂਰਾ ਕਰਿ = ਤੇਲ ਸਾਵਾਂ ਕਰ ਕੇ। ਵਡਾ ਆਖਣੁ = ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਆਖਣਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਕਰਨੀ। ਭਾਰਾ ਤੇਲੁ = ਵਜ਼ਨਦਾਰ ਸ਼ੈ। ਕੰਡੇ = ਕੰਡੇ ਉਤੇ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੩੯)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸੰ	ਨੁਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਨਾਨ	ਕ	ਤੁਲੀ	ਅ	ਹਿ	ਤੋ	s	ਲ	s	s
ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਜੇ	s	ਜੀ	s	ਉ	ਪਿ	ਛੈ	ਪਾ	ਈ	ਐ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਇਕ	ਸੁ	ਨ	s	s	ਪੁਜ	ਹਿ	ਬੋ	s	ਲ
ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਰੇਂਸੰ	ਨੁਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ	ਸ
ਜੇ	ਪੂਰੇ	ਪੂ	s	ਰਾ	ਕ	ਰਿ	ਮਿ	ਲੈ	s
ਅੰਤਰਾ									
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਵ	ਡਾ	ਆ	ਖ	ਣੁ	ਭਾ	ਰਾ	ਤੋ	s	ਲੁ
ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਮੰ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਹੋਰ	ਹਉਲੀ	ਮ	s	ਤੀ	ਹਉ	ਲੇ	ਬੋ	s	ਲ
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਧਰ	ਤੀ	ਪਾ	s	ਣੀ	ਪਰ	ਬਤ	ਭਾ	s	ਰੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਮ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਨੁਪ	ਮਰੇ	ਸ
ਕਿ	ਉ	ਕੰ	s	ਛੈ	ਤੋ	ਲੈ	ਸੁਨਿ	ਆ	ਰੁ

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਸੁਨਣਿ ਅਉਖਾ ਆਖਿ ਨ ਜਾਪੀ ਆਖਿ ॥

ਇਕਿ ਆਖਿ ਆਖਹਿ ਸਬਦੁ ਭਾਖਹਿ ਅਰਧ ਉਰਧ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਜੇ ਕਿਹੁ ਹੋਇ ਤ ਕਿਹੁ ਦਿਸੈ ਜਾਪੈ ਰੂਪੁ ਨ ਜਾਤਿ ॥

ਸਭਿ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਘਟ ਅਉਘਟ ਘਟ ਥਾਪਿ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੩੯-੧੨੪੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਸੁਨਣਿ ਅਉਖਾ = ਆਖਣਿ ਸੁਨਣਿ ਅਉਖਾ, (ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਸਰੂਪ) ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੀ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਆਖਿ ਨ ਜਾਪੀ ਆਖਿ = ਆਖਿ ਆਖਿ ਨ ਜਾਪੀ। ਨ ਜਾਪੀ = ਜਾਪਦਾ ਨਹੀਂ, ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਸਮਝ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਆਖਿ ਆਖਿ = ਮੁੜ ਮੁੜ ਬਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ਭੀ। ਇਕਿ = ਕਈ ਜੀਵ। ਆਖਿ ਆਖਹਿ = ਆਖ ਕੇ ਆਖਦੇ ਹਨ, ਮੁੜ ਮੁੜ ਬਿਆਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਖਹਿ = ਉਚਾਰਦੇ ਹਨ। ਅਰਧ = ਹੇਠਾਂ। ਉਰਧ = ਉਤਾਂਹ। ਅਰਧ ਉਰਧ = ਹੇਠਾਂ ਉਤਾਂਹ ਹੋ ਕੇ, ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ। ਕਿਹੁ = ਕੁਝ, ਕੋਈ (ਪੰਜੀ ਤੱਤੀ) ਸਰੂਪ। ਨ ਜਾਪੈ = ਨਹੀਂ ਦਿੱਸਦਾ। ਸਭਿ = ਸਾਰੇ। ਅਉਘਟ = ਐਥੇ। ਘਟ = ਥਾਂ। ਥਾਪਿ = ਥਾਪ ਕੇ, ਬਣਾ ਕੇ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੩੯-੧੨੪੦)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਰੇ	ਰੇ
ਆ	ਖ	ਣਿ	ਅ	ਉ	ਖਾ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਰੇ	ਰੇ
ਸੁ	ਨ	ਣਿ	ਅ	ਉ	ਖਾ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਆ	ਖਿ	ਨ	ਜਾ	s	ਪੀ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਆ	s	s	ਖਿ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਰੇ	ਰੇ
ਇਕਿ	ਆ	ਖਿ	ਆ	ਖ	ਹਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਰੇ	ਰੇ
ਸ	ਬ	ਦੁ	ਭਾ	ਖ	ਹਿ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਅ	ਰ	ਧ	ਉ	ਰ	ਧ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਦਿ	s	ਨੁ	ਰਾ	s	ਤਿ
ਅੰਤਰਾ					
ਮ	ਮ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਜੇ	ਕਿ	ਹੁ	ਹੇ	s	ਇ
ਮ	ਮ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਤ	ਕਿ	ਹੁ	ਦਿ	s	ਸੈ
ਪੰਨੀ	ਸਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਜਾ	s	ਪੈ	ਰੂ	ਪੁ	ਨ
ਮਾਂ	ਰੇ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਾ	s	s	ਤਿ	s	s
ਮ	ਮ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਸ	s	ਭਿ	ਕਾ	ਰ	ਣ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕ	ਰ	ਤਾ	ਕ	s	ਰੇ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਘ	s	ਟ	ਅਉ	ਘ	ਟ
ਮ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਘ	s	ਟ	ਥਾ	s	ਪਿ

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜੂਠਿ ਨ ਰਾਗੀਂ ਜੂਠਿ ਨ ਵੇਦੀਂ ॥

ਜੂਠਿ ਨ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਕੀ ਭੇਦੀ ॥

ਜੂਠਿ ਨ ਅੰਨੀ ਜੂਠਿ ਨ ਨਾਈ ॥

ਜੂਠਿ ਨ ਮੀਹੁ ਵਰ੍ਹਿਐ ਸਭ ਥਾਈ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਰਾਗੀ = ਰਾਗ (ਗਾਵਣ) ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਵੇਦੀ = ਵੇਦ (ਆਦਿਕ ਧਰਮ-ਪੁਸਤਕਾਂ ਪੜ੍ਹਨ) ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਭੇਦੀ = ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਕੀ ਭੇਦੀ = ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਕੀ ਭੇਦੀ = ਕੀ ਭੇਦੀ, ਦੇ ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਕੀ ਭੇਦੀ = ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੰਨੇ ਹੋਏ ਪਵਿੱਤਰ ਦਿਹਾੜਿਆਂ (ਸਮੇਂ ਵੱਖ ਵੱਖ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪੂਜਾ) ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਅੰਨੀ = ਅੰਨ (ਛੱਡ ਦੇਣ) ਨਾਲ, ਵਰਤ ਰੱਖਣ ਨਾਲ। ਨਾਈ = (ਤੀਰਥਾਂ ਉਤੇ) ਨਾਵਣ ਨਾਲ। ਵਰ੍ਹਿਐ = ਵਰ੍ਹਨ ਨਾਲ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੪੦)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਰੇ	ਰੇ
ਚੁ	ਠਿ	ਨ	ਰਾ	s	ਗੀ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਰੇ	ਰੇ
ਚੁ	ਠਿ	ਨ	ਵੇ	s	ਦੀ
ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀਸ	ਸ	ਸ
ਚੁ	ਠਿ	ਨ	ਚੰ	s	ਦ
ਮ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸੂ	ਰ	ਜ	ਕੀ	ਭੇ	ਦੀ
ਅੰਤਰਾ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਚੁ	ਠਿ	ਨ	ਅੰ	s	ਨੀ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਚੁ	ਠਿ	ਨ	ਨਾ	s	ਈ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਚੁ	ਠਿ	ਨ	ਮੀਹੁ	ਵਰਿ	ਐ
ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਸ	s	ਭ	ਥਾ	s	ਈ

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਚੁਲੀਆ ਸੁਚੀਆ ਜੇ ਭਰਿ ਜਾਣੈ ਕੇਇ ॥

ਸੁਰਤੇ ਚੁਲੀ ਗਿਆਨ ਕੀ ਜੋਗੀ ਕਾ ਜਤੁ ਹੋਇ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਚੁਲੀ ਸੰਤੋਖ ਕੀ ਗਿਰਹੀ ਕਾ ਸਤੁ ਦਾਨੁ ॥

ਰਾਜੇ ਚੁਲੀ ਨਿਆਵ ਕੀ ਪੜਿਆ ਸਚੁ ਧਿਆਨੁ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜੇ ਕੇਇ = ਜੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ। ਭਰਿ ਜਾਣੈ = ਚੁਲੀ ਭਰਨੀ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ, ਚੁਲੀ ਭਰਨ ਦੀ ਸਮਝ ਹੋਵੇ। ਸੁਰਤਾ = ਵਿਦਵਾਨ ਮਨੁੱਖ। ਗਿਆਨ = ਵਿਚਾਰ। ਜਤੁ = ਮਨ ਨੂੰ ਕਾਮ-ਵਾਸਨਾ ਵਲੋਂ ਰੋਕਣਾ। ਗਿਰਹੀ = ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ। ਸਤੁ = ਉੱਚਾ ਆਚਰਨ। ਦਾਨੁ = ਸੇਵਾ। ਨਿਆਵ = ਇਨਸਾਫ਼।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੪੦)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਰੇਮ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	s	ਨਾ	ਨ	ਕ	ਚੁ	ਲੀ	ਆ	s
ਸੁ	s	s	s	ਚੀ	s	ਆ	s								
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
s	ਜਾ	s	ਣੈ	ਕੋ	s	ਇ	s	s	ਜੇ	s	s	ਭ	s	ਰਿ	s
-	ਮੁ	ਪੁ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	-	ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਨੀਪੁ	ਪੁ	ਪੁ
s	ਗਿ	ਆ	ਨ	ਕੀ	s	s	s	s	ਸੁ	ਰ	ਤੇ	ਚੁ	s	ਲੀ	s
ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਸਾਂ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ	-	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹੇ	s	s	s	ਇ	s	s	s	s	ਜੇ	s	ਗੀ	ਕਾ	s	ਜ	ਤੁ
ਅੰਤਰਾ								-	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
-	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	s	ਬ੍ਰਹ	ਮ	ਣ	ਚੁ	s	ਲੀ	s
s	ਸੰ	ਤੇ	ਖ	ਕੀ	s	s	s								
-	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
s	ਸ	s	ਤੁ	ਦਾ	s	ਨੁ	s	s	ਗਿ	ਰ	ਹੀ	ਕਾ	s	s	s
-	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	-	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
s	ਨਿ	ਆ	ਵ	ਕੀ	s	s	s	s	ਰਾ	s	ਜੇ	ਚੁ	s	ਲੀ	s
ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਸਾਂ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ	-	ਨੀਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਧਿਆ	s	s	s	ਨੁ	s	s	s	s	ਪ	ਝਿ	ਆ	ਸ	s	ਚੁ	s

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਜੰਮਣੁ ਦੁਖਿ ਮਰਣੁ ਦੁਖਿ ਵਰਤਣੁ ਸੰਸਾਰਿ ॥ ॥

ਦੁਖੁ ਦੁਖੁ ਅਗੈ ਆਖੀਐ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥

ਦੁਖ ਕੀਆ ਪੰਡਾ ਖੁਲੀਆ ਸੁਖੁ ਨ ਨਿਕਲਿਓ ਕੋਇ ॥

ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਜੀਉ ਜਲਾਇਆ ਦੁਖੀਆ ਚਲਿਆ ਰੋਇ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦੁਖਿ = ਦੁੱਖ ਵਿਚ। ਵਰਤਣੁ = ਵਰਤਣਾ, ਕਾਰ-ਵਿਹਾਰ। ਸੰਸਾਰਿ = ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ। ਅਗੈ = ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ, ਸਾਹਮਣੇ, ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਦਿਨ ਗੁਜ਼ਰਦੇ ਹਨ। ਪੜਿ = ਪੜ੍ਹ ਕੇ। ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ = ਪੁਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਵਿਲਕਦੇ ਹਨ। ਹਰਿਆ = ਹਰਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਾਲਾ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੪੦)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਰੇਮ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	s	ਦੁਖ	ਵਿ	ਚਿ	ਜੰ	ਮ	ਣੁ	s
ਦੁ	s	ਖਿ	s	ਮ	ਰ	ਣੁ	s								
								-	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	s	ਦੁ	s	ਖਿ	ਵ	ਰ	ਤ	ਣੁ
ਸੰ	s	s	ਸਾ	s	ਰਿ	s	s								
								-	ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਨੀਪੁ	ਪੁ	ਪੁ
-	ਮੁ	ਪੁ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	s	ਦੁਖੁ	ਦੁ	ਖੁ	ਅ	s	ਗੈ	s
s	ਆ	s	s	ਖੀ	s	ਐ	s								
								-	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂਸਾਂ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ	s	ਪੜਿ	ਪ	ੜਿ	ਕ	ਰ	ਹਿ	s
ਪੁ	s	s	s	ਕਾ	s	ਰ	s								
ਅੰਤਰਾ								-	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
-	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	s	ਦੁਖ	ਕੀ	ਆ	ਪੰ	s	ਡਾ	s
s	ਖੁ	ਲੀ	s	ਆ	s	s	s								
								-	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
-	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	s	ਸੁਖੁ	ਨ	s	ਨਿ	ਕ	ਲਿ	ਓ
s	ਕੋ	s	s	ਇ	s	s	s								
								-	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
-	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	s	ਦੁਖ	ਵਿ	ਚਿ	ਜੀ	s	ਉ	s
s	ਜ	s	ਲਾ	ਇ	s	ਆ	s								
								-	ਨੀਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂਸਾਂ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ	s	ਦੁ	ਖੀ	ਆ	ਚ	ਲਿ	ਆ	s
ਰੇ	s	s	s	ਇ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਭਸੁ ਰੰਗੁ ਭਸੁ ਹੂ ਭਸੁ ਖੇਹ ॥

ਭਸੇ ਭਸੁ ਕਮਾਵਣੀ ਭੀ ਭਸੁ ਭਰੀਐ ਦੇਹ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਨਾਨਕ = ਹੇ ਨਾਨਕ! ਦੁਨੀਆ ਰੰਗੁ = ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਆਨੰਦ। ਭਸੁ = ਸੁਆਹ ਸੁਆਹ। ਭਸੁ ਹੂ ਭਸੁ = ਨਿਰੀ ਭੱਸ ਹੀ ਭੱਸ। ਖੇਹ = ਸੁਆਹ। ਦੇਹ = ਸਰੀਰ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੪੦)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਨੀ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
								ਨਾ	ਨ	s	ਕ	ਦੁ	ਨੀ	ਆ	s
ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ								
ਭ	s	ਸੁ	s	ਰੰ	s	ਗੁ	s								
								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਰੇ	ਸ	ਸ
								ਭ	s	ਸੁ	s	ਹੂ	s	s	s
ਮਪ	ਨੀਸਂ	ਰੇਂਸਂ	ਨੀਸਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ								
ਭ	s	ਸੁ	s	ਖੇ	s	ਹ	s								
ਅੰਤਰਾ								ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
								ਭ	s	ਸੋ	s	ਭ	s	ਸੁ	s
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ								
ਕ	s	ਮਾ	s	ਵ	s	ਣੀ	s								
								ਨੀ	ਸਂ	ਰੇਂ	ਮਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਪ
								ਭੀ	s	ਭ	ਸੁ	ਭ	ਰੀ	ਐ	s
ਮਪ	ਨੀਸਂ	ਰੇਂਸਂ	ਨੀਸਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ								
ਦੇ	s	s	s	ਹ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਘਰਿ ਨਾਰਾਇਣੁ ਸਭਾ ਨਾਲਿ ॥

ਪੂਜ ਕਰੇ ਰਖੈ ਨਾਵਾਲਿ ॥

ਕੁੰਗੂ ਚੰਨਣੁ ਫੁਲ ਚੜਾਏ ॥

ਪੈਰੀ ਪੈ ਪੈ ਬਹੁਤੁ ਮਨਾਏ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੦-੧੨੪੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਘਰਿ = ਘਰ ਵਿਚ। ਨਾਰਾਇਣੁ = ਠਾਕੁਰ = ਦੀ ਮੂਰਤੀ। ਸਭਾ ਨਾਲਿ = ਹੋਰ ਮੂਰਤੀਆਂ ਸਮੇਤ। ਕੁੰਗੂ = ਕੇਸਰ।
ਨਾਵਾਲਿ = ਨਵਾਲ ਕੇ, ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾ ਕੇ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੪੦-੧੨੪੧)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਘ	s	ਰਿ	ਨਾਰਾ	ਇ	ਣੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਭਾ	ਨਾ	s	ਲਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਪੂ	s	ਜ	ਕ	s	ਰੇ
ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਰ	s	ਖੈ	ਨਾ	ਵਾ	ਲਿ
ਅੰਤਰਾ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕੁੰ	s	ਗੂ	ਚੰ	ਨ	ਣੁ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਫੁ	s	ਲ	ਚ	ੜਾ	ਏ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਪੈ	ਰੀ	ਪੈ	ਪੈ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਬ	ਹੁ	ਤੁ	ਮ	ਨਾ	ਏ

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਭੇ ਸੁਰਤੀ ਜੋਗ ਸਭਿ ਸਭੇ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ॥

ਸਭੇ ਕਰਣੇ ਤਪ ਸਭਿ ਸਭੇ ਗੀਤ ਗਿਆਨ ॥

ਸਭੇ ਬੁਧੀ ਸੁਧਿ ਸਭਿ ਸਭਿ ਤੀਰਥ ਸਭਿ ਥਾਨ ॥

ਸਭਿ ਪਾਤਿਸਾਹੀਆ ਅਮਰ ਸਭਿ ਸਭਿ ਖੁਸੀਆ ਸਭਿ ਖਾਨ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸੁਰਤੀ = ਬ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਜੋੜਨਾ। ਸੁਧਿ = ਸੂਝ, ਚੰਗੀ ਅਕਲ। ਅਮਰ = ਹੁਕਮ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੪੧)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ
ਸ	ਭੇ	ਸੁ	ਰ	ਤੀ	ਜੋ	ਗ	ਸ	s	ਭਿ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	ਭੇ	ਬੇ	s	ਦ	ਪੁ	ਰਾ	ਣ	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ
ਸ	ਭੇ	ਕ	ਰ	ਣੇ	ਤ	ਪ	ਸ	s	ਭਿ
ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਪਨੀ	ਮਪ	ਰੇਮ	ਸਰੇ	ਨੀਸ
ਸ	ਭੇ	ਗੀ	s	ਤ	ਗਿ	ਆ	ਨ	s	s
ਅੰਤਰਾ									
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਭੇ	ਬੁ	s	ਧੀ	ਸੁ	ਧਿ	ਸ	s	ਭਿ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਭਿ	ਤੀ	ਰ	ਥ	ਸ	ਭਿ	ਥਾ	s	ਨ
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਭਿ	ਪਾਤ	ਸਾਹੀ	ਆ	ਅਮ	ਰ	ਸ	s	ਭਿ
ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਮ	ਪ	ਪਨੀ	ਮਪ	ਰੇਮ	ਸਰੇ	ਨੀਸ
ਸ	ਭਿ	ਖੁ	ਸੀ	ਆ	ਸ	ਭਿ	ਖਾ	s	ਨ

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਪੁਰੀਆ ਖੰਡਾ ਸਿਰਿ ਕਰੇ ਇਕ ਪੈਰਿ ਧਿਆਏ ॥

ਪਉਣੁ ਮਾਰਿ ਮਨਿ ਜਪੁ ਕਰੇ ਸਿਰੁ ਮੁੰਡੀ ਤਲੈ ਦੇਇ ॥

ਕਿਸੁ ਉਪਰਿ ਓਹੁ ਟਿਕ ਟਿਕੈ ਕਿਸ ਨੇ ਜੋਰੁ ਕਰੇਇ ॥

ਕਿਸ ਨੇ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ ਕਿਸ ਨੇ ਕਰਤਾ ਦੇਇ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਿਰਿ = ਸਿਰ-ਪਰਨੇ ਹੋ ਕੇ। ਇਕ ਪੈਰਿ = ਇਕ ਪੈਰ ਦੇ ਭਾਰ ਖਲੇ ਕੇ। ਧਿਆਏ = ਧਿਆਨ ਧਰੇ। ਪਉਣੁ ਮਾਰਿ = ਪਉਣ ਨੂੰ ਰੇਲ ਕੇ, ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਕਰ ਕੇ। ਮਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ। ਮੁੰਡੀ = ਧੋਣ। ਤਲੈ = ਹੇਠ। ਟਿਕ ਟਿਕੈ = ਟੇਕ ਟਿਕਦਾ ਹੈ, ਟੇਕ ਬਣਾਂਦਾ, ਹੈ। ਜੋਰੁ = ਤਾਣ। ਕਿਸ ਨੇ ਕਹੀਐ = ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੪੧)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ
ਪੁਰੀ	ਆ	ਖੰ	s	ਡਾ	ਸਿ	ਰਿ	ਕ	s	ਰੇ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਇ	ਕ	ਪੈ	s	ਰਿ	ਧਿ	ਆ	ਏ	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ
ਪਉ	ਣੁ	ਮਾ	s	ਰਿ	ਮਨਿ	ਜਪੁ	ਕ	s	ਰੇ
ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਪਨੀ	ਮਪ	ਰੇਮ	ਸਰੇ	ਨੀਸ
ਸਿ	ਰੁ	ਮੁੰ	s	ਡੀ	ਤ	ਲੈ	ਦੇ	s	ਇ
ਅੰਤਰਾ									
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਿ	ਸੁ	ਉਪ	ਰਿ	s	ਓਹੁ	ਟਿਕ	ਟਿ	s	ਕੈ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਿਸ	ਨੋ	ਜੋ	s	ਰੁ	ਕ	s	ਰੇ	s	ਇ
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਿਸ	ਨੋ	ਕ	ਹੀ	ਐ	ਨਾ	s	ਨ	s	ਕਾ
ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਮ	ਪ	ਪਨੀ	ਮਪ	ਰੇਮ	ਰੇਸ	ਨੀਸ
ਕਿਸ	ਨੋ	ਕ	ਰ	ਤਾ	ਦੇ	s	ਇ	s	s

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਮਃ ੧ ॥

ਹੈ ਹੈ ਆਖਾਂ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਕੋਟੀ ਹੂ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ॥

ਆਖੂੰ ਆਖਾਂ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਹਣਿ ਨ ਆਵੈ ਤੇਟਿ ॥

ਨਾ ਹਉ ਬਕਾਂ ਨ ਠਾਕੀਆ ਏਵਡ ਰਖਹਿ ਜੇਤਿ ॥

ਨਾਨਕ ਚਸਿਅਹੁ ਚੁਖ ਬਿੰਦ ਉਪਰਿ ਆਖਣੁ ਦੇਸੁ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ = ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਵਾਰੀ। ਕੋਟੀ ਹੂ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ = ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਵਾਰੀ ਤੋਂ ਭੀ ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਵਾਰੀ ਵਧੀਕ। ਆਖਾਂ = ਜੇ ਮੈਂ ਆਖਾਂ। ਆਖੂੰ = ਮੂੰਹ ਨਾਲ। ਕਹਣਿ = ਆਖਣ ਵਿਚ। ਤੇਟਿ = ਘਾਟ। ਨ ਠਾਕੀਆ = ਨਾਹ ਮੈਂ ਚੁਕਿਆ ਰਹਾਂ। ਜੇਤਿ = ਸੱਤਿਆ। ਏਵਡ ਜੇਤਿ = ਇਤਨੀ ਸੱਤਿਆ। ਰਖਹਿ = ਤੂੰ ਪਾ ਦੇਵੇਂ। ਚਸਿਅਹੁ = ਇਕ ਚਸੇ ਤੋਂ। ਚਸਿਅਹੁ ਚੁਖ ਬਿੰਦ = ਇਕ ਚਸੇ ਤੋਂ ਭੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਦੇ ਬਰਾਬਰ। ਉਪਰਿ = ਵਧੀਕ। ਦੇਸੁ = ਭੁੱਲ, ਗ਼ਲਤੀ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੪੧)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਪ
ਹੈ	ਹੈ	s	ਆ	s	ਖਾਂ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕੋ	s	ਟਿ	ਕੋ	s	ਟਿ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਰੇ	ਰੇ
ਕੋ	s	ਟੀ	ਹੂ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕੋ	s	ਟਿ	ਕੋ	s	ਟਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਪ
ਆ	s	ਖੂੰ	ਆ	s	ਖਾਂ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਦਾ	ਸ	s	ਦਾ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਰੇ	ਰੇ
ਕ	ਹ	ਣਿ	ਨ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਆ	s	ਵੈ	ਤੇ	s	ਟਿ
ਅੰਤਰਾ					
ਪ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	ਹ	ਉ	ਥ	ਕਾਂ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨ	s	s	ਠਾ	ਕੀ	ਆ
ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਏ	ਵ	ਡ	ਰ	ਖ	ਹਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜੋ	s	s	ਤਿ	s	s
ਪ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਚਸਿ	ਅ	ਹੁ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਚੁ	s	ਖ	ਬਿੰ	s	ਦ
ਨੀ	ਨੀ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਉ	ਪ	ਰਿ	ਆ	ਖ	ਣੁ
ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਦੋ	s	s	ਸੁ	s	s

ਰਾਗ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਸਭੇ ਰਾਤੀ ਸਭਿ ਦਿਹ ਸਭਿ ਥਿਤੀ ਸਭਿ ਵਾਰ ॥

ਸਭੇ ਰੁਤੀ ਮਾਹ ਸਭਿ ਸਭਿ ਧਰਤੀ ਸਭਿ ਭਾਰ ॥

ਸਭੇ ਪਾਣੀ ਪਉਣ ਸਭਿ ਸਭਿ ਅਗਨੀ ਪਾਤਾਲ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦਿਹ = ਦਿਨ। ਥਿਤੀ = ਚੰਦ ਦੇ ਵਧਾ ਘਟਾ ਨਾਲ ਗਿਣੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀਆਂ ਤਾਰੀਖਾਂ। ਵਾਰ = ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਨਾਮ। ਮਾਹ = ਮਹੀਨੇ। ਧਰਤੀ = ਧਰਤੀਆਂ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੪੧)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੁੀ	ਪ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਭੇ	ਰਾ	s	ਤੀ	ਸ	ਭਿ	ਦਿ	s	ਹ
ਪ	ਪ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸ	ਭਿ	ਥਿ	s	ਤੀ	ਸ	ਭਿ	ਵਾ	s	ਰ
ਅੰਤਰਾ									
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਭੇ	ਰੁ	s	ਤੀ	ਮਾ	ਹ	ਸ	s	ਭਿ
ਪਨੀ	ਸਾਂਰੇ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਭਿ	ਧ	ਰ	ਤੀ	ਸ	ਭਿ	ਭਾ	s	ਰ
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਭੇ	ਪਾ	s	ਣੀ	ਪਉ	ਣ	ਸ	s	ਭਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਮਪ	ਰੇਮ	ਸਰੇ	ਨੀਸ
ਸ	ਭਿ	ਅ	ਗ	ਨੀ	ਪਾ	s	ਤਾ	s	ਲ

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਮਃ ੧ ॥

ਅਖੀ ਪਰਣੈ ਜੇ ਫਿਰਾਂ ਦੇਖਾਂ ਸਭੁ ਆਕਾਰੁ ॥

ਪੁਛਾ ਗਿਆਨੀ ਪੰਡਿਤਾਂ ਪੁਛਾ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ ॥

ਪੁਛਾ ਦੇਵਾਂ ਮਾਣਸਾਂ ਜੋਧ ਕਰਹਿ ਅਵਤਾਰ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੧-੧੨੪੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਖੀ ਪਰਣੈ = ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਭਾਰ। ਸਭੁ ਆਕਾਰੁ = ਸਾਰਾ ਜਗਤ। ਮਾਣਸਾਂ = ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ। ਕਰਹਿ ਅਵਤਾਰ = ਜੰਮਦੇ ਹਨ, ਬਣਦੇ ਹਨ। ਜੋਧ = ਸੂਰਮੇ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੪੧-੧੨੪੨)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਪ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਅ	ਖੀਂ	ਪ	ਰ	ਣੈ	ਜੇ	s	ਫਿ	s	ਰਾਂ
ਪ	ਪ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਦੇ	ਖਾਂ	ਸ	s	ਭੁ	ਆ	ਕਾ	ਰੁ	s	s
ਅੰਤਰਾ									
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਪੁ	ਛਾ	ਗਿ	ਆ	ਨੀ	ਪੰ	ਡਿ	ਤਾਂ	s	s
ਪਨੀ	ਸਾਂਰੇ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਮੰ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਪੁ	ਛਾ	ਬੇ	s	ਦ	ਬੀ	s	ਚਾ	s	ਰ
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਪੁ	ਛਾ	ਦੇ	s	ਵਾਂ	ਮਾ	s	ਣ	ਸਾਂ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਮਪ	ਰੇਮ	ਸਰੇ	ਨੀਸ
ਜੇ	ਧ	ਕ	ਰ	ਹਿ	ਅ	ਵ	ਤਾ	s	ਰ

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਹੋਰੁ ਸਰੀਕੁ ਹੋਵੈ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਤਿਸੁ ਅਗੈ ਤੁਧੁ ਆਖਾਂ ॥

ਤੁਧੁ ਅਗੈ ਤੁਧੈ ਸਾਲਾਹੀ ਮੈ ਅੰਧੇ ਨਾਉ ਸੁਜਾਖਾ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮੈ = ਮੈਨੂੰ। ਸੁਜਾਖਾ = ਔਖਾਂ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਸੁਜਾਖਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੪੨)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਨੀ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
								ਹੋ	ਰੁ	ਸਰੀ	ਕੁ	ਹੋ	s	ਵੈ	s
ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ								
ਕੋ	s	ਈ	s	ਤੇ	s	ਰਾ	s								
								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਰੇ	ਸ	ਸ
								ਤਿ	ਸੁ	ਅ	ਗੈ	ਤੁ	s	ਧੁ	s
ਮਪ	ਨੀਸਂ	ਰੇਂਸਂ	ਨੀਸਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ								
ਆ	s	s	s	ਖਾਂ	s	s	s								
ਅੰਤਰਾ								ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
								ਤੁ	ਧੁ	ਅ	ਗੈ	ਤੁ	s	ਧੈ	s
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ								
ਸਾ	s	s	s	ਲਾ	s	ਹੀ	s								
								ਨੀ	ਸਂ	ਰੇਂ	ਮਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਪ
								ਮੈ	s	ਅੰ	ਧੇ	ਨਾ	s	ਉ	s
ਮਪ	ਨੀਸਂ	ਰੇਂਸਂ	ਨੀਸਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ								
ਸੁ	s	ਜਾ	s	ਖਾ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਮ: ੧ ॥

ਜਾਂ ਨ ਸਿਆ ਕਿਆ ਚਾਕਰੀ ਜਾਂ ਜੰਮੇ ਕਿਆ ਕਾਰ ॥

ਸਭਿ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਦੇਖੈ ਵਾਰੇ ਵਾਰ ॥

ਜੇ ਚੁਪੈ ਜੇ ਮੰਗਿਐ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰੁ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਾਂ = ਜਦੋਂ। ਨ ਸਿਆ = ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਇਆ। ਚਾਕਰੀ = ਨੈਕਰੀ, ਕਮਾਈ। ਕਿਆ = ਕੇਹੜੀ?
ਕਾਰ = ਕਿਰਤ। ਸਭਿ = ਸਾਰੇ। ਵਾਰੇ ਵਾਰ = ਬਾਰ ਬਾਰ, ਮੁੜ ਮੁੜ, ਸਦਾ। ਦੇਖੈ = ਸੰਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਚੁਪੈ = ਜੇ
ਚੁੱਪ ਕਰ ਰਹੀਏ। ਜੇ ਮੰਗਿਐ = ਜੇ ਕੁਝ ਮੰਗੀਏ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੪੨)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਹੀ	ਹੀ	ਹੀ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਜਾਂ	s	ਨ	ਸਿ	s	ਆ	s
ਹੀ	ਹੀ	ਹੀ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਕਿ	s	ਆ	ਚਾ	ਕ	ਰੀ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਜਾਂ	s	s	ਜੰ	s	ਮੇ	s
ਹੀ	ਹੀ	ਹੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕਿ	s	ਆ	ਕਾ	s	ਰ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਹੀ	ਹੀ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਭਿ	ਕਾ	ਰ	ਣ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਹੀ	ਹੀ	ਪ	ਪ
ਕ	ਰ	ਤਾ	ਕ	s	ਰੇ	s
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਦੇ	s	ਖੈ	ਵਾ	s	ਰੇ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਵਾ	s	s	ਰ	s	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਹੀ	ਹੀ	ਪ	ਪ
ਜੇ	s	s	ਚੁ	s	ਪੈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਹੀ	ਹੀ	ਪ	ਪ
ਜੇ	s	s	ਮੰ	s	ਗਿ	ਐ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
ਦਾ	s	ਤਿ	ਕ	s	ਰੇ	s
ਹੀ	ਹੀ	ਹੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਦਾ	s	s	ਤਾ	s	ਰੁ	s

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਪੜ੍ਹਤਾ ॥

ਪ੍ਰਕਾਰੰਤਾ ਅਜਾਣੰਤਾ ॥

ਜਾਂ ਬੂਝੈ ਤਾਂ ਸੂਝੈ ਸੇਈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਕੂਕ ਨ ਹੋਈ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪ੍ਰਕਾਰੰਤਾ = ਪ੍ਰਕਾਰਦਾ ਹੈ, ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚੀ ਬੋਲ ਬੋਲ ਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਾਣੰਤਾ = ਅ-ਜਾਣੰਤਾ, ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਆਪ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ। ਜਾਂ = ਜਦੋਂ। ਸੇਈ = ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਹੀ। ਸੂਝੈ = ਦਿੱਸੇ। ਕੂਕ = ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਬੋਲਣਾ। ਨ ਹੋਈ = ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਮੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਦਾਦਰਾ ਓ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੪੨)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਰੇ	ਰੇ
ਸਾ	ਸ	ੜ	ਬੇ	s	ਦ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਰੇ	ਰੇ
ਪੁ	ਰਾ	ਣ	ਪ	ਕੁੰ	ਤਾ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
ਪੂ	s	ਕਾ	ਰੰ	ਤਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਅ	s	ਜਾ	ਣੰ	s	ਤਾ
ਅੰਤਰਾ					
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਾਂ	s	s	ਬੂ	s	ਝੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤਾਂ	ਸੂ	ਝੈ	ਸੋ	s	ਈ
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
ਨਾ	ਨ	ਕੁ	ਆ	ਥੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕੂ	ਕ	ਨ	ਹੇ	s	ਈ

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਮਃ ੧ ॥

ਜਾਂ ਹਉ ਤੇਰਾ ਤਾਂ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੇਰਾ ਹਉ ਨਾਹੀ ਤੂ ਹੋਵਹਿ ॥

ਆਪੇ ਸਕਤਾ ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ ਸਕਤੀ ਜਗਤੁ ਪਰੇਵਹਿ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹਉ = ਮੈਂ। ਸਕਤਾ = ਜ਼ੋਰ ਵਾਲਾ। ਸੁਰਤਾ = ਸੁਰਤ ਵਾਲਾ। ਸਕਤੀ = ਆਪਣੀ ਸੱਤਿਆ (ਦੇ ਧਾਰੋ) ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੪੨)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਰੇਮ	ਪਨੀ	ਮਪ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਜਾਂ	ਹ	ਉ	ਤੇ	s	ਰਾ	s
ਰੇਮ	ਪਨੀ	ਮਪ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਤਾਂ	ਸਭੁ	ਕਿਛੁ	ਮੇ	s	ਰਾ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
ਹ	s	ਉ	ਨਾ	s	ਹੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਤੂ	s	s	ਹੇ	ਵ	ਹਿ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	s	ਪੇ	ਸ	ਕ	ਤਾ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਪੇ	ਸੁ	ਰ	ਤਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
ਸ	ਕ	ਤੀ	ਜ	ਗ	s	ਤੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪ	s	ਰੇ	ਵ	s	ਹਿ	s

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਕਲਿ ਹੋਈ ਕੁਤੇ ਮੁਹੀ ਖਾਜੁ ਹੋਆ ਮੁਰਦਾਰੁ ॥

ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਭਉਕਣਾ ਚੂਕਾ ਧਰਮੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੨-੧੨੪੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਲਿ = ਕਲਜੁਗੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਉਹ ਲੁਕਾਈ ਜੋ ਰੱਬ ਤੋਂ ਵਿਛੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ (ਗੁਰ ਆਸ਼ੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹੀ ਸਮਾ 'ਕਲਿਜੁਗ' ਹੈ ਜਦੋਂ ਗੁਰੂ-ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਸਰ ਜਾਏ; ਜਿਵੇਂ, "ਇਕ ਘੜੀ ਨ ਮਿਲਤੇ ਤਾ ਕਲਿਜੁਗੁ ਹੋਤਾ")। **ਕੁਤੇ ਮੁਹੀ** = ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲੀ, ਕੁੱਤੇ ਵਾਂਗ ਜਿਸ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦਾ ਹਲਕ ਕੁੱਦਿਆ ਹੋਵੇ। **ਮੁਰਦਾਰੁ** = ਹਰਾਮ, ਵੱਢੀ ਆਦਿਕ ਹਰਾਮ ਚੀਜ਼। **ਕੂੜੁ** = ਝੂਠ। **ਚੂਕਾ** = ਮੁੱਕ ਗਿਆ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੪੨-੧੨੪੩)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਨੁੀ	ਪ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਕ	ਲਿ	ਹੋ	s	ਈ	ਕੁ	ਤੇ	ਮੁ	s	ਹੀ
ਪ	ਪ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਖਾ	ਜੁ	ਹੋ	s	ਆ	ਮੁ	ਰ	ਦਾ	s	ਰੁ
ਅੰਤਰਾ									
ਨੁੀ	ਨੁੀ	ਮ	ਮ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕੂ	ਤੁ	ਬੋ	s	ਲਿ	ਬੋ	ਲਿ	ਭਉ	ਕ	ਣਾ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਨੁੀ	ਪ	ਮਪ	ਨੁੀਪ	ਰੇਮ	ਸਰੇ	ਨੀਸ
ਦੂ	ਕਾ	ਧ	ਰ	ਮੁ	ਬੀ	s	ਚਾ	s	ਰੁ

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਮਃ ੧ ॥

ਰੰਨਾ ਹੋਈਆ ਬੋਧੀਆ ਪੁਰਸ ਹੋਏ ਸਈਆਦ ॥

ਸੀਲੁ ਸੰਜਮੁ ਸੁਚ ਭੰਨੀ ਖਾਣਾ ਖਾਜੁ ਅਹਾਜੁ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਰੰਨਾ = ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ। ਬੋਧੀਆ = ਸਲਾਹਕਾਰ। ਪੁਰਸ = ਮਨੁੱਖ। ਸਈਆਦ = ਸ਼ਿਕਾਰੀ, ਜ਼ਾਲਮ। ਸੀਲੁ = ਮਿਠਾ ਸੁਭਾਉ। ਸੰਜਮੁ ਜੁਗਤਿ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ। ਸੁਚ = ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ, ਦਿਲ ਦੀ ਸਫ਼ਾਈ। ਭੰਨੀ = ਦੂਰ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਖਾਜੁ = ਮਨ-ਭਾਉਂਦਾ ਖਾਣਾ। ਅਹਾਜੁ = ਨਾਹ ਹਜ਼ਮ ਹੋਣ ਵਾਲਾ, ਹਰਾਮ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੪੩)

1 ×	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਰੰ	s	ਨਾ	s	ਹੋ	s	ਈ	ਆ
ਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬੋ	ਧੀ	s	s	ਆ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਮ	ਰੇ
ਪੁ	ਰ	ਸ	s	ਹੋ	s	ਏ	s
ਮ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸ	s	ਈ	s	ਆ	s	ਦ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸੀ	s	ਲੁ	s	ਸੰ	ਜ	ਮੁ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੁ	s	ਚ	s	ਭੰ	s	ਨੀ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਖਾ	s	ਣਾ	s	ਖਾ	s	ਜੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਅ	s	s	s	ਹਾ	s	ਜੁ	s

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਲਖ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਵੈ ਲਖ ਜੀਵਣੁ ਕਿਆ ਖੁਸੀਆ ਕਿਆ ਚਾਉ ॥

ਵਿਛੁੜਿਆ ਵਿਸੁ ਹੋਇ ਵਿਛੋੜਾ ਏਕ ਘੜੀ ਮਹਿ ਜਾਇ ॥

ਜੇ ਸਉ ਵਰ੍ਹਿਆ ਮਿਠਾ ਖਾਜੈ ਭੀ ਫਿਰਿ ਕਉੜਾ ਖਾਇ ॥

ਮਿਠਾ ਖਾਧਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਕਉੜਤਣੁ ਧਾਇ ਜਾਇ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਲਖ ਜੀਵਣੁ = ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ। ਕਿਆ ਖੁਸੀਆ = ਭਾਵੇਂ ਕਿਤਨੀਆਂ ਹੀ ਖੁਸੀਆਂ ਹੋਣ। ਵਿਛੁੜਿਆ = ਸਰੀਰ ਤੇ ਜਿੰਦ ਦੇ ਵਿੱਛੁੜਨ ਵੇਲੇ। ਵਿਸੁ = ਵਿਹੂ, ਜ਼ਹਿਰ, (ਭਾਵ ਬਹੁਤ ਦੁਖਦਾਈ)। ਜਾਇ = (ਜੀਵ) ਤੁਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਚਿਤਿ ਨ ਆਵ = ਚੇਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਧਾਇ ਧਾਇ = ਡੂੰਘਾ ਅਸਰ ਪਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਉੜਤਣ = ਵਿਛੋੜਾ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੪੩)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਰੇਮ	ਪਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੁੰਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲਖ	ਸਿ	ਉ	ਪ੍ਰੀਤਿ	ਹੇ	ਵੈ	ਲ	s	ਖ	ਜੀ	ਵ	ਣੁ
ਰੇਮ	ਪਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੁੰਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਕਿ	ਆ	s	ਖੁ	ਸੀ	ਆ	ਕਿ	s	ਆ	ਚਾ	ਉ	s
ਨੀਸ	ਨੀਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੁੰ	ਨੁੰ	ਨੁੰ	ਪੁ	ਪੁ	ਪੁ
ਵਿਛੁ	ੜਿ	ਆ	ਵਿ	ਸੁ	s	ਹੇ	s	ਇ	ਵਿ	ਛੇ	ੜਾ
ਮੁ	ਪੁ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਰੇਮ	ਪਨੀ	ਨੁੰਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ
ਏ	ਕ	ਘ	ੜੀ	ਮ	ਹਿ	ਜਾ	s	s	s	ਇ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜੇ	s	ਸ	ਉ	ਵਰਿ	ਆ	ਮਿ	s	ਠਾ	ਖਾ	s	ਜੈ
ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਭੀ	s	s	ਫਿ	s	ਰਿ	ਕ	ਉ	ੜਾ	ਖਾ	s	ਇ
ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮਿ	ਠਾ	s	ਖਾ	s	ਧਾ	ਚਿ	ਤਿ	ਨ	ਆ	ਵੈ	s
ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਰੇਮ	ਪਨੀ	ਨੁੰਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ
ਕਉ	ੜ	ਤ	ਣੁ	ਧਾ	ਇ	ਜਾ	s	s	s	ਇ	s

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਮਃ ੧ ॥

ਕਾਪੜੁ ਕਾਠੁ ਰੰਗਾਇਆ ਰਾਂਗਿ ॥

ਘਰ ਗਚ ਕੀਤੇ ਬਾਗੇ ਬਾਗ ॥

ਸਾਦ ਸਹਜ ਕਰਿ ਮਨੁ ਖੇਲਾਇਆ ॥

ਤੈ ਸਹ ਪਾਸਹੁ ਕਹਣੁ ਕਹਾਇਆ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਾਪੜੁ ਕਾਠੁ = ਕੱਪੜੇ ਤੇ ਲੱਕੜ ਦਾ ਸਾਮਾਨ (ਪਰਦੇ ਕੁਰਸੀਆਂ ਆਦਿਕ)। ਰਾਂਗਿ = ਰੰਗ ਨਾਲ। ਗਚ = ਚੂਨੇ-ਗੱਚ।
ਬਾਗੇ ਬਾਗ = ਬੱਗੇ ਹੀ ਬੱਗੇ, ਚਿੱਟੇ ਹੀ ਚਿੱਟੇ। ਸਾਦ = ਸੁਆਦ। ਸਹਜ = ਸੁਖ। ਸਾਦ ਕਰਿ = ਸੁਆਦਾਂ ਨਾਲ।
ਖੇਲਾਇਆ = ਖਿਡਾਇਆ, ਪਰਚਾਇਆ। ਪਾਸਹੁ = ਕੋਲੋਂ। ਕਹਣੁ = ਉਲਾਹਮਾ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੪੩)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਾ	ਪ	ੜ	ਕਾ	s	ਠ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰੰਗਾ	ਇ	ਆ	ਰਾਂ	ਗਿ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਘਰ	ਗ	ਚ	ਕੀ	s	ਤੇ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਾ	s	ਗੇ	ਬਾ	s	ਗ
ਅੰਤਰਾ					
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਾਦ	ਸਹ	ਜ	ਕ	s	ਰਿ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮ	s	ਨੁ	ਖੇਲਾ	ਇ	ਆ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਹੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਤੈ	ਸ	ਹ	ਪਾ	ਸ	ਹੁ
ਪ	ਮ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਕ	ਹ	ਣ	ਕਹਾ	ਇ	ਆ

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਮਃ ੧ ॥

ਬੇਦੁ ਪੁਕਾਰੇ ਪੁੰਨੁ ਪਾਪੁ ਸੁਰਗ ਨਰਕ ਕਾ ਬੀਉ ॥

ਜੇ ਬੀਜੈ ਸੇ ਉਗਵੈ ਖਾਂਦਾ ਜਾਣੈ ਜੀਉ ॥

ਗਿਆਨੁ ਸਲਾਹੇ ਵਡਾ ਕਰਿ ਸਚੇ ਸਚਾ ਨਾਉ ॥

ਸਚੁ ਬੀਜੈ ਸਚੁ ਉਗਵੈ ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਥਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੩-੧੨੪੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਬੇਦੁ ਪੁਕਾਰੇ = ਵੇਦ ਉੱਚੀ ਆਖਦਾ ਹੈ, (ਭਾਵ, ਵੇਦ ਦੀ ਤਾਲੀਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ) । ਬੀਉ = ਬੀਜ, ਬੀਜ, ਮੂਲ, ਕਾਰਨ।
ਜੇ = ਜੇ ਕੁਝ। ਖਾਂਦਾ ਜੀਉ = (ਬੀਜੇ ਹੋਏ ਦਾ ਫਲ) ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਜੀਵ। ਜਾਣੈ = ਜਾਣ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨੁ = ਗੁਰੂ ਦਾ
(ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ) ਗਿਆਨ, ਉੱਚੀ ਵਿਚਾਰ। ਸਲਾਹੇ = ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਵਡਾ ਕਰਿ = (ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ)
ਵੱਡਾ ਆਖ ਆਖ ਕੇ। ਸਚਾ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਪਾਈਐ ਥਾਉ = ਥਾਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੋਵੀਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੪੩-੧੨੪੪)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਚੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਬੇ	s	ਦੁ	ਪੁ	ਕਾ	ਚੇ	ਪੁੰ	s	ਨੁ	ਪਾ	s	ਪੁ
ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਨੀ	ਪੁ	ਮੁ	ਪੁ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸੁ	ਰ	ਗ	ਨ	ਚ	ਕ	ਕਾ	s	s	ਬੀ	s	ਉ
ਮ	ਮ	ਚੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜੋ	s	s	ਬੀ	s	ਜੈ	ਸੋ	s	s	ਉ	ਗ	ਵੈ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਚੇ	ਨੀਸ
ਖਾਂ	ਦਾ	ਜਾ	s	ਣੈ	ਜੀ	s	s	s	ਉ	s	s
ਅੰਤਰਾ											
ਨੀ	ਨੀ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗਿ	ਆ	ਨੁ	ਸ	ਲਾ	ਹੇ	ਵ	s	ਡਾ	ਕ	s	ਰਿ
ਨੀ	ਸਾਂ	ਚੇਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਚੇਂ	ਚੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	s	ਚੋ	ਸ	s	ਚਾ	ਨਾ	s	s	ਉ	s	s
ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	ਚੁ	ਬੀ	ਜੈ	ਸ	ਚੁ	ਉ	s	ਗ	s	ਵੈ	s
ਮ	ਚੇ	ਚੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਚੇ	ਨੀਸ
ਦ	ਰ	ਗ	ਹ	ਪਾ	ਈ	ਐ	s	ਥਾ	s	ਉ	s

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਮਰਣਿ ਨ ਮੂਰਤੁ ਪੁਛਿਆ ਪੁਛੀ ਥਿਤਿ ਨ ਵਾਰੁ ॥

ਇਕਨੀ ਲਦਿਆ ਇਕਿ ਲਦਿ ਚਲੇ ਇਕਨੀ ਬਧੇ ਭਾਰ ॥

ਇਕਨਾ ਹੋਈ ਸਾਖਤੀ ਇਕਨਾ ਹੋਈ ਸਾਰ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਰਣਿ = ਮਰਨ ਨੇ, ਮੌਤ ਨੇ। ਮੂਰਤੁ = ਮੁਰਤੁਤ। ਵਾਰੁ = ਦਿਨ (ਹਫ਼ਤੇ ਦਾ)। ਇਕਿ = ਕਈ ਜੀਵ। ਸਾਖਤੀ = ਘੋੜੇ ਦੀ ਪੂਛ ਵਿਚ ਪਾਣ ਵਾਲਾ ਗੋਲ ਰੱਸਾ ਜੋ ਤੁਰਨ ਵੇਲੇ ਪਾਈਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਾਠੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਾਈ ਹੋਵੇ। ਸਾਖਤੀ ਹੋਈ = (ਭਾਵ,) ਤਿਆਰੀ ਹੋ ਗਈ। ਸਾਰ = ਸੰਭਾਲ। ਸਾਰ ਹੋਈ = ਤੁਰਨ ਦਾ ਸੱਦਾ ਆ ਗਿਆ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੪੪)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਮ	ਰ	ਇ	ਨ	s	s	ਮੁ	ਰ	ਤੁ	ਪੁ	ਛਿ	ਆ
ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਨੀ	ਪੁ	ਮੁ	ਪੁ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪੁ	s	ਛੀ	ਥਿ	s	ਤਿ	ਨ	s	s	ਵਾ	s	ਰੁ
ਅੰਤਰਾ											
ਨੀ	ਨੀ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਇ	ਕ	ਨੀ	ਲ	ਦਿ	ਆ	ਇਕਿ	ਲ	ਦਿ	ਚ	s	ਲੇ
ਨੀ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਇ	ਕ	ਨੀ	ਬ	s	ਧੇ	ਭਾ	s	s	s	ਰ	s
ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਇ	ਕ	ਨਾ	ਹੇ	s	ਈ	ਸਾ	s	ਖ	s	ਤੀ	s
ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ
ਇ	ਕ	ਨਾ	ਹੇ	s	ਈ	ਸਾ	s	s	ਰ	s	s

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਮਃ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਢੇਰੀ ਢਹਿ ਪਈ ਮਿਟੀ ਸੰਦਾ ਕੇਟੁ ॥

ਭੀਤਰਿ ਚੋਰੁ ਬਹਾਲਿਆ ਖੇਟੁ ਵੇ ਜੀਆ ਖੇਟੁ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸੰਦਾ = ਦਾ। ਕੇਟੁ = ਕਿਲ੍ਹਾ, ਵਲਗਣ। ਭੀਤਰਿ = ਅੰਦਰ। ਖੇਟੁ = ਖੇਟਾ ਕਰਮ। ਵੇ ਜੀਆ = ਹੇ ਜਿੰਦੇ!

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੪੪)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਨੀ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
								ਨਾ	s	ਨ	ਕ	ਵੇ	s	ਰੀ	s
ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ								
ਢ	s	ਹਿ	s	ਪ	s	ਈ	s								
								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਰੇ	ਸ	ਸ
								ਮਿ	s	ਟੀ	s	ਸਂ	s	ਦਾ	s
ਰੇਮ	ਪਨੀ	ਸਰੇਂ	ਨੀਸਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ								
ਕੋ	s	s	s	ਟੁ	s	s	s								
ਅੰਤਰਾ								ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
								ਭੀ	ਤ	ਰਿ	s	ਚੇ	s	ਰੁ	s
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ								
ਬ	s	s	ਹਾ	ਲਿ	s	ਆ	s								
								ਮਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਖੇ	s	ਟੁ	s	ਵੇ	s	ਜੀ	ਆ
ਰੇਮ	ਪਨੀ	ਸਰੇਂ	ਨੀਸਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ								
ਖੇ	s	s	s	ਟੁ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਧਨਵੰਤਾ ਇਵ ਹੀ ਕਹੈ ਅਵਰੀ ਧਨ ਕਉ ਜਾਉ ॥

ਨਾਨਕੁ ਨਿਰਧਨੁ ਤਿਤੁ ਦਿਨਿ ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ ਵਿਸਰੈ ਨਾਉ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਇਵ ਹੀ = ਇਉਂ ਹੀ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ। ਧਨ ਕਉ = ਧਨ ਵਾਸਤੇ, ਧਨ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਜਾਉ = ਜਾਉਂ, ਜਾਵਾਂ।
ਨਿਰਧਨੁ = ਕੰਗਾਲ। ਤਿਤੁ ਦਿਨਿ = ਉਸ ਦਿਨ ਵਿਚ, ਉਸ ਦਿਹਾੜੇ। ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ = ਜਿਸ ਦਿਹਾੜੇ (ਲਫਜ਼ 'ਤਿਤੁ'
ਅਤੇ 'ਜਿਤੁ' ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਹਨ ਲਫਜ਼ 'ਤਿਸੁ' ਅਤੇ 'ਜਿਸੁ' ਤੋਂ)।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੪੪)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਨੀ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
								ਧ	ਨ	ਵੰ	ਤਾ	ਇ	ਵ	ਹੀ	s
ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ								
ਕ	s	s	s	ਹੈ	s	s	s								
								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਰੇ	ਸ	ਸ
								ਅ	ਵ	ਰੀ	s	ਧ	s	ਨ	s
ਰੇਮ	ਪਨੀ	ਸਰੇਂ	ਨੀਸਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ								
ਕ	s	ਉ	s	ਜਾ	s	ਉ	s								
ਅੰਤਰਾ								ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
								ਨਾ	ਨ	s	ਕੁ	ਨਿ	ਰ	ਧ	ਨੁ
ਮਪ	ਨੀਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ								
ਤਿ	s	ਤੁ	s	ਦਿ	s	ਨਿ	s								
								ਮਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਜਿ	s	ਤੁ	s	ਦਿ	s	ਨਿ	s
ਰੇਮ	ਪਨੀ	ਸਰੇਂ	ਨੀਸਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ								
ਵਿ	s	ਸ	ਰੈ	ਨਾ	s	ਉ	s								

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਮਃ ੧ ॥

ਸੂਰਜੁ ਚੜੈ ਵਿਜੇਗਿ ਸਭਸੈ ਘਟੈ ਆਰਜਾ ॥
ਤਨੁ ਮਨੁ ਰਤਾ ਭੇਗਿ ਕੇਈ ਹਾਰੈ ਕੇ ਜਿਣੈ ॥
ਸਭੁ ਕੇ ਭਰਿਆ ਫੂਕਿ ਆਖਣਿ ਕਹਣਿ ਨ ਥੰਮੀਐ ॥
ਨਾਨਕ ਵੇਖੈ ਆਪਿ ਫੂਕ ਕਢਾਏ ਢਹਿ ਪਵੈ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਵਿਜੇਗਿ = ਵਿਛੋੜੇ ਨਾਲ, (ਦਿਨ ਦੇ) ਗੁਜ਼ਰਨ ਨਾਲ। ਸਭਸੈ = ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਦੀ। ਆਰਜਾ = ਉਮਰ। ਰਤਾ = ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ। ਭੇਗਿ = (ਮਾਇਆ ਦੇ) ਭੇਗਣ ਵਿਚ। ਸਭੁ ਕੇ = ਹਰੇਕ ਜੀਵ। ਫੂਕਿ = ਅਹੰਕਾਰ ਨਾਲ। ਆਖਣਿ ਕਹਣਿ = ਆਖਣ ਨਾਲ ਕਹਿਣ ਨਾਲ, ਸਮਝਾਉਣ ਨਾਲ। ਥੰਮੀਐ = ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਆਪਿ = ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ। ਫੂਕ = ਪ੍ਰਾਣ, ਸੁਆਸ। ਜਿਣੈ = ਜਿੱਤਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਮੱਤਤਾਲ ੯ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੪੪)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7 3	8	9
ਸਥਾਈ								
ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਸੂ	s	ਰ	ਜੁ	ਚ	ੜੈ	ਵਿ	ਜੋ	ਗਿ
ਸ	ਸ	ਨੀ	ਨੀ	ਪੁ	ਪੁ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਸ	ਭ	ਸੈ	s	ਘ	ਟੈ	ਆ	ਰ	ਜਾ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਤ	ਨੁ	ਮ	ਨੁ	ਰ	ਤਾ	ਭੋ	s	ਗਿ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ
ਕੋ	ਈ	ਹਾ	ਰੈ	ਕੋ	s	ਜਿ	s	ਟੈ
ਅੰਤਰਾ								
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਭੁ	ਕੋ	s	ਭਰਿ	ਆ	ਫੂ	s	ਕਿ
ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆਖ	ਣਿ	ਕਹ	ਣਿ	ਨ	s	ਥੰ	ਮੀ	ਐ
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	ਨ	ਕ	s	ਵੇ	ਖੈ	ਆ	s	ਪਿ
ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂਸਾਂ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਰੇਮ	ਸਰੇ	ਨੀਸ
ਫੂ	ਕ	ਕਢਾ	ਏ	ਢ	ਹਿ	ਪ	s	ਵੈ

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਧ੍ਰਿਗੁ ਤਿਨਾ ਕਾ ਜੀਵਿਆ ਜਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਵੇਚਹਿ ਨਾਉ ॥

ਖੇਤੀ ਜਿਨ ਕੀ ਉਜੜੈ ਖਲਵਾੜੈ ਕਿਆ ਥਾਉ ॥

ਸਚੈ ਸਰਮੈ ਬਾਹਰੇ ਅਗੈ ਲਹਹਿ ਨ ਦਾਦਿ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਿ = ਜੋ ਮਨੁੱਖ। ਨਾਉ = (ਤਵੀਤ ਤੇ ਜੰਤ੍ਰ-ਮੰਤ੍ਰ ਆਦਿਕ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿਚ) ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ। ਕਿਆ ਥਾਉ = (ਭਾਵ,) ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ, ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ। ਸਰਮ = ਉੱਦਮ। ਦਾਦਿ = ਕਦਰ, ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੀ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੪੫)

1 ×	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਪ੍ਰਿ	s	ਗੁ	ਤਿ	ਨਾ	s	ਕਾ	s
ਰੇ	ਰੇਮ	ਪ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
s	ਜੀ	s	s	ਵਿ	ਆ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਜਿ	s	ਲਿਖਿ	ਲਿਖਿ	ਵੇ	ਚ	ਹਿ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾ	s	s	s	ਉ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ							
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਖੇ	ਤੀ	ਜਿ	ਨ	ਕੀ	s	s	s
ਪ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਉ	s	ਜ	s	ੜੈ	s	s	s
ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਖ	ਲ	ਵਾ	ੜੇ	ਕਿ	s	ਆ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਥਾ	s	s	s	ਉ	s	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਸ	s	s	ਚੈ	ਸ	ਰ	ਮੈ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਾ	s	s	s	ਹ	s	ਰੇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
ਅ	ਗੈ	s	s	ਲਹ	ਹਿ	ਨ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਦਾ	s	s	s	ਦਿ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਸਚੁ ਵਰਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਤੀਰਥੁ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਦਇਆ ਦੇਵਤਾ ਖਿਮਾ ਜਪਮਾਲੀ ਤੇ ਮਾਣਸ ਪਰਧਾਨੁ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗਿਆਨੁ = ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਵਿਚਾਰ, ਜੀਵਨ-ਆਦਰਸ਼ ਦੀ ਸਮਝ। ਧਿਆਨੁ = ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਚਿੱਤ ਜੋੜਨਾ।

ਜਪਮਾਲੀ = ਮਾਲਾ। ਪਰਧਾਨ = ਮੰਨੇ-ਪ੍ਰਮੰਨੇ, ਪੈਂਚ, ਤੁਰਨੇ-ਸਿਰ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੪੫)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਸ	s	ਚੁ	ਵ	ਰ	ਤੁ	ਸੰ	ਤੋ	ਖੁ	ਤੀ	ਰ	ਬੁ
ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਨੀ	ਪੁ	ਮੁ	ਪੁ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਗਿ	ਆ	ਨੁ	ਧਿ	ਆ	ਨੁ	ਇ	ਸ	ਨਾ	s	ਨੁ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਨੀਪ	ਮਰੇ	ਮਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦ	ਇ	ਆ	ਦੇ	ਵ	ਤਾ	ਖਿ	ਮਾ	s	ਜਪ	ਮਾ	ਲੀ
ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂਨੀ	ਪ	ਪ	ਮਪ	ਪ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ
ਤੇ	s	s	ਮਾ	ਣ	ਸ	ਪ	ਰ	ਧਾ	s	ਨ	s

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣਾ ਗਾਵੈ ਗੀਤ ॥

ਭੁਖੇ ਮੁਲਾਂ ਘਰੇ ਮਸੀਤਿ ॥

ਮਖਟੂ ਹੋਇ ਕੈ ਕੰਨ ਪੜਾਏ ॥

ਫਕਰੁ ਕਰੇ ਹੋਰੁ ਜਾਤਿ ਗਵਾਏ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਵਿਹੂਣਾ = ਸੱਖਣਾ, ਖਾਲੀ। ਗਿਆਨ = ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸਮਝ। ਘਰੇ = ਘਰ ਵਿਚ ਹੀ, ਘਰ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਹੀ, ਰੋਟੀ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਹੀ। ਮਖਟੂ = ਜੇ ਖੱਟ ਕਮਾ ਨਾਹ ਸਕੇ। ਕੰਨ ਪੜਾਏ = ਕੰਨ ਪੜਵਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਜੇਗੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਕਰੁ ਕਰੇ = ਫਕੀਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਾਤਿ ਗਵਾਏ = ਕੁਲ ਦੀ ਅਣਖ ਛੱਡ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਹੋਰੁ = ਇਕ ਹੋਰ ਮਨੁੱਖ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੪੫)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਗਿ	ਆ	ਨ	ਵਿ	ਹੂ	ਣਾ
ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਮ	ਮ	ਪ
ਗਾ	s	ਵੈ	ਗੀ	s	ਤ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮਰੇ	ਸ	ਸ
ਭੁ	s	ਖੇ	ਮੁ	s	ਲਾਂ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਘ	s	ਰੇ	ਮ	ਸੀ	ਤਿ
ਅੰਤਰਾ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਮ	ਖ	ਟੂ	ਹੋ	s	ਇ
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ
ਕੈ	s	s	s	s	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਮਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਕੰ	s	ਨ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਪ	ੜਾ	s	ਏ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਫ	s	s	ਕ	ਰੁ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕ	s	s	ਰੇ	s	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਹੋ	s	ਰੁ	ਜਾ	s	ਤਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਗ	ਵਾ	s	ਏ	s	s

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਇ ਮਹਮੇ ਹਸਨੇ ਕੀ ਧੁਨਿ)

ਮਃ ੧ ॥

ਮਨਹੁ ਜਿ ਅੰਧੇ ਕੂਪ ਕਹਿਆ ਬਿਰਦੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ॥

ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਉਂਧੈ ਕਵਲਿ ਦਿਸਨਿ ਖਰੇ ਕਰੂਪ ॥

ਇਕਿ ਕਹਿ ਜਾਣਹਿ ਕਹਿਆ ਬੁਝਹਿ ਤੇ ਨਰ ਸੁਘੜ ਸਰੂਪ ॥

ਇਕਨਾ ਨਾਦ ਨ ਬੇਦ ਨ ਗੀਅ ਰਸੁ ਰਸ ਕਸ ਨ ਜਾਣੰਤਿ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੪੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅੰਧੇ ਕੂਪ = ਅੰਨ੍ਹੇ ਖੂਹ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਮੂਰਖ। ਬਿਰਦੁ = (ਇਨਸਾਨੀ) ਫਰਜ਼। ਕਹਿਆ = ਦੱਸਿਆਂ ਭੀ, ਆਖਿਆਂ ਭੀ।
ਮਨਿ ਅੰਧੈ = ਅੰਨ੍ਹੇ ਮਨ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਉਂਧੈ ਕਵਲਿ = ਉਲਟੇ ਹੋਏ (ਹਿਰਦੇ) ਕੰਵਲ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਖਰੇ ਕਰੂਪ = ਬਹੁਤ
ਕੋਝੇ। ਕਹਿ ਜਾਣਹਿ = ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸੁਘੜ = ਸੁ-ਘੜ, ਸੁਚੱਜੇ। ਨਾਦ ਰਸੁ = ਨਾਦ ਦਾ ਰਸ। ਬੇਦ ਰਸੁ
= ਵੇਦ ਦਾ ਰਸ। ਗੀਅ ਰਸੁ = ਗੀਤ ਦਾ ਰਸ। ਰਸ ਕਸ = ਮਿੱਠੇ ਕਸੈਲੇ ਰਸ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੪੬)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਨੁਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮਨ	ਹੁ	ਜਿ	s	s	ਅੰ	ਧੇ	ਕੂ	s	ਪ
ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕਹਿ	ਆ	ਬਿ	ਰ	ਦੁ	ਨ	s	ਜਾ	ਣ	ਨੀ
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮ	ਨਿ	ਅੰ	s	ਧੈ	ਊਂ	ਧੈ	ਕ	ਵ	ਲਿ
ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਰੇਂਸਾਂ	ਨੁਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ
ਦਿਸ	ਨਿ੍	ਖ	s	ਰੇ	ਕ	s	ਰੂ	ਪ	s
ਅੰਤਰਾ									
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਇਕਿ	ਕਹਿ	ਜਾ	ਣ	ਹਿ	ਕਹਿ	ਆ	ਬੁ	ਝ	ਹਿ
ਪ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤੇ	s	ਨ	s	ਰ	ਸੁਘ	ੜ	ਸ	ਰੂ	ਪ
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਇ	ਕਨਾ	ਨਾ	ਦ	ਨ	ਬੇਦ	ਨ	ਗੀਅ	ਰ	ਸੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਮ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸਾਂ	ਨੁਪ	ਮਰੇ	ਸਮਨ
ਰ	ਸ	ਕ	s	ਸ	ਨ	s	ਜਾ	ਣੰ	ਤਿ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਚਉਪਦੇ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ॥

ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਹਸਣਾ ਸਉਣਾ ਵਿਸਰਿ ਗਇਆ ਹੈ ਮਰਣਾ ॥

ਖਸਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਖੁਆਰੀ ਕੀਨੀ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਨਹੀ ਰਹਣਾ ॥੧॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਏਕੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ॥

ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਵਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੫੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਖੁਆਰੀ = ਖੁਆਰ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਰਤੂਤ। ਧ੍ਰਿਗੁ = ਫਿਟਕਾਰ-ਯੋਗ। ਪਤਿ = ਇੱਜ਼ਤ। ਸੇਤੀ = ਨਾਲ। ਘਰਿ = ਘਰ ਵਿਚ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ।

ਥਾਟ	:	ਖਮਾਜ
ਜਾਤੀ	:	ਸੰਪੂਰਣ ਸੰਪੂਰਣ,
ਵਾਦੀ	:	ਮਧਿਅਮ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ
ਸੁਰ	:	ਦੋਨੋਂ ਨਿਸ਼ਾਦ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ, ਬਾਕੀ ਸ਼ੁੱਧ ਸੁਰ,
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਕੋਈ ਨਹੀ
ਸਮਾਂ	:	ਰਾਤ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਪਹਿਰ (ਬਰਸਾਤ ਦੀ ਰੁੱਤ ਵਿਚ ਹਰ ਸਮੇਂ)
ਆਰੋਹ	:	ਸ, ਰੇ ਗ ਮ, ਮ ਰੇ ਪ, ਨੀ ਧ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ, ਧ ਨੀ ਪ, ਮ ਗ ਮ, ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਸ ਰੇ ਗ ਮ, ਮ ਰੇ ਪ, ਧ ਨੀ ਪ, ਮ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੫੪)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ															
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਸ	ਰੇਰੇ	ਗਗ
ਣੀ	s	s	s	ਏ	ਕੋ	ਨਾ	ਮੁ	ਧਿ	ਆ	ਵ	s	ਹੁ	s	ਪ੍ਰਾ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਹੁੰ	ਹੁੰ	ਪ	ਪ	ਹੁੰਧ	ਨੀਸਾਂ	ਹੁੰਪ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ	-	-
ਅਪ	ਨੀ	ਪਤਿ	ਸੇ	ਤੀ	ਘ	ਰਿ	ਜਾ	s	ਵ	s	ਹੁ	s	s	s	s
ਅੰਤਰਾ															
ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਹੁੰ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਖਾ	s	ਣਾ	s	ਪੀ	s	ਣਾ	s	ਹ	ਸ	ਣਾ	s	ਸ	ਉ	ਣਾ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਹੁੰ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਵਿ	ਸ	ਰਿ	s	ਗ	ਇ	ਆ	s	ਹੈ	s	s	s	ਮ	ਰ	ਣਾ	s
ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਹੁੰ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਖ	ਸ	s	ਮੁ	ਵਿ	ਸਾ	ਰਿ	s	ਖੁ	ਆ	s	ਰੀ	ਕੀ	s	ਨੀ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਹੁੰ	ਹੁੰ	ਪ	ਪ	ਹੁੰਧ	ਨੀਸਾਂ	ਹੁੰਪ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ		
ਪ੍ਰਿ	ਗੁ	ਜੀਵ	ਣੁ	ਨ	s	ਹੀ	s	ਰ	s	ਹ	s	ਣਾ	s		

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕਰਉ ਬਿਨਉ ਗੁਰ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਰਿ ਵਰੁ ਆਇ ਮਿਲਾਵੈ ॥

ਸੁਣਿ ਘਨ ਘੋਰ ਸੀਤਲੁ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ਲਾਲ ਰਤੀ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥੧॥

ਬਰਸੁ ਘਨਾ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਭੀਨਾ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੂੰਦ ਸੁਹਾਨੀ ਹੀਅਰੈ ਗੁਰਿ ਮੇਰੀ ਮਨੁ ਹਰਿ ਰਸਿ ਲੀਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੫੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਰਉ = ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਬਿਨਉ = ਬੇਨਤੀ। ਗੁਰ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ = ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਗੁਰੂ ਪਾਸ। ਵਰੁ = ਖਸਮ। ਆਇ = ਲਿਆ ਕੇ। ਸੁਣਿ = ਸੁਣ ਕੇ। ਘਨਘੋਰ = ਬੱਦਲਾਂ ਦੀ ਗਰਜ। ਮੇਰਾ = ਮੇਰਾ। ਰਤੀ = ਰੰਗੀ ਹੋਈ। ਬਰਸੁ = ਵਰਖਾ ਕਰ। ਘਨਾ = ਹੇ ਘਟ! ਹੇ ਬੱਦਲ ! ਭੀਨਾ = ਭਿੱਜ ਜਾਏ। ਹੀਅਰੈ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਗੁਰਿ = ਗੁਰੂ ਨੇ। ਰਸਿ = ਰਸ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੫੪)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਨੀ ਬ	ਧ ਰ	ਨੀ ਸ	ਨੀ ਸੁ	ਸ ਘ	ਸ ਸ	ਸ ਨਾ	ਸ ਸ
ਗ ਮੇ	ਗ ਰਾ	ਮ ਮ	ਮ ਨੁ	ਰੇ ਭੀ	ਰੇ ਸ	ਸ ਨਾ	ਸ ਸ								
								ਮ ਅੰ	ਮ ਮ੍ਰਿ	ਰੇ ਤ	ਰੇ ਸ	ਪ ਬੁੰ	ਪ ਸ	ਪ ਦ	ਪ ਸ
ਧ ਸੁ	ਧ ਹਾ	ਧ ਨੀ	ਧ ਸ	ਨੀ ਹੀ	ਨੀ ਸ	ਪ ਅ	ਪ ਰੈ								
								ਨੀ ਗੁ	ਧ ਰਿ	ਨੀ ਮੋ	ਨੀ ਹੀ	ਸਾਂ ਮ	ਸਾਂ ਨੁ	ਸਾਂ ਹ	ਸਾਂ ਰਿ
ਨੀਧ ਰ	ਨੀਸਾਂ ਸ	ਰੇਂਸਾਂ ਸਿ	ਨੀਸਾਂ ਸ	ਨੀਧ ਲੀ	ਮਪ ਸ	ਗਮ ਨਾ	ਰੇਸ ਸ								
ਅੰਤਰਾ								ਮ ਕਰ	ਮ ਉ	ਮ ਬਿਨ	ਮ ਉ	ਰੇ ਗੁ	ਪ ਸ	ਪ ਸ	ਪ ਰ
ਨੀ ਅ	ਧ ਪ	ਨੀ ਨੇ	ਨੀ ਸ	ਸਾਂ ਪ੍ਰੀ	ਸਾਂ ਤ	ਸਾਂ ਮ	ਸਾਂ ਸ								
								ਨੀ ਹ	ਧ ਰਿ	ਨੀ ਵ	ਨੀ ਰੁ	ਸਾਂ ਆ	ਸਾਂ ਸ	ਸਾਂ ਣਿ	ਸਾਂ ਸ
ਰੇਂ ਮਿ	ਗਾਂ ਸ	ਮਾਂ ਲਾ	ਮਾਂ ਸ	ਰੇਂ ਵੈ	ਰੇਂ ਸ	ਸਾਂ ਸ	ਸਾਂ ਸ								
								ਮ ਸੁ	ਮ ਣਿ	ਮ ਘ	ਮ ਨ	ਰੇ ਘੋ	ਪ ਰ	ਪ ਸੀਤ	ਪ ਲੁ
ਨੀ ਮ	ਧ ਸ	ਨੀ ਨੁ	ਨੀ ਸ	ਸਾਂ ਮੋ	ਸਾਂ ਸ	ਸਾਂ ਰਾ	ਸਾਂ ਸ								
								ਗਾਂ ਲਾ	ਗਾਂ ਲ	ਮਾਂ ਰ	ਮਾਂ ਤੀ	ਰੇਂ ਗੁ	ਰੇਂ ਸ	ਸਾਂ ਣ	ਸਾਂ ਸ
ਨੀਧ ਗਾ	ਨੀਸਾਂ ਸ	ਰੇਂਸਾਂ ਸ	ਨੀਸਾਂ ਸ	ਨੀਧ ਵੈ	ਮਪ ਸ	ਗਮ ਸ	ਰੇਸ ਸ								

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਾਚੀ ਸੁਰਤਿ ਨਾਮਿ ਨਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਹਉਮੈ ਕਰਤ ਗਵਾਇਆ ॥

ਪਰ ਧਨ ਪਰ ਨਾਰੀ ਰਤੁ ਨਿੰਦਾ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਸਬਦੁ ਚੀਨਿ ਭੈ ਕਪਟ ਨ ਛੂਟੇ ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ ॥

ਅਜਗਰਿ ਭਾਰਿ ਲਦੇ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ਮਰਿ ਜਨਮੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥੧॥

ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਸਬਦੁ ਸੁਹਾਇਆ ॥

ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਜੋਨਿ ਭੇਖ ਬਹੁ ਕੀਨੇ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੫੪-੧੨੫੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਾਚੀ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ, ਟਿੱਕਵੀਂ, ਅਡੋਲ। ਨਾਮਿ = ਨਾਮ ਵਿਚ। ਤ੍ਰਿਪਤੇ = ਮਾਇਆ ਦੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਵਲੋਂ ਪਰਤੇ। ਹਉਮੈ = ਹਉ ਹਉ, ਮੈਂ ਮੈਂ (ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਬਣਾਂ ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਬਣਾਂ; ਇਹ ਖਿਆਲ)। ਰਤੁ = ਰੱਤਾ ਹੋਇਆ, ਮਸਤ। ਬਿਖੁ = ਜ਼ਹਰ। ਚੀਨਿ = ਪਛਾਣ ਕੇ, ਸਮਝ ਕੇ। ਮਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ। ਮੁਖਿ = ਮੂੰਹ ਵਿਚ। ਅਜਗਰਿ = ਅਜਗਰ ਵਿਚ। ਭਾਰਿ = ਭਾਰ ਹੇਠ। ਅਜਗਰਿ ਭਾਰਿ = ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਭਾਰ ਹੇਠ। ਮਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ। ਭਾਵੈ = ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਸੁਹਾਇਆ = ਸੋਹਣਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ = ਭਟਕ ਭਟਕ ਕੇ। ਗੁਰਿ = ਗੁਰੂ ਨੇ।

ਰਾਗ ਮਲਾਰ ਏਕਤਾਲ (੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੫੪-੧੨੫੫)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਧ	ਧ	ਧਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮ	s	ਨਿ	ਭਾ	s	ਵੈ	ਸ	ਬ	ਦੁ	ਸੁਹਾ	ਇ	ਆ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਸ
ਭ੍ਰਮਿ	ਭ੍ਰ	ਮਿ	ਜੋ	s	ਨਿ	ਭੇ	ਖ	ਬ	ਹੁ	ਕੀ	ਨੇ
ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ
ਗੁ	s	ਰਿ	ਰਾ	s	ਖੇ	ਸ	ਚੁ	ਪਾ	s	ਇ	ਆ
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਪ
ਸਾ	ਚੀ	ਸੁਰ	ਤਿ	ਨਾ	ਮਿ	ਨ	s	ਹੀ	ਤ੍ਰਿ	ਪ	ਤੇ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹ	ਉ	ਮੈ	ਕ	ਰ	ਤ	ਗ	ਵਾ	s	ਇ	ਆ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪ	ਰ	ਧ	ਨ	ਪ	ਰ	ਨਾ	ਰੀ	ਰ	ਤੁ	ਨਿੰ	ਦਾ
ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਬਿ	s	ਖੁ	ਖਾ	s	ਈ	ਦੁ	s	ਖੁ	ਪਾ	ਇ	ਆ
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਪ
ਸਬ	ਦੁ	ਚੀਨਿ	s	ਭੈ	s	ਕਪ	ਟ	ਨ	s	ਛੂ	ਟੇ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮ	s	ਨਿ	ਮੁ	s	ਖਿ	ਮਾ	ਇ	ਆ	ਮਾ	ਇ	ਆ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਧੁ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅਜ	ਗ	ਰਿ	ਭਾਰਿ	ਲ	ਦੇ	ਅ	s	ਤਿ	ਭਾ	s	ਰੀ
ਧ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ
ਮ	s	ਰਿ	ਜ	ਨ	ਮੇ	ਜ	ਨ	ਮੁ	ਗਵਾ	ਇ	ਆ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਿਨਿ ਧਨ ਪਿਰ ਕਾ ਸਾਦੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ਸਾ ਬਿਲਖ ਬਦਨ ਕੁਮਲਾਨੀ ॥

ਭਈ ਨਿਰਾਸੀ ਕਰਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨੀ ॥੧॥

ਬਰਸੁ ਘਨਾ ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥

ਬਲਿ ਜਾਵਾਂ ਗੁਰ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ ਮਿਲਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੫੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਿਨਿ = ਜਿਸ ਨੇ। ਧਨ = ਇਸਤ੍ਰੀ। ਜਿਨਿ ਧਨ = ਜਿਸ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ। ਸਾਦੁ = ਸੁਆਦ, ਮਿਲਾਪ ਦਾ ਆਨੰਦ।
ਬਿਲਖ = (ਧੋਰ ਏਮਬਉਰਰਉ ਸਬਦ) ਵਿਆਕੁਲ। ਬਦਨ = ਮੂੰਹ। ਨਿਰਾਸੀ = ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਆਸਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਨਾਹ ਹੋਣ,
ਟੁੱਟੇ ਦਿਲ ਵਾਲੀ। ਭਰਮਿ = ਭਟਕਣਾ ਵਿਚ। ਬਰਸੁ = ਵਰਖਾ ਕਰ। ਘਨਾ = ਹੇ ਘਨ! ਹੇ ਬੱਦਲ ! ਘਰਿ = (ਮੇਰੇ)
ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਆਇ = ਲਿਆ ਕੇ। ਜਿਨਿ = ਜਿਸ (ਗੁਰੂ) ਨੇ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੫੫)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਨੀ ਬ	ਧ ਰ	ਨੀ ਸ	ਨੀ ਸੁ	ਸ ਘ	ਸ ਸ	ਸ ਨਾ	ਸ ਸ
ਗ ਮੇ	ਗ ਰਾ	ਮ ਪਿ	ਮ ਰੁ	ਰੇ ਘ	ਰੇ ਰਿ	ਸ ਆਇ	ਸ ਆ								
ਧ ਅ	ਧ ਪ	ਧ ਨੇ	ਧ ਸ	ਨੀ ਪ੍ਰੀ	ਨੀ ਸ	ਪ ਤ	ਪ ਮ	ਮ ਬ	ਮ ਲਿ	ਰੇ ਜਾ	ਰੇ ਵਾਂ	ਪ ਗੁ	ਪ ਸ	ਪ ਰ	ਪ ਸ
ਨੀਧ ਮਿ	ਨੀਸਾਂ ਸ	ਰੇਂਸਾਂ ਲਾ	ਨੀਸਾਂ ਸ	ਨੀਧ ਇ	ਮਪ ਸ	ਗਮ ਆ	ਰੇਸ ਸ	ਨੀ ਜਿ	ਧ ਨਿ	ਨੀ ਹ	ਨੀ ਰਿ	ਸਾਂ ਪ੍ਰ	ਸਾਂ ਭੁ	ਸਾਂ ਆ	ਸਾਂ ਣਿ
ਅੰਤਰਾ								ਮ ਜਿ	ਮ ਨਿ	ਮ ਧ	ਮ ਨ	ਰੇ ਪਿ	ਪ ਰ	ਪ ਕਾ	ਪ ਸ
ਨੀ ਸਾ	ਧ ਸ	ਨੀ ਦੁ	ਨੀ ਨ	ਸਾਂ ਜਾ	ਸਾਂ ਸ	ਸਾਂ ਨਿ	ਸਾਂ ਆ								
ਰੇਂ ਬ	ਗਾਂ ਦ	ਮਾਂ ਨ	ਮਾਂ ਸ	ਰੇਂ ਕੁ	ਰੇਂ ਮ	ਸਾਂ ਲਾ	ਸਾਂ ਨੀ	ਨੀ ਸਾ	ਧ ਸ	ਨੀ ਸ	ਨੀ ਸ	ਸਾਂ ਬਿ	ਸਾਂ ਲ	ਸਾਂ ਖ	ਸਾਂ ਸ
								ਮ ਭ	ਮ ਸ	ਮ ਈ	ਮ ਸ	ਰੇ ਨਿ	ਪ ਰਾ	ਪ ਸੀ	ਪ ਸ
ਨੀ ਕ	ਧ ਰ	ਨੀ ਮ	ਨੀ ਕੀ	ਸਾਂ ਫਾ	ਸਾਂ ਸ	ਸਾਂ ਸੀ	ਸਾਂ ਸ								
ਨੀਧ ਭੁ	ਨੀਸਾਂ ਸ	ਰੇਂਸਾਂ ਲਾ	ਨੀਸਾਂ ਸ	ਨੀਧ ਨੀ	ਮਪ ਸ	ਗਮ ਸ	ਰੇਸ ਸ	ਗਾਂ ਬਿ	ਮਾਂ ਨੁ	ਰੇਂ ਗੁ	ਰੇਂ ਰ	ਸਾਂ ਭ	ਸਾਂ ਰ	ਸਾਂ ਮਿ	ਸਾਂ ਸ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

ਮਹਲਾ ੧ ਮਲਾਰ ॥

ਪਰ ਦਾਰਾ ਪਰ ਧਨੁ ਪਰ ਲੇਭਾ ਹਉਮੈ ਬਿਖੈ ਬਿਕਾਰ ॥

ਦੁਸਟ ਭਾਉ ਤਜਿ ਨਿੰਦ ਪਰਾਈ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਚੰਡਾਰ ॥੧॥

ਮਹਲ ਮਹਿ ਬੈਠੇ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥

ਭੀਤਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੇਈ ਜਨੁ ਪਾਵੈ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਤਨੁ ਆਚਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੫੫-੧੨੫੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦਾਰਾ = ਇਸਤ੍ਰੀ। ਧਨੁ = ਪਦਾਰਥ, ਮਾਲ। ਬਿਖੈ = ਵਿਸ਼ੇ। ਬਿਕਾਰ = ਮੰਦੇ ਕੰਮ। ਦੁਸਟ ਭਾਉ = ਮੰਦੀ ਨੀਅਤ। ਤਜਿ = ਤਜੈ, ਤਿਆਗਦਾ ਹੈ। ਚੰਡਾਰ = ਚੰਡਾਲ। ਮਹਲ = ਸਰੀਰ। ਅਗਮ = ਅਪਹੁੰਚ। ਅਪਾਰ = ਬੇਅੰਤ। ਭੀਤਰਿ = (ਹਿਰਦੇ ਦੇ) ਅੰਦਰ। ਆਚਾਰ = ਨਿੱਤ ਦੀ ਕ੍ਰਿਆ, ਨਿੱਤ ਦਾ ਆਹਰ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੫੫-੧੨੫੬)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
								s	ਮਹ	ਲ	ਮਹਿ	ਬੈ	s	ਠੇ	s
-	ਨੀਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
s	ਅ	ਗ	ਮ	ਅ	ਪਾ	s	ਰ								
								-	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
								s	ਭੀ	ਤ	ਰਿ	ਅੰ	ਮ੍ਰਿ	s	ਤੁ
-	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
s	ਸੋਈ	ਜ	ਨੁ	ਪਾ	s	ਵੈ	s								
								-	ਸ	ਮ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								s	ਜਿਸੁ	ਗੁਰ	ਕਾ	ਸ	ਬ	s	ਦੁ
ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਸਾਂ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ								
ਰ	s	ਤ	ਨੁ	ਆ	ਚਾ	s	ਰ								
ਅੰਤਰਾ								ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਪ	ਰ	ਦਾ	ਰਾ	ਪ	ਰ	ਧ	ਨੁ
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਪ	s	ਰ	s	ਲੋ	s	ਭਾ	s								
								ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ
								ਹ	ਉ	ਮੈ	s	ਬਿ	s	ਖੈ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਬਿ	s	ਕਾ	s	ਰ	s	s	s								
								ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ
								ਦੁ	ਸ	ਟ	s	ਭਾ	s	ਉ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ								
ਤ	ਜਿ	ਨਿੰ	ਦ	ਪ	ਰਾ	s	ਈ								
								-	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
								s	ਕਾ	s	ਮੁ	ਕੋ	s	ਧੁ	s
ਮਪ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ								
ਚੰ	s	s	s	ਭਾ	s	ਰ	s								

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ॥
ਪਵਣੈ ਪਾਣੀ ਜਾਣੈ ਜਾਤਿ ॥
ਕਾਇਆਂ ਅਗਨਿ ਕਰੇ ਨਿਭਰਾਂਤਿ ॥
ਜੰਮਹਿ ਜੀਅ ਜਾਣੈ ਜੇ ਥਾਉ ॥
ਸੁਰਤਾ ਪੰਡਿਤੁ ਤਾ ਕਾ ਨਾਉ ॥੧॥
ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨ ਜਾਣੀਅਹਿ ਮਾਇ ॥
ਅਣਡੀਠਾ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥
ਕਿਆ ਕਰਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀਐ ਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੫੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪਵਣੈ = ਪਵਣ ਦੀ, ਹਵਾ ਦੀ। ਜਾਣੈ = (ਜੇ) ਜਾਣੈ, ਜੇ ਜਾਣ ਲਏ। ਜਾਤਿ = ਅਸਲਾ, ਮੂਲ, ਮੁੱਢ। ਅਗਨਿ = (ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੀ) ਅੱਗ। ਭਰਾਂਤਿ = ਭਟਕਣਾ। ਨਿਭਰਾਂਤਿ = ਭਟਕਣਾ ਦਾ ਅਭਾਵ, ਸ਼ਾਂਤੀ। ਜਾਣੈ ਜੇ ਥਾਉ = ਜੇ (ਉਹ) ਥਾਂ ਜਾਣ ਲਏ (ਜਿਥੋਂ)। ਜੀਅ = (ਸਾਰੇ) ਜੀਅ ਜੰਤ। ਸੁਰਤਾ = ਚੰਗੀ ਸੁਰਤ ਵਾਲਾ, ਸਿਆਣਾ। ਨਾ ਜਾਣੀਅਹਿ = ਨਹੀਂ ਜਾਣੇ ਜਾ ਸਕਦੇ। ਮਾਇ = ਹੇ ਮਾਂ! ਕਿਆ ਕਰਿ = ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਆਖਿ = ਆਖ ਕੇ। ਵਖਾਣੀਐ = ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੫੬)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਗੁ	s	ਣ	ਗੋ	ਬਿੰ	ਦ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਨ	ਜਾਣੀ	ਅਹਿ	ਮਾ	s	ਇ	s
ਰੇ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਅ	s	ਣ	ਡੀ	s	ਠਾ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਿਛੁ	ਕਹ	ਣੁ ਨ	ਜਾ	s	ਇ	s
ਸ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਕਿਆ	ਕਰਿ	ਆਖਿ	ਵ	ਖਾ	ਣੀ	ਐ
ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਮਾ	s	s	ਇ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਪ	ਪ
ਪ	ਵ	ਣੈ	ਪਾ	s	ਣੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਜਾ	s	ਣੈ	ਜਾ	s	ਤਿ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਪ	ਪ
ਕਾ	ਇ	ਆਂ	ਅ	ਗ	ਨਿ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਕ	ਰੇ	ਨਿਭ	ਰਾਂ	s	ਤਿ	s
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ
ਜੰ	ਮ	ਹਿ	ਜੀ	s	ਅ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਾ	ਣੈ	ਜੇ	ਥਾ	s	ਉ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਸੁ	ਰ	ਤਾ	ਪੰ	ਡਿ	ਤੁ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਤਾ	s	ਕਾ	ਨਾ	s	ਉ	s

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਦੁਖੁ ਵੇਛੋੜਾ ਇਕੁ ਦੁਖੁ ਭੂਖ ॥

ਇਕੁ ਦੁਖੁ ਸਕਤਵਾਰ ਜਮਦੂਤ ॥

ਇਕੁ ਦੁਖੁ ਰੋਗੁ ਲਗੈ ਤਨਿ ਧਾਇ ॥

ਵੈਦ ਨ ਭੋਲੇ ਦਾਰੂ ਲਾਇ ॥੧॥

ਵੈਦ ਨ ਭੋਲੇ ਦਾਰੂ ਲਾਇ ॥

ਦਰਦੁ ਹੋਵੈ ਦੁਖੁ ਰਹੈ ਸਰੀਰ ॥

ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਲਗੈ ਨ ਬੀਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੫੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਵਿਛੋੜਾ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਤੋਂ ਵਿਛੋੜਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਤੋਂ ਸੱਖਣਾ-ਪਨ। ਭੂਖ = ਮਾਇਆ ਦੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ।
ਸਕਤਵਾਰ = ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲੇ, ਡਾਢੇ। ਤਨਿ = ਤਨ ਵਿਚ। ਵੈਦ ਭੋਲੇ = ਹੇ ਭੋਲੇ ਅੰਞਾਣ ਵੈਦ! ਦਾਰੂ ਨ ਲਾਇ = ਦਵਾਈ
ਨਾਹ ਦੇਹ। ਰਹੈ = ਟਿਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬੀਰ = ਹੇ ਵੀਰ! ਲਗੈ ਨ = ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ, ਪੋਹਦਾ, ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੫੬)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਵੈ	ਦ	ਨ	ਭੇ	s	ਲੇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਦਾ	s	ਰੂ	ਲਾ	s	ਇ	s
ਰੇ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਦ	ਰ	ਦੁ	ਹੋ	s	ਵੈ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਦੁਖੁ	ਰ	ਹੈ	ਸ	ਰੀ	ਰ	s
ਸ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਐ	s	ਸਾ	ਦਾ	s	ਰੂ	s
ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਲ	ਗੈ	ਨ	ਬੀ	s	ਰ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਪ	ਪ
ਦੁ	s	ਖੁ	ਵੇ	ਛੋ	ੜਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਇਕੁ	ਦੁ	ਖੁ	ਭੂ	s	ਖ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਪ	ਪ
ਇ	s	ਕੁ	ਦੁ	s	ਖੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਸਕਤ	ਵਾ	ਰ	ਜ	ਮ	ਦੁ	ਤ
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ
ਇ	s	ਕੁ	ਦੁ	s	ਖੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰੋਗੁ	ਲ	ਗੈ	ਤ	ਨਿ	ਧਾ	ਇ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਵੈ	ਦ	ਨ	ਭੇ	s	ਲੇ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਦਾ	s	ਰੂ	ਲਾ	s	ਇ	s

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਦੁਖ ਮਹੁਰਾ ਮਾਰਣ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥

ਸਿਲਾ ਸੰਤੋਖ ਪੀਸਣੁ ਹਥਿ ਦਾਨੁ ॥

ਨਿਤ ਨਿਤ ਲੇਹੁ ਨ ਛੀਜੈ ਦੇਹ ॥

ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਜਮੁ ਮਾਰੈ ਠੇਹ ॥੧॥

ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਖਾਹਿ ਗਵਾਰ ॥

ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਤੇਰੇ ਜਾਹਿ ਵਿਕਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੫੬-੧੨੫੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਾਰਣ (ਮਹੁਰੇ ਨੂੰ ਕੁਸ਼ਤਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜੜੀ ਬੂਟੀਆਂ ਆਦਿਕ) ਮਸਾਲੇ। ਹਥਿ = ਹੱਥ ਵਿਚ। ਪੀਸਣੁ = (ਕੁਸ਼ਤਾ ਪੀਹ ਕੇ ਬਾਰੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਪੱਥਰ ਦਾ) ਵੱਟਾ। ਨਿਤ ਨਿਤ = ਸਦਾ ਹੀ। ਲੇਹੁ = (ਇਹ ਦਵਾਈ) ਖਾਵੇ। ਦੇਹ = ਸਰੀਰ। ਨ ਛੀਜੈ = ਛਿੱਜਦਾ ਨਹੀਂ। ਨ ਛੀਜੈ ਦੇਹ = ਮਨੁੱਖ ਸਰੀਰ ਛਿੱਜਦਾ ਨਹੀਂ, ਮਨੁੱਖਾ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੇਠ ਵਲ ਨਹੀਂ ਜਾਈਦਾ। ਅੰਤ ਕਾਲਿ = ਅਖੀਰ ਵੇਲੇ। (ਨੋਟ: 'ਨ ਛੀਜੈ ਦੇਹ ਦਾ ਪਹਿਲਾ 'ਨ' ਅਗਲੀ ਤੁਕ ਦੇ ਨਾਲ ਭੀ ਅਰਥ ਵੇਲੇ ਵਰਤਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ 'ਦੇਹਲੀ ਦੀਪਕ' ਅਲੰਕਾਰ ਸਮਝੋ)। ਮਾਰੈ ਠੇਹ = ਪਟਕ ਕੇ ਮਾਰਦਾ ਹੈ। ਗਵਾਰ = ਮੂਰਖ। ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ = ਜਿਸ (ਦਾਰੂ) ਦੇ ਖਾਧਿਆਂ। ਵਿਕਾਰ = ਮੰਦੇ ਕਰਮ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੫੬-੧੨੫੭)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਨੀਸ	ਰੇਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਐ	s	ਸਾ	ਦਾ	s	ਰੂ	ਖਾ	s	ਹਿ	ਗ	ਵਾ	ਰ
ਸ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ
ਜਿ	s	ਤੁ	ਖਾ	s	ਧੈ	ਤੇ	ਰੇ	ਜਾ	ਹਿ	ਵਿਕਾ	ਰ
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦੁ	s	ਖ	ਮ	ਹੁ	ਰਾ	ਮਾਰ	ਣ	ਹ	ਰਿ	ਨਾ	ਮੁ
ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਿ	s	ਲਾ	ਸੰ	ਤੇ	ਖ	ਪੀਸ	ਣ	ਹ	ਥਿ	ਦਾ	ਨੁ
ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਿਤ	ਨਿ	ਤ	ਲੇ	s	ਹੁ	ਨ	s	ਛੀ	ਜੈ	ਦੇ	ਹ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ
ਅੰ	s	ਤ	ਕਾ	s	ਲਿ	ਜ	ਮੁ	ਮਾ	ਰੈ	ਠੇ	ਹ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਾਗੇ ਕਾਪੜ ਬੋਲੈ ਬੈਣ ॥

ਲੰਮਾ ਨਕੁ ਕਾਲੇ ਤੇਰੇ ਨੈਣ ॥

ਕਬਹੂੰ ਸਾਹਿਬੁ ਦੇਖਿਆ ਭੈਣ ॥੧॥

ਊਡਾਂ ਊਡਿ ਚੜਾਂ ਅਸਮਾਨਿ ॥

ਸਾਹਿਬ ਸੰਮ੍ਰਿਥ ਤੇਰੇ ਤਾਣਿ ॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਡੂੰਗਰਿ ਦੇਖਾਂ ਤੀਰ ॥

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਸਾਹਿਬੁ ਬੀਰ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੨੫੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਬਾਗੇ = ਬੱਗੇ, ਚਿੱਟੇ। ਕਾਪੜ = ਕੱਪੜੇ, ਖੰਭ। ਬੈਣ = (ਮਿੱਠੇ) ਬੋਲ। ਬੋਲੈ = ਬੋਲਦੀ ਹੈ। ਨੈਣ = ਅੱਖਾਂ। ਭੈਣ = ਹੇ ਭੈਣ!
ਊਡਾਂ = ਮੈਂ ਉੱਡਦੀ ਹਾਂ। ਊਡਿ = ਉੱਡ ਕੇ। ਚੜਾਂ = ਮੈਂ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹਾਂ। ਅਸਮਾਨਿ = ਅਸਮਾਨ ਵਿਚ। ਸਾਹਿਬ = ਹੇ
ਸਾਹਿਬ! ਤੇਰੇ ਤਾਣਿ = ਤੇਰੇ ਦਿੱਤੇ ਤਾਣ ਤੇ, ਤੇਰੀ ਦਿੱਤੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ। ਡੂੰਗਰਿ = ਪਹਾੜ ਵਿਚ। ਦੇਖਾਂ = ਮੈਂ ਵੇਖਦੀ
ਹਾਂ। ਤੀਰ = ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਕੰਢੇ। ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ = ਥਾਨ ਥਾਨ ਅੰਤਰਿ, ਹਰ ਥਾਂ ਵਿਚ। ਬੀਰ = ਹੇ ਵੀਰ!

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੫੭)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕ	ਬ	ਹੂੰ	ਸਾ	ਹਿ	ਬੁ	s
ਸ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਦੇ	ਖਿ	ਆ	ਭੈ	s	ਣ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਬਾ	s	ਗੇ	ਕਾ	ਪ	ੜ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬੋ	s	ਲੈ	ਬੈ	s	ਣ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਊ	s	ਡਾਂ	ਊ	s	ਡਿ	s
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਚ	s	ੜਾਂ	ਅ	ਸ	ਮਾ	ਨਿ
ਮ	ਮ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਾ	ਹਿ	ਬ	ਸੰ	ਮ੍ਰਿ	ਥ	s
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤੇ	s	ਰੈ	ਤਾ	s	ਣਿ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਜਲਿ	ਥ	ਲਿ	ਭੂੰ	ਗ	ਰਿ	s
ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦੇ	s	ਖਾਂ	ਤੀ	s	ਰ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਥਾ	s	ਨ	ਥ	ਨੰ	ਤ	ਰਿ
ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸਾ	ਹਿ	ਬੁ	ਬੀ	s	ਰ	s

ਚਾਗੁ ਮਲਾਰ

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧ ॥

ਚਕਵੀ ਨੈਨ ਨੀਂਦ ਨਹਿ ਚਾਹੈ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਨੀਂਦ ਨ ਪਾਈ ॥

ਸੂਰੁ ਚਰੈ ਪ੍ਰਿਉ ਦੇਖੈ ਨੈਨੀ ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਾਗੈ ਪਾਈ ॥੧॥

ਪਿਰ ਭਾਵੈ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸਖਾਈ ॥

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਘੜੀ ਨਹੀ ਜਗਿ ਜੀਵਾ ਐਸੀ ਪਿਆਸ ਤਿਸਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੭੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸੂਰੁ = ਸੂਰਜ। ਚਰੈ = ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਨੈਨੀ = ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ। ਪਾਈ = ਪੈਰੀਂ। ਪਿਰ ਪ੍ਰੇਮੁ = ਪਿਆਰੇ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ। ਸਖਾਈ = ਮਿਤ੍ਰ, ਸਾਥੀ। ਜਗਿ = ਜਗਤ ਵਿਚ। ਜੀਵਾ = ਮੈਂ ਜੀਉ ਸਕਦੀ। ਤਿਸਾਈ = ਤ੍ਰਿਖਾ, ਤੇਰ, ਤਾਂਘ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੭੩)

1 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਨੀਸ	ਰੇਮ	ਪ	ਮ	ਪ	ਪ
ਪਿ	s	ਰ	ਭਾ	s	ਵੈ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਪ੍ਰੇ	s	ਮੁ	ਸ	ਖਾ	ਈ
ਧ	ਧ	ਨੁੀ	ਪੁ	ਪੁ	ਪੁ
ਤਿ	s	ਸੁ	ਬਿ	s	ਨੁ
ਨੁੀ	ਧ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਘੜੀ	ਨ	ਹੀ	ਜਗਿ	ਜੀ	ਵਾ
ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਐ	s	ਸੀ	ਪਿ	ਆ	ਸ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਤਿ	ਸਾ	s	ਈ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਚ	ਕ	ਵੀ	ਨੈ	s	ਨ
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨੀਂਦ	ਨ	ਹਿ	ਚਾ	s	ਹੈ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਬਿ	s	ਨੁ	ਪਿ	s	ਰ
ਨੀ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨੀਂਦ	s	ਨ	ਪਾ	s	ਈ
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੂ	s	ਰੁ	ਚ	s	ਰੂ
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪ੍ਰਿਉ	ਦੇ	ਖੈ	ਨੈ	s	ਨੀ
ਧ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਿ	s	ਵਿ	ਨਿ	s	ਵਿ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਲਾ	s	ਗੈ	ਪਾਂ	s	ਈ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਾਗਤੁ ਜਾਗਿ ਰਹੈ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਮੈ ਕੇ ਨਾਹੀ ॥

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਵੈ ਆਚੁ ਕਾਚੁ ਢਰਿ ਪਾਂਹੀ ॥੧॥

ਇਸੁ ਤਨ ਧਨ ਕਾ ਕਹਹੁ ਗਰਬੁ ਕੈਸਾ ॥

ਬਿਨਸਤ ਬਾਰ ਨ ਲਾਗੈ ਬਵਰੇ ਹਉਮੈ ਗਰਬਿ ਖਪੈ ਜਗੁ ਐਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੭੩-੧੨੭੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਾਗਤੁ ਰਹੈ = ਜਾਗਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਸੁਚੇਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਾਗਿ = ਜਾਗ ਕੇ, ਸੁਚੇਤ ਹੋ ਕੇ। ਮੈ ਕੇ ਨਾਹੀ = ਮੇਰੀ ਕੋਈ ਪਾਇਆਂ ਨਹੀਂ। ਆਗੂ = ਸੇਕ। ਕਾਚੁ = ਕੱਚ। ਢਰਿ ਪਾਂਹੀ = ਢਲ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਰਹੁ = ਦੱਸੋ। ਗਰਬੁ = ਅਹੰਕਾਰ। ਬਾਰ = ਚਿਰ। ਬਵਰੇ = ਹੋ ਕਮਲੇ ਮਨੁੱਖ ! ਗਰਬਿ = ਅਹੰਕਾਰ ਵਿਚ। ਖਪੈ = ਖੁਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੭੩-੧੨੭੪)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਇ	ਸੁ	ਤ	s	ਨ	ਧ	ਨ	ਕਾ	s	s
ਪ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਕਹ	ਹੁ	ਗ	ਰ	ਬੁ	ਕੈ	s	ਸਾ	s	s
ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਿਨ	ਸਤ	ਬਾ	ਰ	ਨ	ਲਾ	ਗੈ	ਬ	ਵ	ਰੇ
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹਉ	ਮੈ	ਗਰ	ਬਿ	ਖਪੈ	ਜ	ਗੁ	ਐ	s	ਸਾ
ਅੰਤਰਾ									
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਾਗ	ਤੁ	ਜਾਗਿ	ਰ	ਹੈ	ਗੁ	ਰ	ਸੇ	ਵਾ	s
ਸਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਬਿ	ਨੁ	ਹਰਿ	ਮੈ	s	ਕੋ	s	ਨਾ	s	ਹੀ
ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅਨਿ	ਕ	ਜਤ	ਨ ਕ	ਰਿ	ਰਹਣੁ	ਨ	ਪਾ	s	ਵੈ
ਧ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਆ	ਚੁ	ਕਾ	s	ਚੁ	ਢ	ਰਿ	ਪਾਂ	s	ਹੀ

ਚਾਗੁ ਮਲਾਰ

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਚਾਤ੍ਰਕ ਮੀਨ ਜਲ ਹੀ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਸਾਰਿੰਗ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਈ ॥੧॥

ਰੈਨਿ ਬਬੀਹਾ ਬੋਲਿਓ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੭੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਚਾਤ੍ਰਕ = ਬਬੀਹਾ। ਮੀਨ = ਮੱਛੀ। ਤੇ = ਤੋਂ। ਸਾਰਿੰਗ = ਹਰਨ। ਸਬਦਿ = ਘੰਡੇ ਹੇੜੇ ਦੇ ਨਾਦ ਵਿਚ। ਸੁਹਾਈ = ਸੁਖ
ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਰੈਨਿ = ਰਾਤ (ਵੇਲੇ)। ਮਾਈ = ਹੇ ਮਾਂ!

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੭੪)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ
-	ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਰੈ	s	ਨਿ	ਬ	ਬੀ	s	ਹਾ	s
s	ਬੋ	ਲਿ	s	ਓ	s	s	s								
-	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	-	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
s	ਮੇ	s	ਰੀ	ਮਾ	s	ਈ	s	s	ਮੇ	s	ਰੀ	ਮਾ	s	ਈ	s
ਅੰਤਰਾ								-	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
-	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	s	ਚਾੜ੍ਹ	ਕ ਮੀ	ਨ	ਜ	ਲ	ਹੀ	s
s	ਤੇ	ਸੁ	ਖੁ	ਪਾ	s	ਵ	ਹਿ								
-	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	-	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
s	ਸੁ	s	s	ਹਾ	s	ਈ	s	s	ਸਾ	ਰਿੰ	ਗ	ਸ	ਬ	ਦਿ	s

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੨ ॥

ਅਖਲੀ ਉਂਡੀ ਜਲੁ ਭਰ ਨਾਲਿ ॥

ਡੂਗਰੁ ਉਚਉ ਗੜੁ ਪਾਤਾਲਿ ॥

ਸਾਗਰੁ ਸੀਤਲੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਮਾਰਗੁ ਮੁਕਤਾ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ॥੧॥

ਮੈ ਅੰਧੁਲੇ ਨਾਵੈ ਕੀ ਜੋਤਿ ॥

ਨਾਮ ਅਧਾਰਿ ਚਲਾ ਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਭੋਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੭੪-੧੨੭੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਖਲੀ = ਲਮ-ਢੀਂਗ। ਉਂਡੀ = ਉੱਚੀ (ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਉੱਡਦੀ ਹੈ)। ਭਰਨਾਲਿ = ਅ ਰਬਚਪਟਉਚਲਏਡ ਨੁਟਰਮਿਏਨਟ, ਸਮੁੰਦਰ) ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ {ਸਤਿਜੁਗਿ ਸਤਿ, ਤ੍ਰੇਤੈ ਜਗੀ, ਦੁਆਪਰਿ ਪੂਜਾ ਬਾਹਲੀ ਘਾਲਾ ॥ ਕਲਿਜੁਗਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਉ ਲੈ, ਪਾਰਿ ਪਵੈ ਭਵਜਲ ਭਰਨਾਲਾ (ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ)}। ਡੂਗਰੁ = ਪਹਾੜ। ਪਾਤਾਲਿ = ਪਾਤਾਲ ਵਿਚ। ਸਾਗਰੁ = ਸਮੁੰਦਰ। ਵੀਚਾਰਿ = ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਮੁਕਤਾ = ਖੁਲ੍ਹਾ। ਮਾਰਿ = ਮਾਰ ਕੇ। ਜੋਤਿ = ਚਾਨਣ। ਅਧਾਰਿ = ਆਸਰੇ ਨਾਲ। ਚਲਾ = ਮੈਂ (ਜੀਵਨ-ਪੰਧ ਵਿਚ) ਤੁਰਦਾ ਹਾਂ। ਭੈ = ਡਰ ਵਿਚ, ਅਦਬ ਵਿਚ। ਭੋਤਿ = ਭੇਤ ਦੀਰਾਹੀਂ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੭੪-੧੨੭੫)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੈ	s	s	ਅੰ	ਧੁ	ਲੇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਨਾ	s	ਵੈ ਕੀ	ਜੋ	s	ਤਿ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਨਾਮ	ਅਧਾ	ਰਿ	ਚ	s	ਲਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਗੁ	ਰ	ਕੈ	ਭੈ	s	ਭੇ	ਤਿ
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਅ	ਖ	ਲੀ	ਊਂ	s	ਡੀ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਲੁ	ਭ	ਰ	ਨਾ	s	ਲਿ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ
ਭੂ	ਗ	ਰੁ	ਊ	ਚ	ਉ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗ	s	ੜ	ਪਾ	ਤਾ	ਲਿ	s
ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਸਾ	ਗ	ਰੁ	ਸੀ	ਤ	ਲੁ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗੁਰ	ਸਬ	ਦ	ਵੀ	ਚਾ	ਰਿ	s
ਧ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮਾ	ਰ	ਗੁ	ਮੁ	ਕ	ਤਾ	s
ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਹ	ਉ	ਮੈ	ਮਾ	s	ਰਿ	s

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਰਣ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਸਾਰ ਨ ਜਾਨੈ ॥

ਕੰਠੇ ਬੈਠੀ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨੈ ॥੧॥

ਤੂ ਕੈਸੇ ਆੜਿ ਫਾਬੀ ਜਾਲਿ ॥

ਅਲਖੁ ਨ ਜਾਚਹਿ ਰਿਦੈ ਸਮਾਲਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੭੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਰਣ ਮੁਕਤਿ = ਆਤਮਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਖ਼ਲਾਸੀ। ਗਤਿ ਸਾਰੁ = ਉੱਚੀ ਆਤਮਕ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਕਦਰ। ਕੰਠੇ = ਕੰਢੇ ਉਤੇ, ਲਾਂਭੇ ਹੀ। ਪਛਾਣੈ = ਪਛਾਣਦੀ ਹੈ, ਪਛਾਣਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆੜਿ = (ਆਤਿ, ਆਟੇ) ਬਗਲੇ ਦੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਇਕ ਪੰਛੀ। ਜਾਲਿ = ਜਾਲ ਵਿਚ। ਅਲਖੁ = ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਪ੍ਰਭੂ। ਸਮਾਲਿ = ਸੰਭਾਲ ਕੇ, ਸਾਂਭ ਕੇ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਮੱਤਤਾਲ ੯ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੭੫)

1 x	2	3	4	5 2	6	7 3	8	9
ਸਥਾਈ								
ਪ	ਪ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਸਸ
ਤੂ	s	ਕੈ	s	ਸੇ	s	ਆ	ੜਿ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਫਾ	s	s	s	ਥੀ	s	ਜਾ	s	ਲਿ
ਸ	ਸ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅ	ਲ	ਖੁ	s	ਨ	s	ਜਾ	ਚ	ਹਿ
ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ	ਨੀਧ	ਨੀਸ	ਸ
ਰਿ	s	s	s	ਦੈ	s	ਸ	ਮ੍ਹਾ	ਲਿ
ਅੰਤਰਾ								
ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮ	ਰ	ਣ	ਮੁ	ਕ	ਤਿ	ਗ	s	ਤਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਾ	s	ਰ	s	ਨ	s	ਜਾ	s	ਨੈ
ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕੰ	s	s	s	ਠੇ	s	ਬੈ	ਠੀ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਗੁ	ਰ	ਸ	ਬ	ਦਿ	s	ਪ	ਛਾ	ਨੈ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਹੇਕੇ ਪਾਧਰੁ ਹੇਕੁ ਦਰੁ ਗੁਰ ਪਉੜੀ ਨਿਜ ਥਾਨੁ ॥

ਰੂੜਉ ਠਾਕੁਰੁ ਨਾਨਕਾ ਸਭਿ ਸੁਖ ਸਾਚਉ ਨਾਮੁ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੨੭੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪਾਧਰੁ = ਪੱਧਰਾ ਰਾਹ। ਹੇਕੇ = ਇਕੇ ਹੀ। ਗੁਰ ਪਉੜੀ = ਗੁਰੂ ਦੀ ਦੱਸੀ ਹੋਈ ਪਉੜੀ, (ਭਾਵ, ਸਿਮਰਨ)। ਨਿਜ = ਨਿਰੋਲ ਆਪਣਾ। ਰੂੜਉ = ਸੋਹਣਾ। ਸਭਿ = ਸਾਰੇ। ਠਾਕੁਰੁ = ਪਾਲਣਹਾਰ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੭੯)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਮ	ਗ	ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਰੇ	s	ਕੋ	ਪਾ	ਧ	ਰੁ
ਰੇਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਪ
ਰੇ	s	ਕੁ	ਦ	s	ਰੁ
ਹੀ	ਹੀ	ਧ	ਹੀ	ਹੀ	ਹੀ
ਗੁ	s	ਰ	ਪ	ਉ	ੜੀ
ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਿ	s	ਜ	ਥਾ	s	ਨੁ
ਅੰਤਰਾ					
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰੂ	ੜ	ਉ	ਠਾ	ਕੁ	ਰੁ
ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	ਨ	s	ਕਾ	s	s
ਧ	ਧ	ਹੀ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਭਿ	ਸੁ	s	ਖ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਸਾ	ਚ	ਉ	ਨਾ	s	ਮੁ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਆਪੀਨੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥

ਅੰਬਰੁ ਧਰਤਿ ਵਿਛੋੜਿ ਚੰਦੇਆ ਤਾਣਿਆ ॥

ਵਿਣੁ ਥੰਮ੍ਹ ਗਗਨੁ ਰਹਾਇ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣਿਆ ॥

ਸੂਰਜੁ ਚੰਦੁ ਉਪਾਇ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣਿਆ ॥

ਕੀਏ ਰਾਤਿ ਦਿਨੰਤੁ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣਿਆ ॥

ਤੀਰਥ ਧਰਮ ਵੀਚਾਰ ਨਾਵਣ ਪੁਰਬਾਣਿਆ ॥

ਤੁਧੁ ਸਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਕਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣਿਆ ॥

ਸਚੈ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸੁ ਹੋਰ ਆਵਣ ਜਾਣਿਆ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੧੨੭੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਆਪੀਨੈ = (ਨੋਟ ਅੱਖਰ 'ਨ' ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਧਾ 'ਰ' ਹੈ) "ਆਪਿ ਹੀ ਨੈ", ਭਾਵ, (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੇ ਆਪ ਹੀ। ਲਫਜ਼ 'ਹੀ' ਦਾ 'ਹ' ਇਥੋਂ ਹੱਟ ਕੇ 'ਨੈ' ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ "ਆਪਿ ਈ ਨੈ" ਤੋਂ ਇਕੱਠਾ "ਆਪੀਨੈ" ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ; ਵੇਖੋ "ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ" ਪਉੜੀ ੧। **ਆਪੁ** = ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ। **ਅੰਬਾਰੁ** = ਆਕਾਸ਼। **ਰਹਾਇ** = ਟਿਕਾ ਕੇ। **ਨੀਸਾਣਿਆ** = 'ਨਿਸਾਣ' ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਨਗਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। **ਸਬਦੁ** = ਹੁਕਮ। **ਚੋਜ** = ਤਮਾਸ਼ੇ। **ਵਿਡਾਣਿਆ** = ਅਚਰਜ। **ਪੁਰਬ** = ਧਾਰਮਿਕ ਮੇਲੇ। **ਸਰਿ** = ਬਰਾਬਰ। **ਕਿ** = ਕੀਹ? ਹੋਰ ਹੋਰ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀ ੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੭੯)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ ਆਪੀ ਰੇਰੇਂ ਆ ਸਾਂਸਾਂ ਅੰਬ ਰੇਰੇਂ ਚੰ ਸਾਂਸਾਂ ਵਿਣੁ ਰੇਰੇਂ ਸਬ ਸਾਂਸਾਂ ਸੁਰ ਰੇਰੇਂ ਜੇ ਸਾਂਸਾਂ ਕੀਏ ਰੇਰੇਂ ਚੇ ਧਧ ਤੀ ਨੀਨੀ ਨਾਵ ਧਧ ਤੁਧੁ ਨੀਨੀ ਕਿ ਰੇਰੇਂ ਸਚੈ ਨੀਨੀ ਹੋਰ	ਸਾਂਸਾਂ ਨੈ ਰੇਂ,ਨੀ ਪੁ ਸਾਂਸਾਂ ਰੁ ਰੇਂ,ਨੀ ਦੇ ਸਾਂਸਾਂ ਥੰਮਾ ਰੇਂ,ਨੀ ਦੁ ਸਾਂਸਾਂ ਚੁ ਰੇਂ,ਨੀ ਤਿ ਸਾਂਸਾਂ ਰਾ ਰੇਂ,ਨੀ ਜ ਧ,ਧ ਰਥ ਨੀ,ਧ ਣ ਧ,ਧ ਸਰਿ ਨੀ,ਧ ਆ ਰੇਰੇਂ ਤਖ ਨੀ,ਧ ਆਵ	ਸਾਂਸਾਂ ss ਨੀਧ ਪਛਾ ਸਾਂਸਾਂ ਧਰ ਨੀਧ ਆ ਸਾਂਸਾਂ ਗਗ ਨੀਧ ਨੀਸਾ ਸਾਂਸਾਂ ਚੰ ਨੀਧ ਸ ਸਾਂਸਾਂ ss ਨੀਧ ss ਧਧ ਧਰ ਧਧ ਪੁ ਧਧ ਅਵ ਧਧ ਖਿ ਰੇਰੇਂ ss ਧਧ ਣ	ਸਾਂਸਾਂ ਆਪੁ ਨੀਨੀ ਣਿ ਤਿ ਨੀਨੀ ss ਸਾਂਸਾਂ ਨੁ ਨੀਨੀ ਣਿ ਦੁ ਨੀਨੀ ਤਿ ਵਿਡਾ ਧਧ ਮ ਨੀਨੀ ਰਬਾ ਧਧ ਰੁ ਨ ਨੀਨੀ ਵਖਾ ਰੇਰੇਂ ਤਿ ਨੀਨੀ ਜਾ	ਨੀਧ ਸਾ ਸਾਂਸਾਂ ਆ ਨੀਧ ਵਿ ਸਾਂਸਾਂ ਤਾ ਨੀਧ ਰ ਸਾਂਸਾਂ ਆ ਨੀਧ ਉ ਸਾਂਸਾਂ ਣਿ ਨੀਧ ਦਿ ਸਾਂਸਾਂ ਣਿ ਨੀਨੀ ਵੀ ਸਾਂਸਾਂ ਣਿ ਨੀਨੀ ਕੋ ਸਾਂਸਾਂ ਣਿ ਰੇਰੇਂ ਨਿ ਸਾਂਸਾਂ ਣਿ	ਨੀ,ਸਾਂ ss ਸਾਂਸਾਂ ss ਨੀ,ਸਾਂ ਛੇ ਸਾਂਸਾਂ ਣਿ ਨੀ,ਸਾਂ ਹਾ ਸਾਂਸਾਂ ss ਨੀ,ਸਾਂ ਪਾ ਸਾਂਸਾਂ ss ਨੀ,ਸਾਂ ਨੰ ਸਾਂਸਾਂ ss ਨੀ,ਪ ਚਾ ਸਾਂਸਾਂ ss ਨੀ,ਪ ss ਸਾਂਸਾਂ ss ਰੇਂ,ਰੇਂ ਵਾ ਸਾਂਸਾਂ ਆ	ਸਾਂਸਾਂ ਜਿ ਸਾਂਸਾਂ ss ਸਾਂਸਾਂ ਤਿ ਸਾਂਸਾਂ ਆ ਸਾਂਸਾਂ ਇ ਸਾਂਸਾਂ ss ਸਾਂਸਾਂ ਇ ਸਾਂਸਾਂ ਆ ਪਪ ss ਸਾਂਸਾਂ ss ਪਪ ss ਆ ss ਸਾਂਸਾਂ ss ਰੇਰੇਂ ਨੀਨੀ ss	ਸਾਂਸਾਂ ਸਾਂਸਾਂ ਸਾਂਸਾਂ ਸਾਂਸਾਂ ਸਾਂਸਾਂ ਸਾਂਸਾਂ ਸਾਂਸਾਂ ਸਾਂਸਾਂ ਸਾਂਸਾਂ ਸਾਂਸਾਂ ਸਾਂਸਾਂ ਸਾਂਸਾਂ ਸਾਂਸਾਂ ਤੁ ਸਾਂਸਾਂ ss ਰ ਸਾਂਸਾਂ ਆ ਪਪ ਇ ਸਾਂਸਾਂ ss ਸੁ ਸਾਂਸਾਂ ss

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਵਣਿ ਜੇ ਵਸੈ ਚਹੁ ਓਮਾਹਾ ਹੋਇ ॥

ਨਾਗਾਂ ਮਿਰਗਾਂ ਮਛੀਆਂ ਰਸੀਆਂ ਘਰਿ ਧਨੁ ਹੋਇ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੧੨੭੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਾਵਣਿ = ਸਾਵਣ (ਦੇ ਮਹੀਨੇ) ਵਿਚ। ਓਮਾਹਾ = ਚਾਉ। ਰਸੀਆ = ਰਸ ਦਾ ਆਸ਼ਕ। ਘਰਿ = ਘਰ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਤਿੰਨਤਾਲਾਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੭੯)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਸ	ਸ	ਸ	ਸਧ	ਧ	ਧ	ਧ
								s	ਨਾ	ਨ	ਕ	ਸਾ	ਵ	ਣਿ	s
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ								
s	ਜੇ	s	s	ਵ	s	ਸੈ	s								
								ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ
								ਚ	s	ਹੁ	s	ਓ	ਮਾ	s	ਹਾ
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
ਹੇ	s	s	s	ਇ	s	s	s								
ਅੰਤਰਾ								ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਨਾ	s	ਗਾਂ	s	ਮਿ	ਰ	ਗਾਂ	s
-	ਨੀਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
s	ਮ	s	s	ਛੀ	s	ਆਂ	s								
								ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ
								ਰ	ਸੀ	ਆਂ	s	ਘ	s	ਰਿ	s
ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂਸਾਂ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਧ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ								
ਧ	s	ਨੁ	s	ਹੇ	s	ਇ	s								

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਮਃ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਵਣਿ ਜੇ ਵਸੈ ਚਹੁ ਵੇਛੋੜਾ ਹੋਇ ॥

ਗਾਈ ਪੁਤਾ ਨਿਰਧਨਾ ਪੰਥੀ ਚਾਕਰੁ ਹੋਇ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੨੭੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗਾਈਪੁਤ = ਬਲਦ। ਪੰਥੀ = ਰਾਹੀ, ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ। ਚਾਕਰੁ = ਨੌਕਰ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੭੯)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਸ	ਸ	ਸ	ਸਧ	ਧ	ਧ	ਧ
								s	ਨਾ	ਨ	ਕ	ਸਾ	ਵ	s	ਣਿ
-	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ								
s	ਜੇ	s	s	ਵ	s	ਸੈ	s								
								ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ
								ਚ	s	ਹੁ	s	ਵੇ	ਛੇ	ੜਾ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
ਹੇ	s	s	s	ਇ	s	s	s								
ਅੰਤਰਾ								ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਗਾ	s	ਈ	s	ਪੁ	s	ਤਾ	s
-	ਨੀਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
s	ਨਿਰ	s	s	ਧ	s	ਨਾ	s								
								ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ
								ਪੰ	s	ਥੀ	s	ਚਾ	ਕ	ਰੁ	s
ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂਸਾਂ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਧ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ								
ਹੇ	s	s	s	ਇ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਤੂ ਸਚਾ ਸਚਿਆਰੁ ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਵਰਤਾਇਆ ॥

ਬੈਠਾ ਤਾੜੀ ਲਾਇ ਕਵਲੁ ਛਪਾਇਆ ॥

ਬ੍ਰਹਮੈ ਵਡਾ ਕਹਾਇ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਨਾ ਤਿਸੁ ਬਾਪੁ ਨ ਮਾਇ ਕਿਨਿ ਤੂ ਜਾਇਆ ॥

ਨਾ ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖ ਵਰਨ ਸਬਾਇਆ ॥

ਨਾ ਤਿਸੁ ਭੁਖ ਪਿਆਸ ਰਜਾ ਧਾਇਆ ॥

ਗੁਰ ਮਹਿ ਆਪੁ ਸਮੇਇ ਸਬਦੁ ਵਰਤਾਇਆ ॥

ਸਚੇ ਹੀ ਪਤੀਆਇ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੨੭੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਵਲੁ = ਪੁਰਾਣਾ ਖਿਆਲ ਹੈ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਜਗਤ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਪੋਕਵਲੋ ਤੋਂ ਜੰਮਿਆ, ਸੇ,ੋਕਵਲੋ ਦੀ ਉਤਪੱਤੀ ਦਾ ਮੂਲੋ। **ਕਵਲੁ ਛਪਾਇਆ** = ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਉਤਪੱਤੀ ਨੂੰ ਲੁਕਾ ਕੇ, (ਭਾਵ,) ਅਜੇ ਜਗਤ ਦੀ ਉਤਪੱਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਈ। **ਕਿਨਿ** = ਕਿਸ ਨੇ? **ਤੂ** = ਤੈਨੂੰ। **ਸਬਾਇਆ** = ਸਾਰੇ। **ਰਜਾ ਧਾਇਆ** = ਰੱਜਿਆ-ਪੁੱਜਿਆ। **ਪਤੀਆਇ** = ਪਤੀਜ ਕੇ। **ਸਚਿ** = ਸੱਚੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ, ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀ ੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੭੯)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੂੰਧ	ਨੀ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤੂ	ਸ	ਚਾ	ਸਚਿ	ਆ	ss	ss	ਰੂ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੂੰ	ਨੂੰਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿ	ਨਿ ਸ	ਚੁ	ਵਰ	ਤਾ	ਇ	ਆ	ss
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੂੰਧ	ਨੀ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਬੈ	ਠਾ	ss	ਤਾੜੀ	ਲਾ	ss	ss	ਇ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੂੰ	ਨੂੰਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕ	ਵਲੁ	ਛ	ਪਾ	ਇ	ss	ਆ	ss
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੂੰਧ	ਨੀ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਬ੍ਰਹ	ਮੈ	ss	ਵਡਾ	ਕ	ਹਾ	ss	ਇ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੂੰ	ਨੂੰਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅੰ	ਤੁ	ਨ	ss	ਪਾ	ਇ	ss	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੂੰਧ	ਨੀ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨਾ	ਤਿਸੁ	ਬਾਪੁ	ਨ	ਮਾ	ss	ss	ਇ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੂੰ	ਨੂੰਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕਿ	ਨਿ	ss	ਤੂ	ਜਾ	ਇ	ss	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੂੰਧ	ਨੀ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨਾ	ਤਿਸੁ	ਰੂਪੁ	ਨ	ਰੇ	ss	ss	ਖ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੂੰ	ਨੂੰਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਵਰ	ਨ	ss	ਸਬਾ	ਇ	ss	ss	ਆ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੂੰਨੀ	ਨੂੰ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਨਾ	ਤਿਸੁ	ਭੁ	ਖ	ਪਿ	ਆ	ss	ਸ
ਨੂੰਨੀ	ਨੂੰ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਰ	ਜਾ	ss	ਧਾ	ਇ	ss	ss	ਆ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੂੰਨੀ	ਨੂੰ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਗੁ	ਰ ਮ	ਹਿ	ਆਪੁ	ਸ	ਮੋ	ss	ਇ
ਨੂੰਨੀ	ਨੂੰ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਬ	ਦੁ	ss	ਵਰ	ਤਾ	ਇ	ss	ਆ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ
ਸ	ਚੇ	ss	ਗੀ	ਪਤੀ	ss	ਆ	ਇ
ਨੂੰਨੀ	ਨੂੰ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸ	ਚਿ	ss	ਸਮਾ	ਇ	ਆ	ss	ss

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਵੈਦੁ ਬੁਲਾਇਆ ਵੈਦਗੀ ਪਕੜਿ ਢੰਢੇਲੇ ਬਾਂਹ ॥

ਭੋਲਾ ਵੈਦੁ ਨ ਜਾਣਈ ਕਰਕ ਕਲੇਜੇ ਮਾਹਿ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੧੨੭੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਵੈਦਗੀ = ਦਵਾਈ ਦੇਣ ਲਈ। ਕਰਕ = ਪੀੜ, (ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ) ਦੁੱਖ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੭੯)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਸ	ਸ	ਸ	ਸਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਵੈ	s	ਦੁ	ਬੁ	ਲਾ	ਇ	ਆ
ਨੀ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਵੈ	s	s	ਦ	s	ਗੀ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪ	ਕ	ੜਿ	ਢੰ	ਢੋ	ਲੇ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਬਾਂ	s	s	ਹ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਭੋ	s	ਲਾ	ਵੈ	ਦੁ	ਨ	s
ਸਾਂਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਾ	s	s	ਣ	s	ਈ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਰ	ਕ	s	ਕ	ਲੇ	ਜੇ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਮਾ	s	s	ਹਿ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਦੇਵ ਉਪਾਇਆ ॥

ਬ੍ਰਹਮੇ ਦਿਤੇ ਬੇਦ ਪੂਜਾ ਲਾਇਆ ॥

ਦਸ ਅਵਤਾਰੀ ਰਾਮੁ ਰਾਜਾ ਆਇਆ ॥

ਦੈਤਾ ਮਾਰੇ ਧਾਇ ਹੁਕਮਿ ਸਬਾਇਆ ॥

ਈਸ ਮਹੇਸੁਰੁ ਸੇਵ ਤਿਨ੍ਹੀ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਸਚੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ਤਖਤੁ ਰਚਾਇਆ ॥

ਦੁਨੀਆ ਧੰਧੈ ਲਾਇ ਆਪੁ ਛਪਾਇਆ ॥

ਧਰਮੁ ਕਰਾਏ ਕਰਮ ਧੁਰਹੁ ਫੁਰਮਾਇਆ ॥੩॥

(ਅੰਗ ੧੨੭੯-੧੨੮੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦਸ ਅਵਤਾਰੀ = (ਅਵਤਾਰੀ) ਦਸ ਅਵਤਾਰਾਂ ਵਿਚ (ਦਸ ਅਵਤਾਰ: ਵਰਾਹ, ਨਰਸਿੰਘ, ਬਾਵਨ (ਵਾਮਨ), ਪਰਸ ਰਾਮ, ਮੱਛ, ਕੱਛ, ਰਾਮ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ; ਬੌਧ, ਤੇ ਕਲਕੀ = ੧੦)। ਹੁਕਮਿ = ਹੁਕਮ ਵਿਚ। ਈਸ ਮਹੇਸੁਰ = ਸ਼ਿਵ ਦੇ ੧੧ (ਰੁੱਦ੍ਰ) ਅਵਤਾਰ। ਤਿਨ੍ਹੀ = ਉਹਨਾਂ ੧੧ ਸ਼ਿਵ-ਅਵਤਾਰਾਂ ਨੇ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀ ੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੭੯-੧੨੮੦)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਬ੍ਰਹ	ਮਾ ਬਿ	ਸ	ਨੁ	ਮ	ਹੇ	ss	ਸੁ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਦੇ	ਵ	ss	ਉਪਾ	ਇ	ss	ss	ਆ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਬ੍ਰਹ	ਮੇ ਦਿ	ss	ਤੇ	ਬੇ	ss	ss	ਦ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਪੂ	ਜਾ	ss	ਲਾ	ਇ	ਆ	ss	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਦ	ਸ	ss	ss	ਅ	ਵ	ਤਾ	ਰੀ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਰਾ	ਮੁ	ਰਾ	ਜਾ	ਆ	ਇ	ss	ਆ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਦੈ	ਤਾ ਮਾ	ਰੇ	ss	ਧਾ	ss	ss	ਇ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹੁਕ	ਮਿ	ss	ਸਬਾ	ਇ	ss	ss	ਆ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਈ	ਸ ਮਹੇ	ਸੁ	ਰੁ	ਸੇ	ss	ss	ਵ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤਿ	ਨੀ ਅੰ	ਤੁ ਨ	ss	ਪਾ	ਇ	ss	ਆ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ,ਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ
ਸ	ਚੀ ਕੀ	ਮ	ਤਿ	ਪਾ	ss	ਇ	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤਖ	ਤੁ	ss	ਰਚਾ	ਇ	ਆ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ,ਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ
ਦੁਨੀ	ਆ	ਧੰ	ਧੈ	ਲਾ	ਇ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆ	ਪੁ	ss	ss	ਛਪਾ	ਇ	ss	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਧਰ	ਮੁ	ਕਰਾ	ਏ	ਕ	ਰ	ss	ਮ
ਮਮ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਸਾਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ
ਧਰ	ਹੁ	ss	ਫੁਰ	ਮਾ	ਇ	ਆ	ss

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਆਪੇ ਛਿੰਡ ਪਵਾਇ ਮਲਾਖਾੜਾ ਰਚਿਆ ॥

ਲਥੇ ਭੜਥੂ ਪਾਇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਚਿਆ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮਾਰੇ ਪਛਾੜਿ ਮੂਰਖ ਕਚਿਆ ॥

ਆਪਿ ਭਿੜੈ ਮਾਰੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਕਾਰਜੁ ਰਚਿਆ ॥

ਸਭਨਾ ਖਸਮੁ ਏਕੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ ॥

ਹੁਕਮੀ ਲਿਖੈ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ਵਿਣੁ ਕਲਮ ਮਸਵਾਣੀਐ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾਪੁ ਜਿਥੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦਾ ਵਖਾਣੀਐ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਸਲਾਹਿ ਸਚੁ ਪਛਾਣੀਐ ॥੪॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਲਾਖਾੜਾ = ਮੁੱਲ-ਅਖਾੜਾ, ਭਲਵਾਨਾਂ ਦੇ ਘੁਲਣ ਦਾ ਥਾਂ। ਭੜਥੂ = ਰੋਲਾ। ਮਚਿਆ = ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਿਚ ਹਨ।

ਮਸਵਾਣੀ = ਦਵਾਤ (ਮਸੂ = ਸਿਆਹੀ)।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀ ੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੦)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆ	ਪੇ	ਛਿੰ	ਝ	ਪ	ਵਾ	ss	ਇ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮਲਾ	ਖਾ	ss	ੜਾ	ਰ	ਚਿ	ss	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਲਬੇ	ਭ	ੜ	ਥੂ	ਪਾ	ਇ	ss	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗੁ	ਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਮ	ਚਿ	ss	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮਨ	ਮੁਖ	ਮਾ	ਰੇ	ਪ	ਛਾ	ss	ੜਿ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮੂ	ਰ	ss	ਖ	ਕ	ਚਿ	ss	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆਪਿ	ਭਿ	ੜੈ ਮਾ	ਰੇ	ਆ	ਪਿ	ss	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆ	ਪਿ ਕਾ	ਰ	ਜੁ	ਰ	ਚਿ	ss	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਭ	ਨਾ ਖ	ਸਮੁ	ਏਕੁ	ਹੈ	ss	ss	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗੁਰ	ਮੁ	ss	ਖਿ	ਜਾ	ਣੀ	ss	ਐ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਹੁਕ	ਮੀ ਲਿ	ਖੈ ਸਿ	ਰਿ	ਲੇ	ss	ss	ਖੁ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਵਿਣੁ	ਕ	ਲ	ਮ	ਮਸ	ਵਾ	ਣੀਐ	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਸਤ	ਸੰ	ਗ	ਤਿ	ਮੇ	ਲਾ	ss	ਪੁ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿਥੈ	ਹਰਿ	ਗੁਣ	ਸਦਾ	ਵ	ਖਾ	ਣੀ	ਐ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ
ਨਾਨ	ਕ	ਸਚਾ	ਸਬਦੁ	ਸ	ਲਾ	ss	ਹਿ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸ	ਚੁ	ss	ss	ਪਛਾ	ਣੀ	ss	ਐ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਦੇਵੈ ਤਰਫਾ ਉਪਾਇ ਇਕੁ ਵਰਤਿਆ ॥

ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਵਰਤਾਇ ਅੰਦਰਿ ਵਾਦੁ ਘਤਿਆ ॥

ਪਰਵਿਰਤਿ ਨਿਰਵਿਰਤਿ ਹਾਠਾ ਦੇਵੈ ਵਿਚਿ ਧਰਮੁ ਫਿਰੈ ਰੈਬਾਰਿਆ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਚੇ ਕੂੜਿਆਰ ਤਿਨ੍ਹੀ ਨਿਹਚਉ ਦਰਗਹ ਹਾਰਿਆ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਸਬਦਿ ਸੂਰ ਹੈ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਜਿਨ੍ਹੀ ਮਾਰਿਆ ॥

ਸਚੈ ਅੰਦਰਿ ਮਹਲਿ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਸੇ ਭਗਤ ਤੁਧੁ ਭਾਵਦੇ ਸਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰਿਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਤਿਨ੍ਹਾ ਵਿਟਹੁ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ॥੫॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਤਰਫਾ = ਧੜੇ ('ਗੁਰਮੁਖ' ਤੇ 'ਮਨਮੁਖ' ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਪਿਛਲੀ ਪਉੜੀ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੈ)। ਵਾਦੁ = ਝਗੜਾ।
ਪਰਵਿਰਤਿ = ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਮਨ ਦਾ ਫਸ ਜਾਣਾ। ਨਿਰਵਿਰਤਿ = ਦੁਨੀਆ ਵਲੋਂ ਮਨ ਵੱਖਰਾ ਰਹਿਣਾ। ਹਾਠਾ =
ਤਰਫਾਂ, ਪਾਸੇ। ਰੈਬਾਰਿਆ = ਰਹਬਰ, ਵਿਚੋਲਾ। ਸੂਰ = ਸੂਰਮੇ। ਮਹਲਿ = ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ। ਸਵਾਰਿਆ = ਸੁਰਖਰੂ ਹੋ
ਗਏ। ਨਾਇ = ਨਾਮ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੦)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਦੇਵੇ	ਤ	ਰ	ਫਾ	ਉ	ਪਾ	ਇ	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਇ	ss	ss	ਕੁ	ਵਰ	ਤਿ	ਆ	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਬੇਦ	ਬਾ	ਣੀ	ss	ਵਰ	ਤਾ	ਇ	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅੰਦ	ਰਿ ਵਾ	ਦੁ	ss	ਘ	ਤਿ	ਆ	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਪਰਵਿ	ਰਤਿ ਨਿਰਵਿ	ਰਤਿ	ਹਾਠਾ	ਦੇ	ਵੈ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਵਿਚਿ	ਧਰ	ਮੁ	ਫਿਰੈ	ਰੈਬਾ	ਰਿ	ss	ਆ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਮਨ	ਮੁ	ਖ	ਕਚੇ	ਕੂੜਿ	ਆ	ss	ਰ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤਿਨੀ	ਨਿਹ ਚ	ਉ	ਦਰਗਹ	ਹਾ	ਰਿ	ਆ	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਗੁਰ	ਮਤੀ ਸ	ਬਦਿ	ਸੂਰ	ਰੈ	ss	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕਾਮੁ	ਕ੍ਰੋ	ਧੁ	ਜਿਨੀ	ਮਾ	ਰਿ	ਆ	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਰੋਂ,ਰੋਂ	ਰੋਂਰੋਂ	ਰੋਂਰੋਂ
ਸਚੈ	ਅੰ	ਦ	ਰਿ	ਮ	ਹ	ss	ਲਿ
ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸ	ਬ	ਦਿ	ss	ਸ	ਵਾਰਿ	ss	ਆ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਰੋਂ,ਰੋਂ	ਰੋਂਰੋਂ	ਰੋਂਰੋਂ
ਸੇ	ਭਗ	ਤ ਤੁ	ਧੁ	ਭਾ	ਵ	ਦੇ	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਚੈ	ਨਾ	ਇ	ss	ਪਿਆ	ਰਿ	ਆ	ss
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਸਤਿ	ਗੁਰੁ	ਸੇਵ	ਨਿ	ਆ	ਪ	ਣਾ	ss
ਮਮ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤਿਨਾ	ਵਿਟ	ਹੁ	ਹਉ	ਵਾਰਿ	ਆ	ss	ss

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਸੇ ਹਰਿ ਸਦਾ ਸਰੇਵੀਐ ਜਿਸੁ ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੈ ਵਾਰ ॥

ਆਡਾਣੇ ਆਕਾਸ ਕਰਿ ਖਿਨ ਮਹਿ ਢਾਹਿ ਉਸਾਰਣਹਾਰ ॥

ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਕੈ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰ ॥

ਮਨਮੁਖ ਅਗੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਬਹੁਤੀ ਹੋਵੈ ਮਾਰ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਤਿ ਸਿਉ ਲੇਖਾ ਨਿਬੜੈ ਬਖਸੇ ਸਿਫਤਿ ਭੰਡਾਰ ॥

ਓਥੈ ਹਥੁ ਨ ਅਪੜੈ ਕੂਕ ਨ ਸੁਣੀਐ ਪੁਕਾਰ ॥

ਓਥੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੇਲੀ ਹੋਵੈ ਕਢਿ ਲਏ ਅੰਤੀ ਵਾਰ ॥

ਏਨਾ ਜੰਤਾ ਨੇ ਹੋਰ ਸੇਵਾ ਨਹੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਰਿ ਕਰਤਾਰ ॥੬॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੦-੧੨੮੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਵਾਰ = ਦੇਰ (ਵੇਖੋ, ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ, ੧।੧।)। ਆਡਾਣੇ = ਅੱਡੇ ਹੋਏ, ਤਣੇ ਹੋਏ। ਪਤਿ = ਇੱਜ਼ਤ। ਓਥੈ = ਉਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਕੀਤੇ ਕਰਮ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀ ੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੦-੧੨੮੧)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸੋ	ਹ	ਰਿ ਸ	ਦਾ	ਸਰੇ	ਵੀ	ਐ	ਸਸ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿਸੁ	ਕਰ	ਤ ਨ	ਲਾਗੈ	ਵਾ	ਰ	ਸਸ	ਸਸ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆਡਾ	ਣੇ ਆ	ਕਾ	ਸ	ਕ	ਰਿ	ਸਸ	ਸਸ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਖਿਨ	ਮਹਿ	ਢਾ	ਹਿ	ਉਸਾ	ਰਣ	ਹਾ	ਰ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆਪੇ	ਜ	ਗਤੁ	ਸਸ	ਉਪਾ	ਇ	ਕੈ	ਸਸ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕੁਦ	ਰ	ਤਿ ਕ	ਰੇ	ਵੀ	ਚਾ	ਰ	ਸਸ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮਨ	ਮੁ ਖ	ਅਗੈ	ਲੇਖਾ	ਮੰ	ਗੀ	ਐ	ਸਸ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਬਹੁ	ਤੀ	ਹੋਵੈ	ਸਸ	ਮਾ	ਰ	ਸਸ	ਸਸ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗੁਰ	ਮੁਖਿ ਪ	ਤਿ ਸਿਉ	ਲੇਖਾ	ਨਿ	ਬੜੈ	ਸਸ	ਸਸ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਬਖ	ਸੇ ਸਿ	ਫਤਿ	ਸਸ	ਭੰ	ਡਾ	ਰ	ਸਸ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਓਥੈ	ਹ	ਥੁ ਨ	ਸਸ	ਅ	ਪ	ੜੈ	ਸਸ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕੂਕ	ਨ	ਸੁਣੀ	ਐ	ਪੁ	ਕਾ	ਰ	ਸਸ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਓਥੈ	ਸਤਿਗੁਰੁ	ਬੇ	ਲੀ	ਹੋ	ਵੈ	ਸਸ	ਸਸ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕਢਿ	ਲ	ਏ ਅੰ	ਤੀ	ਵਾ	ਰ	ਸਸ	ਸਸ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ
ਏਨਾ	ਜੰਤਾ	ਨੋ ਹੋਰ	ਸੇਵਾ	ਨ	ਹੀ	ਸਸ	ਸਸ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਤਿ	ਗੁਰੁ	ਸਿ	ਰਿ	ਕਰ	ਤਾ	ਰ	ਸਸ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਚਾ ਸਚੁ ਤੂ ਸਚੇ ਲੈਹਿ ਮਿਲਾਇ ॥
ਦੂਜੈ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਹੈ ਕੂੜਿ ਮਿਲੈ ਨ ਮਿਲਿਆ ਜਾਇ ॥
ਆਪੇ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜਿਐ ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਦੇਇ ਦਿਖਾਇ ॥
ਮੇਹੁ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਹੈ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਇ ॥
ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਕਉ ਜੇ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ਜਿਉ ਜਲ ਮਹਿ ਕਮਲੁ ਅਲਿਪਤੁ ਹੈ ਐਸੀ ਬਣਤ ਬਣਾਇ ॥
ਸੇ ਸੁਖੀਏ ਸਦਾ ਸੋਹਣੇ ਜਿਨ੍ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥
ਤਿਨ੍ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਕਦੇ ਨਹੀ ਜੇ ਹਰਿ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦੂਜੈ = (ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ) ਹੋਰ ਵਿਚ ਲੱਗਿਆਂ। ਕੂੜਿ = ਕੂੜ ਵਿਚ ਲੱਗਿਆਂ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ ਫਸਿਆਂ। ਵਿਛੋੜਿਐ
= ਵਿਛੋੜੇ ਹੋਏ ਨੂੰ। ਪੂਰਬਿ = ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ। ਅੰਕਿ = ਗੋਦ ਵਿਚ। ਸਮਾਇ = ਲੀਨ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀ ੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੧)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਹਰਿ	ਜੀਉ	ਸਚਾ	ਸਚੁ	ਤੂ	ss	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸ	ਚੇ	ਲੈ	ਹਿ	ਮਿ	ਲਾ	ss	ਇ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਦੂਜੈ	ਦੂ	ਜੀ ਤ	ਰਫ	ਹੈ	ss	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕੁੜਿ	ਮਿਲੈ	ਨ ਮਿ	ਲਿਆ	ਜਾ	ਇ	ss	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਆ	ਪੇ ਜੋ	ੜਿ	ss	ਵਿ	ਛੋੜਿ	ਐ	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆਪੇ	ਕੁਦ	ਰਤਿ	ਦੇਇ	ਦਿ	ਖਾ	ss	ਇ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਮੋਹੁ	ਸੋਗੁ	ਵਿ	ਜੋਗੁ	ਹੈ	ss	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਪੂਰ	ਬਿ ਲਿ	ਖਿਆ	ss	ਕ	ਮਾ	ਇ	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਹਉ	ਬਲਿ ਹਾ	ਰੀ	ਤਿਨ	ਕ	ਉ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜੋ ਹ	ਰਿ ਚਰ	ਣੀ ਰਹੈ	ਲਿਵ	ਲਾ	ss	ss	ਇ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ,ਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ
ਜਿਉ	ਜਲ ਮ	ਹਿ ਕਮਲੁ	ਅਲਿਪਤੁ	ਹੈ	ss	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਐਸੀ	ਬ	ਣ	ਤ	ਬ	ਣਾ	ss	ਇ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ,ਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ
ਸੇ	ਸੁਖੀ	ਏ	ਸਦਾ	ਸੋ	ਹ	ss	ਣੇ
ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿਨ੍ਹ	ਵਿਚਹੁ	ਆ	ਪੁ	ਗ	ਵਾ	ss	ਇ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਤਿਨ੍ਹ	ਸੋਗੁ	ਵਿਜੋਗੁ	ਕਦੇ	ਨ	ss	ss	ਹੀ
ਮਮ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜੋ	ਹਰਿ ਕੈ	ਅੰ	ਕਿ	ਸ	ਮਾ	ss	ਇ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਅਤੁਲੁ ਕਿਉ ਤੇਲੀਐ ਵਿਣੁ ਤੇਲੇ ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀਐ ਗੁਣ ਮਹਿ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥

ਅਪਣਾ ਆਪੁ ਆਪਿ ਤੇਲਸੀ ਆਪੇ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇ ॥

ਤਿਸ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਕਹਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਜਿਨਿ ਸਚੀ ਬੂਝ ਦਿਤੀ ਬੁਝਾਇ ॥

ਜਗਤੁ ਮੁਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲੁਟੀਐ ਮਨਮੁਖ ਬੂਝ ਨ ਪਾਇ ॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲਸੀ ਜਾਸੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਜਾਗੇ ਤਿਨੀ ਘਰੁ ਰਖਿਆ ਦੂਤਾ ਕਾ ਕਿਛੁ ਨ ਵਸਾਇ ॥੮॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕੈ ਸਬਦਿ = ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਹਉ = ਹਉਂ, ਮੈਂ। ਜਿਨਿ = ਜਿਸ (ਗੁਰੂ ਨੇ)। ਅੰਮ੍ਰਿਤ = ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨਾਮ-ਜਲ। ਮਨਮੁਖ = ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ। ਮੁਸੈ = ਠੱਗਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬੂਝ = ਸਮਝ। ਜਾਸੀ = ਜਾਇਗਾ। ਵਸਾਇ = ਵੱਸ, ਜ਼ੋਰ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀ ੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੨)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅਤੁ	ਲੁ ਕਿ	ਉ	ss	ਤੋ	ਲੀ	ਐ	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਵਿਣੁ	ਤੋ ਲੇ	ਪਾਇ	ਆ ਨ	ਜਾ	ਇ	ss	ss
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗੁ	ਰ ਕੈ	ਸਬ	ਦਿ	ਵੀ	ਚਾ	ਰੀ	ਐ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗੁ	ਣ ਮਹਿ	ਰ	ਹੈ	ਸ	ਮਾ	ss	ਇ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅਪ	ਣਾ ਆ	ਪੁ ਆ	ਪਿ	ਤੋ	ਲ	ਸੀ	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆ	ਪੇ ਮਿ	ਲੈ	ss	ਮਿ	ਲਾ	ਇ	ss
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤਿਸ	ਕੀ ਕੀ	ਮਤਿ	ਨਾ	ਪ	ਵੈ	ss	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕਹ	ਣਾ ਕਿ	ਫੂ	ਨ	ਜਾ	ਇ	ss	ss
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹਉ	ਬਲਿ	ਹਾਰੀ	ਗੁਰ	ਆ	ਪ	ਣੇ	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿਨਿ	ਸਚੀ	ਬੂਝ	ਦਿਤੀ	ਬੁ	ਝਾ	ਇ	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਜਗ	ਤੁ ਮੁ	ਸੈ ਅੰ	ਮ੍ਰਿਤੁ	ਲੁ	ਟੀ	ਐ	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮਨ	ਮੁ	ਖ ਬੂ	ਝ ਨ	ਪਾ	ਇ	ss	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਵਿਣੁ	ਨਾਵੈ	ਨਾਲਿ	ਨ	ਚ	ਲ	ਸੀ	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਾਸੀ	ਜ	ਨਮੁ	ss	ਗ	ਵਾ	ਇ	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ
ਗੁਰ	ਮਤੀ ਜਾ	ਗੇ ਤਿਨੀ	ਘਰੁ	ਰ	ਖਿ	ਆ	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਦੁਤਾ	ਕਾ ਕਿ	ਫੂ	ਨ	ਵ	ਸਾ	ਇ	ss

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਨਾਥ ਜਤੀ ਸਿਧ ਪੀਰ ਕਿਨੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੁਝੈ ਸਮਾਇਆ ॥

ਜੁਗ ਛਤੀਹ ਗੁਬਾਰੁ ਤਿਸ ਹੀ ਭਾਇਆ ॥

ਜਲਾ ਬਿੰਬੁ ਅਸਰਾਲੁ ਤਿਨੈ ਵਰਤਾਇਆ ॥

ਨੀਲੁ ਅਨੀਲੁ ਅਗੰਮੁ ਸਰਜੀਤੁ ਸਬਾਇਆ ॥

ਅਗਨਿ ਉਪਾਈ ਵਾਦੁ ਭੁਖ ਤਿਹਾਇਆ ॥

ਦੁਨੀਆ ਕੈ ਸਿਰਿ ਕਾਲੁ ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ ॥

ਰਖੈ ਰਖਣਹਾਰੁ ਜਿਨਿ ਸਬਦੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥੮॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਿਧ = ਸਾਧਨਾਂ ਵਿਚ ਪੁੱਗੇ ਹੋਏ ਜੋਗੀ। ਜੁਗ ਛਤੀਹ = (ਭਾਵ,) ਅਨੇਕਾਂ ਜੁਗ। ਗੁਬਾਰੁ = ਹਨੇਰਾ। ਤਿਸ ਹੀ = (ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ 'ਹੀ' ਦੇ ਕਾਰਨ ਲਫਜ਼ 'ਤਿਸੁ' ਦਾ ਉੱਡ ਗਿਆ ਹੈ) ਉਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੂੰ ਹੀ। ਬਿੰਬੁ = ਜਲ। ਅਸਰਾਲੁ = ਭਿਆਨਕ। ਨੀਲੁ ਅਨੀਲੁ = (ਭਾਵ,) ਬੇਅੰਤ। ਸਰਜੀਤੁ = ਸਦਾ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਵਾਦੁ = ਝਗੜਾ। ਸਿਰਿ = ਸਿਰ ਉੱਤੇ। ਭਾਇਆ = ਚੰਗਾ ਲੱਗਾ। ਜਿਨਿ = ਜਿਸ (ਪ੍ਰਭੂ) ਨੇ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀ ੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੨)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨਾਥ	ਜ	ਤੀ ਸਿ	ਧ	ਪੀ	ਰ	ਸਸ	ਸਸ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕਿਨੈ	ਅੰ	ਤੁ ਨ	ਪਾ	ਇ	ਆ	ਸਸ	ਸਸ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗੁਰ	ਮੁਖਿ ਨਾ	ਮੁ	ਧਿਆ	ਇ	ਸਸ	ਸਸ	ਸਸ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤੁ	ਝੈ	ਸਮਾ	ਸਸ	ਇ	ਆ	ਸਸ	ਸਸ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜੁਗ	ਛ	ਤੀਹ	ਗੁ	ਬਾ	ਰੁ	ਸਸ	ਸਸ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤਿਸ	ਹੀ ਭਾ	ਸਸ	ਸਸ	ਇ	ਆ	ਸਸ	ਸਸ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਲਾ	ਬਿੰ	ਬੁ	ਅਸ	ਰਾ	ਸਸ	ਲੁ	ਸਸ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤਿਨੈ	ਵ	ਰ	ਤਾ	ਇ	ਸਸ	ਆ	ਸਸ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨੀ	ਲੁ ਅ	ਨੀਲੁ	ਅਗੰ	ਮੁ	ਸਸ	ਸਸ	ਸਸ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਰ	ਜੀਤੁ	ਸਬਾ	ਸਸ	ਇ	ਸਸ	ਆ	ਸਸ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਅਗ	ਨਿ ਉ	ਪਾਈ	ਸਸ	ਵਾ	ਸਸ	ਦੁ	ਸਸ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਭੁਖ	ਤਿ	ਹਾ	ਇ	ਆ	ਸਸ	ਸਸ	ਸਸ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਦੁਨੀ	ਆ ਕੈ	ਸਿਰਿ	ਸਸ	ਕਾ	ਲੁ	ਸਸ	ਸਸ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਦੂ	ਜਾ	ਸਸ	ਭਾਇ	ਆ	ਸਸ	ਸਸ	ਸਸ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ
ਰਖੈ	ਰਖ	ਣ	ਸਸ	ਹਾ	ਰੁ	ਸਸ	ਸਸ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿਨਿ	ਸ	ਬਦੁ	ਬੁਝਾ	ਇ	ਆ	ਸਸ	ਸਸ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਹਉ ਕੈ ਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥

ਆਪੇ ਲੇਖਾ ਮੰਗਸੀ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਾਰ ॥

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇ ਥੀਐ ਹੁਕਮੁ ਕਰੇ ਗਾਵਾਰੁ ॥

ਆਪਿ ਛਡਾਏ ਛੁਟੀਐ ਆਪੇ ਬਖਸਣਹਾਰੁ ॥

ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਸੁਣੇ ਆਪਿ ਸਭਸੈ ਦੇ ਆਧਾਰੁ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ ਵਰਤਦਾ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਵੀਚਾਰੀਐ ਲਗੈ ਸਚਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਨਾਨਕ ਕਿਸ ਨੇ ਆਖੀਐ ਆਪੇ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥੧੦॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੨-੧੨੮੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹਉ = ਮੈਂ। ਕੈ ਸਿਉ = ਕਿਸ ਦੇ ਪਾਸੇ? ਪੁਕਾਰ = ਫ਼ਰੀਆਦ। ਗਾਵਾਰੁ = ਮੂਰਖ। ਥੀਐ = ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੈ = ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਸਭਸੈ = ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ। ਆਪੇ = ਆਪ ਹੀ। ਆਧਾਰੁ = ਆਸਰਾ। ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ = ਹਰੇਕ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ। ਆਪੁ = ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ। ਗੁਰਮੁਖਿ = ਦੀ ਸਰਨ ਪੈ ਕੇ। ਕਿਸ ਨੇ = (ਸੰਬੰਧਕ ਗੁਰੂ ਦੀ ਨੇ ਨੌ ਨੌ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲਫਜ਼ੋਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਉੱਡ ਗਿਆ ਹੈ)। ਸਚਿ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀ ੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੨-੧੨੮੩)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆ	ਪਿ ਕ	ਰਾ	ਏ	ਕ	ਰੇ ਆ	ss	ਪਿ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹਉ	ਕੈ ਸਿ	ਉ	ਕਰੀ	ਪੁ	ਕਾ	ਰ	ss
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆ	ਪੇ ਲੇ	ਖਾ	ss	ਮੰ	ਗ	ਸੀ	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆ	ਪਿ ਕ	ਰਾਏ	ss	ਕਾ	ss	ss	ਰ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜੋ ਤਿ	ਸੁ ਭਾ	ਵੈ	ss	ਸੋ	ਥੀ	ਐ	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹੁਕ	ਮੁ	ਕ	ਰੇ	ਗਾ	ਵਾ	ਰੁ	ss
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆ	ਪਿ ਛ	ਡਾਏ	ss	ਛ	ਟੀ	ਐ	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆ	ਪੇ ਬਖ	ਸਣ	ss	ਹਾ	ਰੁ	ss	ss
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆ	ਪੇ ਵੇ	ਥੈ ਸੁ	ਣੇ	ਆ	ਪਿ	ss	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸ	ਭਸੈ	ss	ਦੇ	ਆ	ਧਾ	ਰੁ	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਸ	ਭ ਮਹਿ	ਏ	ਕੁ	ਵ	ਰਤ	ਦਾ	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਿ	ਰਿ ਸਿ	ਰਿ	ਕਰੇ	ਬੀ	ਚਾ	ss	ਰੁ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਗੁਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਆਪੁ	ਵੀਚਾ	ਰੀ	ss	ਐ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਲ	ਗੈ ਸ	ਚਿ	ss	ਪਿ	ਆ	ss	ਰੁ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ
ਨਾਨ	ਕ ਕਿਸ	ss	ਨੋ	ਆ	ਖੀ	ss	ਐ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆ	ਪੇ ਦੇਵ	ਣ	ਹਾ	ਰੁ	ss	ss	ss

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਸਚਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਇਕੇ ਤੂ ਧਈ ॥

ਤੂ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਦੂਜੇ ਕਿਸੁ ਗਈ ॥

ਮਾਣਸ ਕੂੜਾ ਗਰਬੁ ਸਚੀ ਤੁਧੁ ਮਈ ॥

ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਰਚਾਇ ਉਪਾਈ ਮੇਦਨੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਆਪਣਾ ਆਇਆ ਤਿਸੁ ਗਈ ॥

ਜੇ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ਤ ਕੇਹੀ ਗਣਤ ਗਈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੇਹਿ ਗੁਬਾਰਿ ਜਿਉ ਭੁਲਾ ਮੰਡਿ ਵਈ ॥

ਕਟੇ ਪਾਪ ਅਸੰਖ ਨਾਵੈ ਇਕ ਕਈ ॥੧੧॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਧਈ = ਮਾਲਕ। ਮਈ = ਵਡਿਆਈ। ਗਰਬੁ = ਅਹੰਕਾਰ। ਕੂੜਾ = ਵਿਅਰਥ। ਸਚੀ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ।
ਮੇਦਨੀ = ਧਰਤੀ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਆਵਾਗਉਣ = ਜਨਮ ਮਰਨ। ਗਈ = ਗਈ, ਮੈਂ ਗਿਣਾਂ। ਗਣੀ = ਮੈਂ ਗਿਣਦਾ ਹਾਂ। ਵਈ =
ਵਣਾਂ ਵਿਚ। ਮੇਹਿ = ਮੇਹ ਵਿਚ। ਗੁਬਾਰਿ = ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ। ਕਟੇ ਪਾਪ ਅਸੰਖ ਨਾਵੈ ਇਕ ਕਈ। ਅਸੰਖ = ਅਣਗਿਣਤ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀ ੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੩)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸ	ਚਾ	ss	ss	ਵੇਪ	ਰ ਵਾ	ss	ਹੁ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਇ	ਕੋ ਤੂ	ss	ss	ਧ	ਣੀ	ss	ss
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤੂ ਸ	ਭ ਕਿ	ਛ	ਆਪੇ	ਆ	ਪਿ	ss	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਦੂ	ਜੇ ਕਿ	ਸੁ	ss	ਗ	ਣੀ	ss	ss
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮਾਣ	ਸ ਕੂ	ss	ੜਾ	ਗ	ਰ	ss	ਬੁ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸ	ਚੀ ਤੁ	ss	ਧੁ	ਮ	ਣੀ	ss	ss
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆ	ਵਾ ਗ	ਉ	ਣੁ	ਰ	ਚਾ	ss	ਇ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਉ	ਪਾ	ss	ਈ	ਮੇ	ਦ	ss	ਨੀ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਤਿ	ਗੁ	ਰੁ	ਸੇਵੇ	ਆ	ਪ	ss	ਣਾ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆਇ	ਆ	ss	ਤਿਸੁ	ਗ	ਣੀ	ss	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਜੇ ਹ	ਉ	ਮੈ	ਵਿਚਹੁ	ਜਾ	ਇ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤ ਕੇ	ਹੀ ਗ	ਣ	ਤ	ਗ	ਣੀ	ss	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਮਨ	ਮੁ	ਖ	ਮੋਹਿ	ਗੁ	ਬਾ	ss	ਰਿ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿਉ	ਭੁ	ਲਾ	ਮੰਝਿ	ਵ	ਣੀ	ss	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ
ਕ	ਟੇ ਪਾ	ਪ	ss	ਅ	ਸੰ	ss	ਖ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨਾ	ਵੈ ਇ	ss	ਕ	ਕ	ਣੀ	ss	ss

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਖੰਡ ਪਤਾਲ ਅਸੰਖ ਮੈ ਗਣਤ ਨ ਹੋਈ ॥

ਤੂ ਕਰਤਾ ਗੋਵਿੰਦੁ ਤੁਧੁ ਸਿਰਜੀ ਤੁਧੈ ਗੋਈ ॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਮੇਦਨੀ ਤੁਝ ਹੀ ਤੇ ਹੋਈ ॥

ਇਕਿ ਰਾਜੇ ਖਾਨ ਮਲੂਕ ਕਹਹਿ ਕਹਾਵਹਿ ਕੋਈ ॥

ਇਕਿ ਸਾਹ ਸਦਾਵਹਿ ਸੰਚਿ ਧਨੁ ਦੂਜੈ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥

ਇਕਿ ਦਾਤੇ ਇਕ ਮੰਗਤੇ ਸਭਨਾ ਸਿਰਿ ਸੋਈ ॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਬਾਜਾਰੀਆ ਭੀਹਾਵਲਿ ਹੋਈ ॥

ਕੂੜ ਨਿਖੁਟੇ ਨਾਨਕਾ ਸਚੁ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ ॥੧੨॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਖੰਡ = ਹਿੱਸੇ। ਅਸੰਖ = ਬੇਅੰਤ। ਸਿਰਜੀ = ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ। ਗੋਵਿੰਦੁ = ਧਰਤੀ ਦੀ ਸਾਰ ਲੈਣ ਵਾਲਾ। ਗੋਈ = ਨਾਸ ਕੀਤੀ। ਤੇ = ਤੋਂ। ਮੇਦਨੀ = ਧਰਤੀ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ। ਇਕਿ = (ਲਫਜ਼ 'ਇਕ' ਤੋਂ ਬਹੁ-ਵਚਨ) ਕਈ। ਸਦਾਵਹਿ = ਅਖਵਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੈ = ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ। ਪਤਿ = ਇੱਜਤ। ਸੰਚਿ = ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਕੇ। ਸਿਰਿ = ਸਿਰ ਉੱਤੇ। ਬਾਜਾਰੀਆ = ਮਸਖਰੇ, ਬਹੁ-ਰੂਪੀਏ। ਭੀਹਾਵਲਿ = ਡਰਾਉਣੀ (ਧਰਤੀ)। ਸਚੁ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਕੂੜ = ਮਾਇਆ ਦੇ ਸੌਦੇ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀ ੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੩)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਖੰ	ਡ ਪ	ਤਾ	ਲ	ਅ	ਸੰ	ss	ਖ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮੈ	ਗ	ਣਤ	ਨ	ਹੋ	ਈ	ss	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਤੂ	ਕ	ਰਤਾ	ss	ਗੋ	ਵਿੰ	ss	ਦੁ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤੁ	ਧੁ ਸਿਰ	ਜੀ	ਤੁਧੈ	ਗੋ	ਈ	ss	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਲ	ਖ ਚਉ	ਰਾਸੀ	ਹ	ਮੇ	ਦ	ss	ਨੀ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤੁ	ਝ ਹੀ	ss	ਤੇ	ਹੋ	ਈ	ss	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਇ	ਕਿ ਰਾ	ਜੇ	ਖਾਨ	ਮ	ਲੂ	ss	ਕ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕਹ	ਹਿ ਕਹਾ	ਵਹਿ	ss	ਕੋ	ਈ	ss	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਇਕਿ	ਸਾਹ	ਸਦਾ	ਵਹਿ	ਸੰਚਿ	ਧ	ss	ਨੁ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਦੂ	ਜੈ ਪ	ss	ਤਿ	ਖੋ	ਈ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ,ਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ
ਇ	ਕਿ ਦਾ	ਤੇ	ਇਕ	ਮੰ	ਗ	ss	ਤੇ
ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਭ	ਨਾ ਸਿ	ss	ਰਿ	ਸੋ	ਈ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ,ਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ
ਵਿ	ਣੁ ਨਾ	ਵੈ	ss	ਬਾ	ਜਾਰੀ	ss	ਆ
ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਭੀ	ਹਾ ਵ	ss	ਲਿ	ਹੋ	ਈ	ss	ss
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਕੂ	ੜ ਨਿ	ਖੁ	ਟੇ	ਨਾ	ਨ	ss	ਕਾ
ਮਮ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸ	ਚੁ ਕ	ਰੇ	ਸੁ	ਹੋ	ਈ	ss	ss

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਕੈ ਗੁਣ ਅਉਗਣ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਤੂੰ ਗੁਣ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲੁ ਹੈ ਨਾਮਿ ਨ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਗੁਣ ਛੇਡਿ ਅਉਗਣ ਕਮਾਵਦੇ ਦਰਗਹ ਹੋਹਿ ਖੁਆਰੁ ॥

ਜੂਐ ਜਨਮੁ ਤਿਨੀ ਹਾਰਿਆ ਕਿਤੁ ਆਏ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰਿ ॥

ਜਿਨੀ ਪੁਰਖੀ ਉਰਿ ਧਾਰਿਆ ਸਚਾ ਅਲਖ ਅਪਾਰੁ ॥

ਤੂ ਗੁਣਦਾਤਾ ਨਿਧਾਨੁ ਹਹਿ ਅਸੀ ਅਵਗਣਿਆਰ ॥

ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਸੇ ਪਾਇਸੀ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥੧੩॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਉਪਾਇ ਕੈ = ਪੈਦਾ ਕਰ ਕੇ। ਸਰਬ ਜੰਜਾਲੁ = ਨਿਰਾ ਜੰਜਾਲ, ਨਿਰਾ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਫਸਾਣ ਦਾ ਮੂਲ। ਨਾਮਿ = ਨਾਮ ਵਿਚ। ਛੇਡਿ = ਛੱਡ ਕੇ। ਹੋਹਿ = ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਿਨੀ = ਉਹਨਾਂ ਨੇ। ਕਿਤੁ = ਕਾਹਦੇ ਲਈ। ਸੰਸਾਰਿ = ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ। ਸਬਦਿ = ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਮਾਰਿਆ = ਵੱਸ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ। ਅਹਿ = ਦਿਨ। ਨਿਸਿ = ਰਾਤ। ਪਿਆਰਿ = ਪਿਆਰ ਦੀ ਰਾਹੀਂ (ਗੁਜ਼ਾਰਦੇ ਹਨ)। ਪੁਰਖੀ = ਪੁਰਖੀ, ਪੁਰਖਾਂ ਨੇ। ਉਰਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਨਿਧਾਨੁ = (ਸਾਰੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ) ਖਜ਼ਾਨਾ। ਹਹਿ = ਤੂੰ ਹੈਂ। ਗੁਰ ਸਬਦੀ = ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀਐ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੪)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਆ	ਪੇ ਜ	ਗ	ਤੁ	ਉਪਾ	ਇ	ss	ਕੈ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗੁ	ਣ ਅਉ	ਗਣ	ਕਰੇ	ਬੀ	ਚਾ	ss	ਰੁ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਤੈ ਗੁ	ਣ ਸਰ	ਬ ਜੰ	ਜਾਲੁ	ਹੈ	ss	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨਾਮਿ	ਨ	ਧਰੇ	ss	ਪਿ	ਆ	ss	ਰੁ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਗੁ	ਣ ਛੇ	ਡਿ ਅਉ	ਗਣ	ਕਮਾ	ਵ	ss	ਦੇ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਦਰ	ਗਹ	ਹੋਹਿ	ss	ਖੁ	ਆ	ss	ਰੁ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਚੁਐ	ਜਨ	ਮੁ	ਤਿਨੀ	ਹਾ	ਰਿ	ss	ਆ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕਿਤੁ	ਆ	ss	ਏ	ਸੰ	ਸਾ	ss	ਰਿ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਸਚੈ	ਸਬ	ਦਿ ਮ	ਨੁ	ਮਾ	ਰਿ	ss	ਆ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅਹਿ	ਨਿ	ਸਿ	ਨਾਮਿ	ਪਿ	ਆ	ss	ਰਿ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ,ਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ
ਜਿਨੀ	ਪੁਰ	ਖੀ ਉ	ਰਿ	ਧਾ	ਰਿ	ss	ਆ
ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸ	ਚਾ ਅ	ਲ	ਖ	ਅ	ਪਾ	ss	ਰੁ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ,ਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ
ਤੂ ਗੁ	ਣ ਦਾ	ਤਾ ਨਿ	ਧਾਨੁ	ਹ	ਹਿ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅਸੀ	ਅਵ	ਗਣਿ	ਆ	ਰ	ss	ss	ss
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਜਿਸੁ	ਬਖ	ਸੇ	ਸੇ	ਪਾ	ਇ	ss	ਸੀ
ਮਮ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗੁਰ	ਸਬ	ਦੀ ਵੀ	ਚਾ	ਰੁ	ss	ss	ss

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਚੁ ਸਮਾਲਿਆ ॥

ਅੰਤਿ ਖਲੇਆ ਆਇ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਅਗੈ ਘਾਲਿਆ ॥

ਪੇਹਿ ਨ ਸਕੈ ਜਮਕਾਲੁ ਸਚਾ ਰਖਵਾਲਿਆ ॥

ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਜੋਤਿ ਜਗਾਇ ਦੀਵਾ ਬਾਲਿਆ ॥

ਮਨਮੁਖ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕੂੜਿਆਰ ਫਿਰਹਿ ਬੇਤਾਲਿਆ ॥

ਪਸੂ ਮਾਣਸ ਚੰਮਿ ਪਲੇਟੇ ਅੰਦਰਹੁ ਕਾਲਿਆ ॥

ਸਭੇ ਵਰਤੈ ਸਚੁ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਦੇਖਾਲਿਆ ॥੧੪॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਿ = ਜੋ ਕੁਝ। ਸਤਿਗੁਰ ਅਗੈ = ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਕੇ। ਘਾਲਿਆ = ਕਮਾਈ ਕੀਤੀ। ਸਾਖੀ = ਸਿੱਖਿਆ, ਬਾਣੀ।
ਮਨਮੁਖ = ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ। ਕੂੜਿਆਰ = ਕੂੜ ਦੇ ਦੇ ਵਪਾਰੀ। ਬੇਤਾਲਿਆ = ਬੇਤਾਲ, ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ, ਬੇ-ਥਵੇ, ਸਹੀ ਜੀਵਨ-
ਚਾਲ ਤੋਂ ਉੱਖੜੇ ਹੋਏ। ਚੰਮਿ = ਚੰਮ ਨਾਲ। ਸਭੇ = ਹਰ ਥਾਂ। ਸਚੁ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਸਬਦਿ
= ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਨਿਹਾਲਿਆ = ਵੇਖਿਆ, ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ। ਨਿਧਾਨੁ = ਖਜ਼ਾਨਾ। ਗੁਰਿ = ਗੁਰੂ ਨੇ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀ ੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੪)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸ	ਚਾ ਸਤਿ	ਗੁਰੁ	ਸਸ	ਸੇ	ਵਿ	ਸਸ	ਸਸ
ਰੇਰੇ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸ	ਚੁ ਸ	ਮ੍ਹਾ	ਸਸ	ਲਿ	ਆ	ਸਸ	ਸਸ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅੰ	ਤਿ ਖ	ਲੋਆ	ਸਸ	ਆ	ਇ	ਸਸ	ਸਸ
ਰੇਰੇ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿ ਸਤਿ	ਗੁਰ	ਅਗੈ	ਸਸ	ਘਾ	ਲਿ	ਸਸ	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਪੇ	ਹਿ ਨ	ਸ	ਕੈ	ਜਮ	ਕਾ	ਸਸ	ਲੁ
ਰੇਰੇ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸ	ਚਾ ਰਖ	ਵਾ	ਲਿ	ਆ	ਸਸ	ਸਸ	ਸਸ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗੁਰ	ਸਾ	ਖੀ	ਜੋਤਿ	ਜ	ਗਾ	ਸਸ	ਇ
ਰੇਰੇ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਦੀ	ਵਾ	ਸਸ	ਸਸ	ਬਾ	ਲਿ	ਸਸ	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮਨ	ਮੁਖ ਵਿ	ਣੁ	ਨਾਵੈ	ਕੂੜਿ	ਆ	ਸਸ	ਰ
ਰੇਰੇ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਫਿਰ	ਹਿ ਬੇ	ਤਾ	ਲਿ	ਆ	ਸਸ	ਸਸ	ਸਸ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਪਪ	ਪਪ
ਪਸੂ	ਮਾਣ	ਸ	ਚੰਮਿ	ਪ	ਲੇ	ਸਸ	ਟੇ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅੰਦ	ਰਹੁ ਕਾ	ਸਸ	ਲਿ	ਆ	ਸਸ	ਸਸ	ਸਸ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਪਪ	ਪਪ
ਸਭੇ	ਵ	ਰ	ਤੈ	ਸ	ਚੁ	ਸਸ	ਸਸ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਚੈ	ਸਬ	ਦਿ	ਨਿਹਾ	ਲਿ	ਸਸ	ਸਸ	ਆ
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ
ਨਾਨ	ਕ ਨਾਮੁ	ਨਿ	ਧਾਨੁ	ਹੈ	ਸਸ	ਸਸ	ਸਸ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਪੂਰੈ	ਗੁ	ਰਿ	ਦੇਖਾ	ਲਿ	ਆ	ਸਸ	ਸਸ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਇਕਿ ਵਣ ਖੰਡਿ ਬੈਸਹਿ ਜਾਇ ਸਦੁ ਨ ਦੇਵਹੀ ॥

ਇਕਿ ਪਾਲਾ ਕਕਰੁ ਭੰਨਿ ਸੀਤਲੁ ਜਲੁ ਹੋਵਹੀ ॥

ਇਕਿ ਭਸਮ ਚੜਾਵਹਿ ਅੰਗਿ ਮੈਲੁ ਨ ਧੋਵਹੀ ॥

ਇਕਿ ਜਟਾ ਬਿਕਟ ਬਿਕਰਾਲ ਕੁਲੁ ਘਰੁ ਖੋਵਹੀ ॥

ਇਕਿ ਨਗਨ ਫਿਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਨੀਂਦ ਨ ਸੋਵਹੀ ॥

ਇਕਿ ਅਗਨਿ ਜਲਾਵਹਿ ਅੰਗੁ ਆਪੁ ਵਿਗੋਵਹੀ ॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਤਨੁ ਛਾਰੁ ਕਿਆ ਕਹਿ ਰੇਵਹੀ ॥

ਸੋਹਨਿ ਖਸਮ ਦੁਆਰਿ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹੀ ॥੧੫॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੪-੧੨੮੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਵਣਖੰਡਿ = ਵਣ ਦੇ ਖੰਡ ਵਿਚ, ਜੰਗਲ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ। **ਸਦੁ** = ਵਾਜ। **ਜਾਇ** = ਜਾ ਕੇ। **ਹੋਵਹੀ** = ਸਹਾਰਦੇ ਹਨ ('ਜਲੁ ਹੋਵਤ ਭੂਖ ਅਰੁ ਨੰਗਾ', ਕਾਨੜਾ ਮਃ ੫)। **ਇਕਿ** = ਕਈ (ਬਹੁ-ਵਚਨ)। **ਅੰਗਿ** = ਸਰੀਰ ਉਤੇ (ਨੋਟ: ਲਫਜ਼ 'ਅੰਗ' ਅਤੇ ਛੇਵੀਂ ਤੁਕ ਦੇ 'ਅੰਗੁ' ਦਾ ਜੋੜ ਤੇ ਅਰਥ ਵਿਚਾਰਨ-ਯੋਗ ਹਨ)। **ਬਿਕਟ** = ਐਖੀਆਂ। ਬਿਕਰਾਲ ਡਰਾਉਣੀ। **ਆਪੁ** = ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ। ਵਿਗੋਵਹੀ ਖੁਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। **ਛਾਰੁ** = ਸੁਆਹ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀ ੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੪-੧੨੮੫)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਇਕਿ	ਵਣ	ਖੰਡਿ	ਬੈਸਹਿ	ਜਾ	ਇ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਦੁ	ਨ	ss	ss	ਦੇਵ	ਹੀ	ss	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਇਕਿ	ਪਾ	ਲਾ	ਕਕਰੁ	ਭੰ	ਨਿ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸੀਤ	ਲੁ ਜ	ਲੁ	ਹੇਂ	ਵ	ਹੀ	ss	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਇਕਿ	ਭਸ	ਮ	ਚੜਾ	ਵਹਿ	ਅੰ	ss	ਗਿ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮੈਲੁ	ਨ	ss	ਧੇ	ਵ	ਹੀ	ss	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਇਕਿ	ਜਟਾ	ss	ਬਿਕਟ	ਬਿਕ	ਰਾ	ss	ਲ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕੁਲੁ	ਘ	ਰੁ	ss	ਖੇ	ਵ	ss	ਹੀ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਇਕਿ	ਨਗ	ਨ ਫਿਰਹਿ	ਦਿਨੁ	ਰਾ	ਤਿ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨੀਦ	ਨ	ss	ਸੇ	ਵ	ਹੀ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ,ਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ
ਇਕਿ	ਅਗ	ਨਿ ਜਲਾ	ਵਹਿ	ਅੰ	ਗੁ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆਪੁ	ਵਿ	ਗੇ	ਵ	ਹੀ	ss	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ,ਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ
ਵਿਣੁ	ਨਾ	ਵੈ	ਤਨੁ	ਛਾ	ਰੁ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕਿਆ	ਕ	ss	ਹਿ	ਰੇ	ਵ	ss	ਹੀ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਸੋਹ	ਨਿ	ਖਸ	ਮ	ਦੁ	ਆ	ss	ਰਿ
ਮਮ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿ	ਸਤਿ	ss	ਗੁਰੁ	ਸੇ	ਵ	ss	ਹੀ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਇਕਿ ਜੈਨੀ ਉਝੜ ਪਾਇ ਧੁਰਹੁ ਖੁਆਇਆ ॥

ਤਿਨ ਮੁਖਿ ਨਾਹੀ ਨਾਮੁ ਨ ਤੀਰਥਿ ਨਾਇਆ ॥

ਹਥੀ ਸਿਰ ਖੋਹਾਇ ਨ ਭਦੁ ਕਰਾਇਆ ॥

ਕੁਚਿਲ ਰਹਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਸਬਦੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥

ਤਿਨ ਜਾਤਿ ਨ ਪਤਿ ਨ ਕਰਮੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਮਨਿ ਜੂਠੇ ਵੇਜਾਤਿ ਜੂਠਾ ਖਾਇਆ ॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਆਚਾਰੁ ਨ ਕਿਨ ਹੀ ਪਾਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਓਅੰਕਾਰਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧੬॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਧੁਰਹੁ = ਮੁੱਢ ਤੋਂ ਹੀ। ਉਝੜ = ਉਜਾੜ ਵਾਲੇ ਰਾਹੇ, ਜੀਵਨ ਦੇ ਗ਼ਲਤ ਰਸਤੇ ਉਤੇ। ਖੁਆਇਆ = ਸਹੀ ਰਾਹ ਤੋਂ ਖੁੰਡਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਤੀਰਥਿ = ਪ੍ਰਭੂ-ਤੀਰਥ ਉਤੇ। ਮੁਖਿ = ਮੂੰਹ ਵਿਚ। ਭਦੁ = ਸਿਰ ਮੁਨਾਣਾ। ਹਥੀ = ਹਥੀਂ, ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਹੀ। ਕੁਚਿਲ = ਗੰਦੇ। ਭਾਇਆ = ਚੰਗਾ ਲੱਗਾ। ਪਤਿ = ਇੱਜ਼ਤ। ਵੇਜਾਤਿ = ਕੁਜਾਤਿ ਮਨੁੱਖ। ਮਨਿ ਜੂਠੇ = ਜੂਠੇ ਮਨ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਨਾਮ-ਹੀਣ ਮਨ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਆਚਾਰੁ = ਚੰਗੀ ਰੀਹਣੀ। ਕਿਨ ਹੀ = ਕਿਨੀ ਹੀ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਹੀ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀ ੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੫)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਇਕਿ	ਜੈ	ਨੀ	ਉਝੜ	ਪਾ	ਇ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਧੁ	ਰ	ss	ਹੁ	ਖੁਆ	ਇ	ss	ਆ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਤਿਨ	ਮੁ	ਖਿ	ਨਾਹੀ	ਨਾ	ਮੁ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨ	ਤੀਰ	ਬਿ	ss	ਨਾ	ਇ	ss	ਆ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਹਥੀ	ਸਿ	ਰ	ss	ਖੇਹਾ	ਇ	ss	ਨ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਭਦੁ	ਕ	ਰਾ	ss	ਇ	ਆ	ss	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਕੁਚਿ	ਲ ਰਹ	ਹਿ	ਦਿਨ	ਰਾ	ਤਿ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਬ	ਦੁ ਨ	ss	ਭਾ	ਇ	ਆ	ss	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਤਿਨ	ਜਾਤਿ	ਨ ਪ	ਤਿ ਨ	ਕ	ਰ	ss	ਮੁ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜ	ਨ	ss	ਮੁ	ਗਵਾ	ਇ	ss	ਆ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ,ਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ
ਮਨਿ	ਜੂ	ss	ਠੈ	ਵੇ	ਜਾ	ss	ਤਿ
ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜੂ	ਠਾ	ss	ss	ਖਾ	ਇ	ss	ਆ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ,ਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ
ਬਿ	ਨੁ	ss	ss	ਸ	ਬ	ss	ਦੈ
ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆਚਾ	ਰੁ ਨ	ਕਿਨ	ਹੀ	ਪਾ	ਇ	ss	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਗੁ	ਰ	ss	ss	ਮੁ	ਖਿ	ss	ss
ਮਮ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਓਅੰ	ਕਾ	ਰਿ	ਸਚਿ	ਸਮਾ	ਇ	ss	ਆ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਸਚਾ ਅਲਖ ਅਭੇਉ ਹਠਿ ਨ ਪਤੀਜਈ ॥

ਇਕਿ ਗਾਵਹਿ ਰਾਗ ਪਰੀਆ ਰਾਗਿ ਨ ਭੀਜਈ ॥

ਇਕਿ ਨਚਿ ਨਚਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ ਭਗਤਿ ਨ ਕੀਜਈ ॥

ਇਕਿ ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਹਿ ਮੂਰਖ ਤਿਨਾ ਕਿਆ ਕੀਜਈ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹੋਈ ਬਹੁਤੁ ਕਿਵੈ ਨ ਧੀਜਈ ॥

ਕਰਮ ਵਧਹਿ ਕੈ ਲੇਅ ਖਪਿ ਮਰੀਜਈ ॥

ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਸੰਸਾਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜਈ ॥

ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਅਸਨੇਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਘੀਜਈ ॥੧੭॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਭੇਉ = ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। **ਪਤੀਜਈ** = ਪਤੀਜਏ, ਪਤੀਜੈ, ਪਤੀਜਦਾ, ਖੁਸ ਹੁੰਦਾ। **ਇਕਿ** = ਕਈ (ਲਫਜ਼ 'ਇਕ' ਤੋਂ ਬਹੁ-ਵਚਨ)। **ਗਾਵਹਿ** = ਗਾਂਦੇ ਹਨ। **ਪਰੀਆ** = ਰਾਗਣੀਆਂ। **ਨਚਿ** = ਨੱਚ ਕੇ। **ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ** = ਤਾਲ ਦੌਂਦੇ ਹਨ, ਜੋੜੀ ਦੇ ਤਾਲ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਤਾਲ ਮਿਲਾਂਦੇ ਹਨ। **ਕਿਵੈ** = ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੀ। **ਧੀਜਈ** = ਧੀਰਜ ਆਉਂਦੀ। **ਕੈ ਲੇਅ** = ਕਈ ਲੋਕਾਂ (ਧਰਤੀਆਂ) ਦੇ। **ਵਧਹਿ** = ਵਧਦੇ ਹਨ (ਲਫਜ਼ "ਵਧਹਿ" ਦਾ ਅਰਥ 'ਬੰਧੇ ਹਨ' ਕਰਨਾ ਗ਼ਲਤ ਹੈ। "ਵਧਹਿ" ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ, ਅੱਠ ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ ਏਸੇ ਹੀ ਪਉੜੀ ਵਿਚ ਲਫਜ਼ 'ਗਾਵਹਿ', 'ਪੂਰਹਿ', 'ਖਾਹਿ' ਹਨ)। **ਸੰਸਾਰਿ** = ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ। **ਅੰਮ੍ਰਿਤ** = ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨਾਮ-ਜਲ। **ਘੀਜਈ** = ਭਿੱਜਦਾ ਹੈ। **ਅਸਨੇਹਿ** = ਅਸਨੇਹ ਨਾਲ, ਪਿਆਰ ਨਾਲ (ਲਫਜ਼ 'ਅਸਨੇਹਿ' ਦਾ ਅਰਥ 'ਪਿਆਰ' ਗ਼ਲਤ ਹੈ; ਇਸੇ ਹੀ ਪਉੜੀ ਵਿਚ ਵੇਖੋ 'ਹਠਿ' = ਹਠ ਨਾਲ; 'ਰਾਗਿ' = ਰਾਗ ਨਾਲ)।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀ ੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੫)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੂੰਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਸਚਾ	ਅਲ	ਖ	ss	ਅ	ਭੇ	ss	ਉ
ਨੂੰਨੀ	ਨੂੰ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹਠਿ	ਨ	ss	ਪਤੀ	ਜ	ਈ	ss	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੂੰਨੀ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਇਕਿ	ਗਾਵ	ਹਿ	ਰਾਗ	ਪ	ਰੀ	ss	ਆ
ਨੂੰਨੀ	ਨੂੰ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਰਾਗਿ	ਨ	ss	ss	ਭੀ	ਜ	ss	ਈ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੂੰਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਇਕਿ	ਨਚਿ	ਨਚਿ	ਪੂਰਹਿ	ਤਾ	ਲ	ss	ss
ਨੂੰਨੀ	ਨੂੰ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਭਗ	ਤਿ	ਨ	ਕੀ	ਜ	ਈ	ss	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੂੰਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਇਕਿ	ਅੰ	ਨੁ ਨ	ਖਾਹਿ	ਮੂ	ਰ	ss	ਖ
ਨੂੰਨੀ	ਨੂੰ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤਿਨਾ	ਕਿ	ਆ	ss	ਕੀ	ਜ	ss	ਈ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੂੰਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਤ੍ਰਿਸ	ਨਾ ਹੋ	ss	ਈ	ਬ	ਹੁ	ਤੁ	ss
ਨੂੰਨੀ	ਨੂੰ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕਿਵੈ	ਨ	ss	ਧੀ	ਜ	ਈ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ,ਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ
ਕਰ	ਮ ਵ	ਧਹਿ	ਕੈ	ਲੋ	ਅ	ss	ss
ਨੂੰਨੀ	ਨੂੰਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਖਪਿ	ਮ	ss	ਰੀ	ਜ	ਈ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ,ਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ
ਲਾਹਾ	ਨਾ	ss	ਮੁ	ਸੰ	ਸਾ	ss	ਰਿ
ਨੂੰਨੀ	ਨੂੰਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅੰ	ਮ੍ਰਿ	ss	ਤੁ	ਪੀ	ਜ	ss	ਈ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੂੰਨੀ	ਨੂੰ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਹਰਿ	ਭ	ਗਤੀ	ss	ਅਸ	ਨੇ	ss	ਹਿ
ਮਮ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਨੂੰਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗੁਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਘੀ	ਜ	ਈ	ss	ss

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥

ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਧਿਆਇ ਪੂਰਾ ਸਬਦੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਪੂਰੈ ਗਿਆਨਿ ਧਿਆਨਿ ਮੈਲੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਹਰਿ ਸਰਿ ਤੀਰਥਿ ਜਾਣਿ ਮਨੁਆ ਨਾਇਆ ॥

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਮਨੁ ਮਾਰਿ ਧੰਨੁ ਜਣੇਦੀ ਮਾਇਆ ॥

ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰੁ ਸਚਾ ਆਇਆ ॥

ਪੁਛਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ਜਾਂ ਖਸਮੈ ਭਾਇਆ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਲਾਹਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ॥੧੮॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਰਮਿ = ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਦੁਆਰਾ। ਮੰਨਿ = ਮਨਿ, ਮਨ ਵਿਚ। ਗਿਆਨਿ = ਗਿਆਨ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਗਿਆਨੁ = ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸੂਝ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ। ਗਿਆਨਿ = ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਡੂੰਘੀ ਸਾਂਝ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਧਿਆਨਿ ਅਡੋਲ = ਚੁੜੀ ਸੁਰਤ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਤੀਰਥਿ = ਤੀਰਥ ਉਤੇ। ਜਾਣਿ = ਜਾਣ ਕੇ, ਸੂਝ ਹਾਸਲ ਕਰ ਕੇ। ਸਬਦਿ = ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਮਾਰਿ = ਮਾਰ ਕੇ, ਵੱਸ ਵਿਚ ਲਿਆ ਕੇ। ਜਣੇਦੀ = ਜੰਮਣ ਵਾਲੀ। ਮਾਇਆ = ਮਾਂ। ਦਰਿ ਸਚੈ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਰ ਤੇ। ਸਚਿਆਰੁ = ਸੁਰਖਰੂ। ਸਲਾਹਿ = ਸਿਫਤ ਕਰ ਕੇ। ਹਰਿ ਸਰਿ = ਪ੍ਰਭੂ-ਰੂਪ ਤਲਾਬ ਵਿਚ, ਹਰਿ-ਨਾਮ (ਦੇ) ਸਰੋਵਰ ਵਿਚ। ਜਾਣਿ = ਸਮਝ ਕੇ। ਮਨੁਆ = ਸੋਹਣਾ ਮਨੁ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀ ੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੬)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਪੂਰਾ	ਸਤਿ	ss	ਗੁਰੂ	ਸੇ	ਵਿ	ss	ss
ਰੇਰੇ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਪੂ	ਰਾ	ss	ss	ਪਾ	ਇ	ss	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਪੂਰੇ	ਕਰ ਮਿ	ss	ss	ਧਿ	ਆ	ss	ਇ
ਰੇਰੇ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਪੂਰਾ	ਸਬ	ਦੁ	ਮੰਨਿ	ਵਸਾ	ਇ	ss	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਪੂਰੇ	ਗਿ	ਆਨਿ	ss	ਧਿ	ਆ	ss	ਨਿ
ਰੇਰੇ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮੈ	ਲੁ	ss	ss	ਚੁਕਾ	ਇ	ss	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹਰਿ	ਸਰਿ	ਤੀਰ	ਥਿ	ਜਾ	ਇ	ss	ss
ਰੇਰੇ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮਨੂ	ss	ss	ਆ	ਨਾ	ਇ	ss	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਬ	ਦਿ ਮ	ਰੈ	ਮਨੂ	ਮਾ	ਰਿ	ss	ss
ਰੇਰੇ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਧੰਨੁ	ਜ	ਣੇਦੀ	ss	ਮਾ	ਇ	ss	ਆ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਪਪ	ਪਪ
ਦਰਿ	ਸ	ਚੈ	ss	ਸਚਿ	ਆ	ss	ਰੁ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸ	ਚਾ	ss	ss	ਆ	ਇ	ss	ਆ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਪਪ	ਪਪ
ਪੁਛਿ	ਨ	ss	ਸਕੈ	ਕੋ	ਇ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਾਂ	ਖਸ	ਮੈ	ss	ਭਾ	ਇ	ss	ਆ
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ
ਨਾਨ	ਕ ਸ	ss	ਚੁ	ਸ	ਲਾ	ss	ਹਿ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਲਿ	ਖਿ	ss	ਆ	ਪਾ	ਇ	ss	ਆ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਕੁਲਹਾਂ ਦੋਂਦੇ ਬਾਵਲੇ ਲੈਂਦੇ ਵਡੇ ਨਿਲਜ ॥

ਚੂਹਾ ਖਡ ਨ ਮਾਵਈ ਤਿਕਲਿ ਬੰਨੈ ਛਜ ॥

ਦੇਨ੍ਹਿ ਦੁਆਈ ਸੇ ਮਰਹਿ ਜਿਨ ਕਉ ਦੇਨਿ ਸਿ ਜਾਹਿ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਪਈ ਕਿਥੈ ਜਾਇ ਸਮਾਹਿ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕੁਲਹ = ਟੋਪੀ (ਭਾਵ, ਉਹ ਸਹੇਲੀ-ਟੋਪੀ ਜੋ ਇਕ ਮੁਰਸ਼ਿਦ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਚੇਲੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੋਂ ਆਪਣੀ ਗੱਦੀ ਤੇ ਬਿਠਾਣ ਵੇਲੇ ਦੋਂਦਾ ਹੈ) (ਨੋਟ ਇਸ ਸ਼ਲੋਕ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਗੁਰੂ-ਘਰ ਵਿਚ 'ਸਹੇਲੀ-ਟੋਪੀ' ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਦੱਸਣਾ ਨਿਰੀ ਬਣੇਟ ਹੈ)। **ਬਾਵਲੇ** = ਮੂਰਖ। **ਨਿਲਜ** = ਬੇ-ਸ਼ਰਮ। **ਤਿਕਲਿ** = ਲੱਕ ਨਾਲ। **ਨ ਮਾਵਈ** = ਵੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਨ ਮਾਵਏ, ਨ ਮਾਵੈ। **ਦੁਆਈ** = ਅਸੀਸਾਂ। **ਦੇ** = ਦੋਂਦੇ ਹਨ। **ਸਿ** = ਸੇ, ਉਹ ਬੰਦੇ ਭੀ। **ਸਮਾਹਿ** = (ਇਥੇ ਪਾਠ 'ਸਮਾਇ' ਨਹੀਂ ਹੈ, 'ਸਮਾਇ' ਅਤੇ 'ਸਮਾਹਿ' ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਸਮਝਣ-ਯੋਗ ਹੈ) ਪੈਂਦੇ ਹਨ। **ਨ ਜਾਪਈ** ਨ ਜਾਪਏ, ਨ ਜਾਪੇ; ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੬)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਨੀਸ ਕੁ	ਰੇਮ ਲ	ਮ ਹਾਂ	ਮ ਸ	ਪ ਦੇ	ਪ ਸ	ਪ ਦੇ	ਪ ਸ
ਗ ਬਾ	ਗ ਸ	ਮ ਵ	ਮ ਸ	ਰੇ ਲੇ	ਰੇ ਸ	ਸ ਸ	ਸ ਸ	ਸ ਲੈਂ	ਸ ਸ	ਸ ਦੇ	ਸ ਸ	ਧੁ ਵ	ਨੀ ਸ	ਪੁ ਡੇ	ਪੁ ਸ
ਨੀ ਨਿ	ਧੁ ਸ	ਨੀ ਲ	ਨੀ ਸ	ਸ ਜ	ਸ ਸ	ਸ ਸ	ਸ ਸ	ਰੇ ਚੂ	ਰੇ ਸ	ਗ ਹਾਂ	ਮ ਸ	ਰੇ ਖ	ਰੇ ਡ	ਪ ਨ	ਪ ਸ
ਧ ਮਾ	ਧ ਸ	ਨੀ ਸ	ਨੀ ਸ	ਪ ਵ	ਪ ਸ	ਪ ਈ	ਪ ਸ	ਸਾਂ ਤਿ	ਸਾਂ ਕ	ਸਾਂ ਸ	ਸਾਂ ਲਿ	ਨੀ ਬੰ	ਨੀ ਸ	ਪ ਨੈ	ਪ ਸ
ਨੀਧ ਛ ਅੰਤਰਾ	ਨੀਸਾਂ ਸ	ਰੇਸਾਂ ਸ	ਨੀਸਾਂ ਸ	ਨੀਪ ਜ	ਮਪ ਸ	ਗਮ ਸ	ਰੇਸ ਸ	ਪ ਦੇ	ਪ ਸ	ਪ ਨਿ	ਪ ਸ	ਮ ਦੁ	ਮ ਆ	ਪ ਈ	ਪ ਸ
ਨੀ ਸੇ	ਧ ਸ	ਨੀ ਸ	ਸਾਂ ਸ	ਰੇਂ ਮ	ਰੇਂ ਰ	ਨੀ ਹਿ	ਸਾਂ ਸ	ਰੇਂ ਜਿ	ਰੇਂ ਨ	ਗਾਂ ਕ	ਮਾਂ ਉ	ਰੇਂ ਦੇ	ਰੇਂ ਸ	ਸਾਂ ਨਿ	ਸਾਂ ਸ
ਨੀ ਸਿ	ਧ ਸ	ਨੀ ਸ	ਨੀ ਸ	ਸਾਂ ਜਾ	ਸਾਂ ਸ	ਸਾਂ ਹਿ	ਸਾਂ ਸ	ਪ ਨਾ	ਪ ਨ	ਪ ਕ	ਪ ਸ	ਮ ਹੁ	ਮ ਕ	ਪ ਮੁ	ਪ ਨ
ਨੀ ਜਾ	ਧ ਸ	ਨੀ ਪ	ਸਾਂ ਸ	ਰੇਂ ਈ	ਰੇਂ ਸ	ਨੀ ਸ	ਸਾਂ ਸ	ਸਾਂ ਕਿ	ਸਾਂ ਸ	ਸਾਂ ਥੈ	ਸਾਂ ਸ	ਨੀ ਜਾ	ਨੀ ਸ	ਪ ਇ	ਪ ਸ
ਨੀਧ ਸ	ਨੀਸਾਂ ਸ	ਰੇਸਾਂ ਮਾ	ਨੀਸਾਂ ਸ	ਨੀਪ ਹਿ	ਮਪ ਸ	ਗਮ ਸ	ਰੇਸ ਸ								

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਮਃ ੧ ॥

ਸਉ ਮਣੁ ਹਸਤੀ ਘਿਉ ਗੁੜੁ ਖਾਵੈ ਪੰਜਿ ਸੈ ਦਾਣਾ ਖਾਇ ॥

ਡਕੈ ਫੂਕੈ ਖੇਹ ਉਡਾਵੈ ਸਾਹਿ ਗਇਐ ਪਛੁਤਾਇ ॥

ਅੰਧੀ ਫੂਕਿ ਮੁਈ ਦੇਵਾਨੀ ॥

ਖਸਮਿ ਮਿਟੀ ਫਿਰਿ ਭਾਨੀ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਉ ਮਣੁ, ਪੰਜਿ ਸੈ (ਮਣ) = (ਭਾਵ,) ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ, ਕਈ ਮਣਾਂ। ਡਕੈ = ਡਕਾਰਦਾ ਹੈ। ਫੂਕੈ = ਫੂਕਾਂ ਮਾਰਦਾ ਹੈ, ਸੂਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਹਿ ਗਇਐ = ਜਦੋਂ ਜਿੰਦ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਛੁਤਾਇ = (ਭਾਵ,) ਉਹ ਡਕਾਰਨਾ ਸੂਕਣਾ ਮਿਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫੂਕਿ = ਫੂਕਾਂ ਮਾਰ ਕੇ, (ਭਾਵ,) ਅਹੰਕਾਰ ਵਿਚ। ਮਿਟੀ = ਸਮਾਈ। ਭਾਨੀ = ਚੰਗੀ ਲੱਗੀ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੬)

1 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਧ	ਧ	ਧ	ਧਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਅੰ	s	ਧੀ	ਫੂ	s	ਕਿ
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ
ਮੁ	s	ਈ	ਦੇ	ਵਾ	ਨੀ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਗ	ਗ
ਖ	s	ਸ	ਮਿ	s	s
ਮ	ਮ	ਚੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮਿਟੀ	ਫਿ	ਰਿ	ਭਾ	s	ਨੀ
ਅੰਤਰਾ					
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	s	ਉ	ਮ	s	ਣੂ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹਸਤੀ	ਘਿ	ਉ	ਗੁੜ	ਖਾ	ਵੈ
ਸਾਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਸਾਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ
ਪੰ	s	ਜਿ	ਸੈ	s	s
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦਾ	s	ਣਾ	ਖਾ	s	ਇ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਡ	s	ਕੈ	ਫੂ	s	ਕੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਖੇ	s	ਹ	ਉ	ਡਾ	ਵੈ
ਧ	ਧ	ਧਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਾ	s	ਹਿ	ਗ	ਇ	ਐ
ਗ	ਗ	ਮ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ
ਪ	s	ਫੂ	ਤਾ	s	ਇ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਤੂ ਧਣੀ ਸਚਾ ਅਲਖ ਅਪਾਰੁ ॥

ਤੂ ਦਾਤਾ ਸਭਿ ਮੰਗਤੇ ਇਕੋ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥

ਜਿਨੀ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮਤੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਇਕਨਾ ਨੇ ਤੁਧੁ ਏਵੈ ਭਾਵਦਾ ਮਾਇਆ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀਐ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ ॥

ਵਿਣੁ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥

ਤੂ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਸੇਵਦੇ ਇਕ ਢਾਢੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰੁ ॥

ਦੇਹਿ ਦਾਨੁ ਸੰਤੋਖੀਆ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਆਧਾਰੁ ॥੧੯॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੬)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਗੋਚਰੁ = (ਗੋ = ਇੰਦ੍ਰੇ। ਚਰੁ ਪਹੁੰਚ। ਗੋਚਰੁ = ਜਿਸ ਤਕ ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਹੋ ਸਕੇ) ਜਿਸ ਤਕ ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਨਾਹ ਹੋ ਸਕੇ। ਧਣੀ = ਮਾਲਕ। ਵੀਚਾਰੁ = ਸਮਝ। ਇਕਨਾ ਨੇ = ਕਈ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ। ਏਵੈ ਭਾਵਦਾ = ਇਉਂ ਹੀ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਤੁਧੁ = ਤੈਨੂੰ। ਇਕ ਪੁਕਾਰ = ਇਕ ਇਹੀ ਅਰਜ਼ੋਈ। ਸਭਿ = ਸਾਰੇ। ਸੰਤੋਖੀਆ = ਮੈਂ ਸੰਤੋਖੀ ਹੋ ਜਾਵਾਂ। ਆਧਾਰ = ਆਸਰਾ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀ ੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੬)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅਗ	ਮ ਅਗੋ	ਚਰੁ	ਤੂ	ਧ	ਣੀ	ss	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਚਾ	ਅ	ਲਖ	ss	ਅ	ਪਾ	ss	ਰੁ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤੂ	ਦਾ	ਤਾ	ਸਭਿ	ਮੰ	ਗ	ss	ਤੇ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਇਕੋ	ਦੇਵ	ਣ	ਹਾ	ਰੁ	ss	ss	ss
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿਨੀ	ਸੇਵਿ	ਆ	ਤਿਨੀ	ਸੁਖੁ	ਪਾ	ss	ਇਆ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗੁਰ	ਮ	ss	ਤੀ	ਵੀ	ਚਾ	ss	ਰੁ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਇਕ	ਨਾ ਨੇ	ਤੁਧੁ	ਏਵੇ	ਭਾ	ਵ	ss	ਦਾ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮਾਇ	ਆ ਨਾ	ਲਿ	ss	ਪਿ	ਆ	ss	ਰੁ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗੁਰ	ਕੈ	ਸਬ	ਦਿ	ਸਲਾ	ਹੀ	ss	ਐ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅੰਤ	ਰਿ ਪ੍ਰੇ	ss	ਮ	ਪਿ	ਆ	ss	ਰੁ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਵਿਣੁ	ਪ੍ਰੀਤੀ	ਭਗਤਿ	ਨ	ਰੇ	ਵ	ss	ਈ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਵਿਣੁ	ਸਤਿ	ਗੁਰ ਨ	ਲਗੈ	ਪਿ	ਆ	ss	ਰੁ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਤੂ ਪ੍ਰ	ਭੁ ਸ	ਭਿ	ਤੁਧੁ	ਸੇ	ਵ	ss	ਦੇ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਇਕ	ਢਾ	ਢੀ	ਕਰੇ	ਪੁ	ਕਾ	ss	ਰ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ
ਦੇ	ਹਿ ਦਾ	ss	ਨੁ	ਸੰਤੋ	ਖੀ	ss	ਆ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਚਾ	ਨਾ	ਮੁ	ਮਿਲੈ	ਆ	ਧਾ	ss	ਰੁ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਰਾਤੀ ਕਾਲੁ ਘਟੈ ਦਿਨਿ ਕਾਲੁ ॥

ਛਿਜੈ ਕਾਇਆ ਹੋਇ ਪਰਾਲੁ ॥

ਵਰਤਣਿ ਵਰਤਿਆ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲੁ ॥

ਭੁਲਿਆ ਚੁਕਿ ਗਇਆ ਤਪ ਤਾਲੁ ॥

ਅੰਧਾ ਝਖਿ ਝਖਿ ਪਇਆ ਝੋਰਿ ॥

ਪਿਛੈ ਰੇਵਹਿ ਲਿਆਵਹਿ ਫੇਰਿ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਰਾਤੀ ਦਿਨਿ = ਰਾਤਿ ਤੇ ਦਿਨ ਦੀ ਰਾਹੀਂ; (ਭਾਵ) ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਬੀਤਦੇ ਹਨ। ਕਾਲੁ = ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਮਾਂ।
ਕਾਇਆ = ਸਰੀਰ। ਛਿਜੈ = ਪੁਰਾਣਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਬਿਰਧ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰਾਲੁ = ਪਰਾਲੀ ਵਾਂਗ ਫੇਕਾ ਕਮਜ਼ੋਰ।
ਵਰਤਣਿ = ਜਗਤ ਦਾ ਵਰਤਣ-ਵਲੇਵਾ। ਜੰਜਾਲੁ = ਫਾਹੀ। ਤਪ ਤਾਲੁ = ਤਪ ਦੀ ਜਾਚ, ਬੰਦਗੀ ਦਾ ਵੱਲ। ਝੋਰਿ =
ਝੋੜੇ ਵਿਚ, ਗੋੜ ਵਿਚ। ਲਿਆਵਹਿ ਫੇਰਿ = ਮੋੜ ਲਿਆਈਏ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੭)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਧ	ਧ	ਧ	ਧਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਰਾਤੀ	ਕਾ	ਲੁ	ਘ	s	ਟੈ
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਪ	ਪ
ਦਿ	s	ਨਿ	ਕਾ	s	ਲੁ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਮ	ਗ	ਗ
ਛਿ	s	ਜੈ	ਕਾ	ਇ	ਆ
ਮ	ਮ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹੇ	s	ਇ	ਪ	ਰਾ	ਲੁ
ਅੰਤਰਾ					
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਵਰ	ਤ	ਣਿ	ਵਰ	ਤਿ	ਆ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸ	ਰ	ਬ	ਜੰ	ਜਾ	ਲੁ
ਸਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਸਰੋਂ	ਰੋਂ	ਰੋਂ
ਭੁਲਿ	ਆ	ਚੁਕਿ	ਗ	ਇ	ਆ
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤ	s	ਪ	ਤਾ	s	ਲੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅੰਧਾ	ਝ	ਖਿ	ਝ	s	ਖਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪ	ਇ	ਆ	ਝੇ	s	ਰਿ
ਧ	ਧ	ਧਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪਿ	s	ਛੈ	ਰੇ	ਵ	ਹਿ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਲਿਆ	ਵ	ਹਿ	ਫੇ	s	ਰਿ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਮਃ ੧ ॥

ਮੁਆ ਪਿਆਰੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਈ ਮੁਆ ਵੈਰੁ ਵਾਦੀ ॥

ਵੰਨੁ ਗਇਆ ਰੂਪੁ ਵਿਣਸਿਆ ਦੁਖੀ ਦੇਹ ਰੁਲੀ ॥

ਕਿਥਹੁ ਆਇਆ ਕਹ ਗਇਆ ਕਿਹੁ ਨ ਸੀਓ ਕਿਹੁ ਸੀ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਵਾਦੀ = ਵਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, (ਵਾਦੁ = ਝਗੜਾ) ਝਗੜਿਆਂ ਦਾ ਮੂਲ (ਜਿਵੇਂ 'ਧਨ' ਤੋਂ 'ਧਨੀ')। ਵੰਨੁ = ਰੰਗ। ਦੁਖੀ ਦੇਹ
= ਵਿਚਾਰਾ ਸਰੀਰ। ਕਹ = ਕਿਥੇ? ਕਿਹੁ ਨ ਸੀਓ = ਇਹ ਕੁਝ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੭)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਨੁੀ	ਨੁੀ	ਧ	ਧਨੀ	ਸ	ਸ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੁ	ਆ	s	ਪਿ	ਆ	ਰੁ	ਪ੍ਰੀ	ਤਿ	s	ਮੁ	s	ਈ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ
ਮੁ	ਆ	s	ਵੈ	ਰੁ	s	ਵਾ	s	s	s	ਦੀ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਵੰ	s	ਨੁ	ਗ	ਇ	ਆ	ਰੁ	s	ਪੁ	ਵਿਣ	ਸਿ	ਆ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦੁ	s	ਖੀ	ਦੇ	s	ਹ	ਰੁ	s	s	ਲੀ	s	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਿ	ਥ	ਹੁ	ਆ	ਇ	ਆ	ਕ	s	ਹ	ਗ	ਇ	ਆ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ
ਕਿ	s	ਹੁ ਨ	ਸੀ	s	ਓ	ਕਿ	ਹੁ	ਸੀ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਅੰਤੇ ਹੋਇ ਸਖਾਈ ॥

ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਜਗਤੁ ਬਉਰਾਨਾ ਨਾਵੈ ਸਾਰ ਨ ਪਾਈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਜਿਨ੍ ਜੇਤੀ ਜੇਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥

ਸੇ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਤੇਹਾ ਜਿਸੁ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥

ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਕਹੁ ਕਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਅੰਧਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਈ ॥

ਬਿਖਿਆ ਕਦੇ ਹੀ ਰਜੈ ਨਾਹੀ ਮੂਰਖ ਭੁਖ ਨ ਜਾਈ ॥

ਦੂਜੈ ਸਭੁ ਕੇ ਲਗਿ ਵਿਗੁਤਾ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਬੂਝ ਨ ਪਾਈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੇ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਈ ॥੨੦॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਖਾਈ = ਸਖਾ, ਮਿੱਤਰ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ = ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਨਾਵੈ = ਨਾਮ ਦੀ। ਬਉਰਾਨਾ = ਕਮਲਾ ਜਿਹਾ।
ਸਾਰ = ਕਦਰ, ਸੂਝ। ਜੇਤਿ = ਜਿੰਦ, ਸੂਰਤ। ਜੇਤੀ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ। ਮੰਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ। ਜਿਸੁ ਮੰਨਿ = ਜਿਸ ਦੇ
ਮਨ ਵਿਚ। ਕਹੁ ਕਿਨਿ = ਦੱਸ, ਕਿਸ ਨੇ? (ਭਾਵ) ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ। ਅੰਧੁ = ਅੰਨ੍ਹ-ਪੁਣਾ, ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਵਾਲਾ ਕੰਮ। ਬਿਖਿਆ
= ਮਾਇਆ। ਵਿਗੁਤਾ = ਖੁਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਭੁ ਕੇ = ਹਰੇਕ ਜੀਵ। ਲਗਿ = ਲੱਗ ਕੇ। ਦੂਜੈ = (ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾ)
ਹੋਰ (ਦੇ ਪਿਆਰ) ਵਿਚ। ਬੂਝ = ਸਮਝ। ਰਜਾਈ = ਰਜਾ ਦਾ ਮਾਲਕ-ਪ੍ਰਭੂ। ਜਿਸ ਨੇ = (ਸੰਬੰਧਕ 'ਨੇ' ਦੇ ਕਾਰਨ
ਲਫਜ਼ 'ਜਿਸੁ' ਦਾ ਉੱਡ ਗਿਆ ਹੈ)।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀ ੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੭)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅੰਮ੍ਰਿ	ਤ ਨਾ	ਮੁ	ਸਦਾ	ਸੁਖ	ਦਾ	ss	ਤਾ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅੰਤੇ	ਹੇ	ਇ	ss	ਸ	ਖਾ	ss	ਈ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਬਾਝੁ	ਗੁ	ਰੂ ਜ	ਗਤੁ	ਬਉ	ਰਾ	ss	ਨਾ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨਾਵੇ	ਸਾ	ਰ	ਨ	ਪਾ	ਈ	ss	ss
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਤਿ	ਗੁਰੁ ਸੇ	ਵਹਿ	ਸੇ	ਪਰ	ਵਾ	ss	ਵੁ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿਨ੍ਹ	ਜੋ	ਤੀ	ਜੋਤਿ	ਮਿ	ਲਾ	ss	ਈ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸੋ ਸਾ	ਹਿ ਬੁ	ਸੋ ਸੇ	ਵਕੁ	ਤੇ	ਹਾ	ss	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿਸੁ	ਭਾ	ਣਾ	ਮੰਨਿ	ਵ	ਸਾ	ss	ਈ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆਪਣੈ	ਭਾਣੈ	ਕਹੁ	ਕਿਨਿ ਸੁਖੁ	ਪਾ	ਇ	ss	ਆ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅੰਧਾ	ਅੰ	ਧੁ	ss	ਕ	ਮਾ	ss	ਈ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਪਪ	ਪਪ
ਬਿਖਿ	ਆ ਕਦੇ	ਹੀ	ਰਜੈ	ਨਾ	ਹੀ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮੂਰ	ਖ ਭੁ	ਖ	ਨ	ਜਾ	ਈ	ss	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਪਪ	ਪਪ
ਦੂਜੈ	ਸਭੁ	ਕੋ	ਲਗਿ	ਵਿ	ਗੁ	ss	ਤਾ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਬਿਨੁ	ਸਤਿ	ਗੁਰ	ਬੂਝ ਨ	ਪਾ	ਈ	ss	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ
ਸਤਿ	ਗੁਰੁ ਸੇਵੇ	ਸੋ	ਸੁਖੁ	ਪਾ	ss	ss	ਏ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿਸ	ਨੋ ਕਿਰ	ਪਾ ਕ	ਰੇ	ਰ	ਜਾ	ss	ਈ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਸਰਮੁ ਧਰਮੁ ਦੁਇ ਨਾਨਕਾ ਜੇ ਧਨੁ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥

ਸੇ ਧਨੁ ਮਿਤੁ ਨ ਕਾਂਢੀਐ ਜਿਤੁ ਸਿਰਿ ਚੇਟਾਂ ਖਾਇ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪਲੈ ਪਾਇ = ਮਿਲ ਜਾਏ (ਨੋਟ: 'ਧਨੁ ਪਲੈ ਪਾਇ' ਅਤੇ 'ਪਲੈ ਧਨੁ ਵਸੈ' ਵਿਚ ਲਫਜ਼ 'ਪੱਲਾ' ਸਾਂਝਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਉਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਫਜ਼ 'ਧਨ' ਦਾ ਅਰਥ ਦੋਹਾਂ ਥਾਈਂ ਇੱਕੋ ਹੀ ਹੈ। ਸੇ 'ਧਨੁ ਪਲੈ ਪਾਇ' ਵਿਚ 'ਨਾਮ-ਧਨ' ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲਫਜ਼ 'ਸਰਮੁ ਧਰਮੁ ਦੁਇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹ ਘਟਨਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹਨਾਂ ਉਚਾਰਿਆ ਸੀ 'ਸਰਮੁ ਧਰਮੁ ਦੁਇ ਛਪਿ ਖਲੋਏ'। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਾਰ ਐਮਨਾਬਾਦ ਦੀ ਕਤਲਾਮ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਹੀ ਪਿਛੋਂ ਲਿਖੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਗੱਲ ਭੀ ਸੁਆਦਲੀ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਕੁਝ ਸ਼ਲੋਕ ਭੀ ਐਸੇ ਇਥੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਹਨ ਜੋ ਉਸੇ ਹੀ ਘਟਨਾ ਦਾ ਚੇਤਾ ਕਰਾਂਦੇ ਹਨ)। **ਸਰਮੁ** = ਇੱਜਤ। **ਦੁਇ** = ਦੋਵੇਂ। **ਕਾਂਢੀਐ** = ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। **ਜਿਤੁ** = ਜਿਸ (ਧਨ) ਦੀ ਰਾਹੀਂ। **ਸਿਰਿ** = ਸਿਰ ਉਤੇ। **ਖਾਇ** = ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਹਾਰਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੭)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਨੁੀ	ਨੁੀ	ਧ	ਧਨੀ	ਸ	ਸ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	ਰ	ਮੁ	ਧ	ਰ	ਮੁ	ਦੁ	s	ਇ	ਨਾ	ਨ	ਕਾ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ
ਜੇ	s	s	ਧ	s	ਨੁ	ਪ	s	ਲੈ	ਪਾ	s	ਇ
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੋ	s	s	ਧ	s	ਨੁ	ਮਿ	ਤੁ	ਨ	ਕਾਂ	ਢੀ	ਐ
ਰੋਂ	ਰੋਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ
ਜਿ	s	ਤੁ	ਸਿ	s	ਰਿ	ਚੋ	s	ਟਾਂ	ਖਾ	s	ਇ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਮਃ ੧ ॥

ਦੁਖੀ ਦੁਨੀ ਸਹੇੜੀਐ ਜਾਇ ਤ ਲਗਹਿ ਦੁਖ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਿਸੈ ਨ ਲਬੀ ਭੁਖ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦੁਨੀ = ਦੁਨੀਆ, ਮਾਇਆ। ਸਹੇੜੀਐ = ਜੋੜੀਦੀ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੮੭)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਦੁ	s	ਖੀ	s	ਦੁ	s	ਨੀ	s
ਹੀ	ਹੀ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਹੇ	s	ੜੀ	s	s	ਐ
ਮ	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਜਾ	s	ਇ	s	ਤ	s	s	s
ਹੀ	ਹੀ	ਹੀ	ਹੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਲ	ਗ	ਹਿ	s	ਦੁ	s	ਖ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਹੀ	ਧ	ਧ	ਧ
ਨਾ	ਨ	s	ਕ	ਸ	s	ਚੇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	s	ਮ	s	ਬਿ	s	ਨੁ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਿ	s	ਸੈ	s	ਨ	s	s	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਲ	s	ਥੀ	s	ਭੁ	s	ਖ	s

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਮਃ ੧ ॥

ਅੰਧੀ ਕੰਮੀ ਅੰਧੁ ਮਨੁ ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਤਨੁ ਅੰਧੁ ॥

ਚਿਕੜਿ ਲਾਇਐ ਕਿਆ ਥੀਐ ਜਾਂ ਤੁਟੈ ਪਥਰ ਬੰਧੁ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅੰਧੀ ਕੰਮੀ = ਉਹਨਾਂ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜੋ ਵਿਚਾਰ-ਹੀਣ ਹੋ ਕੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਅੰਧੁ = ਅੰਨ੍ਹਾ, ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਸੱਖਣਾ। ਤਨੁ = (ਭਾਵ,) ਗਿਆਨ-ਇੰਦ੍ਰੇ। ਮਨਿ ਅੰਧੈ = ਜੇ ਮਨ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਏ। ਪਥਰ ਬੰਧੁ = ਪੱਥਰਾਂ ਦਾ ਬੰਨ੍ਹ; (ਭਾਵ,) ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਵਿਚਾਰ। ਚਿਕੜਿ ਲਾਇਐ = ਜੇ ਚਿੱਕੜ ਲਾਇਆ ਜਾਏ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੮੭)

1 x	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਅੰ	s	ਧੀ	s	ਕੰ	s	ਮੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅੰ	s	ਧੁ	s	ਮ	s	ਨੁ	s
ਮ	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਮ	s	ਨਿ	s	ਅੰ	s	ਧੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਤ	s	ਨੁ	s	ਅੰ	s	ਧੁ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧ	ਧ	ਧ
ਚਿ	s	ਕ	ੜਿ	ਲਾ	ਇ	ਐ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਿ	s	ਆ	s	ਥੀ	s	ਐ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਾਂ	s	s	s	ਤੁ	s	ਟੈ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਪ	ਥ	s	ਰ	ਬੰ	s	ਧੁ	s

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਮਃ ੧ ॥

ਲਖ ਮਣ ਸੁਇਨਾ ਲਖ ਮਣ ਰੂਪਾ ਲਖ ਸਾਹਾ ਸਿਰਿ ਸਾਹ ॥

ਲਖ ਲਸਕਰ ਲਖ ਵਾਜੇ ਨੇਜੇ ਲਖੀ ਘੋੜੀ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥

ਜਿਥੈ ਸਾਇਰੁ ਲੰਘਣਾ ਅਗਨਿ ਪਾਣੀ ਅਸਗਾਹ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਰੂਪਾ = ਚਾਂਦੀ। ਸਿਰਿ = ਸਿਰ ਉਤੇ, ਤੋਂ ਵੱਡੇ। ਘੋੜੀ ਪਾਤਿਸਾਹ = ਘੋੜਿਆਂ ਵਾਲੇ, (ਭਾਵ,) ਰਸਾਲਿਆਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ। ਸਾਇਰੁ = ਸਮੁੰਦਰ। ਅਸਗਾਹ = ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾ, ਅਥਾਹ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੮੭)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਮ	ਮ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਲਖ	ਮ	ਣ	ਸੁ	ਇ	ਨਾ	s
ਮ	ਮ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਲਖ	ਮ	ਣ	ਰੁ	s	ਪਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਲਖ	ਸਾ	ਹਾ	ਸਿ	s	ਰਿ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸਾ	s	s	ਹ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਲ	s	ਖ	ਲ	ਸ	ਕ	ਰ
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲਖ	ਵਾ	ਜੇ	ਨੇ	s	ਜੇ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਲ	s	ਖੀ	ਘੋ	s	ੜੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪਾ	s	ਤਿ	ਸਾ	s	ਹ	s
ਮ	ਮ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਿ	s	ਥੈ	ਸਾ	ਇ	ਰੁ	s
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲੰ	s	ਘ	ਣਾ	s	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਅ	ਗ	ਨਿ	ਪਾ	s	ਣੀ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਅ	s	ਸ	ਗਾ	s	ਹ	s

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਇਕਨ੍ਹਾ ਗਲੀਂ ਜੰਜੀਰ ਬੰਦਿ ਰਬਾਣੀਐ ॥

ਬਧੇ ਛੁਟਹਿ ਸਚਿ ਸਚੁ ਪਛਾਣੀਐ ॥

ਲਿਖਿਆ ਪਲੈ ਪਾਇ ਸੇ ਸਚੁ ਜਾਣੀਐ ॥

ਹੁਕਮੀ ਹੋਇ ਨਿਬੇੜੁ ਗਇਆ ਜਾਣੀਐ ॥

ਭਉਜਲ ਤਾਰਣਹਾਰੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀਐ ॥

ਚੇਰ ਜਾਰ ਜੁਆਰ ਪੀੜੇ ਘਾਣੀਐ ॥

ਨਿੰਦਕ ਲਾਇਤਬਾਰ ਮਿਲੇ ਹੜਵਾਣੀਐ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ਸੁ ਦਰਗਹ ਜਾਣੀਐ ॥੨੧॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੭-੧੨੮੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗਲੀਂ = ਗਲਾਂ ਵਿਚ। ਜੰਜੀਰ = 'ਬਿਖਿਆ' ਦੇ ਬੰਧਨ (ਵੇਖੋ ਪਿਛਲੀ ਪਉੜੀ "ਬਿਖਿਆ ਕਦੇ ਹੀ ਰ ਨਾਹੀ")।
ਬੰਦਿ = ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਵਿਚ। ਸਚਿ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਪਲੈ ਪਾਇ = ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਗਇਆ
ਜਾਣੀਐ = ਇਥੋਂ ਤੁਰਿਆਂ ਸਮਝ ਪੈਂਦੀ ਹੈ (ਭਾਵ, ਜਦੋਂ ਮਾਇਆ ਨਾਲੋਂ ਵਿਛੋੜਾ ਹੋਣ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਤਦੋਂ ਸਮਝ ਆਉਂਦੀ ਹੈ
ਕਿ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਦੇ ਕਿਤਨੇ ਕੁ ਪੱਕੇ ਜੰਜੀਰ ਪਏ ਹੋਏ ਸਨ)। ਨਿਬੇੜੁ = ਨਿਰਨਾ, ਨਿਆਂ। ਭਉਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ-
ਸਮੁੰਦਰ। ਜਾਰ = ਵਿਭਚਾਰੀ। ਲਾਇਤਬਾਰ = ਚੁਗਲਖੋਰ। ਹਵਾਣੀ = ਹੱਥ-ਕੜੀ, ਕਾਠ। ਸਮਾਇ = ਲੀਨ ਹੋ ਕੇ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀ ੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੭-੧੨੮੮)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ ਇਕ ਰੇਰੇਂ ਬੰ ਸਾਂਸਾਂ ਬਧੇ ਰੇਰੇਂ ਸਚੁ ਸਾਂਸਾਂ ਲਿਖਿ ਰੇਰੇਂ ਸੋ ਸਾਂਸਾਂ ਹੁਕ ਰੇਰੇਂ ਗ ਸਾਂਸਾਂ ਭ ਰੇਰੇਂ ਸ ਧਧ ਚੇ ਹੁੰਨੀ ਪੀ ਧਧ ਨਿੰ ਹੁੰਨੀ ਮਿ ਰੇਰੇਂ ਗੁ ਹੁੰਨੀ ਸੁ	ਸਾਂ,ਸਾਂ ਨ੍ਹਾ ਰੇਂ,ਹੁੰ ਦਿ ਰ ਸਾਂ,ਸਾਂ ਛ ਰੇਂ,ਹੁੰ ਪ ਸਾਂ,ਸਾਂ ਆ ਰੇਂ,ਹੁੰ ਸ ਸਾਂ,ਸਾਂ ਮੀ ਰੇਂ,ਹੁੰ ਇ ਸਾਂ,ਸਾਂ ਉ ਰੇਂ,ਹੁੰ ਬ ਧ,ਧ ਰ ਜਾ ਹੁੰ,ਧ ਸ ਧ,ਧ ਦਕ ਹੁੰ,ਧ ਲੇ ਹ ਰੇਰੇਂ ਰ ਮੁ ਹੁੰ,ਧ ਦ	ਸਾਂਸਾਂ ਸਸ ਹੁੰਧ ਬਾ ਸਾਂਸਾਂ ਟ ਹੁੰਧ ਛਾ ਸਾਂਸਾਂ ਸਸ ਹੁੰਧ ਜਾਣੀ ਸਾਂਸਾਂ ਹੋਇ ਨੀਨੀ ਆ ਸਾਂਸਾਂ ਜਲ ਨੀਨੀ ਦਿ ਰ ਨੀਨੀ ਝੇ ਧਧ ਤ ਨੀਨੀ ੜ ਰੇਰੇਂ ਖਿ ਧਧ ਰ	ਸਾਂਸਾਂ ਗਲੀਂ ਨੀਨੀ ਣੀ ਸਾਂਸਾਂ ਹਿ ਨੀਨੀ ਣੀ ਪਲੈ ਨੀਨੀ ਜਾਣੀ ਸਾਂਸਾਂ ਹੋਇ ਨੀਨੀ ਆ ਜਲ ਨੀਨੀ ਦਿ ਰ ਨੀਨੀ ਝੇ ਤ ਨੀਨੀ ੜ ਰੇਰੇਂ ਸਚਿ ਨੀਨੀ ਗਹ	ਹੁੰਧ ਜੰ ਸਾਂਸਾਂ ਐ ਹੁੰਧ ਸ ਸਾਂਸਾਂ ਐ ਹੁੰਧ ਪਾ ਸਾਂਸਾਂ ਐ ਹੁੰਧ ਨਿ ਸਾਂਸਾਂ ਜਾ ਹੁੰਧ ਤਾਰ ਸਾਂਸਾਂ ਪਛਾ ਹੁੰਨੀ ਜੂ ਸਾਂਸਾਂ ਘਾ ਹੁੰਨੀ ਬਾ ਸਾਂਸਾਂ ਵਾ ਰੇਰੇਂ ਸ ਸਾਂਸਾਂ ਜਾ	ਨੀਸਾਂ ਜੀ ਸਾਂਸਾਂ ਸਸ ਨੀਸਾਂ ਚਿ ਸਾਂਸਾਂ ਸਸ ਨੀਸਾਂ ਇ ਸਾਂਸਾਂ ਸਸ ਨੀਸਾਂ ਬੇ ਸਾਂਸਾਂ ਣੀ ਨੀਸਾਂ ਣ ਸਾਂਸਾਂ ਣੀ ਹੁੰਧ ਆ ਸਾਂਸਾਂ ਣੀ ਹੁੰਧ ਰ ਸਾਂਸਾਂ ਣੀ ਰੇਰੇਂ ਮਾ ਸਾਂਸਾਂ ਣੀ	ਸਾਂਸਾਂ ਰ ਸਾਂਸਾਂ ਸਸ ਸਾਂਸਾਂ ਸਸ ਸਾਂਸਾਂ ਸਸ ਸਾਂਸਾਂ ਸਸ ਹਾ ਸਾਂਸਾਂ ਸਸ ਪਪ ਸਸ ਸਾਂਸਾਂ ਸਸ ਪਪ ਸਸ ਸਾਂਸਾਂ ਸਸ ਰੇਰੇਂ ਇ ਸਾਂਸਾਂ ਐ	

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਮਃ ੧ ॥

ਹਰਣਾਂ ਬਾਜਾਂ ਤੈ ਸਿਕਦਾਰਾਂ ਏਨ੍ਹਾ ਪੜਿਆ ਨਾਉ ॥

ਫਾਂਧੀ ਲਗੀ ਜਾਤਿ ਫਹਾਇਨਿ ਅਗੈ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥

ਸੇ ਪੜਿਆ ਸੇ ਪੰਡਿਤੁ ਬੀਨਾ ਜਿਨ੍ਹੀ ਕਮਾਣਾ ਨਾਉ ॥

ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਜੜ ਅੰਦਰਿ ਜੰਮੈ ਤਾ ਉਪਰਿ ਹੋਵੈ ਛਾਉ ॥

ਰਾਜੇ ਸੀਹ ਮੁਕਦਮ ਕੁਤੇ ॥

ਜਾਇ ਜਗਾਇਨਿ ਬੈਠੇ ਸੁਤੇ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਤੈ = ਅਤੇ। ਸਿਕਦਾਰ = ਅਹਲਕਾਰ। ਏਨ੍ਹਾ ਪੜਿਆ ਨਾਉ = ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ "ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਏ।" (ਨੋਟ ਗਿਝਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹਰਨ ਤੇ ਬਾਜ ਆਪਣੇ ਹੀ ਜਾਤਿ-ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆ ਵਸਾਂਦਾ ਹੈ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਅਹਲਕਾਰ ਆਪਣੇ ਹੀ ਹਮ-ਜਿਨਸ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਲਹੂ ਪੀਂਦਾ ਹੈ)। ਫਾਂਧੀ = ਫਾਹੀ। ਅਗੈ = ਪ੍ਰਭੂ ਹੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ। ਥਾਉ ਨਾਹੀ = ਕਬੂਲ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬੀਨਾ = ਸਿਆਣਾ। ਪਹਿਲੇ ਦੇ = ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ। ਮੁਕਦਮ = ਮੁਕੱਦਮ, ਮੁਸਾਹਿਬ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੮)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ															
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੁਕ	s	ਦ	ਮ	ਕੁ	s	ਤੇ	s	ਰਾ	s	ਜੇ	s	ਸੀ	s	ਹ	s
								ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
								ਜਾ	s	ਇ	s	ਜ	ਗਾ	ਇ	ਨਿ
ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
ਬੈ	s	ਠੇ	s	ਸੁ	s	ਤੇ	s								
ਅੰਤਰਾ								ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਹ	ਰ	ਣਾਂ	s	ਬਾ	ਜਾਂ	ਤੈ	s
ਸਿ	s	ਕ	s	ਦਾ	s	ਰਾਂ	s								
								ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
								ਏ	s	ਨਾ	s	ਪ	ੜਿ	ਆ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਨਾ	s	s	s	ਉ	s	s	s								
								ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਫਾਂ	ਧੀ	ਲ	ਗੀ	ਜਾ	s	ਤਿ	s
ਫ	s	ਹਾ	s	ਇ	s	ਨਿ	s								
								ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
								ਅ	s	ਗੈ	s	ਨਾ	s	ਹੀ	s
ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂਸਾਂ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਧ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ								
ਥਾ	s	s	s	ਉ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਮੇਦਨੀ ਆਪੇ ਕਰਦਾ ਸਾਰ ॥

ਭੈ ਬਿਨੁ ਭਰਮੁ ਨ ਕਟੀਐ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਭਉ ਊਪਜੈ ਪਾਈਐ ਮੋਖ ਦੁਆਰ ॥

ਭੈ ਤੇ ਸਹਜੁ ਪਾਈਐ ਮਿਲਿ ਜੇਤੀ ਜੇਤਿ ਅਪਾਰ ॥

ਭੈ ਤੇ ਭੈਜਲੁ ਲੰਘੀਐ ਗੁਰਮਤੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਭੈ ਤੇ ਨਿਰਭਉ ਪਾਈਐ ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥

ਮਨਮੁਖ ਭੈ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਤੇ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਵੈ ਹੀ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮਤੀ ਉਰਿ ਧਾਰ ॥੨੨॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮੇਦਨੀ = ਧਰਤੀ। ਸਾਰ = ਸੰਭਾਲ। ਭਰਮੁ = ਭਟਕਣਾ (-ਰੂਪ ਜੰਜੀਰ; ਵੇਖੋ ਪਉੜੀ ਨੰ ੨੧)। ਨਾਮਿ = ਨਾਮ ਵਿਚ।
ਮੋਖ ਦੁਆਰ = (ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਵਿਚੋਂ) ਖ਼ਲਾਸੀ ਦਾ ਰਸਤਾ। ਸਹਜੁ = ਅਡੋਲ ਅਵਸਥਾ। ਮਿਲਿ = ਮਿਲ ਕੇ। ਜੇਤੀ =
ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ। ਭੈਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ। ਪਾਰਾਵਾਰੁ = ਪਾਰ-ਅਵਾਰੁ, ਪਾਰਲਾ ਉਰਲਾ ਬੰਨਾ। ਮਨਮੁਖ = ਆਪਣੇ
ਮਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਨ ਵਾਲੇ ਬੰਦੇ। ਸਾਰ = ਕਦਰ। ਨ ਜਾਣਨੀ = ਨ ਜਾਨਣਿ, ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਜਲਤੇ = ਸੜਦੇ। ਕਰਹਿ =
ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੇ = ਤੋਂ। ਉਰਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀ ੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੮)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆ	ਪਿ ਉ	ਪਾ	ਏ	ਮੇ	ਦ	ਸਸ	ਨੀ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆ	ਪੇ ਕਰ	ਦਾ	ਸਸ	ਸਾ	ਰ	ਸਸ	ਸਸ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਭੈ ਬਿ	ਨੁ ਭਰ	ਮੁ	ਨ	ਕ	ਟੀ	ਸਸ	ਐ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨਾ	ਮਿ ਨ	ਸਸ	ਲਗੈ	ਪਿ	ਆ	ਸਸ	ਰੁ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਤਿ	ਗੁਰ ਤੇ	ਸਸ	ਭਉ	ਊ	ਪ	ਸਸ	ਜੈ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਪਾਇ	ਐ	ਸਸ	ਮੋਖ	ਦੁ	ਆ	ਸਸ	ਰ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਭੈ	ਤੇ	ਸਹ	ਜੁ	ਪਾ	ਈ	ਸਸ	ਐ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਮਿਲਿ	ਜੋ	ਤੀ	ਜੋਤਿ	ਅ	ਪਾ	ਸਸ	ਰ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਭੈ	ਤੇ	ਭੈਜ	ਲੁ	ਲੰ	ਘੀ	ਸਸ	ਐ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗੁਰ	ਮ	ਤੀ	ਸਸ	ਵੀ	ਚਾ	ਸਸ	ਰੁ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਭੈ	ਤੇ	ਨਿਰ	ਭਉ	ਪਾ	ਈ	ਸਸ	ਐ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿਸ	ਦਾ ਅੰ	ਤੁ	ਨ	ਪਾਰਾ	ਵਾ	ਸਸ	ਰੁ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਮਨ	ਮੁਖ ਭੈ	ਕੀ ਸਾ	ਰ ਨ	ਜਾ	ਣ	ਸਸ	ਨੀ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤ੍ਰਿਸ	ਨਾ ਜ	ਲਤੇ	ਕਰਹਿ	ਪੁ	ਕਾ	ਸਸ	ਰ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ
ਨਾਨ	ਕ ਨਾਵੈ	ਹੀ ਤੇ	ਸੁਖੁ	ਪਾ	ਇ	ਸਸ	ਆ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗੁਰ	ਮ	ਤੀ	ਉਰਿ	ਧਾ	ਰ	ਸਸ	ਸਸ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਰੂਪੈ ਕਾਮੈ ਦੇਸਤੀ ਭੁਖੈ ਸਾਦੈ ਗੰਢੁ ॥

ਲਬੈ ਮਾਲੈ ਘੁਲਿ ਮਿਲਿ ਮਿਚਲਿ ਊਂਘੈ ਸਉੜਿ ਪਲੰਘੁ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਾਦੈ = ਸੁਆਦ ਦਾ। ਗੰਢੁ = ਸੰਬੰਧ। ਲਬੈ = ਲੱਬ ਦਾ। ਮਾਲੈ = ਮਾਲ (-ਧਨ) ਨਾਲ। ਘੁਲਿ ਮਿਲਿ = ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਲਵਾਂ। ਮਿਚਲਿ = ਮੇਲ, ਇਕ-ਮਿਕਤਾ; ਤਦਾਕਾਰਤਾ। ਊਂਘੈ = ਉਂਘਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ, ਨੀਂਦਾਲੇ ਨੂੰ। ਸਉੜਿ = ਸਉੜੀ ਥਾਂ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੨੮੮)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰੂ	s	ਪੈ	ਕਾ	s	ਮੈ	s
ਗ	ਮ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਦੇ	s	s	ਸ	s	ਤੀ	s
ਧ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਭੁ	s	ਖੈ	ਸਾ	s	ਦੈ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਗੰ	s	s	ਢੁ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਧ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਲ	s	ਬੈ	ਮਾ	s	ਲੈ	s
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਘੁਲਿ	ਮਿ	ਲਿ	ਮਿ	ਚ	ਲਿ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਉਂ	s	ਘੈ	ਸ	ਉ	ਤਿ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਪ	s	s	ਲੰ	s	ਘੁ	s

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਮਃ ੧ ॥

ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਰੂਪੁ ਜਾਤਿ ਜੋਬਨੁ ਪੰਜੇ ਠਗ ॥

ਏਨੀ ਠਗੀਂ ਜਗੁ ਠਗਿਆ ਕਿਨੈ ਨ ਰਖੀ ਲਜ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਿਨੈ = ਕਿਸੇ ਨੇ (ਭੀ)। ਲਜ = ਇੱਜ਼ਤ। ਮੁਠੇ = ਠੱਗੇ। ਏਨੀ ਠਗੀਂ = ਇਹਨਾਂ (ਪੰਜ) ਠੱਗਾਂ ਨੇ। ਰਖੀ = ਰੱਖੀ, ਬਚਾਈ।
ਸੇ ਠਗ-ਉਹ ਠੱਗ, ਉਹ ਸਿਆਣੇ ਬੰਦੇ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੮)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਨੁੀ	ਨੁੀ	ਧ	ਧਨੀ	ਸ	ਸ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰਾ	ਚੁ	ਮਾ	ਲੁ	ਰੂ	ਪੁ	ਜਾ	ਤਿ	ਜੋ	ਬ	ਨੁ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ
ਪੰ	ਸ	ਸ	ਜੇ	ਸ	ਸ	ਠ	ਸ	ਗ	ਸ	ਸ	ਸ
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਏ	ਸ	ਨੀ	ਠ	ਸ	ਗੀਂ	ਜ	ਸ	ਗੁ	ਠ	ਗਿ	ਆ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ
ਕਿ	ਸ	ਨੈ	ਨ	ਸ	ਸ	ਰ	ਸ	ਖੀ	ਲ	ਸ	ਜ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਪੜਿਆ ਲੇਖੇਦਾਰੁ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ॥
ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕੂੜਿਆਰੁ ਅਉਖਾ ਤੰਗੀਐ ॥
ਅਉਘਟ ਰੁਧੇ ਰਾਹ ਗਲੀਆਂ ਰੇਕੀਆਂ ॥
ਸਚਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਸਬਦਿ ਸੰਤੋਖੀਆਂ ॥
ਗਹਿਰ ਗਭੀਰ ਅਥਾਹੁ ਹਾਥ ਨ ਲਭਈ ॥
ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ ਚੇਟਾ ਖਾਹੁ ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਕੇਇ ਨ ਛੁਟਸੀ ॥
ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਹੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀਐ ॥
ਹੁਕਮੀ ਸਾਹ ਗਿਰਾਹ ਦੋਦਾ ਜਾਣੀਐ ॥੨੩॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਲੇਖੇਦਾਰੁ = ਲੇਖਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਘੁੰਤਰਾਂ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ, ਚਤੁਰਾਈ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਕੂੜਿਆਰੁ = ਕੂੜ ਦਾ ਵਪਾਰੀ। ਤੰਗੀਐ = ਔਖਿਆਈ ਪਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਉਘਟ = ਔਖੇ। ਰੁਧੇ = ਰੋਕੇ ਹੋਏ। ਸਚਾ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਵੇਪਰਵਾਹੁ = ਬੇ-ਮੁਥਾਜ। ਸਬਦਿ = ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਹਾਥ = ਡੂੰਘਾਈ। ਮੁਹੇ = ਮੂੰਹ ਉਤੇ ਹੀ। ਮੁਹਿ = ਮੂੰਹ ਉਤੇ ਹੀ। ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ = ਮੂੰਹੇ ਮੂੰਹ। ਪਤਿ = ਇੱਜ਼ਤ। ਸੇਤੀ = ਨਾਲ। ਘਰਿ = ਘਰ ਵਿਚ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਰ ਤੇ। ਸਾਹ = (ਭਾਵ,) ਜ਼ਿੰਦਗੀ। ਗਿਰਾਹ = ਗਿਰਾਹੀ, (ਭਾਵ,) ਰੋਜ਼ੀ। ਜਾਣੀਐ = ਸਮਝ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀ ੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੮)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਪ	ੜਿ ਆ	ss	ss	ਲੇਖੇ	ਦਾ	ਰੁ	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਲੇ	ਖਾ	ss	ss	ਮੰ	ਗੀ	ss	ਐ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਵਿ	ਣੁ ਨਾ	ss	ਵੈ	ਕੂ	ੜਿ ਆ	ss	ਰੁ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅ	ਉ	ss	ਖਾ	ਤੰ	ਗੀ	ss	ਐ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅਉ	ਘ	ਟ	ਰੁਧੇ	ਰਾ	ਹ	ss	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗ	ਲੀ	ss	ਆਂ	ਰੇ	ਕੀ	ss	ਆਂ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸ	ਚਾ	ss	ss	ਵੇਪ	ਰਵਾ	ss	ਰੁ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸ	ਬ	ss	ਦਿ	ਸੰ	ਤੋਖੀ	ss	ਆਂ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗਹਿ	ਰ ਗ	ਭੀ	ਰ	ਅ	ਥਾ	ss	ਰੁ
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਂ,ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹਾ	ਥ	ss	ਨ	ਲ	ਭ	ss	ਈ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਮੁਹੇ	ਮੁ	ਹਿ	ਚੋਟਾ	ਖਾ	ਹੁ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਵਿਣੁ	ਗੁਰ	ਕੋਇ	ਨ	ਛੁ	ਟ	ss	ਸੀ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਪਤਿ	ਸੇ	ਤੀ	ਘਰਿ	ਜਾ	ਹੁ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨਾ	ਮੁ	ss	ਵਖਾ	ਣੀ	ਐ	ss	ss
ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ	ਰੇਰੇਂ
ਹੁਕ	ਮੀ ਸਾ	ss	ਹ	ਗਿ	ਰਾ	ss	ਹ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਦੇਂ	ਦਾ	ss	ss	ਜਾ	ਣੀ	ss	ਐ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਪਉਣੈ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਜੀਉ ਤਿਨ ਕਿਆ ਖੁਸੀਆ ਕਿਆ ਪੀੜ ॥

ਧਰਤੀ ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸੀ ਇਕਿ ਦਰਿ ਰਹਨਿ ਵਜੀਰ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪਉਣੈ = ਪਉਣ ਦਾ, ਹਵਾ ਦਾ। ਜੀਉ = ਜੀਵ। ਤਿਨ = ਇਹਨਾਂ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ। ਕਿਆ = ਕੀਹ? ਕਿਆ ਖੁਸੀਆ ਕਿਆ ਪੀੜ = ਕੀਹ ਸੁਖ ਤੇ ਕੀਹ ਦੁੱਖ? (ਭਾਵ, ਜੇ ਤੱਤਾਂ ਵਲ ਵੇਖੀਏ ਤਾਂ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਖ ਦੁਖ ਕਿਉਂ ਵੱਖੋ ਵੱਖਰੇ ਹਨ?) ਆਕਾਸੀ = ਆਕਾਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਹਨ, (ਭਾਵ,) ਹੁਕਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਕਿ = ਕਈ ਬੰਦੇ। ਦਰਿ = (ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ) ਦਰ ਤੇ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੯)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਨੁੀ	ਨੁੀ	ਧ	ਧਨੀ	ਸ	ਸ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪ	ਉ	ਠੈ	ਪਾ	s	ਣੀ	ਅ	ਗ	ਨੀ	ਜੀ	s	ਉ
ਨੁੀ	ਨੁੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੁੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਨੁੀਪ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ
ਤਿ	ਨ	ਕਿ	ਆ	ਖੁਸੀ	ਆ	ਕਿ	s	ਆ	ਪੀ	s	ੜ
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੁੀ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਧ	ਰ	ਤੀ	ਪਾ	ਤਾ	ਲੀ	ਆ	s	ਕਾ	s	ਸੀ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੁੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨੁੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਨੁੀਪ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ
ਇ	s	ਕਿ	ਦ	s	ਰਿ	ਰ	ਹ	ਨਿ	ਵ	ਜੀ	ਰ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਮਃ ੧ ॥

ਅਜਰੁ ਜਰੈ ਤ ਨਉ ਕੁਲ ਬੰਧੁ ॥

ਪੂਜੈ ਪ੍ਰਾਣ ਹੋਵੈ ਬਿਰੁ ਕੰਧੁ ॥

ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਇਆ ਕਹਾਂ ਏਹੁ ਜਾਣੁ ॥

ਜੀਵਤ ਮਰਤ ਰਹੈ ਪਰਵਾਣੁ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਜਰੁ = ਉਹ ਹਾਲਤ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ, ਮਨ ਦਾ ਉਹ ਵੇਗ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ (ਨੋਟ: ਕਈ ਸੱਜਣ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ 'ਆਤਮ ਰਸ ਜੇ ਅਜਰ ਵਸਤੂ ਹੈ।' ਪਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਆਤਮਰਸ' ਕਿਉਂ 'ਅਜਰ' ਹੈ? ਕੀ ਇਹ ਕੋਈ ਐਸੀ ਅਯੋਗ ਅਵਸਥਾ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜਰੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ? ਫਿਰ, ਜੇ 'ਬੰਦਗੀ' ਭੀ ਕਿਸੇ ਕੁਰਾਹੇ ਪਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਸਹੀ ਰਸਤਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ? ਜਿਥੇ 'ਨਾਮ' ਹੈ ਓਥੇ 'ਹਉਮੈ' ਨਹੀਂ, ਓਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲੋਂ 'ਵਿਛੇੜਾ' ਨਹੀਂ, ਓਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ 'ਮਿਲਾਪ' ਹੈ; ਤੇ ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਮਾੜੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਇਥੇ ਕੋਈ 'ਅਹੰਕਾਰ' ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ; ਅਹੰਕਾਰ ਤੇ 'ਨਾਮ' ਤਾਂ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸੋ, 'ਆਤਮ ਰਸ' ਕੋਈ ਅਜੇਹੀ ਅਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਉਤੇ ਕੋਈ ਬੰਦਸ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਪਏ, ਜਿਸ ਵਲੋਂ ਕੋਈ ਖਤਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ। ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਸਰਾਪ ਆਦਿਕ ਵਾਲੀ ਅਵਸਥਾ 'ਨਾਮ' ਤੋਂ 'ਆਤਮਰਸ' ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਨੀਵੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮ-ਰਸੀਆ ਕ੍ਰੋਧ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਸ੍ਰਾਪ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ; ਜਦੋਂ ਉਹ ਸ੍ਰਾਪ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਹੋਵੇ, ਤਦੋਂ ਉਹ 'ਆਤਮ-ਰਸੀਆ' ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ)। **ਬੰਧੁ** = ਬੰਧੇਜ, ਹੱਦ ਬੰਨਾ। **ਨਉ ਕੁਲ ਬੰਧੁ** = ਨੌ ਗੋਲਕਾਂ (ਨੌਕ ਕੰਨ ਆਦਿ ਗਿਆਨ ਤੇ ਕਰਮ ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ) ਨੂੰ ਹੱਦ-ਬੰਨਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; (ਭਾਵ,) ਇਹ ਸਾਰੇ ਇੰਦ੍ਰੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਜ਼ ਹੱਦ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। **ਪ੍ਰਾਣ** = ਸੁਆਸ ਸੁਆਸ। **ਬਿਰੁ** = ਅਡੋਲ। **ਕੰਧੁ** = ਸਰੀਰ। ਬਿਰੁ ਕੰਧੁ ਸਰੀਰ ਅਡੋਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, (ਭਾਵ,) ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਡੋਲਦਾ ਨਹੀਂ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੯)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਸ	ਸ	ਸ	ਸਧ	ਧ	ਧ
ਅ	ਜ	ਰੁ	ਜ	ਰੈ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਮ	ਪ	ਪ
ਤ	ਨ	ਉ	ਕੁਲ	ਬੰ	ਧੁ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ
ਪੂ	ਸ	ਜੈ	ਪ੍ਰਾ	ਸ	ਣ
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹੋਵੈ	ਥਿ	ਰੁ	ਕੰ	ਸ	ਧੁ
ਅੰਤਰਾ					
ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇਪ	ਪ	ਪ
ਕ	ਹਾਂ	ਤੇ	ਆ	ਇ	ਆ
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਹਾਂ	ਏ	ਹੁ	ਜਾ	ਸ	ਣੁ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂਨੀ	ਪ	ਪ
ਜੀ	ਵ	ਤ	ਮ	ਰ	ਤ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਰ	ਸ	ਹੈ	ਪਰ	ਵਾ	ਣੁ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਪੜੀਐ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹ ਹੋਰਿ ਬੁਧੀ ਮਿਥਿਆ ॥

ਬਿਨੁ ਸਚੇ ਵਾਪਾਰ ਜਨਮੁ ਬਿਰਥਿਆ ॥

ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ਨ ਕਿਨ ਹੀ ਪਾਇਆ ॥

ਸਭੁ ਜਗੁ ਗਰਬਿ ਗੁਬਾਰੁ ਤਿਨ ਸਚੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥

ਚਲੇ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਤਾਵਣਿ ਤਤਿਆ ॥

ਬਲਦੀ ਅੰਦਰਿ ਤੇਲੁ ਦੁਬਿਧਾ ਘਤਿਆ ॥

ਆਇਆ ਉਠੀ ਖੇਲੁ ਫਿਰੈ ਉਵਤਿਆ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੈ ਮੇਲੁ ਸਚੈ ਰਤਿਆ ॥੨੪॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹੋਰਿ ਬੁਧੀ = ਹੋਰ ਅਕਲਾਂ। ਮਿਥਿਆ = ਵਿਅਰਥ। ਕਿਨ ਹੀ = ਕਿਨਿ ਹੀ (ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ 'ਹੀ' ਦੇ ਕਾਰਨ ਲਫਜ਼ 'ਕਿਨਿ' ਦੀ 'i' ਉੱਡ ਗਈ ਹੈ) ਕਿਸੇ ਨੇ ਹੀ। ਪਾਰਾਵਾਰੁ = ਪਾਰ-ਅਵਾਰੁ, ਪਾਰਲਾ ਉਰਲਾ ਬੰਨਾ। ਸਚੁ = ਸੱਚ, ਸਦਾ-ਬਿਰ ਹਰਿ-ਨਾਮ। ਭਾਇਆ = ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ। ਗਰਬਿ = ਅਹੰਕਾਰ ਵਿਚ। ਗੁਬਾਰੁ = ਅੰਨ੍ਹਾ। ਤਾਵਣਿ = ਕੜਾਹੇ ਵਿਚ। ਤਤਿਆ = ਤਲੀਦੇ ਹਨ। ਉਠੀ ਖੇਲੁ = ਖੇਡ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਵਤਿਆ = ਅਵੈੜਾ। ਸਚੈ ਰਤਿਆ = ਸੱਚੇ ਵਿਚ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ। ਸਚੈ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣਵਾਲੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀ ੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੯)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੂੰਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਪੜੀ	ਐ	ਨਾਮੁ	ss	ਸਾ	ਲਾ	ss	ਹ
ਰੇਰੇ	ਰੇਂ,ਨੂੰ	ਨੂੰਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਹੋਰਿ	ਬੁ	ਧੀ	ss	ਮਿ	ਬਿ	ss	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੂੰਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਬਿਨੁ	ਸ	ਚੇ	ss	ਵਾ	ਪਾ	ss	ਰ
ਰੇਰੇ	ਰੇਂ,ਨੂੰ	ਨੂੰਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਨ	ਮੁ ਬਿ	ਰ	ss	ਬਿ	ਆ	ss	ss
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੂੰਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਅੰ	ਤੁ	ss	ਨ	ਪਾਰਾ	ਵਾ	ss	ਰੁ
ਰੇਰੇ	ਰੇਂ,ਨੂੰ	ਨੂੰਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨ	ਕਿਨ	ਹੀ	ss	ਪਾ	ਇ	ss	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੂੰਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸਭੁ	ਜ	ਗੁ	ਗਰਬਿ	ਗੁ	ਬਾ	ss	ਰੁ
ਰੇਰੇ	ਰੇਂ,ਨੂੰ	ਨੂੰਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤਿਨ	ਸ	ਚੁ	ਨ	ਭਾ	ਇ	ss	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੂੰਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਚਲੇ	ਨਾ	ਮੁ	ss	ਵਿ	ਸਾ	ss	ਰਿ
ਰੇਰੇ	ਰੇਂ,ਨੂੰ	ਨੂੰਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤਾ	ਵ	ss	ਣਿ	ਤ	ਤਿ	ss	ਆ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੂੰਨੀ	ਨੂੰਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਬਲ	ਦੀ ਅੰ	ਦ	ਰਿ	ਤੇ	ਲੁ	ss	ss
ਨੂੰਨੀ	ਨੂੰ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਦੁ	ਬਿ	ss	ਧਾ	ਘ	ਤਿ	ss	ਆ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਧਧ	ਨੂੰਨੀ	ਨੂੰਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਆਇ	ਆ ਉ	ss	ਠੀ	ਖੇ	ਲੁ	ss	ss
ਨੂੰਨੀ	ਨੂੰ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਫਿ	ਚੈ	ss	ਉਵ	ਤਿ	ਆ	ss	ss
ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ	ਰੇਰੇ
ਨਾਨ	ਕ ਸ	ਚੈ	ss	ਮੇ	ਲੁ	ss	ss
ਨੂੰਨੀ	ਨੂੰ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸ	ਚੈ	ss	ss	ਰ	ਤਿ	ss	ਆ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਸਹੁ ਨਿੰਮਿਆ ਮਾਸੈ ਅੰਦਰਿ ਵਾਸੁ ॥

ਜੀਉ ਪਾਇ ਮਾਸੁ ਮੁਹਿ ਮਿਲਿਆ ਹਡੁ ਚੰਮੁ ਤਨੁ ਮਾਸੁ ॥

ਮਾਸਹੁ ਬਾਹਰਿ ਕਢਿਆ ਮੰਮਾ ਮਾਸੁ ਗਿਰਾਸੁ ॥

ਮੁਹੁ ਮਾਸੈ ਕਾ ਜੀਭ ਮਾਸੈ ਕੀ ਮਾਸੈ ਅੰਦਰਿ ਸਾਸੁ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਨਿੰਮਿਆ-ਨਿਰਮਿਆ, ਬਣਿਆ, ਮੁਢ ਬੱਝਾ। ਜੀਉ ਪਾਇ = ਜਿੰਦ ਹਾਸਲ ਕਰ ਕੇ, ਭਾਵ, ਜਦੋਂ ਜਾਨ ਪਈ। ਗਿਰਾਸੁ = ਗਿਰਾਹੀ, ਖੁਰਾਕ। ਸਾਸੁ = ਸਾਹ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੯)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਰੇ	ਰੇ	ਰੇਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪਹਿ	ਲਾਂ	ਮਾ	ਸ	ਹੁ	ਨਿੰ	s	ਮਿ	s	ਆ
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮਾ	ਸੈ	ਅੰ	ਦ	ਰਿ	ਵਾ	s	ਸੁ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਜੀ	ਉ	ਪਾ	s	ਇ	ਮਾਸੁ	ਮੁਹਿ	ਮਿ	ਲਿ	ਆ
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹ	ਭੁ	ਚੰ	s	ਮੁ	ਤ	ਨੁ	ਮਾ	s	ਸੁ
ਅੰਤਰਾ									
ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮਾਸ	ਹੁ	ਬਾ	ਹ	ਰਿ	ਕ	s	ਢਿ	ਆ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮੰ	ਮਾ	ਮਾ	s	ਸੁ	ਗਿ	s	ਰਾ	s	ਸੁ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਮਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮੁ	ਹੁ	ਮਾ	ਸੈ	ਕਾ	ਜੀਭ	ਮਾਸੈ	ਕੀ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਮਾ	ਸੈ	ਅੰ	ਦ	ਰਿ	ਸਾ	s	ਸੁ	s	s

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਮਃ ੧ ॥

ਮਾਸੁ ਮਾਸੁ ਕਰਿ ਮੂਰਖੁ ਝਗੜੇ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਨਹੀ ਜਾਣੈ ॥

ਕਉਣੁ ਮਾਸੁ ਕਉਣੁ ਸਾਗੁ ਕਹਾਵੈ ਕਿਸੁ ਮਹਿ ਪਾਪ ਸਮਾਣੈ ॥

ਗੈਡਾ ਮਾਰਿ ਹੋਮ ਜਗ ਕੀਏ ਦੇਵਤਿਆ ਕੀ ਬਾਣੈ ॥

ਮਾਸੁ ਛੇਡਿ ਬੈਸਿ ਨਕੁ ਪਕੜਹਿ ਰਾਤੀ ਮਾਣਸ ਖਾਣੈ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੮੯-੧੨੯੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਝਗੜੇ = ਚਰਚਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨੁ = ਉੱਚੀ ਸਮਝ, ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸੂਝ। ਧਿਆਨੁ = ਉੱਚੀ ਸੁਰਤ। ਬਾਣੈ = ਬਾਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਆਦਤ ਅਨੁਸਾਰ। ਮਾਰਿ = ਮਾਰ ਕੇ। ਛੇਡਿ = ਛੱਡ ਕੇ। ਬੈਸਿ = ਬੈਠ ਕੇ। ਨਕੁ ਪਕੜਹਿ = ਨੱਕ ਬੰਦ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਤੀ = ਰਾਤ ਨੂੰ, ਲੁਕ ਕੇ। ਮਾਣਸ ਖਾਣੈ = ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਲਹੂ ਦਾ ਪੀਣ ਦੀਆਂ ਸੋਚਾਂ ਸੋਚਦੇ ਹਨ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੮੯-੧੨੯੦)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਨੀਸ ਮਾ	ਰੇਸ ਸੁ	ਮਰੇ ਮਾ	ਮਰੇ ਸੁ	ਪਨੀ ਕ	ਮਪ ਰਿ	ਨੀਧ ਮੂਰ	ਨੀਸੰ ਖੁ
ਸੰ ਝ	ਸੰ s	ਸੰ ਗ	ਸੰ s	ਨੀ ੜੇ	ਨੀ s	ਪ s	ਪ s	ਪ ਗਿ	ਪ ਆ	ਪ ਨੁ	ਪ s	ਗ ਧਿ	ਮ ਆ	ਰੇ ਨੁ	ਸ s
ਨੀ ਨ	ਧ s	ਨੀ ਹੀ	ਸ s	ਸ ਜਾ	ਸ s	ਸ ਣੈ	ਸ s	ਮ ਕਉ	ਮ ਣੁ	ਮ ਮਾ	ਰੇ ਸੁ	ਪ ਕਉ	ਪ ਣੁ	ਪ ਸਾ	ਪ ਗੁ
ਨੀ ਕ	ਧ s	ਨੀ s	ਨੀ s	ਸੰ ਹਾ	ਸੰ s	ਸੰ ਵੈ	ਸੰ s	ਧ ਕਿ	ਧ ਸੁ	ਧ ਮ	ਧ ਹਿ	ਨੀ ਪਾ	ਨੀ s	ਪ ਪ	ਪ s
ਨੀਧ ਸਮਾ ਅੰਤਰਾ	ਨੀਸੰ s	ਰੇਸੰ s	ਨੀਸੰ s	ਨੀਪ ਣੈ	ਮਪ s	ਗਮ s	ਰੇਸ s	ਪ ਗੈਂ	ਪ s	ਪ ਡਾ	ਪ s	ਮ ਮਾ	ਮ s	ਪ ਰਿ	ਪ s
ਨੀ ਹੇ	ਧ ਮ	ਨੀ ਜ	ਨੀ ਗ	ਸੰ ਕੀ	ਸੰ s	ਸੰ ਏ	ਸੰ s	ਰੇਂ ਦੇ	ਗੰ ਵ	ਮੰ ਤਿ	ਮੰ ਆ	ਰੇਂ ਕੀ	ਰੇਂ s	ਸੰ s	ਸੰ s
ਨੀ ਬਾ	ਧ s	ਨੀ s	ਨੀ s	ਸੰ ਣੈ	ਸੰ s	ਸੰ s	ਸੰ s	ਪ ਮਾ	ਪ s	ਪ ਸੁ	ਪ s	ਮ ਛੇ	ਮ s	ਪ ਡਿ	ਪ s
ਨੀ ਬੈ	ਧ ਸਿ	ਨੀ ਨ	ਨੀ ਕੁ	ਸੰ ਪ	ਸੰ ਕ	ਸੰ ੜ	ਸੰ ਹਿ	ਨੀ ਰਾ	ਸੰ s	ਨੀ ਤੀ	ਸੰ s	ਨੀ ਮਾ	ਨੀ ਣ	ਪ ਸ	ਪ s
ਨੀਧ ਖਾ	ਨੀਸੰ s	ਰੇਸੰ s	ਨੀਸੰ s	ਨੀਪ ਣੈ	ਮਪ s	ਗਮ s	ਰੇਸ s								

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਹਉ ਕਿਆ ਆਖਾ ਇਕ ਜੀਭ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਕਿਨ ਹੀ ਪਾਇਆ ॥

ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਸੇ ਤੁਝ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥

ਇਕਿ ਭਗਵਾ ਵੇਸੁ ਕਰਿ ਭਰਮਦੇ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰ ਭਵਿ ਥਕੇ ਤੁਧੁ ਅੰਦਰਿ ਆਪੁ ਲੁਕਾਇਆ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਤੰਨੁ ਹੈ ਕਰਿ ਚਾਨਣੁ ਆਪਿ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ ਗੁਰਮਤੀ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥

ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਬਜਾਰੀਆ ਬਾਜਾਰੁ ਜਿਨੀ ਰਚਾਇਆ ॥

ਇਕੁ ਬਿਰੁ ਸਚਾ ਸਾਲਾਹਣਾ ਜਿਨ ਮਨਿ ਸਚਾ ਭਾਇਆ ॥੨੫॥

(ਅੰਗ ੧੨੯੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਿਨ ਹੀ = ਕਿਨਿ ਹੀ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਹੀ (ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ 'ਹੀ' ਦੇ ਕਾਰਨ ਲਫਜ਼ 'ਕਿਨਿ' ਦੀ ' f ' ਉੱਡ ਗਈ ਹੈ)। ਆਖਾ = ਆਖਾਂ, ਮੈਂ ਦੱਸਾਂ। ਇਕਿ = ਕਈ (ਲਫਜ਼ 'ਇਕ' ਤੋਂ ਬਹੁ-ਵਚਨ)। ਦਿਸੰਤਰ = ਦੇਸ-ਅੰਤਰ, ਦੇਸਾਂਤਰ, ਹੋਰ ਹੋਰ ਦੇਸ। ਆਪ = ਆਪਣਾ ਆਪ (ਨੇਟ ਲਫਜ਼ 'ਆਪੁ' ਤੇ 'ਆਪਿ' ਦੇ ਜੋੜ ਤੇ ਅਰਥ ਵਿਚ ਫਰਕ ਸਮਝਣ-ਯੋਗ ਹੈ)। ਭਵਿ = ਭੋਂ ਕੇ। ਸਚਿ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ। ਬਾਜਾਰੁ = ਵਿਖਾਣਾ। ਆਵਾਗਉਣੁ = ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਗੇੜ। ਗਉ = ਮੈਂ। ਬਜਾਰੀ = ਵਿਖਾਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਵਿਖਾਵੇ ਦੇ ਚੌਗ ਰਚਾਣ ਵਾਲਾ, ਪਖੰਡੀ। ਜਿਨ ਮਨਿ = ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀ ੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੯੦)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਹਉ	ਕਿ ਆ	ਆਖਾ	ਇਕ	ਜੀ	ਭ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤੇਰਾ	ਅੰ	ਤੁ ਨ	ਕਿਨ ਹੀ	ਪਾ	ਇ	ss	ਆ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਸਚਾ	ਸ	ਬਦੁ	ss	ਵੀ	ਚਾ	ss	ਰਿ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸੇ ਤੁ	ਝ ਹੀ	ਮਾਹਿ	ss	ਸਮਾ	ਇ	ss	ਆ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਇਕਿ	ਭ ਗ	ਵਾ ਵੇਸੁ	ਕਰਿ	ਭਰ	ਮ	ਦੇ	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਵਿਣੁ	ਸਤਿ	ਗੁਰ	ਕਿਨੈ ਨ	ਪਾ	ਇ	ss	ਆ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਦੇਸ	ਦਿ ਸੰ	ਤਰ	ਭਵਿ	ਥ	ਕੇ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤੁਧੁ	ਅੰ ਦਰਿ	ਆ	ਪੁ	ਲੁਕਾ	ਇ	ss	ਆ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਗੁਰ	ਕਾ ਸ	ਬਦੁ	ਰਤੰਨੁ	ਹੈ	ss	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਕਰਿ	ਚਾ	ਨਣੁ	ਆਪਿ	ਦਿਖਾ	ਇ	ss	ਆ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ,ਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ
ਆਪ	ਣਾ ਆ	ਪੁ	ss	ਪਛਾ	ਣਿ	ss	ਆ
ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗੁਰ	ਮ ਤੀ	ਸਚਿ	ss	ਸਮਾ	ਇ	ss	ਆ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ,ਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ
ਆਵਾ	ਗ	ਉਣੁ	ss	ਬਜਾ	ਰੀ	ss	ਆ
ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਬਾਜਾ	ਰੁ ਜਿ	ਨੀ	ss	ਰਚਾ	ਇ	ss	ਆ
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਇਕੁ	ਥਿ	ਰੁ	ਸਚਾ	ਸਾਲਾ	ਹ	ss	ਣਾ
ਮਮ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਜਿਨ	ਮ	ਨਿ	ਸਚਾ	ਭਾ	ਇ	ss	ਆ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਮਾਇਆ ਕਰਮ ਬਿਰਖੁ ਫਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਵਿਸੁ ॥

ਸਭ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਖਵਾਲੇ ਤਿਸੁ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੧੨੯੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਰਮ = ਕੀਤੇ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ = ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨਾਮ। ਵਿਸੁ = (ਆਤਮਕ ਮੋਤ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ਮੋਹ-ਰੂਪ) ਜ਼ਹਰ। ਬਿਰਖੁ = (ਸਰੀਰ-ਰੂਪ) ਰੁੱਖ। ਕਾਰਣ = ਵਸੀਲੇ, ਸਬੱਬ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੯੦)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਨੂੰ	ਧ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਮਾ	ਇ	ਆ	ਕ	ਰ	ਮ	ਬਿ	ਰ	ਖੁ
ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਫ	s	ਲ	ਅੰ	ਮ੍ਰਿ	ਤ	ਫ	s	ਲ	ਵਿ	s	ਸੁ
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ
ਸ	s	ਭ	ਕਾ	ਰ	ਣ	ਕ	ਰ	ਤਾ	ਕ	s	ਰੇ
ਨੀ	ਨੀ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀਧ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਗਮ	ਰੇਸ
ਜਿ	s	ਸੁ	ਖ	ਵਾ	ਲੇ	ਤਿ	s	s	s	ਸੁ	s

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਹੋਇ ਨਿਬੇੜੁ ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਇਆ ॥

ਤੇਰੈ ਹਥਿ ਨਿਬੇੜੁ ਤੂਹੈ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

ਕਾਲੁ ਚਲਾਏ ਬੰਨਿ ਕੋਇ ਨ ਰਖਸੀ ॥

ਜਰੁ ਜਰਵਾਣਾ ਕੰਨਿ ਚੜਿਆ ਨਚਸੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਹਿਬੁ ਬੇੜੁ ਸਚਾ ਰਖਸੀ ॥

ਅਗਨਿ ਭਖੈ ਭੜਹਾੜੁ ਅਨਦਿਨੁ ਭਖਸੀ ॥

ਫਾਥਾ ਚੁਗੈ ਚੋਗ ਹੁਕਮੀ ਛੁਟਸੀ ॥

ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਗੁ ਕੂੜੁ ਨਿਖੁਟਸੀ ॥੨੬॥

(ਅੰਗ ੧੨੯੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਿਰਿ = ਸਿਰ ਉਤੇ। ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ = ਹਰੇਕ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ, ਹਰੇਕ ਦਾ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰਾ। ਨਿਬੇੜ = ਨਿਰਨਾ, ਫੈਸਲਾ। ਤੇਰੈ
ਹਥਿ = ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ। ਮਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ। ਭਾਇਆ = ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਦਾ। ਕਾਲੁ = ਮੌਤ। ਬੰਨਿ = ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ। ਜਰਵਾਣਾ
= ਜ਼ਾਲਮ (ਨੋਟ ਲਫਜ਼ 'ਜਰਵਾਣਾ' ਬਾਬਰ ਦੀ ਐਮਨਾਬਾਦ ਵਾਲੀ ਕਤਲਾਮ ਦਾ ਚੇਤਾ ਕਰਾਂਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। 'ਜਰਵਾਣਾ
ਕੰਨਿ ਚੜਿਆ ਨਚਸੀ' = ਇਹ ਲਫਜ਼ ਮੁਗਲ ਫ਼ੌਜੀ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਲਿਆਉਂਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ)।
ਜਰੁ = ਬੁਢੇਪਾ। ਕੰ ਮੋਢੇ = ਉਤੇ। ਬੋਹਿਬੁ = ਜਹਾਜ਼। ਸਚਾ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਭੜਹਾੜੁ = ਭਾਂਬੜ।
ਅਨਦਿਨੁ = ਹਰ ਰੋਜ਼। ਭਖੈ = ਭਖ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਬਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੁਕਮੀ = ਹੁਕਮਿ ਹੀ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ।
ਹੋਗੁ = ਹੋਵੇਗਾ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਪਉੜੀ ੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੯੦)

1 ×	2	3 0	4	1 ×	2	3 0	4
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਸਿਰਿ	ਸਿ	ਰਿ	ਹੋਇ	ਨਿ	ਬੇ	ਸਸ	ੜੁ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਸਾਂ	ਸਸਾਂ
ਹੁ	ਕ	ਸਸ	ਮਿ	ਚਲਾ	ਇ	ਸਸ	ਆ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਤੇਰੈ	ਹ	ਸਸ	ਥਿ	ਨਿ	ਬੇ	ਸਸ	ੜੁ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਸਾਂ	ਸਸਾਂ
ਤੂਹੈ	ਮ	ਸਸ	ਨਿ	ਭਾ	ਇ	ਸਸ	ਆ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਕਾਲੁ	ਚ	ਲਾ	ਏ	ਬੰ	ਨਿ	ਸਸ	ਸਸ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਸਾਂ	ਸਸਾਂ
ਕੋਇ	ਨ	ਸਸ	ਸਸ	ਰ	ਖ	ਸਸ	ਸੀ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਜਰੁ	ਜਰ	ਵਾ	ਣਾ	ਕੰ	ਨਿ	ਸਸ	ਸਸ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਸਾਂ	ਸਸਾਂ
ਚੜਿ	ਸਸ	ਸਸ	ਆ	ਨਚ	ਸੀ	ਸਸ	ਸਸ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਸਤਿ	ਗੁਰੁ ਬੋ	ਹਿ	ਥੁ	ਬੇ	ੜੁ	ਸਸ	ਸਸ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਸਾਂ	ਸਸਾਂ
ਸ	ਚਾ	ਸਸ	ਸਸ	ਰ	ਖ	ਸਸ	ਸੀ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ,ਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ
ਅਗ	ਨਿ ਭ	ਖੈ	ਭੜ	ਹਾ	ੜੁ	ਸਸ	ਸਸ
ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਸਾਂ	ਸਸਾਂ
ਅਨ	ਦਿ	ਨੁ	ਸਸ	ਭ	ਖ	ਸਸ	ਸੀ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ,ਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ
ਵਾ	ਥਾ ਚੁ	ਸਸ	ਗੈ	ਚੇ	ਗ	ਸਸ	ਸਸ
ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਸਾਂ	ਸਸਾਂ
ਹੁ	ਕ	ਸਸ	ਮੀ	ਛੁ	ਟ	ਸਸ	ਸੀ
ਸਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਸਾਂ	ਸਸਾਂ	ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਕਰ	ਤਾ ਕ	ਰੇ	ਸੁ	ਹੋ	ਗੁ	ਸਸ	ਸਸ
ਮਮ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਸਾਂ	ਸਸਾਂ	ਸਸਾਂ
ਕੂੜੁ	ਨਿ	ਖੁ	ਸਸ	ਟ	ਸੀ	ਸਸ	ਸਸ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਘਰ ਮਹਿ ਘਰੁ ਦੇਖਾਇ ਦੇਇ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥

ਪੰਚ ਸਬਦ ਧੁਨਿਕਾਰ ਧੁਨਿ ਤਹ ਬਾਜੈ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਦੀਪ ਲੇਖ ਪਾਤਾਲ ਤਹ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਹੈਰਾਨੁ ॥

ਤਾਰ ਘੋਰ ਬਾਜਿੰਤ੍ਰੁ ਤਹ ਸਾਚਿ ਤਖਤਿ ਸੁਲਤਾਨੁ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੯੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਘਰੁ = ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਥਾਂ। ਸੁਜਾਣੁ = ਸਿਆਣਾ। ਘਰ ਮਹਿ = ਹਿਰਦੇ-ਘਰ ਵਿਚ। ਪੰਚ ਸਬਦ = ਪੰਜ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ (ਤਾਰ, ਧਾਤ, ਘੜਾ, ਚੰਮ, ਤੇ ਫੂਕ ਨਾਲ ਵੱਜਣ ਵਾਲੇ ਸਾਜ਼)। ਧੁਨਿ = ਸੁਰ, ਆਵਾਜ਼। ਧੁਨਿਕਾਰ = ਇਕ-ਰਸ ਸੁਰ। ਨੀਸਾਣੁ = ਨਗਾਰਾ। ਤਾਰ = ਉੱਚੀ ਸੁਰ। ਘੋਰ = ਘਨਘੋਰ। ਬਾਜਿੰਤ੍ਰੁ = ਵਾਜੇ। ਤਹ = ਉਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ। ਤਖਤਿ = ਤਖਤ ਉਤੇ। ਸਾਚਿ ਤਖਤ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਤਖਤ ਉਤੇ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੯੧)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਨੀਸ ਘ	ਰੇਪ ਰ	ਮ ਮ	ਪ ਹਿ	ਪ ਘ	ਪ ਰੁ	ਪ ਦੇਖਾ	ਪ ਇ
ਗ ਦੇ	ਗ s	ਮ s	ਮ s	ਰੇ ਇ	ਰੇ s	ਸ s	ਸ s	ਸ ਸੋ	ਸ s	ਸ s	ਸ s	ਧੁ ਸ	ਨੀ ਤਿ	ਪੁ ਗੁ	ਪੁ ਰੁ
ਨੀ ਪੁ	ਧੁ ਰ	ਨੀ ਖੁ	ਨੀ s	ਸ ਸੁ	ਸ ਜਾ	ਸ s	ਸ ਣੁ	ਰੇ ਪੰ	ਰੇ s	ਗ ਚ	ਮ s	ਰੇ ਸ	ਰੇ ਬ	ਪ ਦ	ਪ s
ਧ ਧੁ	ਧ ਨਿ	ਨੀ ਕਾ	ਨੀ ਰ	ਪ ਧੁ	ਪ s	ਪ ਨਿ	ਪ s	ਸਾਂ ਤ	ਸਾਂ ਹ	ਸਾਂ ਬਾ	ਸਾਂ ਜੈ	ਨੀ ਸ	ਨੀ ਬ	ਪ ਦੁ	ਪ s
ਨੀਧ ਨੀ ਅੰਤਰਾ	ਨੀਸਾਂ s	ਰੇਸਾਂ ਸਾ	ਨੀਸਾਂ s	ਨੀਪ ਣੁ	ਮਪ s	ਗਮ s	ਰੇਸ s	ਮ ਦੀ	ਮ ਪ	ਮ ਲੇ	ਮ ਅ	ਰੇ ਪਾ	ਰੇ ਤਾ	ਰੇ s	ਰੇ ਲ
ਰੇ ਤ	ਰੇ s	ਪ s	ਪ s	ਪ ਹ	ਪ s	ਪ s	ਪ s	ਨੀ ਖੰ	ਨੀ s	ਨੀ ਡ	ਧ s	ਨੀ ਮੰ	ਨੀ ਡ	ਨੀ ਲ	ਨੀ s
ਸਾਂ ਰੈ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਰਾ	ਸਾਂ s	ਰੇਂ ਨੁ	ਨੀ s	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਰੇਂ ਤਾ	ਰੇਂ ਰ	ਰੇਂ ਘੋ	ਗਾਂ ਰ	ਮਾਂ ਬਾ	ਮਾਂ ਜਿੰ	ਮਾਂ ਤ੍ਰ	ਮਾਂ s
ਰੇਂ ਤ	ਰੇਂ s	ਨੀ s	ਨੀ s	ਸਾਂ ਹ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਰੇਂ ਸਾ	ਰੇਂ ਚਿ	ਨੀ ਤਖ	ਨੀ ਤਿ	ਪ ਸੁ	ਪ ਲ	ਪ ਤਾ	ਪ s
ਨੀਧ ਨੁ	ਨੀਸਾਂ s	ਰੇਸਾਂ s	ਨੀਸਾਂ s	ਨੀਪ s	ਮਪ s	ਗਮ s	ਰੇਸ s								

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਮਃ ੧ ॥

ਚਿਲਿਮਿਲਿ ਬਿਸੀਆਰ ਦੁਨੀਆ ਫਾਨੀ ॥

ਕਾਲੂਬਿ ਅਕਲ ਮਨ ਗੋਰ ਨ ਮਾਨੀ ॥

ਮਨ ਕਮੀਨ ਕਮਤਰੀਨ ਤੂ ਦਰੀਆਉ ਖੁਦਾਇਆ ॥

ਏਕੁ ਚੀਜੁ ਮੁਝੈ ਦੇਹਿ ਅਵਰ ਜਹਰ ਚੀਜ ਨ ਭਾਇਆ ॥

(ਅੰਗ ੧੨੯੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਚਿਲਿਮਿਲਿ = ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਲਿਸ਼ਕ। ਬਿਸੀਆਰ = ਬਹੁਤ। ਫਾਨੀ = ਫ਼ਾਨੀ, ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲੀ। ਕਾਲੂਬਿ ਅਕਲ = ਅਕਲ ਦਾ ਕਾਲਬ, ਅਕਲ ਦਾ ਪੁਤਲਾ, (ਭਾਵ), ਮੂਰਖ। ਮਨ = (ਫ਼ਾ) ਮੈਂ। ਗੋਰ = ਕਬਰ (ਭਾਵ, ਮੌਤ)। ਮਨ ਨ ਮਾਨੀ = ਮੈਂ ਚੇਤਾ ਹੀ ਨਾਹ ਰੱਖਿਆ। ਕਮਤਰੀਨ = ਮਾੜਿਆਂ ਤੋਂ ਮਾੜਾ। ਏਕੁ ਚੀਜੁ = ਇੱਕ ਚੀਜ਼, ਆਪਣਾ ਨਾਮ। ਅਵਰ = ਹੋਰ। ਨ ਭਾਇਆ = ਚੰਗੀਆਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀਆਂ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੯੧)

1 x	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਚਿਲਿ	ਮਿ	ਲਿ	ਬਿ	ਸੀ	ਆ	ਰ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਦੁ	ਨੀ	ਆ	ਫਾ	s	ਨੀ	s
ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ
ਕਾ	ਲੂ	ਬਿ	ਅ	ਕ	ਲ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮਨ	ਗੋਰ	ਨ	ਮਾ	s	ਨੀ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮ	ਮ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮ	s	ਨ	ਕ	ਮੀ	ਨ	s
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕ	ਮ	ਤ	ਰੀ	s	ਨ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਤੂ	s	s	ਦ	ਰੀ	ਆ	ਉ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਖੁ	s	ਦਾ	ਇ	s	ਆ	s
ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਏ	s	ਕੁ	ਚੀ	ਚੁ	ਮੁ	ਝੈ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਦੇ	s	s	ਹਿ	s	s	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਅ	ਵ	ਰ	ਜਹ	ਰ	ਚੀ	ਜ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਨ	s	s	ਭਾ	ਇ	ਆ	s

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥

ਧੰਨੁ ਸੁ ਕਾਗਦੁ ਕਲਮ ਧੰਨੁ ਧਨੁ ਭਾਂਡਾ ਧਨੁ ਮਸੁ ॥

ਧਨੁ ਲੇਖਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਲਿਖਾਇਆ ਸਚੁ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੧੨੯੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਭਾਂਡਾ = ਦਵਾਤ। ਮਸੁ = ਸਿਆਹੀ। ਧਨੁ = ਧੰਨ, ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ, ਮੁਬਾਰਿਕ। ਸੁ = ਉਹ (ਇਕ-ਵਚਨ)। ਸਚੁ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ।

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੯੧)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਧ	ਧ	ਧ
ਧ	s	ਨੁ	ਲੇ	ਖਾ	ਰੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾ	ਨ	s	ਕਾ	s	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਜਿਨਿ	ਨਾ	ਮੁ	ਲਿ	ਖਾ	ਇ	ਆ
ਗ	ਗ	ਮ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਸ	s	s	ਚੁ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਧੰ	ਨੁ	ਸੁ	ਕਾ	ਗ	ਦੁ	s
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕ	ਲ	ਮ	ਧੰ	s	ਨੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਧ	s	ਨੁ	ਭਾਂ	s	ਡਾ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਧ	s	ਨੁ	ਮ	s	ਸੁ	s

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਮਃ ੧ ॥

ਆਪੇ ਪਟੀ ਕਲਮ ਆਪਿ ਉਪਰਿ ਲੇਖੁ ਭਿ ਤੂੰ ॥

ਏਕੇ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ ਦੂਜਾ ਕਾਰੇ ਰੂ ॥੨॥

(ਅੰਗ ੧੨੯੧)

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੯੧)

1 x	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਰੇ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਪੇ	ਪ	s	ਟੀ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕ	ਲ	ਮ	ਆ	s	ਪਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਧ
ਉ	ਪ	ਰਿ	ਲੇ	s	ਖੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਭਿ	s	s	ਤੂੰ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਏ	s	ਕੋ	ਕ	ਹੀ	ਐ
ਨੀ	ਨੀ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾ	ਨ	s	ਕਾ	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਦੂ	s	ਜਾ	ਕਾ	s	ਹੇ
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕੂ	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

(ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ॥)

ਪਉੜੀ ॥

ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਆਪਿ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥

ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਕੇ ਨਹੀ ਤੂ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੂਹੈ ਜਾਣਦਾ ਤੁਧੁ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥

ਤੂ ਅਲਖ ਅਗੋਚਰੁ ਅਗਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਦਿਖਾਈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ ਦੁਖੁ ਭਰਮੁ ਹੈ ਗੁਰ ਗਿਆਨਿ ਗਵਾਈ ॥

ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਤਿਸੁ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ ਸੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥

ਤੂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਰਵਿਆ ਸਭ ਠਾਈ ॥

ਜਿਤੁ ਤੂ ਲਾਇਹਿ ਸਚਿਆ ਤਿਤੁ ਕੇ ਲਗੈ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥੨੮॥੧॥ ਸੁਧੁ

(ਅੰਗ ੧੨੯੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗਤਿ = ਹਾਲਤ। ਮਿਤਿ = ਮਾਪ। ਗਤਿ ਮਿਤਿ = ਕਿਹੇ ਜਿਹਾ ਹੈ ਤੇ ਕੇਡਾ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਅਗੋਚਰੁ = ਇੰਦਰਿਆਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਪਰੇ। ਗੁਰ ਗਿਆਨਿ = ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਖਸ਼ੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਅਗਿਆਨੁ = ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਵਲੋਂ ਬੇ-ਸਮਝੀ। ਭਰਮੁ = ਭਟਕਣਾ। ਰਵਿਆ = ਵਿਆਪਕ। ਪੁਰਖ = ਵਿਆਪਕ। ਜਿਤੁ = ਜਿਸ (ਕੰਮ) ਵਿਚ। ਸਚਿਆ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ! ਲਾਇਹਿ = ਤੂੰ ਲਾਂਦਾ ਹੈਂ। ਕੇ = ਕੋਈ ਜੀਵ। ਤਿਤੁ = ਉਸ ਕੇ (ਕੰਮ) ਵਿਚ।

ਰਾਗੁਲ ਮਲਾਰ ਪਉੜੀ (੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੨੯੧)

1	2	3	4	1	2	3	4
x		0		x		0	
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਤੂੰ	ਆ	ਪੇ	ਆਪਿ	ਵਰ	ਤ	ss	ਦਾ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਆਪਿ	ਬ	ਣ	ਤ	ਬ	ਣਾ	ss	ਈ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਤੁਧੁ	ਬਿ	ਨੁ ਦੂ	ਜਾ ਕੋ	ਨ	ss	ss	ਹੀ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤੂ	ਰ	ਹਿ	ਆ	ਸ	ਮਾ	ss	ਈ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਤੇਰੀ	ਗਤਿ	ਮਿਤਿ	ਤੂਹੈ	ਜਾ	ਣ	ss	ਦਾ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਤੁਧੁ	ਕੀ	ਮਤਿ	ss	ਪਾ	ਈ	ss	ss
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਤੂ ਅਲ	ਖ ਅਗੋ	ਚਰੁ	ਅਗਮੁ	ਹੈ	ss	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗੁਰ	ਮ	ss	ਤਿ	ਦਿ	ਖਾ	ss	ਈ
ਧਧ	ਧ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਪਪ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਅੰਤਰਿ	ਅਗਿ	ਆਨੁ ਦੁ	ਖੁ ਭਰਮੁ	ਹੈ	ss	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਗੁਰ	ਗਿ	ਆਨਿ	ss	ਗ	ਵਾ	ss	ਈ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ,ਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ
ਜਿਸੁ	ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ	ਹਿ ਤਿਸੁ	ਮੇਲਿ	ਲੈ	ਹਿ	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਸੋ	ਨਾ	ਮੁ	ss	ਧਿ	ਆ	ss	ਈ
ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਰੇਂ,ਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ	ਰੇਂਰੇਂ
ਤੂ ਕਰ	ਤਾ ਪੁਰ	ਖੁ	ਅਗਮੁ	ਹੈ	ss	ss	ss
ਨੀਨੀ	ਨੀਧ	ਧਧ	ਨੀਨੀ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਰਵਿ	ਆ ਸ	ਭ	ss	ਠਾ	ਈ	ss	ss
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਪ	ਪਪ	ਪਪ
ਜਿਤੁ	ਤੂ ਲਾਇਹਿ	ਸਚਿਆ	ਤਿਤੁ ਕੋ	ਲ	ਗੈ	ss	ss
ਮਮ	ਪ,ਪ	ਪਪ	ਨੀਧ	ਨੀਨੀ	ਨੀ,ਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ
ਨਾਨ	ਕ ਗੁ	ss	ਣ	ਗਾ	ਈ	ss	ss

ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਕਰਮੁ ਚਾਨਣੁ ਸੁਰਤਿ ਤਿਥੈ ਲੇਇ ॥

ਅੰਧੇਰੁ ਅੰਧੀ ਵਾਪਰੈ ਸਗਲ ਲੀਜੈ ਖੇਇ ॥੧॥

ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਗਲ ਬਿਕਾਰੁ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਦਾਰੂ ਅਵਰੁ ਨਾਸਤਿ ਕਰਣਹਾਰੁ ਅਪਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੩੨੭)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਰਮੁ = ਬਖਸ਼ਿਸ਼। ਤਿਥੈ = ਉਸ (ਸੁਰਤ) ਵਿਚ। ਲੇਇ = (ਗਿਆਨ ਦਾ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼। ਅੰਧੇਰੁ = ਹਨੇਰਾ, ਅਗਿਆਨਤਾ ਦਾ ਹਨੇਰਾ। ਅੰਧੀ = (ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ) ਅੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਉਤੇ। ਵਾਪਰੈ = ਜ਼ੋਰ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਖੇਇ ਲੀਜੈ = ਗਵਾ ਲਈਦਾ ਹੈ। ਬਿਕਾਰੁ = ਮੰਦਾ ਕਰਮ, ਐਸਾ। ਨਾਸਤਿ = (ਜ ਕਰੇ) ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਰਣਹਾਰੁ = ਬਣਾਣ ਵਾਲਾ।

ਥਾਟ	:	ਬਿਲਾਵਲ
ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਸਾੜਵ
ਵਾਦੀ	:	ਸੜਜ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੁਰ	:	ਸ਼ੁਧ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਮਧਿਅਮ, ਨਿਸ਼ਾਦ, ਅਵਰੋਹ ਵਿਚ ਮਧਿਅਮ
ਸਮਾਂ	:	ਸਵੇਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਗ ਪ ਧ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧ ਨੀ ਪ, ਗ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਪ ਧ ਸੰ, ਨੀ ਧ ਨੀ ਪ, ਪ ਧ, ਗ ਪ ਧ ਪ ਧ

ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੩੨੭)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਇ	ਹੁ	s	ਸੰ	s	ਸਾ	ਰੁ
ਪਧ	ਧ	ਧ	ਗ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	ਗ	ਲ	ਬਿ	ਕਾ	ਰੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਤੇਰਾ	ਨਾ	ਮੁ	ਦਾ	s	ਰੂ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਅ	ਵ	ਰੁ	ਨਾ	ਸ	ਤਿ	s
ਪ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕਰ	ਣ	ਹਾਰੁ	ਅ	ਪਾ	ਰੁ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਗਪ	ਧਪ	ਪ	ਪ
ਤੇਰਾ	ਨਾ	ਮੁ	ਰਤ	ਨੁ	s	s
ਨੀਧ	ਨੀਪ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕ	ਰ	ਮੁ	ਚਾ	ਨ	ਣੁ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਸੁ	s	ਰ	ਤਿ	s	s	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤਿ	s	ਬੈ	ਲੇ	s	ਇ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਗਪ	ਧਪ	ਪ	ਪ
ਅੰ	ਧੇ	ਰੁ	ਅੰ	s	ਧੀ	s
ਨੀਧ	ਨੀਪ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਵਾ	s	s	ਪ	s	ਰੈ	s
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	s	s	ਗ	s	ਲ	s
ਨੀਧ	ਨੀਪ	ਧਪ	ਗਪ	ਧਪ	ਗਰੇ	ਸ
ਲੀ	s	ਜੈ	ਖੇ	s	ਇ	s

ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜੈ ਕਾਰਣਿ ਬੇਦ ਬ੍ਰਹਮੈ ਉਚਰੇ ਸੰਕਰਿ ਛੇਡੀ ਮਾਇਆ ॥

ਜੈ ਕਾਰਣਿ ਸਿਧ ਭਏ ਉਦਾਸੀ ਦੇਵੀ ਮਰਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥੧॥

ਬਾਬਾ ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਕਹੀਐ ਤਰੀਐ ਸਾਚਾ ਹੋਈ ॥

ਦੁਸਮਨੁ ਦੂਖੁ ਨ ਆਵੈ ਨੇੜੈ ਹਰਿ ਮਤਿ ਪਾਵੈ ਕੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੩੨੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜੈ = ਜਿਸ। ਜੈ ਕਾਰਣਿ = ਜਿਸ (ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਮਿਲਾਪ) ਦੀ ਖਾਤਰ। ਬ੍ਰਹਮੈ = ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ। ਸੰਕਰਿ = ਸੰਕਰ ਨੇ, ਸ਼ਿਵ ਨੇ। ਸਿਧ = ਸਾਧਨਾਂ ਵਿਚ ਪੁੱਗੇ ਹੋਏ ਜੋਗੀ। ਦੇਵੀ = ਦੇਵੀ, ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ। ਪਰਮੁ = ਭੇਦ। ਬਾਬਾ = ਹੋ ਭਾਈ! ਮਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ। ਸਾਚਾ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ। ਮੁਖਿ = ਮੂੰਹ ਵਿਚ। ਤਰੀਐ = ਤਰ ਜਾਈਦਾ ਹੈ। ਹੋਈ = ਹੋ ਜਾਈਦਾ ਹੈ। ਨ ਆਵੈ ਨੇੜੈ = ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ। ਹਰਿ ਮਤਿ = ਹਰੀ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਅਕਲ। ਕੋਈ = ਜੇਹੜਾ ਕੋਈ।

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ (ਮੱਤਤਾਲ ੯ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੩੨੮)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7 3	8	9
ਸਥਾਈ								
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਬਾ	s	ਬਾ	s	ਮ	ਨਿ	ਸਾ	s	ਚਾ
ਸ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਪ	ਪ	ਧ	ਪ	ਪ
ਮੁ	s	ਖਿ	s	ਸਾ	ਚਾ	ਕ	ਹੀ	ਐ
ਨੀਨੀ	ਨੀਨੀ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤ	ਰੀ	ਐ	s	ਸਾ	ਚਾ	ਹੋ	s	ਈ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਪ	ਪ
ਦੁਸ	ਮਨੁ	ਦੂ	ਖੁ	ਨ	ਆਵੈ	ਨੇ	s	ੜੈ
ਗਪ	ਧਸੰ	ਨੀਧ	ਨੀਪ	ਗਪ	ਧਪ	ਧਪ	ਗਰੇ	ਸ
ਹ	ਰਿ	ਮ	ਤਿ	ਪਾ	ਵੈ	ਕੋ	s	ਈ
ਅੰਤਰਾ								
ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ
ਜੈ	s	s	s	ਕਾ	ਰ	ਣਿ	s	s
ਧਸੰ	ਰੇਂਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਬੇ	ਦ	ਬੁ	s	ਹ	ਮੈ	ਉ	ਚ	ਰੇ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੰ	ਕ	ਰਿ	s	ਛੋ	ਡੀ	ਮਾ	ਇ	ਆ
ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ
ਜੈ	s	s	s	ਕਾ	ਰ	ਣਿ	s	s
ਧਸੰ	ਰੇਂਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸਿ	ਧ	ਭ	ਏ	ਉ	s	ਦਾ	s	ਸੀ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਦੇ	s	ਵੀ	s	ਮ	ਰਮੁ	ਨ	ਪਾ	ਇ
ਗਪ	ਧਸੰ	ਨੀਧ	ਨੀਪ	ਗਪ	ਧਪ	ਧਪ	ਗਰੇ	ਸ
ਆ	s	s	s	s	s	s	s	s

ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਾ ਕੈ ਰੂਪੁ ਨਾਹੀ ਜਾਤਿ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਮੁਖੁ ਮਾਸਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲੇ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਹੈ ਨਿਵਾਸਾ ॥੧॥

ਅਉਧੂ ਸਹਜੇ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥

ਜਾ ਤੇ ਫਿਰਿ ਨ ਆਵਹੁ ਸੈਸਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੩੨੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਾ ਕੈ = ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੰਦਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ। ਮਾਸਾ = (ਪਿੰਡੇ ਤੇ) ਮਾਸ (ਭਾਵ, ਸਰੀਰਕ ਬਲ)। ਸਤਿਗੁਰਿ = ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਿਚ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ। ਮਿਲੇ = ਜੁੜੇ। ਨਿਰੰਜਨੁ = ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਮਾਇਆ ਦੀ ਕਾਲਖ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ = (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ !) ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਿਚ। ਅਉਧੂ = (ਉਹ ਸਾਧ ਜਿਸ ਨੇ ਮਾਇਆ ਵਾਲੇ ਬੰਧਨ ਤੋੜ ਕੇ ਪਰੇ ਸੁੱਟ ਦਿਤੇ ਹਨ, ਉਹ ਵਿਰਕਤ ਸਾਧ ਜੋ ਪਿੰਡੇ ਉਤੇ ਸੁਆਹ ਮਲੀ ਫਿਰਦੇ ਹਨ), ਹੇ ਅਉਧੂ! ਸਹਜੇ = ਸਹਜਿ, ਅਡੋਲ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ (ਟਿਕ ਕੇ)। ਤਤੁ = ਜਗਤ ਦਾ ਮੂਲ-ਪ੍ਰਭੂ। ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿ = ਜਗਤ ਦੇ ਮੂਲ ਪ੍ਰਭੂ (ਦੇ ਗੁਣਾਂ) ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿਚ ਸੁਰਤ ਜੋੜ। ਜਾ ਤੇ = ਜਿਸ ਨਾਲ, ਜਿਸ (ਉੱਦਮ) ਤੋਂ। ਸੈਸਾਰਿ = ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੩੨੮)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਗ	ਪ	ਧ	ਪ	ਪ
ਅ	ਉ	ਧੂ	ਸ	ਹ	ਜੇ	ਤ	s	ਤੁ	ਬੀ	ਚਾ	ਰਿ
ਗ	ਗ	ਗ	ਚੇ	ਸ	ਸ	ਗਪ	ਧਸੰ	ਨੀਧ	ਨੀਪ	ਗਚੇ	ਸ
ਜਾ	ਤੇ	s	ਫਿ	ਰਿ	ਨ	ਆ	ਵ	ਹੁ	ਸੈ	ਸਾ	ਰਿ
ਅੰਤਰਾ											
ਗ	ਗ	ਗ	ਪ	ਧ	ਧ	ਗਪ	ਧਸੰ	ਸੰ	ਗੰ	ਚੇਂ	ਸੰ
ਜਾ	ਕੈ	ਰੂਪੁ	ਨਾ	s	ਹੀ	ਜਾ	s	ਤਿ	ਨਾ	s	ਹੀ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਗ	ਗ	ਗ	ਪ	ਪ	ਪ
ਨਾ	s	ਹੀ	ਮੁ	s	ਖੁ	ਮਾ	s	s	ਸਾ	s	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਪ	ਧ	ਧ	ਗਪ	ਧਸੰ	ਸੰ	ਗੰ	ਚੇਂ	ਸੰ
ਸਤਿ	ਗੁ	ਰਿ	ਮਿ	s	ਲੇ	ਨਿਰੰ	ਜ	ਨੁ	ਪਾ	ਇ	ਆ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਗਪ	ਧਸੰ	ਨੀਧ	ਨੀਪ	ਗਚੇ	ਸ
ਤੇ	ਚੈ	ਨਾ	ਮਿ	ਹੈ	s	ਨਿ	s	ਵਾ	s	ਸਾ	s

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਤਾ ਕਾ ਕਹਿਆ ਦਰਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਬਿਖੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦੁਇ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਣੁ ॥੧॥

ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਸਰਬੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਵਰਤੈ ਸਭ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੩੨੮)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਤਾ ਕਾ = ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦਾ। ਕਹਿਆ = ਬੋਲਿਆ ਹੋਇਆ ਬਚਨ। ਦਰਿ = ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਰ ਤੇ। ਪਰਵਾਣੁ = ਕਬੂਲ, ਠੀਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਿਖੁ = ਜ਼ਹਿਰ (ਭਾਵ, ਦੁੱਖ)। ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ = (ਭਾਵ, ਸੁਖ)। ਸਮ = ਬਰਾਬਰ। ਕਰਿ = ਕਰ ਕੇ। ਜਾਣੁ = ਜਾਣੂ, ਜੋ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਕਿਆ ਕਹੀਐ = ਕੁਝ ਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਰਬੇ = ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ। ਰਜਾਇ = ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ।

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੩੨੮)

1 ×	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਸ	ਸ	ਸ	ਧ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ
ਕਿ	s	ਆ	s	ਕ	ਹੀ	ਐ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਧ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸਰ	ਬੇ	ਰਹਿ	ਆ	ਸ	ਮਾ	ਇ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਜੋ	s	ਕਿ	ਛ	ਵ	ਰ	ਤੈ	s
ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸ	ਭ	ਤੇ	ਰੀ	ਰ	ਜਾ	ਇ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਤਾ	s	ਕਾ	ਕ	ਹਿ	ਆ	s	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦ	s	ਰਿ	s	ਪ	ਰ	ਵਾ	ਣੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਬਿ	ਖੁ	ਅੰਮ੍ਰਿ	ਤੁ	ਦੁ	s	ਇ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸ	ਮ	ਕ	ਰਿ	ਜਾ	s	ਣੁ	s

ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨੀਰੁ ਗਿਆਨਿ ਮਨ ਮਜਨੁ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਸੰਗਿ ਗਹੇ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਜਵਾਹਰ ਮਾਣਕ ਸੇਵੇ ਸਿਖੁ ਸੇ ਖੋਜਿ ਲਹੈ ॥੧॥

ਗੁਰ ਸਮਾਨਿ ਤੀਰਥੁ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥

ਸਰੁ ਸੰਤੋਖੁ ਤਾਸੁ ਗੁਰੁ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੩੨੮-੧੩੨੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ = ਅਟਲ ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨਾਮ-ਰਸ। ਨੀਰੁ = ਪਾਣੀ। ਗਿਆਨਿ = ਗਿਆਨ ਵਿਚ, ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਮਿਲੇ ਆਤਮਕ ਚਾਨਣ ਵਿਚ। ਮਜਨੁ = ਚੁੱਭੀ, ਇਸ਼ਨਾਨ। ਅਠਸਠਿ = ਅਠਾਹਠ। ਸੰਗਿ = ਨਾਲ ਹੀ, ਗੁਰੂ-ਤੀਰਥ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ। ਗਹੇ = ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਪਦੇਸਿ = ਉਪਦੇਸ ਵਿਚ। ਸੇ = ਉਹ (ਸਿੱਖ) (ਨੋਟ ਅਸਲ ਲਫਜ਼ ਹੈ 'ਸੇ', ਪਰ ਇਥੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ 'ਸੁ')। ਲਹੈ = ਲੱਭ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਖੋਜਿ = ਖੋਜ ਕੇ। ਸਮਾਨਿ = ਵਰਗਾ, ਬਰਾਬਰ ਦਾ। ਸਰੁ = ਤਾਲਾਬ। ਤਾਸੁ = ਉਹੀ।

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੩੨੮-੧੩੨੯)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਗ ਰੇ ਸ ਸ ਗੁ s ਰ s				ਸਰੇ ਗਪ ਪ ਪ ਸ ਮਾ ਨਿ s			
ਗ ਤੀਰ	ਗ ਥੁ	ਗ ਨ	ਪ ਹੀ	ਗ ਕੋ	ਰੇ s	ਸ ਇ	ਸ s	ਸ ਸ	ਸ s	ਸ ਰੁ	ਸ s	ਨੀ ਸੰ	ਧ ਤੇ	ਨੀ s	ਪ ਖੁ
ਗ ਤਾ	ਪ ਸੁ	ਧ ਗੁ	ਪ ਰੁ	ਗ ਹੋ	ਰੇ s	ਸ ਇ	ਸ s	ਪ ਅੰ	ਪ ਮ੍ਰਿ	ਪ ਤੁ	ਪ s	ਧ ਨੀ	ਪ ਰੁ	ਪਗ ਗਿਆ	ਗ ਨਿ
ਗ ਮ	ਪ s	ਧ ਨ	ਧ s	ਸੰ ਮ	ਸੰ ਜ	ਸੰ ਨੁ	ਸੰ s	ਸੰ ਅ	ਰੇਂ ਠ	ਗੰ ਸ	ਰੇਂ ਠਿ	ਸੰ ਤੀ	ਸੰ ਰ	ਸੰ ਥ	ਸੰ s
ਨੀ ਸੰ	ਧ s	ਨੀ ਗਿ	ਪ s	ਪ ਗ	ਪ s	ਪ ਹੇ	ਪ s	ਪ ਗੁ	ਪ s	ਪ ਰ	ਪ s	ਧ ਉ	ਪ ਪ	ਗ ਦੇ	ਗ ਸਿ
ਗ ਜ	ਪ ਵਾ	ਧ ਹ	ਧ ਰ	ਸੰ ਮਾ	ਸੰ ਣ	ਸੰ ਕ	ਸੰ s	ਨੀ ਸੇ	ਨੀ ਵੇ	ਧ ਸਿ	ਧ ਖੁ	ਨੀ ਸੋ	ਨੀ s	ਪ ਖੋ	ਪ ਜਿ
ਗਪ ਲ	ਧਸੰ s	ਨੀਧ s	ਨੀਪ s	ਗਪ ਹੈ	ਧਪ s	ਗਰੇ s	ਸ s								

ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਵਿਦਿਆ ਵੀਚਾਰੈ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ ॥

ਆਪਾ ਮਧੇ ਆਪੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਪਾਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ॥੧॥

ਕਰਤਾ ਤੂ ਮੇਰਾ ਜਜਮਾਨੁ ॥

ਇਕ ਦਖਿਣਾ ਹਉ ਤੈ ਪਹਿ ਮਾਗਉ ਦੇਹਿ ਆਪਣਾ ਨਾਮੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੩੨੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪਰਸਾਦੀ = ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ, ਪਰਸਾਦਿ। ਮਾਨੁ = ਆਦਰ। ਆਪਾ ਮਧੇ = ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ। ਆਪ = ਆਪਣਾ ਆਪ।
ਪਰਗਾਸਿਆ = ਰੋਸ਼ਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਰਤਾ = ਹੇ ਕਰਤਾਰ! ਜਜਮਾਨ = ਦਾਤਾ (ਨੋਟ: ਯਜਮਾਨ = ਉਹ ਜੋ ਯੱਗ
ਆਦਿਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਾਸੋਂ ਕਰਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਧਨ-ਪਦਾਰਥ ਭੇਟਾ ਕਰਦਾ ਹੈ)। ਦਖਿਣਾ = ਦੱਛਣਾ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਦੀ
ਭੇਟਾ, ਦਾਨ। ਤੈ ਪਹਿ = ਤੈਥੋਂ। ਮਾਗਉ = ਮੈਂ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ।

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੩੨੯)

1 x	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ												ਗਪ ਧਸੰ ਕ ਰ			
ਸਾਂ ਤਾ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਨੀ ਤੂ	ਧ s	ਨੀ ਮੇ	ਨੀ ਰਾ	ਪ ਜ	ਪ ਜ	ਗ ਮਾ	ਗ s	ਪ ਨੁ	ਪ s	-	-
ਧ ਇ ਸ ਦੇ	ਧ s	ਧ ਕ ਗ ਹਿ	ਧ s ਪ s	ਗ ਦ ਧ ਆ	ਗ ਖਿ ਧ s	ਪ ਣਾ ਸਾਂ ਪ	ਪ s ਣਾ	ਗ ਹਉ ਸਾਂਰੇਂ ਨਾ	ਪ ਤੈ ਗਾਂਰੇਂ s	ਧ ਪ ਸਾਂਨੀ ਮੁ	ਪ ਹਿ ਧਨੀ s	ਗ ਮਾ ਪ s	ਰੇ ਗ ਪ s	ਸ ਸ s	ਸ ਉ
ਅੰਤਰਾ															
ਪ ਗੁਰ ਪ ਪ ਆ ਨੀ ਪਾ	ਪ ਪਰ ਧ s ਪ ਆ ਨੀ ਇ	ਪ ਸਾ ਸਾਂ ਝਿ ਪ ਪਾ ਧ ਆ	ਪ ਦੀ ਰੇਂ s ਪ ਪ ਸ ਧ ਨੀ ਅੰ	ਧ ਵਿ ਗਾਂ ਪ ਧ ਮ ਨੀ ਮ੍ਰਿ	ਧ ਦਿ ਗਾਂ s ਧ ਸ ਨੀ ਨੀ ਤੂ	ਨੀਧ ਆ ਗਾਂ ਝਿ ਨੀਧ ਧੇ ਪ s	ਨੀਪ s ਗਾਂ s ਨੀਧ ਪ ਪ ਨਾ	ਗ ਵੀ ਰੇਂ ਪਾ ਗ ਆ ਗਪ s	ਪ s ਰੇਂ s ਪ ਸ ਧਸਾਂ s	ਧ s ਵੈ ਪੁ ਨੀਧ ਨੀਪ s	ਸਾਂ ਚਾ ਸਾਂ ਮਾ ਸਾਂ ਪਰ ਪ ਮੁ	ਸਾਂ s ਸਾਂ s ਸਾਂ ਗਾ ਪ	ਸਾਂ ਰੈ ਸਾਂ ਨੁ ਸਿ	ਸਾਂ s ਸਾਂ ਸਾਂ ਆ	

ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਵਤੁ ਕਿਨੈ ਨ ਰਾਖਿਆ ਜਾਵਤੁ ਕਿਉ ਰਾਖਿਆ ਜਾਇ ॥

ਜਿਸ ਤੇ ਹੋਆ ਸੋਈ ਪਰੁ ਜਾਣੈ ਜਾਂ ਉਸ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥

ਤੂਹੈ ਹੈ ਵਾਹੁ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ਪਰੁ ਹੋਇਬਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੩੨੯)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਆਵਤੁ = (ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ) ਆਉਂਦਾ, ਜੰਮਦਾ। ਨ ਰਾਖਿਆ = ਨਹੀਂ ਰੋਕਿਆ। ਜਾਵਤੁ = ਜਗਤ ਤੋਂ ਜਾਂਦਾ, ਮਰਦਾ। ਜਿਸ ਤੇ = ਜਿਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ। ਹੋਆ = ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸੋਈ = ਉਹੀ, ਉਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਪਰੁਜਾਣੈ = ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਮਾਹਿ = ਵਿਚ। ਵਾਹੁ = ਅਚਰਜ। ਪਰੁ ਹੋਇਬਾ = ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੩੨੯)

1 ×	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤੂ	ਹੈ	ਹੈ	s	ਵਾ	s	ਹੁ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤੇ	s	ਰੀ	s	ਰ	ਜਾ	ਇ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਜੇ	s	ਕਿ	ਛੁ	ਕ	ਰ	ਹਿ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੇ	ਈ	ਪ	ਰੁ	ਹੋ	ਇ	ਬਾ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਅ	ਵ	ਰੁ	ਨ	ਕ	ਰ	ਣਾ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਾ	s	s	s	ਇ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ							
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	ਵ	ਤੁ	s	ਕਿ	ਨੈ	ਨ	s
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਰਾ	s	ਖਿ	s	ਆ	s	s	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਾ	ਵ	ਤੁ	s	ਕਿ	ਉ	ਰਾਖਿ	ਆ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਾ	s	s	s	ਇ	s	s	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਜਿ	ਸ	ਤੇ	s	ਹੋ	s	ਆ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸੇ	ਈ	ਪ	ਰੁ	ਜਾ	s	ਣੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜਾਂ	s	ਉਸ	ਹੀ	ਮਾ	s	ਹਿ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸ	ਮਾ	s	s	ਇ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਦਿਸਟਿ ਬਿਕਾਰੀ ਬੰਧਨਿ ਬਾਂਧੈ ਹਉ ਤਿਸ ਕੈ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥

ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ ਭੂਲਾ ਫਿਰੈ ਅਜਾਈ ॥੧॥

ਬੇਲਹੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰ ॥

ਫੁਨਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਆਵਣ ਵਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੩੨੯-੧੩੩੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦਿਸਟਿ = ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਨਿਗਾਹ, ਨਜ਼ਰ, ਸੂਰਤ। ਬਿਕਾਰੀ = ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਲ। ਬੰਧਨਿ = ਬੰਧਨ ਨਾਲ, ਜਕੜ ਨਾਲ, ਰੱਸੀ ਨਾਲ। ਹਉ = ਮੈਂ। ਤਿਸ ਕੈ = ਉਸ ਬੰਦੇ ਤੋਂ। ਬਲਿ ਜਾਇ = ਮੈਂ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਾਰ = ਅਸਲੀਅਤ। ਅਜਾਈ = ਵਿਅਰਥ। ਸਚੁ = ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਫੁਨਿ = ਮੁੜ। ਬਹੁੜਿ = ਮੁੜ। ਆਵਣ ਵਾਰ = ਆਉਣ ਦੀ ਵਾਰੀ, ਜਨਮ ਲੈਣ ਦੀ ਵਾਰੀ।

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੩੨੯-੧੩੩੦)

1 ×	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ						ਧ	ਸਾਂ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਬੋ	ਲਾਂ
ਹੁ	s	s	ਚੁ	ਨਾ	ਮੁ	ਨੀ	ਨੀ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਕਰ	ਤਾ
ਰ	s	s	s	s	s	-	-
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਪ	ਪ	ਪ	s	s
ਫੁ	s	ਨਿ	s	ਬ	ਹੁ	ਪ	ਪ
ਗ	ਗ	ਗ	ਚੇ	ਸ	ਸ	ਕਿ	s
ਨ	ਆ	ਵ	ਣ	ਵਾ	ਰ		
ਅੰਤਰਾ						-	-
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਧ	ਧ	s	s
ਦਿ	s	ਟਿ	s	ਬਿ	ਕਾ	ਧ	ਧ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	s	ਰੀ
ਬੰ	ਧ	ਨਿ	s	ਬਾਂ	s	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਧੈ	s
ਹ	s	ਉ	s	ਤਿ	ਸ	ਰੇਂ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਕੈ	ਸਾਂ
ਬ	s	ਲਿ	s	ਜਾ	s	ਈ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਪਾ	ਪ	ਪੁੰ	ਨ	ਕੀ	ਸਾ	ਰ	ਨ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਾ	s	s	s	ਣੈ	s	s	s
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਭੂ	s	ਲਾ	s	ਫਿ	s	ਰੈ	s
ਗ	ਗ	ਰੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਅ	s	ਜਾ	s	ਈ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮਨੁ ਧਾਇਆ ਮਨੁ ਪੰਥੀ ਆਕਾਸਿ ॥
ਤਸਕਰ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰਿਆ ਨਗਰੁ ਵੁਠਾ ਸਾਬਾਸਿ ॥
ਜਾ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਰਾਖਿ ਲੈਹਿ ਸਾਬਤੁ ਹੋਵੈ ਰਾਸਿ ॥੧॥
ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਨਿਧਿ ਮੇਰੈ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਦੇਹਿ ਲਗਉ ਪਗਿ ਤੇਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੩੩੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਧਾਇਆ = ਦੌੜਦਾ ਹੈ। ਪੰਥੀ = ਪੰਛੀ। ਆਕਾਸਿ = ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ। ਤਸਕਰ = (ਕਾਮਾਦਿਕ) ਚੋਰ। ਸਬਦਿ = ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਨਿਵਾਰਿਆ = ਦੂਰ ਕੀਤੇ, ਅੰਦਰੋਂ ਕੱਢੇ। ਨਗਰੁ = ਸਰੀਰ-ਨਗਰ। ਵੁਠਾ = ਵੱਸ ਪਿਆ, (ਸਰੀਰ-ਨਗਰ ਦਾ ਵਾਸੀ ਮਨ ਬਾਹਰ ਦੀ ਦੌੜ-ਭੱਜ ਛੱਡ ਕੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਟਿਕ ਗਿਆ)। ਰਾਸਿ = ਭਲੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਪੂੰਜੀ। ਨਿਧਿ = ਖਜ਼ਾਨਾ। ਮੇਰੈ = ਮੇਰੇ ਪਾਸ, ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ, ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਦੇਹਿ = (ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ) ਦੇਹ। ਲਗਉ = ਮੈਂ ਲਗਦਾ ਹਾਂ। ਪਗਿ ਪੈਰ = ਵਿਚ। ਤੇਰੈ ਪਗਿ = ਤੇਰੇ ਪੈਰ ਵਿਚ। ਲਗਉ ਪਗਿ ਤੇਰੈ = ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ।

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੩੩੦)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਗਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਐ	ਸਾ	ਨਾ	s	ਮੁ	ਰ	s	ਤ	ਨੁ	s
ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਨਿ	s	ਧਿ	s	s	ਮੇ	s	ਰੈ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁ	ਰ	ਮ	s	ਤਿ	ਦੇ	s	ਹਿ	s	s
ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਲਗ	ਉ	ਪ	s	ਗਿ	ਤੇ	s	ਰੈ	s	s
ਅੰਤਰਾ									
ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪਧ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਮ	ਨੁ	ਮਾ	ਇ	ਆ	ਮ	ਨੁ	ਧਾ	ਇ	ਆ
ਧ	ਧ	ਧਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਮ	ਨੁ	ਪੰ	s	ਖੀ	ਆ	s	ਕਾ	ਸਿ	s
ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪਧ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਤਸ	ਕਰ	ਸ	ਬ	ਦਿ	ਨਿ	ਵਾ	ਰਿ	ਆ	s
ਧ	ਧ	ਧਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਨਗ	ਰੁ	ਵੁ	s	ਠਾ	ਸਾ	s	ਬਾ	s	ਸਿ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਾ	ਤੂ	ਰਾ	ਖ	ਹਿ	ਰਾ	ਖਿ	ਲੈ	ਹਿ	s
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਗਪ	ਧਪ	ਗਪ	ਗਚੇ	ਸ
ਸਾਬ	ਤੁ	ਹੇ	s	ਵੈ	ਰਾ	s	ਸਿ	s	s

ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਜਾਗਤੁ ਬਿਗਸੈ ਮੂਠੇ ਅੰਧਾ ॥
ਗਲਿ ਫਾਹੀ ਸਿਰਿ ਮਾਰੇ ਧੰਧਾ ॥
ਆਸਾ ਆਵੈ ਮਨਸਾ ਜਾਇ ॥
ਉਰਝੀ ਤਾਣੀ ਕਿਛੁ ਨ ਬਸਾਇ ॥੧॥
ਜਾਗਸਿ ਜੀਵਣ ਜਾਗਣਹਾਰਾ ॥
ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੰਡਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੩੩੦)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਾਗਤੁ = (ਆਪਣੇ ਵਲੋਂ) ਜਾਗਦਾ, (ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ) ਸੁਚੇਤ ਸਿਆਣਾ। ਬਿਗਸੈ = ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ = ਹੈ। ਮੂਠੇ = ਠਗਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਲੁੱਟਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅੰਧਾ = (ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ) ਅੰਨ੍ਹਾ। ਗਲਿ = ਗਲ ਵਿਚ। ਸਿਰਿ = ਸਿਰ ਉਤੇ। ਮਾਰੇ = (ਚੋਟਾਂ) ਮਾਰਦਾ ਹੈ। ਧੰਧਾ = ਜਗਤ ਦੇ ਜੰਜਾਲਾਂ ਦਾ ਫਿਕਰ। ਮਨਸਾ = ਮਨ ਦੇ ਫੁਰਨੇ। ਉਰਝੀ = ਉਲਝੀ ਹੋਈ, ਵਿਗੜੀ ਹੋਈ। ਬਸਾਇ = ਵੱਸ, ਜ਼ੋਰ, ਪੇਸ਼। ਜੀਵਣ = ਹੇ (ਜਗਤ ਦੇ) ਜੀਵਨ ! ਜਾਗਣਹਾਰਾ = ਹੇ ਜਾਗਣਹਾਰ! ਹੇ ਜਾਗਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ!

ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੩੩੦)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਜਾ	ਗ	ਸਿ	ਜੀ	ਵ	ਣ	s
ਗ	ਗ	ਪ	ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਾ	ਗ	ਣ	ਹਾ	s	ਰਾ	s
ਪ	ਪ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸੁ	s	ਖ	ਸਾ	ਗ	ਰ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਅੰ	ਮ੍ਰਿ	ਤ	ਭੰ	ਡਾ	ਰਾ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਜਾ	ਗ	ਤੁ	ਬਿ	ਗ	ਸੈ	s
ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮੂ	s	ਠੋ	ਅੰ	s	ਧਾ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਗ	s	ਲਿ	ਫਾ	s	ਹੀ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਿਰਿ	ਮਾ	ਰੇ	ਧੰ	s	ਧਾ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਆ	s	ਸਾ	ਆ	s	ਵੈ	s
ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮ	ਨ	ਸਾ	ਜਾ	s	ਇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਉ	ਰ	ਝੀ	ਤਾ	s	ਣੀ	s
ਗ	ਗ	ਪ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕਿ	ਛੁ	ਨ	ਬ	ਸਾ	ਇ	s

ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਸਟਿ ਕਰਉ ਮੂਰਖੁ ਜਗਿ ਕਹੀਆ ॥

ਅਧਿਕ ਬਕਉ ਤੇਰੀ ਲਿਵ ਰਹੀਆ ॥

ਭੂਲ ਚੂਕ ਤੇਰੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਆਚਾਰ ॥੧॥

ਐਸੇ ਝੂਠਿ ਮੁਠੇ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਨਿੰਦਕੁ ਨਿੰਦੈ ਮੁਝੈ ਪਿਆਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੩੩੦-੧੩੩੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਸਟਿ = ਖਾਮੋਸ਼ੀ। ਮਸਟਿ ਕਰਉ = ਜੇ ਮੈਂ ਖਾਮੋਸ਼ੀ (ਇਖਤਿਆਰ) ਕਰਾਂ, ਜੇ ਮੈਂ ਚੁੱਪ ਰਹਾਂ। ਜਗਿ = ਜਗਤ ਵਿਚ।
ਕਹੀਆ = ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਅਧਿਕ = ਬਹੁਤ। ਬਕਉ = ਜੇ ਮੈਂ ਬੋਲਾਂ। ਰਹੀਆ = ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਘਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਭੂਲ ਚੂਕ = ਉਕਾਈਆਂ। ਤੇਰੈ ਦਰਬਾਰਿ = ਤੇਰੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ। ਆਚਾਰ = ਭਾਈਚਾਰਕ ਰਸਮਾਂ। ਕੈਸੇ = ਕਿਸੇ ਕੰਮ
ਨਹੀਂ। ਐਸੇ = ਅਜੇਹੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ। ਝੂਠਿ = ਝੂਠ ਵਿਚ, ਵਿਅਰਥ ਭਾਈਚਾਰਕ ਰਸਮਾਂ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿਚ। ਮੁਠੇ = ਲੁੱਟੇ
ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸੰਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰੀ = ਜੀਵ ਨਿੰਦਕੁ ਨਿੰਦੈ ਮੁਝੈ ਪਿਆਰਾ। ਨਿੰਦਕੁ = (ਨਾਮ-ਸਿਮਰਨ ਦੀ) ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨ
ਵਾਲਾ। ਨਿੰਦੈ = ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਨੂੰ ਨਿੰਦਦਾ ਹੈ, ਭਾਈਚਾਰਕ ਰਸਮਾਂ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ ਨੂੰ ਨਾਮ-ਸਿਮਰਨ ਦੇ ਟਾਕਰੇ ਤੇ ਚੰਗਾ
ਸਮਝਦਾ ਹੈ।

ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੩੩੦-੧੩੩੧)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਐ	s	s	ਸੇ	s	s	s
ਗ	ਗ	ਪ	ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਝੁਠਿ	ਮੁ	ਠੇ	ਸੰ	ਸਾ	ਰਾ	s
ਪ	ਪ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਨਿੰ	ਦ	ਕੁ	ਨਿੰ	s	ਦੈ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮੁ	s	ਝੈ	ਪਿ	ਆ	ਰਾ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਮ	ਸ	ਟਿ	ਕ	ਰ	ਉ	s
ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮੂ	ਰ	ਖੁ	ਜ	ਗਿ	ਕਹੀ	ਆ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਅ	ਧਿ	ਕ	ਬ	ਕ	ਉ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤੇਰੀ	ਲਿ	ਵ	ਰ	ਹੀ	ਆ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਭੂ	s	ਲ	ਚੂ	s	ਕ	s
ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤੇ	s	ਰੈ	ਦ	ਰ	ਬਾ	ਰਿ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਨਾ	s	ਮ	ਬਿ	s	ਨਾ	s
ਗ	ਗ	ਪ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕੈ	s	ਸੇ	ਆ	s	ਚਾ	ਰ

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਖਾਇਆ ਮੈਲੁ ਵਧਾਇਆ ਪੈਧੈ ਘਰ ਕੀ ਹਾਇ ॥

ਬਕਿ ਬਕਿ ਵਾਦੁ ਚਲਾਇਆ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਬਿਖੁ ਜਾਇ ॥੧॥

ਬਾਬਾ ਐਸਾ ਬਿਖਮ ਜਾਲਿ ਮਨੁ ਵਾਸਿਆ ॥

ਬਿਬਲੁ ਝਾਗਿ ਸਹਜਿ ਪਰਗਾਸਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੩੩੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪੈਧੈ = ਪਹਿਨਣ ਨਾਲ, ਪਹਿਨਣ ਦੇ ਰਸ ਵਿਚ ਫਸੇ ਰਿਹਾ। ਹਾਇ = ਨੁਕਸਾਨ। ਘਰ ਕੀ ਹਾਇ = ਘਰ ਦਾ ਹੀ ਨੁਕਸਾਨ, ਆਪਣਾ ਹੀ ਨੁਕਸਾਨ, ਆਪਣੇ ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਹੀ ਘਾਟਾ। ਬਕਿ ਬਕਿ = ਬੋਲ ਬੋਲ ਕੇ। ਵਾਦੁ = ਝਗੜਾ। ਬਿਖੁ = ਜ਼ਹਿਰ। ਜਾਇ = ਸਮਝ। ਬਾਬਾ = ਹੇ ਭਾਈ! ਐਸਾ ਵਾਸਿਆ = ਅਜੇਹੀ ਭੈੜੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਜੇਹਾ ਬੁਰਾ ਫਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਿਖਮ ਜਾਲਿ = ਐਥੇ ਜਾਲ ਵਿਚ। ਬਿਬਲੁ = ਹੜ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਣੀ ਜੋ ਝੱਗ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਝਾਗਿ = ਐਥਿਆਈ ਨਾਲ ਲੰਘ ਕੇ। ਸਹਜਿ = ਟਿਕਵੀਂ ਹਾਲਤ ਵਿਚ, ਅਡੋਲ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੩੩੧)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਬਾ	ਬਾ	ਐ	ਸਾ	s	ਬਿਖ	ਮ	ਜਾ	s	ਲਿ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਮ	s	ਨੁ	s	s	ਵਾ	ਸਿ	ਆ	s	s
ਧ	ਧ	ਸ	ਸ	ਸ	ਪ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਬਿਬ	ਲੁ	ਝਾ	s	ਗਿ	ਸਹ	ਜਿ	ਪਰ	ਗਾ	ਸਿਆ
ਅੰਤਰਾ									
ਪ	ਪ	ਪਧ	ਧ	ਧ	ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਖਾਇ	ਆ	ਮੈ	s	ਲੁ	ਵ	ਧਾ	ਇ	s	ਆ
ਸਰੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪੈ	ਪੈ	ਘ	s	ਰ	ਕੀ	s	ਹਾ	s	ਣਿ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਬ	ਕਿ	ਬ	s	ਕਿ	ਵਾ	ਦੁ	ਚਲਾ	ਇ	ਆ
ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਪਧ	ਸਾਂਨੀ	ਧਨੀ	ਪਪ	ਪਪ
ਬਿ	ਨੁ	ਨਾ	s	ਵੈ	ਬਿ	ਖੁ	ਜਾ	s	ਣਿ

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੀਤ ਨਾਦ ਹਰਖ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਰਹਸ ਰੰਗ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਕਾਈ ॥

ਪੈਨ੍ਹੁ ਖਾਣਾ ਚੀਤਿ ਨ ਪਾਈ ॥

ਸਾਚੁ ਸਹਜੁ ਸੁਖੁ ਨਾਮਿ ਵਸਾਈ ॥੧॥

ਕਿਆ ਜਾਨਾਂ ਕਿਆ ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਤਨਿ ਕਿਛੁ ਨ ਸੁਖਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੩੩੧)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਨਾਦ = ਆਵਾਜ਼। ਗੀਤ ਨਾਦ = ਗੀਤ ਗਾਏ। ਹਰਖ = ਖੁਸ਼ੀਆਂ। ਰਹਸ = ਅਨੰਦ, ਚਾਉ। ਫੁਰਮਾਇਸਿ = ਹਕੂਮਤ।
ਕਾਈ = ਕੋਈ ਭੀ ਚੀਜ਼। ਕਾਈ ਚੀਤਿ ਨ ਪਾਈ = ਕੁਝ ਭੀ ਚਿੱਤ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ, ਕੁਝ ਭੀ ਚਿੱਤ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ
ਲੱਗਦਾ। ਸਹਜੁ = ਅਡੋਲ ਅਵਸਥਾ। ਵਸਾਈ = (ਜਿਤਨਾ ਚਿਰ) ਮੈਂ (ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ) ਵਸਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਆ ਜਾਨਾਂ = ਮੈਂ
ਕੀਹ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ? ਤਨਿ = ਸਰੀਰ ਵਿਚ।

ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ (ਰੂਪਕ ੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੩੩੧)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਗਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪ
ਕਿ	s	ਆ	ਜਾ	s	ਨਾਂ	s
ਗ	ਗ	ਪ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕਿਆ	ਕ	ਰੈ	ਕ	ਰਾ	ਵੈ	s
ਗ	ਗ	ਪ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਨਾ	s	ਮ	ਬਿ	s	s	ਨਾ
ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਤਨਿ	ਕਿ	ਛੁ	ਨ	ਸੁ	ਖਾ	ਵੈ
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗੀ	s	ਤ	ਨਾ	s	ਦ	s
ਪ	ਪ	ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਹ	ਰ	ਖ	ਚ	ਤੁ	ਰਾ	ਈ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਰ	ਹ	ਸ	ਰੰ	s	ਗ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਫੁਰ	ਮਾ	ਇਸਿ	ਕਾ	s	ਈ	s
ਪ	ਪ	ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਪੈ	ਨੁ	ਣੁ	ਖਾ	s	ਣਾ	s
ਪ	ਪ	ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਚੀ	ਤਿ	ਨ	ਪਾ	s	ਈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਸਾ	s	ਚੁ	ਸਹ	ਚੁ	ਸੁ	ਖੁ
ਪ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਨਾ	s	ਮਿ	ਵ	ਸਾ	ਈ	s

ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਅੰਤਰਿ ਦੇਖਿ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਅਵਰੁ ਨ ਰਾਗਨਹਾਰਾ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਜੀਆ ਦੇਖਿ ਸਮਾਲੇ ਤਿਸ ਹੀ ਕੀ ਸਰਕਾਰਾ ॥੧॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਗਿ ਘਣੈ ਅਤਿ ਰੂੜੈ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨਮੋਹਨੁ ਅਤਿ ਰਸ ਲਾਲ ਸਗੂੜੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੩੩੧-੧੩੩੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦੇਖਿ = ਵੇਖ ਕੇ। ਸਬਦਿ = ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ (ਜੁੜ ਕੇ)। ਅਹਿ = ਦਿਨ। ਨਿਸਿ = ਰਾਤ। ਸਮਾਲੇ = ਸੰਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਤਿਸ ਹੀ ਕੀ = ਉਸ (ਪਰਮਾਤਮਾ) ਦੀ ਹੀ। ਸਰਕਾਰ = ਹਕੂਮਤ, ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ। ਰਾਗਿ = ਰੰਗ ਵਾਲਾ। ਰਾਗਿ ਘਣੈ =
ਗੂੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ। ਰੂੜੈ = ਸੋਹਣਾ। ਲਾਲ ਸਗੂੜੈ = ਗੂੜ੍ਹੇ ਨਾਲ ਰੰਗ ਵਾਲਾ। ਅਤਿ ਰਸ = ਬਹੁਤ ਰਸ ਵਾਲਾ, ਰਸਾਂ ਦਾ
ਸੋਮਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਸੋਮਾ।

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੩੩੧-੧੩੩੨)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ															
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਗ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧਨੀ	ਪਧ
ਪ੍ਰ	s	ਭੁ	s	ਰਾਂ	ਗਿ	ਘ	ਣੋ	ਅ	ਤਿ	ਰੂ	s	ਤੋਂ	s	ਮੇ	ਰਾ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਪ	ਧ	ਪ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਧਨੀ	ਪਧ
ਦ	ਇ	ਆ	ਲੁ	ਪ੍ਰੀਤ	ਮ	ਮ	ਨ	ਮੋ	s	ਹ	s	ਨੁ	s	ਦੀ	ਨ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗਪ	ਧਪ	ਪਧ	ਨੀਪ	ਪਧ	ਸਰੇਂ	ਗਰੇਂ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਰੇ	ਗਪ
ਰ	s	ਸ	s	ਲਾ	s	ਲ	s	ਸ	ਗੂ	ਤੋਂ	s	s	s	ਅ	ਤਿ
ਅੰਤਰਾ															
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਗ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅੰ	ਤ	ਰਿ	s	ਦੇ	s	ਖਿ	s	ਸਬ	ਦਿ	ਮ	ਨੁ	ਮਾ	ਨਿ	ਆ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅ	ਵ	ਰੁ	s	ਨ	s	s	s	ਰਾਂ	ਗ	ਨ	s	ਹਾ	s	ਰਾ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਗ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅ	ਹਿ	ਨਿ	ਸਿ	ਜੀ	s	ਆ	s	ਦੇ	s	ਖਿ	s	ਸ	ਮਾ	s	ਲੇ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗਪ	ਧਪ	ਪਧ	ਨੀਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ		
ਤਿ	ਸ	ਹੀ	s	ਕੀ	s	s	s	ਸ	ਰ	ਕਾ	ਰਾ	s	s		

ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਬਾਰਹ ਮਹਿ ਰਾਵਲ ਖਪਿ ਜਾਵਹਿ ਚਹੁ ਛਿਅ ਮਹਿ ਸੰਨਿਆਸੀ ॥

ਜੇਗੀ ਕਾਪੜੀਆ ਸਿਰਖੂਥੇ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਗਲਿ ਫਾਸੀ ॥੧॥

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਪੂਰੇ ਬੈਰਾਗੀ ॥

ਅਉਹਠਿ ਹਸਤ ਮਹਿ ਭੀਖਿਆ ਜਾਚੀ ਏਕ ਭਾਇ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੩੩੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਬਾਰਹ = ਜੇਗੀਆਂ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਪੰਥ (ਹੇਤੁ, ਪਾਵ, ਆਈ, ਗਮਯ, ਪਾਗਲ, ਗੋਪਾਲ, ਕੰਬੜੀ, ਬਨ, ਧਜ, ਚੋਲੀ, ਰਾਵਲ ਅਤੇ ਦਾਸ)। **ਰਾਵਲ** = ਜੇਗੀ ਜੋ ਅਲੱਖ ਅਲੱਖ ਦੀ ਧੁਨਿ ਕਰ ਕੇ ਭਿੱਛਿਆ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਜੇਗੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਖਾਸ ਫਿਰਕਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੁਸਲਮਾਨ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਦੋਵੇਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। **ਚਹੁ ਛਿ ਮਹਿ** = ਦਸ (ਫਿਰਕਿਆਂ) ਵਿਚ (ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਦਸ ਫਿਰਕੇ ਤੀਰਥ, ਆਮ, ਵਨ, ਅਰਣਯ, ਗਿਰਿ, ਪਰਵਤ, ਸਾਗਰ, ਸਰਸ੍ਵਤੀ, ਭਾਰਤੀ ਅਤੇ ਪੁਰੀ)। **ਕਾਪੜੀਆ** = ਟਾਕੀਆਂ ਦੀ ਗੋਦੜੀ ਜਾਂ ਚੋਲਾ ਪਹਿਨਣ ਵਾਲਾ। **ਸਿਰਖੂਥਾ** = ਜੈਨ ਮਤ ਦਾ ਇਕ ਫਿਰਕਾ ਜੋ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਜੜ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਟ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਢੁੰਢੀਆ। **ਗਲਿ** = ਗਲ ਵਿਚ। **ਸਬਦਿ** = ਗੁਰੂ 'ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ। **ਬੈਰਾਗੀ** = ਵਿਰਕਤ। **ਉਹਠ** = ਹਿਰਦਾ। **ਅਉਹਠਿ ਹਸਤ** = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ। **ਭੀਖਿਆ** = ਭਿੱਛਿਆ, ਦਾਨ। **ਜਾਚੀ** = ਮੰਗੀ। **ਏਕ ਭਾਇ** = ਇੱਕ (ਪਰਮਾਤਮਾ) ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ।

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੩੩੨)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗਰੇ	ਸ	ਸ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸਬ	ਦਿ	s	ਰ	s	ਤੇ	ਪੂ	s	ਰੇ	ਬੈ	ਰਾ	ਗੀ
ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਗ	ਗ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅ	ਉ	ਹ	ਠਿ	ਹਸ	ਤ	ਮ	ਹਿ	ਭੀਖਿ	ਆ	ਜਾ	ਚੀ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਗਪ	ਧਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਪ	ਗਰੇ	ਸ
ਏ	s	ਕ	ਭਾ	s	ਇ	ਲਿ	s	ਵ	ਲਾ	s	ਗੀ
ਅੰਤਰਾ											
ਗ	ਗ	ਗ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗਪ	ਧਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਬਾਰ	ਹ	ਮ	ਹਿ	ਰਾਵ	ਲ	ਖ	s	ਪਿ	ਜਾ	ਵ	ਹਿ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਚ	s	ਹੁ	ਛਿ	s	ਅ	ਮ	s	ਹਿ	ਸੰਨਿ	ਆ	ਸੀ
ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜੋ	s	ਗੀ	ਕਾਪ	ੜੀ	ਆ	ਸਿ	s	ਰ	ਖੂ	ਬੇ	s
ਗ	ਗ	ਪ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਗਪ	ਧਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਪ	ਗਰੇ	ਸ
ਬਿ	s	ਨੁ	ਸ	ਬ	ਦੈ	ਗ	ਲਿ	ਫਾ	s	ਸੀ	s

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸੰਤਾ ਕੀ ਰੇਣੁ ਸਾਧ ਜਨ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਤਰੁ ਤਾਰੀ ॥

ਕਹਾ ਕਰੈ ਬਪੁਰਾ ਜਮੁ ਡਰਪੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਿਦੈ ਮੁਰਾਰੀ ॥੧॥

ਜਲਿ ਜਾਉ ਜੀਵਨੁ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ॥

ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਾਪੁ ਜਪਉ ਜਪਮਾਲੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਵੈ ਸਾਦੁ ਮਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੩੩੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਰੇਣੁ = ਚਰਨ-ਧੂੜ। ਕੀਰਤਿ = ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ। ਤਰੁ ਤਾਰੀ = ਤਾਰੀ ਤਰ, (ਪਾਰ ਲੰਘਣ ਵਾਸਤੇ) ਇਹ ਤਾਰੀ ਲਾ।
ਕਹਾ ਕਰੈ = ਕੀਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਕੁਝ ਵਿਗਾੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਪੁਰਾ = ਵਿਚਾਰਾ। ਡਰਪੈ = ਡਰਦਾ ਹੈ। ਰਿਦੈ =
ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਮੁਰਾਰੀ = ਪਰਮਾਤਮਾ। ਜਲਿ ਜਾਉ = ਸੜ ਜਾਏ। ਜਪਉ = ਮੈਂ ਜਪਦਾ ਹਾਂ। ਜਪਮਾਲੀ = ਮਾਲਾ। ਸਾਦੁ
= ਸੁਆਦ, ਰਸ। ਮਨਾ = ਹੇ ਮਨ!

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੩੩੨)

1 ×	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਸ	ਸ	ਸ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਜ	ਲਿ	ਜਾ	ਉ	ਜੀ	ਵ	ਨੁ	ਸ
ਰੇ	ਰੇ	ਧ	ਧ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਨਾ	ਸ	ਮ	ਸ	ਬਿ	ਸ	ਨਾ	ਸ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹ	ਰਿ	ਜ	ਪਿ	ਜਾ	ਸ	ਪੁ	ਸ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਜ	ਪ	ਉ	ਸ	ਜ	ਪ	ਮਾ	ਲੀ
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁ	ਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਆ	ਸ	ਵੈ	ਸ
ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸਾ	ਸ	ਦੁ	ਸ	ਮ	ਸ	ਨਾ	ਸ
ਅੰਤਰਾ							
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਸੰ	ਤਾ	ਕੀ	ਸ	ਰੇ	ਸ	ਣੁ	ਸ
ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਸਾ	ਧ	ਜ	ਨ	ਸੰ	ਗ	ਤਿ	ਸ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਹ	ਸ	ਰਿ	ਸ	ਕੀ	ਰ	ਤਿ	ਸ
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤ	ਸ	ਰੁ	ਸ	ਤਾ	ਸ	ਰੀ	ਸ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਕ	ਹਾ	ਕ	ਰੈ	ਬ	ਪੁ	ਸ	ਰਾ
ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜ	ਸ	ਮੁ	ਸ	ਡ	ਰ	ਪੈ	ਸ
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਗੁ	ਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਰਿ	ਸ	ਦੈ	ਸ
ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮੁ	ਸ	ਰਾ	ਸ	ਰੀ	ਸ	ਸ	ਸ

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸਗਲ ਜਗੁ ਛਾਇਆ ॥

ਕਾਮਣਿ ਦੇਖਿ ਕਾਮਿ ਲੋਭਾਇਆ ॥

ਸੁਤ ਕੰਚਨ ਸਿਉ ਹੇਤੁ ਵਧਾਇਆ ॥

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਅਪਨਾ ਇਕੁ ਰਾਮੁ ਪਰਾਇਆ ॥੧॥

ਐਸਾ ਜਾਪੁ ਜਪਉ ਜਪਮਾਲੀ ॥

ਦੁਖ ਸੁਖ ਪਰਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨਿਰਾਲੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੩੪੨-੧੩੪੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮੋਹਿ = ਮੋਹ ਨੇ। ਛਾਇਆ = ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਾਮਣਿ = ਇਸਤ੍ਰੀ। ਕਾਮਿ = ਕਾਮ-ਵਾਸਨਾ ਵਿਚ। ਸੁਤ = ਪੁੱਤਰ। ਕੰਚਨ = ਸੋਨਾ। ਹੇਤੁ = ਮੋਹ, ਪ੍ਰੇਮ। ਜਪਉ = ਮੈਂ ਜਪਦਾ ਹਾਂ। ਜਪਮਾਲੀ = ਮਾਲਾ ਵਾਂਗ (ਜਿਵੇਂ ਮਾਲਾ ਦੇ ਮਣਕੇ ਕਿਤੇ ਮੁੱਕਦੇ ਨਹੀਂ) ਇਕ-ਤਾਰ। ਪਰਹਰਿ = ਤਿਆਗ ਕੇ। ਨਿਰਾਲੀ = ਨਿਰੀ, ਕੇਵਲ।

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੩੪੨-੧੩੪੩)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਸਰੇ	ਗਪ	ਧਪ	ਗਪ	ਧ	ਧ	ਧਪ	ਪ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਐ	s	ਸਾ	s	ਜਾ	s	ਪੁ	s
ਜ	ਪ	ਉ	s	ਜ	ਪ	ਮਾ	ਲੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸਰੇ	ਗਪ	ਧਪ	ਗਪ	ਗਪ	ਧਪ	ਗਰੇ	ਸ	ਦੁ	ਖ	ਸੁ	ਖ	ਪ	ਰ	ਹ	ਰਿ
ਭ	ਗ	s	ਤਿ	ਨਿ	s	ਰਾ	ਲੀ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅੰਤਰਾ								ਮਾ	ਇ	ਆ	s	ਮੋ	s	ਹਿ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
ਸਗ	ਲ	ਜ	ਗੁ	ਛਾ	ਇ	ਆ	s	ਕਾ	ਮ	s	ਣਿ	ਦੇ	s	ਖਿ	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕਾ	s	ਮਿ	s	ਲੋ	ਭਾ	ਇ	ਆ	ਸੁ	ਤ	ਕੰਚ	ਨ	ਸਿ	s	ਉ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਹੇ	s	ਤੁ	s	ਵ	ਧਾ	ਇ	ਆ	ਸ	ਭੁ	ਕਿ	ਛੁ	ਅ	ਪ	ਨਾ	s
ਸਾਂਸਾਂ	ਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਧ	ਨੀਧ	ਗਪ	ਧਪ	ਗਰੇ	ਸ								
ਇ	ਕੁ	ਰਾ	ਮੁ	ਪ	ਰਾ	ਇ	ਆ								

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਿਵਲੀ ਕਰਮ ਭੁਅੰਗਮ ਭਾਠੀ ਰੇਚਕ ਪੂਰਕ ਕੁੰਭ ਕਰੈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਛੁ ਸੋਝੀ ਨਾਹੀ ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਬੂਡਿ ਮਰੈ ॥

ਅੰਧਾ ਭਰਿਆ ਭਰਿ ਭਰਿ ਧੋਵੈ ਅੰਤਰ ਕੀ ਮਲੁ ਕਦੇ ਨ ਲਹੈ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਫੇਕਟ ਸਭਿ ਕਰਮਾ ਜਿਉ ਬਾਜੀਗਰੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲੈ ॥੧॥

ਖਟੁ ਕਰਮ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ ॥

ਤੂ ਗੁਣ ਸਾਗਰੁ ਅਵਗੁਣ ਮੋਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੩੪੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਨਿਵਲੀ ਕਰਮ = ਆਂਦਰਾਂ ਨੂੰ ਚੱਕਰ ਵਿਚ ਭਵਾਣਾ। ਭੁਅੰਗਮ = ਕੁੰਡਲਨੀ ਨਾੜੀ। ਭਾਠੀ = ਦਸਮ ਦੁਆਰ। ਰੇਚਕ = ਸੁਆਸ ਉਤਾਰਨੇ। ਪੂਰਕ = ਸੁਆਸ ਉਤਾਰਾ ਚਾੜ੍ਹਨੇ। ਕੁੰਭ = ਸੁਆਸ ਸੁਖਮਨਾ ਵਿਚ ਟਿਕਾਈ ਰੱਖਣੇ (ਇਹ ਤਿੰਨੇ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਦੇ ਸਾਧਨ ਹਨ)। ਭੂਲਾ ਮਰੈ = ਆਤਮਕ ਮੋਤ ਸਹੇੜ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਫੇਕਟ = ਫੇਕੇ, ਵਿਅਰਥ। ਸਭਿ = ਸਾਰੇ। ਖਟੁ ਕਰਮ = ਸ਼ਾਸਤਾਂ ਦੇ ਦੱਸੇ ਹੋਏ ਛੇ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਕੰਮ। ਮੋਹੀ = ਮੋਹੇ ਵਿਚ ਹੀ।

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੩੪੩)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
x				2				0				3			
ਸਥਾਈ								-	ਨੀਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਧ	ਪ	ਪ	ਪ
								s	ਖ	s	ਟੁ	ਕ	ਰ	ਮ	s
-	ਧ	ਧ	ਗ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ								
s	ਨਾਮੁ	ਨਿਰੰ	ਜਨੁ	ਸੋ	s	ਈ	s								
								-	ਗਪ	ਧ	ਪ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
								s	ਤੂ	ਗੁ	ਣ	ਸਾ	ਗ	ਰੁ	s
ਸਰੇ	ਗਪ	ਧਪ	ਗਪ	ਧਪ	ਗਰੇ	ਧਪ	ਸਸ								
ਅ	ਵ	ਗੁ	ਣ	ਮੋ	s	ਹੀ	s								
ਅੰਤਰਾ								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਗ	ਗ	ਗ	ਗ
								ਨਿ	ਵ	ਲੀ	s	ਕ	ਰ	ਮ	s

ਗ ਭੁਅੰ	ਪ ਗ	ਧ s	ਧ ਮ	ਧਸਾਂ ਭਾ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਨੀ	ਸਾਂ s	ਨੀ ਰੇ	ਨੀ ਚ	ਧ ਕ	ਨੀ s	ਪ ਪੂ	ਪ ਰ	ਪ ਕ	ਪ s
ਗ ਕੁੰ	ਪ s	ਧ ਭ	ਧ s	ਸਾਂ ਕ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਰੈ	ਸਾਂ s	ਪ ਬਿ	ਧ s	ਸਾਂ ਨੁ	ਰੇਂ s	ਗਾਂ ਸ	ਗਾਂ ਤਿ	ਗਾਂ ਗੁ	ਗਾਂ ਰ
ਪਾਂ ਕਿ	ਗਾਂ ਛ	ਰੇਂ ਸੋ	ਰੇਂ ਝੀ	ਧ ਨਾ	ਧ s	ਸਾਂ ਹੀ	ਸਾਂ s	ਨੀ ਭ	ਨੀ ਰ	ਧ ਮੇ	ਨੀ s	ਪ ਭੂ	ਪ s	ਪ ਲਾ	ਪ s
ਗ ਬੂ	ਪ s	ਧ ਡਿ	ਧ s	ਧਸਾਂ ਮ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਰੈ	ਸਾਂ s	ਪ ਅੰ	ਪ s	ਪ ਧਾ	ਪ s	ਪਗ ਭ	ਗ ਰਿ	ਗ ਆ	ਗ s
ਗ ਭ	ਪ ਰਿ	ਧ ਭ	ਧ ਰਿ	ਧਸਾਂ ਧੋ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਵੈ	ਸਾਂ s	ਨੀ ਅੰ	ਨੀ ਤ	ਧ ਰ	ਨੀ ਕੀ	ਪ ਮ	ਪ s	ਪ ਲੁ	ਪ s
ਗ ਕ	ਪ ਦੇ	ਧ s	ਧ ਨ	ਧਸਾਂ ਲ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ ਰੈ	ਸਾਂ s	ਪ ਨਾ	ਧ s	ਸਾਂ ਮ	ਰੇਂ s	ਗਾਂ ਬਿ	ਗਾਂ s	ਗਾਂ ਨਾ	ਗਾਂ s
ਪਾਂ ਫੋਕ	ਗਾਂ ਟ	ਰੇਂ ਸ	ਰੇਂ ਭਿ	ਸਾਂ ਕ	ਸਾਂ ਰ	ਸਾਂ ਮਾ	ਸਾਂ s	ਨੀ ਜਿ	ਨੀ ਉ	ਧ ਬਾਜੀ	ਨੀ ਗਰੁ	ਪ ਭ	ਪ ਰ	ਪ ਮਿ	ਪ s
ਗਪ ਭੂ	ਧਸਾਂ s	ਨੀਧ s	ਨੀਪ s	ਗਪ ਲੈ	ਧਪ s	ਗਰੇ s	ਸਸ s								

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਖਣਾ ਸੁਨਣਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥

ਧੰਧਾ ਛੁਟਕਿ ਗਇਆ ਵੇਕਾਰੁ ॥

ਜਿਉ ਮਨਮੁਖਿ ਦੂਜੈ ਪਤਿ ਖੇਈ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥੧॥

ਸੁਣਿ ਮਨ ਅੰਧੇ ਮੂਰਖ ਗਵਾਰ ॥

ਆਵਤ ਜਾਤ ਲਾਜ ਨਹੀ ਲਾਗੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬੂਡੈ ਬਾਰੇ ਬਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੩੪੪-੧੩੪੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਧਾਰੁ = ਆਸਰਾ। ਵੇਕਾਰੁ = ਵਿਅਰਥ। ਮਨਮੁਖਿ = ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ। ਦੂਜੈ = ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਸਰੇ ਦੀ ਝਾਕ ਵਿਚ। ਪਤਿ = ਇੱਜਤ। ਮਨ ਗਵਾਰ = ਹੇ ਅਮੋੜ ਮਨ ! ਲਾਜ ਨਹੀ ਲਾਗੈ = ਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਬਾਰੇ ਬਾਰ = ਮੁੜ ਮੁੜ।

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੩੪੪-੧੩੪੫)

1 ×	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਸ	ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਸੁ	ਣਿ	ਮ	ਨ	ਅੰ	ਸ	ਧੇ	ਸ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਮੂ	ਰ	ਖ	ਸ	ਗ	ਵਾ	ਸ	ਰ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆ	ਵ	ਸ	ਤ	ਜਾ	ਸ	ਤ	ਸ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਲਾ	ਜ	ਨ	ਹੀ	ਲਾ	ਸ	ਗੈ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਿ	ਸ	ਨੁ	ਸ	ਗੁ	ਸ	ਰ	ਸ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਬੂ	ਡੈ	ਬਾ	ਰੋ	ਬਾ	ਸ	ਰ	ਸ
ਅੰਤਰਾ							
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਆ	ਖ	ਣਾ	ਸ	ਸੁ	ਨ	ਣਾ	ਸ
ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਨਾ	ਸ	ਮੁ	ਸ	ਅ	ਧਾ	ਸ	ਰੁ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪਧ	ਧ	ਧ	ਧ
ਧੰ	ਧਾ	ਛੁਟ	ਕਿ	ਗ	ਇ	ਸ	ਆ
ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਵੇ	ਸ	ਕਾ	ਸ	ਰੁ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਜਿ	ਸ	ਉ	ਸ	ਮ	ਨ	ਮੁ	ਖਿ
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦੂ	ਜੈ	ਪ	ਤਿ	ਖੋ	ਸ	ਈ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਿ	ਸ	ਨੁ	ਸ	ਨਾ	ਸ	ਵੈ	ਸ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਮੈ	ਅਵ	ਰੁ	ਨ	ਕੋ	ਸ	ਈ	ਸ

ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਦੂਜਾ ॥੧॥

ਏਕੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਠਾਈ ॥

ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ ਕਿਸੁ ਪੂਜ ਚੜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੩੪੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅੰਤਰਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। ਵੀਚਾਰਿ = ਆਪਣੇ ਸੋਚ = ਮੰਡਲ ਵਿਚ ਰੱਖ। ਰਹਿ ਰਹਿਆ = ਵਿਆਪਕ ਹੈ। ਠਾਈ = ਥਾਂਈ।

ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੩੪੫)

1 ×	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਸ	ਸ	ਸ	ਸਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਏ	ਕੋ	ਰ	ਵਿ	ਰ	ਹਿ	ਆ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਧ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸ	s	ਭ	s	ਠਾ	s	ਈ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਪ	ਪ
ਅ	ਵ	ਰੁ	ਨ	ਦੀ	s	ਸੈ	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਕਿ	ਸੁ	ਪੂ	ਜ	ਚ	ੜਾ	s	ਈ
ਅੰਤਰਾ							
ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪ
ਰਾ	ਮ	ਨਾ	ਮੁ	ਜ	s	ਪਿ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅੰ	ਤ	s	ਰਿ	ਪੂ	s	ਜਾ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਗੁ	ਰ	ਸਬ	ਦੁ	ਵੀ	ਚਾ	s	ਰਿ
ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਅਵ	ਰੁ	ਨ	ਹੀ	ਦੂ	s	ਜਾ	s

ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਇਕਿ ਧੁਰਿ ਬਖਸਿ ਲਏ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਸਚੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥

ਹਰਿ ਰੰਗ ਰਾਤੇ ਸਦਾ ਰੰਗੁ ਸਾਚਾ ਦੁਖ ਬਿਸਰੇ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥੧॥

ਝੂਠੀ ਦੁਰਮਤਿ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਬਿਨਸਤ ਬਾਰ ਨ ਲਾਗੈ ਕਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੩੪੫)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਇਕਿ = ਕਈ ਬੰਦੇ, ਜੇਹੜੇ ਬੰਦੇ। ਗੁਰਿ = ਗੁਰੂ ਨੇ। ਧੁਰਿ = ਧੁਰੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਅਨੁਸਾਰ। ਸਚੀ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ, ਸਦਾ-ਥਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਵੱਲ ਪ੍ਰੇਰਨ ਵਾਲੀ। ਬਣਤ = ਬਨਾਵਟ, ਮਨ ਦੀ ਬਨਾਵਟ। ਸਾਚਾ = ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਪਤਿ = ਇੱਜ਼ਤ। ਝੂਠੀ = ਨਾਸਵੰਤ, ਨਾਸਵੰਤ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵੱਲ ਪ੍ਰੇਰਨ ਵਾਲੀ। ਚਤੁਰਾਈ = ਸਿਆਣਪ। ਬਿਨਸਤ = ਨਾਸ ਹੁੰਦਿਆਂ, ਆਤਮਕ ਮੌਤ ਹੁੰਦਿਆਂ। ਬਾਰ = ਚਿਰ।

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੩੪੫)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਗਪ	ਧਸੰ	ਸੰ	ਨੀਧ	ਨੀਪ	ਪ	ਗ	ਗ	ਪ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਝੂ	s	s	ਠੀ	s	s	ਦੁਰ	ਮਤਿ	ਕੀ	s	ਚਤੁ	ਰਾਈ
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਪੁ	ਧ	ਧ	ਸ	ਸ	ਸ
ਬਿਨ	ਸ	ਤ	ਬਾ	ਰ	ਨ	ਲਾ	s	ਗੈ	ਕਾ	s	ਈ
ਅੰਤਰਾ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ
ਇ	ਕਿ	ਧੁ	ਰਿ	ਬਖ	ਸਿ	ਲ	ਏ	ਗੁ	ਰਿ	ਪੂ	ਰੈ
ਸਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	s	ਚੀ	ਬ	ਣ	ਤ	ਬ	s	ਣਾ	s	ਈ	s
ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਧ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ
ਹ	ਰਿ	ਰੰ	ਗ	ਰਾ	ਤੇ	ਸ	ਦਾ	ਰੰ	ਗੁ	ਸਾ	ਚਾ
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗਪ	ਧਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧਨੀ	ਪ	ਪ
ਦੁ	ਖ	ਬਿਸ	ਰੇ	ਪ	ਤਿ	ਪਾ	s	s	s	ਈ	s

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਿਭਾਸ

ੴ ਸਤਿਨਾਮ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ
ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ
ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਪਰਭਾਤੀ ਬਿਭਾਸ ਮਹਲਾ ੧

ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥

ਨਾਇ ਤੇਰੇ ਤਰਣਾ ਨਾਇ ਪਤਿ ਪੂਜ ॥

ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਗਹਣਾ ਮਤਿ ਮਕਸੂਦੁ ॥

ਨਾਇ ਤੇਰੇ ਨਾਉ ਮੰਨੇ ਸਭ ਕੇਇ ॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿ ਕਬਹੂ ਨ ਹੋਇ ॥੧॥

ਅਵਰ ਸਿਆਣਪ ਸਗਲੀ ਪਾਜੁ ॥

ਜੈ ਬਖਸੇ ਤੈ ਪੂਰਾ ਕਾਜੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੩੨੨)

ਪਦ ਅਰਥ : ਨਾਇ = ਨਾਮ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਤੇਰੇ ਨਾਇ = ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਜੁੜ ਕੇ। ਪਤਿ = ਇੱਜ਼ਤ। ਪੂਜ = ਪੂਜਾ, ਆਦਰ। ਮਕਸੂਦੁ = ਮਕਸਦ, ਮਨੋਰਥ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ। ਮਤਿ ਮਕਸੂਦੁ = ਸਮਝ ਦਾ ਮਨੋਰਥ। ਨਾਉ ਮੰਨੇ = ਨਾਮ ਮੰਨਦਾ ਹੈ, ਵਡਿਆਈ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਕੇਇ = ਹਰੇਕ ਜੀਵ। ਅਵਰ ਸਿਆਣਪ = (ਨਾਮ-ਸਿਮਰਨ ਛੱਡ ਕੇ ਵਡਿਆਈ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ) ਹੋਰ ਹੋਰ ਚਤੁਰਾਈ (ਦਾ ਕੰਮ)। ਪਾਜੁ = ਲੋਕ-ਵਿਖਾਵਾ। ਜੈ = ਜਿਸ ਨੂੰ। ਤੈ ਕਾਜੁ = ਉਸ ਦਾ ਕਾਰਜ, ਉਸ ਦਾ ਜਗਤ ਵਿਚ ਆਉਣ ਦਾ ਮਨੋਰਥ। ਪੂਰਾ = ਪੂਰਾ (ਕਰਦਾ ਹੈ), ਸਿਰੇ ਚਾੜ੍ਹਦਾ ਹੈ।

ਥਾਟ	:	ਭੈਰਵ
ਜਾਤੀ	:	ਸ਼ਾੜਵ-ਐੜਵ
ਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਸੜਜ
ਸੁਰ	:	ਦੇਵੇਂ ਰਿਸ਼ਭ, ਦੇਵੇਂ ਧੈਵਤ,
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਮਧਿਅਮ
ਸਮਾਂ	:	ਸਵੇਰ ਦਾ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਗ ਪ ਧ, ਨੀ ਧ ਨੀ -ਪ, ਧ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਧੁ ਪ, ਗ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਨੀ ਧ ਨੀ -ਪ, ਗ ਪ ਧੁ ਪਗੁ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਿਭਾਸ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੩੨੨)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਸ	ਸ	ਰੇ	ਗ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਅ	ਵ	ਰ	ਸ	ਸਿ	ਆ	ਣ	ਪ
ਧੁ	ਪ	ਗ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ								
ਸ	ਗ	ਲੀ	ਸ	ਪਾ	ਸ	ਜੁ	ਸ								
								ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਜੈ	ਸ	ਸ	ਸ	ਬ	ਖ	ਸੇ	ਸ
ਗਪ	ਧੁਪ	ਗ	ਚੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ								
ਤੈ	ਸ	ਪੂ	ਰਾ	ਕਾ	ਸ	ਜੁ	ਸ								
ਅੰਤਰਾ								ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
								ਨਾ	ਇ	ਤੇ	ਰੈ	ਤ	ਰ	ਣਾ	ਸ
ਧਨੀ	ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਚੁੱ	ਚੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਨਾ	ਇ	ਪ	ਤਿ	ਪੂ	ਸ	ਜ	ਸ								
								ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਰੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ
								ਨਾ	ਉ	ਤੇ	ਰਾ	ਗ	ਹ	ਣਾ	ਸ
ਚੁੱ	ਚੁੱ	ਚੁੱ	ਚੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਮ	ਸ	ਤਿ	ਸ	ਮ	ਕ	ਸੂ	ਦੁ								
								ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
								ਨਾ	ਸ	ਇ	ਸ	ਤੇ	ਸ	ਰੈ	ਸ
ਧਨੀ	ਪਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਚੁੱ	ਚੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਨਾ	ਉ	ਮੰ	ਨੇ	ਸ	ਭ	ਕੋ	ਇ								
								ਗਾਂ	ਚੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
								ਵਿ	ਣੁ	ਨਾ	ਵੈ	ਪ	ਤਿ	ਕਬ	ਹੁ ਨ
ਗਪ	ਧੁਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਚੇ	ਸ	ਸ								
ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਇ	ਸ	ਸ	ਸ								

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਿਭਾਸ

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਬਿਭਾਸ ॥
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਦੁਬਿਧਾ ਬਉਰੀ ਮਨੁ ਬਉਰਾਇਆ ॥
ਝੂਠੇ ਲਾਲਚਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ਲਪਟਿ ਰਹੀ ਫੁਨਿ ਬੰਧੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ਸਤਿਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥੧॥
ਨਾ ਮਨੁ ਮਰੈ ਨ ਮਾਇਆ ਮਰੈ ॥
ਜਿਨਿ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੇਈ ਜਾਣੈ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਭਉ ਸਾਗਰੁ ਤਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਅੰਗ ੧੩੪੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦੁਬਿਧਾ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਸਰੇ ਦੀ ਝਾਕ, ਦੁਚਿੱਤਾ-ਪਨ। ਲਾਲਚਿ = ਲਾਲਚ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਲਪਟਿ ਰਹੀ = (ਮਾਇਆ) ਚੰਬੜੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬੰਧੁ = ਰੋਕ, ਰੁਕਾਵਟ। ਸਤਿਗੁਰਿ = ਗੁਰੂ ਨੇ। ਨਾ ਮਨੁ ਮਰੈ = ਮਨ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ ਫਸਣੋਂ ਹਟਦਾ ਨਹੀਂ। ਨ ਮਾਇਆ ਮਰੈ = ਮਾਇਆ ਆਪਣਾ ਜ਼ੋਰ ਪਾਣੋਂ ਨਹੀਂ ਹਟਦੀ। ਜਿਨਿ = ਜਿਸ (ਪਰਮਾਤਮਾ) ਨੇ। ਕਿਛੁ = ਇਹ ਖੇਡ। ਭਉ ਸਾਗਰੁ = ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ।

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਿਭਾਸ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੩੪੨)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਪ	ਪ	ਪ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਧੁਪ	ਪਗ	ਚੁੇ	ਚੁੇ	ਸ	ਸ
ਨਾ	s	ਮ	ਨੁ	ਮ	ਚੈ	ਨ	s	ਮਾਇ	ਆ	ਮ	ਚੈ
ਗ	ਗ	ਚੇ	ਗ	ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਿ	ਨਿ	ਕਿ	ਛੁ	ਕੀ	ਆ	ਸੋ	s	ਈ	ਜਾ	s	ਣੈ
ਸਾਂ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗਪ	ਧੁਪ	ਗਪ	ਗਚੁੇ	ਸ	ਸ
ਸਬ	ਦੁ	ਵੀਚਾ	ਰਿ	ਭ	ਉ	ਸਾ	ਗ	ਰੁ	ਤ	ਚੈ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਗ	ਗ	ਗ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਦੁ	ਬਿ	ਧਾ	ਬ	ਉ	ਰੀ	ਮ	s	ਨੁ	ਬਉ	ਰਾਇ	ਆ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਚੇਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਪਾਂ	ਪਾਂ	ਚੁੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਝੂ	s	ਠੈ	ਲਾ	ਲ	ਚਿ	ਜ	ਨ	ਮੁ	ਗਵਾ	ਇ	ਆ
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਚੁੇਂ	ਚੁੇਂ	ਚੁੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਲਪ	ਟਿ	ਰ	ਹੀ	ਛੁ	ਨਿ	ਬੰ	ਧੁ	ਨ	ਪਾ	ਇ	ਆ
ਸਾਂ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗਪ	ਧੁਪ	ਗਪ	ਗਚੁੇ	ਸ	ਸ
ਸਤਿ	ਗੁ	ਰਿ	ਰਾ	s	ਖੇ	ਨਾ	ਮੁ	ਦ੍ਰਿ	ੜਾ	ਇ	ਆ

ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਦੱਖਣੀ

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ਦੱਖਣੀ ॥

ਗੋਤਮੁ ਤਪਾ ਅਹਿਲਿਆ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਿਸੁ ਦੇਖਿ ਇੰਦ੍ਰੁ ਲੁਭਾਇਆ ॥

ਸਹਸ ਸਰੀਰ ਚਿਹਨ ਭਗ ਹੂਏ ਤਾ ਮਨਿ ਪਛੋਤਾਇਆ ॥੧॥

ਕੋਈ ਜਾਣਿ ਨ ਭੂਲੈ ਭਾਈ ॥

ਸੇ ਭੂਲੈ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਬੂਝੈ ਜਿਸੈ ਬੁਝਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੩੪੪)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਲੁਭਾਇਆ = ਮਸਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਹਸ = ਹਜ਼ਾਰ। ਚਿਹਨ = ਨਿਸ਼ਾਨ। ਮਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ। ਜਾਣਿ = ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ, ਸਮਝ ਸੋਚ ਕੇ। ਭੂਲੈ = ਕੁਰਾਹੇ ਪੈਂਦਾ। ਭਾਈ = ਹੋ ਭਾਈ!

ਥਾਟ	:	ਆਸਾਵਰੀ (ਉੱਤਰੀ ਭਾਰਤੀ ਸੰਗੀਤ ਪੱਧਤੀ ਅਨੁਸਾਰ)
ਜਾਤੀ	:	ਸ਼ਾੜਵ- ਵਕਰ ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਗੰਧਾਰ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਧੈਵਤ
ਸੂਰ	:	ਗੰਧਾਰ, ਧੈਵਤ, ਨਿਸ਼ਾਦ, ਕੋਮਲ
ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ	:	ਕੋਈ ਨਹੀ
ਸਮਾਂ	:	ਸਵੇਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ, ਮ ਰੇ, ਗੁ ਮ ਪ, ਨੀ ਧੁ ਪ, ਸ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸ ਨੀ ਧੁ, ਪ ਮ ਗੁ, ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਸ, ਮ ਰੇ, ਗੁ ਮ ਪ, ਨੀ ਧੁ ਪ

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਦੱਖਣੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੩੪੪)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ
ਕੋਈ	ਜਾਣਿ	ਨ	ਭੂ	ਸ	ਲੈ	ਸ
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਭਾ	ਸ	ਸ	ਈ	ਸ	ਸ	ਸ
ਸ	ਸ	ਸ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
ਸੋ	ਸ	ਸ	ਭੂ	ਸ	ਲੈ	ਸ
ਸ	ਸ	ਸ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ
ਜਿਸੁ	ਆ	ਪਿ	ਭੁ	ਲਾ	ਏ	ਸ
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਬੂ	ਸ	ਝੈ	ਜਿ	ਸ	ਸੈ	ਸ
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਬੁ	ਸ	ਸ	ਝਾ	ਸ	ਈ	ਸ
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਗੋ	ਤ	ਮੁ	ਤ	ਸ	ਪਾ	ਸ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅਹਿ	ਲਿ	ਆ	ਇ	ਸ	ਤ੍ਰੀ	ਸ
ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਗੁੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਤਿਸੁ	ਦੇ	ਖਿ	ਇੰ	ਸ	ਦੁ	ਸ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਲੁ	ਭਾ	ਸ	ਇ	ਸ	ਆ	ਸ
ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਸ	ਹ	ਸ	ਸ	ਰੀ	ਰ	ਸ
ਪ	ਪ	ਪ	ਪਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਚਿਹ	ਨ	ਭਗ	ਹੂ	ਸ	ਏ	ਸ
ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤਾ	ਸ	ਸ	ਮ	ਸ	ਨਿ	ਸ
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਪ	ਛੋ	ਤਾ	ਇ	ਸ	ਆ	ਸ

ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਪੜਿ ਪੁਸਤਕ ਸੰਧਿਆ ਬਾਦੰ ॥
ਸਿਲ ਪੂਜਸਿ ਬਹੁਲ ਸਮਾਧੰ ॥
ਮੁਖਿ ਝੂਠੁ ਬਿਭੂਖਨ ਸਾਰੰ ॥
ਤ੍ਰੈਪਾਲ ਤਿਹਾਲ ਬਿਚਾਰੰ ॥

(ਅੰਗ ੧੩੫੩)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪੁਸ਼ੁਕ = ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿਕ ਧਰਮ-ਪੁਸਤਕ। ਸੰਧਿਆ = (ਸੰ = ਠਹਏ ਮੇਰਨਨਿਗ, ਨੇਨ ਉਨਦ ਵਨਨਿਗ ਪਰਉਏਰੋਡ ਓ ਭਰਓਹਮਨਿ) ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਤਿੰਨ ਵੇਲਿਆਂ ਦਾ ਪੂਜਾ-ਪਾਠ। ਬਾਦੰ = ਚਰਚਾ। ਸਿਲ = ਪੱਥਰ ਦੀ ਮੂਰਤੀ। ਬਿਭੂਖਣ = ਗਹਣੇ। ਸਾਰੰ = ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ। ਤ੍ਰੈਪਾਲ = ਤਿੰਨ ਪਾਲਾਂ ਵਾਲੀ, ਗਾਯਤ੍ਰੀ ਮੰਤ੍ਰ। ਤਿਹਾਲ = ਤ੍ਰਿਹ ਕਾਲ, ਤਿੰਨ ਵੇਲੇ।

ਥਾਟ	:	ਬਿਲਾਵਲ
ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਸ਼ਾੜਵ
ਵਾਦੀ	:	ਸੜਜ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੁਰ	:	ਸ਼ੁਧ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਮਧਿਅਮ, ਨਿਸ਼ਾਦ, ਅਵਰੋਹ ਵਿਚ ਮਧਿਅਮ
ਸਮਾਂ	:	ਸਵੇਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਗ ਪ ਧ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧ ਨੀ ਪ, ਗ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਪ ਧ ਸੰ, ਨੀ ਧ ਨੀ ਪ, ਪ ਧ, ਗ ਪ ਧ ਪ ਧ

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ (ਦਾਦਰਾ ਓ ਮਾਤਰਾ)
(ਅੰਗ ੧੩੫੩)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਗ	ਗ	ਗ	ਗਪ	ਪ	ਪ
ਪ	ੜਿ	s	ਪੁ	ਸੁ	ਕ
ਧ	ਧ	ਗ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੰ	ਧਿ	ਆ	ਬਾ	s	ਦੰ
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸਿ	s	ਲ	ਪੂ	ਜ	ਸਿ
ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਬ	ਗੁ	ਲ	ਸ	ਮਾ	ਧੰ
ਅੰਤਰਾ					
ਗ	ਗ	ਗ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮੁ	s	ਖਿ	ਤੂ	s	ਠੁ
ਪਧ	ਧ	ਧ	ਧਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਬਿਭੂ	ਖ	ਨ	ਸਾ	ਰੰ	s
ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤ੍ਰੈ	ਪਾ	s	ਲ	s	s
ਪਗ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਤਿ	ਹਾ	ਲ	ਬਿ	ਚਾ	ਰੰ

੨. ਨਿਹਫਲੰ ਤਸੁ ਜਨਮਸੁ
 ੩. ਜੋਗ ਸਬਦੰ ਗਿਆਨ ਸਬਦੰ
 ੪. ਏਕ ਕ੍ਰਿਸ਼੍ਣੰ ਤ ਸਰਬ ਦੇਵਾ

ਪਦ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਈ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ
ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਸਲੋਕ ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ ॥
ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਉਤੰਗੀ ਪੈਓਹਰੀ ਗਹਿਰੀ ਗੰਭੀਰੀ ॥
ਸਸੁੜੀ
ਸੁਹੀਆ ਕਿਵ ਕਰੀ ਨਿਵਣੁ ਨ ਜਾਇ ਬਣੀ ॥
ਗਚੁ ਜਿ ਲਗਾ ਗਿੜਵੜੀ ਸਖੀਏ ਧਉਲਹਰੀ ॥
ਸੇ ਭੀ ਢਹਦੇ ਡਿਠੁ ਮੈ ਮੁੰਧ ਨ ਗਰਬੁ ਬਣੀ ॥੧॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਤੇ-ਤੋਂ। ਸਲੋਕ ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ-‘ਵਾਰਾਂ’ (ਵਿਚ ਦਰਜ ਹੋਣ) ਤੋਂ ਵਧੇ ਹੋਏ ਸਲੋਕ। ਉਤੰਗੀ = ਲੰਮੀ, ਲੰਮੇ ਕੱਦ ਵਾਲੀ। ਪੈਓਹਰੀ = ਥਣਾਂ ਵਾਲੀ, ਭਰ-ਜੁਆਨੀ ਤੇ ਅੱਪੜੀ ਹੋਈ। ਗਹਿਰੀ = ਡੂੰਘੀ, ਮਗਨ। ਗੰਭੀਰੀ = ਗੰਭੀਰ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੀ। ਗਹਿਰੀ ਗੰਭੀਰੀ = ਮਾਣ ਵਿਚ ਮੱਤੀ ਹੋਈ, ਮਸਤ ਚਾਲ ਵਾਲੀ। ਸਸੁੜੀ = ਸਸੁੜੀ ਨੂੰ, ਸੱਸ ਨੂੰ। ਸੁਹੀਆ = ਨਮਸਕਾਰ। ਕਿਵ = ਕਿਵੇਂ? ਕਰੀ = ਕਰੀ, ਮੈਂ ਕਰਾਂ। ਬਣੀ = ਬਣੀ, ਥਣਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਭਰਵੀਂ ਛਾਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਗਚੁ = ਚੁਨੇ ਦਾ ਪਲਸਤਰ। ਜਿ ਧਉਲਹਰੀ = ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਧੌਲਰਾਂ ਨੂੰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੱਕੇ ਮਹਲਾਂ ਨੂੰ। ਗਿੜਵੜੀ ਧਉਲਹਰੀ = ਪਹਾੜਾਂ ਵਰਗੇ ਪੱਕੇ ਮਹੱਲਾਂ ਨੂੰ ! ਸਖੀਏ = ਹੇ ਸਖੀ! ਸੇ = ਉਹ (ਬਹੁ-ਵਚਨ)। ਡਿਠੁ = ਡਿੱਠੇ ਹਨ। ਮੁੰਧ = ਹੇ ਮੁੰਧ! ਹੇ ਭੋਲੀ ਜੁਆਨ ਕੁੜੀਏ ! ਨ ਗਰਬੁ = ਅਹੰਕਾਰ ਨਾਹ ਕਰ। ਬਣੀ = ਬਣੀ, ਥਣਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜੁਆਨੀ ਦੇ ਕਾਰਨ।

ਥਾਟ	:	ਪੂਰਬੀ
ਜਾਤੀ	:	ਔੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਕੋਮਲ ਰਿਸ਼ਭ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੁਰ	:	ਸ਼ੜਜ, ਰਿਸ਼ਭ, ਪੰਚਮ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਗੰਧਾਰ ਧੈਵਤ
ਸਮਾਂ	:	ਸ਼ਾਮ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਮੇ, ਪ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮੇ ਗ ਾਰੇ ਸੁ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਸ ਰੇ ਾਰੇ, ਸ ਰੇ ਪ, ਮੇਗ, ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਸਿਰੀਰਾਗੁ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਸ	ਸ	ਚੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਉਤੰ	ਗੀ	ਪੈ	ਓ	ਹ	ਰੀ	s
ਚੇ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਗ	ਹਿ	ਰੀ	ਗੰ	ਭੀ	ਰੀ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਸ	ਸੁ	ੜਿ	ਸੁ	ਹੀ	ਆ	s
ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਕਿ	ਵ	s	ਕ	s	ਰੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਨਿ	ਵ	ਣੁ	ਨ	ਜਾ	s	ਇ
ਪ	ਚੇ	ਚੇ	ਗ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਥ	s	s	ਣੀ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਸੁਣਿ ਮੁੰਧੇ ਹਰਣਾਖੀਏ ਗੂੜਾ ਵੈਣੁ ਅਪਾਰੁ ॥
ਪਹਿਲਾ ਵਸਤੁ ਸਿਵਾਇ ਕੈ ਤਾਂ ਕੀਚੈ ਵਾਪਾਰੁ ॥
ਦੇਹੀ ਦਿਚੈ ਦੁਰਜਨਾ ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਕੂੰ ਜੈਕਾਰੁ ॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹਰਣਾਖੀਏ = (ਹਰਣ = ਅਖੀ) ਹਰਣ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲੀਏ ! ਹੇ ਸੋਹਣੇ ਨੇਤਾਂ ਵਾਲੀਏ ! ਮੁੰਧੇ = ਹੇ ਭੋਲੀ ਜੁਆਨ ਕੁੜੀਏ ! ਗੂੜਾ = ਡੂੰਘਾ, ਭੇਦ-ਭਰਿਆ। ਅਪਾਰੁ = ਬਹੁਤ। ਵੈਣੁ = ਵਚਨ, ਬੋਲ। ਕੀਚੈ = ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ = ਦੁਹਾਈ, ਰੱਬ ਦੀ ਦੁਹਾਈ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ ਦੀ ਦੁਹਾਈ। ਦਿਚੈ = ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦੁਰਜਨਾ = (ਕਾਮਾਦਿਕ) ਦੁਸਟਾਂ (ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ)। ਕੂੰ = ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ। ਜੈਕਾਰੁ = ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਜੈਕਾਰ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿਫਤ-ਸਾਲਾਹ। ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਕੂੰ = ਭਲੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ।

ਥਾਟ	:	ਕਾਫੀ
ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਵਕਰ ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਰਿਸ਼ਭ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੁਰ	:	ਦੇਵੋਂ ਨਿਸ਼ਾਦ ਦੇਵੋਂ ਗੰਧਾਰ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਗੰਧਾਰ, ਧੈਵਤ
ਸਮਾਂ	:	ਰਾਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ, ਮ ਪ, ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ, ਧ ਮ ਗ ਰੇ ਪ, ਗੁ ਰੇ ਗੁ ਸ ਰੇ ਨੀ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਪ, ਧ ਮ ਗ ਮ, ਰੇ ਪ, ਮਗੁ, ਰੇ ਗੁ ਸ ਰੇ ਨੀ ਸ

ਰਾਗੁ ਮਾਝ ਤਿੰਨਤਾਲ (੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								s	ਸੁ	s	ਣਿ	ਮੁੰ	s	ਧੇ	s
ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ								
ਹ	ਰ	ਣਾ	s	ਖੀ	s	ਏ	s								
								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ
								ਗੁ	s	ੜਾ	s	ਵੈ	s	ਣੁ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ								
ਅ	s	s	s	ਪਾ	s	ਰੁ	s								
ਅੰਤਰਾ								ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
								ਪ	ਹਿ	ਲਾ	s	ਵ	ਸ	ਤੁ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਸਿ	ਵਾ	ਣਿ	s	ਕੈ	s	s	s								
								ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
								ਤਾਂ	s	s	s	ਕੀ	s	ਚੈ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਵਾ	s	s	s	ਪਾ	s	ਰੁ	s								
								ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
								ਦੇ	s	ਹੀ	s	ਦਿ	s	ਚੈ	s
ਧ	ਧ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ								
ਦੁ	s	ਰ	s	ਜ	s	ਨਾ	s								
								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ
								ਮਿ	s	ੜਾਂ	s	ਕੁੰ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ								
ਜੈ	s	s	s	ਕਾ	s	ਰੁ	s								

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਜੇ ਤੂੰ ਤਾਰੂ ਪਾਇ ਤਾਰੂ ਪੁਛੁ ਤਿੜੰਨੁ ਕਲ ॥
ਤਾਰੂ ਖਰੇ ਸੁਜਾਣ ਵੰਞਾ ਏਨੀ ਕਪਰੀ ॥੩॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪਾਇ = ਪਾਈ। ਤਾਰੂ ਪਾਇ = ਪਾਈ ਦਾ ਤਾਰੂ (ਬਣਨਾ ਚਾਹੇਂ)। ਤਾਰੂ = ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ। ਕਲ = ਕਲਾ, ਹੁਨਰ, ਜਾਚ।
ਤਿੜੰਨੁ ਕਲ = ਤਰਨ ਦਾ ਹੁਨਰ, ਤਰਨ ਦੀ ਜਾਚ। ਤਾਰੂ = ਉਹ (ਮਨੁੱਖ) ਹੀ। ਖਰੇ ਸੁਜਾਣ = ਅਸਲ ਸਿਆਣੇ। ਏਨੀ
ਕਪਰੀ = ਏਨੀ ਕਪਰੀ, ਇਹਨਾਂ ਲਹਿਰਾਂ ਵਿਚੋਂ। ਵੰਞਾ = ਵੰਞਾਂ, ਮੈਂ ਲੰਘਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਲੰਘ ਸਕਦਾ , ਹਾਂ।

ਥਾਟ	:	ਭੈਰਵ
ਜਾਤੀ	:	ਔੜਵ-ਸੰਪੂਰਨ
ਵਾਦੀ	:	ਰਿਸ਼ਭ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ, ਧੈਵਤ ਕੋਮਲ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਧੈਵਤ
ਸਮਾਂ	:	ਰਾਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰਾ
ਅਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਗ ਰੇ ਮ ਪਨੀ ਸ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸ ਨੀ ਧੁ ਮ ਪ, ਧੁ ਪ ਮ ਗ, ਗ ਰੇ ਸ ਨੀ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਮ ਧੁ ਪ, ਧੁ ਮ ਪ ਗ ਮ, ਰੇ ਗ ਰੇ ਸ ਨੀ, ਸ

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ (ਝੱਪਤਾਲ ੧੦ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3 2	4	5	6 0	7	8 3	9	10
ਸਥਾਈ									
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸ	ਚੇ	ਗ	ਗ	ਚੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਜੇ	ਛੁੰ	ਤਾ	s	ਰੂ	ਪਾ	ਣਿ	ਤਾ	s	ਹੂ
ਪ	ਪ	ਪਮ	ਗ	ਚੇ	ਗ	ਚੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪੁ	ਛੁ	ਤਿ	ੜੰ	ਨ੍	ਕ	s	ਲ	s	s
ਅੰਤਰਾ									
ਮ	ਮ	ਪਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ
ਤਾ	ਹੂ	ਖ	ਚੇ	s	ਸੁ	ਜਾ	ਣ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮ	ਗ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਵੰ	ਵਾ	ਏ	s	ਨੀ	ਕ	ਪ	ਰੀ	s	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਝੜ ਝਖੜ ਓਹੜ ਲਹਰੀ ਵਹਨਿ ਲਖੇਸਰੀ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਆਲਾਇ ਬੇੜੇ ਡੁਬਣਿ ਨਾਹਿ ਭਉ ॥੪॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਓਹੜ = ਹੜ੍ਹ। **ਲਹਰੀ ਲਖੇਸਰੀ** = (ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ) ਲੱਖਾਂ ਹੀ ਲਹਿਰਾਂ। **ਵਹਨਿ** = ਵਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। **ਸਿਉ** = ਪਾਸ। **ਆਲਾਇ** = ਪੁਕਾਰ ਕਰ। **ਡੁਬਣਿ** = ਡੁਬਣ ਵਿਚ। **ਭਉ** = ਡਰ, ਖਤਰਾ।

ਥਾਟ	:	ਬਿਲਾਵਲ
ਜ਼ਾਤੀ	:	ਔੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਮਧਿਅਮ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ
ਸੁਰ	:	ਸਾਰੇ ਸਵਰ ਸ਼ੁਧ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਗੰਧਾਰ ਨਿਸ਼ਾਦ ਆਰੋਹ
ਸਮਾਂ	:	ਸਵੇਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ (ਸੰਧੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਮ ਪ ਧ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ, ਮ, ਗ ਰੇ, ਸ ਗ ਰੇ ਗ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਰੇ ਮ ਪ, ਧ ਸੰ, ਨੀ ਧ ਪ ਮ, ਗ ਰੇ ਗ ਸ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
								ੜ	s	ੜ	s	ੜ	ਖ	s	ੜ
ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ								
ਓ	ਹਾ	s	s	ੜ	s	s	s					ਪ	ਮ	ਗ	ਰੇ
								ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਵ	ਹ	ਨਿ	s
ਰੇਮ	ਪਧ	ਸੰਨੀ	ਧਪ	ਸੰਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ								
ਲ	s	ਖੇ	s	ਸ	s	ਰੀ	s					ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਅੰਤਰਾ								ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਸਿ	s	ਉ	s
ਮਪ	ਧਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਧ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਸ	ਤਿ	ਗੁ	ਰ				
ਆ	s	ਲਾ	s	ਇ	s	s	s					ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ
								ਸੰ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਗੰ	ਭੁ	ਬ	ਣਿ	s
ਮਪ	ਧਸੰ	ਰੇਂਸੰ	ਧਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧਪ	ਮਗ	ਰੇਸ								
ਨਾ	s	ਹਿ	s	ਭ	s	ਉ	s								

ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ

ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਕੈਸੀ ਹੋਈ ॥
ਸਾਲਕੁ ਮਿਤੁ ਨ ਰਹਿਓ ਕੋਈ ॥
ਭਾਈ ਬੰਧੀ ਹੇਤੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥
ਦੁਨੀਆ ਕਾਰਣਿ ਦੀਨੁ ਗਵਾਇਆ ॥੫॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸਾਲਕੁ = ਸੁੱਚਾ ਸੰਤ ਜੋ ਆਪ ਜਪੇ ਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਤੋਂ ਜਪਾਏ, ਸਹੀ ਜੀਵਨ-ਰਾਹ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ। ਮਿਤੁ = ਮਿੱਤਰ। ਭਾਈ
ਬੰਧੀ = ਭਰਾਵਾਂ ਸਨਬੰਧੀਆਂ (ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ ਫਸ ਕੇ)। ਹੇਤੁ = (ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ) ਪਿਆਰ। ਚੁਕਾਇਆ = ਮੁਕਾ ਦਿੱਤਾ
ਹੈ। ਕਾਰਣਿ = ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ, ਵਾਸਤੇ। ਦੀਨੁ = ਧਰਮ, ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਰਮਾਇਆ।

ਥਾਟ	:	ਤੋੜੀ
ਜ਼ਾਤੀ	:	ਸ਼ਾੜਵ-ਸ਼ਾੜਵ
ਵਾਦੀ	:	ਕੋਮਲ ਪੈਵਤ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਕੋਮਲ ਰਿਸ਼ਭ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ ਗੰਧਾਰ ਪੈਵਤ ਕੋਮਲ, ਮਧਿਅਮ ਤੀਵਰ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਪੰਚਮ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਗੁ ਮੇ ਧੁ ਨੀ ਸਾਂ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸਾਂ ਨੀ ਧੁ ਮੇ ਗੁ ਰੇ, ਗੁ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਮੇ ਧੁ ਨੀ ਸਾਂ, ਨੀ ਧੁ ਮੇ ਗੁ ਰੇ, ਗੁ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਗੁਜਰੀ (ਵੱਡਾ ਖਿਆਲ ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
×		0		2		0		3		4	
ਸਥਾਈ										ਸੁਰੇਗੁਰੇ	ਧੁਧਨੀਨੀ
ਸ---	ਗੁਰੇਰੇਸ	ਮੇਮੇਗੁਗੁ	ਰੇਗੁਮੇਧੁ	ਨੀਨੀਨੀਨੀ	ਧੁਧੁਧੁਧੁ	ਮੇਮੇਗੁਗੁ	ਰੇਰੇਰੇਰੇ	ਗੁਗੁਰੇਰੇ	ਸਸਸਸ	ਨਾਨਕਸ	ਦੁਨੀਸ
ਆsss	ssss	ਕੈਸੀਸ	ਹੋਈਸ	ਸਾਲਕੁਸ	ਮਿਸਤੁਸ	ਨsss	ਰਹਿਓਸ	ਕੋsss	ਈsss		
ਅੰਤਰਾ										ਧੁਧੁਮੇਮੇ	ਧੁਧੁਨੀਨੀ
ਸਾਂਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਨੀਸਾਂਸਾਂ	ਧੁਧੁਨੀਸਾਂ	ਗੁਰੇਂਸਾਂਸਾਂ	ਧੁਧੁਰੇਰੇਂ	ਗੁਰੇਂਸਾਂਸਾਂ	ਨੀਨੀਨੀਨੀ	ਧੁਧੁਮੇਮੇ	ਗੁਗੁਮੇਮੇ	ਗੁਗੁਰੇਰੇਸਸ	ਭਾsss	ਈsss
ਬੰsss	ਧੀsss	ਹੋਤੁਤੁਸ	ਚੁਕਾਇਆ	ਦੁਨੀਆਸ	ਕਾਰਣਿਸ	ਦੀsss	ਨੁsss	ਗਵਾਸ	ਇਆਸ		

ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ

ਹੈ ਹੈ ਕਰਿ ਕੈ ਓਹਿ ਕਰੇਨਿ ॥
ਗਲ੍ਹਾ ਪਿਟਨਿ ਸਿਰੁ ਖੇਹੇਨਿ ॥
ਨਾਉ ਲੈਨਿ ਅਰੁ ਕਰਨਿ ਸਮਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਇ ॥੬॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹੈ ਹੈ = ਹਾਇ ਹਾਇ। ਕਰਿ ਕੈ = ਆਖ ਆਖ ਕੇ। ਓਹਿ ਕਰੇਨਿ = 'ਓਏ ਓਏ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਿਟਨਿ = ਪਿੱਟਦੀਆਂ ਹਨ। ਖੇਹੇਨਿ = ਖੁੰਹਦੀਆਂ ਹਨ। ਨਾਉ = (ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ) ਨਾਮ। ਲੈਨਿ = ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਰੁ = ਅਤੇ। ਸਮਾਇ = ਸਮਾਈ, ਸ਼ਾਂਤੀ। ਕਰਨਿ ਸਮਾਇ = ਸਮਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਭਾਣਾ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਜਾਇ = ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਜਾਇ = ਨਾਨਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਥਾਟ	:	ਆਸਾਵਰੀ
ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਮਧਿਅਮ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ
ਸੁਰ	:	ਦੇਵੋਂ ਧੈਵਤ ਦੇਵੋਂ ਨਿਸ਼ਾਦ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਗੰਧਾਰ, ਨਿਸ਼ਾਦ ਆਰੋਹ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਹਿਰ,
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਮ ਪ ਧ ਸ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸ ਨੀ ਧ ਪ, ਮ ਪ, ਧੁ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮ ਗ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਧੁ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮ ਗ, ਸ ਰੇ ਮ, ਗ ਸ ਰੇ ਗ ਸ

ਰਾਗੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਹੈ	s	ਹੈ	s	ਕ	ਰਿ	ਕੈ	s
ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ								
ਓ	s	ਹਿ	s	ਕ	ਰੇ	ਨਿ	s	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
								ਗ	s	ਲਾ	s	ਪਿ	ਟ	ਨਿ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ								
ਸਿ	s	ਰੁ	s	ਖੇ	ਹੇ	ਨਿ	s	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਅੰਤਰਾ								ਨਾ	s	ਉ	s	ਲੈ	s	ਨਿ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਅ	ਰੁ	ਕਰ	ਨਿ	ਸ	ਮਾ	s	ਇ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
								ਨਾ	ਨ	ਕ	s	ਤਿ	ਨ	ਬਲਿ	ਹਾਰੈ
ਮਪ	ਧੁਨੀ	ਧੁਪ	ਮਪ	ਨੀਧੁ	ਪਮ	ਗਰੇ	ਸ								
ਜਾ	s	s	s	ਇ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ

ਰੇ ਮਨ ਡੀਗਿ ਨ ਡੋਲੀਐ ਸੀਧੈ ਮਾਰਗਿ ਧਾਉ ॥

ਪਾਛੈ ਬਾਘੁ ਡਰਾਵਣੇ ਆਗੈ ਅਗਨਿ ਤਲਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਡੀਗਿ = ਡਿੰਗੇ (ਰਸਤੇ) ਉੱਤੇ। ਨ ਡੋਲੀਐ = ਡੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ, ਭਟਕਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਸੀਧੈ ਮਾਰਗਿ = ਸਿੱਧੇ ਰਸਤੇ ਉੱਤੇ। ਧਾਉ = ਦੌੜ। ਪਾਛੈ = ਇਸ ਜਗਤ ਵਿਚ। ਬਾਘੁ = ਬਘਿਆੜ, (ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਖਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ) ਬਘਿਆੜ, ਆਤਮਕ ਮੌਤ। ਡਰਾਵਣੇ = ਭਿਆਨਕ। ਆਗੈ = ਅਗਲੇ ਆ ਰਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ, ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ। ਅਗਨਿ ਤਲਾਉ = ਅੱਗ ਦਾ ਤਲਾਬ, ਜਠਰਾਗਨੀ ਦੀ ਘੁੰਮਣ-ਘੇਰੀ।

ਥਾਟ	:	ਬਿਲਾਵਲ
ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਮਧਿਅਮ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਸੜਜ
ਸੁਰ	:	ਦੇਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਦ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ ਅਤੇ ਧੈਵਤ
ਸਮਾਂ	:	ਰਾਤ
ਆਰੋਹ	:	ਨੀ ਸ ਗ ਮ ਪ ਨੀ ਸ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸ ਨੀ ਧ ਪ, ਨੀ ਧ ਪ, ਧ ਗ ਮ ਗ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਸ ਗ ਮ ਪ, ਧ ਨੀ ਧ ਪ, ਗ ਮ, ਪ ਮ ਗ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਪ	ਪ
ਰੇ	s	s	ਮ	s	ਨ
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇਮ	ਪ	ਪ
ਡੀ	ਗਿ	ਨ	ਡੇ	ਲੀ	ਐ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਸੀ	s	ਧੈ	ਮਾ	ਰ	ਗਿ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਧਾ	s	s	ਉ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਪਾ	s	ਛੈ	ਬਾ	s	ਘੁ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਡ	ਰਾ	ਵ	ਣੇ	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ
ਆ	s	ਗੈ	ਅ	ਗ	ਨਿ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਤ	s	ਲਾ	ਉ	s	s

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸ

ਬਾਘੁ ਮਰੈ ਮਨੁ ਮਾਰੀਐ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਹੋਇ ॥

ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਹਰਿ ਮਿਲੈ ਬਹੁੜਿ ਨ ਮਰਣਾ ਹੋਇ ॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਬਾਘੁ = ਬਘਿਆੜ, (ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਖਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ) ਬਘਿਆੜ, ਆਤਮਕ ਮੌਤ। ਮਾਰੀਐ = ਵੱਸ ਵਿਚ ਕਰ ਸਕੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਸੁ = ਜਿਸ (ਮਨੁੱਖ) ਨੂੰ। ਦੀਖਿਆ = ਸਿੱਖਿਆ। ਆਪੁ = ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ, ਆਪਣੇ ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਨੂੰ। ਪਛਾਣੈ = ਪਰਖਦਾ ਹੈ। ਬਹੁੜਿ = ਮੁੜ।

ਥਾਟ	:	ਖਮਾਜ
ਜਾਤੀ	:	ਸ਼ਾੜਵ- ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਰਿਸ਼ਭ
ਸੁਰ	:	ਦੇਵੋਂ ਨਿਸ਼ਾਦ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਗੰਧਾਰ
ਸਮਾਂ	:	ਦੁਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਮ ਪ, ਧ ਨੀ ਪ, ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਪ, ਧ ਮ ਗ ਰੇ, ਸ ਨੀ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਸ ਰੇ ਮ ਪ ਨੀ ਪ, ਧ ਮ ਗ ਰੇ, ਸ ਨੀ ਪ, ਨੀ ਸ

ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ
ਬਾ	s	ਘੁ	ਮ	s	ਰੈ	ਮ	s	ਨੁ	ਮਾ	ਰੀ	ਐ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ
ਜਿ	s	ਸੁ	ਸਤਿ	ਗੁ	ਰ	ਦੀ	ਖਿ	ਆ	ਹੇ	s	ਇ
ਅੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਆ	s	ਪੁ	ਪ	ਛਾ	ਣੈ	ਹ	s	ਰਿ	ਮਿ	s	ਲੈ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਪ	ਪ	ਧ	ਮ	ਗ	ਰੇ	ਨੀ	ਸ
ਬ	ਹੁ	ੜਿ	ਨ	s	s	ਮ	ਰ	ਣਾ	ਹੇ	ਇ	s

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

ਅਗਨਿ ਮਰੈ ਜਲੁ ਲੇੜਿ ਲਹੁ ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਨਿਧਿ ਜਲੁ ਨਾਹਿ ॥

ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਭਰਮਾਈਐ ਜੇ ਲਖ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਅਗਨਿ = ਅੱਗ। ਲੇੜਿ ਲਹੁ = ਲੱਭ ਲਵੇ। ਨਿਧਿ = ਸਰੋਵਰ, ਨਾਮ ਦਾ ਸਰੋਵਰ। ਜਨਮਿ ਮਰੈ = ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਗੇੜ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਰਮਾਈਐ = ਜੂਨਾਂ ਵਿਚ ਭਵਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਮਾਹਿ = ਕਮਾਂਦੇ ਰਹਿਣ (ਬਹੁ-ਵਚਨ)।

ਥਾਟ	:	ਖਮਾਜ
ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਰਿਸ਼ਭ
ਸੰਵਾਦੀ	;	ਧੈਵਤ
ਸੁਰ	:	ਦੋਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਦ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ, ਗੰਧਾਰ, ਧੈਵਤ,
ਸਮਾਂ	:	ਰਾਤ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	,	ਸ ਰੇ ਮ ਪ, ਨੀ ਸਾਂ
ਅਵਰੋਹ		ਸ ਰੋਂ ਨੀ ਧ, ਮ ਪ ਧ ਮ ਾਰੇ ਨੀ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਸ ਰੇ, ਮ ਪ, ਨੀ ਧ, ਧ ਪ, ਧ ਮ ਰੇ, ਰੇ ਨੀ ਸ

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								-	ਮੈਂ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
								s	ਅ	ਗ	ਨਿ	ਮ	s	ਚੈ	s
ਧ	ਧ	ਮੈਂ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ								
ਜ	ਲੁ	ਲੋ	ੜਿ	ਲ	s	ਹੁ	s								
								ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਰੇ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
								ਵਿ	s	ਣੁ	s	ਗੁ	s	ਰ	s
ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਰੇਂਨੀ	ਧਪ	ਨੀਧ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ								
ਨਿ	ਧਿ	ਜ	ਲੁ	ਨਾ	s	ਹਿ	s								
ਅੰਤਰਾ								ਮ	ਮੈਂ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਮ	ਪ	ਪ
								ਜ	ਨ	ਮਿ	s	ਮ	s	ਚੈ	s
ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ								
ਭ	ਰ	ਮਾ	s	ਈ	s	ਐ	s								
								ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
								ਜੇ	s	ਲ	ਖ	ਕ	ਰ	ਮ	s
ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਰੇਂਨੀ	ਧਪ	ਨੀਧ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਨੀਸ								
ਕ	s	s	s	ਮਾ	s	ਹਿ	s								

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ

ਕਲਰ ਕੇਰੀ ਛਪੜੀ ਕਊਆ ਮਲਿ ਮਲਿ ਨਾਇ ॥
ਮਨੁ ਤਨੁ ਮੈਲਾ ਅਵਗੁਣੀ ਚਿੰਜੁ ਭਰੀ ਗੰਧੀ ਆਇ ॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕੇਰੀ = ਦੀ। ਮਲਿ ਮਲਿ = ਮਲ ਮਲ ਕੇ ਬੜੇ ਸ਼ੌਕ ਨਾਲ। ਕਊਆ = (ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਕਾਲਖ ਨਾਲ) ਕਾਲੇ ਹੋਏ ਮਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ। ਨਾਇ = ਨ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਵਗੁਣੀ = ਵਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ। ਗੰਧੀ = ਬਦਬੂ ਨਾਲ। ਆਇ = ਆ ਕੇ।

ਥਾਟ	:	ਕਾਫੀ
ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ,
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ
ਸੁਰ	:	ਗੰਧਾਰ ਨਿਸ਼ਾਦ ਕੋਮਲ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ ਧੈਵਤ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਗੁ ਮ ਪ ਨੀ ਸ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸ ਨੀ ਧ ਪ, ਮ ਪ ਗੁ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਨੀ ਸ, ਗੁ ਮ ਪ, ਨੀ ਧ ਪ, ਮ ਪ ਗੁ, ਰੇ, ਸ

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਗੁ	ਗੁ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕ	ਲ	ਰ	ਕੇ	s	ਰੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਛ	ਪ	s	ੜੀ	s	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਕ	ਊ	s	ਆ	s	s	s
ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਮਲਿ	ਮ	ਲਿ	ਨਾ	s	ਇ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਗੁ	ਗੁ	ਮ	ਮ
ਮਨੁ	ਤਨੁ	s	ਮੈ	s	ਲਾ	s
ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਅ	s	ਵ	ਗੁ	s	ਣੀ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਚਿੰ	ਜੁ	s	ਭ	ਰੀ	ਗੰ	ਧੀ
ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ
ਆ	s	s	ਇ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਜੈਤਸਰੀ

ਜਨਮੇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਿਆ ਗਣੀ ਜਾਂ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਉ ॥

ਪੈਧਾ ਖਾਧਾ ਬਾਦਿ ਹੈ ਜਾਂ ਮਨਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਨਮੇ ਕਾ = ਜੰਮੇ ਦਾ, ਮਨੁੱਖਾ ਜਨਮ ਹਾਸਲ ਕੀਤੇ ਦਾ। ਗਣੀ = ਗਣੀ, ਮੈਂ ਗਿਣਾਂ। ਕਿਆ ਗਣੀ = ਮੈਂ ਕੀਹ ਗਿਣਾਂ? ਮੈਂ ਕੀਹ ਦੱਸਾਂ? ਜਾਂ = ਜਦੋਂ। ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ, ਪਿਆਰ। ਪੈਧਾ = ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ। ਬਾਦਿ = ਵਿਅਰਥ। ਮਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ। ਦੂਜਾ ਭਾਉ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ।

ਥਾਟ	:	ਪੂਰਵੀ
ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਗੰਧਾਰ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਨਿਸ਼ਾਦ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ, ਧੈਵਤ ਕੋਮਲ, ਮਧਿਅਮ ਤੀਬਰ।
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ ਧੈਵਤ
ਸਮਾਂ	:	ਸ਼ਾਮ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਗ ਮੇ ਪ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ, ਧੁ ਪ, ਮੇ ਗ ਰੇ ਸ
ਪਕੜ	:	ਸ, ਗ ਪ ਮੇ ਧੁ ਪ ਮੇ ਗ, ਮੇ ਗ, ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਜੈਤਸਰੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਜ	ਨ	ਮੇ	ਕਾ	ਫ	s	ਲੁ	s
ਮੇ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ								
ਕਿ	s	ਆ	s	ਗ	s	ਣੀ	s								
								ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
								ਜਾਂ	s	ਹ	ਰਿ	ਭ	ਗ	ਤਿ	ਨ
ਗ	ਗ	ਪਮੇ	ਗ	ਚੇ	ਚੇ	ਸ	ਸ								
ਭਾ	s	s	s	ਉ	s	s	s								
ਅੰਤਰਾ								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਮੇ	ਪ	ਨੀ
								ਪੈ	s	ਧਾ	s	ਖਾ	s	ਧਾ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਬਾ	s	ਦਿ	s	ਹੈ	s	s	s								
								ਨੀ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਚੁੱ	ਚੁੱ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
								ਜਾਂ	s	ਮ	ਨਿ	ਦੂ	s	ਜਾ	s
ਗਮੇ	ਪਨੀ	ਸਨੀ	ਧੁਪ	ਗਮੇ	ਪਮੇ	ਗਚੇ	ਸ								
ਭਾ	s	s	s	ਉ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਟੋਡੀ

ਹੈਨਿ ਵਿਰਲੇ ਨਾਹੀ ਘਣੇ
ਫੈਲ ਫਕੜੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥੧੨॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹੈਨਿ = ਹਨ (ਬਹੁ-ਵਚਨ)। ਘਣੇ = ਬਹੁਤੇ। ਫੈਲ = ਵਿਖਾਵੇ ਦੇ ਦੇ ਕੰਮ। ਫਕੜੁ = ਗੰਦਾ ਮੰਦਾ ਬੋਲ। ਸੰਸਾਰੁ = ਜਗਤ।

ਥਾਟ	:	ਤੇੜੀ (ਟੋਡੀ)
ਜਾਤੀ	:	ਸੰਪੂਰਣ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਕੋਮਲ ਧੈਵਤ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਕੋਮਲ ਰਿਸ਼ਭ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ, ਗੰਧਾਰ ਧੈਵਤ ਕੋਮਲ ਮਧਿਅਮ ਤੀਵਰ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਕੋਈ ਨਹੀਂ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਗੁ ਮੇ ਪ ਮੇ ਧੁ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧੁ, ਪ, ਮੇ ਗੁ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਸ ਰੇ ਗੁ, ਰੇ ਗੁ ਰੇ ਸ, ਮੇ ਧੁ ਪ, ਧੁ ਮੇ ਗੁ ਰੇ ਗੁ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਟੋਡੀ (ਚਾਰਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਸ	ਸ	ਚੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਹੈ	s	s	ਨਿ	s	s	ਵਿ	s	ਰ	s	ਲੇ	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਧੁ	ਧੁ	ਗੁ	ਚੇ	ਗੁ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਨਾ	s	s	ਹੀ	s	s	ਘ	s	s	s	ਣੇ	s
ਅੰਤਰਾ											
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਮੇ	ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਮੇ	ਧੁ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਫੈ	s	s	ਲ	s	s	ਫ	s	ਕ	s	ੜ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਮੇਧੁ	ਨੀਸਾਂ	ਨੀਧੁ	ਮੇਗੁ	ਚੇਗੁ	ਚੇਸ
ਸੰ	s	s	s	ਸਾ	s	ਰੁ	s	s	s	s	s

ਰਾਗੁ ਬੈਰਾੜੀ

ਨਾਨਕ ਲਗੀ ਤੁਰਿ ਮਰੈ ਜੀਵਣ ਨਾਹੀ ਤਾਣੁ ॥
ਚੇਟੈ ਸੇਤੀ ਜੇ ਮਰੈ ਲਗੀ ਸਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਤੁਰਿ = ਤੁਰਤ, ਛੇਤੀ ਹੀ। ਮਰੈ = ਆਪਾ-ਭਾਵ ਵਲੋਂ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੀਵਣ ਤਾਣੁ = (ਸੁਆਰਥ ਦੇ) ਜੀਵਨ ਦਾ ਜ਼ੋਰ।
ਸੇਤੀ = ਨਾਲ। ਲਗੀ = ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਚੇਟ।

ਥਾਟ	:	ਮਾਰਵਾ
ਜਾਤੀ	:	ਵਕਰ ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਗੰਧਾਰ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਧੈਵਤ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ ਕੋਮਲ, ਮਧਿਅਮ ਤੀਵਰ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਨਿਸ਼ਾਦ ਆਰੋਹ
ਸਮਾਂ	:	ਸ਼ਾਮ (ਸੰਧੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)
ਆਰੋਹ	:	ਨੀ ਚੇ ਗ ਪ, ਮੇ ਗ, ਮੇ ਧ ਸ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸ ਨੀ ਧ ਪ, ਮੇ ਗ, ਪ ਗ, ਚੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਪ ਧ ਗ, ਮੇ ਪ, ਮੇ ਗ, ਮੇ ਚੇ ਗ, ਚੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਬੈਰਾੜੀ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਨੀ	ਨੀ	ਚੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਪ	ਪ	ਗ	ਮੇ	ਗਚੇ	ਸ
ਨਾ	ਨ	ਕ	ਲ	ਸ	ਗੀ	ਤੁ	ਸ	ਰਿ	ਮ	ਸ	ਚੈ
ਪ	ਧ	ਗ	ਪ	ਪ	ਪ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਚੇ	ਸ
ਜੀ	ਵ	ਣ	ਨਾ	ਸ	ਹੀ	ਤਾ	ਸ	ਸ	ਣ	ਸ	ਸ
ਅੰਤਰਾ											
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਚੋ	ਸ	ਟੈ	ਸੇ	ਸ	ਤੀ	ਜੋ	ਸ	ਸ	ਮ	ਸ	ਚੈ
ਚੁੱ	ਚੁੱ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ	ਗਪ	ਧਪ	ਮੇਗ	ਮੇਗ	ਚੇਚੇ	ਸ
ਲ	ਸ	ਗੀ	ਸਾ	ਸ	ਸ	ਪ	ਸ	ਰ	ਵਾ	ਣ	ਸ

ਰਾਗੁ ਤਿਲੰਗ

ਭਾਂਡਾ ਧੋਵੈ ਕਉਣੁ ਜਿ ਕਚਾ ਸਾਜਿਆ ॥

ਧਾਤੂ ਪੰਜਿ ਰਲਾਇ ਕੂੜਾ ਪਾਜਿਆ ॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਭਾਂਡਾ = ਸਰੀਰ-ਭਾਂਡਾ। **ਧੋਵੈ ਕਉਣੁ** = ਕੌਣ ਧੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਕੌਣ ਸੁੱਧ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਕੋਈ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। **ਜਿ** = ਜਿਹੜਾ ਸਰੀਰ-ਭਾਂਡਾ। **ਕਚਾ** = ਕੱਚਾ। **ਕਚਾ ਭਾਂਡਾ** = ਕੱਚਾ ਘੜਾ (ਕੱਚੇ ਘੜੇ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਧੋਤਿਆਂ ਉਸ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਖੁਰ ਖੁਰ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ਨੂੰ ਚਿੱਕੜ ਨਾਲ ਲਿਖੇੜੀ ਜਾਇਗੀ। ਸਰੀਰ ਕੱਚਾ ਭਾਂਡਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਚਿੱਕੜ ਸਦਾ ਲੱਗਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੀਰਥ-ਇਸ਼ਨਾਨ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ਇਹ ਚਿੱਕੜ ਉਤਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ)। **ਧਾਤੂ ਪੰਜ** = (ਹਵਾ, ਪਾਣੀ, ਮਿੱਟੀ, ਅੱਗ, ਆਕਾਸ਼,) ਪੰਜ ਤੱਤ। **ਕੂੜਾ ਪਾਜਿਆ** = ਨਾਸਵੰਤ ਖਿਡੌਣਾ ਜਿਹਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਬਾਟ	:	ਖਮਾਜ
ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਐੜਵ
ਵਾਦੀ	:	ਗੰਧਾਰ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਨਿਸ਼ਾਦ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ, ਧੈਵਤ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ ਤੇ ਧੈਵਤ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਗ ਮ ਪ ਨੀ ਸਂ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸਂ ਨੀ ਪ ਮ ਗ, ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਨੀ ਸ ਗ ਮ ਪ, ਨੀ ਪ, ਗ ਮ ਗ, ਸ

ਰਾਗੁ ਤਿਲੰਗ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਭਾਂ	s	ਡਾ	ਧੋ	s	ਵੈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਕ	s	s	ਉ	s	ਣ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਜਿ	s	s	ਕ	s	ਚਾ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਗ	ਗ	ਚੇ	ਸ
ਸਾ	s	s	ਜਿ	s	ਆ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
ਧਾ	s	ਝੂ	ਪੰ	s	ਜਿ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਰ	s	s	ਲਾ	s	ਇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਕੂ	s	s	ੜਾ	s	s	s
ਗਮ	ਪਨੀ	ਸਾਂਨੀ	ਪਮ	ਗਮ	ਗਸ	ਸ
ਪਾ	s	s	ਜਿ	s	ਆ	s

ਰਾਗ ਸੁਹੀ

ਮਨਹੁ ਜਿ ਅੰਧੇ ਘੂਪ ਕਹਿਆ ਬਿਰਦੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ॥

ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਉਧੈ ਕਵਲ ਦਿਸਨਿ ਖਰੇ ਕਰੂਪ ॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਿ = ਜੇਹੜੇ ਮਨੁੱਖ। ਅੰਧੇ ਘੂਪ = ਘੁੱਪ ਅੰਨ੍ਹੇ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਮੂਰਖ। ਬਿਰਦੁ = (ਇਨਸਾਨੀ) ਫ਼ਰਜ਼। ਕਹਿਆ = ਦੱਸਿਆਂ
ਭੀ, ਕਹਿਆਂ, ਆਖਿਆਂ ਭੀ। ਮਨਿ ਅੰਧੈ = ਅੰਨ੍ਹੇ ਮਨ ਦੇ ਦੋ ਕਾਰਨ। ਉਧੈ ਕਵਲ = ਉਲਟੇ ਹੋਏ (ਹਿਰਦੇ-) ਕੰਵਲ ਦੇ
ਕਾਰਨ। ਖਰੇ ਕਰੂਪ = ਬਹੁਤ ਕੋਝੇ।

ਥਾਟ	:	ਬਿਲਾਵਲ
ਜਾਤੀ	:	ਸੰਪੂਰਣ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ
ਸੁਰ	:	ਸੰਪੂਰਣ (ਸੁਰ ਨੀ ਸ਼ੁੱਧ ਨੀ ਕੋਮਲ)
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਕੋਈ ਨਹੀ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਗ ਮ ਪ, ਨੀ ਧ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ, ਮ ਗ ਰੇ, ਗ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਗ ਮ ਗ ਰੇ, ਗ ਮ ਨੀ ਧ ਪ, ਪ ਮ ਗ, ਮ ਗ, ਰੇ ਗ ਰੇ, ਸ

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਮ	ਨ	ਹੁ ਜਿ	ਅੰ	s	ਧੇ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਘੁ	s	s	ਪ	s	s	s
ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਗ	ਗ
ਕ	ਹਿ	ਆ	ਬਿਰ	ਦੁ	ਨ	s
ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਜਾ	s	s	ਣ	s	ਨੀ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਮ	s	ਨਿ	ਅੰ	s	ਧੈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਊਂ	ਧੈ	s	ਕ	ਵ	ਲ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਦਿ	ਸ	ਨਿ	ਖ	s	ਰੇ	s
ਮ	ਗ	ਗ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਕ	s	s	ਰੂ	s	ਪ	s

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ

ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਜੇ ਬਿੰਦੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ॥
ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਕਮਾਵੈ ਕਰਮੁ ॥
ਸੀਲ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਰਖੈ ਧਰਮੁ ॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਬਿੰਦੈ = ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਡੂੰਘੀ ਸਾਂਝ ਪਾਂਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮੁ = ਪਰਮਾਤਮਾ। ਸੰਜਮੁ = ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੱਸ ਵਿਚ ਰੱਖਣ ਦਾ ਜਤਨ। ਸੀਲ = ਚੰਗਾ ਮਿੱਠਾ ਸੁਭਾਉ। ਸੰਤੋਖ = ਮਾਇਆ ਦੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਵਲੋਂ ਤ੍ਰਿਪਤੀ। ਰਖੈ = ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਨਿਬਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਥਾਟ	:	ਬਿਲਾਵਲ
ਜਾਤੀ	:	ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਧੈਵਤ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਗੰਧਾਰ
ਸੁਰ	:	ਸਾਰੇ ਸ਼ੁੱਧ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਕੋਈ ਨਹੀਂ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਗ ਮ ਪ, ਧ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧ, ਪ, ਮ ਗ, ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਗ ਰੇ, ਗ ਮ ਧ ਪ, ਮ ਗ, ਮ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸੋ	s	s	s	ਬੁ	ਹ	ਮ	ਣੁ
ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਜੋ	s	ਬਿੰ	ਦੈ	ਬੁ	ਹ	ਮੁ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਜ	ਪੁ	ਤ	ਪੁ	ਸੰ	ਜ	ਮੁ	s
ਧਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ
ਕ	ਮਾ	s	ਵੈ	ਕ	ਰ	ਮੁ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸੀ	ਲ	ਸੰਤੋ	ਖ	ਕਾ	s	s	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਰ	s	ਖੈ	s	ਧ	ਰ	ਮੁ	s

ਰਾਗੁ ਗੋਂਡ

ਖੜੀ ਸੇ ਜੁ ਕਰਮਾ ਕਾ ਸੂਰੁ ॥
ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਾ ਕਰੈ ਸਰੀਰੁ ॥
ਖੇਤੁ ਪਛਾਣੈ ਬੀਜੈ ਦਾਨੁ ॥
ਸੇ ਖੜੀ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਣੁ ॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਸੂਰੁ = ਸੂਰਮਾ। ਕਰਮਾ ਕਾ ਸੂਰੁ = (ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਲੀ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਤੇ) ਨੇਕ ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੂਰਮਾ।
ਪੁੰਨ = ਭਲੇ ਕਰਮ। ਪੁੰਨ ਦਾਨ = ਭਲੇ ਕਰਮ ਵੰਡਣੇ। ਸਰੀਰੁ = (ਭਾਵ,) ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ। ਖੇਤੁ = ਸਰੀਰ-ਖੇਤ। ਦਾਨੁ
= ਨਾਮ ਦੀ ਦਾਤਿ। ਦਰਗਹ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ।

ਥਾਟ	:	ਬਿਲਾਵਲ
ਜਾਤੀ	:	ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਸੜਜ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਮਧਿਅਮ
ਸੁਰ	:	ਸ਼ੁਧ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਕੋਈ ਨਹੀਂ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਪਹਿਰ,
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਗ ਮ, ਪ ਨੀ ਧ ਨੀ ਸਂ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸਂ ਨੀ ਧ ਨੀ ਪ, ਮ ਗ, ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਰੇ ਗ ਮ, ਪ ਮ, ਮ ਪ ਨੀ ਧ ਨੀ ਸਂ, ਨੀ ਧ ਨੀ ਪ, ਧ ਮ

ਰਾਗੁ ਗੋਂਡ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
								ਖ	s	ੜੀ	s	ਸੋ	s	s	s
				ਪ	ਪ	ਪ	ਪ								
				ਕਾ	s	ਸੂ	ਰੁ								
								ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਮ	ਮਪ	ਮ	ਮ
								ਪੁੰ	ਨ	ਦਾ	ਨ	ਕਾ	s	s	s
				ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
				ਸ	ਰੀ	ਰੁ	s								
ਅੰਤਰਾ								ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
								ਖੇ	s	ਤੁ	s	ਪ	ਛਾ	s	ਣੈ
				ਨੀ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ								
				ਦਾ	s	ਨੁ	s								
								ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਸੋ	s	s	s	ਖ	s	ੜੀ	s
				ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
				ਪ	ਰ	ਵਾ	ਣੁ								

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ

ਤਨੁ ਨ ਤਪਾਇ ਤਨੂਰ ਜਿਉ ਬਾਲਣੁ ਹਡ ਨ ਬਾਲਿ ॥
ਸਿਰਿ ਪੈਰੀ ਕਿਆ ਫੇੜਿਆ ਅੰਦਰਿ ਪਿਰੀ ਸਮਾਲਿ ॥੧੮॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਿਉ = ਵਾਂਗ। ਸਿਰਿ = ਸਿਰ ਨੇ। ਪੈਰੀ = ਪੈਰੀਂ, ਪੈਰਾਂ ਨੇ। ਫੇੜਿਆ = ਵਿਗਾੜਿਆ। ਅੰਦਰਿ = ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ
ਹੀ। ਪਿਰੀ = ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ। ਸਮਾਲਿ = ਸਾਂਭ ਕੇ ਰੱਖ।

ਥਾਟ	:	ਭੈਰਵ
ਜਾਤੀ	:	ਸ਼ਾੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਧੈਵਤ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਰਿਸ਼ਭ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ ਧੈਵਤ ਕੋਮਲ, ਦੇਵੇਂ ਮਧਿਅਮ ਦੇਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਦ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ
ਸਮਾਂ	:	ਸਵੇਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਗ, ਮ ਪ, ਧੁ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮੇ ਪ ਧੁ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਗ ਮ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ:	:	ਧੁ ਪ, ਮੇ ਪ, ਧੁ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਗ ਮ ਰੇ ਸ

ਰਾਗ ਰਾਮਕਲੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਤ	ਨੁ	ਨ	ਤ	ਪਾ	ਇ	s
ਮ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਤ	ਨੁ	ਰ	ਜਿ	s	ਉ	s
ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਬਾ	ਲ	ਣੁ	ਹ	ਡ	ਨ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਬਾ	s	s	ਲਿ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ						
ਸਂ	ਸਂ	ਨੀ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਸਿ	s	ਰਿ	ਪੈ	s	ਰੀ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਨੀ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ
ਕਿ	s	ਆ	ਫੇ	ੜਿ	ਆ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਅੰ	ਦ	ਰਿ	ਪਿ	s	ਰੀ	s
ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸ	s	s	ਮਾ	s	ਲਿ	s

ਰਾਗੁ ਨਟ ਨਾਰਾਇਣ

ਸਭਨੀ ਘਟੀ ਸਹੁ ਵਸੈ ਸਹ ਬਿਨੁ ਘਟੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਤੇ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨ੍ਹਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥੧੯॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਘਟੁ = ਸਰੀਰ। ਸਭਨੀ ਘਟੀ = ਸਭਨੀਂ ਘਟੀਂ, ਸਾਰੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿਚ। ਸਹੁ = ਖਸਮ-ਪ੍ਰਭੂ। ਸਹ ਬਿਨੁ = ਖਸਮ-ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ। ਨਾਨਕ = ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਤੇ = ਉਹ ਜੀਵ-ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ। ਸੋਹਾਗਣੀ = ਖਸਮ ਵਾਲੀਆਂ। ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰੂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨ ਪੈ ਕੇ।

ਥਾਟ	:	ਬਿਲਾਵਲ
ਜਾਤੀ	:	ਸੰਪੂਰਣ ਐੜਵ
ਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਰਿਸ਼ਭ
ਸੁਰ	:	ਦੇਵੇਂ ਮਧਿਅਮ ਅਤੇ ਧੈਵਤ ਗੰਧਾਰ ਦਾ ਅਵਰੋਹ ਵਿਚ ਅਲਪ ਪ੍ਰਯੋਗ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਅਵਰੋਹ ਵਿਚ ਨਿਸ਼ਾਦ
ਸਮਾਂ	:	ਰਾਤ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਗ ਮ ਰੇ, ਮੇ ਪ ਧ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਧ ਪ, ਮੇ ਧਪ, ਗ ਮ ਰੇ ਸ
ਪਕੜ	:	ਸ ਮ ਗ ਮੇ ਪ, ਧਪ, ਮ, ਗ ਮ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਨਟ ਨਾਰਾਇਣ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ		ਸ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਸ	ਭ	ਨੀ	ਘ	s	ਟੀ	ਸ	s	ਹੁ	ਵ	ਸੈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਸ	ਹ	ਬਿ	ਨੁ	ਘ	ਟੁ	ਨ	s	s	ਕੋ	s	ਇ
ਅੰਤਰਾ		ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮੇ	ਮੇ	ਕ	ਤੇ	s	s	ਸੋ	ਹਾ	s	ਗ	s	ਣੀ
ਨਾ	ਨ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਮੇਪ	ਧਪ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਸ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨਾ	ਗੁਰ	ਮੁ	ਖਿ	ਪਰ	ਗਟੁ	ਹੋ	s	ਇ	s
ਜਿ	s										

ਰਾਗੁ ਮਾਲੀ ਗਉੜਾ

ਜਉ ਤਉ ਪ੍ਰੇਮ ਖੇਲਣ ਕਾ ਚਾਉ ॥
ਸਿਰੁ ਧਰਿ ਤਲੀ ਗਲੀ ਮੇਰੀ ਆਉ ॥
ਇਤੁ ਮਾਰਗਿ ਪੈਰੁ ਧਰੀਜੈ ॥
ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ ਕਾਣਿ ਨ ਕੀਜੈ ॥੨੦॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਉ = ਜੇ। ਤਉ = ਤੈਨੂੰ, ਤੇਰਾ। ਚਾਉ = ਸ਼ੌਕ। ਧਰਿ = ਧਰ ਕੇ, ਰੱਖ ਕੇ। ਸਿਰੁ = (ਭਾਵ,) ਹਉਮੈ, ਅਹੰਕਾਰ। ਇਤੁ = ਇਸ ਵਿਚ। ਮਾਰਗਿ = ਰਸਤੇ ਵਿਚ। ਇਤੁ ਮਾਰਗਿ = ਇਸ ਰਸਤੇ ਵਿਚ, (ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ) ਇਸ ਰਸਤੇ ਤੇ। ਧਰੀਜੈ = ਧਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਾਣਿ = ਝਿਜਕ। ਨ ਕੀਜੈ = ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀ।

ਥਾਟ	:	ਮਾਰਵਾ
ਜਾਤੀ	:	ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਰਿਸ਼ਭ ਕੋਮਲ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ ਕੋਮਲ, ਮਧਿਅਮ, ਤੀਵਰ ਦੇਵੇਂ ਧੈਵਤ
ਵਰਜਿਤ ਸਰ	:	ਕੋਈ ਨਹੀਂ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਗ ਮੇ ਪ ਧ ਨੀ ਧ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮੇ ਨੀ ਧ ਮੇ ਗ, ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਸ ਰੇ ਗ, ਮੇ ਨੀ ਧ ਮੇ, ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਮਾਲੀ ਗਉੜਾ (ਕਹਿਰਵਾ ੮ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3	4	5 0	6	7	8
ਸਥਾਈ							
ਪ	ਪ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ
ਜ	ਉ	ਤ	ਉ	ਪ੍ਰੇ	ਮ	ਖੇਲ	ਣ ਕਾ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਚਾ	s	s	s	ਉ	s	s	s
ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ
ਸਿ	ਰੁ	ਧ	ਰਿ	ਤ		ਲੀ	s
ਗਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗ	ਲੀ	ਮੇ	ਰੀ	ਆ	s	ਉ	s
ਅੰਤਰਾ							
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਇ	s	ਤੁ	s	ਮਾ	ਰ	ਗਿ	s
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
ਪੈ	s	ਰੁ	s	ਧ	ਰੀ	ਜੈ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਸਿ	ਰੁ	s	s	ਦੀ	s	ਜੈ	s
ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਕਾ	s	ਣਿ	ਨ	ਕੀ	s	ਜੈ	s

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ

ਨਾਲਿ ਕਿਰਾੜਾ ਦੇਸਤੀ ਕੂੜੈ ਕੂੜੀ ਪਾਇ ॥
ਮਰਣੁ ਨ ਜਾਪੈ ਮੂਲਿਆ ਆਵੈ ਕਿਤੈ ਥਾਇ ॥੨੧॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਕਿਰਾੜਾ = ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖ, ਹਰ ਵੇਲੇ ਮਾਇਆ ਦੀਆਂ ਗਿਣਤੀਆਂ ਗਿਣਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ।
ਦੇਸਤੀ = ਮਿੱਤਾ। ਕੂੜੈ = ਕੂੜ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਪਾਇ = ਪਾਇਆ, (ਦੇਸਤੀ ਦੀ) ਪਾਇਆ।
ਕੂੜੀ = ਜਿਸ ਉਤੇ ਇਤਬਾਰ ਨਾਹ ਹੋ ਸਕੇ। ਨ ਜਾਪੈ = (ਇਹ ਗੱਲ) ਸੁਝਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਿਤੈ ਥਾਇ = ਕਿਸੇ ਭੀ ਥਾਂ ਤੇ।
ਆਵੈ = ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਰਣੁ = ਮੌਤ।

ਥਾਟ	:	ਖਮਾਜ
ਜਾਤੀ	:	ਸ਼ਾੜਵ- ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਗੰਧਾਰ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਨਿਸ਼ਾਦ
ਸੁਰ	:	ਦੇਵੋਂ ਮਧਿਆਮ, ਦੇਵੋਂ ਧੈਵਤ, ਦੇਵੋਂ ਨਿਸ਼ਾਦ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਪਹਿਰਾ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਗ ਮ ਪ, ਧ ਨੀ ਸ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸ ਨੀ ਧ ਪ, ਮੇ ਪ ਧੁ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮ ਗ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਪ ਧ ਨੀ ਧ ਪ, ਮੇ ਪ ਧੁ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਪ ਧ ਪ ਗ, ਰੇ, ਗ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ (ਦਾਦਰਾ ਓ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਮੇ	ਪ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ
ਨਾ	s	ਲਿ	ਕਿ	ਰਾ	ੜਾ
ਨੀਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ
ਦੋ	s	s	ਸ	ਤੀ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਕੂ	s	ੜੈ	ਕੂ	s	ੜੀ
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪਾ	s	s	ਇ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਪ	ਪ	ਪ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ
ਮਰ	ਣ	ਨ	ਜਾ	ਪੈ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮੂ	ਲਿ	s	ਆ	s	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ
ਆ	ਵੈ	s	ਕਿ	ਤੈ	s
ਮ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਥਾ	s	s	ਇ	s	s

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ

ਗਿਆਨ ਹੀਣੰ ਅਗਿਆਨ ਪੂਜਾ ॥

ਅੰਧ ਵਰਤਾਵਾ ਭਾਉ ਦੂਜਾ ॥੨੨॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗਿਆਨ = ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸੂਝ। ਹੀਣੰ = ਸੱਖਣੇ। ਅਗਿਆਨ = ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਵਲੋਂ ਬੇਸਮਝੀ। ਅੰਧ = ਅੰਨ੍ਹਾ, ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਵਲੋਂ ਅੰਨ੍ਹਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ। ਵਰਤਾਵਾ = ਵਰਤਣ-ਵਿਹਾਰ। ਭਾਉ = ਪਿਆਰ। ਭਾਉ ਦੂਜਾ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਦਾ ਪਿਆਰ, ਮਾਇਆ ਦਾ ਮੋਹ।

ਥਾਟ	:	ਧਰਮਵਤੀ (ਦਖਣੀ ਸੰਗੀਤ ਪਧਤੀ)
ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ
ਸੁਰ	:	ਮਧਿਅਮ ਤੀਬਰ, ਗੰਧਾਰ ਕੋਮਲ ਦੇਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਦ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ, ਧੈਵਤ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਚੌਥਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਨੀ ਸ, ਗੁ ਮੇ ਪ, ਨੀ ਸ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸ ਨੀ ਧ ਪ, ਨੀ ਧ ਪ, ਮੇ ਗੁ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਨੀ ਨੀ ਧ ਪ, ਮੇ ਪ, ਮੇ ਗੁ, ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ (ਦਾਦਰਾ ਓ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧਪ	ਪ	ਪ
ਗਿ	ਆ	s	ਨ	s	s
ਗੁ	ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਪ	ਪ
ਹੀ	s	s	ਣੰ	s	s
ਪਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
ਅ	s	ਗਿ	ਆ	s	ਨ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪੂ	s	s	ਜਾ	s	s
ਅੰਤਰਾ					
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀਸਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਅੰ	s	s	ਧ	s	s
ਗੁਂ	ਗੁਂ	ਗੁਂ	ਰੇਂ	ਸਂ	ਸਂ
ਵ	s	ਰ	ਤਾ	s	ਵਾ
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
ਭਾ	s	s	ਉ	s	s
ਗੁ	ਗੁ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਦੂ	s	s	ਜਾ	s	s

ਰਾਗੁ ਕੇਦਾਰਾ

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਧਰਮ ਬਿਨੁ ਧਿਆਨੁ ॥
ਸਚ ਬਿਨੁ ਸਾਖੀ ਮੂਲੇ ਨ ਬਾਕੀ ॥੨੩॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਗਿਆਨੁ = ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸੂਝ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਸਾਂਝ। ਧਰਮ = ਫਰਜ਼, ਕਰਤੱਬ। ਧਿਆਨੁ = ਲਗਨ, ਸੁਰਤ। ਸਚ = ਸਦਾ-ਬਿਰ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਦਾ ਸਿਮਰਨ। ਸਾਖੀ = ਗਵਾਹੀ, ਪਰਵਾਨਾ, ਜੀਵਨ-ਰਾਹਦਾਰੀ। ਮੂਲੇ = ਮੂਲ ਭੀ, ਸਰਮਾਇਆ ਭੀ, (ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦਾ ਉਹ) ਸਰਮਾਇਆ ਭੀ (ਜਿਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾ ਜਨਮ ਲੈ ਕੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ)। ਨ ਬਾਕੀ = ਬਾਕੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ, ਪੱਲੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ।

ਥਾਟ	:	ਕਲਿਆਣ
ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਸ਼ਾੜਵ
ਵਾਦੀ	:	ਮਧਿਅਮ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ
ਸੁਰ	:	ਦੇਵੋਂ ਮਧਿਅਮ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਸੁੱਧ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ, ਪੈਂਤ ਅਵਰੋਹ ਵਿਚ ਗੰਧਾਰ
ਸਮਾਂ	:	ਰਾਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸਮ, ਮ ਪ, ਧਪ, ਨੀਧ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀਂ ਧ ਪ, ਮੇ ਪ ਧ ਪ ਮ, ਮ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਸ, ਮ, ਮ ਪ, ਧ ਪ, ਮ, ਪਮ, ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਕੇਦਾਰਾ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਸ	ਸ	ਮ	ਰੇ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਗੁ	s	ਰ	s	ਬਿ	s	ਨੁ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧ	ਮੌ	ਮ	ਰੇ	ਸ								
ਗਿ	s	s	s	ਆ	s	ਨੁ	s								
								ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
								ਧ	ਰ	ਮ	s	ਬਿ	s	ਨੁ	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧ	ਮੌ	ਮ	ਰੇ	ਸ								
ਧਿ	s	s	s	ਆ	s	ਨੁ	s								
ਅੰਤਰਾ								ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਨੀ	ਧ
								ਸ	s	ਚ	s	ਬਿ	s	ਨੁ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਸਾ	s	s	s	ਖੀ	s	s	s								
								ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਪ
								ਮੂ	s	ਲੋ	s	ਨ	s	s	s
ਮੇ	ਮੇ	ਪ	ਧ	ਮੌ	ਮ	ਰੇ	ਸ								
ਬਾ	s	s	s	ਕੀ	s	s	s								

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ

ਮਾਣੂ ਘਲੈ ਉਠੀ ਚਲੈ ॥
ਸਾਦੁ ਨਾਹੀ ਇਵੇਹੀ ਗਲੈ ॥੨੪॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਮਾਣੂ = ਮਨੁੱਖ (ਨੂੰ)। ਘਲੈ = ਘੱਲੈ, (ਪਰਮਾਤਮਾ) ਭੇਜਦਾ ਹੈ। ਉਠੀ = ਉਠਿ, ਉੱਠ ਕੇ। ਚਲੈ = ਚੱਲੇ, (ਜਗਤ ਤੋਂ) ਤੁਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਦੁ = ਸੁਆਦ, ਆਨੰਦ। ਇਵੇਹੀ ਗਲੈ = ਇਹੇ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਵਿਚ।

ਥਾਟ	:	ਭੈਰਵ
ਜਾਤੀ	:	ਸੰਪੂਰਣ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਧੈਵਤ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਰਿਸ਼ਭ
ਸੁਰ	:	ਰਿਸ਼ਭ, ਧੈਵਤ, ਕੋਮਲ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਕੋਈ ਨਹੀਂ
ਸਮਾਂ	:	ਪ੍ਰਭਾਤ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ, ਗ ਮ ਪ ਧੁ, ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧੁ ਧੁ ਪ, ਮ ਗ, ਰੇ, ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਗ ਮ ਧੁ ਧੁ ਪ, ਗ ਮ ਰੇ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ (ਦਾਦਰਾ ਏ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3	4 0	5	6
ਸਥਾਈ					
ਧੁ	ਧੁ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਮਾ	s	ਫੂ	ਘ	s	ਲੈ
ਗ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਸ	ਸ
ਉ	s	ਠੀ	ਚ	s	ਲੈ
ਅੰਤਰਾ					
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ
ਸਾ	s	ਦੁ	ਨਾ	s	ਹੀ
ਗ	ਗ	ਮ	ਪ	ਪ	ਪ
ਇ	ਵੇ	ਹੀ	ਗ	s	ਲੈ

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤ

ਰਾਮੁ ਝੁਰੈ ਦਲ ਮੇਲਵੈ ਅੰਤਰਿ ਬਲੁ ਅਧਿਕਾਰ ॥
ਬੰਤਰ ਕੀ ਸੈਨਾ ਸੇਵੀਐ ਮਨਿ ਤਨਿ ਜੁਝੁ ਅਪਾਰੁ ॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਰਾਮੁ = (ਸ੍ਰੀ) ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ। ਝੁਰੈ = ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦਲ = ਫੌਜਾਂ। ਮੇਲਵੈ = ਇਕੱਠੀਆਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅੰਤਰਿ = (ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਦੇ) ਅੰਦਰ। ਅਧਿਕਾਰ = ਇਖਤਿਆਰ। ਬਲੁ ਅਧਿਕਾਰ = ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਤਾਕਤ। ਬੰਤਰ ਕੀ ਸੈਨਾ = ਵਾਨਰਾਂ ਦੀ ਫੌਜ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਸੇਵੀਐ = (ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਦੀ) ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਮਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ। ਤਨਿ = ਤਨ ਵਿਚ। ਜੁਝੁ = ਜੁੱਧ ਦਾ ਚਾਉ।

ਥਾਟ	:	ਬਿਲਾਵਲ
ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ ਤਾਰ ਸਪਤਕ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਮਧਿਅਮ
ਸੁਰ	:	ਸਾਰੇ ਸ਼ੁੱਧ ਸੁਰ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ ਅਤੇ ਪੰਚਮ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਹਿਰ (ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਗਾਇਆ ਵਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।)
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਗ ਮ ਧ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ ਮ, ਗ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਗ ਮ ਧ ਨੀ ਸੰ, ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ ਮ, ਗ, ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਮੇਧੁ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰਨੀ	ਧੁਪ	ਪ	ਮੇ	ਧੁ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਰਾ	ਮੁ	s	ਝੁ	s	ਰੈ	ਦ	s	ਲ	ਮੇ	ਲ	ਵੈ
ਧੁ	ਧੁ	ਧੁ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮੇ	ਗ	ਮੇ	ਗ	ਰੇ	ਸ
ਅੰ	ਤ	ਰਿ	ਬ	s	ਲੁ	ਅ	s	ਧਿ	s	ਕਾ	ਰ
ਅੰਤਰਾ											
ਮੇ	ਮੇ	ਧੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਮੇਧੁ	ਨੀਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਬੰ	ਤ	ਰ	ਕੀ	s	s	ਸੈ	s	ਨਾ	ਸੇ	ਵੀ	ਐ
ਧੁ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਨੀ	ਧੁ	ਪ	ਮੇਧੁ	ਨੀਧੁ	ਮੇਗ	ਮੇਗ	ਰੇਸ	ਸ
ਮ	ਨਿ	ਤ	ਨਿ	ਜੁ	ਝੁ	ਅ	s	ਪਾ	s	ਰੁ	s

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ

ਮਨ ਮਹਿ ਝੂਰੈ ਰਾਮਚੰਦੁ ਸੀਤਾ ਲਛਮਣ ਜੋਗੁ ॥
ਹਣਵੰਤਰੁ ਆਰਾਧਿਆ ਆਇਆ ਕਰਿ ਸੰਜੋਗੁ ॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਝੂਰੈ = ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ) । ਜੋਗੁ = ਦੀ ਖਾਤਰ, ਵਾਸਤੇ। ਹਣਵੰਤਰੁ = ਹਨੂਮਾਨ (ਹਨੂ = ਛਤ = ਠੇਡੀ।
ਹਨੂਮਾਨ = ਲੰਮੀ ਠੇਡੀ ਵਾਲਾ) । ਆਰਾਧਿਆ = ਯਾਦ ਕੀਤਾ। ਕਰਿ = ਕਰਕੇ, ਦੇ ਕਾਰਨ। ਸੰਜੋਗੁ = ਮਿਲਾਪ,
(ਪਿਛਲੇ ਕੀਤੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ) ਮਿਲਾਪ। ਸੰਜੋਗੁ ਕਰਿ = (ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਲੋਂ ਬਣੇ) ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ।

ਥਾਟ	:	ਕਾਫੀ
ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਐੜਵ
ਵਾਦੀ	:	ਰਿਸ਼ਭ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੁਰ	:	ਅਵਰੋਹ ਵਿਚ ਕੋਮਲ, ਨਿਸ਼ਾਦ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਗੰਧਾਰ, ਧੈਵਤ
ਸਮਾਂ	:	ਦਿਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਮ ਪ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਪ ਮ ਰੇ, ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਨੀ ਸ ਰੇ, ਮ ਰੇ, ਪ ਮ ਰੇ, ਨੀ ਸ

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ											
ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਨੀ	ਨੀ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਮ	ਨ	ਮ	ਹਿ	ਝੂ	ਰੈ	ਰਾ	s	ਮ	ਚੰ	s	ਦੁ
ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਸ
ਸੀ	s	ਤਾ	ਲਛ	ਮ	ਣ	ਜੋ	s	s	s	ਗੁ	s
ਸੰਤਰਾ											
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਨੀ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਹ	s	ਣ	ਵੰ	ਤ	ਰੁ	ਆ	ਰਾ	s	ਧਿ	ਆ	s
ਮੰ	ਮੰ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਨੀ	ਪ	ਮਪ	ਨੀਸੰ	ਨੀਪ	ਮਪ	ਮਰੇ	ਸ
ਆ	ਇ	ਆ	ਕ	s	ਰਿ	ਸੰ	s	ਜੋ	s	ਗੁ	s

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਲਾਹੌਰ ਸਹਰੁ ਜਹਰੁ ਕਹਰੁ ਸਵਾ ਪਹਰੁ ॥੨੧॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਹਰੁ = (ਆਤਮਕ ਮੌਤ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ) ਜਹਿਰ। ॥੨੧॥

ਥਾਟ	:	ਬਿਲਾਵਲ
ਜ਼ਾਤੀ	:	ਔੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਮਧਿਅਮ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ
ਸੁਰ	:	ਸਾਰੇ ਸਵਰ ਸ਼ੁਧ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਗੰਧਾਰ ਨਿਸ਼ਾਦ ਆਰੋਹ
ਸਮਾਂ	:	ਸਵੇਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ (ਸੰਧੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਮ ਪ ਧ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ, ਮ, ਗ ਰੇ, ਸ ਗ ਰੇ ਗ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਰੇ ਮ ਪ, ਧ ਸੰ, ਨੀ ਧ ਪ ਮ, ਗ ਰੇ ਗ ਸ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ (ਦੀਪਚੰਦੀ ੧੪ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3	4 2	5	6	7	8 0	9	10	11 3	12	13	14
ਸਥਾਈ													
ਮ	ਮ	ਮ	ਮਪ	ਧ	ਧ	ਧਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਲਾ	s	ਹੋ	ਰ	s	s	s	ਸ	ਹ	s	ਰੁ	s	s	s
ਨੀ	ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਧ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ	ਪ	ਮ	ਮ	ਮ	ਮ
ਲਾ	s	ਹੋ	ਰ	s	s	s	ਸ	ਹ	s	ਰੁ	s	s	s
ਅੰਤਰਾ													
ਮ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ	ਪਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸੰ	ਸੰ
ਜ	s	ਹ	ਰੁ	s	s	s	ਕ	ਹ	s	ਰੁ	s	s	s
ਗੰ	ਗੰ	ਗੰ	ਰੇਂ	ਗੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਧ	ਧ	ਧ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ	ਸੰ
ਸ	s	s	ਵਾ	s	s	s	ਪ	ਹ	s	ਰੁ	s	s	s

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਉਦੇਸਾਰੈ ਕਿਆ ਨੀਸਾਨੀ ਤੇਟਿ ਨ ਆਵੈ ਅੰਨੀ ॥

ਉਦੇਸੀਅ ਘਰੇ ਹੀ ਵੁਠੀ ਕੁੜਿਏਨੀ ਰੰਨੀ ਧੰਮੀ ॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਉਦੇਸਾਰੈ ਨੀਸਾਨੀ = (ਮਾਇਆ ਕਮਾਣ ਵਾਸਤੇ) ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ। ਤੇਟਿ = ਘਾਟ। ਅੰਨ = ਅੰਨ-ਧਨ ਦੀ।
ਉਦੇਸੀਅ = ਉਦਾਸੀ, ਉਪਰਾਮਤਾ, (ਹਰਿ-ਨਾਮ ਵਲੋਂ) ਲਾ-ਪਰਵਾਹੀ। ਘਰੇ ਹੀ = ਹਿਰਦੇ-ਘਰ ਵਿਚ ਹੀ। ਵੁਠੀ =
ਟਿਕੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੁੜਿਏਨੀ ਰੰਨੀ = ਕੂੜ ਵਿਚ ਫਸੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਰੰਨਾਂ ਦਾ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੇਹ ਵਿਚ ਫਸੀਆਂ ਹੋਈਆਂ
ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਦਾ। ਧੰਮੀ = ਧਮੱਚੜ, ਰੋਲਾ।

ਥਾਟ	:	ਖਮਾਜ
ਜਾਤੀ	:	ਸੰਪੂਰਣ ਸੰਪੂਰਣ,
ਵਾਦੀ	:	ਮਧਿਅਮ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ
ਸੁਰ	:	ਦੋਨੋਂ ਨਿਸ਼ਾਦ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ, ਬਾਕੀ ਸ਼ੁੱਧ ਸੁਰ,
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਕੋਈ ਨਹੀ
ਸਮਾਂ	:	ਰਾਤ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਪਹਿਰ (ਬਰਸਾਤ ਦੀ ਰੁੱਤ ਵਿਚ ਹਰ ਸਮੇਂ)
ਆਰੋਹ	:	ਸ, ਰੇ ਗ ਮ, ਮ ਰੇ ਪ, ਨੀ ਧ ਨੀ ਸਂ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸਂ, ਧ ਨੀ ਪ, ਮ ਗ ਮ, ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਸ ਰੇ ਗ ਮ, ਮ ਰੇ ਪ, ਧ ਨੀ ਪ, ਮ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ								ਨੀ ਉ	ਧ ਦੇ	ਨੀ ਸਾ	ਨੀ ਹੈ	ਸ ਕਿ	ਸ s	ਸ ਆ	ਸ s
ਗ ਨੀ	ਗ s	ਗ ਸਾ	ਮ s	ਰੇ ਨੀ	ਰੇ s	ਸ s	ਸ s	ਮ ਤੇ	ਮ s	ਮ ਟਿ	ਰੇ s	ਪ ਨ	ਪ s	ਪ ਆ	ਪ ਵੈ
ਨੀਧ ਅੰ	ਨੀਸਾਂ s	ਰੇਸਾਂ s	ਨੀਸਾਂ s	ਨੀਧ ਨੀ	ਮਪ s	ਗਮ s	ਰੇਸ s	ਮ ਉ	ਮ ਦੇ	ਪ ਸੀ	ਪ ਅ	ਨੀ ਘ	ਧ ਰੇ	ਨੀ ਹੀ	ਨੀ s
ਅੰਤਰਾ								ਮ ਉ	ਮ ਦੇ	ਪ ਸੀ	ਪ ਅ	ਨੀ ਘ	ਧ ਰੇ	ਨੀ ਹੀ	ਨੀ s
ਸਾਂ ਵ	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਨੀ ਠੀ	ਨੀ s	ਸਾਂ s	ਸਾਂ s	ਰੇਂ ਕੁ	ਰੇਂ ਕਿ	ਨੀ ਣੀ	ਨੀ s	ਪ ਰੰ	ਪ s	ਪ ਨੀ	ਪ s
ਨੀਧ ਧੰ	ਨੀਸਾਂ s	ਰੇਸਾਂ s	ਨੀਸਾਂ s	ਨੀਧ ਮੀ	ਮਪ s	ਗਮ s	ਰੇਸ s								

ਰਾਗੁ ਕਾਨੜਾ

ਪਬਰ ਤੂੰ ਹਰੀਆਵਲਾ ਕਵਲਾ ਕੰਚਨ ਵੰਨਿ ॥
ਕੈ ਦੇਖੜੈ ਸੜਿਓਹਿ ਕਾਲੀ ਹੋਈਆ ਦੇਹੁਰੀ ਨਾਨਕ ਮੈ ਤਨਿ ਭੰਗੁ ॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਖਬਰ = (ਧਵਾਦ = ਪਦਮਾਂ ਦੀ ਖਾਣ, ਕੋਲ-ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਖਾਣ, ਸਰੋਵਰ) ਹੇ ਸਰੋਵਰ ! ਹਰੀਆਵਲਾ = ਚੁਫੇਰੇ ਹਰਾ ਹੀ ਹਰਾ। ਕੰਚਨ = ਸੋਨਾ। ਵੰਨ = ਰੰਗ। ਕੰਚਨ ਵੰਨਿ = ਸੋਨੇ ਦੇ ਰੰਗ ਵਾਲੇ। ਕੈ ਦੇਖੜੈ = ਕਿਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਸੜਿਓਹਿ = ਤੂੰ ਸੜ ਗਿਆ ਹੈਂ। ਦੇਹੁਰੀ = ਸੋਹਣਾ ਸਰੀਰ, ਸੋਹਣੀ ਦੇਹੀ। ਨਾਨਕ = ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਮੈ ਤਨਿ = ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ। ਭੰਗੁ = ਤੋਟ, ਘਾਟ।

ਥਾਟ	:	ਕਾਫੀ
ਜਾਤੀ	:	ਸ਼ਾੜਵ
ਸ਼ਾੜਵ-ਸੰਵਾਦੀ	:	ਸ਼ੜਜ
ਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਧੈਵਤ
ਸੁਰ	:	ਗੰਧਾਰ ਕੋਮਲ, ਦੇਵੋਂ ਨਿਸ਼ਾਦ ਬਾਕੀ ਸੁੱਧ
ਸਮਾਂ	:	ਰਾਤ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਹਿਰ,
ਆਰੋਹ	:	ਸ ਰੇ ਗੁ, ਮ ਪ, ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸੰ, ਨੀ ਪ, ਮ ਪ, ਗੁ ਮ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਸ ਰੇ ਗੁ, ਮ ਰੇ, ਸ ਰੇ ਨੀ ਸ, ਰੇ ਪ ਗੁ, ਮ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਕਾਨੜਾ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ															
								ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਪ	ਪ	ਪ	ਪ
								ਪ	ਬ	s	ਰ	ਤੂੰ	s	s	s
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
ਹ	s	ਰੀ	s	ਆ	ਵ	ਲਾ	s								
								ਪੁ	ਪੁ	ਨੀ	ਨੀ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ
								ਕ	ਵ	ਲਾ	s	ਕੰ	ਚ	ਨ	s
ਗੁ	ਗੁ	ਗੁ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
ਵੰ	s	s	s	ਨਿ	s	s	s								
ਅੰਤਰਾ								ਮ	ਮ	ਗ	ਗ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ
								ਕੈ	s	ਦੇਖ	ਝੈ	ਸ	ਝਿ	ਓ	ਹਿ
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਰੇਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ								
ਕਾ	ਲੀ	ਹੋਈ	ਆ	ਦੇ	ਹੁ	ਰੀ	s								
								ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
								ਨਾ	ਨ	ਕ	s	ਮੈ	s	s	s
ਗ	ਗ	ਗ	ਮ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ								
ਤ	s	ਨਿ	s	ਭੰ	s	ਗੁ	s								

ਰਾਗੁ ਕਲਿਆਣ

ਰਜਿ ਨ ਕੋਈ ਜੀਵਿਆ ਪਹੁਚਿ ਨ ਚਲਿਆ ਕੋਇ ॥

ਗਿਆਨੀ ਜੀਵੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਰਤੀ ਹੀ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਰਜਿ = ਰੱਜ ਕੇ। ਪਹੁਚਿ = (ਸਾਰੇ ਧੰਧਿਆਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਤਕ) ਪਹੁੰਚ ਕੇ, ਦੁਨੀਆ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਧੰਧੇ ਮੁਕਾ ਕੇ। ਗਿਆਨੀ = ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸੂਝ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ। ਜੀਵੈ = ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਜੀਊਂਦਾ ਹੈ। ਸੁਰਤੀ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ ਸੁਰਤ ਜੋੜੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ। ਪਤਿ = ਇੱਜਤ।

ਥਾਟ	:	ਕਲਿਆਣ
ਜਾਤੀ	:	ਵਕਰ ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਸੁਰ ਗੰਧਾਰ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਨਿਸ਼ਾਦ
ਸੁਰ	:	ਮਧਿਅਮ ਤੀਬਰ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਕੋਈ ਨਹੀਂ
ਸਮਾਂ	:	ਰਾਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ, ਨੀ ਰੇ ਗ, ਮੇ ਪ, ਗ ਮੇ ਧ ਨੀ ਸ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸ ਨੀ ਧ ਪ, ਮੇ ਗ, ਨੀ ਰੇ ਸਾ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਸ, ਨੀ ਰੇ ਗ, ਪ ਮੇ ਗ ਰੇ, ਨੀ ਰੇ ਸ

ਰਾਗੁ ਕਲਿਆਣ (ਏਕਤਾਲ ੧੨ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3 0	4	5 2	6	7 0	8	9 3	10	11 4	12
ਸਥਾਈ		ਪ	ਚੇ	ਗ	ਗ	ਨੀ	ਨੀ	ਚੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਪ	ਪ	ਪ	ਚੇ	ਗ	ਗ	ਨੀ	ਨੀ	ਚੇ	ਸ	ਸ	ਸ
ਰ	s	ਜਿ	ਨ	ਕੋ	ਈ	ਜੀ	s	ਵਿ	s	ਆ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਚੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮੇ	ਮੇ	ਗ	ਚੇ	ਸ	ਸ
ਪ	ਹੁ	ਚਿ	ਨ	s	s	ਚ	ਲਿ	ਆ	ਕੋ	ਇ	s
ਅੰਤਰਾ		ਮੇ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮੇਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਮੇ	ਮੇ	ਮੇ	ਧ	ਧ	ਧ	ਮੇਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਗਿ	ਆ	ਨੀ	ਜੀ	s	ਵੈ	ਸ	ਦਾ	ਸ	s	ਦਾ	s
ਗਾਂ	ਚੇਂ	ਸਾਂ	ਨੀ	ਧ	ਪ	ਮੇਧ	ਨੀਸਾਂ	ਸਾਂਨੀ	ਧਪ	ਮੇਗ	ਚੇਸ
ਸੁ	ਰ	ਤੀ	ਹੀ	ਪ	ਤਿ	ਹੋ	s	ਇ	s	s	s

ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਦੇਸੁ ਨ ਦੇਅਹੁ ਰਾਇ ਨੇ ਮਤਿ ਚਲੈ ਜਾਂ ਬੁਢਾ ਹੋਵੈ ॥
ਗਲਾਂ ਕਰੇ ਘਣੇਰੀਆ ਤਾਂ ਅੰਨ੍ਹੇ ਪਵਣਾ ਖਾਤੀ ਟੇਵੈ ॥੩੨॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਦੇਅਹੁ = ਦੇਵੇ। ਰਾਇ = ਅਮੀਰ ਮਨੁੱਖ, ਧਨੀ ਮਨੁੱਖ, ਮਾਇਆਧਾਰੀ। ਮਤਿ ਚਲੈ = ਅਕਲ (ਪਰਮਾਰਥ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ) ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਾਂ = ਜਦੋਂ। ਗਲਾਂ = ਗੱਲਾਂ, (ਮਾਇਆ ਦੀਆਂ) ਗੱਲਾਂ। ਘਣੇਰੀਆਂ = ਬਹੁਤ, ਬਥੇਰੀਆਂ। ਅੰਨ੍ਹਾ = ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸੂਝ ਤੋਂ ਸੱਖਣਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਤਮਕ ਜੀਵਨ ਵਾਲਾ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਸਦਾ। ਖਾਤੀ = ਖਾਤੀ, ਖਾਤਿਆਂ ਵਿਚ। ਟੇਵੈ = ਟੇਏ ਵਿਚ।

ਥਾਟ	:	ਬਿਲਾਵਲ
ਜਾਤੀ	:	ਐੜਵ-ਸ਼ਾੜਵ
ਵਾਦੀ	:	ਸੜਜ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੁਰ	:	ਸ਼ੁਧ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੇਹ ਵਿਚ ਮਧਿਅਮ, ਨਿਸ਼ਾਦ, ਅਵਰੇਹ ਵਿਚ ਮਧਿਅਮ
ਸਮਾਂ	:	ਸਵੇਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੇਹ	:	ਸ ਰੇ ਗ ਪ ਧ ਸ
ਅਵਰੇਹ	:	ਸ ਨੀ ਧ ਨੀ ਪ, ਗ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਪ ਧ ਸ, ਨੀ ਧ ਨੀ ਪ, ਪ ਧ, ਗ ਪ ਧ ਪ ਧ

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ (ਰੂਪਕ ੭ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3	4 2	5	6 3	7
ਸਥਾਈ						
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਦੋ	ਸੁ	ਨ	ਦੋ	ਅ	ਹੁ	s
ਗ	ਗ	ਪ	ਧ	ਧ	ਪ	ਪ
ਰਾ	s	ਇ	ਨੋ	s	s	s
ਸ	ਸ	ਰੇ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਮ	s	ਤਿ	ਚ	s	ਲੈ	s
ਗ	ਗ	ਪ	ਧ	ਧ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਜਾਂ	ਬੁ	ਢਾ	ਹੋ	s	ਵੈ	s
ਅੰਤਰਾ						
ਗ	ਗ	ਗ	ਪ	ਪ	ਧ	ਧ
ਗ	s	ਲਾਂ	ਕ	s	ਰੇ	s
ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਗਾਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਘ	ਣੇ	s	ਰੀ	s	ਆ	s
ਨੀ	ਨੀ	ਧ	ਨੀ	ਨੀ	ਪ	ਪ
ਤਾਂ	ਅੰ	ਨੇ	ਪ	ਵ	ਣਾ	s
ਗ	ਗ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ
ਖਾ	s	ਤੀ	ਟੇ	s	ਵੈ	s

ਰਾਗੁ ਜੈਜਾਵੰਤੀ

ਪੂਰੇ ਕਾ ਕੀਆ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪੂਰਾ ਘਟਿ ਵਧਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਐਸਾ ਜਾਣੈ ਪੂਰੇ ਮਾਂਹਿ ਸਮਾਂਹੀ ॥੩੩॥

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

ਪਦ ਅਰਥ :

ਪੂਰੈ ਕਾ = ਸਰਬ-ਗੁਣ ਭਰਪੂਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ। ਪੂਰਾ = ਪੂਰਨ, ਅਭੁੱਲ। ਘਟਿ ਵਧਿ ਕਿਛੁ = ਕੋਈ ਨੁਕਸ। ਨਾਨਕ = ਹੇ ਨਾਨਕ ! ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ। ਜਾਣੈ = ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਯਕੀਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ (ਇਕ-ਵਚਨ)। ਮਾਂਹਿ = ਵਿਚ। ਸਮਾਂਹੀ = ਸਮਾਂਹਿ, ਲੀਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ (ਬਹੁ-ਵਚਨ)।

ਥਾਟ	:	ਖਮਾਜ
ਜਾਤੀ	:	ਸ਼ਾੜਵ ਸੰਪੂਰਣ
ਵਾਦੀ	:	ਰਿਸ਼ਭ
ਸੰਵਾਦੀ	:	ਪੰਚਮ
ਸੁਰ	:	ਦੇਵੇਂ ਗੰਧਾਰ, ਦੇਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਦ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ	:	ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਧੈਵਤ
ਸਮਾਂ	:	ਰਾਤ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ	:	ਸ, ਰੇ ਗ ਮ ਪ, ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ	:	ਸ ਨੀ ਧ ਪ, ਧ ਮ, ਰੇ ਗੁ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ	:	ਰੇ ਗੁ ਰੇ ਸ ਨੀ ਧ ਪੁ ਰੇ

ਰਾਗੁ ਜੈਜਾਵੰਤੀ (ਤਿੰਨਤਾਲ ੧੬ ਮਾਤਰਾ)

(ਅੰਗ ੧੪੧੦-੧੪੧੨)

1 ×	2	3	4	5 2	6	7	8	9 0	10	11	12	13 3	14	15	16
ਸਥਾਈ															
ਧ	ਨੁੰ	ਰੇ	ਰੇ	ਸ	ਸ	ਸ	-	ਸ	ਸ	ਸ	ਸ	ਨੀ	ਸ	ਨੁੰ	ਧ
ਸ	ਭ	ਕਿ	ਛ	ਪੂ	s	ਰਾ	s	ਪੂ	s	ਰੇ	ਕਾ	ਕੀ	s	ਆ	s
ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਗੁ	ਰੇ	ਸ	ਰੇ	ਰੇ	ਰੇ	ਗ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ
ਕਿ	s	ਛ	s	ਨਾ	s	ਹੀ	s	ਘ	s	ਟਿ	s	ਵ	s	ਧਿ	s
ਅੰਤਰਾ															
ਧ	ਨੁੰ	ਰੇਂ	ਰੇਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਮ	ਮ	ਪ	ਪ	ਨੀ	ਨੀ	ਸਾਂ	ਸਾਂ
ਐ	s	ਸਾ	s	ਜਾ	s	ਣੈ	s	ਨਾ	ਨ	ਕ	s	ਗੁ	ਰ	ਮੁ	ਖਿ
ਧ	ਧ	ਮ	ਮ	ਰੇ	ਗੁ	ਰੇ	ਸ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਸਾਂ	ਨੁੰ	ਨੁੰ	ਧ	ਪ
ਸ	s	ਮਾਂ	s	ਹੀ	s	s	s	ਪੂ	s	ਰੇ	s	ਮਾਂ	s	ਹਿ	s

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਆਏ ਸਿਰਲੇਖ

ਅਸ਼ਟਪਦੀਆਂ

ਇਹ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਛੰਦ-ਵਿਧਾਨ ਜਾਂ ਪਦੀ-ਸਮੁੱਚ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਲਗਭਗ ਅੱਠ ਪਦੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ। ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਚੌਪਈ, ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਆਦਿ ਛੰਦਾਂ ਦੀ ਨੇੜਤਾ ਦਰਸਾਈ ਹੈ। ਅਸ਼ਟਪਦੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਛੰਦਗਤ ਕਾਵਿ-ਰੂਪ ਕਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨੇ ਸ਼ੈਲੀਗਤ ਕਾਵਿ-ਰੂਪ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਹਰ ਅਸ਼ਟਪਦੀ ਵਿਚ ਅੱਠ ਪਦੀਆਂ ਹੀ ਹੋਣ। ਇਹ ਗਿਣਤੀ ਵਧ-ਘੱਟ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਤ, ਅੱਠ, ਨੌਂ, ਦਸ, ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧ ਪਦੀਆਂ ਦੇ ਸਮੁੱਚ ਉਪਲਬਧ ਹਨ। ਇਸ ਪਦੀ-ਸਮੁੱਚ ਨੂੰ 'ਅਸ਼ਟਪਦੀਆਂ' ਸਿਰਲੇਖ ਇਸ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਧਿਕਤਰ ਇਹ ਸਮੁੱਚੇ ਅੱਠ ਪਦੀਆਂ ਵਾਲੇ ਹਨ।

ਚਉਪਦਾ

‘ਚਉਪਦਾ’ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੰਦ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਛੰਦ-ਵਿਧਾਨ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਪਦੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਇਕ ਪਦ-ਸਮੁੱਚ ਹੈ। ‘ਪਦ’ ਜਾਂ ‘ਪਦਾ’ ਤੋਂ ਭਾਵ ਹੈ ਤੁਕ ਜਾਂ ਤੁਕਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਆਏ ਚਉਪਦਿਆਂ ਦੀਆਂ ਤੁਕਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਇਕ ਤੋਂ ਚਾਰ ਤਕ ਹੈ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕਤੁਕਾ, ਦੁਤੁਕਾ, ਤ੍ਰਿਤੁਕਾ ਅਤੇ ਚਉਤੁਕਾ ਨਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਸਲੋਕ

ਸਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਭਾਵ ਹੈ ਕਾਵਿ-ਤੁਕ ਜਾਂ ਕਾਵਿ-ਤੁਕਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਕ ਹੀ ਭਾਵ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਤਾ ਹੋਵੇ। ਸਲੋਕ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਬਾਣੀਕਾਰ ਆਪਣਾ ਮਤ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤਕ ਉਸ ਮਤ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਭਿਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ, ਤਦ ਤਕ ਸਲੋਕ ਦੀ ਰਚਨਾ-ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਚਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਕਿਤਨੀਆਂ ਹੀ ਤੁਕਾਂ ਦਾ ਕਿਉਂ ਨ ਬਣ ਜਾਏ। ਇਸੇ ਲਈ ਇਕ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 26 ਤੁਕਾਂ ਤਕ ਦੇ ਸਲੋਕ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ

ਇਸ ਸਿਰਲੇਖ ਅਧੀਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਦਰਜ ਬਾਣੀ 'ਰਾਗ ਮੁਕਤ ਬਾਣੀਆਂ' ਵਿਚ ਪਹਿਲੇ ਸਥਾਨ ਉਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। 'ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ' ਸ਼ਬਦ 'ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਭਾਸ਼ਾ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੀਆਂ ਲੀਹਾਂ ਉਤੇ ਪਾਲੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਸੰਯੋਗ ਨਾਲ ਬਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁੱਢਲੇ ਸਿੱਧਾਂ, ਨਾਥਾਂ, ਆਦਿ ਦੇ ਡੇਰਿਆਂ ਉਤੇ ਬੋਲੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਮੱਧ-ਯੁਗ ਵਿਚ ਜਿਵੇਂ ਸਾਧ-ਭਾਖਾ ਸਾਰੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਵਿਚ

ਸਮਝੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼ ਦੇ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਭਾਸ਼ਾ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਲਈ ਸਰਬਤ੍ਰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਇਕ ਨਾਂ-ਮਾਤਰ 'ਗਾਥਾ' ਵੀ ਹੈ।

ਸੋਲਹੇ

ਇਹ ਕੇਵਲ ਮਾਰੂ ਰਾਗ ਵਿਚ ਸੰਕਲਿਤ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਚਾਰ ਪਦਿਆਂ ਦੇ ਸਮੁੱਚ ਨੂੰ 'ਚਉਪਦਾ' ਅਤੇ ਅੱਠ ਪਦਿਆਂ ਦੇ ਸਮੁੱਚ ਨੂੰ 'ਅਸ਼ਟਪਦੀ' ਨਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਸੋਲਹਾਂ ਪਦਿਆਂ ਦੇ ਸਮੁੱਚ ਨੂੰ 'ਸੋਲਹਾ' ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਹਰ ਇਕ ਸੋਲਹੇ ਵਿਚ ਪਦਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਸੋਲਹਾਂ ਹੀ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਵਧ-ਘਟ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਿਸ਼ੇ ਪੱਖੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੀ ਉਤਪੱਤੀ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ, ਪ੍ਰੇਮ-ਭਗਤੀ ਦੀ ਵਿਧੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਉਤੇ ਵਿਸਤਾਰ ਸਹਿਤ ਝਾਤ ਪਾਈ ਗਈ ਹੈ।

ਕੁਚਜੀ

ਸੂਹੀ ਰਾਗ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਰਚਿਤ 'ਕੁਚਜੀ' ਇਕ ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਕੁਲ 16 ਤੁਕਾਂ ਦੇ ਇਸ 'ਸ਼ਬਦ' ਬਾਰੇ 'ਪੁਰਾਤਨ ਜਨਮਸਾਖੀ' ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਮਰੂਪ ਦੀ ਰਾਣੀ ਨੂਰਸ਼ਾਹ ਪ੍ਰਤਿ ਉਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਨੂੰ ਜਾਦੂ-ਟੂਣਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਵਸ ਵਿਚ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿਚ 'ਕੁਚਜੀ' ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ 'ਕੁਚਰਗਾ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਤਦਭਵ ਰੂਪ ਹੈ। ਇਸ ਰਾਹੀਂ ਮਾੜੇ ਆਚਰਣ ਵਾਲੀ ਇਸਤਰੀ (ਅਰਥਾਤ ਮਨਮੁਖ) ਦਾ ਸਰੂਪ ਚਿਤਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਮਾੜੇ ਆਚਰਣ ਕਰਕੇ ਜੀਵਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਇਸਤਰੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਵਿਛੜ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੈਤ-ਭਾਵ ਤਥਾ ਹਉਮੈ ਕਾਰਣ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਕਸ਼ਟ ਅਤੇ ਦੁਖ ਸਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਸੁਚਜੀ

ਸੂਹੀ ਰਾਗ ਵਿਚ ਦਰਜ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਇਕ ਸੰਖਿਪਤ ਰਚਨਾ। ਇਸ ਵਿਚ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ 'ਸੁਚਰਯਾ' ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਤਦਭਵ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਰਤੇ 'ਸੁਚਜੀ' ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਭਾਵ ਹੈ ਚੰਗੇ ਆਚਾਰ ਵਾਲੀ ਇਸਤਰੀ। ਇਹ 'ਕੁਚਜੀ' ਦਾ ਵਿਪਰੀਤ-ਅਰਥਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਇਸਤਰੀ ਉਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਣੀ ਵਿਚ 'ਸੁਚਜੀ' ਸ਼ਬਦ ਅਜਿਹੇ ਜਿਗਿਆਸੂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸੰਸਾਰਿਕਤਾ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ ਲੀਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਵਨ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ 'ਗੁਰਮੁਖ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਨਾਮਾਂਤਰ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿਚ, 'ਕੁਚਜੀ' ਨੂੰ ਸੰਸਾਰਿਕਤਾ ਵਿਚ ਗ੍ਰਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ 'ਸੁਚਜੀ' ਨੂੰ ਸੰਸਾਰਿਕਤਾ ਤੋਂ ਅਭਿਜ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਛੰਤ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਕਈ ਰਾਗਾਂ ਵਿਚ 'ਛੰਤ' ਵੀ ਦਰਜ ਹਨ। ਲੋਕ-ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕ-ਗੀਤਾਂ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਵਿਆਹ ਦੇ ਮੌਕੇ ਉਤੇ ਲਾੜਾ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਲੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ 'ਛੰਤ' ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਂਗਲਿਕ ਪਦਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਜੀਵਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਨਾਇਕ ਦੇ ਬਿਰਹੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵ, ਸੰਜੋਗ ਦੀ ਅਭਿਲਾਸ਼ਾ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੀ ਉਡੀਕ ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਸੰਯੋਗ-ਸੁਖ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਛੰਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਅਧਿਕਾਂਸ਼ ਚਾਰ ਪਦਿਆਂ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਹਨ, ਕਿਤੇ-ਕਿਤੇ ਚਾਰ ਤੋਂ ਅਧਿਕ ਪਦੇ ਵੀ ਇਕ ਛੰਤ-ਸਮੁੱਚੇ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਛੰਤ ਵਾਸਤੇ ਪਦਿਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਗਿਣਤੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਨਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਗਿਣਤੀ ਸੂਚਕ ਸੰਕੇਤ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੰਤ ਦੇ ਹਰ ਇਕ ਪਦੇ ਵਿਚ ਛੇ ਤੁਕਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਤੁਕਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਧ-ਘਟ ਵੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਅਲਾਹਣੀਆਂ (ਬਾਣੀ)

ਵਡਹੰਸ ਰਾਗ ਵਿਚ ਇਸ ਸਿਰਲੇਖ ਅਧੀਨ ਨੌਂ ਅਲਾਹਣੀਆਂ ਦਰਜ ਹਨ, ਪੰਜ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀਆਂ ਅਤੇ ਚਾਰ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀਆਂ ਹਨ। 'ਅਲਾਹਣੀ' ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਸੋਗੀ ਲੋਕ-ਗੀਤਾਂ ਦੀ ਇਕ ਵੰਨਗੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਦੁਖੀ ਸੁਰ ਵਿਚ ਉਸਤਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਲੋਕ-ਗੀਤ ਨੂੰ ਬੜੀ ਸਫਲਤਾ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟਾਉਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਬਣਾ ਕੇ ਲੋਕ-ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਾਇਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਣੀ ਭਾਵੇਂ ਵੈਰਾਗ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ ਪਰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਜਾਂ ਉਦਾਸੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇੰਜ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਦਿਆਂ ਵਿਚ ਜਿਗਿਆਸੂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚੋਂ ਮੌਤ ਦੇ ਡਰ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਵੈਰਾਗ ਦਾ ਭਾਵ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਓਅੰਕਾਰ (ਬਾਣੀ)

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਰਾਮਕਲੀ ਰਾਗ ਵਿਚ ਰਚਿਤ ਇਹ ਬਾਣੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ 'ਦੱਖਣੀ ਓਅੰਕਾਰ' ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਿਚ 'ਦੱਖਣੀ' ਸ਼ਬਦ ਰਾਮਕਲੀ ਰਾਗ ਦੀ ਦੱਖਣੀ ਜਾਤਿ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਰ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ 'ਓਅੰਕਾਰ' ਬਾਣੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਜੋਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਰਚਨਾ-ਕਾਲ ਅਤੇ ਰਚਨਾ-ਸਥਾਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵਿਚ ਮਤ-ਏਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਨੇ 'ਤਵਾਰੀਖ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ' ਵਿਚ ਇਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਵਲੋਂ ਪੰਡਿਤ ਬੈਜ ਨਾਥ ਪ੍ਰਤਿ ਬਚਪਨ ਵਿਚ ਉਚਾਰਿਆ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਪੰਡਿਤ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਨਰੋਤਮ ਨੇ 'ਗੁਰਮਤਿ ਨਿਰਣਯ ਸਾਗਰ' ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਨੇ ਇਸ ਬਾਣੀ ਦਾ ਉਚਾਰਣ ਦੱਖਣ ਵਿਚ ਨਰਮਦਾ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉਤੇ ਸਥਿਤ 'ਓਅੰਕਾਰ, ਮੰਦਿਰ' (ਵੇਖੋ) ਦੇ ਪਾਂਡੇ ਪ੍ਰਤਿ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਕਾਨ੍ਹ ਸਿੰਘ ਵੀ ਇਸੇ ਮਤ ਦੇ ਹਨ। 'ਪੁਰਾਤਨ ਜਨਮਸਾਖੀ' ਦੀ ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਾਖੀ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਬਾਣੀ ਬਨਾਰਸ ਦੇ ਪੰਡਿਤ ਚਤੁਰਦਾਸ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਵਾਰ (ਕਾਵਿ-ਰੂਪ)

ਲੋਕ ਪਰੰਪਰਾ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ 'ਵਾਰ' ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਇਕ ਕਾਵਿ-ਰੂਪ ਦਾ ਨਾਂ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਰ ਦੇ ਅਰਥ ਹਨ, 'ਉਹ ਕਾਵਿਮਈ ਉਤਸਾਹ ਵਰਧਕ ਵਾਰਤਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਆਕ੍ਰਮਣ ਜਾਂ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿਚ ਨਾਇਕ ਦਾ ਯਸ਼ ਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।' ਇਸ ਵਿਚ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੀਰ ਰਸ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ 'ਵਾਰ' ਨੂੰ ਵੀਰ-ਰਸ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚੋਂ ਕਢ ਕੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤ ਭਾਵ-ਭੂਮੀ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਸੰਕਲਿਤ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਾਰਾਂ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸਰਵ-ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਨਾਇਕ ਮੰਨ ਕੇ ਉਹ ਦਾ ਯਸ਼ ਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨੇਕੀ ਤੇ ਬਦੀ ਦਾ ਪਰਸਪਰ ਦੁਰੰਦ ਜਾਂ ਸਦ-ਵਿੱਤੀਆਂ ਦਾ ਦੁਰ-ਵਿੱਤੀਆਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾਓ ਵਿਖਾ ਕੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ ਗਈ ਹੈ।

ਬਾਰਹਮਾਹਾ, ਮਹਲਾ ੧

ਨਾਇਕਾ ਨੂੰ ਵਿਯੋਗ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਗੁਜ਼ਾਰਦੇ ਹੋਇਆਂ ਸੰਯੋਗ ਵਲ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਕਾਵਿ-ਰੂਪ 'ਬਾਰਹਮਾਹਾ' ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ 11 ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿਚ ਵਿਯੋਗ ਦਾ ਚਿਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਵਿਚ ਸੰਯੋਗ-ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸੁਖ ਦਾ ਸਰੂਪ ਲੌਕਿਕ ਨਹੀਂ, ਅਲੌਕਿਕ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ 'ਆਨੰਦ' ਜਾਂ 'ਮਹਾਸੁਖ' ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਤੁਖਾਰੀ ਰਾਗ ਅਧੀਨ ਰਚਿਤ ਬਾਰਹਮਾਹਾ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਨਾਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਜੀਵਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਨਾਇਕਾ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੇ ਦੁਖ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਇਕਮਿਕਤਾ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਤਕ ਦਾ ਚਿਤ੍ਰਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪਟੀ, ਮਹਲਾ ੧

ਆਸਾ ਰਾਗ ਵਿਚ ਦਰਜ ਇਸ 'ਪਟੀ' ਦੀ ਰਚਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ। 'ਪਟੀ' ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਇਕ ਸੁਤੰਤਰ ਕਾਵਿ-ਰੂਪ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਵਰਣ-ਮਾਲਾ ਦੀ ਅੱਖਰ-ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਵਿਮਈ ਵਿਆਖਿਆ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਵੱਖ ਲਿਪੀਆਂ ਦੀ ਵਰਣ-ਸੰਖਿਆ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੀਹਰਫ਼ੀ, ਚੌਤੀਸਾ, ਪੈਂਤੀਸ-ਅੱਖਰੀ, ਬਾਵਨ-ਅੱਖਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਸ ਕਾਵਿ-ਰੂਪ ਦਾ ਆਰੰਭ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਵਿਚਾਰਾਧੀਨ 'ਪੱਟੀ' ਗੁਰਮੁਖੀ ਦੀ ਕਿਸੇ ਪੂਰਵਜ ਲਿਪੀ ਦੇ 35 ਵਰਣਾਂ ਉਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ 'ੜ' ਅੱਖਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਵਰਤਮਾਨ ਗੁਰਮੁਖੀ ਲਿਪੀ ਤੋਂ ਇਸ ਦਾ ਕ੍ਰਮ ਕੁਝ ਵੱਖ ਹੈ।

ਪਹਰੇ (ਬਾਣੀ)

'ਪਹਿਰੇ' ਤੋਂ ਭਾਵ ਹੈ ਦਿਨ ਜਾਂ ਰਾਤ ਦਾ ਚੌਥਾ ਭਾਗ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਵਣਜਾਰੇ ਵਜੋਂ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਰੂਪੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਲੱਗੀ (ਅਸੁਰਖਿਅਤ) ਥਾਂ ਉਤੇ ਬਤੀਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਧਨ ਦੀ ਰਖਿਆ ਲਈ ਉਚਿਤ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਰੇ ਵਿਚ ਰਾਤ ਦੇ ਚਾਰ ਪਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਗਰਭ, ਬਾਲ, ਜਵਾਨ ਅਤੇ ਬਿਰਧ ਅਵਸਥਾ ਨਾਂ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਹਿਰੇ ਵਿਚ ਬਾਲ, ਜਵਾਨ, ਪ੍ਰੌੜ ਅਤੇ ਬਿਰਧ ਅਵਸਥਾ ਨਾਂ ਕਲਪੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਉਤੇ ਕੀ ਬੀਤਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਹਿਰਦੇ ਬੇਧਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਚਿਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪਉੜੀ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਵਾਰਾਂ ਲਈ 'ਪਉੜੀ' ਛੰਦ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਿਧਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਡਾ. ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਨੇ 'ਬਾਣੀ ਬਿਓਰਾ' ਵਿਚ ਪਉੜੀ ਨੂੰ 'ਵਾਰ' ਦਾ ਛੰਦ ਮੰਨਿਆ ਹੈ। ਭਾਈ ਕਾਨ੍ਹ ਸਿੰਘ ਨੇ 'ਮਹਾਨਕੋਸ਼' ਵਿਚ 'ਵਾਰ' ਦਾ ਇਕ ਅਰਥ ਪਉੜੀ ਕਢਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ— 'ਵਾਰ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਪਉੜੀ ਛੰਦ ਭੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਯੋਧਿਆਂ ਦੀ ਸੂਰਬੀਰਤਾ ਦਾ ਯਸ਼ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ਇਸ ਛੰਦ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪਉੜੀ ਵਾਰ ਰਚਣ ਲਈ ਇਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਛੰਦ ਹੈ।

ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਵਰਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਤਾਲਾਂ

ਮਤ ਤਾਲ

ਤਾਲ ਚਿੰਨ	×				2		3		
ਤਾਲ ਮਾਤਰਾ	1	2	3	4	5	6	7	8	9
ਤਾਲ ਬੋਲ	ਪਿੰ	ਤਿਰਕਿਟ	ਪਿੰ	ਪਿੰ	ਨਾ	ਧਾ	ਧਾਗੇ	ਨਾਧਾ	ਤਿਰਕਿਟ

ਝੱਪਤਾਲ

ਤਾਲ ਚਿੰਨ	×		2			0		3		
ਤਾਲ ਮਾਤਰਾ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
ਤਾਲ ਬੋਲ	ਪਿੰ	ਨਾ	ਪਿੰ	ਪਿੰ	ਨਾ	ਤਿੰ	ਨਾ	ਪਿੰ	ਪਿੰ	ਨਾ

ਰੂਪਕ

ਤਾਲ ਚਿੰਨ	×				1		2	
ਤਾਲ ਮਾਤਰਾ	1	2	3		4	5	6	7
ਤਾਲ ਬੋਲ	ਤੀ	ਤੀ	ਨਾ		ਧੀ	ਨਾ	ਧੀ	ਨਾ

ਚਾਰਤਾਲ

ਤਾਲ ਚਿੰਨ	×		0		2		0		3		4	
ਤਾਲ ਮਾਤਰਾ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
ਤਾਲ ਬੋਲ	ਧਾ	ਧਾ	ਦਿੰ	ਤਾ	ਕਿਟ	ਧਾ	ਦਿੰ	ਤਾ	ਤਿਟ	ਕਤਾ	ਗਦਿ	ਗਨ

ਆੜਾ ਚਾਰਤਾਲ

ਤਾਲ ਚਿੰਨ	×		2		0		3		0		4		0	
ਤਾਲ ਮਾਤਰਾ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
ਤਾਲ ਬੋਲ	ਪਿੰ	ਤਿਰਕਿਟ	ਪਿੰ	ਨਾ	ਤੂ	ਨਾ	ਕਤ	ਤਾ	ਤਿਰਕਿਟ	ਪਿੰ	ਨਾ	ਪਿੰ	ਪਿੰ	ਨਾ

ਦੀਪਚੰਦੀ

ਤਾਲ ਚਿੰਨ	×			2				0			4			
ਤਾਲ ਮਾਤਰਾ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
ਤਾਲ ਬੋਲ	ਧਾ	ਧਿੰ	-	ਧਾ	ਗੇ	ਤਿੰ	-	ਤਾ	ਤਿੰ	-	ਧਾ	ਗੇ	ਧਿੰ	-

ਝੁਮਰਾ

ਤਾਲ ਚਿੰਨ	×			4				0			3			
ਤਾਲ ਮਾਤਰਾ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
ਤਾਲ ਬੋਲ	ਧਿੰ	-ਧਾ	ਤਿਰਕਿਟ	ਧਿੰ	ਧਿੰ	ਧਾਗੇ	ਤਿਰਕਿਟ	ਤਿੰ	-ਤਾ	ਤਿਰਕਿਟ	ਧਿੰ	ਧਿੰ	ਧਾਗੇ	ਤਿਰਕਿਟ

ਏਕਤਾਲ

ਤਾਲ ਚਿੰਨ	×		0		2		0		3		4	
ਤਾਲ ਮਾਤਰਾ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
ਤਾਲ ਬੋਲ	ਧਿੰ	ਧਿੰ	ਧਾਗੇ	ਤਿਰਕਿਟ	ਝੁੰ	ਨਾ	ਕ	ਤਾ	ਧਾਗੇ	ਤਿਰਕਿਟ	ਧਿੰ	ਨਾ

ਧਮਾਰ

ਤਾਲ ਚਿੰਨ	×					2		0			3			
ਤਾਲ ਮਾਤਰਾ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
ਤਾਲ ਬੋਲ	ਕ	ਧਿ	ਟ	ਧਿ	ਟ	ਧਾ	-	ਗੇ	ਤਿ	ਟ	ਤਿ	ਟ	ਤਾ	-

ਤੀਵਰਾ

ਤਾਲ ਚਿੰਨ	×					2		3		
ਤਾਲ ਮਾਤਰਾ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
ਤਾਲ ਬੋਲ	ਧਾ	ਦਿੰ	ਤਾ	ਤਿਟ	ਕਤ	ਗਦਿ	ਗਨਿ			

ਸੂਲ ਤਾਲ

ਤਾਲ ਚਿੰਨ	×		0		2		3		0	
ਤਾਲ ਮਾਤਰਾ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
ਤਾਲ ਬੋਲ	ਧਾ	ਧਾ	ਦਿੰ	ਤਾ	ਕਿਟ	ਧਾ	ਤਿਟ	ਕਤ	ਗਦਿ	ਗਨਾ

ਰੂਦਰ ਤਾਲ

ਤਾਲ ਚਿੰਨ	×			2			0		3		
ਤਾਲ ਮਾਤਰਾ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
ਤਾਲ ਬੋਲ	ਪਿੰ	ਨਾ	ਤਿਰਕਿਟ	ਪਿੰ	ਪਿੰ	ਨਾ	ਕ	ਤਾ	ਧਾਗੇ	ਨਾਧਾ	ਤਿਰਕਿਟ

ਨੀਲਕੰਠ ਤਾਲ

ਤਾਲ ਚਿੰਨ	×		2		3		0		4		
ਤਾਲ ਮਾਤਰਾ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
ਤਾਲ ਬੋਲ	ਪਿੰ	ਤਿਰਕਿਟ	ਧੀ	ਨਾ	ਪਿੰ	ਪਿੰ	ਨਾ	ਕਤ	ਧਿਨਾ	ਕਤਾ	ਤਿਰਕਿਟ

ਤਿੰਨਤਾਲ

ਤਾਲ ਚਿੰਨ	×				2				0				3			
ਤਾਲ ਮਾਤਰਾ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
ਤਾਲ ਬੋਲ	ਧਾ	ਪਿੰ	ਪਿੰ	ਧਾ	ਧਾ	ਪਿੰ	ਪਿੰ	ਧਾ	ਧਾ	ਤਿੰ	ਤਿੰ	ਤਾ	ਤਾ	ਪਿੰ	ਪਿੰ	ਧਾ

ਅਧਾ ਤਿੰਨਤਾਲ ਮੱਧਲੈਅ

ਤਾਲ ਚਿੰਨ	×				2				0				3			
ਤਾਲ ਮਾਤਰਾ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
ਤਾਲ ਬੋਲ	ਧਾ	-ਪਿੰ	--	ਧਾ	ਧਾ	-ਪਿੰ	--	ਧਾ	ਧਾ	-ਤਿੰ	--	ਤਾ	ਤਾ	-ਪਿੰ	--	ਧਾ

ਦਾਦਰਾ

ਤਾਲ ਚਿੰਨ	×			0		
ਤਾਲ ਮਾਤਰਾ	1	2	3	4	5	6
ਤਾਲ ਬੋਲ	ਧਾ	ਤਿੰ	ਤਿੰ	ਤਕ	ਧਿੰ	ਧਿੰ

ਕਹਿਰਵਾ

ਤਾਲ ਚਿੰਨ	×				0			
ਤਾਲ ਮਾਤਰਾ	1	2	3	4	5	6	7	8
ਤਾਲ ਬੋਲ	ਧਾ	ਤਿੰ	ਤਾ	ਤਿੰ	ਤਾ	ਤਿੰ	ਧਾ	ਤਿੰ

ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਸਰੂਪ

1. ਰਾਗ ਸਿਰੀਰਾਗ

ਥਾਟ : ਪੂਰਬੀ, ਜਾਤੀ : ਔੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਕੋਮਲ ਰਿਸ਼ਭ, ਸੰਵਾਦੀ : ਪੰਚਮ,
ਸੂਰ : ਸ਼ੜਜ, ਰਿਸ਼ਭ, ਪੰਚਮ, ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਗੰਧਾਰ ਧੈਵਤ, ਸਮਾਂ : ਸ਼ਾਮ,
ਆਰੋਹ : ਸ ਰੇ ਮੇ, ਪ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮੇ ਗ ਰੇ ਸੁਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਸ ਰੇ ਸੁਰੇ, ਸ ਰੇ ਪ, ਮੇਗ, ਰੇ ਸ

2. ਰਾਗ ਮਾਝ

ਥਾਟ : ਕਾਫੀ, ਜਾਤੀ : ਔੜਵ-ਵਕਰ ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਰਿਸ਼ਭ, ਸੰਵਾਦੀ : ਪੰਚਮ, ਸੂਰ : ਦੋਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਦ ਦੋਵੇਂ
ਗੰਧਾਰ, ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਗੰਧਾਰ, ਧੈਵਤ, ਸਮਾਂ : ਰਾਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ : ਸ ਰੇ, ਮ ਪ, ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ, ਧ ਮ ਗ ਮ ਰੇ ਪ, ਗੁ ਰੇ ਗੁ ਸ ਰੇ ਨੀ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਪ, ਧ ਮ ਗ ਮ, ਰੇ ਪ, ਗੁ, ਰੇ ਗੁ ਸ ਰੇ ਨੀ ਸ

3. ਰਾਗ ਗਉੜੀ

ਥਾਟ : ਭੈਰਵ, ਜਾਤੀ : ਔੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਰਿਸ਼ਭ, ਸੰਵਾਦੀ : ਪੰਚਮ, ਸੂਰ : ਰਿਸ਼ਭ, ਧੈਵਤ ਕੋਮਲ,
ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਧੈਵਤ, ਸਮਾਂ : ਰਾਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ,
ਅਰੋਹ : ਸ ਰੇ ਗ ਰੇ ਮ ਪਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧੁ ਮ ਪ, ਧੁ ਪ ਮ ਗ, ਗ ਰੇ ਸ ਨੀ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਮ ਧੁ ਪ, ਧੁ ਮ ਪ ਗ ਮ, ਰੇ ਗ ਰੇ ਸ ਨੀ, ਸ

3.1 ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ

ਥਾਟ : ਪੂਰਵੀ, ਜਾਤੀ : ਸ਼ਾੜਵ- ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਪੰਚਮ, ਸੰਵਾਦੀ : ਸ਼ੜਜ, ਸੂਰ : ਰਿਸ਼ਭ ਧੈਵਤ
ਕੋਮਲ, ਮਧਿਅਮ ਦੋਵੇਂ,
ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਗੰਧਾਰ, ਸਮਾਂ : ਦਿਨ ਦਾ ਚੌਥਾ ਪਹਿਰ
ਅਰੋਹ : ਸ ਰੇ ਮੇ ਪ ਮੇ ਧੁ ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧੁ ਪ ਧੁ ਮ ਪ ਮੇ ਧੁ ਮੇ, ਗ ਰੇ ਗ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਨੀ ਧੁ ਪ, ਧੁ ਮ ਪ ਮੇ ਧੁ ਮੇ, ਗ ਰੇ ਗ ਰੇ ਸ

3.2 ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ

ਥਾਟ : ਮਾਰਵਾ, ਜਾਤੀ : ਔੜਵ- ਸ਼ਾੜਵ, ਵਾਦੀ : ਗੰਧਾਰ, ਸੰਵਾਦੀ : ਧੈਵਤ, ਸੂਰ : ਦੋਵੇਂ ਮਧਿਅਮ,
ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ, ਪੰਚਮ, ਅਵਰੋਹ ਵਿਚ ਪੰਚਮ
ਅਰੋਹ : ਸ ਗ ਮੇ ਧ ਪ ਨੀ ਸੰ

ਅਵਰੋਹ : ਸਾਂ ਨੀ ਧ ਮੇ ਗ ਰੇ ਸ

ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਸਾਂ ਨੀ ਧ, ਮੇ ਧ ਮੇ ਗ ਰੇ ਸ, ਰੇ ਗ ਰੇ ਸ ਨੀ

3.3 ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ

ਥਾਟ : ਭੈਰਵ, ਜਾਤੀ : ਔੜਵ-ਔੜਵ, ਵਾਦੀ : ਰਿਸ਼ਭ, ਸੰਵਾਦੀ : ਧੈਵਤ, ਸੁਰ : ਰਿਸ਼ਭ ਧੈਵਤ ਕੋਮਲ, ਦੋਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਦ, ਬਾਕੀ ਸੁਰ ਸੁੱਧ, ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ : ਗੰਧਾਰ ਤੇ ਪੰਚਮ, ਸਮਾਂ : ਸਵੇਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ

ਅਰੋਹ : ਸ ਰੇ, ਮ ਧੁ ਨੀ ਸਾਂ

ਅਵਰੋਹ : ਸਾਂ ਨੀ ਧੁ ਮ, ਰੇ ਸ ਨੀ ਧੁ ਸ ਨੀ ਰੇ ਸ

ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਧੁ ਮ, ਰੇ ਮ, ਰੇ ਸ, ਨੀ ਧੁ ਸ ਨੀ ਰੇ ਸ

3.4 ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਦੱਖਣੀ

ਥਾਟ : ਮਾਯਾਮਲਵ ਗੋੜ, ਜਾਤੀ : ਝਵ-ਸੰਪੂਰਨ, ਵਾਦੀ : ਰਿਸ਼ਭ ਕੋਮਲ, ਸੰਵਾਦੀ : ਪੰਚਮ, ਸੁਰ : ਰਿਸ਼ਭ ਧੈਵਤ ਕੋਮਲ, ਦੋਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਦ, ਬਾਕੀ ਸੁਰ ਸੁੱਧ, ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ : ਪੰਚਮ ਤੇ ਗੰਧਾਰ, ਸਮਾਂ : ਸਵੇਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ

ਅਰੋਹ : ਸ ਰੇ, ਮ ਪ, ਨੀ ਸਾਂ

ਅਵਰੋਹ : ਸਾਂ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮ ਗ ਰੇ ਸ

ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਸ ਰੇ ਮ ਪ, ਧੁ ਮ ਪ ਗ ਰੇ ਸ

3.5 ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਦੀਪਕੀ

ਥਾਟ : ਪੂਰਵੀ, ਜਾਤੀ : ਸੰਪੂਰਨ, ਵਾਦੀ : ਪੰਚਮ, ਸੰਵਾਦੀ : ਸ਼ੜਜ, ਸੁਰ : ਰਿਸ਼ਭ ਕੋਮਲ, ਦੋਵੇਂ ਧੈਵਤ, ਦੋਵੇਂ ਮਧਿਅਮ, ਬਾਕੀ ਸੁਰ ਸੁੱਧ, ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ : ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਸਮਾਂ : ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਸੰਧੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼

ਅਰੋਹ : ਸ ਰੇ ਗ ਰੇ, ਮੇ ਪ ਧੁ ਪ, ਮੇ ਧੁ ਨੀ ਸਾਂ

ਅਵਰੋਹ : ਸਾਂ ਨੀ ਧ ਸਾਂ ਨੀ ਧ ਪ, ਮੇ ਗ-ਮ ਗ ਮੇ ਗ ਸ, ਰੇ ਗ ਰੇ ਸ ਨੀ ਸ

ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਮੇ ਧੁ ਪ, ਨੀ ਧ ਪ ਮੇ ਗ-ਸ, ਰੇ ਗ ਰੇ ਸ ਨੀ, ਸ

3.6 ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ

ਥਾਟ : ਪੂਰਵੀ, ਜਾਤੀ : ਵਕਰ ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਰਿਸ਼ਭ, ਸੰਵਾਦੀ : ਪੰਚਮ, ਧੈਵਤ ਕੋਮਲ, ਦੋਵੇਂ ਮਧਿਅਮ, ਸੁਰ : ਰਿਸ਼ਭ, ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ : ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਸਮਾਂ : ਸ਼ਾਮ

ਅਰੋਹ : ਸ ਰੇ ਗ ਰੇ, ਗ ਮੇ ਪ ਧੁ ਪ, ਨੀ ਸਾਂ

ਅਵਰੋਹ : ਸਾਂ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮੇ ਗ-ਮ ਗ, ਮੇ ਗ ਰੇ, ਨੀ ਰੇ ਸ

ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਪ ਮੇ ਗ ਮ ਗ, ਮੇ ਗ ਰੇ ਸ, ਨੀ ਧੁ ਸ ਨੀ ਰੇ ਸ

4. ਰਾਗ ਆਸਾ ਕਾਫੀ

ਥਾਟ : ਕਾਫੀ, ਜਾਤੀ : ਔੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਪੰਚਮ, ਸੰਵਾਦੀ : ਸ਼ੜਜ, ਸੂਰ : ਅਵਰੋਹ
ਵਿਚ ਗੰਧਾਰ ਨਿਸ਼ਾਦ ਕੋਮਲ, ਬਾਕੀ ਸੂਰ ਸੁਧ, ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਅਸਰੋਹ ਵਿਚ ਗੰਧਾਰ, ਨਿਸ਼ਾਦ,

ਸਮਾਂ : ਰਾਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ

ਆਰੋਹ : ਸ, ਰੇ ਗ ਸ, ਰੇ ਮ ਪ ਧ, ਪ ਧ ਸੰ

ਅਵਰੋਹ : ਸੰ, ਨੀ ਧ ਪ, ਧ ਮ ਗੁ-ਰੇ ਸ

ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਧ ਨੀ ਪ ਧ ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ, ਮ ਪ ਗੁ-ਰੇ ਸ

4.1 ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਥਾਟ : ਬਿਲਾਵਲ, ਜਾਤੀ : ਔੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਮਧਿਅਮ, ਸੰਵਾਦੀ : ਸ਼ੜਜ, ਸੂਰ : ਸਾਰੇ
ਸਵਰ ਸੁਧ,

ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਗੰਧਾਰ ਨਿਸ਼ਾਦ ਆਰੋਹ, ਸਮਾਂ : ਸਵੇਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ (ਸੰਧੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)

ਆਰੋਹ : ਸ ਰੇ ਮ ਪ ਧ ਸੰ

ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ, ਮ, ਗ ਰੇ, ਸ ਗ ਰੇ ਗ ਸ

ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਰੇ ਮ ਪ, ਧ ਸੰ, ਨੀ ਧ ਪ ਮ, ਗ ਰੇ ਗ ਸ

5. ਰਾਗ ਗੁਜਰੀ

ਥਾਟ : ਤੋੜੀ, ਜਾਤੀ : ਸ਼ਾੜਵ-ਸ਼ਾੜਵ, ਵਾਦੀ : ਕੋਮਲ ਪੈਵਤ, ਸੰਵਾਦੀ : ਕੋਮਲ ਰਿਸ਼ਭ

ਸੂਰ : ਰਿਸ਼ਭ ਗੰਧਾਰ ਪੈਵਤ ਕੋਮਲ, ਮਧਿਅਮ ਤੀਵਰ, ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਪੰਚਮ

ਆਰੋਹ : ਸ ਰੇ ਗੁ ਮੇ ਧੁ ਨੀ ਸੰ

ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧੁ ਮੇ ਗੁ ਰੇ, ਗੁ ਰੇ ਸ

ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਮੇ ਧੁ ਨੀ ਸੰ, ਨੀ ਧੁ ਮੇ ਗੁ ਰੇ, ਗੁ ਰੇ ਸ

6. ਰਾਗ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ

ਥਾਟ : ਆਸਾਵਰੀ, ਜਾਤੀ : ਔੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਮਧਿਅਮ, ਸੰਵਾਦੀ : ਸ਼ੜਜ, ਸੂਰ : ਦੇਵੇਂ ਪੈਵਤ
ਦੇਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਦ,

ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਗੰਧਾਰ, ਨਿਸ਼ਾਦ ਆਰੋਹ, ਸਮਾਂ : ਦਿਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਹਿਰ,

ਆਰੋਹ : ਸ ਰੇ ਮ ਪ ਧ ਸੰ

ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ, ਮ ਪ, ਧੁ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮ ਗ ਰੇ ਸ

ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਧੁ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮ ਗ, ਸ ਰੇ ਮ, ਗ ਸ ਰੇ ਗ ਸ

7. ਰਾਗ ਬਿਹਾਗੜਾ

ਥਾਟ : ਬਿਲਾਵਲ, ਜਾਤੀ : ਔੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਮਧਿਅਮ, ਸੰਵਾਦੀ : ਸ਼ੜਜ, ਸੂਰ : ਦੇਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਦ,

ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ : ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ ਅਤੇ ਧੈਵਤ, ਸਮਾਂ : ਰਾਤ

ਆਰੋਹ : ਨੀ, ਸ ਗ ਮ ਪ ਨੀ ਸੰ

ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ, ਨੀ ਧ ਪ, ਧ ਗ ਮ ਗ ਰੇ ਸ

ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਸ ਗ ਮ ਪ, ਧ ਨੀ ਧ ਪ, ਗ ਮ, ਪ ਮ ਗ ਰੇ ਸ

8. ਰਾਗ ਵਡਹੰਸ

ਥਾਟ : ਖਮਾਜ, ਜਾਤੀ : ਸ਼ਾੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਪੰਚਮ, ਸੰਵਾਦੀ : ਰਿਸ਼ਭ, ਸੁਰ : ਦੋਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਦ,

ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ : ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਗੰਧਾਰ, ਸਮਾਂ : ਦੁਪਹਿਰ

ਆਰੋਹ : ਸ ਰੇ ਮ ਪ, ਧ ਨੀ ਪ, ਨੀ ਸੰ

ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਪ, ਧ ਮ ਗ ਰੇ, ਸ ਨੀ ਸ

ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਸ ਰੇ ਮ ਪ ਨੀ ਪ, ਧ ਮ ਗ ਰੇ, ਸ ਨੀ ਪ, ਨੀ ਸ

9. ਰਾਗ ਸੋਰਠਿ

ਥਾਟ : ਖਮਾਜ, ਜਾਤੀ : ਔੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਰਿਸ਼ਭ, ਸੰਵਾਦੀ : ਧੈਵਤ, ਸੁਰ : ਦੋਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਦ,

ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ : ਆਰੋਹ ਵਿਚ, ਗੰਧਾਰ, ਧੈਵਤ, ਸਮਾਂ : ਰਾਤ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਪਹਿਰ

ਆਰੋਹ : ਸ ਰੇ ਮ ਪ, ਨੀ ਸੰ

ਅਵਰੋਹ : ਸ ਰੇ ਨੀ ਧ, ਮ ਪ ਧ ਮ ਗ ਰੇ ਨੀ ਸ

ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਸ ਰੇ, ਮ ਪ, ਨੀ ਧ, ਧ ਪ, ਧ ਮ ਰੇ, ਰੇ ਨੀ ਸ

10. ਰਾਗ ਧਨਾਸਰੀ

ਥਾਟ : ਕਾਫੀ, ਜਾਤੀ : ਔੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਪੰਚਮ, ਸੰਵਾਦੀ : ਸ਼ੜਜ, ਸੁਰ : ਗੰਧਾਰ ਨਿਸ਼ਾਦ
ਕੋਮਲ

ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ : ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ ਧੈਵਤ, ਸਮਾਂ : ਦਿਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਪਹਿਰ

ਆਰੋਹ : ਸ ਗੁ ਮ ਪ ਨੀ ਸੰ

ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ, ਮ ਪ ਗੁ ਰੇ ਸ

ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਨੀ ਸ, ਗੁ ਮ ਪ, ਨੀ ਧ ਪ, ਮ ਪ ਗੁ, ਰੇ, ਸ

11. ਰਾਗ ਜੈਤਸਰੀ

ਥਾਟ : ਪੂਰਵੀ, ਜਾਤੀ : ਔੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਗੰਧਾਰ, ਸੰਵਾਦੀ : ਨਿਸ਼ਾਦ, ਸੁਰ : ਰਿਸ਼ਭ, ਧੈਵਤ
ਕੋਮਲ, ਮਧਿਅਮ ਤੀਬਰ, ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ : ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ ਧੈਵਤ, ਸਮਾਂ : ਸ਼ਾਮ

ਆਰੋਹ : ਸ ਗ ਮੇ ਪ ਨੀ ਸੰ
 ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ, ਧੁ ਪ, ਮੇ ਗ ਰੇ ਸ
 ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਸ, ਗ ਪ ਮੇ ਧੁ ਪ ਮੇ ਗ, ਮੇ ਗ, ਰੇ ਸ

12. ਰਾਗ ਟੋਡੀ

ਥਾਟ : ਤੋੜੀ (ਟੋਡੀ), ਜਾਤੀ : ਸੰਪੂਰਣ-ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਕੋਮਲ ਧੈਵਤ, ਸੰਵਾਦੀ : ਕੋਮਲ ਰਿਸ਼ਭ,
 ਸੂਰ : ਰਿਸ਼ਭ, ਗੰਧਾਰ ਧੈਵਤ ਕੋਮਲ ਮਧਿਅਮ ਤੀਵਰ, ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਸਮਾਂ : ਦਿਨ ਦਾ
 ਦੂਜਾ ਪਹਿਰ

ਆਰੋਹ : ਸ ਰੇ ਗੁ ਮੇ ਪ ਮੇ ਧੁ ਨੀ ਸੰ
 ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧੁ, ਪ, ਮੇ ਗੁ ਰੇ ਸ
 ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਸ ਰੇ ਗੁ, ਰੇ ਗੁ ਰੇ ਸ, ਮੇ ਧੁ ਪ, ਧੁ ਮੇ ਗੁ ਰੇ ਗੁ ਰੇ ਸ

13. ਰਾਗ ਬੈਰਾੜੀ

ਥਾਟ : ਮਾਰਵਾ, ਜਾਤੀ : ਵਕਰ ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਗੰਧਾਰ, ਸੰਵਾਦੀ : ਧੈਵਤ, ਸੂਰ : ਰਿਸ਼ਭ ਕੋਮਲ,
 ਮਧਿਅਮ ਤੀਵਰ

ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਨਿਸ਼ਾਦ ਆਰੋਹ, ਸਮਾਂ : ਸ਼ਾਮ (ਸੰਧੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)

ਆਰੋਹ : ਨੀ ਰੇ ਗ ਪ, ਮੇ ਗ, ਮੇ ਧ ਸੰ
 ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ, ਮੇ ਗ, ਪ ਗ, ਰੇ ਸ
 ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਪ ਧ ਗ, ਮੇ ਪ, ਮੇ ਗ, ਮੇ ਰੇ ਗ, ਰੇ ਸ

14. ਰਾਗ ਤਿਲੰਗ

ਥਾਟ : ਖਮਾਜ, ਜਾਤੀ : ਔੜਵ-ਔੜਵ, ਵਾਦੀ : ਗੰਧਾਰ, ਸੰਵਾਦੀ : ਨਿਸ਼ਾਦ, ਸੂਰ : ਰਿਸ਼ਭ, ਧੈਵਤ

ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਰਿਸ਼ਭ ਤੇ ਧੈਵਤ, ਸਮਾਂ : ਦਿਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਪਹਿਰ

ਆਰੋਹ : ਸ ਗ ਮ ਪ ਨੀ ਸੰ
 ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਪ ਮ ਗ, ਸ
 ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਨੀ ਸ ਗ ਮ ਪ, ਨੀ ਪ, ਗ ਮ ਗ, ਸ

15. ਰਾਗ ਸੂਹੀ

ਥਾਟ : ਬਿਲਾਵਲ, ਜਾਤੀ : ਸੰਪੂਰਣ-ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਪੰਚਮ, ਸੰਵਾਦੀ : ਸ਼ੜਜ, ਸੂਰ : ਸੰਪੂਰਣ,

ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਸਮਾਂ : ਦਿਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਹਿਰ

ਆਰੋਹ : ਸ ਰੇ ਗ ਮ ਪ, ਨੀ ਧ ਨੀ ਸੰ
 ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ, ਮ ਗ ਰੇ, ਗ ਰੇ ਸ
 ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਗ ਮ ਗ ਰੇ, ਗ ਮ ਨੀ ਧ ਪ, ਪ ਮ ਗ, ਮ ਗ, ਰੇ ਗ ਰੇ, ਸ

16. ਰਾਗ ਬਿਲਾਵਲ

ਥਾਟ : ਬਿਲਾਵਲ, ਜਾਤੀ : ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਧੈਵਤ, ਸੰਵਾਦੀ : ਗੰਧਾਰ, ਸੂਰ : ਸਾਰੇ ਸੁੱਧ,
 ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਸਮਾਂ : ਦਿਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਹਿਰ
 ਆਰੋਹ : ਸ ਰੇ ਗ ਮ ਪ, ਧ ਨੀ ਸੰ
 ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧ, ਪ, ਮ ਗ, ਰੇ ਸ
 ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਗ ਰੇ, ਗ ਮ ਧ ਪ, ਮ ਗ, ਮ ਰੇ ਸ

17. ਰਾਗ ਗੋਂਡ

ਥਾਟ : ਬਿਲਾਵਲ, ਜਾਤੀ : ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਸ਼ੜਜ, ਸੰਵਾਦੀ : ਮਧਿਅਮ, ਸੂਰ : ਸੁਧ, ਵਰਜਿਤ
 ਸੂਰ : ਕੋਈ ਨਹੀਂ
 ਸਮਾਂ : ਦਿਨ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਪਹਿਰ,
 ਆਰੋਹ : ਸ ਰੇ ਗ ਮ, ਪ ਨੀ ਧ ਨੀ ਸੰ
 ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧ ਨੀ ਪ, ਮ ਗ, ਰੇ ਸ
 ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਰੇ ਗ ਮ, ਪ ਮ, ਮ ਪ ਨੀ ਧ ਨੀ ਸੰ, ਨੀ ਧ ਨੀ ਪ, ਧ ਮ

18. ਰਾਗ ਰਾਮਕਲੀ

ਥਾਟ : ਭੈਰਵ, ਜਾਤੀ : ਸ਼ਾੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਧੈਵਤ, ਸੰਵਾਦੀ : ਰਿਸ਼ਭ, ਸੂਰ : ਰਿਸ਼ਭ ਧੈਵਤ ਕੋਮਲ,
 ਦੇਵੇਂ ਮਧਿਅਮ ਦੇਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਦ, ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ, ਸਮਾਂ : ਸਵੇਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ
 ਆਰੋਹ : ਸ ਗ, ਮ ਪ, ਧੁ ਨੀ ਸੰ
 ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮੇ ਪ ਧੁ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਗ ਮ ਰੇ ਸ
 ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਧੁ ਪ, ਮੇ ਪ, ਧੁ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਗ ਮ ਰੇ ਸ

18.1 ਰਾਗ ਰਾਮਕਲੀ ਦੱਖਣੀ

ਥਾਟ : ਮਾਯਾ ਮਾਲਵ ਗੋ, ਜਾਤੀ : ਸ਼ਾੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਪੰਚਮ, ਸੰਵਾਦੀ : ਰਿਸ਼ਭ, ਸੂਰ : ਰਿਸ਼ਭ, ਧੈਵਤ
 ਕੋਮਲ,
 ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਅਵਰੋਹ ਵਿਚ ਮਧਿਅਮ ਤੀਬਰ, ਸਮਾਂ : ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ,

ਆਰੋਹ : ਸ ਰੇ ਗ ਪ, ਧੁ ਪ, ਧੁ ਨੀ ਸੰ

ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮ ਗ, ਰੇ, ਸ

ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਰੇ, ਗ ਪ, ਧੁ ਪ, ਮ ਗ ਰੇ ਸ

19. ਰਾਗ ਨਟ ਨਾਰਾਇਣ

ਥਾਟ : ਬਿਲਾਵਲ, ਜਾਤੀ : ਸੰਪੂਰਣ ਔੜਵ, ਵਾਦੀ : ਪੰਚਮ, ਸੰਵਾਦੀ : ਰਿਸ਼ਭ, ਸੂਰ : ਦੇਵੇਂ ਮਧਿਅਮ ਅਤੇ
ਧੈਵਤ ਗੰਧਾਰ ਦਾ ਅਵਰੋਹ ਵਿਚ ਅਲਪ ਪ੍ਰਯੋਗ, ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਅਵਰੋਹ ਵਿਚ ਨਿਸ਼ਾਦ, ਸਮਾਂ : ਰਾਤ ਦਾ
ਦੂਜਾ ਪਹਿਰ

ਆਰੋਹ : ਸ ਗ ਮ ਰੇ, ਮੇ ਪ ਧ ਨੀ ਸੰ

ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਧ ਪ, ਮੇ ਧਪ, ਗ ਮ ਰੇ ਸ

ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਸ ਮ ਗ ਮੇ ਪ, ਧਪ, ਮ, ਗ ਮ ਰੇ ਸ

20. ਰਾਗ ਮਾਲੀ ਗਉੜਾ

ਥਾਟ : ਮਾਰਵਾ, ਜਾਤੀ : ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਰਿਸ਼ਭ ਕੋਮਲ, ਸੰਵਾਦੀ : ਪੰਚਮ, ਸੂਰ : ਰਿਸ਼ਭ ਕੋਮਲ,
ਮਧਿਅਮ, ਤੀਵਰ ਦੇਵੇਂ ਧੈਵਤ, ਵਰਜਿਤ ਸਰ : ਕੋਈ ਨਹੀਂ

ਆਰੋਹ : ਸ ਰੇ ਗ ਮੇ ਪ ਧ ਨੀ ਧ ਸੰ

ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮੇ ਨੀ ਧ ਮੇ ਗ, ਰੇ ਸ

ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਸ ਰੇ ਗ, ਮੇ ਨੀ ਧ ਮੇ, ਰੇ ਸ

21. ਰਾਗ ਮਾਰੂ

ਥਾਟ : ਖਮਾਜ, ਜਾਤੀ : ਸ਼ਾੜਵ- ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਗੰਧਾਰ, ਸੰਵਾਦੀ : ਨਿਸ਼ਾਦ, ਸੂਰ : ਦੇਵੇਂ ਮਧਿਅਮ, ਦੇਵੇਂ
ਧੈਵਤ, ਦੇਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਦ, ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ, ਸਮਾਂ : ਦਿਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਪਹਿਰ

ਆਰੋਹ : ਸ ਗ ਮ ਪ, ਧ ਨੀ ਸ

ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ, ਮੇ ਪ ਧੁ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮ ਗ ਰੇ ਸ

ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਪ ਧ ਨੀ ਧ ਪ, ਮੇ ਪ ਧੁ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਪ ਧ ਪ ਗ, ਰੇ, ਗ ਰੇ ਸ

21.1 ਰਾਗ ਮਾਰੂ ਦੱਖਣੀ

ਥਾਟ : ਮਾਯਾਮਾਲਵਗੋੜ, ਜਾਤੀ : ਸ਼ਾੜਵ-ਵਕਰ ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਧੈਵਤ, ਸੰਵਾਦੀ : ਰਿਸ਼ਭ, ਸੂਰ :
ਰਿਸ਼ਭ, ਧੈਵਤ, ਕੋਮਲ, ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਆਰੋਹ ਰੇ, ਸਮਾਂ : ਸਵੇਰ (ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ)

ਆਰੋਹ : ਸ ਗ, ਮ ਪ ਧੁ, ਨੀ ਧੁ ਪ, ਸੰ

ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧੁ, ਪ, ਮ ਧੁ ਮ ਪ, ਮ ਗ ਰੇ, ਸ

ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਨੀ ਧ, ਪ, ਮ ਧੁ ਮ ਪ, ਮ ਗ ਰੇ, ਸ

21.2 ਰਾਗ ਮਾਰੂ ਕਾਫੀ

ਥਾਟ : ਖਮਾਜ ਕਾਫੀ, ਜਾਤੀ : ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਪੰਚਮ, ਸੰਵਾਦੀ : ਸ਼ੜਜ, ਸੂਰ : ਦੇਵੇਂ ਗੰਧਾਰ, ਦੇਵੇਂ ਮਧਿਅਮ ਦੇਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਦ, ਬਾਕੀ ਸ਼ੁੱਧ, ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਸਮਾਂ : ਰਾਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ

ਆਰੋਹ : ਸ ਗ ਮ ਪ, ਪ ਮੇ ਪ, ਧ ਮ ਪ, ਧ ਸੰ ਨੀ ਸੰ

ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ, ਧ ਪ ਗੁ ਰੇ, ਪ ਗੁ ਰੇ ਨੀ ਸ

ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਸ ਗ ਮ ਪ, ਪ ਧ ਪ ਗ ਮ, ਪ ਮੇ ਪ, ਨੀ ਧ ਪ, ਮ ਪ ਗੁ ਰੇ ਸ

22. ਰਾਗ ਤੁਖਾਰੀ

ਥਾਟ : ਧਰਮਵਤੀ (ਦਖਣੀ ਸੰਗੀਤ ਪਧਤੀ), ਜਾਤੀ : ਔੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਪੰਚਮ, ਸੰਵਾਦੀ : ਸ਼ੜਜ, ਸੂਰ : ਮਧਿਅਮ ਤੀਬਰ, ਗੰਧਾਰ ਕੋਮਲ ਦੇਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਦ, ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ, ਧੈਵਤ, ਸਮਾਂ : ਦਿਨ ਦਾ ਚੌਥਾ ਪਹਿਰ

ਆਰੋਹ : ਨੀ ਸ, ਗੁ ਮੇ ਪ, ਨੀ ਸੰ

ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ, ਨੀ ਧ ਪ, ਮੇ ਗੁ ਰੇ ਸ

ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਨੀ ਨੀ ਧ ਪ, ਮੇ ਪ, ਮੇ ਗੁ, ਰੇ ਸ

23. ਰਾਗ ਕੇਦਾਰਾ

ਥਾਟ : ਕਲਿਆਣ, ਜਾਤੀ : ਔੜਵ-ਸ਼ਾੜਵ, ਵਾਦੀ : ਮਧਿਅਮ, ਸੰਵਾਦੀ : ਸ਼ੜਜ, ਸੂਰ : ਦੇਵੇਂ ਮਧਿਅਮ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਸ਼ੁੱਧ

ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ, ਧੈਵਤ ਅਵਰੋਹ ਵਿਚ ਗੰਧਾਰ, ਸਮਾਂ : ਰਾਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ

ਆਰੋਹ : ਸਮ, ਮ ਪ, ਧਪ, ਨੀਧ ਸੰ

ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ, ਮੇ ਪ ਧ ਪ ਮ, ਮ ਰੇ ਸ

ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਸ, ਮ, ਮ ਪ, ਧ ਪ, ਮ, ਪਮ, ਰੇ ਸ

24. ਰਾਗ ਭੈਰਉ

ਥਾਟ : ਭੈਰਵ, ਜਾਤੀ : ਸੰਪੂਰਣ-ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਧੈਵਤ, ਸੰਵਾਦੀ : ਰਿਸ਼ਭ, ਸੂਰ : ਰਿਸ਼ਭ, ਧੈਵਤ, ਕੋਮਲ

ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਸਮਾਂ : ਪ੍ਰਭਾਤ

ਆਰੋਹ : ਸ ਰੇ, ਗ ਮ ਪ ਧੁ, ਨੀ ਸੰ

ਅਵਰੋਹ : ਸਂ ਨੀ ਧੁ ਧੁ ਪ, ਮ ਗ, ਰੇ, ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਗ ਮ ਧੁ ਧੁ ਪ, ਗ ਮ ਰੇ ਰੇ ਸ

25. ਰਾਗ ਬਸੰਤ

ਥਾਟ : ਬਿਲਾਵਲ, ਜਾਤੀ : ਔੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਸ਼ੜਜ ਤਾਰ ਸਪਤਕ, ਸੰਵਾਦੀ : ਮਧਿਅਮ, ਸੂਰ : ਸਾਰੇ
ਸੁੱਧ ਸੂਰ, ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਭ ਅਤੇ ਪੰਚਮ, ਸਮਾਂ : ਦਿਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਹਿਰ (ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿਚ
ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਗਾਇਆ ਵਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।)

ਆਰੋਹ : ਸ ਗ ਮ ਧ ਨੀ ਸਂ

ਅਵਰੋਹ : ਸਂ ਨੀ ਧ ਪ ਮ, ਗ ਰੇ ਸ

ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਗ ਮ ਧ ਨੀ ਸਂ, ਸਂ ਨੀ ਧ ਪ ਮ, ਗ, ਰੇ ਸ

25.1 ਰਾਗ ਬਸੰਤ ਹਿੰਡੋਲ

ਥਾਟ : ਮਾਰਵਾ, ਜਾਤੀ : ਔੜਵ-ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਸ਼ੜਜ, ਸੰਵਾਦੀ : ਪੰਚਮ, ਸੂਰ : ਰਿਸ਼ਭ ਕੋਮਲ,
ਮਧਿਅਮ ਤੀਬਰ ਧੈਵਤ ਦੇਵੇਂ, ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਰਿਸ਼ਭ, ਪੰਚਮ, ਸਮਾਂ : ਰਾਤ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਪਹਿਰ

ਆਰੋਹ : ਸ, ਮ, ਮ ਗ, ਮੇ ਧ, ਨੀ ਧ ਸਂ

ਅਵਰੋਹ : ਸਂ, ਰੇ ਨੀ ਧ ਸਂ, ਰੇਂ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮੇ ਗ, ਮੇ ਗ ਰੇ ਸ

ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਸ, ਮ, ਮ, ਗ, ਰੇਂ ਨੀ ਧ ਸਂ, ਰੇਂ ਨੀ ਧੁ ਪ, ਮੇ ਗ ਰੇ ਸ

26. ਰਾਗ ਸਾਰੰਗ

ਥਾਟ : ਕਾਫੀ, ਜਾਤੀ : ਔੜਵ-ਔੜਵ, ਵਾਦੀ : ਰਿਸ਼ਭ, ਸੰਵਾਦੀ : ਪੰਚਮ, ਸੂਰ : ਅਵਰੋਹ ਵਿਚ
ਕੋਮਲ, ਨਿਸ਼ਾਦ,

ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਗੰਧਾਰ, ਧੈਵਤ, ਸਮਾਂ : ਦਿਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਪਹਿਰ

ਆਰੋਹ : ਸ ਰੇ ਮ ਪ ਨੀ ਸਂ

ਅਵਰੋਹ : ਸਂ ਨੀ ਪ ਮ ਰੇ, ਸ

ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਨੀ ਸ ਰੇ, ਮ ਰੇ, ਪ ਮ ਰੇ, ਨੀ ਸ

27. ਰਾਗ ਮਲਾਰ

ਥਾਟ : ਖਮਾਜ, ਜਾਤੀ : ਸੰਪੂਰਣ ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਮਧਿਅਮ, ਸੰਵਾਦੀ : ਸ਼ੜਜ, ਸੂਰ : ਦੋਨੋਂ ਨਿਸ਼ਾਦ
ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ, ਬਾਕੀ ਸੁੱਧ ਸੂਰ, ਵਰਜਿਤ ਸੂਰ : ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਸਮਾਂ : ਰਾਤ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਪਹਿਰ (ਬਰਸਾਤ ਦੀ
ਰੁੱਤ ਵਿਚ ਹਰ ਸਮੇਂ)

ਆਰੋਹ : ਸ, ਰੇ ਗ ਮ, ਮ ਰੇ ਪ, ਨੀ ਧ ਨੀ ਸੰ
 ਅਵਰੋਹ : ਸੰ, ਧ ਨੀ ਪ, ਮ ਗ ਮ, ਰੇ ਸ
 ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਸ ਰੇ ਗ ਮ, ਮ ਰੇ ਪ, ਧ ਨੀ ਪ, ਮ ਰੇ ਸ

28. ਰਾਗ ਕਾਨੜਾ

ਥਾਟ : ਕਾਫੀ, ਜਾਤੀ : ਸ਼ਾੜਵ, ਵਾਦੀ : ਪੰਚਮ, ਸ਼ਾੜਵ-ਸੰਵਾਦੀ : ਸ਼ੜਜ, ਸੁਰ : ਗੰਧਾਰ ਕੋਮਲ, ਦੋਵੇਂ
 ਨਿਸ਼ਾਦ ਬਾਕੀ ਸੁੱਧ

ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ : ਪੈਵਤ, ਸਮਾਂ : ਰਾਤ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਹਿਰ,

ਆਰੋਹ : ਸ ਰੇ ਗੁ, ਮ ਪ, ਨੀ ਸੰ
 ਅਵਰੋਹ : ਸੰ, ਨੀ ਪ, ਮ ਪ, ਗੁ ਮ ਰੇ ਸ
 ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਸ ਰੇ ਗੁ, ਮ ਰੇ, ਸ ਰੇ ਨੀ ਸ, ਰੇ ਪ ਗੁ, ਮ ਰੇ ਸ

29. ਰਾਗ ਕਲਿਆਣ

ਥਾਟ : ਕਲਿਆਣ, ਜਾਤੀ : ਵਕਰ ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਸੁਰ ਗੰਧਾਰ, ਸੰਵਾਦੀ : ਨਿਸ਼ਾਦ, ਸੁਰ : ਮਧਿਅਮ
 ਤੀਬਰ

ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ : ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਸਮਾਂ : ਰਾਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ

ਆਰੋਹ : ਸ, ਨੀ ਰੇ ਗ, ਮੇ ਪ, ਗ ਮੇ ਧ ਨੀ ਸੰ
 ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧ ਪ, ਮੇ ਗ, ਨੀ ਰੇ ਸਾ
 ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਸ, ਨੀ ਰੇ ਗ, ਪ ਮੇ ਗ ਰੇ, ਨੀ ਰੇ ਸ

30. ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ

ਥਾਟ : ਬਿਲਾਵਲ, ਜਾਤੀ : ਐੜਵ-ਸ਼ਾੜਵ, ਵਾਦੀ : ਸ਼ੜਜ, ਸੰਵਾਦੀ : ਪੰਚਮ, ਸੁਰ : ਸੁਧ,

ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ : ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਮਧਿਅਮ, ਨਿਸ਼ਾਦ, ਅਵਰੋਹ ਵਿਚ ਮਧਿਅਮ, ਸਮਾਂ : ਸਵੇਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰ

ਆਰੋਹ : ਸ ਰੇ ਗ ਪ ਧ ਸੰ
 ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧ ਨੀ ਪ, ਗ ਰੇ ਸ
 ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਪ ਧ ਸੰ, ਨੀ ਧ ਨੀ ਪ, ਪ ਧ, ਗ ਪ ਧ ਪ ਧ

30.1 ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਦੱਖਣੀ

ਥਾਟ : ਆਸਾਵਰੀ (ਉੱਤਰੀ ਭਾਰਤੀ ਸੰਗੀਤ ਪੱਧਤੀ ਅਨੁਸਾਰ), ਜਾਤੀ : ਸ਼ਾੜਵ- ਵਕਰ ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ :
 ਗੰਧਾਰ,

ਸੰਵਾਦੀ : ਧੈਵਤ, ਸੁਰ : ਗੰਧਾਰ, ਧੈਵਤ, ਨਿਸ਼ਾਦ, ਕੋਮਲ, ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ : ਕੋਈ ਨਹੀ, ਸਮਾਂ
: ਸਵੇਰ
ਆਰੋਹ : ਸ, ਮ ਰੇ, ਗੁ ਮ ਪ, ਨੀ ਧੁ ਪ, ਸੰ
ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਨੀ ਧੁ, ਪ ਮ ਗੁ, ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਸ, ਮ ਰੇ, ਗੁ ਮ ਪ, ਨੀ ਧੁ ਪ

30.2 ਰਾਗ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਿਭਾਸ

ਥਾਟ : ਭੈਰਵ, ਜਾਤੀ : ਸ਼ਾੜਵ-ਔੜਵ, ਵਾਦੀ : ਪੰਚਮ, ਸੰਵਾਦੀ : ਸ਼ੜਜ, ਸੁਰ : ਦੇਵੇਂ ਰਿਸ਼ਭ, ਦੇਵੇਂ ਧੈਵਤ,
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ : ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਮਧਿਅਮ, ਸਮਾਂ : ਸਵੇਰ ਦਾ
ਆਰੋਹ : ਸ ਰੇ ਗ ਪ ਧ, ਨੀ ਧ ਨੀ -ਪ, ਧ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ : ਸੰ ਧੁ ਪ, ਗ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਨੀ ਧ ਨੀ -ਪ, ਗ ਪ ਧੁ ਪਗੁ ਰੇ ਸ

31. ਰਾਗ ਜੈਜਾਵੰਤੀ

ਥਾਟ : ਖਮਾਜ, ਜਾਤੀ : ਸ਼ਾੜਵ ਸੰਪੂਰਣ, ਵਾਦੀ : ਰਿਸ਼ਭ, ਸੰਵਾਦੀ : ਪੰਚਮ, ਸੁਰ : ਦੇਵੇਂ ਗੰਧਾਰ, ਦੇਵੇਂ
ਨਿਸ਼ਾਦ
ਵਰਜਿਤ ਸੁਰ : ਆਰੋਹ ਵਿਚ ਧੈਵਤ, ਸਮਾਂ : ਰਾਤ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਪਹਿਰ
ਆਰੋਹ : ਸ, ਰੇ ਗ ਮ ਪ, ਨੀ ਸੰ
ਅਵਰੋਹ : ਸ ਨੀ ਧ ਪ, ਧ ਮ, ਰੇ ਗੁ ਰੇ ਸ
ਮੁੱਖ ਅੰਗ : ਰੇ ਗੁ ਰੇ ਸ ਨੀ ਧ ਪ ਰੇ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ॥

ਉਸਤਾਦ ਭਾਈ ਜਸਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਕੀਰਤਨ ਸਿਖਾਉਣ ਦੀ ਮਹਾਨ ਸੇਵਾ, ਭੈਅ-ਭਾਵਨੀ ਸਹਿਤ ਤਰੁੱਠ ਕੇ ਬਖਸ਼ੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਸਤਾਦ ਜੀ ਇਕ ਫੁੱਲ ਦੀ ਤਰਾਂ ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਗੀਤ ਦੀ ਮਹਿਕ ਵੰਡ ਰਹੇ ਹਨ। ਬੇਤਾਲੇ ਤੇ ਬੇਸੁਰੇ ਗਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਰੀਲੇ ਕਰਕੇ ਨਿਖਾਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ ਉਸਤਾਦ ਜੀ। ਆਪਣੀ ਮੌਜ ਵਿੱਚ ਸਮੁੰਦਰ ਕਿਨਾਰੇ ਬੈਠਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਦੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਤਾਦ ਜੀ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਹਰ ਪੱਧਰ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਵੰਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਰੀਰਕ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਇਹ ਉਹ ਨਿੱਘੀ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਹੈ ਜੋ ਥੱਕਦੀ ਨਹੀਂ, ਅੱਕਦੀ ਨਹੀਂ ਤੇ ਬੇਅੰਤਤਾ ਵਿੱਚ ਬਸ ਵੰਡਦੀ ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਰਾਗ ਦੇ ਰਸ ਰੂਪੀ ਵਲਵਲੇ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਤਾਦ ਜੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਰਾਗ ਦੇ ਰਸ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਸਤਾਦ ਜੀ ਆਪਣੀ ਮੌਜ ਵਿੱਚ ਰਾਗ ਵਿਦਿਆ ਦੁਆਰਾ ਸਿਖਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੀਆਂ ਤਰਬਾਂ ਨੂੰ ਛੇੜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸਿਖਿਆਰਥੀਆਂ ਤੱਕ ਸੰਚਾਰਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਤਾਦ ਜੀ ਦੇ ਅਨੇਕਾਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਅੱਜ ਦੇਸ਼ਾਂ-ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਰਤਨੀਏ ਅਤੇ ਕੀਰਤਨ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਵਜੋਂ ਪੰਥ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਆਪ ਜੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਰਬਾਬ ਅਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਹੋਰਨਾ ਤੰਤੀ ਸਾਜਾਂ ਨਾਲ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਕੀਰਤਨ ਹਾਜ਼ਰੀਆਂ ਭਰਦੇ ਰਹੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹਨਾ ਤੰਤੀ ਸਾਜਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਦੁਰਲੱਭ ਸਨ।

ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਪੰਜ ਬਾਣੀਆਂ, ਰਹਿਰਾਸ ਸਾਹਿਬ, ਅਤੇ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਗਉੜੀ ਰਾਗ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਸਿਖਿਆਰਥੀਆਂ ਪਾਸੋਂ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਵਾ ਕੇ, ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਤੇ ਦੇਸ਼ਾਂ-ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ-ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਆਪ ਜੀ ਵਿਚਰਦੇ ਹਨ, ਓਥੇ ਹੀ ਕੀਰਤਨ ਸਿਖਲਾਈ ਦਾ ਅਖਾੜਾ ਸਜਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਿੱਛਲੇ ਦਿਨੀਂ ਆਪ ਜੀ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਕੈਨੇਡਾ ਦੀ ਫੇਰੀ ਤੇ ਆਏ, ਸਾਡੀ ਅਕੈਡਮੀ ਦੇ ਕੀਰਤਨ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਲਾਹਾ ਬਖ਼ਸ਼ ਕੇ ਗਏ। ਅੱਜ ਵੀ ਸਾਡੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਇਹਨਾ ਪਾਸੋਂ ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਗੀਤ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ online ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

ਅੱਜ ਕੱਲ ਆਪ ਜੀ ਹਰੇਕ ਰਾਗ-ਬੱਧ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਬੰਦਸ਼ ਦੀ ਸੁਰ ਲਿੱਪੀ (ਨੋਟੇਸ਼ਨਸ) ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਵੀਡੀਓਜ਼ ਬਣਾਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਇਕ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕਾਰਜ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਆਪ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਰਾਗ ਅਧਾਰਤ ਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਬੰਦਿਸ਼ਾਂ ਅੰਕਿਤ ਕਰਕੇ, ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਸਿਖਿਆਰਥੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਕਾਰਜ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਆਸ ਹੈ ਸੰਗਤ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਇਸ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਪੁਸਤਕ ਤੋਂ ਭਰਭੂਰ ਲਾਹਾ ਲਏਗੀ। ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਕਿ ਉਸਤਾਦ ਜੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਦੀਕਲਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਤੇ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਗੁਰੂ - ਪੰਥ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ।

-ਨਵਰੀਤ ਸਿੰਘ

ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦਸ਼ਮੇਸ਼ ਗੁਰਮਤਿ ਅਕੈਡਮੀ, ਸਰੀ, ਕਨੇਡਾ |

ਕੀਰਤਨ.Education

Online Gurmat Sangeet Education
Learning for all ages | No fees | Access to Raag based Notations

Subscribe to our Youtube Channel

 Gurmat Sangeet Tutorials by Prof Jaspal Singh

 9872971282 gursangeet26@gmail.com

